No. 1236. DONDERDAG 5 Januari 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post ƒ 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

Aan onze lezers.

Wegens verandering van woonplaats en werkkring van ondergeteekende moeten er eenige wijzigingen in de Administratie en het adresseeren der Redactie aangebracht worden.

Men gelieve, om alle verwarring te voorkomen van het volgende nota te nemen.

Voortaan moet alles wat de expeditie betreft, dat is de verzending der bladen, opgaven van veranderde en nieuwe adressen, etc. gezonden worden aan: **De administratie v. d. „Christen" te Stadskanaal!**

Geldzending en wat de Redactie betreft aan ondergeteekende, **Vaillantlaan 415 den Haag, of wat de Redactie aangaat aan B. Planting, N. Buitensingel te Groningen.**

Voor bestellingen uit „Ons Depot" is het adres ook **Administratie van de „Christen" te Stadskanaal.**

N. v. BEEK.

Bemoediging door zekerheid voor 't nieuwe jaar.

Dit weet ik, dat God met mij is. Ps. 56 . 10*b*.

Wij groeten u, beminde lezers van „De Christen," nu God in zijne genade 't ons vergunt, u in de eerste week van een nieuw jaar, langs dezen weg weer toe te spreken. Heil en zegen in dezen nieuwen tijdkring, roepen wij u toe, en wij doen zulks met ons geheele hart!

't Was ons een voorrecht in het afgeloopen jaar wekelijks met hetgeen wij en onze geachte medewerkers te zeggen hadden, tot u te mogen komen. Ons verdroot den arbeid nimmer, en wij vonden een milde belooning, te weten, dat wij ook op deze wijze de zaak van onzen Zaligmaker en eenigen Heer mochten dienen, en de bijbelsche beginselen der Gemeente Gods, ten opzichte van dat, wat aangaande die beginselen van andere zijden onder de christenen òf verzwegen òf tegengesproken wordt, te mogen verkondigen en handhaven. Temeer nog werden we bevredigd, wanneer wij van tijd tot tijd van sommige onzer lezers mochten vernemen, dat zij uit onzen hoogst eenvoudigen arbeid nut trokken en er door gesticht werden. Wij voor ons zijn ons de geringheid van onzen arbeid in dezen wel bewust, en wat er nochtans goeds in was, schrijft dat ons niet toe, maar dankt het den Heer, die zijne kracht in onze zwakheid wilde volbrengen. En waar wij zulks heerlijk hebben ervaren, daar mogen we immers met het oog op de toekomst niet vreezen! 's Heeren trouw weet van wankelen noch wijken. Wat Hij voor ons was, zal Hij ook voor ons zijn.

Nu wij voor de eerste maal in dit nieuwe jaar uwe woning binnen komen, is het met een woord van een godsman uit de oudheid, die op grond zijner ervaring met zijn God opgedaan, dat vervat is in 't bovenstaande schriftwoord, daarin tot ons spreekt. Wij staan weer bij een mijlpaal op den levensweg; doch tijd om lang stil te staan is er niet. Wij worden onverbiddelijk door den snel weg vliegenden tijd mede gevoerd, en gedwongen onverwijld onzen tocht voort te zetten. Wij willen wel vooruit zien, maar kunnen niet. Wat weet ge van de toe-

komst toch. Alles hangt als in het onzekere en afwachten is het parool. Onzeker, ja, voor hen, die God niet kennen en niet op zijne dierbare beloften vertrouwen.

Bovenstaand schriftwoord vermeld de onbedriegelijke zekerheid voor het hart en in het leven, die in eeuwigheid niet teleurstelt. Met haar zal u geen berg te hoog en geen vallei te diep zijn, zelfs de doodsvallei kunt gij, steunende op het feit: „God is met mij," vrijmoedig door gaan.

Wat onze weg zal zijn gedurende het voor ons liggende jaar, wij weten het niet. Onze verwachting kan te hoog gespannen zijn, als wij n.l. niet alles uit de eenige ware bron verwachten of als wij minder reine bedoelingen hebben. Dan zal 't ons gaan als zoo menigeen vóór ons en wellicht ons zelf wel eens gegaan is, dat we menig luchtkasteel in puin zagen vallen en menige illusie nimmer tot werkelijkheid zagen worden. Wellicht zijn wij, door ervaring wel geleerd, toch nog niet geheel van onze droombeelden genezen, al zijn we met de jaren wat kalmer en nadenkender geworden.

Bijzonder sedert het Woord Gods ons ten levensgids werd, leerden we de dingen des stofs bij hemelsch licht bezien. Dan zien wij ze naar waarheid en zijn overtuigd, dat men geen druiven van doornen en geen vijgen van distelen plukt, en dat zoo evenmin op een om der zonde wil vervloekte aarde, geen paradijsvruchten groeien, ja, het paradijs er tevergeefs gezocht wordt, dat krankheid en dood, de onvermijdelijke vruchten der zonde zijn. En de geloovige in Christus Jezus weet het en moet het vaak ondervinden, dat we door vele verdrukkingen moeten ingaan in het koninkrijk Gods.

Wel verre dus, dat wij bij den aanvang van een nieuw jaar, ons zelven heil zouden voorspellen met het oog op onzen weg zelve, al is die voor een Christen altijd een heilsweg, houden wij toch veel liever onzen blik gericht op onzen almachtigen Redder, Helper, Leidsman en Vertrooster in den hemel.

't Is of Zijn woord: Ziet, ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der eeuwen", ons heden welluidender in de ooren klinkt dan ooit te voren. Geve het geloof het antwoord als een amen, Heer, Gij zijt met mij, daarom heb ik niets te vreezen. Zie ik leg al mijn zorgen, angsten, verzuchtingen aan uwe voeten en roep uit: „Dit weet ik, dat God met mij is". Waar God, onze God aan de spitse staat, kunnen wij den machtigsten vijand afwachten en elke verzoeking trotseeren. En die strijd, beproeving en verzoeking zal weer niet uitblijven in dit jaar; daarom hebben wij voortdurend Gods nabijheid, gemeenschap en sterkte noodig. Voor enkele dagen geleden, op het Kerstfeest, werd ons den naam Emmanuël d.i.: „God met ons", genoemd. God geopenbaard in het vleesch, is ook God met, en voor en in het menschelijk geslacht, en dit verklaart ons Gods welbehagen in menschen, waarvan de engelen gewaagden. Bewustheid daarvan voor ons zelf persoonlijk, kan ons alleen een waar kinderlijk geloof deelachtig doen worden.

En wat ons tot den strijd sterkt, bekwaamt ons ook tot onze roeping. Deze roeping is zeer gewichtig, is hemelsch en moet op deze aarde ten uitvoer gebracht worden; juist daartoe laat de Heer de zijnen nog in deze aardsche gewesten, opdat zij Zijn werk verrichten zouden en Hem verheerlijken op aarde. De wereld moet het weten, dat wij er zijn en door onze getrouwe belijdenis en ons levensvoorbeeld moeten we onzen invloed onder onze medemenschen doen gevoelen, en in 's Heeren gemeente moeten wij gewaardeerd kunnen worden.

Bedenkt het wel, broeders en zusters! God geeft ons dit jaar weer als een zaaitijd, en er staat geschreven: „Zoo wat de mensch zaait, dat zal hij ook maaien. Ook van de dagen en uren in dit jaar, geldt wat Jan Luijken boven de wijzerplaat van zijne klok schreef: „zij gaan voorbij, maar worden toegerekend!"

Bij den Christen, dat is bij den wedergeboren mensch, is de betuiging: „God is met mij" geen holle klank en ook geen machtspreuk, ook geen hopen alleen, maar een w e t e n.

Dit weten grondt zich:

1e. Op de verzoening met God door den offerdood van Gods Zoon, waardoor de zonde is weggedaan van voor Gods aangezicht, waardoor de mensch in eene nieuwe betrekking en verhouding tot God gekomen op het geloof het eeuwige of leven Gods deelachtig geworden, mitsdien een kind van God geworden is.

2e. Op de *beloften en verzekeringen* Gods, die den zijnen ten goede komen. (kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten?)

3e. Op de ervaringen van de trouwe Gods, zoodat het dankbaar heet: „tot hiertoe heeft mij de Heer geholpen".

4e. Op het *getuigenis* des Heiligen Geestes in hun binnenste. Dit inwendig getuigenis is voor het practisch leven van zeer hoog belang. Hun *weten* is helder, naarmate dit getuigenis krachtiger is en dat getuigenis wordt krachtiger, naarmate de geloovige in 's Heeren wegen wandelt. Wel doet onze ontrouw Gods getrouwheid niet teniet, maar zij berooft ons hart de bewustheid, troost en blijdschap van Gods tegenwoordigheid en in Zijn heiligen dienst. Wie met God wandelt, wandelt zeker en wordt noch moede, noch mat.

Treedt moedig voorwaarts kindren!
De reis kort op naar 't graf;
Wij zien den afstand minderen,
- Ras valt ons 't reiskleed af.
Nog slechts wat meerder moed,
Wat rustiger en blijer,
Van aardsche banden vrijer,
Gestreefd naar 't eeuwig goed!

REDACTIE.

ZENDING.

Het voorwaarts dringen van den Islam in Afrika.

Het mag van algemeene bekendheid geacht worden, dat de uitdrukking „h e t d o n k e r e w e r e l d d e e l" aan het daar heerschende heidendom toegeschreven moet worden, maar ook de Islam heeft er niet weinig

toe bijgedragen. Dat is in Afrika „tehuis.“ Door deszelfs veeljarigen arbeid heeft het zich daar geheel ingeburgerd, ja, zich tot een beduidende macht omhoog gewerkt.

Een voorbeeld van echt mohammedaanschen proselietengeest uit vroegere tijden is de bekende Akbar, de veroveraar van Afrika. Zijn verder doordringen werd door den Atlantischen oceaan tegengehouden. Met treurigen moed gaf hij zijn paard de sporen, joeg het de branding der golven in en riep met geestdrift uit: Groote God, als deze zee mijn loop niet stuitte dan ging ik nog verder naar de onbekende rijken van het Westen.

Dit voorbeeld getuigd van de volharding, de bezieling, het enthousiasme, ja, van het fanatisme, dat in den Islam woont. En daar het in staat is, zulke eigenschappen te voorschijn te roepen, ontbreekt het dezen godsdienst ook niet aan Zendelingen. Niet slechts zijn de beschaafden, ook niet in den eigenlijken zin des woords de priesters de zendelingen van den Islam, maar veel meer de leeken uit iederen stand der maatschappij als: handwerkslieden, kooplui, reizigers, de uit Mekka terugkeerende bedevaartgangers, de verschillende geestelijke orden van den Islam en de duizende der van de Universiteit te Kairo vertrekkende studenten, zij allen zijn voor Allah, den God van den Islam en voor diens profeet Mohammed bezield. Met één denkbeeld zijn ze allen vervuld: geheel Afrika voor hun profeet te winnen.

Het zijn die Mohammedaansche kooplieden, reizigers, pelgrims en leden der geestelijke orden die door de zandwoestijnen van Afrika trekken, de rivieren oversteken, de groote valleien doorwandelen, de rotsachtige gebergten op en af klimmen, door de sponsachtige moerassen waden en de ondoordringbare Afrikaansche kreupelbosschen door trekken. Deze, voor den Islam bezielden, doorkruisen het donkere werelddeel van het eene einde tot het andere, van het Oosten naar het Westen, van het Noorden naar het Zuiden; van alle hemelstreken uit dringen ze voorwaarts. Hier onthult zich voor onzen blik het grootsche plan van een veldtocht, waarvan het doel is: Afrika te Mohammedaniseeren.

Het is niet meer het zwaard, niet meer de vroegere veroveringstochten, niet meer den bloedigen krijg, waardoor de Islam bekeerlingen maakt. Neen, het is den persoonlijken arbeid, de persoonlijke aanraking en persoonlijke geestdrift. Op deze wijze kwam de Koran in het binnenland van Afrika, en leerden de Afrikaners dit boek kennen, en op deze wijze werden ze Mohammedanen. Aan deze Mohammedaansche Zendingsijver, die door honger noch dorst, koude noch hitte, koorts of pest, vermoeienissen noch ontberingen, woestijnen noch bosschen, wilde dieren noch menscheneters, aan dezen geest, die door geen offer, groot of klein, afgeschrikt wordt, is het tot te schrijven, dat de eene stam na den anderen, het eene gebied na het andere voor den Islam gewonnen werd, dat van de bevolking van Noord-Afrika 91 % Mohammedaansch is, dat zestig millioen zielen van Afrika's bevolking den Islam ingelijfd is, dat een vierde deel der geheele Mohammedaansche wereld in Afrika ligt. Even als een hooge watervloed zich tot in de verborgenste plaatsen toegang weet te verschaffen en zich naar alle richtingen heen uitbreidt, evenzoo breidt zich ook de steigende vloed van den Islam in Afrika uit, die zich allereerst over de christenen en daarna ook over het heidensche gebied met macht uitstortte, alles met zich voerend en zich overal doorheen dringend.

Van welke beteekenis is dit nu voor Afrika? Welke waarde heeft het voor de beschaving? 75—100 % van de aanhangers van den Islam kunnen lezen noch schrijven. In Tripoli zijn het 90 %, in Egypte 85 % en in Algiers meer dan 90 %. Het Mohammedanisme in Afrika verkeert in den diepsten nacht der onwetenheid.

Wat doet de Islam ter bevordering van het algemeen welzijn, voor de afschaffing der slavernij en dergelijk kwaad? Het is bekend als een begunstiger der slavernij. Waar het ergens de macht in handen heeft, daar is ook de slavernij in haar ontzettendsten gedaante te vinden. De vrouw is niets meer dan eene slavin. De man is haar meester, hij kan met haar doen wat hij wil; eene vrije wilsbeslissing is ten eenenmale uitgesloten. De Islam plaatst haar op een zeer lagen trap, en zoo moet zij haar bestaan in een zon- en vreugdelooze wereld voortsleepen.

Verder, hoe staat het onder dit stelsel met de zedelijkheid? Zedelijkheid kent de Islam over 't algemeen niet. De Mohammedaan is een verdediger van de veelwijverij, die de ondergang van het huisgezin en van den Staat is. De man kan naar willekeur trouwen en zich laten scheiden. De geringste aanleiding van de zijde der vrouw kan den man bewegen zich van haar te ontdoen. Zoo volgt in Egypte op 95 % van alle Mohammedaansche huwelijken de scheiding. In West-Afrika is de veelwijverij regel. En daar de scheidingen zoo menigvuldig zijn, is het eene zeldzaamheid dat eene vrouw in den bloei der jaren nog met haar eersten man leeft. De veelwijverij, zegt een zendeling, is in Afrika een geregelde verschijning.

Welk een verlaging van de Mohammedaansche vrouwenwereld. Wat een bezondigen aan de Mohammedaansche kinderen. Welk een beeld van harteloosheid, van tyrannie, van verregaande zinnelijkheid, ja, van onbeschrijfelijke zedeloosheid openbaart ons het Mohammedaansche leven. De pen weigert deze bedorvenheid te beschrijven, en het zedelijkheidsgevoel komt in opstand bij het hooren van zulke dingen, en de mond van den Zendeling huivert om die rotte vruchten van den Islam uit te spreken.

Welke beteekenis moeten deze feiten voor de Christelijke Zending hebben? Er zijn landen in Afrika, zoo groot als Duitschland, waar niet een enkelen verdediger van het Evangelie is, terwijl ze door verdedigers van den Islam overstroomd worden. Er doet zich hier een reusachtig vraagstuk voor ons op. De leider der Bazeler Zending zegt: „De Islam verbreidt zich

met de zekerheid en onweerstaanbaarheid van een stijgenden vloed. De eenige vraag is: of het voor de Zending nog mogelijk zal zijn, Christengemeenten te stichten, die in staat zijn om als dammen te kunnen dienen ten einde dezen vloed tegenstand te bieden, of dat daardoor alles hals over hoofd meêgesleept zal worden. „Het zendingsvraagstuk in Afrika geldt minder het heidendom dan wel den Islam, dat de boodschap des kruises met diamant harde harten wederstaat," zegt een ander zendeling. Het vraagstuk is een strijd tusschen twee rassen en machten, tusschen twee stelsels van beschaving en godsdienst, tusschen het Mohammedanisme en het Christendom, tusschen het zwaard des vleesches en des geestes, tusschen de halve maan en het kruis, tusschen Mohammed en Jezus. Het is een strijd over de vraag, of Afrika zich voor Mohammed of voor Jezus zal buigen.

Slechts dan kan de Islam met vrucht bestreden worden, wanneer Gods volk in Europa en Amerika uit zijn slaap ontwaakt en buitengewone offers voor de zending in Afrika over heeft. *Afrika vereischt groote offers — levensoffers.*

Zal Afrika een Mohammedaansche of een christelijke beschaving ontvangen? Zal het Mohammedanisme of het Christendom, de halve maan of het kruis, Mohammed of Jezus zegevieren? Afrika hoort met de grootste spanning naar het antwoord, dat wij in deze zaak geven zullen. *Welk aandeel willen wij in de hervorming van het donkere heiden-Mohammedaansch, in een licht, evangelisch werelddeel nemen?*

UNSERE HEIDENMISSION.

Onze Bijbelcolportage.

Maandag 5 Dec. vertrok ik uit Drachten om de brs. en zrs. te „Driemunt" en Kornhorn een bezoek te brengen.

Op weg daarheen had ik het voorrecht nog hier en daar een paar tractaten te kunnen verspreiden.

Des 's middags half drie kwam ik te Kornhorn aan. Ik ging een winkel binnen om te vragen waar H. Folkerts woonde. Men wees mij terecht. En zoo kwam ik dan eindelijk aan het goede adres, waar ik heel veel menschen bij elkaar zag, en spoedig kwam ik tot de ontdekking, dat hier een buitengewone drukte heerschte. Als ik nog wat dichter bij kwam hoorde ik roepen: wie biedt er geld voor. Ik wist haast niet wat ik van dit alles moest denken.

Maar toen ik even in de kamer ging, en met een paar leden van het gezin kennis maakte, vertelden zij mij, dat het hun doel was, om van daar te vertrekken naar Weerdingermond en daarom „Boeldag hielden." Toen des avonds de grootste drukte over was, werd ik overladen met weldaden. Trots alle drukte kon ik gevoelen, dat ik hen met mijn bezoek verblijdde.

Nu, Gemeente Weerdingermond, van harte gefeliciteerd met uw aanstaande nieuwe leden.

Ook bezocht ik br. R. Huisman en de familie de Jager.

Des anderen daags bezocht ik nog een paar gezinnen daar in de buurt, en verkocht daar een Nieuw Testament en een Bijbel.

Des avonds hadden wij bij br. R. Huisman in huis een kleine bidstond, terwijl ik na den bidstond weer vertrok naar Drachten, alwaar ik weer een paar dagen colporteerde. Ook daar vond ik veel geopende deuren. Moge de Heer geven dat het zaad dat wij bezig zijn te strooien, spoedig opkome, zoodat wij de vruchten kunnen aanschouwen!

Op Zaterdag 10 Dec. verliet ik Drachten om naar Haulerwijk te gaan. Onderweg ging ik hier en daar nog een paar huizen binnen, en bood Gods woord te koop aan. En, eere zij God, ook hier slaagde ik er in om eenige Bijbels te verkoopen.

Te Haulerwijk aangekomen werd ik gastvrij door br. G. de Vries ontvangen.

's Avonds bezocht ik nog even eenige leden der gemeente (die zoo het scheen) met mijn bezoek blijde waren.

Des Zondags ging ik mede naar het kerkgebouw, waar ik een lieven kring van brs. en zrs. ontmoette, die aandachtig, naar hun ouden Voorganger zaten te luisteren.

's Middags bezocht ik de Zondagsschool, waar ongeveer 100 kinderen aanwezig waren, welke met hunne klompen heel wat drukte maakten, maar enfin. De kinderen denken ook meestal aan het feest, dat aanstaande is.

Maandag begon ik dan te Haulerwijk met mijn colportatiewerk. Van huis tot huis. Overal werd ik ook hier weer binnen gelaten, en mocht ik met de menschen spreken en bidden.

Dinsdag 12 Dec. bezocht ik de Drentsche velden, ook het Dorpje Een. Nu, daar is de dood in de pot, als ik mij eens zoo uit mag drukken.

Moge de Heere geven dat de menschen aldaar ook spoedig rijp mogen worden voor het Evangelie.

Des avonds vierden de jongelingen van Haulerwijk het vijf-en-twintigste jaarfeest hunner Vereeniging, waar ik ook als gast deel aan mocht nemen. Nu de menschen te Haulerwijk kunnen feest vieren, dat beloof ik u.

Des avonds om 7 uur opende br. B. Planting van Groningen de feestelijke vergadering, terwijl het half drie in den morgen was, toen er werd geëindigd.

Van uit Haulerwijk vertrok ik naar Veenhuizen, waar ik door br. v. d. Heide vriendelijk werd ontvangen.

Hier vond ik weer een ruim arbeidsveld, aan de Norgervaart.

's Maandags 19 Dec. vertrok ik met de trekschuit naar Assen, om verder met den trein Stadskanaal te bezoeken. Vriendelijk werd ik door br. N. v. Beek ontvangen.

Des anderen daags ging ik naar Musselkanaal, waar ik de brs. en Zrs. bezocht. Ook ontmoette ik mijn ouders, daar die juist met hun drijvende woning passeerden.

Woensdag 21 Dec. kwam ik dan te Weerdingermond, waar mij eerst mijn werkkring was aangewezen. Gastvrij werd ik hier door br. en zr. Werkman ontvangen. Eenige dagen ben ik hier nu werkzaam, waar-

over ik u in een volgend verslag iets wensch mede te deelen.

En nu mijn geliefde brs. en zrs. terwijl ik met mijn werk voortga reken ik op uw gebed. Tot later zoo God wil.

F. BEUNEKER,
Uniecent-Colporteur.

Van het Arbeidsveld.

Nog steeds in het uitgestrekte Diepenveen werkzaam zijnde en de ver van elkander wonende menschen bezoekend, met hen sprekend over 't heil hunner onsterfelijke ziel, is het mij een voorrecht om bij de vele onaangename ontmoetingen en teleurstellingen te mogen gewagen van 's Heeren ontfermende zondaarsliefde, terwijl wij getuigen mochten zijn hoe een 80-jarige man tot overgave kwam aan den Heer Jezus. Groot was de blijdschap van hem, en God lovende, liep de grijsaard door de kamer, roemend het heil, dat de Heer ook voor hem had aangebracht. En toen wij hem later in het voorbijgaan even opzochten, was de blijdschap nog zijn deel, en zong hij met ons Psalm 42 vers 1, bij de laatste drie regels zijn hand omhoog stekend. Nu leest hij dagelijks in zijn bijbel en is hierin tot zegen van zijne dochter bij wien hij thuis is.

Op de bijbellezing bij Br. Hulleman kwamen weder een man en vrouw tot overgave van hun hart, voor wien wij goede hope mogen hebben.

Wanneer het 's avonds de tijd toelaat gaan wij in Deventer de menschen bezoeken, en mochten ook hier de ontfermende zondaarsliefde van onzen Heiland aanschouwen, in de overgave van de echtgenoot van Zr. K. die uit Hengeloo in Deventer kwamen wonen, zijn lievelingslied is nu: „Nooit zag ik een Vriend, die zoo trouw is als Jezus.“ Voorwaar eene groote vreugde voor hem en zijne vrouw, ja voor ons allen.

Nog kwamen wij in een huisgezin waar wij den man en vrouw tot Jezus mochten leiden, zij beleden hunne zonden en wij hopen en bidden het van den Heer, dat ook zij vruchten mogen voortbrengen der bekeering waardig tot eere van Zijnen Heiligen Naam.

En nu geliefde Br. en Zr. blijft met ons den Heer bidden, dat Hij de deuren, en harten der menschen moge openen, die wij nog hopen te bezoeken, opdat ook door dezen arbeid Zijnen Naam worde verheerlijkt en Zijne Gemeente uitgebreid.

Uw Br. in den Heer,
H. STEENBERGEN, Deventer.

Uit de gemeenten

25 jarig jubileumfeest!

HAULERWIJK — De Baptisten jongel. en jonged. Vereeniging „De Heer is Onze Banier“ en „Maranatha“ hier, hadden het voorrecht, den 13 December j.l. dit jubileum te vieren. Ze waren allen recht feestelijk gestemd en „looft den Heer mijne ziel“ was ieders hartetaal.

Br. Planting uit Groningen trad voor ons 's avonds 7 uur als feestredenaar op. De 103 psalm, die Z. E. W. voorlas, Deuternomium 8 vers 2, waarover de feestrede gehouden werd, verhoogde die stemming. De bekendheid met het verloop van den arbeid gedurende die 25 jaren, wijl Z. E. W. mede oprichter en eerelid der Vereen. is, bewezen hem daarbij goede diensten. 't Was de groote schare aanwezigen blijkbaar aangenaam te luisteren naar 't geen gezegd werd.

Onze geachte Eere-Voorzitter Br. de Vries leidde vervolgens het feest. Ook deze kweet zich goed van zijn taak Z. E. W. toonde ook nu, nog eens jong met de jongen te willen zijn.

De verslagen door de verschillende bestuursleden gehouden vermeldden verblijdende maar ook droevige feiten, evenwel gaven ook zij vele redenen den Heer dankbaar te zijn.

Vele anderen waaronder afgev. van de verschillende vereen. van onze plaats en uit den omtrek alsmede van Leeuwarden, Groningen en Stadskanaal, medeoprichters der vereen. en de reeds jaren lange begunstiger der vereen. de Heer G. J. de Vries van Leeuwarden, alsmede de Predikant der Geref. Kerk alhier voerden daarna het woord. Zeer vereerd gevoelden zich de Eere-Voorzitter de Directeur onzer zangvereen. de Heer Oosting en de Presidente der jongd. vereen. G. I. Hof, toen hun ieder een cadeau overhandigd werd, als blijk van waardeering van den arbeid onder ons verricht. De Presidente had het voorrecht gedurende die 25 jaren onafgebroken als lid en bestuurslid aan de vereen. verbonden te zijn geweest.

Ook de muziekvereen. „Halleluja“ en onze zangvereeniging beide onder leiding van den genoemden Heer Oosting droegen veel tot de verhooging van 't feest bij. Reeds namiddernacht sloot Br. J. Hok met dankgebed.

Geve de Heer, dat de vele goede wenschen vervuld worden, dan vieren we nog eens 't 50 jarig bestaan.

Hij zegene daartoe ook verder dezen arbeid en ook U mijn waarde lezers en lezeressen tot eer van Zijn naam.

De Secretaris der jongl. Vereen.
S. N.

SNEEK. Verwachtende dat vele mededeelingen ditmaal in ons blad „De Christen“ zullen voorkomen voor de Kerstfeestvieringen in onze zuster-gemeenten, kunnen wij toch niet nalaten in het kort ook onzerzijds te melden hoe wij het hier hadden. Den voorafgaanden Vrijdagavondbidstond werd algemeen gebeden om een rijken zegen van den Heer op het a.s. Kerstfeest. En tot roem van Gods genade kunnen wij getuigen „De Heer heeft onze gebeden willen verhooren“ Den eersten dag mochten wij tweemaal en den tweeden dag aan den morgen samenkomen in ons kerkgebouw om door onzen geliefden voorganger bepaald te worden bij het kind in de kribbe. Op treffende wijze werden wij telkens in den geest geleid naar Ephrata's velden om te aanschouwen, het wonder van Gods genade in de zending van zijn Eengeborene, tot een zaligmaker der wereld en het heil en den zegen daardoor geschonken aan allen die gelooven. Telkenmale was het ons goed te mogen opgaan en uit veler mond mochten wij vernemen „De Heer heeft bij ons welgedaan, wij zijn heerlijk gezegend geworden“.

Onze feesten met de kinderen der Zondagsscholen slaagden uitstekend, ook daar was alle beschikbare ruimte gevuld met aandachtige hoorders en toeschouwers. Alles liep in de beste orde af en konden wij den Naam des Heeren loven en prijzen voor zijn hulpe en bijstand in alles ervaren,

Bij de sluiting van het oude jaar koos onzen Voorganger tot uitgangspunt zijner prediking de woorden „De Heer sloot achter hem toe“, en den nieuwjaarmorgen Openb. 3 : 8 „Ik heb eene geopende deur voor U gegeven. die niemand sluiten kan“. Verkwikkend was het ons uit het woord onzes Gods te vernemen, wat de Heer voor ons geweest is in den verloopen tijdkring, maar ook wat hij voor ons zijn zal in den jaarkring die wij reeds ingetreden zijn. Veel kan ons wedervaren, wat nu nog voor ons verborgen is, maar Zijne beloften falen nooit. Dat dit geloofsvertrouwen ons steeds nabij blijve bij al wat ons voorkomt op onzen levensweg. Want nooit kan 't geloof te veel verwachten. Zijn beloften zijn ja en amen in Christus Jezus.

W. J. WIELENGA.

FOXHOL. Het was den 2den Kerstdag 's middags om half vier, dat de deuren van ons kerkgebouw geopend werden, en

de kinderen der zondagschool binnen kwamen om Kerstfeest te vieren.

Een prachtige Kerstboom was opgesteld, waarom heen de kinderen plaats namen. Een gezellige paar uren, mochten wij met de kleinen samen wezen.

In eenvoudigheid werd hun verteld, dat Jezus ook voor kinderen geboren is in Bethlehem, om ook kinderen zalig te maken.

Na dit Kinderfeest, volgde een gezellig samenzijn van grooten. Het gebouw was goed gevuld, met Brs. en Zrs. en Vrienden.

Er waren nog al eenige broeders van Groningen tot ons gekomen, waar wij hun dankbaar voor zijn.

In opgewekte stemming hebben wij Kerstfeest gevierd. Veel werd er gesproken over de groote liefde Gods. „Immanuël" God met ons, God geopenbaard in het vleesch, Gods zoekende zondaarsliefde. Niet alleen mochten wij hierover spreken, maar ook zien dat zondaars tot Jezus kwamen. Drie jeugdige zielen, bogen hun knieën, en deden een besliste keuze des harten.

Geve de Heer hun kracht, opdat zij mogen opwassen, en volhouden tot den einde.

„De hemel, loof, o Heer! Uw wonderen dag en nacht
Uw waarheid wordt op aard de glorie toegebracht!" enz.

Uw br in Chr. J. Jongsma.

Vreugde en moeite van een Baptisten Prediker.

In het verre Siberië hebben zich in de laatste jaren vele Duitsch sprekende Landbouwers, zoo ook een aantal Baptisten gevestigd. Zoo zijn daar hoog in het Noord-Oosten eenige gemeenten der Baptisten ontstaan.

In een van deze, de Gem. Hoffnungstal, werkt onder veel moeite, maar ook met rijken zegen br. M. A. Krüger als prediker. Een van hem ontvangen brief geeft ons een overzicht van de verre reizen, die die br. daar meest met paard en wagen te maken hebben, en hoe de Heer daar werkzaam is· We geven hier een kort uittreksel uit den brief:

„Ik mocht in de laatste weken groote wonderen van de reddende genade Gods beleven en een rijke oogst inoogsten. Ik doopte den

2 Mei	70	K.M. van hier in	Ebenfeld	9	Personen.
20 Mei	350	„ „ „ „	Karamischopka	9	„
29 „	150	„ „ „ „	Koschtal	28	„
6 Juni			Hoffnungstal	15	„
13 Juni	750	„ „ „ „	Nedensdenska	17	„
20 „	1150	„ „ „ „	Tartarka	Gemeente gesticht.	
27 „	150	„ „ „ „	Waldheim	16	Personen.
11 Juli	180	„ „ „ „	Schönfeld	7	„
25 Juli	25	„ „ „ „	Wasserreieich	24	„
22 Aug.			Hoffnungstal	3	„
3 Oct.	350	„ „ „ „	Karamischopka	7	„

De laatste doop moest reeds in dichtgevroren water plaats vinden.

Tegenwoordig telt onze gem. 556 Leden.

Wij prijzen God voor zulke overwinningen van Zijn Evangelie in het verre koude Siberië. Geve de Heer, dat Zijnen Geest nog aan menig ander oord zulke Genadewonderen kan werken.

Die Reinische Traube.

Berichten.

Aangaande de lichaamstoestand van onzen colporteur ten Braak, schrijft zijne echtgenoote:

Daar in de Christen van 15 Dec. is vermeld, dat mijn man ziek van Friescheloo te huis was gekomen, berichten wij aan belangstellenden, dat hij nog steeds pijn heeft in borst en longen. Het minste spreken valt hem moeielijk. Het ophoesten is, Gode zij dank, wel iets minder, maar hij moet nog steeds het bed houden. De dokter zei: uw beste medicijnen zijn goed eten, bedrust en buitenlucht; zoo dat ook dag en nacht het raam van zijn slaapkamer open moet staan. Overigens is 1 Thess. 4 : 13—18 zijn eenige troost. O mocht de Heere hem nog voor ons sparen, is onze begeerte.

Uw zuster in Christus,

G. TER BRAAK—V. D. WOUDE,
Bornschestraat 28, *Hengelo.*

AAN

de Secretarissen der Gemeenten, zijn aan het einde des vorigen jaars dubbeltal van de

Vragenlijsten

gezonden. Mag ik vriendelijk en dringend verzoeken om einde van deze maand een ingevuld terug te ontvangen opdat ik ook mijn plichten kan voldoen voor de Duitsche en Engelsche statistiek.

Verzoeke dat alle vragen zoo worden ingevuld, alsof het voor de eerste maal was — waardoor noodelooze correspondentie kan worden voorkomen.

Heilwenschend, Uw dw. in Chr.,
B. ROELES,

ARNHEM, Koningstraat 62.

LIEFDEGAVEN.

Voor den Reizenden Prediker.

Ontvangen door Br. Kuipers van de Gemeente te Zutphen f 4.—, en Apeldoorn f 13.06 1/2.

Studiefonds.

Ontvangen van Zr. A. de Vries te Norg f 2.50.

Hulpbehoevende Gemeenten.

Ontvangen van Zr. A. de Vries te Norg f 2.50.

F. J. VAN MEERLOO, penningm.

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van C. P. te Deventer f 7.25, van G. v. D. te Apeldoorn f 4.52 1/2.

N. v. BEEK.

Advertentiën.

Al den verbondenen in Christus binnen- en buitenlands, bekend of onbekend, wordt den zegen Gods toegewenscht in 1911 door hun broeder.

FRED. EPPINGA.
Harlingen.

J. HUIZINGA.
J. HUIZINGA—ROSENBAUM,
m. h. g. w.
Filip. 4 : 6, 7.
Nieuw Buinen.

De Gemeente te 's Gravenhage wenscht de broeders en zusters in- en buiten ons Vaderland Gods zegen toe bij de intrede van 1911.

Namens de Gemeente,
C. J. LOUW, Secr.

Bij de wisseling des jaars bidt des Heeren zegen toe, al den Gemeenten en hare bedienaren, alsmede al de broeders en zusters, familie en de vele vrienden in Nederland en elders personelijk.

D. LAANSMA,
en familie.
Grand Rapids, Mich. Rev.
U. S. of A.

Door deze zij Gods besten zegen toegewenscht aan al de lezers van de Christen in dit nieuw ingetreden jaar. En gelijk elk nieuw jaar ons weer aankondigt, dat er weer een jaar van ons leven is afgelegd, zoo laten wij ook in gelijken tred afleggen allen last, en de zonde, die ons lichtelijk omringd, enz. Hebr. 12 : 1*b*, hetgeen ons in de gemeenschap met God belemmerd, opdat wij het in de praktijk leeren beleven wat het zeggen wil, met blijdschap aan het graf te denken. Gezang 189 : 2.

H. TER BRAAK
en Fam.
Hengelo (O.)

Onze hartelijke heilwenschen aan broeders en zusters in Christus voor 1911.

K. v. D. BAAREN
en Echtgenoote.
Stadskanaal 1911.

Gods besten zegen toegewenscht aan al de medeverbondenen in Christus bij de intrede van 1911.

S. HOUKES
en Echtgenoote.
Haulerwijk, Jan. 1911.

De families RAADSVELD en v. D. VEEN wenschen allen broeders en zusters, in het Vaderland en daarbuiten den zegen Gods toe bij het intreden van een nieuwen tijdkring. Ps. 133.

Lindenhorst bei Dortmund, 1 Jan. 1911.

Moge de Vader der lichten, van wien alle goede gaven nêerdalen, al onze broeders en zusters in Nederland en in andere landen, dit jaar rijkelijk zegenen !

J. DE HART
en familie.
Hengelo (O.) 1 Jan. 1911.

Ps. 100 : 4—5.
Aan alle broeders en zusters in Nederland en daar buiten hartelijk geluk gewenscht bij de wisseling des jaars.

H. WERKMAN
en Echtgenoote.
Weerdingerveen, Jan. 1911.

FAMILIE P. ZWAAL
wenscht aan alle broeders en zusters een gezegend nieuwjaar.
Apeldoorn.

Schipper JOHS. BLAAUW en Echtgenoote wenscht alle brs. en zrs. in ons Vaderland en daarbuiten 's Heeren onmisbaren zegen toe.

Musselkanaal, 1 Jan. 1911.

's Heeren onmisbaren zegen worde alle brs. en Zrs. zoowel in als buiten ons Vaderland toegewenscht door de familie

J. G. DE HAAN.
Musselkanaal I, 1 Jan. 1911.

Gods besten zegen allen broeders en zusters in en buiten het Vaderland toegewenscht door

K. KUIPERS
en Echtgenoote.
Apeldoorn, Jan. 1911.

Schipper M. DE BOER en Echtgenoote wenschen 's Heeren zegen aan alle medeverbondenen in onzen Heer en Heiland.

Musselkanaal I, 1 Jan. 1911.

De Heere Zegene al onze medeverbondenen in Christus Jezus onzen Heer in dit jaar 1911.

H. v. D. HEIDE
en Echtgenoote.

De Neerlandia-Drukkerij.
Fa. G. BRUMMELMAN en
H. ROELES
wenschen de redactie, corrector, benevens al de lezers een gelukkig en gezegend Nieuwjaar.
Apeldoorn, Jan. '11.

Bij de intrede en de voortzetting van het jaar 1911 zij Jesaja 52 vers 12 met allen die den Heer liefhebben.

W. WAGENVOORT
en Echtgenoote.
Deventer.

De broederschap te Muntendam wenscht al de brs. en zrs., zoowel binnen- als buitenlands, Gods onmisbaren zegen toe, om met standvastigheid voort te gaan op den pelgrimstocht.

Namens haar,
R. BOLMAN, Secr.

Laat maar toch zeker niet te laat om de Redactie, Drukkers, Abonné's en Lezers van de „Christen allen hartelijk te feliciteeren met den nieuwen tijdkring 1911. Moge de Heere God al uwe en onze goede wenschen vervullen en verkeerde begeerten van ons nemen.

FAM. ROELES.
Arnhem, 3 Jan.

Bij de wisseling des jaars, alle brs. en zrs. in ons Vaderland Gods besten zegen toegewenscht.

F. BEUNEKER,
Uniecent-Colporteur.

Onze wensch voor medegenooten in Christus, bij de wisseling des jaars, vindt gij in 1 Petrus 5 (vers 7—8).

G. HULLEMAN
en Echtgenoote.
Platvoet, gem. Diepenveen.

Mrs. en Mr. I. EIKENAAR
en Miss. H. EIKENAAR
wenschen de Br. en Zusters in het oude Vaderland en daarbuiten Gods rijksten zegen toe bij de intrede van het nieuwe jaar.

Canada.
Toronto, 1 Jan. 1911.

Heilwensch aan broeders en zusters. Hebr. XII : 14.

FAMILIE BRANDT.
Deventer.

Ioronto Canada, 15 Dec. 1910.
Heden verblijdde ons de Heer door de voorspoedige geboorte van een welgeschapen

ZOON.

De Heer heeft alles welgemaakt daarom zijn wij verblijd.

THOMAS EIKENAAR.
W. EIKENAAR—VAN DER WERF.

NIEUW! NIEUW!

Koralion-Orgel.

Het **Koralion**, waarop men met één vinger **alle** Psalmen, Gezangen en Vervolgbundel en verschillende liederen spelen kan, valt zoozeer in den smaak, dat ik een orgel heb laten vervaardigen, waarin het Koralion ingebouwd is.

Model **A.** 4 octaaf, 2 spel, 4 registers . Prijs f 130.—
„ **B.** 5 octaaf, 2 spel, 8 registers . Prijs f 150.—

Komt zien, of vraagt inlichtingen bij **JOH. DE HEER, Rotterdam**, Noordmolenstraat 71; **Amsterdam**, Nieuwendijk 8; **Utrecht**, Voetiusstraat 1; **Arnhem**, Steenstraat 75; **Leeuwarden** Nieuwe Stad G 74.

EEN GOEDKOOP KORAALBOEK

(geheel nieuwe uitgave en bewerking van JOH. DE HEER)

dat met **de meeste zorg** is samengesteld en waarin zoowel **rekening gehouden** is met den kunstenaar, als met den dilettant, en waarin **onnoodige** moeielijkheden, zooals het overnemen der handen, **vermeden** zijn, moet ieder orgelspeler bezitten.

Psalmen . . . . gebonden f 2.50
Gez. en Vervolgbundel „ - 3.—
Compleet Koraalboek „ - 5.—

Vraagt uitgeqreide muziekcatalogus bij **JOH. DE HEER, Rotterdam** Noordmolenstraat 71.

Cottage-Orgel.

Deze Orgels worden door mij, tegen zeer billijken prijs, vrij en franco in Holland geleverd naaste station der spoorwegen.

Voor deze als voor alle muziekinstrumenten geeft ik voor **10 jaar garantie.**

1a. DUITSCHE en AMERIKAANSCHE FABRIEKATEN.

Aan solide afnemers ook op **termijnbetaling.**

Desverkiezende zenden we alle instrumenten op proef en zijn bereid het niet verlangde te wisselen.

 Overal wederverkoopers gezocht.

Bijzonder zij de aandacht gevestigd op mijn **nieuw Orgel met patent-inrichting** om ieder in staat te stellen zonder muziekkennis in alle toonaarden vierstemmig te spelen.

JENNELT

bei Emden, Ostfriesland,

B. J. POPKES.

Catalogus op aanvraag franco.

Het oudste en meest bekende adres is ongetwijfeld de

OVERIJSELSCHE BEDDENFABRIEK.

Een degelijk en solied 2-persoons
VEERENBED
Peluw en 2 Kussens, linnen bewaste Tijk en Prima gezuiverde nieuwe Veeren, 1 Wollen, 1 Watten, 1 Molton Deken, Bed en Peluwovertrek met de nieuwste sluiting en 2 Matrassen.

Voor slechts
f 32.-
franco, naastbijgelegen station **vrijzicht**

Een veel betere kwaliteit voor f 39—. Beslist iets extra voor f 49.—
Prima f 60.— en Prima No. 1 f 72.50.

Meer dan 16000 stuks verkocht.

Kapokbedstellen 2-pers. met dezelfdetoebehooren f 26.—, f 32.—, en f 36.—
Prima dubbel **Gutta-perchalinnen** f 2.— de vierk. meter.
Windkussens f 5, f 6, f 6,75 en f 7.50. In 't gebruik in vele gestichten. Beslist erkend best fabrikaat.
Een solied **Houten Ledikant** 2 persoons met bodem, eigen fabrikaat f 14.—
IJzeren Ledikant 2 persoons f 6.50, zeer zwaar f 7.50.

BEDDELAKENS en SLOOPEN.

Prima Graslinnen Lakens 2 pers. of 160 c/m breed f 1.50 per stuk, dito Congolinnen f 1.25.
Zeer fijne **SLOOPEN** met overslag f 3.30, met overslag en feston f 3.60 per 6 stuks Goedkooper soort f 2.70.
Rijke keuze in wiegen en Kinderstoelen.
IJzeren en Houten Ledikanten, Bidets, Closets, Vouw- en Ruststoelen, Matrassen. Luiermandsartikelen enz.

R. D. A. v. d. WOUDE, Zwartsluis, No. 138-142.

Overijselsche Beddenfabriek.

Interc. Telefoon No. 4.

Vraagt geïll. Prijscourant.

No. 1237. DONDERDAG 12 Januari 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post ƒ 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

Aan onze lezers.

Wegens verandering van woonplaats en werkkring van ondergeteekende moeten er eenige wijzigingen in de Administratie en het adresseeren der Redactie aangebracht worden.

Men gelieve, om alle verwarring te voorkomen van het volgende nota te nemen:

Voortaan moet alles wat de expeditie betreft, dat is de verzending der bladen, opgaven van veranderde en nieuwe adressen, etc. gezonden worden aan: **De administratie v. d. „Christen" te Stadskanaal.**

Geldzending en wat de Redactie betreft aan ondergeteekende, **Vaillantlaan 415 den Haag, of ook wat de Redactie aangaat, aan B. Planting, N. Buitensingel te Groningen.**

Voor bestellingen uit „Ons Depot" is het adres ook **Administratie van de „Christen" te Stadskanaal.**

N. v. BEEK.

Demas.

„Demas heeft mij verlaten, hebbende de tegenwoordige wereld liefgekregen", (II Tim 4:10a).

Wij weten zeer weinig van Demas, maar dat weinige is genoeg geweest om hem voor alle volgende eeuwen tot een waarschuwend voorbeeld te stellen. Driemaal komt hij in de Schrift voor. In 2 Col. 4: 14 worden mede de groeten overgebracht van Demas. In Filemon : 24 wordt Demas naast Markus etc. als medearbeider van Paulus genoemd. In den 2den brief aan Timothëus (ongeveer 2 jaar later) heeft Paulus zijn medearbeider en metgezel Demas verloren, verloren misschien ook in den vreeselijksten zin van het woord.

Wat er later van hem geworden is, weten wij niet; of hij bij die liefde voor de tegenwoordige wereld gebleven is, dan wel opnieuw tot verootmoediging en schuldbelijdenis gekomen is, is ons onbekend. Evenmin weten wij, op welke wijze die tegenwoordige wereld weder beslag op hem heeft gelegd. Zeker is het, dat menigeen een Demas wordt langs den weg, die zoo aangrijpend in „de Christenreize" is geteekend: De pelgrims naar het hemelsche Zion zijn genaderd tot een kleinen heuvel, die „Winst" heet, en waarin zich een zilvermijn bevindt. Daar staat Demas, die Christen en Hopende uitnoodigd om de mijn te bezichtigen en naar een schat te graven. Hij zou de laatste misschien overgehaald hebben, maar Christen heeft vroeger van deze plaats gehoord en kent de gevaren, die met het bezoeken daarvan verbonden zijn. Demas beweert, dat er alleen gevaar is voor zorgeloozen, doch bloost, terwijl hij het zegt. De pelgrims weigeren, doch hij geeft het nog niet op, maar vraagt of ze ten minste eens willen overkomen en zien. Christen noemt hem evenwel een vijand van de rechte wegen des Heeren en hoort naar hem niet, als hij roept, dat hij ook van de broederschap is en zoo straks met hen medegaan zal, als zij nog slechts even willen wachten. Is hij zelf ook niet een zoon van Abraham? Maar Christen kent hem beter: Gehazi was zijn overgrootvader en Judas zijn vader, en hij heeft zijn voetstappen gedrukt. Bijdoel, die met

zijne makkers achter C h r i s t e n aankomt, loopt reeds op den eersten wenk van Demas over, en wordt nooit weder op den weg gezien; de beide pelgrims, die aan de verzoeking weerstand hebben geboden, naderen de andere zijde der vlakte, waar zij een vreemdsoortig monument aanschouwen, een zoutpilaar in de gedaante eener vrouw, met het opschrift: „G e d e n k t a a n d e v r o u w v a n L o t!"

Zoo blijft dan de figuur van Demas voor ons leven, en maakt op ons zelfs meer indruk dan dit van Judas, den verrader, juist omdat de zonde van Demas meer algemeen voorkomt. Judas van Kariot blijft alleen staan; de metgezel van Paulus heeft vele broeders en zusters, voor wie het van het hoogste belang is, den familietrek te leeren kennen, opdat zij schrikken voor zich zelven.

Laat ons goed verstaan wie deze beklagenswaardige afvallige is: Een medearbeider van den Apostel; een man met een uitnemend begin; een man die mede geholpen heeft in de verkondiging van het Evangelie. En ziet nu, zulk een man, in zulk een omgeving, in dagelijkschen omgang met zulk een Christen, valt, en krijgt de wereld weer lief. Waarlijk het mag ons wel tot ernstig nadenken stemmen.

Daarom meenen wij dan ook verplicht te zijn elkander op het groote gevaar opmerkzaam te moeten maken. Of zouden wij dit niet behoeven te doen, omdat wij gelooven, dat Christus nooit meer loslaat, wien Hij eens gegrepen heeft, daar immers de goede Herder zich geen Zijner schapen laat rukken uit de hand? Zullen wij misschien in dit verband zóó moeten spreken: Als Demas is afgeweken en afgevallen, dan was hij ook de ware geloovige niet, want de ware geloovige valt niet af; en als hij het wel was, dan is hij ook weder terecht gekomen, zoodat daar alleen gevaar bestaat om voor een poos uit de gemeenschap Gods te vervallen, maar geen gevaar om verloren te gaan? Ik geloof, dat de H. Schrift, die deze dingen leert, ons tegelijkertijd verbiedt om zoo te spreken. Zoo zouden wij de heerlijkste waarheden verkeeren tot ons verderf, en een vrijbrief voor zorgeloosheid lezen, waar de Schrift vol is van de ernstigste waarschuwingen. De volharding der heiligen is alleen mogelijk door de bewaring der heiligen, en deze bestaat juist hierin, dat die heiligen zelf volharden. Daarom worden zij zoo dringend vermaand, zoo ernstig gewaarschuwd. Juist, omdat het God is, die in ons werkt beide het willen en werken naar Zijn welbehagen, daarom alleen kunnen en moeten wij ons zelfs zaligheid werken met vreeze en beven.

Zeker, als wij ons slechts aan den Heer vasthouden, dan is er geen gevaar; dan gaat het ons als Bunyan's pelgrim, die, als hij het midden van den weg houdt, niets van de leeuwen te lijden heeft, daar zij aan ketenen liggen. Blijven wij niet op den rechten weg, dan komen wij wel degelijk in 't bereik der roofdieren.

Inderdaad, het gevaar is groot. Gaat de duivel niet om als een brieschende leeuw, zoekende wien hij zou mogen verslinden? Doet de wereld niet alle mogelijke moeite om te herwinnen, wat zij verloor? En is daàr niet iets in ons hart, dat aangetrokken wordt door de verzoeking, welke ons van alle zijden omringt? En waar is meer verscheidenheid dan op het gebied der zonde?

Johannes noemt het op; (I Joh. 2: 16) al wat in de wereld is: „de begeerlijkheid des vleesches en de begeerlijkheid der oogen en de grootschheid des levens". Deze wereld heeft voor „elk wat wils". Door den glans van goud en zilver kan het hart verlokt zijn; anderen worden bekoord door zinnelijk genot, weer anderen door roem en eer. De wereld spreidt hare netten uit gelijk de vogelaar, en zij heeft overvloed van lokaas; bedwelming voor den een, een hoop goud voor den ander, een gemakkelijk leven voor een derde, een mooie positie voor een vierde. Steeds is het haar doel, op te sluiten als in eene kooi, wat met vroolijken wiekslag naar boven moest zweven.

Het grootste gevaar ligt nu wel hierin, dat men meent, dat het dienen der wereld wel gepaard kan gaan met het dienen van God. God en de wereld zijn echter onvereenigbaar, sluiten elkander voorgoed uit. „Zoo iemand de wereld lief heeft, de liefde des Vaders is niet in hem" (1 Joh. 2 : 15.) Demas bij Bunyan wil nog altijd gerekend worden als een van de pelgrims. C h r i s t e n wist echter beter.

Hoe groot het gevaar is, merken wij het best aan het groote aantal dergenen, die aan Demas verwant zijn. Hoe dikwijls wordt er niet geklaagd over wereldsch gezinde christenen! En hoe meer er zijn, hoe meer er komen. Iedere Demas tracht nieuwe Demassen te maken. Inderdaad, bedroevend groot is het getal dergenen, boven wier leven dit vreeselijk opschrift moet staan: „De tegenwoordige wereld lief gekregen!"

Als de Demassen zich niet bekeeren, dan gaan zij verloren; dan vergaan zij met de wereld, die zij liefhebben. Het is heerlijk, dat er ook voor de Demassen nog genade is; maar het is oneindig veel beter geen Demas te worden.

Waken en *bidden* is het eenige middel om aan het gevaar te ontkomen; het eenige, maar ook het voldoende. Onze oogen moeten gedurig op den Heer zijn. (Ps. 25 : 15), want Hij zal onze voeten uit het net uitvoeren. David drukt dat zoo schoon uit in den 16den Psalm: „I k s t e l d e n H e e r e g e d u r i g l i j k v o o r m ij; o m d a t H ij a a n m ij n e r e c h t e r h a n d i s, z a l i k n i e t w a n k e l e n". Hier is de veiligheid, en hier alleen. Blijven in Jezus is de eenige voorwaarde om van Hem niet beschaamd te worden in zijne toekomst.

„Och! dat wij nimmermeer vergeten,
Als ons de zonde vleit,
Hoe zij der rust van ons geweten
Haar doodlijk striknet spreidt,
Hoe diep wij van 't geluk vervielen,
Hoe duur wij zijn verlost,
En wat de redding onzer zielen,
Aan Jezus heeft gekost".

Gr. B. P.

Uit breeden kring.

Beste Theophilus!

Bij de intrede van den nieuwen Jaarkring wensch ik U veel heil en zegen van ganscher harte toe: ook al is 't, dat misschien dit schrijven eerst een halve maand later onder Uwe oogen komt. Ge weet, dat gebeurt met Nieuwjaar wel meer, door de drukte aan de Posterijen, maar daarom is 't toch evengoed gemeend, voor het geheele jaar. Dat ge maar steeds in de gemeenschap met God uwen weg moogt bewandelen, als Henoch; en als Maria uw beste plaatsje aan Jezus voeten mag zijn, en als 't niet te egoistisch van mij mag zijn, gedenk dan in Uwe gebeden ook ondergeteekende en zijn arbeid, zoo nu en dan.

Bij de wisseling des Jaars had ik 't genoegen, in den kring mijner huisgenoten te Apeldoorn te zijn, waar wij, na de prediking op echte Sneeker manier met eenige broeders en zusters in gezellig gekout het middernachtelijke uur verbeidden; en dan in gemeenschappelijk gebed onze harten voor den Heer hebben uitgestort.

Op Nieuwjaarsmorgen 10 uur stond ik echter alweer te Amsterdam om het evangelie te verkondigen en heb daar op den eersten dag des jaars mijn Baptistenhart mogen ophalen, door des avonds een kind te doopen, en in 't midden der deswege verheugde gemeente avondmaal te mogen vieren. „Een kind?" zegt ge. Ja, ik meende het zouden er twee geweest zijn, maar 't eene was door ongesteldheid verhinderd; maar ge begrijpt Theophilus: een kind van God, door het geloof in haren Heiland; een wedergeborene, die haar oude leven vaarwel zeide; een zuigeling in Christus, die nog wel met melk gevoed moet moet worden, maar daarna ook zeer begeerig is; en zulke kinderen komt de doop toe.

Maar nu ben ik met de onrust van Nieuwjaar al veel te ver begonnen met mijne mededeelingen, want ik heb U nog niets verteld van de Decembermaand, die ik voor een groot deel te Apeldoorn heb doorgebracht.

6 December uit Amsterdam teruggekeerd, waar ik toen ook den Zondag te voren de gemeente diende; heb ik des avonds in den z. g. n. Enk te Apeldoorn een Samenkomst geleid, die niet erg bezocht was, maar waar toch met blijmoedigen ernst getuigd werd van de liefde Gods voor zondaren.

Bij 't heengaan zei men, dat wij 't wat vroeger in den avond moesten doen, maar 't komt mij voor, dat de menschen daar hun onwil meesterlijk weten te verontschuldigen, en wij hebben daarom een volgende week een nieuw lokaal geopend om onze wekelijksche Samenkomsten te houden in den wintertijd.

En nu moet ge daar niet al te verheven van denken Theophilus, want 't is maar de woonkamer van een broeder en zuster, die voor dit doel gaarne werd afgestaan; en waar ook elken Zondag zondagschool wordt gehouden. Driemaal hebben wij ook daar eene Samenkomst gehouden, naar wij hopen voor enkelen ten zegen, maar de opkomst was niet groot.

Zondag den 11en sprak ik 's morgens in ons Pniël, dat meer dan vol was, en des namiddags reisden wij naar Zutphen, met eene zuster, die door den doop der gemeente zou worden toegevoegd. Wanneer zulks voor een paar jaar alhier voorviel, dan gingen meest alle gemeenteleden mee ter begrafenis, maar nu wij zoovelen zijn, gaat dat niet goed meer, zoodat ditmaal de meesten bleven, om in Apeldoorn te vergaderen. Toch hadden wij feest te Zutphen en niet het minst onze doopelinge, die verheugd was in haren Heiland en Verlosser; en als wij te Apeldoorn aankwamen, werd zij door de thuisgeblevenen verwelkomd.

In passant kan ik u wel even mededeelen, dat zich weer een paar gemeld hebben, en dat anderen ernstig over de waarheid des doops denken; en, waar wij ook den volgenden rustdag en op de Kerstdagen ons Pniël flink bezet zagen onder de prediking, mogen wij in dit alles opmerken, dat de Heer onze zwakke pogingen zegent, en dies zijn wij verblijd.

Den tweeden Kerstdag hebben wij 's namiddags met de kinderen van de beide Zondagsscholen rondom den Kerstboom het geboortefeest van den besten Vriend der kinderen mogen vieren; niet in Pniël, want dat was veel te klein voor dit doel, maar in eene groote zaal, waar de ruim 100 kleinen allen deftig aan tafels gezeten waren, ge weet wel, Theo, zooals wij vroeger op onze Jongelingsfeesten. Nu de vriendelijke ingezetenen van Apeldoorn hadden ons door geldelijke- en andere bijdragen in staat gesteld, de kleinen (meest armen) ruimschoots te bedeelen en met boek en kleedingstuk huiswaarts te laten gaan, nadat zij zich eerst te goed gedaan hadden aan chocola enz.

De zaal was bezet, en wij hadden alzoo gelegenheid, ook mede tot de grooten van de Groote Blijdschap te spreken, ofschoon (zooals ge wel begrijpt) er niets méér ontbrak, dan de gewenschte stilte, vooral toen 't aan 't prijsuitdeelen toe was; en ik zou, geloof ik, mijne stem er bij kwijt geraakt zijn, ware 't niet, dat een broeder dat werkje van mij had overgenomen. Wij moeten elkander toch tot een hand en een voet zijn, niet waar, en mogen elkander ook de stem wel eens leenen?

En wat zal ik nu nog meer zeggen, want de tijd zou mij ontbreken, zou ik verhalen van enkele huisbezoeken en schippersbezoeken, waar ik nog al begeerige harten heb aangetroffen, die, naar wij hopen, ook zoo zachtjes aan nader zullen komen door de kracht des Evangelies, wanneer de gemeente maar 't oog naar boven gericht houdt en door onderlinge liefde en éénheid den zegen mogelijk, ja zeker maakt. Ps. 133 : 3.

Maar nu moet ik uitscheiden, omdat mijn tijd weldra weer daar is, dat ik van hier denk te reizen naar Foxhol, en ik ben benieuwd, wat ik u voor goeds straks van die plaats zal mogen melden.

Mij en de mijnen intusschen weder in Uwe voorbede aanbevelende, blijf ik als immer

Uw liefh. KLEOPAS.

Waar tegen Christus en zijn rijk gewoed of beraadslaagd wordt, is niemand te beklagen, en niemand in gevaar, dan zij die het doen.

SCHIPBREUK.

Voorwaar geen aangename gedachte om zulk een avontuur mee te moeten maken en er misschien het leven bij te verliezen. Naar ik veronderstel zullen sommige lezers wel weten, hoe verschrikkelijk het is, in nood te verkeeren op een verongelukt schip. Al is het dan niet door bijwoning van zulk een schipbreuk, zullen velen daar dan toch wel eens een beschrijving van gelezen hebben. Het is echter niet mijn plan om zulk eene beschrijving te geven. Wij wenschen u iets te zeggen van heel andere schipbreuken, waar, helaas, zoovelen bij omkomen. Laat ons eens de wereld beschouwen als een groote zee, waarop vele schepen en scheepjes varen. Hoeveel stormen gaan er niet over die groote zee en nemen de schepen en scheepjes op als notendopjes. Hoevelen komen er niet om bij zulke levensstormen, dikwijls in 't gezicht van de haven. Het is toch immers waar, bij de kust geschieden de meeste ongelukken, door verborgen klippen, die daar soms zijn. Zoo ook met de levensscheepjes. Zoolang zij nog in volle zee zijn heeft het niet zooveel last, dat het schip vergaat, maar juist als men de kust nadert.

Daar de schepen op de levenszee ook verschillend zijn en het eene vlugger zeilt dan het andere, is ook het eene spoediger aan het eind van de reis, als het andere, maar allen komen toch eenmaal aan het einde. En wat is dit einde? Dit is zeer verschillend. Vele schepen zijn op reis gegaan, ja allen komen op de levenszee, maar hoevelen van de scheepsgezellen weten niet eens het doel van de reis. Zij zijn de zee ingevaren, maar weten niet den weg naar het einddoel. Zij denken maar bij zich zelven, het zal wel gaan en wij zullen wel in een goed land komen. Arme ongelukkige zeelui, waarom hebt gij geen reisgids geraadpleegd, om te zien waar gij zult landen? Gij zijt op een schip zonder stuurman en kompas. Is het niet dikwijls zoo? Hoevele stervelingen zijn er niet op dit wereldrond, die zoo het leven doorgaan en zeggen: Het zal met mij wel goed afloopen. Hun levensscheepje dobbert voort, is aan alle winden ten prooi en wordt niet bestuurd, zoo als het behoort, daar de ware Stuurman ontbreekt. Zij meenen wel zelf hun schip te kunnen besturen. Waarom toch nemen zij Jezus niet als Stuurman aan boord en Zijn onfeilbaar woord als compas? Zij zullen op die wijze doorgaande nooit de veilige haven bereiken, maar zeker verloren gaan. Krijgen zij ook de kust in het gezicht, de haven kunnen zij nooit binnenkomen daar de Loods hun ontbreekt en zij zelf met de verborgen klippen die bij de haven zijn, onbekend zijn en zeker zullen vergaan. Arme ongelukkige schepselen, gij meent met eigen verstand en redeneeringen uw weg door dit leven wel te kunnen banen, maar hoe bedrogen zult gij uitkomen, als voor u den tijd aanbreekt, dathete in de der reis nadert. Niet de poort des hemels zal voor u worden geopend, maar de poorten der eeuwige duisternis staan wijd open om u te ontvangen. Bij een schipbreuk zien zij, die op het wrak zijn, verlangend uit naar de reddingsboot en verdringen elkander om het eerst daarin te komen.

Wordt vervolgd.

Uit de gemeenten.

APELDOORN. De broederkring te Apeldoorn wenscht thans in ons blad een en ander mede te deelen aan de familie, omtrent de zegeningen van den laatsten tijd, hoe de Heere zich onzer mildelijk heeft betoond in het schenken van Zijnen zegen. Zoo hadden wij op den 30sten October het voorrecht een broeder en een zuster te zien toegebracht worden tot de gemeente door den doop en op den 11den December eene zuster, terwijl een broeder en eene zuster belijdenis des geloofs aflegden om, zoo de Heere wil en wij leven, over eenige weken als Br. *K. Kuipers* „onze Reizend prediker" in ons midden is, te Zutphen gedoopt te worden.

Omtrent het Kerstfeest is nog te vermelden dat wij ons verheugden in het aanschouwen van vele blijde kindergezichten, die de lekkernijen zich lieten smaken en bovendien nog een nuttig voorwerp mochten medenemen naar huis. De Heere geve dat zij niet te veel achtslaan op de aardsche, maar wel veel op de hemelsche gave. Thans een nieuwjaar ingetreden zijnde wenscht Apeldoorn allen broeders en zusters in dit jaar welvaren naar het lichaam, maar meer nog naar de ziel.

Namens de gemeente,
een broeder.

HAARLEM. Eenigen tijd geleden vroegen wij door middel van ons blad, de voorbede, voor Evangelische Samenkomsten. We hebben deze tot hiertoe mogen houden 's Zondagsavonds te 8 ure. Den 11 Dec. mochten wij de eerste vrucht van dien arbeid plukken. Een jonge dochter gaf zich dien avond aan den Heiland met haar geheele hart; anderen zijn bewogen en verlangen naar verlossing.

Die arbeid schijnt in de Gem. een geheel andere geest te brengen; daar komt meer toewijding aan den arbeid en ook meer toewijding aan God. Dit laatste vooral is noodig om de wereld tot ons te trekken.

Wij zijn soms jaloersch op de eerste Christen Gem. te Jeruzalem, omdat ze zich aan God en aan elkander gaven met hun schatten en bezittingen en de Heer op zoo'n bizondere wijze in hun midden openbaar werd. 't Zou nog zoo zijn als wij maar niet zoo redeneerend waren, en ons wat meer in eenvoud des harten toevertrouwden aan God en aan den Heiligen Geest. Die toch kan ons alleen boven het stof verheffen en ons Adelaarsvleugelen geven om den Heer te verheerlijken.

We hebben ook een heerlijk Kerstfeest gevierd met de Zondagsschool-kinderen. 't Was aangenaam al die blijde gezichtjes te zien rondom den verlichten boom. Onze zaal was vol met ouders van de kinderen en belangstellenden. Nadat de Kerstgeschiedenis was verteld en wat versnaperingen, een stuk kleeding en een mooi boek den kleinen was uitgereikt, gingen ze wel voldaan huiswaarts. 's Avonds 8 uur kwamen we weer allen bij elkander; toen was 't kerstfeest voor de grooten. Een flinke schare luisterde naar de getuigenissen van Br. en Zr. ook onze jonggeborene, pas 14 dagen oud, vertelde aan de menschen, dat ze overgelukkig was. De tijd van scheiden kwam. Velen bedankten ons voor dien aangenamen avond en wenschten er meer van te weten. Dinsdagavond op onzen Bidstond sprak zich nog een Zr. uit om zich geheel aan haar Heiland ten offer te willen brengen ook in doop; dat is reeds de vierde uit dat huisgezin. 3 zijn er nog onbekeerd en de vader, 83 jaar oud, staat zelfs vijandig tegen ons beginsel. Ook brengen wij onzen dank aan de Meisjesvereeniging „Kom tot Jezus", voor het vervaardigen van kleedingstukken voor onze Zondagsschool, ook aan de zusters voor hare moeite om voor al die kleuters chocolade te koken enz. enz.

De Heer zegene verder zijn werk in Binnen en Buitenland.

H. v. d. Ridder.

AMSTERDAM, 1 Januari 1911. Het jaar 1910 ligt weder achter ons. Hoe snel vliegen de 365 dagen van een jaar voorbij, en toch hoe rijk aan gebeurtenissen op elk gebied is het. Wat een stof tot overdenking levert ons een oudejaarsdag en hoe goed is het den Christen op den laatsten avond des jaars nog eenmaal op te gaan naar 't huis des gebeds om gezamenlijk te herdenken den weg, dien de Heer ons geleid heeft, en een blik

naar binnen te slaan. Hoeveel stof tot danken en tot bidden, hoeveel reden tot verootmoediging en schuldbelijdenis hebben we dan.

En nu, 't werd 1 Januari en wel op Zondag; dat brengt wel iets eigenaardigs, iets lieflijks, iets rustigs mee. Onze reizend Prediker zou tot ons overkomen; niet alleen om ons een N.jaarsgroet te brengen, maar om het N.jaar weer in te wijden met de prediking van het oude en toch nieuwe Evangelie. En, door de genade onzes God ook bij het leven en de gezondheid gespaard, kwam hij. De woorden die onze broeder tot stof ter bespreking gekozen had, waren zeer geschikt om onze aandacht al dadelijk bij het begin van een nieuwen tijdkring, op den ernst des levens te wijzen: (1 Kon. 14 : 14b, *Wat zal het ook nu zijn*"?) Dat dit een gewichtige vraag is voor ieder menschenkind en ook voor elk geloovige aan 't begin van elken dag en niet 't minst bij den aanvang van een jaar, niet waar, we gevoelen dat. Geve de Heer dat die vraag ons allen dit gansche jaar veel stof tot overpeinzing moge geven.

Des avonds wachtte ons ook nog veel goeds. Een jonge dochter, die reeds te voren in de Gemeente beleden had zich zelf aan den voet van 't kruis verloren en hare zonden op 't Lam Gods gelegd te hebben, en nu den vrede die alle verstand te boven gaat mocht smaken, wenschtte nu ook in 't openbaar haren ouden mensch in in 't watergraf neder te leggen, om voortaan met Christus in nieuwigheid des levens te wandelen. We hadden gehoopt twee zusters door den doop in de gemeente te mogen opnemen, maar van ééne, die reeds enkele weken ongesteld is, mocht dit hedenavond niet geschieden; we hopen dat ze spoedig zal kunnen volgen.

Tot onderwerp voor deze gelegenheid had onze broeder gekozen het lied van Mozes en van Mirjam, na den doortocht door de Schelfzee. In verband schetste hij de dubbele beteekenis van den Bijbelschen doop: de begrafenis van den ouden, van God vijandigen mensch, (vertegenwoordigd door Farao en zijn heir) het ontkomen aan de golven der zonde van den verlosten zondaar (afgebeeld door Israël aan de overzijde der zee), op reis naar 't hemelsch Kanaän, langs de Mara's en Elim's die in de woestijn des levens gevonden worden.

Na de plechtigheid des doops mochten we ons met een dankbaar hart aan den disch des N. Testaments scharen, waar onze jeugdige zuster als lid der Gemeente hartelijk verwelkomd werd. Geve de Heer haar genade om haren weg met blijdschap te bewandelen tot eere Zijns Naams en tot sieraad der Gemeente.

De Heer had ons een goeden N.jaarsdag bereid. Dat op dezen eersteling der dagen, in dit jaar nog vele dergelijke mogen volgen, is onze bede. Z.

EXLOËRMOND. Nu we weer een nieuwen tijdkring zijn ingetreden, kunnen we niet nalaten om u mede te deelen hoe we het Kerstfeest, de Geboortedag van onzen dierbaren Heiland en Verlosser hebben gevierd. Op den eersten dag werden we 's morgens door onzen Br. ouderling in den geest bepaald bij de Kribbe in Bethlehem. O, hoe heerlijk is het toch daar bij die Kribbe eenige oogenblikken stil te staan en om ons dan af te vragen dat alles deed de Heer voor mij en wat doe ik voor Hem. Des namiddags was ons Lokaal over vol; want er zou geheel iets bijzonders geschieden, onze Br. Huizinga zou in zijn ambtsbediening onder ons bevestigd worden door onzen ouden Voorganger Van Beek. In korte, doch ernstige woorden, die ons allen diep troffen, wees onze Voorganger op wat de Gemeente als haar roeping en plicht heeft te betrachten, in verband met den arbeid van den Voorganger. De Gem. behoort steeds den Voorganger als een dienstknecht van Jezus Christus te beschouwen en te waardeeren, en smeeken voor hem, opdat God hem takt en wijsheid, lust en kracht, vrijmoedigheid en blijmoedigheid geve om de Gem. te leeren, te leiden en te besturen naar Zijnen wil. Biddend werd des Heeren zegen bij de handoplegging over onzen Broeder uitgesproken. De handoplegging geschiedde door den Voorg. en een Ouderling. Staande werd onzen broeder door de Gemeente toegezongen: Dat 's Heeren zegen op u daal, enz. Na deze heerlijke plechtigheid, sprak onze Br. Van Beek nog een korte afscheidsrede uit. Zijn Eerw. zeide o.m., dat voor een twintigtal jaren hier nog maar drie leden der Gem. waren en nu een zelfstandige Gemeente een tamelijk aantal leden en met, Gode zij dank, een Voorganger om haar te dienen met het Woord. Onze Br. sprak naar aanleiding van Rom. 16:24. In aller oog blonk een traan toen onze Br. opmerkte: Geliefden zien wij elkaar hier op aarde al niet weder wij *weten toch, zoovelen wij Christus deelachtig zijn*, elkaar hier boven weer te zullen ontmoeten. O, hoe heerlijk zal 't ons zijn als we eens, verlost van smart en leed daar in 't huis des Vaders zijn enz. Onze nieuwe Voorganger was voorzeker de tolk der Gem., toen hij onzen Broeder een woord van dank toebracht voor al den moeilijken arbeid hier ter plaatse en in de Veenkoloniën door Zijn Eerw. verricht. En dat God den arbeid gezegend heeft daarvan getuigt deze Gemeente die door onzen Broeder is gesticht. Br. Huizinga verzekerde voorts dat, nu Zijn Eerw. van ons zou vertrekken, *hij toch een ruime plaats* in ons hart zoude blijven behouden. Wij zullen Z.Eerw. missen want men klopte nooit te vroeg of te laat bij onzen broeder aan om hulp en raad. Moge de Heere God hem sterken in zijn nieuwen werkkring! Dit zij ons aller bede. Op verzoek van dezen spreker werd staande biddend hem toegezongen:

„Dat 's Heeren Zegen op u daal enz.

Zien wij alzoo onzen Broeder met leedwezen vertrekken er vloeit ook een danktoon uit ons hart, omdat God de Heer er voor gezorgd heeft, dat wij niet herderloos achter blijven, maar ons een Broeder gegeven heeft, die het herderlijk werk weer zal opvatten, God zegene hem!

Op den 2den Kerstdag kwamen we weer bij elkaar om met de kinderen der Zondagsschool feest te vieren ter eere van den Geboren Koning. Rondom een verlichte en versierde kerstboom en bij den aanblik der blijde gezichtjes der kleintjes werd het heerlijk feest gevierd. Door eenige Broeders werd ons het oude, toch altijd nieuwe Kerstevangelie gebracht, waarmede weer spoedig het uur der scheiding aanbrak. Aan ieder kind werd een passend cadeau medegegeven zoo dat elk zeer voldaan huiswaarts keerde. Moge de Heer het werk onder de jeugd rijkelijk zegenen. Dit is onze wensch en bede.

Na het kinderfeest hadden we nog een „onderonsje." Ook daar hebben we eenige oogenblikken gezellig vertoefd, zoodat alles te zamen genomen dit Kerstfeest niet zoo spoedig uit het geheugen gewischt zal worden. Moge de Heer ons en onzen geliefden Voorg. sterken opdat nog vele zielen mogen herboren worden. Al den lezers zij Gods onmisbaren zegen toegebeden in dit pas begonnen jaar.

Namens de Gem.
PIETER H. DE RAAF.

EMMER ERFSCHEIDENVEEN. De 25 Dec. '10 was voor onze gemeente weer een dag van groote blijdschap, omdat er een paar Broeders door den doop tot onze kleine gemeente werden toegedaan. Hierdoor waren onze harten verheugd. Andermaal werden we verblijd door dat er een broeder tot de gem. toegedaan werd, die sedert eenige jaren den verkeerden weg had gekozen. Maar aan en in hem is ook het woord van onzen God bewaarheid, dat onze hemelsche Vader het werk zijner handen niet laat varen. Alzoo kunnen we melding maken van de werken Gods aan deze plaats, en wij zullen den Heer bidden dat hij nog meer getrouwe arbeiders uitstoot in zijn wijngaard, hier en aan alle plaatsen Zijner heerschappij.

De Heer zegene al de Brs. en Zusters buiten en in ons vaderland gedurende het ingetreden nieuwe jaar. Hij beware ons te zamen dien vrede, die alle verstand te boven gaat.

Ons bij vernieuwing wederom aanbevelend in uwe gebeden eindigen wij dit bericht.

Namens de Gem.
H. E. Hzn., Secr.

GRONINGEN, 9 Januari 1911.

Geliefden in Chr. Jezus!

Vergun me u eens weer een en ander te vertellen uit onzen kring. Nu verschillende feestelijkheden met al de drukte daaraan verbonden weer in 't verleden liggen, kunnen we ons daartoe eens weer rustig schikken.

Die rij van feestelijkheden wordt onder ons telken jare geopend met een verjaringsfeestje van onzen Voorganger. Ook nu zijn we weer genoodigd aan den avond van 22 Dec. En dat de belangstelling groot is bewijst wel de opkomst. De gezelligheid

laat dan ook niets te wenschen over. Er wordt gewoonlijk heel wat gedicht en geschreven of pasklaar gemaakt voor deze gelegenheid en bepaald gezellig wordt deze origineele litteratuur ten beste gegeven. Koffie en koek ontbreken nimmer en ook thans zijn onzen Voorganger onderscheidene stoffelijke blijken van sympathie en liefde, in onderscheidene vorm aangeboden. Dat die goede geest immer Voorganger en Gem. houde verbonden. En als we dankbaar en voldaan huiswaarts keeren, bespreken we al weer druk de

Kerstfeestviering.

Onze verwachting hiervan is wel groot, maar niet te groot zooals de ervaring ons nu meldt. Het feest der Gemeente, dat steeds op den eersten dag wordt gevierd, voldeed geheel aan de verwachting. Daar wordt steeds op zoo hartelijke wijze getuigd van den Zaligmaker die geboren is, van het heil door Jezus gewrocht. Neen, taal en stijl ontbreekt — maar daar spreekt geest en leven uit die woorden van ernst en liefde en och, dan letten we niet op den vorm. Maar hoe goed het ons ook is daar rondom den mooien kerstboom, het einde nadert en 't is noodig ook, want de tweede dag is mede geheel ingedeeld. Aan den middag het kinderfeest met onze 300 leerlingen. Lieflijke aanblik, al die blijde gezichtjes, die schitterende oogjes, vol bewondering voor de schittering en pracht van den boom. En op den achtergrond die schare van belangstellende ouders, ook blij omdat hun kinderen blij zijn. Onze Kerstfeestviering heeft haar goeden naam gehandhaafd, 't geheel heeft indruk gemaakt.

En van het kinderfeest zijn we gegaan naar de Uitvoering van ons muziekcorps. Ook hier was het hoogst gezellig. Bepaald een mooi slot voor het Kerstfeest. Om het $12^1/_2$-jarig bestaan niet geheel onopgemerkt te laten voorbijgaan is bij deze gelegenheid hiervan melding gemaakt en als blijk van waardeering, aan den directeur — br. A. Bos — een mooie schemerlamp op stander aangeboden. De verrassing was volkomen. Nog eens, een en ander maakte dat deze avond een mooi slot vormde aan onze feestelijkheden. Zoo hebben we het jaar 1910 geeindigd.

't Nieuwe jaar begon en reeds den eersten dag is voor de Gem. zeer merkwaardig.

Aan den middag zijn na afloop van de prediking 3 zusters en 1 broeder, goede getuigenis onder ons hebbende, op hunne belijdenis gedoopt. Hartelijk zijn ze welkom geheeten in 't midden der Gemeente.

Och dat men op dees eerstelingen
Een rijken oogst van voorspoed zag.

En waarlijk de Heer heeft dit gebed heerlijk verhoord. Luister maar. 't Was alomme bekend gemaakt dat op 4 en 5 Januari in onze kerk

Volkssamenkomsten

zouden worden gehouden. Tot ons kwamen als medearbeiders de brs. K. Kuipers, (reizend prediker) en Vorsteveld (van Buinerveen.)

Met ernst is er getuigenis gegeven van de zaligheid die daar is in 't geloof in Jezus Christus. En dat het indruk maakte was te zien en te voelen. Beide avonden is er een strijd gestreden — zijn er overwinningen behaald. Een 8 tal bekommerde zielen kwamen tot verlossing en verheugen zich met ons in het heil door Jezus gewrocht. Heerlijke voldoening voor de predikers -- zalige troost en bemoediging voor de Gem. om zoo het nieuwe jaar te mogen beginnen.

En weer zingen en bidden wij:

Och dat men op dees eerstelingen
Een rijken oogst van voorspoed zag.

En in die verwachting verbeiden we nu biddend de volgende samenkomsten die D. V. den 18 en 19 Januari zullen worden gehouden.

Laat mij nu ook nog met een enkel woord een en ander van onze jaarvergadering vertellen. Deze wordt steeds goed bezocht wat zeker een bewijs is voor de belangstelling die er is betreffende de gemeentelijke zaken. Onder 't genot van koffie en koek, wordt op onderhoudende wijze een jaaroverzicht gelezen. Och neen, de meesten weten het wel — ook velen weten het niet wat er omging in de Gem. en hare vereenigingen. En voor de laatsten (verafwonenden en schippers) is het zeker een bijzonder genoegen zoo alles te hooren vertellen; evenwel voor ons die het wel weten is het toch ook steeds weer even belangrijk. 't Is niet doenlijk om veel af te schrijven uit dat overzicht voor „De Christen." Laat me toch enkele dingen zeggen die we daar hoorden. Een onzer leden is in dit jaar verlost uit het lijden tot heerlijkheid. Acht maal moesten we een attestatie invullen voor een vertrekkende br. of zr. en (och waren we er voor bewaard gebleven) zeven leden moesten worden afgesneden van de Gem.

Door den doop zijn opgenomen in de Gem. acht terwijl we negen leden met attestatie tot ons zagen komen. Ons ledental is dus wel geteld nog met één vermeeerderd. In den loop van 't jaar waren we een korte tijd in spanning of we onzen Voorganger wel zouden behouden. Hij heeft echter voor het beroep naar Amsterdam bedankt en daarmee was die wolk weer afgetrokken.

Wat we te hooren kregen van de Penningmeesters was boven verwachting. Ook de Secretarissen van de verschillende vereenigingen bemoedigden ons. Allen spraken van zegen en dankbaarheid. Ziende op 't begin van de Gem. ongeveer 30 jaar geleden gebruikte onze ouderling het woord van Jakob:

„Met dezen staf ben ik over de Jordaan gegaan en nu ben ik tot twee heiren geworden."

Zeker gevoelen we allen met hem, dat we geringer zijn dan al deze weldadigheid en trouw die God aan ons gedaan heeft

Met broedergroete,

JAC. JERONIMUS,
SECRETARIS.

Het afscheid van br. N. van Beek van de gemeente Stadskanaal.

Zoo was dan eindelijk de reeds weken met angstige spanning verwachte afscheidsure daar, een uur van overdenking van 't verleden, dat stond afgesloten te worden en van peinzen over de toekomst, die we tegengingen. Steeds hadden we dit oogenblik maar ver weggedacht, omdat wij ons met het denkbeeld van scheiden niet vertrouwd konden maken en het onze zielen vervulde met smartelijken weemoed. Vooral voor ons — de jonge garde — was dit denkbeeld zoo geheel vreemd. We hadden de gemeente niet anders gekend dan met br. van Beek aan 't hoofd en onze broeder niet anders dan nauw vereenigd met de gemeente. En nu was de ure daar, dat deze innige band zou worden losgemaakt en onze broeder voor de laatste maal zijn stem onder ons zou doen hooren, althans als onzen eigen herder en leeraar. We gevoelden 't diep, dat 't scheiden van dierbaren zoo smartelijk, zoo diep smartelijk is!

Aan den avond van den 8en Januari j.l. kwamen we alzoo in ons kerkgebouw te zamen, om het afscheidswoord van onzen geliefden Voorganger te beluisteren. Groot was de schare van brs. en zr., van vrienden en vriendinnen, die was opgekomen om deze laatste ure mee te doorleven. Zelfs moesten in de gangpaden zetels geplaatst worden, om allen te kunnen bergen! Als grondslag zijner afscheidsrede nam onze Voorganger de zegenbede van den Apostel Paulus aan de gemeente te Thessalonica, zooals deze vervat is in 1 Thess. 5:23. Met nog jeugdige kracht en vuur bracht hij deze vermaning tot de harten van al de br. en zr. God, die vrede maakte en geeft door Jezus Christus aan al degenen die gelooven, was de grondgedachte geweest van alle prediking in de bijna een en twintig jaren, welke onze broeder onder ons leefde en werkte. Deze vrede van den „God des vredes" werd ons voorgesteld als de eenige ware kracht tot heiliging des levens „geheel en al," als voorwaarde om in oprechtheid te kunnen wandelen voor 't aangezicht van onzen God en om onberispelijk als vrijgekochten door het bloed van Gods Zoon bewaard te worden voor de zalige wederkomst des Heilands op de wolken des hemels, om zijne duurgekochte gemeente voor eeuwig om zich te vereenigen. Zij die zoo dikwijls de noodigende stem van den God des vredes hadden vernomen, werden voor 't laatst met biddenden ernst gedrongen dien vrede des harten te zoeken bij Hem, die deze rijkelijk schenkt aan allen die op Hem vertrouwen. Ten slotte werden de bestuurders der Gemeente, de medearbeiders en arbeidsters, de Jongel.ver. en de Jonged.ver. hartelijk toegesproken en hun den zegen van den God des Vredes toegewenscht. Br. Reiling, ouderling der Gem., sprak daarna nog enkele woorden namens de Gem., welke blijk gaven van de liefde en waardeering, welke

zij haren scheidenden Voorganger toe droeg, waarna het openbaar samenzijn gesloten werd.

De leden der Gemeente en belangstellenden bleven nog eenige uren bij elkander in onderlinge vertoeving. Ook Ds. W. C. Mense, Ned. Herv. Pred. te Nw. Stadskanaal was den avond met zijne gade in ons midden. In 't openbaar was hij reeds door onzen Voorganger toegesp oken en nu richtte hij ook in deze oogenblikken eenige waardeerende woorden tot den scheidenden broeder met wien hij gedurende zoovele jaren had mogen samenwerken op verschillend gebied. In vele toespraken kwam tot uitdrukking wat onze Voorganger en ook zijne echtgenoote voor de Gemeente en haren arbeid geweest was en hoe noode men hen zag heengaan. Ook zr. G. Nannenga, die met de fam. v. Beek vertrekt, werd gedacht in haren arbeid voor de Jonged.ver., zondagsschool enz. 't Was reeds vrij laat toen men tot scheiden kwam, want velen hadden nog een verren tocht af te leggen. Onze Voorganger vermaande nog tot getrouwheid aan den Heer, aan de Gemeente, aan elkander en aan ons beginsel. Nog eenmaal dankten we te zamen den Heer voor zijne hulpe en sterkte ons verleend gedurende tal van jaren en ook in deze aandoenlijke en moeilijke ure -- vooral voor onzen Voorganger en daarna . . . . . . „handen geven, stil geween." Spreken, neen, dat konden we niet meer, daarvoor was 't gemoed te vol, maar de hartelijkheid onzer handdruk vertolkte, wat leefde in ons gemoed. Wij brengen een zwaar offer, maar we doen het om des Heeren wil!

. . . .

Nu we dit schrijven, is onze geliefde Voorganger reeds op reis naar zijn nieuwe Gemeente, den Haag. Geliefde, onvergetelijke broeder, nog weent ons hart als wij er aan denken, dat we voortaan uwe persoonlijke gemeenschap uw heldere raadgevingen zullen derven. Maar verbonden zullen wij blijven; de banden die ons samen verbinden, waren te hecht, uw liefde tot ons te groot, dan dat ze verbroken zouden kunnen worden. 't Zijn eeuwigheidsbanden. We eeren u als onzen geestelijken vader, onzen herder, die ons leidde naar de beste weide. Ge hebt gezegd, dat gij u bij ons nooit verveeld hadt en we gelooven dat gaarne. Ge hebt overvloedig gearbeid, ijverig gewoekerd met de vele gaven des geestes door den Heer der talenten u geschonken. Velen onzer hebt ge door uwe gave om de goddelijke heilsgedachten te ontwikkelen uit het toegediende Woord vaster gemaakt in 't geloof, zoodat we mogen zeggen op dezen oogenblik met den Apostel Paulus (zij het ook in eenigszins andere beteekenis): „De zaligheid is mij nu nader dan toen ik eerst geloofd heb." Gij waart onzen besten vriend, tot wien we met ons leed mochten komen en die ons verstond en troostte en hielp. We moesten dit hier zeggen en in den geest zien we u naar boven wijzen en hooren u spreken: „Dankt Hem, die genade gaf, om veel voor u te zijn." Geliefde Voorganger, onze God, de God des vredes zij verder met u op al uwe wegen! Hij zegene uw persoon, uw gezin, uw arbeid in en door de Gemeente en geve door middel van ons orgaan nog dikwijls uw stem te hooren. Vaarwel, vaar eewig wel en tot weerziens — mocht het hier op aarde nog zijn! En geschiedde dit niet, dan toch tot een weerziens aan de eeuwige Godsrivier, voor den troon des Lams!

We wenschen voort te gaan op den ingeslagen weg met trouw aan God en aan elkander en alzoo de nagedachtenis van onzen geliefden Voorganger onder ons te eeren. Zegene de Heere onze Gemeente, beware Hij haar voor verdeeldheid en scheuring, zegene Hij al haren arbeid tot verheerlijking van zijn grooten Naam.

Een medearbeider.

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van C. B. te Spijkenisse f 1.80, van J. de L., Heeg f 1.80, van L. B., Stavoren f 0.90, van A. B., Koudum f 0.90 en van J. M. K. te Rotterdam f 4.50.

N. v. BEEK.

LIEFDEGAVEN.

Voor de Zending.

Van de Gem. te Workum f 17.

E. H. DE GROOT.

Advertentiën.

Getrouwd:

K. A. VAN BEEK
en
S. REILING,

die, mede namens wederzijdsche ouders en familiën, **hartelijk dank betuigen**, en wel bijzonder de Gemeenten te Stadskanaal en Nieuwe Pekela, voor de vele verrassende bewijzen van deelneming voor en bij hun huwelijksvoltrekking ondervonden.

STADSKANAAL, 6 Jan. 1911.

LANGE WINTERAVONDEN.

Gezellig binnenhuisje.

Hoe maakt ge het gezellig? Door den aankoop van een orgel maakt ge uw huis **gezellig**, uw huisgezin **gelukkig** en uwe huishouding **sierlijk**.

Mooie 4 octaafsorgeltjes van f 60.— af. Degelijke 5 octaafsorgels, met krachtig en prachtig geluid, 2 spel f 130.—

Vraagt catalogus aan van de ruime collectie bij **JOH. DE HEER, Rotterdam,** Noordmolenstraat 71; **Amsterdam,** Nieuwendijk 8; **Utrecht,** Voetiusstr. 1; **Arnhem,** Steenstraat 75; **Leeuwarden,** Nieuwe Stad G 74.

Naam-, Grafplaten, Kruisen en Zerken, Gedenksteenen, Pilasters van Marmerglas, (niet dof wordend als Marmer, niet roesten als ijzer), **Torenwijzerplaten, Peilschalen, Uithangborden,** goedkoope **Reclameplaten** van Melkglas in kleuren, bevroren glas enz.

Vraagt offerten en prijscourant.

Aanbevelend,

B. TEN BRINKE,

Agent en Depothouder,

(Salem.) TER-APEL.

Cottage-Orgel.

Deze Orgels worden door mij, tegen zeer billijken prijs, vrij en franco in Holland geleverd naaste station der spoorwegen.

Voor deze als voor alle muziekinstrumenten geeft ik voor **10 jaar garantie.**

Ia. DUITSCHE en AMERIKAANSCHE FABRIEKATEN.

Aan solide afnemers ook op **termijnbetaling.**

Desverkiezende zenden we alle instrumenten op proef en zijn bereid het niet verlangde te wisselen.

 Overal wederverkoopers gezocht.

Bijzonder zij de aandacht gevestigd op mijn **nieuw Orgel met patent-inrichting** om ieder in staat te stellen zonder muziekkennis in alle toonaarden vierstemmig te spelen.

JENNELT

bei Emden, Ostfriesland,

B. J. POPKES

Catalogus op aanvraag franco.

Het oudste en meest bekende adres is ongetwijfeld de

OVERIJSELSCHE BEDDENFABRIEK.

Een degelijk en solied 2-persoons

VEERENBED

Peluw en 2 Kussens, linnen bewaste Tijk en Prima gezuiverde nieuwe Veeren, 1 Wollen, 1 Watten, 1 Molton Deken, Bed en Peluwovertrek met de nieuwste sluiting en 2 Matrassen.

Voor slechts

f 32.-

franco, naastbijgelegen station **vrijzicht**

Een veel betere kwaliteit voor f 39.—. Beslist iets extra voor f 49.— Prima f 60.— en Prima No. 1 f 72.50.

Meer dan 16000 stuks verkocht.

Kapokbedstellen 2-pers. met dezelfdetoebehooren f 26.—, f 32.—, en f 36.—
Prima dubbel **Gutta-perchalinnen** f 2.— de vierk. meter.
Windkussens f 5, f 6, f 6,75 en f 7.50. In 't gebruik in vele gestichten. Beslist erkend best fabrikaat.
Een solied **Houten Ledikant** 2 persoons met bodem, eigen fabrikaat f 14.—
IJzeren Ledikant 2 persoons f 6.50, zeer zwaar f 7.50.

BEDDELAKENS en SLOOPEN.

Prima Graslinnen Lakens 2 pers. of 160 c/m breed f 1.50 per stuk, dito Congolinnen f 1.25.
Zeer fijne **SLOOPEN** met overslag f 3.30, met overslag en feston f 3.60 per 6 stuks Goedkooper soort f 2.70.
Rijke keuze in wiegen en Kinderstoelen.
IJzeren en Houten Ledikanten, Bidets, Closets, Vouw- en Ruststoelen, Matrassen. Luiermandsartikelen enz.

R. D. A. v. d. WOUDE, Zwartsluis, No. 138-142.

Overijselsche Beddenfabriek.

Interc. Telefoon No. 4.

Vraagt geïll. Prijscourant.

No. 1238. DONDERDAG 19 Januari 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post *f* 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

Heer, leer mij bidden.

Heer, leer mij bidden!
Ik kan wel zoeken
Naar schoone woorden,
En anstig vragen,
Of ze U bekoorden;
Maar aan die woorden
Ook leven geven
Kunt Gij alleen.
Heer, leer mij bidden,
Leid al mijn denken
Tot u dan heen.

Heer, leer mij bidden!
En kan 'k in woorden
Mijn nood niet klagen,
Laat dan mijn zuchten
Van U toch vragen
Wat meer mij waard is
Dan brood voor 't lichaam
De spijs der ziel;
Heer, leer mij bidden
En wil vergeven
Wat u misviel.

Heer, leer mij bidden,
In diep gelooven.
In vast vertrouwen,
Tot ik vol vreugde
U mag aanschouwen,
Mijn Heer en Heiland,
Naar Wien mijn ziele
Versmachtend dorst.
Heer, leer mij bidden
En voed mijn leven
O Levensvorst.

J. M. WESERBRINK—WIRTZ.

Uit het Noorden naar het Zuiden.

U zal ik eeuwig eeren
Die eeuwige goedheid zijt!
U blijve, o Heer der Heeren,
Geheel mijn hart gewijd!
Wat kan ik niet ontberen,
Wanneer Uw hand mij leidt;
Wat vuriger begeeren,
Dan Uwe heerlijkheid?

Sedert tal van jaren is er gebeden, dat ook het meer zuidelijk gedeelte van ons land, wat meer in onzen evangelisatie- en vooral gemeentelijken arbeid mocht kunnen opgenomen worden, door ook daar een broeder Voorganger onzer gemeenten te zien optreden.

Aanvankelijk is dit nu op ongedachte wijze verwezenlijkt geworden, nu een onzer Leeraars uit het Noorden, zijn arbeid in den Haag en Rotterdam heeft aangevangen. Deze broeder ziet zelf in die verandering de wonderbare leiding van God, die de zijnen gedurigljk wil leiden.

Die God heeft Zijnen kinderen in het Zuiden liefde voor zijn werk en fieren moed verleend, om een gewichtige stap te doen en, in verband gebracht met hun kleine kracht, inderdaad iets groots te ondernemen; maar met den blik omhoog en steunende op Gods genadige hulp, togen zij aan 't werk. Zie, daarom verwachten wij, dat zij en wij niet beschaamd zullen worden. In den weg van God en in de kracht van Gods Geest zullen we kloeke daden doen en zal iederen tegenstand, hoe bitter ook soms, weerstaan en beschaamd worden. Wie is het, die ons kwaad zal doen, als we navolgers zullen zijn van het goede?

Onze Gemeenten zijn één en wenschen één te zijn en meer te worden. Haren arbeid is één over ons gansche vaderland. Eén doel staat allen voor oogen, één ideaal wordt gemeenschappelijk nagestreefd! Zij

wenschen met al de kracht haar geschonken, en in aansluiting met alle waarlijk evangeliseerende corporaties, het eenvoudig bijbelsch evangelie te verkondigen, tijdig en ontijdig, met al de haar ten dienste staande middelen, overal, waar haar de gelegenheid maar openstaat. Hare bedienaren zijn niet gewoon de vraag voorop te stellen: tot welke kerk behoort gij? — maar wel: In welke verhouding staat gij tot God en tot ons aller Zaligmaker, Jezus Christus?

Voorts, onze gemeenten nemen een bijzonder standpunt in wat betreft hare gemeentelijke beginselen en hare organisatie. Zij wenschen in Apostolischen geest en vorm de Gemeente Gods te bouwen, Gods kinderen bijeen te verzamelen op bijbelschen bodem en de heilige ordinantiën van het hoofd der Gemeente — Doop en 't Maal des Heeren, heilig te gebruiken en te handhaven tegenover alle leugen en dwaling.

't Moet wel duidelijk zijn, dat we daarmede onwillekeurig in botsing komen met kerkideën en kerken, die feitelijk drijven op het kurk van het kinderdoopsysteem, met al den aankleve er van. Dit kan nu eenmaal niet anders, en waar de strijd in liefde gevoerd wordt, daar kan er een zegen voor ware geloovigen op volgen.

Wat zal nu de verschuiving van een deel van den arbeid uit het Noorden naar het Zuiden ten gevolge hebben? Wij weten het niet; maar wel weten wij, dat God Zich niet vergist en dat het einde van Zijn werk heerlijk zal wezen en tot beschaming van alle Hem vijandige machten. Zullen er groote aantallen van zondaren tot bekeering gebracht worden? Wij weten het niet; maar wel weten wij, dat Gods Woord waarachtig is, en dat daarin gezegd wordt: „Mijn woord zal niet ledig tot Mij wederkeeren, maar zal doen, hetgeen Mij behaagt en voorspoedig zijn in hetgeen, waartoe Ik het zende.

Zullen vele geloovigen door onzen aangewezen arbeid van de verschillende kronkelpaden des Christendoms afgeleid, op de effen paden der waarheid, ook met betrekking tot eèn ordelijk gemeentelijk leven geleid, worden? Wij weten het niet, maar wel weten wij, dat het den wil en de wensch van onzen Zaligmaker is, dat allen, die Hem kennen en liefhebben, hunne eenheid in Hem zullen openbaren in een ordelijk gemeentelijk leven, gehoorzaam onderhoudende, alles, wat Hij geboden heeft. In die richting steunen wij op Zijne belofte: „ziet Ik ben met u alle de dagen tot aan de voleinding der wereld!" Wat willen wij meer dan zulk een allesomvattende verzekering? Waarlijk, een iegelijk, die in Hem gelooft zal niet beschaamd worden!

Uit dit oogpunt bezien we de wijziging, die er op ons arbeidsveld heeft plaats gevonden, en meenen met allen drang der liefde den arbeid in het zuidelijk gedeelte van ons land, bijzonder in de twee groote steden, den Haag en Rotterdam, in de voorbede der kinderen Gods, die hartelijk met ons medeleven, te mogen aanbevelen. Wij verwachten veel van het volharden in gebed der Gemeente, waarop onze Heiland zoo bijzonder zijn zegen en verhooring beloofd heeft.

Zoo gaan we dan, naar wij hopen een nieuwe gezegende periode onzer geschiedenis aanvangen, en verwachten veel van den Heer.

Mogelijk is het, dat sommigen onzer lezers dit lezende van meening zullen zijn, dat we aan het optreden van onze gemeenten wat te veel beteekenis toeschrijven. Immers onze kringen en gemeentetjes zijn zoo klein en arm, en onaanzienlijk, veelal veracht en bespot door een schaar van zoogenaamde Christenen, die aan een uitwendige verschijning en vorm blijven hangen: geen schitterende wetenschappelijke graden en titels kunnen wij vertoonen — ja, wij begrijpen het zeer wel, dat men tot de verzuchting komt: wat toch zullen die amechtigen doen! En met het oog op ons zelf zeggen wij dat ook. Maar wij weten iets anders, iets beters: wij hebben onzen Heiland aan de spitse; wij hebben Gods waarheid als rotsbodem onder onze voeten; wij strekken ons uit naar een hemelsch doelwit, en in dien weg hebben we heerlijke ervaringen die ons de goede, leidende, sterkende hand onzes Gods geven te zien.

De zegen des Almachtigen ruste op al onze geliefde gemeenten en broederkringen in het Noorden, die zegen zij over al onzen arbeid in het Zuidelijk gedeelte des lands!

Heer! ik vraag geen aardsche schatten,
'k Vraag geen eer of heerschappij;
Wat ik bid, het is genade,
Om te wand'len aan Uw zij!

's Gr. N. v. B.

Voor 't jonge volkje.

Lieve jonge vrienden!

Ik vrees, dat sommigen uwer zullen denken, dat deze brieven heel wat nadenken van u eischen. Wel, ik wensch u ook te laten denken, en niet maar u iets te vertellen dat gij slechts hoeft te onthouden. En deze tweede brief is nog moeilijker dan de eerste.

Waarom zou het er iets aan afdoen, wat het woord „geslachten" beteekent. Ten eerste, omdat ieder woord in het dagelijksch gebruik en in de Schrift belangrijk is en zijne beteekenis heeft, Als de woorden niet een bepaalde beteekenis of beteekenissen hadden, zouden wij elkander niet kunnen verstaan. Wij zouden gelijk zijn aan een man, die bijv. een huis bouwde, en wiens gereedschappen ieder oogenblik van vorm veranderden. Of als iemand, die het eene oogenblik bijziende was en het andere oogenblik vèrziende. Het zou allerlastigst zijn. Het leven zou onmogelijk worden. Als een vriend ons ten eten noodigde, en we gingen er bijv, om 12 uur naar toe, en hij zei dan: „o, ik bedoelde, dat ge zoudt komen theedrinken," en beweerde, dat „eten" net zoo goed theedrinken beteekende als eten, zouden we gevoelen, dat de taal er was om de gedachten te verbergen in plaats van te openbaren.

Maar ik noem met opzet dit woord „geslachten", omdat, als het „geboorten" of „nakomelingen" beteekent, er niet bedoeld kan worden de *oorsprong* van iets, maar dat het moet beteekenen wat op den oorsprong of de schepping van iets of iemand volgt.

Nu hebben sommige geleerden, of liever menschen, die zichzelven geleerd achtten, getracht duidelijk te maken, dat wij in hoofdst. 2 : 4 een tweede verhaal hebben van de schepping van de hemelen en de aarde, en dat dit niet overeenkomt met het eerste verhaal in Gen. 1, terwijl het woord „geboorten" juist toont, dat wij zullen vernemen wat er uit de hemelen en de aarde voortkwam en daarom niet slaat op hun oorspronkelijke schepping. En in den Bijbel hebben wij een verhaal van hetgeen de aarde voortbracht en ook wat de hemelen voortbrachten. Het is de geschiedenis van den mensch, gemaakt uit het stof der aarde, van 's menschen zonde en 's menschen val, en ook de geschiedenis van God, die uit den hemel nederdaalt, om den mensch te herscheppen naar Zijn beeld en naar Zijne gelijkenis, opdat wij gelijk zouden zijn aan den Heer Jezus. Col. 3 : 10.

En nu zal ik over iets eenvoudigers spreken. Gij hebt die lijsten van de afstammelingen van Kaïn, en van Adam in de lijn van Seth wel eens gelezen. Vondt ge ze ook droog en onnoodig? Hebt ge ook eenig onderscheid opgemerkt tusschen die twee lijsten?

Slaat die twee lijsten in hoofdst. 4 en 5 eens op. Ge zult opmerken, dat er bij Kaïn's geslacht geen dooden vermeld worden en ook geen leeftijd, maar bij Seths geslacht vindt ge niet alleen hun dood, maar ook hun ouderdom bij hun sterven, en niet alleen dat, maar ook hun leeftijd toen zij kinderen gewonnen. Daar is een zeer nauwkeurige en volledige tijdrekening, waarin de tijden als 't ware dubbel geboekt zijn. Op deze manier: „En Adam leefde honderd-en-dertig jaren en gewon....... Seth. En Adams dagen, nadat hij Seth gewonnen had, zijn geweest acht honderd jaren....... zoo waren al de dagen van Adam, die hij leefde, negenhonderd en dertig jaren, en hij stierf". Elke vergissing wordt voorkomen door het totaal van de beide getallen. Waarom? Omdat het geslacht van Kaïn geheel vernietigd werd door den zondvloed. Het was niet noodig om bijzonderheden van hem te vermelden, behalve om aan te toonen, dat zij meer menschen van de wereld waren dan menschen Gods. Maar omdat het uitverkoren geslacht van Seth bewaard werd door Noach, en dus het latere geslacht van Seth afstamde, hebben we daarvan volledige bijzonderheden. God zorgt voor het huiselijk leven van zijn volk. „Kostelijk is in de oogen des Heeren de dood zijner gunstgenooten". En dezelfde eigenaardige kenmerken loopen door in de geslachten van Sem, in hoofdst. 10. Alleen in de uitverkorene lijn vinden wij voldoende bijzonderheden om ons in staat te stellen een geschiedkundige en tijdrekenkundige tafel te vormen. God stelde belang in zijn volk. Hij steldt belang in het geslacht, waaruit de Messias zou voortkomen. De berichten over de groote volken der aarde staan op slechts enkele bladzijden, maar de geschiedenis van het kleine en verachte Joodsche ras beslaat bijna den geheelen bijbel, en andere volken worden slechts genoemd wegens hun verband met hen. En waarom? Omdat Israël beter was dan de andere volken? Neen. Maar omdat zij Gods uitverkoren geslacht waren, en omdat uit hen „zooveel het vleesch aangaat, de Christus gekomen is, dewelke is God boven allen te prijzen in der eeuwigheid".

En wederom, er is in de lijn van Kaïn geene heenwijzing naar God, terwijl wij in de lijn van Seth verschillende aanwijzingen hebben van een goddelijken invloed, die werkt, vooral in het geval van Henoch. En ten derde — een punt, dat wij opmerken als wij de andere lijsten ook beschouwen — de stamboom van het uitverkoren geslacht volgt altijd *na* dien van het verworpene. Het verworpene komt eerst. Zoo vinden wij dat van Kaïn vóór Seth, Jafet vóór Sem, Ismaël vóór Isaäk, en dat van Ezau vóór Jakob.

Waarom? Sommigen zouden kunnen zeggen: omdat het verworpen geslacht altijd dat van de oudere tak van het gezin is, en daarom eerder genoemd moest worden; Kaïn was ouder dan Seth, Jafet dan Sem, enz. Maar zou de reden niet deze kunnen zijn, dat wij leeren moeten, dat Gods kinderen altijd wachten moeten op het beste. Zij moeten niet alleen leeren uit te zien naar Gods gaven, maar ook den Gever lief te hebben. Esau's zonen werden vorsten en koningen, terwijl Jakob's zonen pelgrims werden in Kanaän en vreemdelingen in Egypte. Maar de ware zegen was bij Jakob en zijn geslacht. Het is beter geen man van de wereld te zijn. Dezulken hebben hun deel in dit leven: Ps. 17 : 14 en Lukas 16 : 25.

Nog een paar gedachten over de geslachtrekeningen. Hoewel het verworpen geslacht altijd eerst genoemd wordt, vinden wij over het algemeen den naam van den zoon, die in de gezegende lijn is, eerst genoemd in de geschiedenis der familie. Zoo wordt Abram vóór Nahor genoemd, hoewel hij jonger was, en Sem vóór Jafet. God erkende blijkbaar den jongere als het werkelijke hoofd van het nieuwe geslacht.

Er zijn slechts twee geslachtrekeningen in den ganschen Bijbel, waar wij de woorden vinden: „Het boek des geslachts van" .... Het zijn die van Adam (Genesis 5 : 1) en die van Christus (Matth. 1 : 1). Dit is zeer opmerkelijk. Even als Adam het hoofd was van alle menschen, zoo is Christus het „hoofd van allen, die in Hem kinderen Gods zijn geworden." Hij was de tweede Adam. Er zijn twee geslachten en twee boeken, van Adam en van Christus. Het eene draagt het stempel des doods; het andere is het boek des levens, en in een daarvan staan onze namen.

Nog meer. Adam gewon een zoon „naar zijne gelijkenis". Dit geschiedde nadat hij gevallen was. Seth werd dus geboren als een gevallen schepsel. Jezus gewint Zijn volk naar Zijne gelijkenis, en gelijk wij het beeld des aardschen gedragen hebben, alzoo zullen wij ook het beeld des hemelschen dragen. 1 Joh. 3 : 2. Filipp. 3 : 21. Gelijken wij den Zaligmaker in karakter? Hebben wij Zijnen Geest? Zullen wij eens bij Hem zijn? God geve ons genade om onszelven deze vragen voor te leggen. Jezus is de ware oudste broeder. Niet gelijk Kaïn, die Abel doodsloeg, noch gelijk Ismaël, die Izaäk bespotte. Mogen wij ons aan Zijne voeten neerbuigen, want Hij is de ware Jozef en wij zullen zijn genadig „welkom" ondervinden. Gen. 44 : 14 en 45 : 15.

Ik zal antwoorden en vragen uitstellen tot een volgenden keer, maar ik dank Okjen en Rinkje de Vries

voor de nauwkeurige antwoorden die zij gezonden hebben.

Ik zou wel eens willen weten of de oudsten onder u wel het bewijs kunnen vinden van mijn verklaring, dat Abram niet de oudste was in zijn geslacht. Zie Gen. 11 en 12. Ge behoeft het niet te schrijven. Den volgenden keer zal ik u het bewijs geven.

U een gelukkig jaar in 's Heeren dienst wenschende.

Oprechtelijk de uwe in Christus,

T. H. ENGALL.

Jezus vertroost mij.

Op een kouden Februari-morgen liep ik snel de trappen van het station op, om tot mijn grooten spijt bij mijn aankomst op het perron juist mijn trein te zien vertrekken. „Wat vervelend!" riep ik uit; „heb ik daarvoor nu zoo hard geloopen?" Maar nauwelijks had ik die haastige woorden gesproken, of mijn aandacht viel op een jongen man, die door zijn vrouw geholpen werd bij het bestijgen der trappen. Hij zag er zeer bleek en vermagerd uit, en een hevige hoestbui volgde op zijn inspanning, zoodat ik mij niet kon vergissen in den toestand van zijn gezondheid. Ik dankte God, dat ik den trein had gemist en daardoor gelegenheid had gekregen om dezen medereiziger naar de eeuwigheid zoo mogelijk nog van dienst te zijn. Toen hij wat uitgerust was, trad ik op hem toe, zeggende: „Zeker op weg naar het ziekenhuis?"

„Ja," was het antwoord; „ik ben reeds lang onder behandeling, maar ik zou graag opgenomen willen worden."

„Wel," antwoordde ik, „misschien kan ik u daarin helpen."

Ik vroeg hem dus naar zijn naam en adres en stapte in den trein, die inmiddels was aangekomen. Onze pogingen mislukten echter. De dokter zeide mij, dat patiënten in zulk een vergevorderd stadium van tering niet meer opgenomen worden, daar ze toch niet genezen konden worden.

Na een paar dagen vond ik gelegenheid hem te bezoeken. Ik ging dus naar de nauwe straat, die hij mij genoemd had en klopte aan op no. 27. Bij de deur werd mij gezegd, dat hij één hoog vóór woonde.

Ik ging dus de smalle, veelgebruikte trap op. Op de eerste verdieping werd mij de weg gewezen door een hoestbui, die ik vernam op één hoog vóór. Zijn vrouw deed mij de deur open. „Albert heeft al naar u verlangt," zei ze.

Wat was de kranke in die drie dagen al weer veel verminderd. Het was duidelijk, dat zijn leven snel ten einde liep. Ik vertelde hem, wat de dokter mij gezegd had, en nooit zal ik den wanhopigen blik vergeten, waarmee hij die tijding ontving. De angst verscheurde zijn ziel, toen hij hoorde, dat hij waarlijk sterven moest. Ik wendde mij een oogenblik van zijn bed af om hem wat te laten bekomen; daarna vroeg ik hem, zoo vriendelijk als ik kon, of hij eenige hoop had voor de toekomst.

„Neen, neen," was 't antwoord, „ik ben te slecht." Dat antwoord verblijdde mij en gaf mij moed. Dikwijls toch hoort men, ook van stervende lippen: „Och, ik heb nooit geen bijzonder kwaad gedaan!" of: „Ik ben volstrekt niet erger dan een ander," of: „Ik heb al mijn leven mijn best gedaan en God zal mij wel verder genadig wezen." Hier was een verbroken hart, en daarin kan de liefde Gods ingang vinden.

„Mijn lieve vriend," zei ik, Jezus de Heer der heerlijkheid, kwam van den hemel en stierf aan het kruis, Hij, de rechtvaardige voor de onrechtvaardigen. Voor Christus kunt gij niet te slecht wezen, want juist voor hen, die zelf niets kunnen, heeft Hij zijn bloed gegeven."

Ik ging voort met hem de beteekenis van het sterven des Heeren voor oogen te stellen en de zekerheid der verlossing, die wij hebben door zijn opstanding. Tranen stroomden over zijn ingevallen wangen, toen hij luisterde naar de verkondiging van de groote liefde, waarmede God ons liefgehad heeft, toen wij dood waren in de misdaden en de zonden. Zoo verliet ik hem met de bede in mijn hart, dat God ook hier zijn woord mocht zegenen.

Den volgenden avond ging ik weer naar no. 27. Bij mijn binnentreden zag ik reeds aan zijn gelaat de groote verandering, die God in zijn ziel had gewerkt. De tranen waren verdwenen en een blijde glimlach verhelderde zijn stervend gelaat, toen hij mij vertelde, dat hij zijn vertrouwen had gesteld op het werk van Christus.

Nog eenige malen kon ik hem bezoeken en met hem spreken. Soms was hij zóó afgemat door zijn hoesten, dat hij bijna geen woord kon uitbrengen, maar dan fluisterde hij toch telkens: „Jezus vertroost mij."

Andere plichten riepen mij naar elders, zoodat ik de volgende week hem niet bezoeken kon. Bij mijn terugkomst zocht ik spoedig no. 27, één hoog vóór weer op, maar hèm zag ik niet meer. Zijn weduwe vertelde mij van zijn heengaan. Door groote afmatting had hij niet veel meer kunnen spreken, maar tot zijn laatste ure had hij vrede gehad en telkens had hij haar gezegd: „Jezus vertroost mij."

Keur van gedachten over het onderwerp der Zending.

Wanneer geloovigen op hun gemak zouden nederzitten en alle geestelijke zegeningen voor zich zelf houden en voor hunne vrienden in de naaste omgeving, zouden zij dan niet schuldig verklaard moeten worden aan eene oneerlijke poging om de schatten zijner genade te verdonkeremanen?

ALEXANDER DUFF.

De Zending en het geld.

Wij hebben behoefte aan verhalen van de diepe gezonkenheid der heidenen of van snelle overwinningen, om onze belangstelling levendig te houden. Wij dringen aan op de spoedige terugkeer onzer zendelingen

van den arbeid, om ons te bemoedigen, en wij verflauwen wanneer dit niet gebeurt. Gevers moeten persoonlijke verslagen ontvangen en regelrecht gemeenschap hebben met de zendelingen in het veld, opdat hunne belangstelling niet vermindere. Zij moeten weten waar hun geld blijft en dat het gebruikt wordt voor het doel waarin zij belangstellen. De gaven moeten gegeven worden voor bijzondere doeleinden en niet in het algemeen, om datgene te kunnen bewerken wat de gevers op het oog hebben. Het is dringend noodzakelijk tegenwoordig, dat het kindsche tijdperk voorbij ga en dat de christenen zich keeren tot den zendingsarbeid om huns zelfs wil, verstandelijk strevende om het werk met volle kracht voort te zetten tot het voleindigd zij, hetzij met of zonder speciale aanmoediging daartoe.

W. N. CLARKE.

Christus is de Heer van alles of Hij is in het geheel geen Heer. De liefde vraagt niet: hoeveel *moet* ik doen, maar hoeveel *kan* ik doen. Niet: hoeveel van mijn geld zal ik aan God geven, maar hoeveel van Gods geld zal ik voor mij zelf houden.

De zendeling.

Het zegt iets zendeling te zijn. De groote en vreeselijke God, voor wien de engelen hunne aangezichten bedekken, had eenen eenigen Zoon en Hij werd naar het bewoonde deel der aarde gezonden om een zendeling geneesheer te zijn.

DAVID LIVINGSTONE.

Zendt mij waarheen ge wilt, als het maar vooruitgaat Dezelfde.

Ik ken geen edeler leven dan dat van een waar zendeling. Prof. MAX MULLER.

De Psalm van Czaar Alexander.

Napoleons troepen waren de oude Russische hoofdstad Moskou binnengetrokken. De tijding bracht schrik en ontsteltenis door geheel Rusland en in Petersburg maakten velen zich gereed tot de vlucht. Czaar Alexander I zelf stelde zich aan het hoofd van zijn leger en was op het punt van te vertrekken. Daar werd hem medegedeeld, dat vorst Galitzin, één zijner rijksgrooten, het met den vijand hield; in plaats toch van te vluchten, ging hij rustig door met den bouw van zijn nieuw paleis in Petersburg. De Czaar was niet zoo erg kwaaddenkend. Toch bevreemdde hem het gedrag van Gallitzin en liet hij dezen bij zich komen.

„Hoe heb ik dat met u?" vraagde hij. „Wat beteekent dat? Iedereen bereidt zich voor om te vluchten, en gij bouwt een paleis?"

„Ik gevoel mij hier veilig," was het antwoord, „want de Heere is mijn toevlucht".

„Vanwaar hebt gij dat vertrouwen? Hoe komt gij daartoe?"

„Majesteit," antwoordde Galitzin, die er reeds lang naar had verlangd, om voor den keizer getuigenis af te leggen van de hoop, die in hem was; „ik gevoel dat vertrouwen in mijn hart en ik vind het in dit boek".

De Bijbel was in die dagen schaarsch in Rusland. Hij bestond alleen in de Oud-Slavonische taal, die bijna niemand lezen kon. Het was dan ook een Fransche Bijbel, dien vorst Galitzin voor den dag haalde.

Hij reikte den Czaar het boek over. Per ongeluk viel het opengeslagen op den vloer. Galitzin raapte het op en vroeg: „Mag ik Uwe Majesteit voorlezen, wat daar juist open ligt?" Het was de 91ste Psalm. „O," zei de vorst na de lezing, „mocht Uwe Majesteit toch ook deze toevlucht kennen!"

De Czaar was getroffen door de wonderbare woorden. Juist was zijn leger gereed om de stad uit te trekken, en volgens een oud gewoonte behoorde de Czaar dan eerst nog naar de hoofdkerk te gaan. Daar las de hofprediker tot groote verwondering van den Czaar den 91sten Psalm voor. Na den dienst liet de Czaar den prediker roepen en vroeg hem, of vorst Galitzin hem dien Psalm had opgegeven. Doch de prediker had van den vorst volstrekt geen aanwijzing ontvangen.

Alexander verliet met zijn troepen de stad. Na een vermoeienden dagmarsch werd halt gehouden. In zijn tent riep de Czaar, die door het voorgevallene bijzonder ernstig gestemd was, zijn veldkapelaan om hem nog, vóór hij slapen ging, iets uit den Bijbel voor te lezen. De kapelaan nam het boek, bladerde wat heen en weer en begon: „Die in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten"....

„Halt!" riep Alexander uit, „dat is wederom de 91ste Psalm! wie heeft u gezegd, dat gij mij dat moest voorlezen?"

„Niemand dan God," antwoordde de kapelaan; „ik bad Hem, om mij toch voor Uwe Majesteit het rechte hoofdstuk aan te wijzen en toen vestigde Hij mijn aandacht op dezen Psalm."

De Czaar was zichtbaar geroerd; hij begreep, dat God tot Hem sprak en daarom luisterde hij begeerig naar zijn woord. Op dien avond besloot Alexander om voortaan geen dag te laten voorbijgaan zonder des morgens en des avonds in den Bijbel te lezen; en dat heeft hij volgehouden tot het einde van zijn leven.

De indruk, door den 91sten Psalm op zijn hart gemaakt, was niet voorbijgaande; inderdaad was het hart van den machtigen beheerscher der Russen tot God gewend, en Gods Woord werd hem tot een onderwijzer op den weg der zaligheid.

Vorst Galitzin heeft later zijn rijke positie in Petersburg opgegeven om in verre streken het Evangelie te verkondigen; Alexander heeft de poorten van zijn rijk geopend voor den Bijbel. Van zijn vorsten heeft hij veel tegenwerking ondervonden, zoodat hij niet kon zooals hij wilde, maar in zijn particuliere leven bleek het duidelijk, vooral in zijn omgang met de beide Kwakers Allen en Grellet, dat ook hij wedergeboren was door het onvergankelijke zaad van het Woord Gods.

Tien gulden en een dubbeltje.

Op den straatweg naar een Friesch stadje liep een jongen. Bij toeval voegde zich een heer bij hem, die in den loop van 't gesprek zeide: „Weet gij wel, dat het heden in 't stadje Zendingsfeest is?"

„Zendingsfeest?" vraagde de knaap, „wat is dat?"

„Wel, een feest, waarop van de zwarte heidenen gesproken wordt."

„Zoo!" zei de jongen, „daar zou ik ook wel heen willen."

„Nu, gij moogt er ook komen; ik zal u een goudtientje geven, en als de bus of zak bij u komt, dan werpt gij dat er in voor de zending."

De knaap verheugde zich en dacht, dat hij wellicht wel negers zou zien; hij ging naar zijn moeder en vertelde wat de heer had gezegd. Zijn moeder gaf hem een boozen raad en sprak: Geef niet het geheele goudstuk; hier hebt gij een dubbeltje, en als de zak voor u komt, werp dan het dubbeltje voor de zending erin!" De jongen ging heen en drong door de menigte heen tot vlak bij den kansel. De prediker schetste het heidenhart zooals het zonder God in deze wereld leeft, in zijn gansche blindheid en ellende. Steeds meer aandachtig luisterde de jongen en mompelde bij zichzelven: „Zoo ben ik immers ook."

Daarop hoorde hij van de liefde Gods, die de ellendigen zoekt, en zijn ziel werd wonderbaar geroerd. En juist toen het hem zoo eng en wijd tegelijk in 't hart werd kwam de collecte zak. Wat denkt gij dat hij deed? Hij riep te midden der vergaderde menigte. „Moeder, moeder, ik kan niet anders! 't Goudtientje en het dubbeltje!" en wierp er beide in.

Uit de gemeenten.

HARLINGEN, Jan. 1911. Het stemt ons tot groote blijdschap, dat wij door middel van ons orgaan „De Christen" u weder iets mogen mededeelen van het werk Gods aan deze plaats. Wij zullen niet bij alle bijzonderheden stil staan, dan zou het te veel plaats in beslag nemen. Dus kort en zakelijk willen we trachten te zijn.

Met het heensnellen van de uren, dagen en maanden was ook December bijna heengesneld, de laatste week, de heerlijkste dierzelve, en eer wij het zelf dachten, stonden we aan den Kerstmorgen, en dachten na toen het voor het eerst in ons leven Kerstfeest werd, met een danklied en juichtoon in ons hart aan God, die in het zenden van zijn lieven Zoon zich zoo heerlijk heeft geopenbaard als een God van liefde en ontferming tot het verloorne.

We mogen zeggen, dat we rijkelijk mochten ondervinden in de achter ons liggende feestdagen, dat God goed is.

Twee maal werden wij bij het Kind in de Kribbe bepaald door een Preek te lezen van den ontslapen Br. Spurgeon, die nog spreekt nadat hij gestorven is. Den tweeden dag vierden wij met de kinderen der Zondagschool feest, met 160 in getal mochten we dit doen. Op een treffelijke wijze geschiede dit, wij hielden dit feest in 2 keer, aangezien ons locaal niet zoo groot is om ze in een keer te bevatten. Ze werden goed voorzien van chocolade en koek en wat verder kon dienen tot verkwikking van den inwendigen mensch. Zij werden voor den zooveelsten maal bepaald bij het Kindeke geboren in Bethlehems stal. Dat Hij ook hun persoonlijk eigendom mag worden. Onder de vertellingen waren ze zoo stil, dat men wel een speld kon hooren vallen. De Heer mag geven, dat we te zijner tijd mogen maaien, zoo wij niet verslappen. Nadat aan de kinderen nog een boek en kleedingstuk was uitgereikt gingen ze vroolijk en dankbaar huiswaarts.

Hierna vierden we als Gem. nog feest en overdachten en bespraken de liefde Gods en getuigden van de hoop die in ons was gelegd en baden voor hen, die met ons in- en uitgaan, dat Jezus ook in hun hart geboren mocht worden. Zoo gingen deze dagen en ook 1910 voorbij en hiermee telt ook de kl. Gem. te Harlingen een jaar bij haar bestaan en is thans 3 jaar. 8 Jan. hadden we onze Jaarvergadering.

Nadat we Br. Visser van Sneek 2 maal voor ons mochten zien optreden waardoor we heerlijk gezegend werden, hadden we 's avonds de Jaarverg. waar de verslagen van den Diaken-Penningm. en van den Secr. ruime stof tot tevredenheid gaf en reden genoeg om God te danken voor al de zegeningen ons in het afgeloopen jaar geschonken. Met vertrouwen op en in God zijn we ook dit jaar ingegaan en bidden, dat Hij ons bij het geloof wil bewaren en in het zelve wil versterken tot eer van God zelf mogen leven en verheerlijken zijn Naam, en tot zegen mogen gesteld worden die ons omringen, opdat we daarvan later iets mogen berichten. God geve het om Zijns Naams wil.

De Secretaris, H. J. DE VRIES.

PATERSON N. J. Wij gevoelen het ons eene behoefte om u 't een en 't ander mede te deelen aangaande de Gemeente te Paterson.

De Heer heeft alles wel gemaakt. Hij heeft ons rijkelijk gezegend. En daar wij nu weer het Kerstfeest hebben beleefd, kunnen wij niets anders getuigen, dan dat wij een rijk gezegend feest hebben gevierd. Lang vóór den tijd was er een begin gemaakt, om ons voor dit heerlijk Kerstfeest voor te bereiden met de kinderen der Zondagsschool, om dan op Maandagavond ons Kerstfeest te vieren. Maar op Zondag 25 Dec. werden we voornamelijk bepaald bij de komst van onzen dierbaren Heiland en Zaligmaker Jezus Christus in het vleesch. Onze geliefde Br. Voorganger sprak voor een schare aandachtige hoorders en het was op te merken dat 's Heeren Geest in ons midden was. We werden bepaald bij de engelen als de verkondigers van goede boodschap; de herders in de velden van Efratha en het kindeken in Betlehems kribbe (Lucas 2.)

Des avonds kwamen we wederom te zamen. Ditmaal was ons kerk gebouw goed gevuld. Onze Br. Voorganger had tot tekstwoorden gekozen Jesaja 9 vs. 5. Een kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en men noemt zijn Naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst. Kennelijk was de Heer in ons midden. Gods Geest was werkzaam en wij gelooven, dat de Heer de naprediker, zal zijn. Als zondaren hunne tranen niet kunnen bedwingen, gelijk ook dezen avond het geval was, geeft dit ons opnieuw weer een bewijs, dat het Evangelie een kracht Gods is en geeft het ons weer meer moed om met meer ijver en volharding door te gaan, en aan te houden met zaaien. Heerlijk is het, dat er verzoening is aangebracht voor den snoodsten zondaar. De zangvereeniging, onder leiding van Br. J. Dijkstra gaf ons enkele liederen ten beste, hetwelk ons samenzijn nog meer veraangenaamde. Toch was dit maar een begin van onze feestvreugde. Op Maandagavond zou feest gevierd worden met de kinderen der Zondagsschool. Een mooie Kerstboom was aangeschaft, en waren enkelen in den morgen reeds bezig om den boom te versieren. Niets was gespaard om het zoo aangenaam mogelijk te maken. Om 7 uur zou ons feest aanvangen. Ons kerkgebouw stroomde vol met menschen, klein en groot, en het was op de aangezichten te lezen, dat de harten feestelijk gestemd waren. Het Hosanna der Engelen werd door de Zondagsschool aangeheven, door onzen Br. Voorganger uit het Engelsch vertaald. Intusschen werden de kaarsen aangestoken, het gaslicht afgedraaid en alles zag er echt feestelijk uit.

De Zangvereeniging was weer tegenwoordig en deed zich nu en dan hooren, als ook een Duet op viool en orgel. Voordrachtjes door de kleinen en liederkens, werden afwisselend gehoord, en zoowel in voordracht als lied werd den naam van Jezus groot gemaakt.

Aan het einde van het programma sprak onze Br. Voorganger nog een korte rede uit, en werden ook wederom allen, die nog niet den Heere Jezus kennen vermaand, om toch haast te maken, op dat hunne zielen gered mogen zijn voor de eeuwigheid. Van het begin tot het einde werd alles aandachtig aangehoord.

Nadat de Voorganger met dankzegging gesloten had, werden

de kinderen onthaald op candij en cinaasappelen, en andere presentjes van de Zondagsschool. Tot laat in den avond duurde dit heerlijk Kerstfeest, en ook in dezen is Gods naam verheerlijkt geworden.

E. SUIKERBAKKER, Secr.

Dat de Gemeente Hengelo in den laatsten tijd heel weinig van zich liet hooren, vond zijn oorzaak in de weinig bijzondere gebeurtenissen, alhoewel wij toch in den vervlogen tijdkring rijkelijk door den Heere gezegend zijn geworden. Wij gevoelen dit zoo bijzonder wanneer wij op den godsakker staan, als een der onzen is heengegaan, omdat wij dan blikken over de donkere grafkuil in het heerlijke licht der eeuwigheid, dat ons deel is geworden door de Kruisverdienste van onzen Heer Jezus Christus.

In den nazomer van 1910 ging een jonge Broeder van ons heen in de volle verzekerdheid des geloofs. Was zijn heen gaan bedroevend voor degene die hier achter bleven, toch was deze droefheid niet zonder hoop, omdat wij elkander eenmaal weder zullen ontmoeten bij den troon des Lams.

Dinsdag 10 Januari stonden wij andermaal op het kerkhof bij eene der onzen, n.l. onze oude zuster Vis te Borne, die op 82 jarigen leeftijd, na een lijden van vele jaren, Zaterdag 7 Jan. in haren Heer is ontslapen. Het sterven was voor deze zoo beproefde zuster een gewin, want was ze jaren verstoken van het licht harer oogen en kwam daar nog lijden van jaren bij, konden toch hare kinderen bij de stervensponde geschaard van hare lippen de woorden vernemen: „Ik ga naar Jezus." Het was dan ook zoo terecht op zijn plaats dat onze Voorganger op deze begrafenis sprak over de woorden „Troost, troost mijn volk zal u lieden God zeggen" enz. (Jez. 40), en hij heenen wees op het heerlijk henengaan van den Christen want hij weet zich veilig in de armen van zijn Heiland.

Vele Gemeenteleden hadden zich opgemaakt om aan deze oude zuster de laatste eer te bewijzen, en aangrijpend was het oogenblik toen allen geschaard stonden om het geopende graf, het lievelingslied van de overledene aanhieven, „Heigend hert der jagt ontkomen", ook hier sprak onze Voorganger nog een ernstig woord over de beteekenis van het sterven van een geloovige in Christus, waarna nog weer gezongen werd: „Die hoop doet al ons leed verzachten," enz.

En zoo was weer een der onzen heengegaan naar het land der eeuwige ruste.

Droefheid gevoelen wij wanneer wij denken dat er banden verbroken, blijdschap vervuld ons wanneer wij weten hen weer te zien waar geen scheiden of lijden zijn zal. Nu was ook een plaats in de Gemeente ledig geworden, waarom onze Voorganger Zondagmorgen na eene ernstige prediking vroeg, wie zal de plaats van onze oude zuster innemen, onze blijdschap groot werd doordat na de prediking eene jonge zuster zeide, dat zal ik wezen, en zich voor den Doop aanmelde.

Geve de Heer op deze nog velen die Hem in gehoorzaamheid willen dienen.

Namens de Gemeente Hengelo,

G. VARENHORST, Secr.
Enschedeschestraat 23.

VINA COLO, Am. De lezers van „De Christen" zullen wel vreemd op zien een bericht heel uit Colorado, op een afstand zoo ver van New-York als Holland er af ligt — een bericht opgenomen te zien. Ja, geliefde lezers, de Heer, in Wiens hand ons leven is en al onze paden zijn, heeft het zoo bestuurd, dat er aan deze plaats een kleine kudde van Hem zich in deze groote uitgestrektheid, gevestigd heeft. Wij als onze aardsche bezitting ieder 320 Acres land en vormen hier een nieuwe Hollandsche Colonie. De meeste bewoners echter zijn niet met ons vereenigd. Zoo zijn we maar weinigen. Evenwel niet te weinig om een kleine gemeente des Heeren te zijn. De Heer heeft ons tot heden bijgestaan. Des Zondags komen we eenmaal samen, meer kan het niet, omdat wij te ver uit elkander wonen. Op iederen eersten Zondag der maand verkondigen wij bij de broodbreking en worden wij in 't geloof gesterkt. Den laatsten Donderdag in November hadden wij, evenals zulks in dit land de gewoonte is, dankdag voor den oogst, en wij verbonden daar een „dankmaal" aan, zoodat die dag een vreugdedag werd.

De dag breekt aan waarop onze Heiland al de zijnen tot zich verzamelen zal, om hun een eeuwigen vreugdedag te bereiden. Reeds nu mogen wij ons met al onze zorgen aan Hem toevertrouwen, en dat maakt gelukkig.

Het jaar 1910 ligt weer achter ons, en nu we het intreden van een nieuw jaar weer mochten beleven, bidden wij bij deze al den broeders, zusters en vrienden veel heil en zegen toe.

Ook de Redactie van „De Christen", ons wel van aangezicht onbekend, maar naar den geest met ons vereenigd, en onder leiding van eenen Herder, ook hun bidden wij 's Heeren zegen toe. Dat zij moge volharden in het bewerken en verzenden van onzen papieren prediker, voor velen tot een eeuwigen zegen. Dit wenscht

C. DULMER.

ZUTPHEN deed in lang niets van zich hooren, wat misschien reeds minder goede gedachten aangaande den toestand alhier heeft gewekt. Doch het langdurig zwijgen was een gevolg van verschillende omstandigheden, niet een uitvloeisel van wat men zoude noemen: de dood in de pot.

Laten wij u mogen mededeelen, dat wij het voorrecht hadden op Zondag 11 December br. Kleopas voor een vrij talrijk publiek te zien optreden, ten einde de geloovigen te bemoedigen met, de onbeslisten en afkeerigen te wijzen op de hope des levens en aan het einde der prediking een zuster uit Apeldoorn door den doop in ons midden op te nemen.

Na de voltrekking van den doop hadden wij een zeer gezegende avondmaalviering. Enkele der volgende Zondagen diende ons br. Weenink met prediking en andere bijeenkomsten en die hernieuwde kennismaking, deed ons opnieuw verlangen dat genoemde broeder voor Nederland behouden worde. Moge de Heer nog wegen openen daartoe en hij tot de thans zoo weinig in getal zijnde arbeiders worde toegevoegd.

Onder zijn leiding hadden we een goed geslaagd feest met de kinderen der Zondagscholen.

Niet alleen konden, door bijzondere welwillendheid van een onzer stadgenooten schoonere geschenken aan de kinderen uitgereikt worden, doch ook de verschillende toespraken gaven krachtig getuigenis van de liefde Gods, zoo heerlijk geopenbaard in de zending van Zijnen Zoon, onze Verlosser.

De overgang van het oude- tot het nieuwe jaar werd als gebruikelijk in den bidstond doorgebracht en al konden wij in het heengesnelde jaar niet op grooten vooruitgang hopen, toch is deze merkbaar in, zij het dan geringe uitbreiding, het weder openen van den bidstond, het hernieuwen der catechisatiën, doch vooral door het meer zich één gevoelen der leden.

Ook de zwaar drukkende zorgen der finantiën worden ons verlicht, doordien Onze Vader, die weet wat wij behoeven, het in het hart eener alhier overledene dame gegeven had, ons met een legaatje te bedenken. Niet dat de zorgen een einde hebben, dat niet, doch het geeft weder opnieuw de overtuiging, dat Hij die tot hiertoe hielp ook verder zal schenken wat wij behoeven.

Moge ook geestelijk alles van Hem verwacht en afgebeden worden.

Heden overleed zacht en kalm in haren Heer en Heiland, onze geliefde Echtgenoote, Moeder, Behuwd- en Grootmoeder

JANTJE MIDDEL,

in den ouderdom van 81 jaar en 11 maanden, na een gelukkige echtvereeniging van ruim 55 jaren.

O. VEEN.

Kinderen, behuwd- en kleinkinderen.

WEERDINGERMARKE, 16 Jan. 1911.

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van H. B. te Sneek f 5,80; van B. K. A. te Wolsum f 1,90, van E. H. te Nijmegen f 0,90.

N. v. BEEK.

LIEFDEGAVEN.

Voor den Reizenden Prediker.

Ontvangen van de Gemeente te Haulerwijk f 29,46

F. J. VAN MEERLOO, Penn.

No. 1239. DONDERDAG 26 Januari 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTINGA
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post *f* 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

BEDE.

Leer mij mijne dagen tellen
Gij, die hun getal bepaalt!
Ieder dag, die mij bestraalt,
Op zijn rechte waarde stellen!
Ieder uur van mijn bestaan
Zie ik als Uw weldaad aan.

Leid mij langs het pad der smarte
Naar de storelooze rust!
Niet verlangend, niet onthutst,
Maar met onverschrokken harte.
Dankbaar in het aardsch genot,
En gewis van beter lot.

Dit, o God! zij steeds mijn bede,
En die bede mij verleend!
Zij mijn hart met U vereend,
In Uw wijzen raad tevreden;
En genadig Opperheer,
Niets op aard ontbreekt mij meer.

W. BILDERDIJK.

De beste tijd tot bekeering.

Ziet, nu is het de welaangename tijd; ziet, nu is het de dag der zaligheid. 2 Cor. 6:2*b*.

Wanneer het woordje z i e t in den Bijbel voorkomt, volgt er altoos iets, waarop we op bizondere wijze onze aandacht te vestigen hebben. Zoo let ook op hetgene volgt in onzen tekst.

Het is een Evangelie voor heden. Het Evangelie is eene boodschap van Gods genade. God wil den zondaar het ware leven schenken. Hij wil den mensch gelukkig maken, de kluisters der zonde verbreken, kortom, God wil den mensch vernieuwen. Het Evangelie is de boodschap van Gods liefde. Hij heeft den zondaar zoo lief, dat Hij den eengeboren Zoon gegeven heeft tot een rantsoen voor allen. God wil alzoo den mensch verlossen van het oude wezen, van de zonden, van het verderf, en hem het eeuwige leven schenken. Nu gaan we geen verkeerden weg, wanneer we ook beweren: niet eerst in het jaar 1912. Daar is een arme koortslijder, en hij vraagt om water; zullen we het hem eerst morgen geven? O, Jezus wil u *heden* gelukkig zien; Hij wil u *heden* verlossen. *Nu* is het de welaangename tijd. Jezus wil u *nu* Zijne liefde bewijzen. Nu zaligmaken.

Ja, zegt ge, goed en wel, maar dat gaat niet zoo snel. Zoo? hoe weet ge dat? Hoeveel tijd had de moordenaar aan 't kruis noodig? of Paulus, of de Stokbewaarder? Een voorganger in mijne nabijheid vertelde me eens zijne bekeeringsgeschiedenis. Ze is zeer kort: Als onbekeerd jongeling bezocht hij voor de eerste maal onze vergadering in Hamburg, en toen de spreker „amen" zeide, sprak hij: „Jezus, nu hebt ge mij, en ik u." Wanneer Gods Woord u zegt: *nu* is het de welaangename tijd, dan maak gij er geen *morgen* van. *Ach, menigeen wenscht morgen die aangename tijd te hebben.* Dat is zeldzaam, al maar waar. Lange jaren geleden stond in „de Christen" eene gelijkenis, die ik u meedeelen wil, ofschoon ge het reeds weet: Eenmaal hadden de duivels in de hel eene vergadering. Beëlzebul was ontevreden, omdat zoo weinig menschen voor de hel gevonden werden; daarom werd besproken, hoe men het moest aanleggen, om zooveel zielen als mogelijk in de eeuwige verdoemenis te laten varen. De een wilde de menschen influisteren, dat er geen God was, de ander, dat er geen leven na den dood was, en een derde wat anders,

en een vierde, vijfde nog wat anders. Maar dat beviel Beëlzebul niet, want ze hadden reeds ervaren, dat deze middelen slechts een klein gedeelte in de hel brachten. Eindelijk kwam er een kleine duivel naar voren, greinsde afschuwelijk en meende, hij wilde naar de aarde gaan, en den menschen zeggen, dat er wel een God was, ook een leven na den dood, dat het ook noodzakelijk was zich te bekeeren, maar.... eerst morgen. En het duivelopperhoofd heeft h e m gezonden. En zoo gaat het nu. Met allerhande vonden weet men zijne bekeering op de lange baan te schuiven, altoos morgen... morgen... Men denkt: morgen, dan zijn de omstandigheden beter, morgen... alleen om vandaag nog niet de wichtige keuze te doen. Laat mij nu nog een fabel vertellen, die ge ook reeds kent: Een ontloopen ezel kwam hongerig aan een weiland. Grauwtje wenschte zich te goed te doen aan het malsche gras, maar een snelvlietende beek scheidde hem van de lekkernij. Onze langoor dacht: het water vliet snel, ik zal wachten, en hij wachtte, wachtte, totdat hij den hongerdood stierf. Is dit niet het passende beeld van allen, die uitstellen tot morgen? *Nu* is het de dag der zaligheid. Wat weet ge, of u de dag van morgen nog behoort, òf u dan nog de verlossing in Jezus bloed aangeboden wordt. Indien ge *heden* zijne stem hoort, dan verhardt u niet. Betere gelegenheid komt nooit.

Of dit ook niet een woord voor geloovigen is? Komt dat uitstelduiveltje nooit tot ons? Werkelijk niet? Morgen willen we den strijd tegen een geliefkoosde zonde in de hand nemen — morgen den toorn bedwingen, morgen met ernst naar de heiliging jagen — morgen wassen in de genade en kennisse Gods. Vandaag nog — ach — vandaag laat ons in rust — mogen, dan zult ge zien, morgen zal ik arbeiden voor Jezus, morgen zal ik mijne buren uitnoodigen ook tot Jezus te komen. Vandaag is het me te zwaar, maar morgen zal ik wonderen doen. Morgen zal ik me verzoenen met die zuster, morgen... ach — we vreezen; waarom niet *nu*?

Wat uwe hand vindt om te doen, doe dat met macht.

A. HOF.

Het hiervolgende is de vertaling eener brochure, oorspronkelijk bestemd ter verspreiding onder de leden der prot. kerk in België. Zooals de lezers bekend is staat de Congo-staat eerst sedert eenige jaren onder het bestuur van den Belgische Senaat. Voor dien tijd werden ernstige klachten over wanbestuur ruchtbaar. Deze brochure laat ons een blik doen in den zegen die de Prot. Zending daar op elk gebied gebracht heeft, en vervuld onze harten met bewondering voor die helden en heldinnen Gods, die hun leven aan dezen heerlijken arbeid gewijd hebben.

Protestantsch Zendingswerk en de Congo.

door Rev. Lawson Farfeitt.

De geschiedboeken der Zendingsondernemingen behooren tot de belangrijkste in de wereldgeschiedenis. Een der merkwaardigste en tegelijkertijd bezielendste, is dat over het Zendingswerk in Centraal-Afrika aan de oevers van de groote Congorivier. Het Baptist-Zendingsgenootschap (Baptist Missionary Society) was het eerste, 't welk zendelingen naar de Congo zond. De pioniers zijn de welbekende predikers T. J. Comber en George Grenfell. Het genootschap, 't welk de pionier der moderne Zending is, heeft een uitstekende oorkonde over zijn werkzaamheden die ruim honderd jaren teruggaat. Het werd gegrond in het jaar 1792 toen William Carey (de later beroemde Doctor Carey) naar Indië ging, alwaar hij vele jaren met grooten zegen arbeidde en het fondament legde voor het groote werk, 't welk zich nu in dat land alom verbreidt.

Het B. Z. G. heeft belangrijke Zendingsondernemingen, niet alleen aan de Congo en in Indië, maar ook in China, Jamaica en andere streken.

In het jaar 1877 arbeidden de zendelingen Comber en Grenfell aan de Cameroenrivier in West-Afrika. In September van dat jaar werd in Europa bekend dat Mr. H. M. Stanley, de ontdekkingsreiziger, Afrika van Oost tot West had doorkruist en de loop van de majestueuze Congorivier had gevolgd van het hart des lands tot aan den Atlantischen Oceaan. In Maart 1878 schreef het komitie van het B. Z. G. aan Mr. Grenfell en Mr. Comber naar de Congo te gaan, teneinde zich daar van de toestanden op de hoogte te stellen en rapport uit te brengen. Het verhaal van hun wedervaren wekte in Engeland groote belangstelling, en dadelijk werd besloten een zending aan te vangen en de blijde boodschap des Heils in dit donkere land te brengen. Gedurende de eerstvolgende jaren bekroonde een zeldzaam succes den arbeid der vrome mannen en vrouwen, die in Christus naam waren heengegaan om Hem te dienen onder de talrijke verwilderde en bijgeloovige stammen, die in de uitgestrekte Congóvlakte wonen.

Zendingswerk in een nieuw en vreemd land, zooals Centraal-Afrika is, heeft begaafde en geheiligde menschen noodig om de vele takken van arbeid te verzorgen: De pionier en bekwame geograaf, die onbekende gebieden ontsluit en groote rivieren ontdekt en doorschrijdt; de taalvorscher die de nog ongeschreven taal leert en de H. Schrift in dezelve overbrengt; en verder prediker, dokter, onderwijzer, ingenieur, schilder, enz. is, aan zulke mannen is het B. Z. G. rijk geweest, en de namen van Comber, Grenfell, Bentley zullen immer hunnen goeden klank behouden en in dankbare herinnering blijven bij de vele bewoners van den Congostaat, aan wie zij den zegen des Evangelies en der beschaving gebracht hebben.

Van den aanvang aan begeerde de zendelingen tot in het binnenland door te dringen, en hun ijver werd beloond doordat Mr. Bentley en Mr. Erudgington na vele moeilijkheden te hebben doorgemaakt, het Stanleymeer bereikten. De later gevolgde reis van Mr. Grenfell in het zendingsstoomschip „Peace“ van Stanleymeer tot de Stanley-watervallen, en zijn ontdekking van de Mubangi en andere belangrijke nevenstroomen van den Congo, is ieder, die zich voor Afrika interesseert, bekend. Hij stond in hoog aanzien bij het Koninklijke

geografische genootschap, 't welk hem met haar gouden medaille vereerde. Bij gelegenheid van zijn eerst kort geleden plaats gehad hebbend overlijden, werd Mr. Grenfells leven en werken op een treffende wijze gewaardeerd, zoowel door de leidende geografen van Engeland en het vasteland, als door zijn collega's en de bekeerde inboorlingen, bij welke hij zeer geliefd was.

Een der edelste erkenningen schreef de Belgische geograaf A. J. Wouters in: „Le Mouvement Geographique." Hij schreef:

„George Grenfell, die door een te vroegen dood weggenomen werd, is een der edelste figuren in de geschiedenis van de gronding van den Congo-Vrijstaat."

„Grenfell onderzocht en evangeliseerde in Centraal-Afrika op dezelfde wijze als Dr. Livingstone, op wien hij met zijn korte gestalte, zijn kalmen aard, natuurlijke zachtmoedigheid en ondernemenden geest, geleek. Hij bracht vele mannen van de Boven-Congo in aanraking met de blanken, die vóór hem, nooit onder hen verschenen. Hij kwam als een man des vredes, won door zijn geduld, takt en bekwaamheid het vertrouwen der wilde inboorlingen, terwijl hij zorg droeg die, aan hun zedelijke gezonkenheid ontspringende schuchterheid, niet met hardheid tegemoet te treden. Terzelfder tijd opende hij den weg voor de politieke agenten van den Staat en wist hij het verlangen naar de gunst der Europeanen op te wekken. Op deze wijze verlichtte hij de taak dergenen die na hem kwamen. Twintig jaar vervulde hij zijn pioniers Zendingswerk met humaniteit en succes. Daarvoor komt zijn naam alle eere toe."

„Wanneer wij bedenken dat de verovering van nieuw land zoo dikwijls gepaard gaat met misbruiken, buitensporigheden, laakbare praktijken en handelingen, die door de beschaving veroordeeld worden, is het een weldaad zich de herinneringen aan dezen man, een zendeling in den ruimsten zin van het woord weer in het geheugen terug te roepen. Hij was een man, die als een bode des vredes, voorspoedig was in de ontsluiting van het uitgestrekte Congogebied door zijn reisbeschrijvingen, en door de bepaling zijner geografische gesteldheid door vaste punten, zorgvuldig opgenomen door astronomische waarnemingen."

Een andere, zeer verdienstelijke zendeling van het B. Z. G. was prediker Dr. Holman Bentley. Hij leefde vele jaren aan de Congo en verwierf zich een onvergankelijken naam. Hij en vele andere, zoowel mannen als vrouwen hebben zichzelve met blijdschap gegeven voor deze groote en heerlijke onderneming. Duizende van Afrika's zonen en dochters danken God voor hunne gewijde levens en gewilligen dienst. Dr. Bentley bezat groote talenten. Zijn „woordenboek en spraakkunst der Congotaal," zoowel als zijn vertaling van het Nieuwe Testament, wijzen hem een hooge plaats aan als weldoener van Afrika. Dr. R. N. Cust, de geleerde en hooggeachte secretaris van het Koninklijk Aziatisch Genootschap schreef in een inleidend woord voor het „woordenboek en spraakkunst:"

„Dit werk is een waardevolle steen in het groote gebouw der Evangelisatie van Afrika. De geleerde van Europa en N.-Amerika.

Onze Bijbelcolportage.

Nauwelijks durf ik bovenstaand opschrift te plaatsen boven dit wat ik der Redactie ter opname in ons blad wensch aan te bieden, aangezien mijn arbeidstijd tot heden zoo kort, en mijn verkoop zoo weinig is geweest. Maar wij lezen ergens: „veracht den dag der kleine dingen niet." Daarom wil ik hopen dat de Heere het geringe ten zegen zal stellen. In „de Christen" van 8 Dec. is vermeld, dat ik te Vrieschelo was aangekomen, en omdat daar geen Voorganger was, trachtte ik mijn route zoo te nemen, dat ik elken dag benevens anderen, een of meer Gem. leden kon bezoeken. Ik vond er vele geopende deuren om het Evangelie te brengen. En dan is het een heerlijk werk om kostelijke zielen den weg te wijzen tot de heerlijkheid, die de Heer Jezus bereid heeft voor allen, die Hem liefhebben in onverderfelijkheid. Doch niet allen waren er mee gediend, dat hun den Bijbel aangeboden werd.

Een boerin en haar dochter bood ik ook een Bijbel te koop aan. Zij maakten echter hun verontschuldiging, door te zeggen dat zij geen tijd hadden om in den Bijbel te lezen, en daar waren zooveel menschen, die wel in den Bijbel lazen, maar hun huishouding verwaarloosden enz. Mijn antwoord was: zou u waarlijk denken vrouw dat het niet mogelijk is dagelijksch van de 24 uren één kwartier af te zonderen om de Heilige Schrift te lezen, en toch een zindelijke huisvrouw te zijn? Toe zag zij mij even nadenkend aan, en zei: jà dat geloof ik nu wel." Ik merkte voorts op: hoeveel couranten worden er door werkende menschen gelezen, en daar heeft men wel tijd voor. Dus ziet u wel dat het er op aankomt wat men wil, en waar het hart naar uitgaat. En u zijt, volgens u eigen woorden, overtuigd, dat in den Bijbel lezen, kerkgaan en flink zijn in het dagelijksch werk bij elkaar hoort. Nu stel ik u voor om daar zelf eens flink mee te beginnen en anderen tot een voorbeeld te zijn. De dochter viel mij in de rede en zei: „nee hoor; de Dominé van Vrieschelo en Vlachtwedde zijn hier met zijn tweeën geweest, om ons naar de kerk te krijgen, maar 't zal niet gebeuren." Ik: daar moest gij die heeren om hoogachten, dewijl zij zich nog aan U gelegen laten liggen, zij: „Ja, *onze* Dominé zal ik nog niets van zeggen, maar die kerel van Vlachtwedde wat doet hij hier, laat hij in zijn eigen plaats blijven, hij heeft mij beledigd." Ik: „dat zal het doel van zijn komst niet geweest zijn, maar de waarheid kan altijd niet zacht zijn. Zij: en jij moogt ook wel maken dat je weg komt, en met een liep zij de deur uit, en de moeder was reeds weggegaan. Zoo bleef ik alleen aan de buitendeur staan, en ging een deur verder. Zoo ziet gij, geachte lezers, dat wie aan den weg timmerd, wordt bekeken. En hij die huis aan huis bezoeken aflegt, ontmoet van allerlei. Maar over het geheel trof ik, ook bij degenen, die meer verlicht zijn door het Evangelie, zeer weinig zondebesef en schuld erkentenis aan; sommige menschen schijnen hun zondige daden, meer als een ongelukje te beschouwen, waar men maar

overheen gaat. En de Schrift zegt: die zijn zonden *belijdt* en *laat* dien zal barmhartigheid geschieden. Maar bij de Gemeenteleden trof ik een liefelijken en goeden geest, daar er liefde en eensgezindheid heerschte. Ook onze vergaderingen waren rijk gezegend; onze zielen werden steeds verkwikt in elkanders gemeenschap, omdat de H. Geest in ons midden was. Dit had ook op de buitenstaanden invloed en gaf aanleiding om in ons midden te komen. Dit gaf goede hoop op een rijken oogst. En nu ik reeds op 4 Dec. wegens ziekte uit de gelederen werd weggerukt, hoop ik dat Br. Steenbergen, die daar mijn plaats inneemt, dien oogst moge binnen halen. Wat Bellingwolde betreft, daar heb ik maar vijf dagen gewerkt door prediking en huisbezoek, dus daar valt niet veel van te zeggen.

Wat mijn persoonlijken toestand aangaat: Zondagmorgen 4 Dec. kreeg ik bloedspuwing die zich 's middags nog herhaalde. Dit maakte het noodig maar zoo spoedig mogelijk naar hnis te gaan. Maar de Broeders achtten het geraden eerst een dokter te raadplegen, en te onderzoeken of ik vervoerd mocht worden. Liefdevolle harten en bereidwillige handen waren gereed om mij te dienen. De dokter gaf medicijnen en gebood rust. Den 10 Dec. mocht ik door Gods goedheid per rijtuig naar Stadskanaal, en van daar per trein naar Hengelo vervoerd worden. Wij hadden heerlijk zacht weer, en de reis ging voorspoedig. 's Middags tegen 3 uur mocht ik de mijnen in blijdschap ontmoeten. Er was vreugde in huis en hart, omdat de Heere mijn innigen wensch vervuld had om mijn vrouw en kinderen te mogen weerzien. Nadat Br. Huizenga — die mij begeleid had — en ik wat gegeten hadden ging ik te bed, en alles ging naar omstandigheden zeer goed, tot den volgenden middag, toen ik eens even wilde opstaan en ik reeds in mijn stoel zat, waar ik in zwijm viel, zoodat men dacht dat ik zoo sterven zou. O, geliefde lezers, wanneer de dood zich laat zien met zijn opengesperde kaken, dan worden wij het eerst gewaar, welk een groote waarde het heeft te weten: Jezus heeft de dood voor mij overwonnen; dan is Gez. 191 de taal van ons hart, ziende over graf en dood heen. Maar het heeft den Heere behaagd onze, en de gebeden van vele Br. en Zrs. in ons land te verhooren, zoodat ik nu weer herstellende ben, en weer 2 maal daags opzit, en ook weer opzittende dit kon schrijven. Ik heb nu nog weer hoop dat ik nog spoedig de Bijbeltasch zal kunnen opnemen. Maar wat God doet is welgedaan.

Hengelo. H. TER BRAAK.

Van het arbeidsveld.

Wegens de krankheid van Br. ter Braak werd de werkkring, welke mij eerst door de Br. Commissieleden voor de laatste maand was aangewezen, namelijk Apeldoorn en omstreken verwisseld met dien te Vriescheloo c.a. Zoo kwam ik dan den 2 Jan. in Bellingwolde 's namiddags omstreeks $3^1/_2$ uur aan, en werd door Br. E. Hesseling geleid naar Vriescheloo waar ik een recht gezellig te huis vond bij den koster en zijne echtgenoote. En ziet welk een voorrecht de Heer mij schonk: dienzelfden avond nog kwam de man tot overgave van zijn hart, ook tot groote vreugde zijner vrouw, welke ook nog buiten de gemeenschap stond.

Dinsdagavond met de bidstond verootmoedigden wij ons allen voor God en smeekten den Heer, die door de vlakke velden rijdt in de allereerste plaats voor ons om ontledigd te worden aan ons zelven, opdat wij anderen tot zegen konden zijn en ziet wat gebeurde? Allen werden opgewekt en verblijden zich in den God huns heils en zondaren kwamen om vergeving smeeken aan 's Heilands voeten en reeds zeven zielen zijn gered uit de macht der duisternis, en sommigen van hen geven in het openbaar der wereld getuigenis wat groote dingen God aan hunne zielen gedaan heeft. Eene zuster, welke 's middags tot overgave kwam, schonk 's avonds het levenslicht aan een meisje; en roemde in dezen toestand onder al de smarten, haren Heer en Heiland, zoo dat de juffrouw welke haar hielp verklaarde, nooit zoo iets bijgewoond te hebben 'k Geloof dat dit niet alleen mij, maar ons allen tot innige blijdschap is, te weten dat in de grootste smarte onze harten in den Heer gerust kunnen zijn.

Zondagavond hielden wij Volkssamenkomsten en bij het eindigen daarvan, bleven in de goed gevulde kerk allen zitten, het was ons vreemd, vele bekommerde zielen gingen bewogen huiswaarts en eene jonge dochter kwam tot overgave van haar hart, en wij hopen en blijven bidden, dat ook de geraakten genezing mogen zoeken aan de voeten van Jezus.

Twee maal op Woensdag in gezelschap van een broeder ben ik in Bellingwolde geweest en hoop zoo God wil, daar aanstaanden Zondag de Gemeente te dienen. Dat ook daar een geest des gebeds moge geboren worden, opdat de Heer der Gemeente in de Br. en Zr. een heilbegeerig zoeken moge verwekken tot zegen van hen zelven in de eerste plaats en voor de zondaren, die volgens het bevel van onzen Heiland door ons bearbeid moeten worden. Want hoe zullen zij gelooven indien het hun niet verkondigd wordt. „Gij lieden zult mijne getuigen zijn," zegt de Heer.

Hier in V. en ook te B. komen bij het huisbezoek verschillende gesprekken voor; de menschen zijn hier over 't algemeen niet zoo onverschillig als in mijn eerste arbeidsveld. Meest overal wordt men vriendelijk ontvangen, maar het treurigste is dat bij velen, die overtuigd zijn, zich achter de onmacht verschuilen, en zij van God begeeren wat 's menschen roeping is, namelijk te gelooven en zich bekeeren, terwijl zij niet verstaan, dat onze Heiland de W a a r h e i d zelve is.

En nu gel. Br. en Zr. hoop ik in 's Heeren kracht en gesteund door het gebed van U allen, voort te gaan met blijdschap in het hart bij het aanschouwen van Gods rijke zegeningen.

Uwe Br. in den Heer,

H. STEENBERGEN, Vriescheloo.

Christus is de vrede, en de bron van elken vrede; en de Zonde is de oorlog, en de bron van elken oorlog.

Mijn bijbel — Uw bijbel.

Een godvreezend predikant te Philadelphia werd op zekeren dag bij eene daar woonachtige Engelsche familie geroepen. De vrouw des huizes was ziek en naderde met rassche schreden het einde haars aardschen levens. Zij was eene geloovige vrouw en ververheugde zich in het vooruitzicht, dat zij naar den hemel ging; maar haar man was een godloochenaar, een koude, trotsche atheïst. Hij belette wel is waar de bezoeken van den predikant bij zijne zieke vrouw niet, maar gevoelde voor zich zelf niet de minste sympathie met datgene, wat die beiden met elkander spraken, lazen en baden. Eindelijk brak het laatste oogenbilk aan: de godloochenaar stond bij het sterfbed zijner vrouw. Zij spande haar laatste krachten in, haalde van onder haar hoofdkussen een kleinen Bijbel te voorschijn, hield het door 't vele gebruik gehavende en met vele tranen bevochtigde boek haren man voor en sprak tot hem: „Weet ge welk boek dit is?" — „Ja, het is uw Bijbel", antwoordde hij. — Waarop zij liet volgen:

„Ja, het is mijn Bijbel; het is mijn alles geweest; dit Boek heeft mij bekeerd, mij opgericht, mij gesterkt, mij den weg der zaligheid doen bewandelen. Thans ga ik tot Hem, die het mij gegeven heeft, en daar heb ik het niet meer noodig.

„Reik mij dus uwe handen" — en bij die woorden legde zij den Bijbel op de haar toegestoken handen, drukte ze vast op elkaar en zeide toen: „Weet ge nu, innig geliefde man, wat ik doe?" — „Ja, lieve, gij geeft mij uwen Bijbel". „Neen, mijn waarde, ik geef u *uwen* Bijbel; God heeft mij opgedragen om u, eer ik sterf, deze dierbare nalatenschap te overhandigen; houd dit Boek vast, behoud het, lees het! Niet waar, gij belooft mij, dat gij dit doen zult?" — „Jawel lieve vrouw!"

Drie weken waren sedert verloopen. De vrouw lag reeds lang in het graf.

En zie — daar trad op zekeren dag de trotsche man weenend als een kind de kamer van den predikant binnen. „O, mijn vriend", riep hij, „mijn vriend! Nu begrijp ik wat de stervende bedoelde. Ja, het is *mijn* Bijbel: elk woord, dat er in staat, is voor mij geschreven. Dag en nacht lees ik in dit Boek en dank ik God, dat het *mijn* Bijbel is. En thans verzoek ik u mij in uwe gemeente op te nemen, waartoe ook mijne lieve vrouw, die nu in den hemel is, behoord heeft". — „Met groot genoegen zal ik aan uw verlangen voldoen", antwoordde de predikant. Er was blijdschap onder de engelen Gods over dezen man, die nu niet met tegenwerpingen, met vragen of twijfelingen gekomen was, maar met zijnen Bijbel, die hem thans zoo lief en dierbaar was, alsof de Heere God hem dien rechtstreeks uit den hemel had toegezonden.

Als in eenen spiegel.

Jaren geleden, zoo verhaalt Dr. Pentecost, een Engelsch predikant, was ik in Rome en wenschte de beroemde oude schilderwerken van die stad te zien. Ik ging in een van de oude paleizen, waar een fresco is van Guido Reni: „Aurora." Maar het was geschilderd op de zoldering van een vrij donkere kamer. In het eerst keek ik naar boven, maar kon niets onderscheiden; het was zoo veraf en zoo duister; doch langzamerhand begonnen mijne oogen wat gewend te raken aan de duisternis en kon ik iets van de kleuren onderscheiden. Ik kreeg er een stijven nek van en moest het opgeven en teleurgesteld heengaan. Eenige jaren daarna was ik weder in Rome en vond, dat ik nu toch het origineel van Guido Reni's „Aurora" zien *moest*. Ik ging op een uur dat er niet veel menschen waren en begon naar boven te zien. De facino zeide tot mij: „Signor, doe geen moeite om de schilderij zoo te zien! Kom mede en ik zal u haar wijzen."

Hij bracht mij bij een tafel, die met zwart fluweel bekleed was en deed mij daar nederzitten. Toen trok hij de stores op en nam het fluweelen kleed weg, en daar vóór mij was een groote spiegel, die het blad van de tafel vormde, en in de diepte van dien spiegel lag daar voor mijn blik iedere lijn van des grooten kunstenaars groote schepping met al haren wonderen kleurenrijkdom.

Ik behoefde mijn nek en mijn oogen ook niet meer te vermoeien met naar boven in de duisternis te turen, maar keek naar beneden terwijl ik er rustig bij zat. Op mijn gemak zag ik alles en genoot een uur lang van die heerlijke schilderij.

Hierin is eene gelijkenis. Hoe heeft de arme wereld zich de oogen moede getuurd, en hoofd en hart ingespannen om God te vinden! De onwetende heiden, de geleerde wijsgeer, de wetenschappelijke denker en de vrome droomer — allen hebben zij getracht door onderzoek en studie God te vinden.

De hemelen vertellen Gods eer, de grootheid van den Schepper, maar spreken niet van den Heiland en van vergeving der zonden. Het is alsof God tot ons sprak: niemand kan door eigen onderzoek Mij vinden. Ik ben de onzichtbare. Ik woon in de diepste duisternis, de duisternis van het ongenaakbare *licht*.

Maar ziet, ik heb een spiegel op aarde gesteld, waarin gij Mij zult kunnen aanschouwen. Jezus Christus is het juiste beeld van Mijne persoonlijkheid, het afschijnsel van Mijne heerlijkheid. Beschouwt mij in Hem! Hij, die Jezus gezien heeft, heeft Mij gezien.

Wij zijn één, zijne woorden zijn Mijne woorden; zijne werken zijn Mijne werken; wat Hij zegt, zeg Ik; wat Hij doet, doe Ik.

Dit is het ook wat Paulus bedoelt, als hij schrijft; „Wij allen de heerlijkheid des Heeren als in eenen spiegel (dat is in het aangezicht en in den persoon van Jezus Christus) aanschouwende, worden naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest.

Ingezonden.

Geliefde broeders en zusters in den Heer. De 15 Jan. 1911 was voor onze Gemeente weer een dag van groote blijdschap.

Wij vierden feest, en wel het 14de jaarfeest van de tractaatvereeniging „de Goede Herder", waartoe een groote schare bijeen g komen was.

Bij afwezigheid van onzen Eere-voorzitter, Broeder Planting, opende de president, br. Drenht de vergadering met gebed. Na gezongen te hebben Gez. 12 vs. 1 nam broeder Klooster, (Ouderling der Gemeente) de leiding op zich. Deze had tot inleiding gekozen een gedeelte van Mattheus 20 : 1—16 en in verband daarmede nog een woord uit Kronijken, waarmede hij de broeders en zusters (leden der tractaatvereeniging) aanmoedigde om voort te gaan op den ingeslagen weg, om, al is het dan ook door een nietig tractaatje, de menschen met het Evangelie bekend te maken. Hierna werden de verslagen uitgebracht, waaruit bleek, dat we met dankbaarheid aan God kunnen zeggen, dat we in het afgeloopen jaar, dat weer achter ons ligt, ruimschoots gezegend zijn, en hadden het voorrecht om in dit jaar ongeveer 13 à 14000 tr. taten te verspreiden. We gelooven dat de Heer ook dit werk zegenen zal, als wij maar op Hem blijven vertrouwen.

Tevens hadden we het voorrecht, om de muziekvereeniging „de Bazuin" en de zangvereeniging „de Lofstem" in ons midden te zien, welke zeer veel bijdroegen tot verhooging onzer feestvreugde. Intusschen waren de dienende Marta's bezig, om ons te tracteeren op koffie en koek, terwijl nog eenige broeders een voordracht lieten hooren. Een paar oudere broeders spraken nog een woordje in verband met de vereeniging. Zoo ging de tijd weer snel daarheen en was het weldra tijd om te eindigen.

Zoo was de scheiding weer daar en ieder broeder en zuster ging, naar ik meen, rijkelijk gezegend naar huis. We hadden dan ook wel ervaren, dat de Heer in ons midden was, en het was ons goed daar te zijn. Immers waar de Heiland niet is, daar is het ook geen feest. Nu geliefden, bij dezen bevelen wij onze vereeniging bij u aan, om in uwe gebeden te gedenken. Want hier kunnen we op aan, een gebed van een rechtvaardige vermag veel. Wij blijven dan ook hopen, dat de Heer ons dit jaar weer bewaren zal en staande houden, opdat de tractaatvereeniging nog voor menig zondaar of zondares tot een zegen mag zijn, en gewonnen worden voor Gods koninkrijk.

Namens de tractaatvereeniging „De goede Herder",

W. DE RAAD,

GRONINGEN. Secretaris.

Uit de gemeenten.

's-GRAVENHAGE. De Gemeente heeft veel te berichten, althans wat den inhoud betreft.

Laten we beginnen bij het Kerstfeest, aan hetwelk alle andere feesten voor den Christen hunne waarde ontleenen. Zonder dit feest zou er voor hen van geen feest sprake zijn; hierdoor en hieruit is een eeuwig feest hun bereid.

Aan den morgen van den 1sten Kerstdag werden we door onzen studeerenden broeder uit Hamburg — die zijn vacantie onder ons doorbracht — in gedachten geleid naar de kribbe te Bethlehem bij den getrouwen „Zaligmaker der wereld", de komst van Jezus Christus in het vleesch — de gave Gods, en bepaalde ons bij de noodzakelijkheid van Zijn komst, tot onze verlossing en heil. Des avonds bepaalde hij ons bij de toekomst des Heeren en onze toevergadering tot Hem. In het licht van de toekomst des Heeren, wordt pas de komst in het vleesch beter verstaan. Zonder die toekomst zou de komst van Christus niet verstaan kunnen worden. Den 2den dag hadden er wel ongeveer 100 kinderen der Zondagschool feest — wat in opgewekte stemming gevierd werd, en van waar zij met geschenken huiswaarts keerden. Een woord van dank aan de Jongedochters-Vereeniging, die zooveel arbeid voor de Zondagschool heeft verricht, mag hier niet achterblijven. Na afloop van dat feest kwam de Gemeente samen om onder elkander kerstfeest te vieren, wat ook zeer gezellig was. Jammer dat — om welke reden dan ook — niet alle leden met hunne kinderen aanwezig konden zijn.

Op de Oudejaarsavond samenkomst was er dankensstof, waar we terug konden zien op een jaar van bijzonderen zegen, — Zegen dien we zoo menigmaal verbeurd hadden.

De terugblik in het verleden, waar we de leidingen van onzen getrouwen God zoo ruimschoots mochten ondervinden — deed ons het nieuwe jaar ingaan met de bede: *Blijf bij ons Heer en maak ons aan U gehoorzaam.*

Nauwelijks het nieuwe jaar ingetreden — bereidde onze Jonge-dochters-vereeniging een feestje, waar ze haar jaarvergadering hield, en de Gemeente tot de feestviering was uitgenoodigd, waarvan een dankbaar gebruik was gemaakt.

Ook daar mochten we den toon beluisteren: „de Heer heeft alles welgemaakt". Onder een kopje chocolade en een koekje, voordrachten en zang werd de avond genoegelijk doorgebracht. Maar dit was maar een klein begin van de feestvreugde die we mochten verwachten. Immers is het in 't algemeen bij de gemeenten bekend, dat Br. v. Beek als herder en leeraar tot onze Gemeente dacht over te komen om haar te leiden en te dienen. Welnu op zondag 15 dezer was die lang biddend verbeidde, zoo vurig begeerden dag daar, waarop onze nieuwe Voorganger zijn arbeid onder ons zou aanvangen.

Voor deze gelegenheid was Br. Planting van Groningen op onze uitnoodiging tot ons overgekomen, om onzen Voorganger bij de Gemeente in te leiden en te bevestigen. Zijn eerw. had voor deze gelegenheid tot tekst gekozen Hand. 20 : 28. In wèlgekozen woorden schetstte hij ons de kudde, door den Heiland tot een duren prijs verkregen, de prijs van zijn bloed; en die nu opzieners over Zijn eigendom gesteld en bevolen had, en die taak aan door Hem verkozen personen had toevertrouwd.

Besluitende wees hij heen naar vers 32. Daarna werden de gebruikelijke vragen tot Br. v. Beek, tot de bestuurders en tot de Gemeente gericht. Daarna knielden beide broeders neer en stond de Gemeente, terwijl br. Planting bad, waarna door de Gemeente de bekende zegenbede uit Psalm 134 : 3 onzen Voorganger werd toegezongen. Hiermede eindigde deze eerste samenkomst van dien dag.

Des avonds hield onze geliefde Voorganger zijn intreerede en had tot tekst 2 Timotheus 4 : 2, het eerste gedeelte: „Predik het Woord".

Eerst werd door spreker op het gewicht van het verschenen tijdstip gewezen, en vervolgens een blik in 't verleden gericht. In de meer dan 30 jaren die hij in den dienst des Evangelies had mogen doorleven en werken, waartoe God hem genadiglijk had verwaardigd, was steeds de ervaring geweest: God is getrouw, Zijn Woord is waarachtig; Zijne beloften vervuld Hij. *Het* Woord, het Woord Gods, zooals ons dat in den Bijbel, *het* Boek, gegeven is, te prediken, het meer en beter te verstaan en te doen verstaan, verklaarde spr. als de hoofdbedoeling in zijn arbeid en streven en de lust van zijn leven te zijn.

Paulus had die korte, besliste opdracht: „Predik het Woord„ aan zijn geestelijken zoon Timotheus gegeven in een kritieken tijd voor de Gemeenten. Spr. meende, de Gemeenten leven nu ook in een zeer kritieken tijd. Was in verband daarmede in Paulus en Timotheus dagen de Woord-verkondiging het eenige en afdoende middel, om de Gemeente en door de Gemeente de wereld tot zegen te zijn, thans geldt er nog niets anders. Na deze inleiding werden de verschillende redenen opgesomd en toegelicht, die spr. had om zich ten allen tijde en in elken tak van arbeid, welke eenen leeraar der Gemeente aangewezen is, te houden aan de verkondiging des Woords.

Hierop volgden eenige bijzondere toespraken, als tot br. Planting, tot de bestuurders der Gemeente, de Gemeente zelf

en tot het aanwezige publiek. Hiermede was deze gewichtige ure, zoowel in het leven van Voorganger als in de geschiedenis der Gemeente, weer voorbij gesneld.

Na het eindigen van deze openbare bijeenkomst kwam de Gemeente nog eenigen tijd samen om gezellig onder toespraken en 't genot van eenige lichamelijke ververschingen, God verheerlijkende in Psalm en lofzang, elkander te stichten en te bemoedigen in onzen arbeid en strijd. Ook broeders van Haarlem, van Rotterdam en van Spijkenisse lieten zich hooren. Er waren vreugdezangen en vreugdetranen, gepaard met hartelijke gebeden en dankzeggingen. Och, dat men op deze eerstelingen een rijken oogst van voorspoed zag!

Wij scheidden voor dien dag met den algemeenen indruk in het hart: we hebben een goeden, gezegenden feestdag gehad!

DE SECRETARIS.

*) GARRELSWEER. Nu de Kerstdagen weer voorbij zijn en bijna overal Kerstfeest is gevierd, dachten wij ook iets mede te deelen van wat wij hebben genoten. Wij hebben hier veel genoten van den Heer en werden weer opnieuw bepaald bij het Kindeken te Bethlehem, terwijl we aan den avond van den 2den Kerstdag feest vierden met onze kinderen in de Herv. Kerk, waar wij rondom de lichtende boom ons konden verheugen over de gave van Gods Zoon. Als bij vernieuwing klonk het weder: vrede op aarde. Ieder, die zich aan Hem heeft toevertrouwd, ondervindt dat Hij waarlijk vrede geeft.

Nadat de kinderen onthaald waren enz. gingen wij voldaan huiswaarts. Maar nog was het feestvieren niet afgeloopen, we werden Dinsdags avonds weer uitgenoodigd om feest te vieren. 3 Avonden feest dus! Maar het spreekwoord zegt; lest heugt best, en zoo ging het ook ons. Wij waren weer in eigen kring, waar wij vrij spreken hadden. Onze geliefde Br. Brongers en huisgenooten hadden een net versierd Kerstboompje in hun kamer geplaatst en daarbij de kinderen uit hunne omgeving uitgenoodigd, en ook de ouders mochten mee komen. Zoo was de kamer spoedig bezet, zoodat wij een 60-tal, groot en klein, bij elkander waren, en deze werden op Jezus gewezen, als op het lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt. Zoo merkt ge, broeders, dat wij het hier ook goed gehad hebben en wat ons boven alles tot blijdschap stemde, was dat 2 jongedochters in de week voor Kerstfeest hebben beleden vrede gevonden te hebben voor haar hart. Daar zal meer op volgen zegt de liederdichter, en wij blijven gelooven en verwachten de rijke vruchten. Die verwachting vervulle de Heer!

*) Dit bericht is bij vergissing tot nu toe blijven liggen.
RED.

Een redder.

Reeds menigeen redde de dappere held!
Zie 't eeremetaal op zijn borst,
Dat luid tot zijn lof u de mare vermeldt,
Hoe vaak hij, den drenkling ter hulpe gesneld,
De woedende zee tarten dorst.

Reeds menigmaal wierp hij, kloekmoedig, alleen,
Zich neer in de kokende zee.
't Mocht schuimen en buldren verwoed om hem heen,
Hij liet er ter prooi aan de waatren niet één,
Maar voerde ter kuste ze mee.

En blijken ook eenmaal, door worstling vermoeid
Zijn krachten te zwak en te klein,
O, als d' oceaan dan zijn stervenslied loeit
Dan juicht nog de vreugd, die zijn boezem doorgloeit,
Der menschheid een redder te zijn.

Mijn Heiland! o, meer dan de dapperste held,
Zijt Gij wel den Redder-naam waard!
Want Gij zijt der menschheid ter hulpe gesneld,
En Gij hebt den vijand ter neder geveld,
Die heerschte op deez' worstelend' aaard'.

En nimmer, hoe hoog de strijd moge gaan,
Bezwijkt ooit uw reddende hand;
Want *uw* macht is almacht, uw woord zal bestaan,
Moog' de aard ook bezwijken, de hemel vergaan,
Gij brengt ons behouden aan land.

De lampen brandend.

Een van de vuurtorens van Canada is gevestigd op het eiland Damien; de bediening was toevertrouwd aan vier personen: den lichtwachter, zijn vrouw en twee helpers.

Op zekeren dag begaven de mannen zich op het ijs. Zij keerden nimmer terug. Voor de oogen der vrouw zakten zij door het verraderlijke kristal en verdronken. Maanden later, toen het fourageschip het eiland aandeed met levensmiddelen enz. voor vier personen, werd het opgewacht door de vrouw.

„Hoe kwam je den winter door? vroeg de schipper. Men is in dezen vuurtorendienst gewoon aan heldhaftigheid, maar de gedachte aan deze verschrikkelijke maanden werd bijna te veel voor het gemoed van de dappere vrouw, toen zij antwoordde: „Ik weet het niet. Ik weet alleen, dat ik het licht brandend heb gehouden."

Als onze tijd komt, mogen we dan, hoofd voor hoofd, in staat zijn te zeggen: „Ik heb het licht brandend gehouden," zelfs schoon het bij tijden onmogelijk scheen.

Berichten.

Heden, Donderdagavond te 8 ure, doopsbediening in de Gemeente te Haarlem aan 2 broeders en 3 zusters Voorganger br. N. v. Beek van 's-Gravenhage.

H. V. D. RIDDER.

Aanvraag.

Wie der lezers van „De Christen" kan ons helpen aan een paar exempl. van 5 en 12 Januari.

Gelieve ze te zenden aan

Administratie „De Christen"
STADSKANAAL.

LIEFDEGAVEN.
Voor de Zending.

Ontvangen van N. N. uit America f 5,00; van de Gemeente te Haulerwijk f 14,72.

N. PEKELA, E. H. DE GROOT.

*** Heden verblijdde ons de Heer met de geboorte van een ZOON.

M. SISSING.
B. SISSING—VAN DAM.

Odoornerveen, 19 Januari 1911.

LIEFDEGAVEN.

Voor den Reizenden Prediker.

Ontvangen van de Gemeente te Amsterdam f 18.50.

F. J. VAN MEERLOO, Penningm.

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van E. J. S. in Nord Hom, Neuenhaus f 2.50.

DEN HAAG, Vaillantlaan 415. N. v. BEEK.

No. 1240. DONDERDAG 2 Februari 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post *f* 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

God is mijn Rots, mijn Deel, mijn Hoop.

Gij zijt mijn Rots,
O God der legerscharen!
In storm en golfgeklots
Zult Gij mijn voet bewaren,
Mij redden uit benauwdheid en gevaren;
Gij zijt mijn Rots!

Gij zijt mijn Deel,
O Heer van dood en leven!
U geve ik mij geheel,
Gij hebt U mij gegeven.
Die troost zal mij in 't doodsuur niet begeven,
Gij zijt mijn Deel!

Noodwendige Kritiek.

Twist tegen ulieder moeder
Hosea II : 1.

„Twist tegen ulieder moeder!"

Dat is voorwaar een hard woord, 't welk Hosea in 's Heeren Naam het jonge geslacht der Israëlieten van zijn tijd toeroept.

Allerminst streelt deze eisch ons gevoel. Wij zijn geneigd — deels uit kracht der opvoeding, deels naar ons natuurlijk gevoel — het voorgeslacht te eeren. Gewis, ook dàt wil God.

Plechtig klinkt des Heeren Woord van den majestueusen Sinaï: „eert uw vader en uw moeder, opdat uwe dagen verlengd worden in het land, dat de Heere uw God u geven zal. En in het N. Testament wijst Paulus de jonge christenen naar dit gebod heen, er aan herinnerend, dat het het eerste gebod is met een belofte.

Echter bestaat het gevaar, dat deze gezonde, edele, van God geëischte en Hem welgevallige neiging ontaardt in eenzijdigheid, of zelfs in fanatisme overslaat.

Dan wordt gepronkt met een grootsch verleden, op een wijze, als zou vroeger alles louter goud geweest zijn. Van de voorvaderen weet men niets dan goeds meer, en, hoe verder de tijd voort snelt, hoe heiliger ze worden, zoodat ze tenslotte haast op engelen gelijken. Hierdoor verkrijgt dan hetgeen door hen gesticht werd het karakter der onaantastbaarheid.

Dat is bizonder zoo op het gebied der religie, en vind zijn scherpste uitdrukking in Rome's kerk.

Helaas, ook bij de protestanten is deze trek niet te ontkennen. Men is over en weer geneigd te zweren bij het „heilig verleden," bij hetgeen „historisch geworden" is, bij de traditie.

Hoe geheel anders betrachten de geinspireerde profeten — Israëlieten in merg en been — de geschiedenis van hun volk. Hoe ernstig treden zij op tegen overgeërfde, traditioneele gebruiken, waar deze niet naar den wil Gods waren. Ze verdoezelen de fouten der vaderen niet, tot meerdere glorie van het voorgeslacht. Ze waarschuwen tegen het wandelen op zulke „oude paden."

Wat wij bij hen vinden en onder de Christenen van onzen tijd zoozeer ontberen is *heilige kritiek op het verleden, op de erfenis der vaderen.* Wijl de zin voor deze heilige kritiek ontbreekt, erven de fouten der vaderen over van geslacht op geslacht, en is verbetering en vooruitgang buitengesloten. Met zulk kritiekloos godsdienstig Conservatisme eert men God niet, maar menschen.

't Is noodig zulks op te merken, want er is zooveel onnuchtere piëteit.

De Heer wil, dat wij, hetgeen ons van de vaderen overgeleverd is, zullen beproeven bij het licht van

Zijn Woord, beproefd *alle* dingen."

Niets wat van de vaderen komt, absoluut goed. Al het menschelijke, ook al stamt het van de wijste en heiligste mannen, moet bekritiseerd worden. Niets mag gedachteloos overgenomen; niemand klakkeloos gekopieerd. De Heiland is *eenig* voorbeeld; Gods Woord *alleen* maatstaf voor geloof en wandel.

Ook aan den grootsten heilige kleeft nog iets van den „ijdelen wandel, uit welke Christus' bloed hem redde."

In het met schijnbare of ingebeelde vroomheid hangen aan die monumenten der geschiedenis, die in de groote kerken van vóór, en na de hervorming voor ons staan, zit nog o! zooveel vleeschelijks.

Vrome piëteit tegenover de stichtingen van het voorgeslacht, voert zoo licht tot afgoderij.

De geschiedenis rechtvaardigt niets, wat niet in Gods Woord wortelt. De ontwikkeling zelf moet voortdurend getoest aan den eisch der goddelijke openbaring.

„Twist tegen ulieder moeder!"

Dit woord is verstaan en gehoorzaamd door de hervormers, die niet geschroomd hebben de eeuwenoude kerk van Rome hare fouten te toonen en verbetering te vorderen naar de eischen der H. Schrift. Helaas! bij de zonen der hervorming heeft de vereering der traditie weer zoo diep wortel geschoten. Men gaat niet graag verder dan Luther en Calvijn. Maar wie zoo bij hunne resultaten blijft staan, wijkt af van het beginsel, dat hen geleid heeft.

Reeds jaren lang vragen we onze kerkelijke broeders hun kerkbegrip aan de hand der H. Schrift te beproeven, en overeenkomstig de resultaten te handelen. Men hoort ons echter niet.

Die bede is zoo onaangenaam.

Men twist niet gaarne tegen zijn „moeder", hier de kerk. 't Is als vreesde men, er mochten eens gebreken openbaar worden, die tot ingrijpen dwingen. Oude, ingewortelde en geliefde gebruiken en voorstellingen, geeft de mensch nu eenmaal niet gemakkelijk prijs. Zùlke offers vallen het zwaarst.

Daarom wordt de kritiek geschuwd.

Men troost zich dan met de gedachte dat God aan „zulke bijzaken" niet zooveel, of wellicht in 't geheel geen waarde zal hechten. Alsof de ondeugd der onverschilligheid niet tot deze aarde beperkt was.

Wat hier werkt is — vleesch.

Wie God boven *alles* wil eeren, kan de kritiek niet ontberen. Want wat God verheerlijkt is alleen de gehoorzaamheid aan Zijn Woord.

— — — — — — — — — — — —

„Twist tegen ulieder moeder!"

Leide dit woord ons ook tot zelfonderzoek.

Elke gemeenschap en iedere persoon is in gevaar te verijzen, want: „genade is geen erfgoed"; zonde echter wel.

Ook hier zal het blijken wie regeert: de Geest of het vleesch.

De Geest, die arbeidt in het heden, werkt leven en ontwikkeling. Het vleesch echter broedt over de verstijfde vormen uit vervlogen dagen.

H. H. J. L.

SCHIPBREUK.

Slot.

Hoe geheel anders is het op de levenszee met de schepelingen die daarop varen. Als zij in gevaar zijn willen de meesten niet eens met de reddingsboot naar de veilige kust varen en gered worden. Zij zijn wel angstig, maar grijpen niet de reddingslijn die Jezus hun toewerpt en dus, zij vergaan geheel door eigen schuld. De boot is niet groot genoeg meenen zij, of de lijn is te dun. Zij versmaden de reddingsmiddelen omdat zij meenen dat deze niet te vertrouwen zijn en trachten zichzelf te redden, maar zullen daarbij ongelukkigerwijze omkomen. Jezus Christus alleen is de ware stuurman en als deze niet aan boord is, dan zal het schip zeker stranden. Laat ons hierbij aanhalen de geschiedenis van den storm op het Galilesche meer. Marc. 4:35 tot 41. Jezus was met Zijn volgelingen in het scheepje gegaan, om naar de overzijde te varen. Er ontstond echter, toen zij in het midden van deze groote zee waren, een grooten storm, zoodat de baren over het schip sloegen en dit veel water inkreeg. De discipelen waren beangst en vreesden dat zij zouden vergaan, maar Jezus was kalm, ja zoo kalm zelfs, dat Hij in het achterschip lag te slapen. Hij werd echter gewekt door het angstgeschrei der discipelen en bestrafte terstond den wind en de golven, zoodat er groote stilte ontstond. Gelukkige schepelingen, die Jezus aan boord hebben even als de discipelen.

't Is waar, Hij sliep wel, maar was niettemin aan boord en dat is het voornaamste. Hij hoorde dan ook terstond toen Hij gewekt werd en deed, wat Zijn volgelingen niet konden doen. Zoo ook met allen, die Jezus aan boord hebben. Zij behoeven niet te vreezen, als gevaar hen dreigt of stormen hun overvallen, als Jezus aan boord is gaat het zeker goed. Zij behoeven Hem slechts aan te roepen en terstond is Hij bereid te helpen, zoo zelfs dat zij er dikwijls verwonderd over staan. Gaan de stormen des levens over ons heen, zoo dat wij er bijna door worden overweldigd, de machtige hand des Heeren is terstond gereed, om ons uit te helpen, opdat ons geloof door deze ervaringen meer nog worde versterkt en wij geheel op Hem leeren vertrouwen. Degenen, die Jezus aan boord hebben en Hem bezitten voor hart en ziel, zullen zeker eenmaal in de veilige haven der ruste aanlanden. Zij hebben een doel gekozen op deze reis en hebben de beste Stuurman aan boord. Zij varen niet doelloos rond zooals de wereldling, maar zullen na een vermoeiende reis, een heerlijke rust genieten, die hun te wachten staat in het hemelsche Kanaän, terwijl de arme wereldling straks aan zal landen in een land vol van alle ellenden en smarten, die niet zullen eindigen. Dat wij dan ook niet bevreesd zijn, als Jezus bij ons aan boord is, maar moedig de stormen en gevaren des levens trotseeren, en wij zullen aanlanden op de veilige kust die Jezus heeft bereid voor allen die Hem volgen en liefhebben.

H. D. B.

DRIEËENHEID.

Wat onbewogen is, is hard, is dood, is een steenen sfinx.

De Mohammedanen zijn bittere vijanden van het leerstuk der Triniteit.

Een Mohammedaan heeft een *onbewogen* God, een Allah in den hemel, die strak in Zijn heerlijkheid woont. En juist dáárom moet hij zich verzetten tegen de leer der Drievuldigheid. Want dit dogma veronderstelt een *bewogen* God, die maar niet blijft wonen in Zijn ontoegankelijke heerlijkheid, maar die, bewogen met Zijn schepsel, de hemelen scheurt en zelf nederkomt met Zijn liefde. En slechts hierbij kan het menschenhart in al zijn leed, te midden van de raadselen der schepping, rusten; hierbij alleen, dat de hemelen niet van koper zijn, dat Gods hart niet blijft wonen, onbewogen, in Zijn transcendentie (boven de Schepping uitgaande) Wezenheid; maar dat Hij nedervaart als Immanuël.

Naar het ons voorkomt is het dan ook wederom een bewijs, dat de natuur sterker is dan de leer, óók bij den Mohammedaan, waar hij in zijn *Kaäba* vereert den *steen*, die van den hemel is gebracht. Uit de liefde toch, waarmede hij dezen steen bewaart, wordt openbaar dat hij iets *werkelijks* hebben moet, waaruit hem blijkt, dat Allah, de volheerlijke, de onbewogene, bemoeienis met hem houdt. En deze *honger* naar den *bewogen* God drijft hem uit tot eerbetoon voor den steen, die uit het rijk der heerlijkheid is gebracht en aldus de reëele band tusschen hemel en aarde heeten mag.

De mensch wordt verontrust door den hartstocht der werkelijkheid naar God. En daarom heeft *Augustinus* het uitgesproken: ons hart is onrustig in ons, tenzij het ruste in U, o God. Aangezien echter niemand ten hemel klimmen kan, tenzij hij uit den hemel is neergedaald, aangezien wij niet eerst God hebben lief gehad, maar Hij ons, ligt het in de Goddelijke noodzakelijkheid, dat Hij tot den mensch moet afdalen, zal de mensch tot Zijn vreugde kunnen opklimmen.

Dat is de troost van het leerstuk der Drieëenheid. Wie geen honger heeft naar „God met ons," hij zal zijn God zoeken: „daar boven de sterren". Hij zal genoeg meenen te hebben aan een God *boven* de Schepping. Maar de mensch, die als een baar der zee bewogen wordt door de onrust der verbroken wereld, de mensch wiens hart vervaard wordt door de klachten, die opvaren uit het groote krankenhuis dezes tijds, deze mensch wacht met tranen, tot dat hij verneemt aan de deur het kloppen van de doorboorde handen der Goddelijke Liefde, die staat aan de poort, begeerende het avondmaal met ons te houden, het avondmaal van zijn verbroken lichaam en vergoten bloed, het avondmaal van Zijn uitgestorte liefde.

DE HARTOG, N. Banen II, 165.

Wat onze beginselen aangaat.

I.

Onder beginsel is te verstaan een grond- of vaste regel en grondslag van iets wat bestaat, bijzonder op zedelijk en godsdienstig gebied en van wat men doet of onderneemt.

God handelt ook naar onwrikbare beginselen en wetten, die Hij niet aan- of overgenomen heeft, maar die in Hem zelf vastliggen en uit Hem voortkomen, en dus evenals Hij eeuwig zijn.

Daarom wil God ook dat de menschen op elk levensterrein Z ij n e beginselen en Zijnen wil zullen aanvaarden en die tot grondslag van al hun doen en streven hebben. Veel hangt daarbij af van ons w i l l e n en k e n n e n. Wie Gods beginselen en diens wil niet wil aanvaarden, dikwijls omdat ze te veeleischend geacht worden, en wie er geen geestelijke kennis van draagt, onttrekt er zich aan en volgt eigen gevoel of eigene denkbeelden, of ook den wil der menschen en de verleiding des satans. Alleen dat, wat uit God is en dus Goddelijk is, keert tot God terug, en kan Hem behagen.

De volkomene vereeniging in beginsel en willen met den Vader, zien we alleen bij den Zoon van God, onzen Zaligmaker, Wiens voetstappen alle geloovigen behooren te volgen. In dien weg ligt het geheim van den zegen, die wij kunnen genieten van God en Zijne gemeenschap, en die we om ons heen kunnen verspreiden.

Waar wij nu van o n z e beginselen hierboven melding maakten, bedoelden wij natuurlijk daarmede de beginselen, waaruit onze gemeenten, of de gansche broederschap der gedoopte christenen of Baptisten, leeft en zich ontwikkelt. Naast en tegenover andere christelijke kringen, wordt ons optreden meerendeels gekarakteriseerd door den Doop, die we toepassen en het gemeentelijk samenleven als verlosten door Christus, die samen besloten hebben om, met afwijzing van menschelijke en kerkelijke geboden en instelling, maar met behoud en handhaving van al het goede, dat ook in andere kerken en kringen gevonden wordt, den Heer Jezus getrouw te dienen in gehoorzaamheid aan zijn woord. De Doop zelve spiegelt in duidelijken vorm niets anders of dan die besliste zelf-overgave tot in Christus dood en graf, maar ook, van 's Heeren zijde, de heerlijke verzekering, dat wie zóó met Christus gestorven is, ook met Hem zal leven, het opstandingsleven in volle gemeenschap met den opgewekten en ten hemel gevaren Heiland, die o n s l e v e n i s. Vandaar ook dat schoone beeld des Apostels: „want indien wij met Hem ééne plant (als twee in elkander gegroeide planten) geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zoo zullen wij 't ook zijn in de gelijkmaking zijner opstanding." (Rom. 6:5.)

God spreekt tot de Gemeente door hoorbare, leesbare en zichtbare woorden. Hieraan mag door menschen niets veranderd of toegedaan worden. Wie Gods woorden vervalscht of voor iets anders inruilt, zondigt en doet zich zelven en zijn naaste onrecht en schade.

Zoo spreekt God ook door de zinnebeelden, die we in Doop en Avondmaal bezitten, en Hij wil ook door en in die teekenen verstaan worden. Dat verstaan wordt onmogelijk gemaakt, als men die zinnebeelden of teekenen vervalscht.

Dit laatste is vooral het geval geworden onder het Christendom met den doop. In plaats van d o o p e n (Baptitzo) heeft men ingevoerd b e s p r e n g e n (Bantitzo). Gestel nu dat dit laatste bijbelsch was en wij van de Apostelen niet anders vernomen hadden, we zouden er dan toch nooit aan denken, uit en door den Doop te verstaan, wat wij er nu uit en door verstaan kunnen. We zouden een gansch ander denkbeeld omtrent den doop bekomen, dan ons nu in het N. Testament onderwezen wordt. We zouden dan, evenals de gereformeerde theologie aanleiding geeft te denken, het doopwater tot bloed en reinigingsmiddel maken en de besprenging met water gelijk denken met de besprenging des bloeds.

Dit als door den Doop bedoeld en geleerd voor te stellen, is misleiding en heeft als achtergrond — leugen. Het is den Heer iets laten zeggen, wat Hij noch bedoeld, noch gezegd heeft. Het is verduisteren van eene heerlijke waarheid, van welke de Apostelen Paulus en Petrus zulk een treffend gebruik gemaakt hebben om den geloovigen hun standpunt, de aard van hun geestelijk leven, hun verheven en heilige roeping en hunne gemeenschap met den Vader en den Zoon duidelijk voor oogen te stellen. (Zie o. a. Rom. 6 : 3—5; 1 Kor. 10 : 1. 2. 12 : 13; Gal. 4 : 27; Eph. 4 : 5; Col. 2 : 12; 1 Petr. 3 : 21).

De Doop is volgens deze bijbelwoorden

a. een zinnebeeld van het gestorven en begraven zijn van den ouden mensch met Christus;

b. van de opstanding des menschen met Christus door het geloof;

c. van de wedergeboorte — en het afleggen van den ouden mensch en het aandoen van den nieuwen mensch in Christus;

d. van het uittreden uit deze zondige wereld en de overgang (door het graf heen) op een nieuw levensterrein in en met de Gemeente Gods.

e. van den eisch des Heeren om in nieuwigheid des levens te wandelen, niet meer zichzelven te leven, maar Dien, die voor ons gestorven en opgewekt is; (heiliging des levens).

f. van de levende éénheid der geloovigen in Christus, en de openbaring daarvan, en

g. van de zalige lichamelijke opstanding der kinderen Gods op den dag van 's Heeren toekomst.

's-Gr. N. v. B.

Wederstaat den Duivel, en hij zal van u vlieden.

Opmerkelijk is het, hoe dikwijls soms de naam van een dorp, een huis of een plaats in iemands familiegeschiedenis voorkomt, en met hare voornaamste voorvallen verbonden is.

Het bijgeloof meent, dat een vreemde invloed op 's menschen lot daarin openbaar wordt; wij verwerpen deze theorie, maar vinden het desniettemin een opmerkelijk verschijnsel.

Er is in het graafschap Essex eene plaats, zoo belangrijk in het leven mijns grootvaders, die nu in den hemel leeft, alsof de Voorzienigheid hem daarin geworteld en hem bestemd had, binnen een kring om dit punt te leven en te sterven.

Wat ik nu uit mijn herinnering ga vertellen, is een geschiedenis, die hij mij zelf medegedeeld heeft.

Ik had gepredikt op twintig mijlen afstand, waar de goede oude man ongeveer zestig jaar het Evangelie had verkondigd; en ontving een dringenden brief van hem, waarin hij zeide, dat hij nu tachtig jaren oud was, en dat ik hem in deze wereld wel nimmer zou weerzien, zoo ik hem niet bij deze gelegenheid bezocht.

Bij den kleinzoon was geen sterke aansporing noodig, om zulk een aangenamen plicht te vervullen.

Vroeg ging ik op reis, bereikte het dorp om acht uur 's morgens, en vond den eerwaardigen man op den uitkijk naar zijn kleinzoon.

Hij was bijzonder opgeruimd en spraakzaam, vertelde van zijn vroegeren leermeester, van zijn vroeger leven, zijne beproevingen en uitreddingen, de goede menschen, die hem voorgegaan waren, en de gelegenheden, bij welke hij ze ontmoet had.

Hij kwam vervolgens op iets, dat klaarblijkelijk een zeer aantrekkelijk onderwerp voor hem was, en verhaalde mij van een woud, dat hij Honigwoudpark noemde, en waarin een zeer merkwaardige plek was.

Op die plek in dat woud had hij gezucht en geweend onder den last zijner zonde, en onder een eikeboom, toen nog een jong boompje, had hij vrede gevonden, toen hij in Jezus geloofde. Het was eene eenzame plaats, maar van toen af voor hem „niet dan een huis Gods, en een poort des hemels."

Dikwijls bezocht hij deze plaats, en loofde den Naam des Heeren.

Eenigen tijd na die gelukkige gebeurtenis moest hij een tocht maken. Zijn weg liep langs de gezegende plek.

In den voorafgaanden nacht droomde hij zeer levendig, dat de duivel hem verscheen en dreigde, hem te zullen verscheuren, indien hij het waagde, dat voetpad te gaan en, als naar gewoonte te bidden.

De booze herinnerde hem, dat er nog een andere weg was, namelijk over het kerkhof, en beloofde, dat hem niets kwaads zou geschieden, zoo hij dien weg koos.

Toen mijn grootvader ontwaakte, verkeerde hij onder den machtigen indruk van dezen droom, en redeneerde aldus: „Ik weet niet, of het een droom of werkelijk eene verzoeking van Satan is, maar in elk geval zal ik niet voor hem uit den weg gaan; ik wil hem toonen, dat ik in geen ding zijn wil doe, en hem volstrekt niet ontzie."

Zoo was de dappere man altijd.

Evenals Luther had hij een helder besef van het werkelijk bestaan en de persoonlijkheid van den grooten vijand, en was hij gewoon, zich terstond van zijne

inblazingen af te keeren.

Toen hij op zekeren Zondag op den kansel stond, kwam hem de gedachte in het hoofd, dat de plaats, waar het zand lag, om den steenen vloer zijner pastorie te bestrooien, met planken moest omheind worden. Zijne volgende gedachte was: „Waarom moet de duivel mij op Zondag en wel op den kansel aan een zandhoop doen denken? Nu zullen er in het geheel geen planken omheen. Ik zal Satan laten zien, dat hij met mij zijn zin niet zal hebben!"

Maar om op mijn verhaal terug te komen. Mijn grootvader, toen een jonge man, ging vroolijk voort, totdat hij op de plaats kwam, waar de beide wegen uit elkander liepen; toen greep hem een bange vrees aan, en hij voelde zijn hart snel slaan.

Gesteld, dat hij werkelijk den aartsvijand vond, en dat die hem te machtig bleek, wat dan?

Dan maar liever het pad over het kerkhof!

Neen, dat zou zijn voor Satan wijken, en dat wilde hij voor geen tienduizend werelden.

Hij greep moed en ging bevend voort. Het enge pad door het woud liep hij langs met afwisselenden moed en vrees.

De eik kwam in het gezicht; zijn gelaat was met zweet bedekt; zij schreden werden verhaast; grootvader nam een sprong en greep den boom aan, maar er was geen duivel.

Oogenblikkelijk adem scheppende, riep de jonge man deze woorden uit: „O, bedriegelijke Satan! Gij dreigde mij te zullen verscheuren; en nu durft gij u niet vertoonen!"

Daarop volgde een vurig gebed en een loflied, en de jonge man wilde juist weder voortgaan, toen zijn oog op iets blinkends viel, dat op den grond lag.

Het was een ring, een zeer groote; naar hij mij zeide, zoo groot als een gordijnring en van echt goud; hij kon niet veronderstellen, hoe hij daar kwam.

Men deed onderzoek, maar nimmer verscheen de eigenaar, en mijn grootvader schonk hem eindelijk aan mijne grootmoeder als trouwring, tot herinnering aan de hem zoo dierbare plaats.

Jaar op jaar bezocht hij den eikeboom op den dag zijner bekeering, om zijne ziel voor den Heere uit te storten. De jonge boom had allengs zijne takken uitgespreid, en de man was vader van een talrijk gezin geworden, maar het lied der dankbaarheid was niet vergeten, noch zijn gebed, dat hij en zijn geslacht voor altijd des Heeren mocht zijn; ik twijfel niet, of de engelen Gods betrokken op deze heilige tijden met vreugde de wacht rondom de eikeboom.

De daar opgezonden gebeden zijn verhoord in zonen, kleinzonen en achterkleinzonen, die nu het Evangelie prediken, dat den ouden man zoo dierbaar was.

De plechtigheid van dit merkwaardige woud werd verhoogd door een treffende gebeurtenis: Toen zijn vader namelijk eens de plaats voorbij ging, werd hij door de hand Gods aangegrepen, en viel plotseling dood neder.

Grootvader gevoelde toen zeer diep: „Hoe vreeselijk is deze plaats!"

Dit maakte zijn jaarlijksche bezoeken aan den eikeboom indrukwekkender, en ik geloof zegenrijker, en zij zouden tot Grootvader's dood voortgezet zijn geworden, indien niet de hand der moderne beschaving met rustelooze onbarmhartigheid boom en woud, en schier elke plaats van dierbare herinnering had uitgeroeid.

Zijn laatste gebed bij den eik werd op haast vermakelijke wijze afgebroken.

Toen het woud bijna verdwenen was, nam hij nog zijn weg langs de plaats, waar de eik gestaan had; nu groeide er tarwe, maar hij knielde neder en begon den Naam des Heeren aan te roepen, toen plotseling een zware stem over de heg schreeuwde: „Meester! daar is een gebrekkige man, die in de tarwe ligt te bidden."

Dit trof den smeekeling, en hij spoedde zich haastig van daar.

Jacob moest ergens elders worstelen, want de beek Jabbok was weg. De man Gods keek nog eens de plaats aan en ging heen, maar in den geest richtte hij nog een altaar op in dat Beth-el, en prees den God zijner verlossing.

Hij is tot zijne rust ingegaan, na den goeden strijd gestreden te hebben, maar de gebeden van Honigwoudpark zijn nog een zegen voor zijne kinderen en zijne kindskinderen tot in het derde geslacht, en door hen, nog voor duizenden.

Voor hen en alle wereld roept zijne getuigenis: „Wederstaat den duivel, en hij zal van u vlieden," en evenzoo onderricht hij ons: „Looft den Heer, en vergeet geene van Zijne weldaden."

SPURGEON.

Uit de gemeenten.

GRONINGEN, 30 Jan. 1911,

Geliefden in Chr. Jezus.

Och dat men op deez' eerstelingen
Een rijken oogst van voorspoed zag.

In die verwachting verbeiden we biddend de volkssamenkomsten, die D. V. den 18 en 19 Januari gehouden zullen worden.

Zoo eindigden we onze mededeeling over de vorige samenkomsten die rijk gezegend waren. Laat me U aanstonds zeggen dat we niet beschaamd zijn geworden.

Op ons verzoek zijn de brs. K. Kuipers (Reizend Prediker) en Mulder van Weerdingermond tot ons overgekomen om mede te helpen. En het zijn mannen die met kracht getuigenis hebben gegeven van het heil dat er is in Chr. Jezus. Een geest des gebeds droeg hun woorden en..... de uitkomst is heerlijk geweest. Een achttal zielen kwam toevlucht zoeken bij Jezus. Heerlijk als zoo in 't midden der Gemeente de vrucht op den arbeid wordt gezien. „De strijd is des Heeren" werd eens aan Josafat gezegd, en we weten 't maar al te goed; maar God bidden *om*, en danken *voor* de overwinning zie dat is toch ons werk. Laat ons dit dan ook doen met ijver en toewijding en God zal ons genade geven om nog veel van wat eerst Satans buit was, te brengen voor 't aangezicht des Heeren, in Zijnen tempel.

Op onze Gemeenteverg. van Zondag j.l. werden we allen verrast door de mededeeling dat door een tiental de doop is aangevraagd. Voorzeker een goed begin in dezen nieuwen tijdkring. Wij zijn dankbaar en herhalen onze bede:

Och dat men op dee'z eerstelingen
Een rijken oogst en voorspoed zag.

Hopende spoedig weer iets te kunnen melden, met heilbede

JAC. JERONIMUS, *Secr.*

HAARLEM. Donderdagavond 26 dezer te 8 uur, was ons lokaal *vol* met een aandachtige schare!

Onze zaal was zoo bezet dat men op banken en enkelen op stoelen moesten zitten. Br. van Beek van Den Haag trad voor ons op. Na psalmgezang en het lezen van Rom. 6, welk hoofdstuk door den spreker het geestelijk levens-program, des Christens genoemd werd, en gebed, sprak onze broeder, in verband met de heiligen handeling die verricht zouden worden over den tekst Hebr. 13:20, 21.

Een Heilwensch die een diepe Leering inhoud. De God onzes heils wordt ons daarin als de God des vredes; de God des verbonds, en de God, die de oorsprong is van al wat goed is, voorgesteld.

Wat door de zonde verwoest is, is door God aangezien om in deze vredelooze en troostlooze wereld en in het hart des menschen weder vrede te geven. Wij dragen allen van nature het brandmerk der verdoemenis in ons, doch de God des vredes zond Zijn Zoon om vrede te bewerken en zalig te maken. Het hart des menschen kan niet rusten voordat het rust in God. Al wat Jezus op aarde deed was 's Vaders werk, en als hij aan 't kruis lijdt en sterft doet hij den wil zijns Vaders, opdat het in onze harten zou zijn: Verzoening en Vrede door het bloed. Spr. legde deze ernstige vragen aan de harten der hoorders: weet gij U vrij, van de zonden en het oordeel? Is 't vrede in uw hart? Zijt gij het leven Gods deelachtig? God is de God des Verbonds; Hij zond de groote Herder der Schapen en bracht Hem door het bloed des eeuwigen Verbonds uit de de dooden weder. God maakte met Noach een verbond en later met Abraham en zijn geslacht, in Christus Jezus trad God in verbond met de gansche menschheid. Hij is mijn Geliefde Zoon, hoort Hem! zoo sprak God. De groote Herder der schapen staat midden onder de menschen in deze wereld en roept allen tot zich en zegt: bij mij zijt gij veilig! Hij is de overwinnaar over graf en dood, en verzekert den zijnen de overwinning, en brengt hen vrede, bemoediging, vertroosting.

De Doop is de uitdrukking van het levend gemaakt zijn van den Christus. Met Christus gestorven, begraven en opgewekt. De Doop is geen vinding van Baptisten en is geen baptistendoop maar de Christelijke doop, zooals Jezus en zijn discipelen en de eerste Gemeente gedoopt zijn en gedoopt hebben. Hij is niet een afwassching van zonden, maar eene vraag van een goed geweten tot God, door de opstanding van Jezus Christus.

Het woord tot de doopelingen richtende, merkte de Voorganger op: schrijf het niet aan u zelven toe, dat ge hier tot dit watergraf gekomen zijt, om daarin af te dalen, dank dit den God des vredes die u daartoe bracht, uwe oogen verlichtte en de waarheid des Doops leerde inzien en kennen, enz. Gezang 2, vers 3 werd nu gezongen, en daarna werd de Doop aan 1 br. en 3 zusters bediend, terwijl nog 1 br. was verhinderd. Aan het einde van den dienst kwamen nog weer 2 anderen met de vraag om gedoopt te mogen worden. We hopen dus binnenkort ons doopfont weder geopend te zien.

Hierna verzamelden wij ons met een vrij groote schare om den disch des Nieuwen Verbonds, waaraan onze Voorganger de nieuwe leden het welkom, namens de Gemeente, toeriep.

Wij hebben een gezegenden avond gehad. Brenge de Heer onze God alle geloovigen af van de voorvaderlijke inzettingen om ze te brengen tot de gehoorzaamheid aan de inzettingen des Heeren. Dit is de bede van de Gem. te Haarlem.

H. VAN DE RIDDER.

STADSKANAAL. Een korte mededeeling aangaande de Gem. en hare arbeid alhier, zal de belangstellende lezer, en de brs. en zrs. van elders zeker welkom zijn.

Door het vertrek van onzen gel. voorganger, is de Gem. voor verschillende zaken geplaatst geworden die, en voor de goede orde, en de verdere regeling, nu zich voordoen, welke niet zonder bezwaren en moeilijkheden zijn uit te voeren. Tot prijs van God, kunnen we mededeelen, dat in het gemeenschapsleven een goede harmonie is op te merken, dat men nu voor de werkelijkheid is komen te staan, wil aanvatten wat noodig is te doen.

Wij hadden het voorrecht van den 12den tot den 22 Januari br. J. W. Weenink, student van het spurgion College te Londen in ons midden te hebben, om door Prediking en leiding van verschillende vergaderingen met hem in nadere kennis te komen. Deze kennismaking heeft een gunstige uitwerking gehad voor zijn persoon, omdat bij sommigen verdenkingen zijn weggevallen, en over 't geheel een zeer goeden indruk van genoemden broeder is ontvangen.

Op de l.l. gehouden gemeente vergadering, toen onder meer ook ter tafel kwam, hoe de gem. dacht omtrent een voorganger, bleek, dat men eenparig van oordeel was, maar niet langer te wachten, en maar direct door stemming een voorganger te kiezen. Dit geschiedde, met dezen uitslag, dat de groote meerderheid hare stem had uitgebracht op br. J. W. Weenink.

Intusschen werden we verblijd door te luisteren naar de belijdenis van een jonge dochter, die door den doop met de Gem. zich wenschte te verbinden. Op hare belijdenis kan aan hare begeerte worden voldaan, zoodat op a.s. Zondag D. V. een *doopsbediening* zal plaats hebben. De Heer zegene deze zuster. Hij zegene de Gemeente in hare verschillende arbeid, en waar Hij, de Heer der Gemeente, *waakt voor de Zijnen, blijven we* gemoedigd ons stellen, onder Zijne hoede en Herderlijke trouw.

S. K. V. D. B., Secr.

FOXHOL. Niet dikwijls hebben wij nieuws uit onze Gemeente te berichten, toch zijn de wintermaanden zeer aangenaam voor ons, omdat het dan nog al een tijd van opwekking en gezelligheid is.

Dan komt onze Voorganger, br. Planting van Groningen, elke Vrijdagavond om alhier te Prediken.

Dan komt ook gewoonlijk de reizend Prediker eenige dagen in ons midden te werken.

Den 3den Jan. kwam br. Kuipers tot ons over van Apeldoorn, om dan 14 dagen in ons midden werkzaam te zijn. Verschillende broeders en zusters werden in dien tijd bezocht, en verscheiden zaken werden geregeld en in orde gebracht.

Den 9den Jan. hebben wij een opwekkingssamenkomst gehad. Een gedeelte van het muziekgezelschap „de Bazuin" van Groningen, gaf ons een genoeglijke avond, ons kerkgebouw was dan ook tot alle hoeken gevuld met aandachtige toehoorders. Wij brengen dan ook hiermede onze hartelijken dank aan die broeders.

Den 13den Jan. heeft onze Jongeliedenvereen. „Maranatha" haar eerste jaarfeest gevierd. Onder leiding van br. Kuipers, die ook de eerste stoot tot oprichting heeft gegeven. In opgewekte stemming werd feest gevierd, na een-jarig bestaan der vereeniging. Ze telt op dit oogenblik 23 leden. Dat des Heeren zegen ook op deze Vereen. rustte.

Den 17den Jan. hebben wij onze Jaarvergadering der Gem. gehouden. Onder leiding van onzen Voorganger en br. Kuipers

Twee voorstellen van groot gewicht werden met meerderheid van stemmen aangenomen.

Ten eerste, elke Zongdagavond om 5 uur (vanaf Maart) Evangelie Prediking (bijwijze van proef eerst voor 3 maanden), door br. Jeronimus van Groningen. Voorheen en nu ook nog tot aan Maart toe, was er alleen in de wintermaanden Vrijdagavonds Prediking.

Ten tweede. Om weder opgenomen te worden in de Unie. Uit het verslag van den Secretaris bleek, dat de Gem. op 't oogenblik bijna vijftig leden telt.

Den 18 Jan. is br. Kuipers weer vertrokken naar Haulerwijk.

Gelukkige dagen mochten we in dien tijd doormaken. Geve de Heer zijn onmisbaren zegen op dezen arbeid van deze geestelijke duistere en onkundige plaats.

J. JONGSMA. Secr.

GRAND RAPIDS, MICH. Het blijde Kerstfeest van 1910, verwekte onder ons weder veel genot en vreugde voor ouders en kinderen. Als naar gewoonte vierden we op den tweeden dag feest met onze Zondagschool.

Op den eersten feestdag echter werden we door onzen Voorganger bepaald bij den tijd en de beteekenis van de komst des Zoons van God in het vleesch. 's Namiddags verkondigden wij bij de breking des broods den dood des Heeren.

Het kinderfeest, boven vermeld, deed weer duidelijk uitkomen

hoe gezegend de arbeid op de Zondagschool is.

Aan den avond van het oude jaar werd ons nogmaals de gelegenheid gegund in dat tijdperk samen te komen. Onze Voorganger bepaalde ons bij de woorden: „Onze lampen gaan uit" (Matth. 25 : 8) en werden bij den ernst des levens bepaald. Gelijk we gewoon zijn hielden we op den 2den Januari een „Liefdemaal". Hierbij komen we in den regel met een belangrijk aantal br. en zr. samen en verheerlijken dan God als uit éénen mond, met stichtelijke woorden, psalmen en lofzangen, terwijl onze zielen in gebed tot God zich verheffen. Ziet, zoo wordt dan onder ons de gemeenschap der heiligen beoefend en gesterkt. En ofschoon nog alles bij ons onvolkomen is, mogen we toch betuigen: de stok lieflijkheid en samenbinding is hier niet verbroken. Wij getuigen zulks tot roem van Gods genade.

Naast God hebben we voorts veel te danken aan onze „zuster-vereeniging", die ons het „liefdemaal" bereide en bekostigde en bovendien nog een gevulde beurs aan de gemeente schonk. God zegene onze zusters ook in dit jaar. Gebiede de Heer Zijnen zegen over al de gemeenten.

Uw heilzoekende

G. J. TE WINKEL.

Wat wilt gij worden?

Een staaf ijzer die, onbewerkt, de waarde heeft van 20 gulden, wordt omgewerkt tot hoefijzers 50, tot naainaalden 2000, tot messen 16000, tot horlogeveeren 1.000.000 gulden waard. Tot wat moet *gij* omgewerkt worden? Verbaast het u, dat ge nogmaals in den smeltkroes, en nogmaals op het aambeeld onder den hamer komt? Hoe goed is het toch dat de Heer u niet vraagt wat ge gaarne worden zoudt, want ge zoudt bij uw angst voor kruis en lijden maar het liefst als een nutteloos stuk ijzer in een hoek staan te verroesten, en slechts door *lijden* kan er wat anders uit ons worden. De Heer volvoert Zijn plan met ons, zooals geschreven staat: „Van toen af, dat gij kostelijk geweest zijt in mijne oogen, zijt gij verheerlijkt geweest, en Ik heb u liefgehad."

S. KELLER.

Brood en rijkdom.

In de woestijn Sahara gebeurde het eens door omstandigheden, dat iemand van de karavaan, met welke hij gereisd was, terugbleef. Hongerend en versmachtend, sleepte hij zich over het gloeiende woestijnzand voort. Plotseling ontdekte zijn starend oog in de verte iets, en naberbij komende bemerkte hij, dat het eenen grooten buidel was. Met de gedachten: „zou er brood in zijn?" liep hij vlug naar de plaats, en opende sidderend den buidel. Doch met den uitroep: „Ach, slechts paarlen!" stootte hij bedroefd den buidel, die millioenen bevatte, van zich af. Brood moest het zijn! Wat bekommerd zich een naar den levenden God smachtende ziel, om rijkdom en eer dezer wereld! Alleen het brood des levens, het manna van den hemel, Christus kan den honger stillen. Zalige honger! Hoe heeft de Heer Jezus Zijn leven niet gegeven, om zulke hongerenden en dorstenden naar de gerechtigheid te verzadigen met de genadegiften van Zijn koninkrijk!

Berichten.

Haulerwijk, 30 Jan. 1911.

Aangezien de Gemeente Haulerwijk een beroep op den Heer K. Kuipers, reizend prediker, deed in December 1910, en waarop een bedanken door ZijnEerwaarde werd gedaan (vermeld in de Christen) kon deze Gemeente zich daarmede niet vereenigen, en deed ten tweede male een beroep, waarvan heden het verblijdend bericht kan worden medegedeeld, dat ZijnEerwaarde, na veel bidden en overwegingen, dat beroep heeft aangenomen.

Namens de Gemeente,

de Secr., P. v. D. WEI.

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van P. de W. Hudsonsville f 4.70 (voor 1910 en '11), van T. N. Zeeland, Mich. f 2.30 (voor 1911), van D. K., Kanawha, Iowa, een Dollar.

N. VAN BEEK.

LIEFDEGAVEN.

Voor de Uniecent.

Ontvangen van T. N. Zeeland f 1.00.

Voor den Reizenden Prediker.

Van T. N. Zeeland, f 1.00.

Voor de Zending.

Van T. N. Zeeland, f 1.00.

Adm. „De Christen,"

STADSKANAAL.

Voor het Studiefonds.

Ontvangen van de Gemeente te Stavoren f 4.21.

F. J. VAN MEERLOO, Penningm.

BLADVULLING.

Groot is de genade des Heeren. Zij vergeeft zeventig maal zeven maal; zij is oneindig. Machtig is zijne getrouwheid, waardoor Hij, om de zwakheid der werktuigen, het werk niet varen laat, het groote werk der uitbreiding van zijn Koninkrijk. Weinigen hebben zooveel gedaan als een Barnabas en een Paulus om het te bevestigen door hunnen ijver; wie heeft niet door zijne zwakheid veel gedaan om het te verstoren? Maar Hij, die onze krachten niet behoeft, volvoert den raad zijner liefde, ook ondanks onze zwakheden, en soms door onze zwakheden.

Augustinus zegt: de mensch begrijpe, dat God een medicijnmeester is, en dat de beproeving een geneesmiddel is tot ons heil en niet een straf tot ons oordeel. Het geneesmiddel heeft: de dokter vraagt niet naar hetgeen ons aangenaam is, maar naar hetgeen ons kan baten.

Allen,

die nog **boeken** van de **Bibliotheek der Chr. Jongel. Ver. „Excelsior" te Stadskanaal** in hun bezit hebben, worden **dringend** verzocht, deze zoo **spoedig** mogelijk ter hand te stellen aan

den Bibliothecaris.

No. 1241. DONDERDAG 9 Februari 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post *f* 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

GELOOFSRUST.

n hemel en op aarde
Heeft Jezus alle macht;
Hij, die mij steeds bewaarde,
Blijft nog mijn hulp en kracht.
Op menschen is geen bouwen,
Met hen is 't ras gedaan,
Ik blijf op God vertrouwen,
Zijn Woord blijft eeuwig staan.

Ofschoon een macht van zonden
Mijn ziel en lijf vermoeid,
Daar zijn vijf dierbre wonden,
Waaruit mij laafnis vloeit.
De God van mijn vertrouwen
Heeft al mijn strijd volstreên,
Ik ben in Hem behouwen
Voor tijd en eeuwigheên.

Ik zie de slang wel loeren,
Op mijn verderf belust,
Mijn ziel zal niet ontroeren,
Daar ze in Gods armen rust.
Ik hoor de leeuw wel brullen,
Die omzwerft in den nacht,
Mij zal geen geen schrik vervullen,
Mijn Jezus houdt de wacht.

Dit leven is een strijden,
Een strijden tot den dood,
In vele zware tijden,
Om lijfsbehoud en brood;
Maar over alle muren
Spring ik met mijnen God;
Hij leidt mij uit die uren
De Heere Zebaoth!

Mijn brood en drank is zeker,
Bij veel wat overschiet.
Ik heb een volle beker,
Dien kent de wereld niet.
Aan aardsche zegeningen
Zij niet ons hart gehecht;
Voor ons zijn beet're dingen
Bij Jezus weggelegd.

Schort op dan uwe lenden,
Wij zullen voorwaarts treên,
En vroolijk d'oogen wenden
Naar 't hemelsch Kanân heen.
Haast zijn wij in dat leven
Der overzij verplant,
Ginds in de groene dreven
Van 't eeuwig vaderland.

Laat ons wakende zijn!

Zalig zijn die dienstknechten, welke de Heer, als hij komt zal wakende vinden!
Luk. 12:37*a*.

Christus is onze Meester en wij zijn Zijne dienstknechten, niet slechts alleen werkende, maar ook wachtende dienstknechten, die hem willen eeren, Hem vergezellen, en op Zijne wenken letten. Zoo iemand Mij dient, die volge Mij. Zij volgen het Lam, waar het ook henen gaat. Maar dat is niet alles, zij moeten Hem ook eeren door op Hem te wachten, Zijne wederkomst verwachten. Wij behooren te zijn, als menschen, die op hunnen heer wachten, die laat opzitten, omdat hij laat uitblijft, teneinde gereed te zijn om Hem te ontvangen, of door Hem ontvangen te worden. Christus, onze Meester zal, ofschoon Hij thans van ons is weggegaan, wederkomen, terugkeeren van de bruiloft, van het vieren van de bruiloft, daar buiten, om haar te huis te voltooien.

Christus' dienstknechten bevinden zich nu in een' staat van verwachting, uitziende naar de heerlijke verschijning huns Meesters, alles doende met het oog hierop. Want Hij zal komen om kennis te nemen van Zijne dienstknechten, en daar dit dan de dag der toetsing is, zullen wij, al naar wij bevonden worden, óf bij Hem blijven, óf ter deur uit verwezen worden.

Dit laatste zal vreeselijk zijn, geliefde lezer, waar wij toch meenden, dienstknechten van Hem te zijn, terwijl nu toch blijkt dat het een valsch-voorgestelde meening van ons was. Laat ons toch waakzaam zijn, steeds wachtende op onzen Heer; want de tijd der wederkomst onzes Meesters is onzeker.

Het zal in den nacht wezen, ver in den nacht, als Hij Zijne komst lang zal hebben uitgesteld, en velen zullen hebben opgehouden naar Hem uit te zien; in de tweede nachtwake, even vóór middernacht, of in de derde nachtwake, terstond na middernacht. (Luk. 12 : 38.)

Zijn komen tot ons bij ons sterven is onzeker; en voor velen zal zij zeer onverwacht zijn; want in welke ure gij het niet meent, zal de Zoon des menschen komen, zonder verdere voorafgaande waarschuwing.

Dit duidt niet slechts de onzekerheid aan van den tijd Zijner komst, maar ook de onheilspellende gerustheid bij het grootste deel van het menschdom, die onnadenkend zijn, en volstrekt geen acht slaan, op de waarschuwingen, die hun gegeven zijn, zoodat, wanneer Hij ook komt, het in eene ure zal zijn, in welke wij het niet meenen.

Wat Hij eischt en verwacht van Zijne dienstknechten is, dat wij bereid zullen zijn om Hem, wanneer Hij komt, terstond open te doen, (Lukas 12 : 36) dat is; dat wij in eene gemoedsstemming zullen zijn om Hem te ontvangen, of liever, om door Hem ontvangen te worden. Heerlijke ure voor ons, als wij bereid zijn!

Hij eischt, dat wij bevonden worden als Zijne dienstknechten, in de houding, die ons betaamt, onze lenden omgord, een toespeling op de dienstknechten, die gereed en bereid zijn om te gaan, waar hun Meester hen heen zendt, hunne lange kleederen opgeschort, (d. i. wereldsche lusten, zinnen en begeerlijkheden, evenals des dienstknechts lange kleederen zoo hoog opgetrokken, dat het ons niet verhindert in het gaan), en onze kaarsen brandende (onze liefde alzoo brandende), waarmede wij onzen Meester moeten bijlichten om in het huis, en op Zijne kamer te komen.

Die dienstknechten zullen gelukkig, zalig zijn, die bereid bevonden worden, en in eene goede gemoedsstemming, als hun Heere komen zal; die, na lang gewacht te hebben, in den toestand blijven van wachten tot aan de ure, wanneer hun Heer komt, en dan wakker bevonden worden, en zich bewust van Zijne nadering, van Zijn eerste kloppen.

Hij zal ons doen aanzitten, en bijkomende zal Hij ons dienen. Dat de bruidegom aan tafel bediend, is niets ongewoons, maar Zijne dienstknechten te dienen, dat is niet naar de wijze der menschen.

Het beteekent de blijdschap, waarmede wij ontvangen zullen worden door den Heere Jezus in de andere wereld, waar Hij ons is voorgegaan om ons plaats te bereiden, en Hij heeft ons gezegd, dat Zijn Vader ons zal eeren (Joh. 12 : 26).

Wij weten niet in welke ure ons het alarmsein zal gegeven worden, en daarom moeten wij steeds, d. i. altijd wakende, en op onze hoede zijn. Indien de heer des huizes bericht ware gegeven van zijn gevaar, dat hij in dien nacht beroofd zou worden, hij zou op zijn gebleven, om zijn huis te beveiligen; ons is kennis gegeven van den dag van des Heeren komst, dat zij zal wezen als een' dief in den nacht, ter beschaming en ten verderve van alle geruste zondaren, die nog steeds zoo gerust daarhenen leven, zonder daarmee ernst te maken, zonder in oprechtheid tot Jezus te gaan als zondaar, om Hem te danken dat Hij Zijn dierbaar bloed voor ons heeft gegeven; en toch zijn wij ook nog zoo weinig waakzaam.

Indien de menschen zulk eene zorge dragen voor hunne huizen, o, laten wij dan toch wijselijk handelen, geliefde Br. en Zr. en zorgen voor de toekomst onzer zielen!

Gij allen waarde lezers, zijt ook gij bereid, als die heer des huizes zou zijn, indien hij wist, in welke ure de dief komen zou.

Uw Br. in Chr.

St. J. R.

Uit breeden kring.

Beste Theophilus!

Gij zult wel vreemd ophooren, als ik U nu kom mededeelen, dat uw Kleopas het beroep naar de Gemeente te Haulerwijk heeft aangenomen.

Toen ik onlangs bedankt had, meende ik er af te zijnen stelde mij niet anders voor, dan maar weer mijn zwervend leven voort te zetten. Maar dat was mis hoor. Te Haulerwijk kon, noch wilde men gelooven, dat zulk een teleurstelling hun bereid moest zijn, omdat de zaak met zooveel moed, met zooveel opoffering, met zooveel geloof, met zooveel eenparigheid was aangevangen; en met niet minder aandrang dan de eerste maal werd het beroep herhaald, met verzoek, om de beslissing uit te stellen, tot ik, of liever mijne vrouw en ik, persoonlijk daar geweest waren. En zie, Theophilus, dat is geschied en ik voelde geen vrijheid om ten tweeden male de verwachting van die broeders en zusters door weigering teleur te stellen, hoeveel 't ook onzerzijds, niet zonder bezwaren en opoffering gaat. 't Zal echter nog wel eenigen tijd duren, vóór wij daar heengaan; en ik zal U nog eerst wel een paar malen iets uit breeden kring melden, terwijl de gemeente te H. onder de trouwe zorg van haren ouden herder, br. de Vries, zich nog wel schikt, totdat onze woning aldaar gereed zal zijn. De eerste helft van Januarimaand heb ik te Foxhol doorgebracht. Maar, eer ik 't vergeet: ik moet U nog even vertellen, dat mij den 2en Januari door een onbekende in een klein briefje een bedrag van f 10 werd gezonden voor zekere arme familie L. alhier, wier kinderen bij ons ter zondagschool gaan, zoodat wij, hen bezoekende, met hunne behoeftige omstandigheden bekend werden.

Het geld is bezorgd en de menschen waren er ten zeerste mee verrast, maar aangezien 't bewuste briefje geen andere onderteekening droeg, dan de letter M., kunnen wij den goedgunstigen gever(ster) hunnen welgemeenden dank niet dan langs dezen weg doen toekomen. Als ge hem of haar soms ontmoet, Theophilus, zeg dan, dat het zoo juist van pas kwam, want dat de man den ganschen dag geloopen en niets verdiend hebbende, moedeloos thuis kwam, toen deze gift hem ter hand werd gesteld.

En nu ter zake. Te Foxhol kwam ik 3 Januari aan en vond mijn logies, als voren, bij br. Jongsma, die met nog een paar andere broeders mij afhaalde van den trein. Al spoedig hoorde ik verblijdende berichten van bekeeringen op 't j.l. Kerstfeest, waarbij 't bijzonder gezegend was geweest; terwijl ook een buurman van br. J., die ernstig ziek lag, en diens vrouw tot overgave van hun hart aan den Heer waren gekomen, hoewel zij te voren van den godsdienst schier onkundig waren en nu niets dan den dood voor oogen, toch vrede en onderworpenheid in dat gezin viel op te merken. Nog dienzelfden avond van mijn aankomst maakte ik kennis met dat gezin. Nog was er een oude man in de buurt, die ook ernstig krank was, maar, hoewel hij meende, niet veel te kort te komen, miste ik bij hem vrede en de onderworpenheid, maar vond nog wel een vragen naar vrede en een luisterend oor voor 't Evangelie, dat vrede verkondigt, door Jezus Christus; en ik meen, dat 't woord nog al ingang vond, zoodat ik hoop dat die man, die ik later nog weer bezocht, een betere bron van rust en vrede mag leeren zoeken dan zijn eigen verdienstelijkheid.

Reeds den eersten dag na aankomst ging ik de schippers op Martenshoek en Kalkwijk bezoeken, die nog al voldaan waren over mijn komst en er werd besloten, een preekavond daar te organiseeren, waarvoor een geschikt lokaal in de buurt te krijgen was. Zulks is dan ook de volgende week geschied, maar door ongunstig weer was de opkomst niet erg bevredigend.

Te Foxhol, waar Vrijdagsavonds en Zondagsavonds prediking was, hadden wij een goede opkomst, maar 't meeste volk zag ik daar bij gelegenheid, dat eenige leden van 't Muziekkorps „De Bazuin" uit Groningen overkwamen, om benevens toespraken, eenige liederen te hooren, wat naar 't algemeen oordeel prachtig en indrukwekkend was, hoewel nog maar de halve Bazuin tegenwoordig was. Ook hadden wij een feestavond met de Jongelieden-Vereeniging „Maranatha", die 't vorige jaar tot stand gekomen, haar eerste Jaarfeest vierde en daarbij reeds blijken gaf van levensvatbaarheid, want, ontbrak 't niet aan de noodige consumptie, 't ontbrak ook niet aan voordrachten en samenspraken, zoodat de klok middernacht sloeg, eer wij er aan dachten. Wij willen hopen, dat die vereeniging in stand blijve en later nog betere dingen uit eigen hart ten gehoore mag brengen.

Voorts heb ik te Foxhol nog verschillende menschen bezocht en zijn wij als voorheen naar Kolham, naar Slochteren en naar de Kiel geweest; en hebben menig genoeglijk uur in onderlinge bespreking van Gods Woord gesleten, terwijl 't weêr voor die reizen nog al gunstig was en ik ditmaal zonder een nat pak er af kwam. Er waren daar een paar zaakjes te beslechten, en ik kon toch heengaan met de hoop, dat 't hoe langer hoe beter wordt te Foxhol, want ik kan U mededeelen, Theophilus, dat die gemeente nu meer geregeld zal worden bearbeid door broeder Jeronimus van Groningen. God geve, dat die broeder daar met zegen mag arbeiden, opdat die oude gemeente haar jeugd vernieuwe als eens arendsjeugd.

Te Groningen heb ik tweemaal op Zondagmorgen br. Planting vervangen, ééns wegens krankheid en ééns wegens afwezigheid van dien broeder, terwijl ik ook tweemaal 't genoegen had, op de Evangelische Samenkomsten mede te getuigen voor een talrijk gehoor, van de liefde Gods in Christus.

Eindelijk richtte ik dan Donderdag 19 Januari mijne schreden naar Haulerwijk, wat van Assen af per fiets tegen den wind in, alles behalve gemakkelijk ging; maar onder 't gastvrije dak van onzen ouden broeder de Vries, had ik al spoedig mijne vermoeidheid overwonnen en liep 't gesprek natuurlijk al spoedig over 't beroep van den dominé, waarmee de harten vervuld waren, zooals ook de volgende dagen op 't huisbezoek gedurig te ervaren was. Met spanning werd uitgezien naar de komst van mijne vrouw, terwijl de gebeden op den bidstond ook getuigden van hoop en vrees in de harten, met betrekking tot den indruk, die zij van de plaats en den arbeid zou bekomen.

Gij begrijpt Theophilus, dat ik benevens de gewone werkzaamheden, Zondags tweemaal preek en in de week éénmaal, niet veel kon uitrichten, omdat er ook vergaderd moest worden over de beslissing, die, zooals boven vermeld, eindelijk naar den wensch der gemeente uitviel. De vergaderingen waren redelijk goed bezocht en de geest in de gemeente recht éénsgezind, zoodat wij hopen, aldaar gezegende tijden te mogen beleven, als wij straks mogen voortarbeiden in dien ouden werkkring, die onder leiding van br. de Vries veel zegen genoot en in eensgezindheid staande bleef.

De oude broeder Hof, u zeker wel bekend, kon niet meer ter vergadering komen, en zal, naar ons toescheen, niet lang meer in 't land der levenden zijn. Gelukkig is hij wel getroost in Zijnen Heer en Heiland, die hem daarboven plaats bereid, waar eenmaal alle verlosten samenkomen, na volbrachten strijd, om er de kroon der rechtvaardigheid te ontvangen met allen, die Jezus verschijning hebben liefgehad.

En nu, Theophilus, denk ik D. V. Zaterdag naar Nieuw-Weerdinge te reizen, waar ik de maand Februari hoop te werken.

Mij bij vernieuwing in Uwe voorbede aanbevelende, blijf ik met broedergroete

Uw KLEOPAS.

Eigenwillige godsdienst is van den beginne tot den einde niets anders dan eene misleiding van het geweten; en het vreeselijkste is dat zij eindigt met het te verdooven.

Aan onze jonge Zendingsvrienden.

Kajarna, eene 12-jarige Zendelinge.

Daar de winter met zijn sneeuw en ijs nu bij ons zijn intocht houdt, en ge u misschien ook al wat aan de koude gewend hebt, kan ik met u in gedachte ook wel eens een reis maken naar een land, hoog in 't Noorden, waar het haast het geheele jaar winter is. Zou het u daar bevallen? Het land is zeer woest en onherbergzaam en er heerscht een zeer grimmige koude; maar toch wonen er nog menschen — de Eskimo's. Driehonderd jaar geleden wist men nog niets van deze menschen af. Omstreeks dien tijd kwamen er eenige walvischvangers en pelshandelaren aan de kust. Zij berichtten dat de bewoners van het land wilde, onbeschaafde, stompzinnige menschen waren. Maar ook deze harthardige menschen zouden door de zon van Jezus' liefde verwarmd worden.

In het jaar 1721, dus voor ongeveer 200 jaar, verliet een jonge man, Hans Egede met de zijnen zijn vaderland, om den armen Eskimo's het Evangelie te brengen. Het viel hem in het begin zeer moeielijk, omdat het hart van die menschen zoo koud en gevoelloos was als de hun omringende sneeuw- en ijsbergen; maar hij werd toch niet moede hen van den Heiland te vertellen. Later gingen er nog meerdere moedige geloofsgetuigen naar het verre land, en spoedig kwam ook van Groenlands ijzige spits het geroep: de koorden onzer blindheid zijn los gemaakt. Thans zijn een groot aantal Eskimo's discipelen van Jezus.

Het verhaal van een zendeling van een jong Eskimo meisje heeft ons zeer getroffen. Kajarna woonde met haren vader in een sneeuwhut, waarin zoomin gemakken als genoegens, zooals gij die hebt, gevonden worden. Deze hutten zijn dikwijls zoo met rook en walgelijke damp gevuld, dat men het er bijna niet in uithouden kan. Toen Kajarna negen jaar oud was, kwam zij met haar Vader eens op het zendingsstation Godthaab. Hier hoorde ons Eskimo meisje van een zendeling, dat de Heer Jezus de menschen lief heeft en ook voor hen gestorven is. Weldra gaf Kajarna haar hart aan den Heiland. Eenigen tijd daarna verlieten echter Kajarna en haar vader het zendingsstation weder, en vertrokken naar het noorden.

Drie jaren waren voorbijgegaan. Onze kleine vriendin kon naar geen Zondagsschool gaan om meer van den Heere Jezus te leeren, hoe gaarne zij dit ook wilde. Er werden ook geene samenkomsten gehouden, waar het Woord Gods gepredikt werd. Er was niet eens een christelijke vriend in de nabijheid, die haar verder kon helpen. Vergat het meisje in dien tijd den Heer Jezus, en dat wat zij van Hem gehoord had niet weder? Hoe zou het wel met *u* gaan?

Denkt eens, gij zoudt jaren lang niet naar de Zondagsschool kunnen gaan en ook geen woord van den Heiland hooren. Wat zoudt gij dan nog wel van Hem weten, en zoudt gij Hem nog liefhebben? Zoudt gij het zoo maken als dat Eskimo meisje? Na verloop van drie jaar kwam een zendeling op een lange reis ook in een afgelegen legerplaats van Eskimos, 250 mijlen van Godthaab verwijderd. De meesten van die Eskimos hadden nog nooit een blanken man gezien. Toen de Zendeling hen het Evangelie begon te verkondigen, vernam hij tot zijn groote verwondering, dat het die lieden in 't geheel niet onbekend was. Wie had hen daarvan verteld? Niemand anders als onze kleine Kajarna. En hoe had zij dat gedaan? In de lange, lange winteravonden ging zij de menschen in hunne sneeuwhutten opzoeken en las hun uit den Bijbel voor. Zij bad ook met hen en vertelde hun van den Heiland.

Ofschoon Kajarna slechts 12 jaren oud was, had zij toch reeds anderen den weg ten leven gewezen. Hebt gij dat ook reeds beproefd? Hoe heerlijk zou het toch zijn, als de Heiland eenmaal tot u zeggen kon: „gij hebt gedaan wat gij kondet."

Unsere Heidenmission.

Vertelling.

Japansche Steenhouwer.

„Er was een man die steenen hieuw uit de rots. Zijn arbeid was zéér zwaar en hij arbeidde veel, doch zijn loon was gering en *tevreden* was hij niet.

Hij zuchtte omdat zijn arbeid zwaar was. En hij riep: *„Och, dat ik rijk wâre, om te rusten op een baleh-baleh met klamboc van roode zijde"*.(bamboesen rustbank met gordijn).

En er kwam een Engel uit den hemel, die zeide: *„U zij gelijk gij gezegd hebt"*,

En hij was rijk, en rustte op een baleh-baleh en de klamboc was van roode zijde.

En de koning des lands toog voorbij met ruiters voor zijn wagen. En ook achter den wagen waren ruiters en men hield een gouden pajong (zonnescherm) boven het hoofd van den koning.

En toen de rijke dit zag, verdroot het hem dat er geen gouden pajong (zonnescherm) werd gehouden boven zijn hoofd.

En *tevreden* was hij niet.

Hij zuchte, en riep: *„Ik wenschte een Koning te zijn"*.

En er kwam een Engel uit den hemel en zeide: *„U zij gelijk gij gezegd hebt"*.

En hij was Koning. En voor zijn wagen reden vele ruiters, en ook waren ruiters achter zijn wagen en boven zijn hoofd hield men den gouden pajong.

En de zon scheen met heete stralen en verbrandde het aardrijk, zoodat de grasscheut dor werd.

En de Koning klaagde dat de zon hem schroeide in het gelaat en macht had boven hem. En *tevreden* was hij niet.

Hij zuchtte en riep: *„Ik wenschte de zon te zijn"*.

En er kwam een Engel uit den hemel, die zeide: *„U zij gelijk gij gezegd hebt"*.

En hij was de zon. En hij zond zijn stralen naar boven en naar beneden, naar de rechter zijde en naar de linker zijde en alom.

En hij verschroeide de grasscheut op het aardrijk,

en het gelaat der vorsten die op aarde waren. En een wolk stelde zich tusschen de aarde en hem, en de stralen van de zon stuitten daarop terug. En hij werd toornig dat zijne macht weerstaan werd, en hij klaagde dat die wolk machtig was boven hem.

En *tevreden* was hij niet.

Hij wilde de wolk zijn, die zoo machtig was.

En er kwam een engel uit den hemel, die zeide: „*U zij gelijk gij gezegd hebt*".

En hij werd een wolk en plaatste zich tusschen de zon en de aarde, en ving de stralen op, zoodat het gras groen werd.

En de wolk regende met groote droppelen op het aardrijk en deed de rivieren zwellen en banjirs voerden de kudden weg.

En hij verwoestte door veel waters het veld.

En hij viel neer op een rots die niet week. En hij klaterde in groote stroomen, maar de rots week niet. En hij werd toornig, omdat de rots niet wijken wilde. en omdat de sterkte van zijn stroomen ijdel was.

En *tevreden* was hij niet.

Hij riep dan: die rots is macht gegeven boven mij. Ik wenschte die rots te zijn.

En er kwam een engel uit den hemel, die zeide: „*U zij gelijk gij gezegd hebt*".

En hij werd rots en bewoog niet als de zon scheen en niet als het regende.

En daar kwam een man met houweel en met puntigen bijtel en met zwaren hamer, die steenen hieuw uit de rots.

En de rots zeide: Wat is dat, dat die man macht heeft boven mij, en steenen houwt uit mijn schoot? En *tevreden* was hij niet.

Hij riep: ik ben zwakker dan deze, ik wenschte die man te zijn.

En er kwam een Engel uit den hemel, die zeide: *U zij gelijk gij gezegd hebt.*

En hij was een *steenhouwer.* En hij hieuw steenen uit de rots, met zwaren arbeid en hij arbeidde zéér zwaar, voor weinig loon en was *tevreden.*"

Ik vond deze vertelling in „*De Max Havelaar*". Hierin ligt een schoone leerrijke Moraal, zooals Gez. 22 : 2 luidt:

Ieder woelt hier om verandering,
En betreurt ze dag aan dag;
Hunkert naar hetgeen hij zien zal,
Wenscht terug 't geen hij eens zag.

H. J. D. H.

Ingezonden.

's Heeren Avondmaal.

Op den laatsten dag van 's Heilands omwandeling op aarde, zond Hij twee van Zijne discipelen uit tot een zekeren huisvader in de stad, met de boodschap: de Meester zegt, waar is de eetzaal daar ik met mijne discipelen het Pascha eten zal? En hij zal u eene groote toegeruste opperzaal wijzen, zoo verzekerde de Heer hun, bereidt het aldaar.

Als men dat zoo leest dan rijst de vraag bij ons op: waarom in zoo groote toegeruste opperzaal? Waarom niet in een woning, gelijk het Pascha oorspronkelijk is ingesteld (Ex. 12). De Heer Jezus heeft toch meermalen in verschillende huizen aangezeten met Zijne discipelen. Maar het Pascha was voor Israël het feest der verlossing, en de groote toegeruste zaal moest dienen om de waardigheid van het feest uit te drukken en te verhoogen. En niet alleen het Oud Testamentische Pascha zou daar gevierd worden, maar ook ons Avondmaal zou daar ingesteld worden, door onzen Heiland zelf, die gereed stond om zich als het paaschlam te laten slachten, en om, evenals het bloed van het paaschlam aan de beide zijposten en bovendorpel van de huisdeuren van ieder Israëliet in Egypte een vrijspraak was voor hun eerstgeboren zonen, zoo ook zijn bloed te geven. Alzoo was hun van Godswege geboodschapt, daar waar de engel des verderfs het bloed zal zien daar zal hij voorbij gaan. Maar waar hij het bloed aan de deurposten niet vond, daar werden al de eerstgeborenen gedood. Zulks had voor Israël groote beteekenis.

Hoeveel te meer waarde en beteekenis heeft het voor ons, dat ons Pascha voor ons geslacht is, en past het ons niet zulks feestelijk te herdenken? Het Paaschlam in Egypte geslacht, bevrijdde in elk gezin slechts één persoon. Maar het lam Gods dat voor ons geslacht is, is een verzoening voor de zonden der geheele wereld. 1 Joh. 2 : 2. Op welk een hoogen prijs moeten wij dan het gedachtenismaal wel stellen, dat ons herinnert aan het zoenverdienstelijk lijden en sterven van onzen Middelaar?

Nu heb ik in sommige onzer Gemeenten de ervaring opgedaan, dat bij het gebruiken des Avondmaals een ieder maar naar willekeur zoo ver mogelijk uit elkaar in een bank plaats neemt, hetwelk mij leed deed zoo vaak ik zulk een avondmaalsviering bijwoonde. Voor een jongelingsfeest, bruiloft of verjaringsfeest van deze of gene broeder weet men de kerk wel feestelijk in te richten en meer dan ééne lange tafel te zetten (waar ik niets tegen heb). Maar moest niet veel meer bij gelegenheid van het H. Avondmaal de tafel toegericht zijn, waarom zich de gem. kan scharen als een huisgezin?

In andere kerken gaat het houden van het H. Avondmaal, wat den vorm betreft, vaak heel wat plechtiger toe dan in sommige van onze Gem. Daar wordt het brood en de beker niet aan de in verschillende banken verspreid zittenden uitgereikt, maar daar moet men behoorlijk aan de tafel plaats nemen, die voor het H. Avondmaal aangericht is, om er deel aan te hebben. En nu weet ik wel dat de vorm zonder het wezen waardeloos is, maar als wij dan het wezen der zaak deelachtig zijn, laat ons dat dan ook zooveel mogelijk in den vorm zoeken uit te drukken. Toen de Heer Jezus vóór zijn lijden het Avondmaal instelde, deed Hij dat in een toegeruste of daartoe bereide zaal. Niet tegenstaande Zijn ziel bitterlijk bedroefd was tot den dood toe, wetende wat Hem te wachten stond, n.l. om voor

ons tot zonde gemaakt te worden, zong men den lofzang. En zouden wij bij het verkondigen van zijnen dood niet zijn voorbeeld volgen? Zoo hoop ik dan, dat er meerderen zullen zijn, die het met mij de moeite waard achten, om een tafel te bereiden, waarom men dan ook als één huisgezin plaats neemt bij het verkondigen van den dood des Heeren. Ook in Gemeenten waar men zulks niet gewoon is.

H. H. T. B.

Wat onze beginselen aangaat.

II.

Uit letterlijk oogpunt.

Wij wezen in het vorig gedeelte van dit artikel reeds op het letterlijk verschil tusschen doopen (Gr. Baptitzo) en besprengen (Gr. Rantitzo *). Dit zijn werkwoorden in onze Nederlandsche taal, welker beteekenis en toepassing in het gewone leven door de eenvoudigste en van letterkunde geheel verstoken burgers, wel verstaan wordt. Men kan er zich niet in vergissen. Alleen op kerkelijk of godsdienstig gebied veroorlooft men zich de vrijheid om besprengen „doopen" te noemen. Ook onze Nederlandsche letterkundigen verklaren ons, dat de synonimiek (zinverwantschap) van het woord doopen is: *diepen, dompelen*. Dit is, voor zooveel wij weten in alle Europeesche talen zoo. En dat dit onderscheid ook in de oude talen, Hebreeuwsch, Grieksch en Latijn, duidelijk uitkomt is meermalen opgemerkt. De niet-letterkundige kan dit verschil onderanderen opmerken in Lev. 4:6 waar we lezen: „En de priester zal zijn vinger in dat bloed d o o p e n, en van dat bloed zal hij zevenmaal s p r e n g e n voor het aangezicht des Heeren."

Om nu eens een geleerde aan het woord te laten: Wijlen Prof. J. G. de Hoop Scheffer, schreef in 1883 een opstel, opgenomen in de verslagen en mededeelingen der koninklijke Academie van wetenschappen, afdeeling letterkunde, een opstel over de geschiedenis van den doop bij onderdompeling, en begon daarin aldus:

„Er is in onze dagen wel geen deskundige, die niet ten volle toestemt, dat de oudste christelijke kerk den waterdoop alleen bij onderdompeling bediende. De tijden zijn voorbij, waarin het ter goeder trouw waarschijnlijk geacht werd, dat de Apostelen ook wel eens bij besprenging doopten, omdat Palestina zulk een hoog en droog land met weinig water is, omdat soms het getal bekeerlingen te groot was om voor eene onderdompeling van die allen tijd te hebben of omdat, volgens 't verhaal in de Handelingen, bij den geestesdoop, als zinnebeeld van de uitgieting des heiligen geestes (Heiligen Geestes Red.), evenzeer tot eene overstorting van het hoofd kon beperkt blijven. Thans erkennen allen, baptitzein, gelijk bij de klassieken, zoo ook in 't N. Testament en bij de kerkvaders, niet *besprengen* of begieten, maar *onderdompelen* beteekent en met Babtitsma (te onderscheiden van Baptismos) een plechtigheid wordt bedoeld, waarbij de doopeling voor het oog der toeschouwers geheel onder het water verdween, zoodat zich dit boven hem sloot, en hij eerst na een poos (hoe kort dan ook) daaruit weer te voorschijn kwam. Zulk een handeling alleen verklaart ons (ieder stemt het toe), hoe Paulus den doop bij een begraven worden en een wederopstaan uit het graf vergelijken kon (Rom. 6:4, Kol. 2:12); een beeldspraak, die geen zin zou hebben, indien de doop te zijnen tijde ware toegediend alleen door het besproeien of storten van een weinig water op 't hoofd van den doopeling.

Eeuwen lang hield dit apostolisch gebruik stand. Noch het opkomen van den kinderdoop tegen het einde van de tweede eeuw, noch de eisch, waarvan we de eerste sporen vinden in de *Constitution Apostolicae*, en bij Tertullianus, dat men niet zooals vroeger ééns, maar driemaal moest doopen, bracht daarin eenige verandering te weeg. Evenwel in de eerste helft der derde eeuw liet men langzamerhand de uitzondering toe, dat bedlegerige zieken, die den doop begeerden, maar voor wie de onderdompeling licht doodelijke gevolgen kon hebben, mochten volstaan met ondergaan eener overgieting. Cyprianus († 258) verdedigt dit gebruik, hoewel nog ruim een halve eeuw later (314) de Synode te Neocaesaria iemand, die op deze wijze gedoopt was voor onwaardig verklaarde, om ooit priester te worden. Uitzonderingen werden alleen toegelaten, wanneer een aldus gedoopte later buitengewone blijken van geloof en ijver gaf of wanneer er geen andere geschikte candidaten waren."

Tot zoover de geleerde geschiedvorscher, die niet licht van partijdigheid in zijne beschouwingen en betoogen zal verdacht worden. Hij is intusschen niet de eenige geleerde, die een diergelijke verklaring heeft gegeven over den letterlijken zin des doops.

Vele jaren geleden schreef Dr. J. H. Gunning, destijds predikant te 's Gravenhage, in het Zondagsnummer van de Standaard no. 97 een belangrijk artikel over „waarheid in de taal." De strekking van dat stuk was te waarschuwen tegen het inschuiven van andere bedoelingen dan men met woorden uitspreekt. Er werd in gewezen op de Jesuiten, die de zoogenaamde leer der reservatio mentalles toepassen, volgens welke men eene andere *bedoeling* in zijn binnenste mag verbergen en later uitvoeren, dan welke het woord, dat men sprak, openbaart. Verder werd er geageerd tegen de moderne Theologie waarbij men „onder de woorden *Zoon Gods, zonde, wedergeboorte, levende God* en dergelijke heiligheden meer eene andere beteekenis schuift, dan welke door het gebruik der eeuwen en door de eischen van den taalvorm gewettigd zijn, welke theologie reeds daardoor openbaar wordt als niet uit de waarheid."

Naar aanleiding daarvan schreef toen een onzer een open brief aan Dr. G., waarin onder meer gewezen werd op den doop en zijne letterlijke benaming en beteekenis, en stelde den schrijver van bedoeld artikel voor de vraag of hij, waar hij zich vasthoudende aan

*) Niet „Bantitzo" — zooals de zetter in ons vorig no. zette.

de kinderbesprenging en die handeling doopen bleef noemen, zich zelf ook niet schuldig maakte aan onwaarheid en aan de jesuitische leer van reservatio mentalis.

Deze opmerking was toen en is nu nog in verband met hetgeen Dr. G. schreef, volkomen concreet. Nog mag wel de vraag tot alle christenen gericht: kunt gij inderdaad met een goed geweten een godsdienstige of kerkelijke handeling eerbiedigen en helpen voorstaan, welke het merk der onwaarheid aan het voorhoofd draagt. Kan het er door, dat men menschen doopt, die er niet door God voor aangewezen zijn, en dat men een handeling doop noemt, welke met deze in geenerlei verband staat? Heeft men in vele kerkelijke kringen en genootschappen b.v. niet dikwijls geprotesteerd tegen de bijbeluitgaven van 't Ned. Bijbelgenootschap, omdat men daarin geen „ende" en geen „Heere", in plaats van buik, „schoot" las! en al diergelijke onbeduidendheden meer? Nam men 't en nemen velen het nog zoo nauw met in hun oog valsche voorstellingen der waarheid door verkeerd taalgebruik, we kunnen er eenige eerbied voor gevoelen, al stemmen we hen niet geheel toe; maar dan meenen wij, dat het toch ook wel eisch voor een ernstig christelijk denken is, eens op de letterlijke beteekenis des doops en op de bedoeling des Heeren mede acht te geven, met terzijde leggen van den kerkelijken bril!

's Gr. N. v. B.

Uit de gemeenten.

SNEEK. Zondag 29 Jan. hielden wij onze jaarvergadering. Talrijker dan bij de maandelijksche Gemeente vergaderingen waren onze broeders en zusters opgekomen, om de belangen der Gemeente te bespreken, en een overzicht van hare toestand en werkzaamheden aan te hooren uit het jaarverslag. Hieruit bleek, dat ons ledental met vijf personen vermeerderd is. Deze broeders en zusters zijn in den loop van het jaar gedoopt en alzoo der Gemeente toegevoegd. Het was de eerste maal dat onze geachte Voorganger in ons midden eene jaarvergadering leidde, wat Z.Ed. dan ook met dank aan den Heer vervulde, voor het voorrecht hem geschonken, in eene geordende Gemeente werkzaam te mogen zijn. En voor ons is het een waar genot, na eenige maanden herderloos te zijn geweest, dien broeder in ons midden te hebben.

Nu wij weer geregeld kunnen opgaan onder de prediking des Woords, stemt ons dit tot dank aan den Heer die onzen weg alzoo heeft geleid. De opkomst is telkens bevredigend en zij, die nog niet tot besliste overgave aan den Heer kwamen, wordt op duidelijke wijze den weg des heils verkondigd.

Onze Gemeente wordt zoo langzamerhand weer gebouwd; liefde en eenheid onderling bevorderd, en men leert elkander weer waardeeren; de vereenigingen herleven en breiden zich uit. De bidstonden worden flink bezocht. In onze jaarvergadering werden de af te treden broeders met groote meerderheid herkozen. Ook hadden wij het voorrecht, belijdenis van eene zuster aan te hooren, die hare begeerte te kennen had gegeven om gedoopt te worden. Met algemeene stemmen werd zij toegelaten en zal, zoo de Heer wil, bij het lezen dezer regelen, aan hare begeerte voldaan zijn. Geve de Heere, dat nog velen in geloofsgehoorzaamheid mogen volgen. Wij hadden eene genoegelijke vergadering, en eer we er aan dachten was het van af vijf uur reeds kwart over negen geworden.

Met overvloedigen stof tot danken sloten wij ons samenzijn.

W. J. WIELENGA, Secr.

Tevredenheid.

Een onzer leeraren begon voor enkele weken zijn prediking aldus: Daar moet een legende bestaan, althans ik meen zoo iets te hebben gelezen. In vroegere tijden moet er geweest zijn een Edelvrouwe. Zij was schoon van statuur, bevallig in hare manieren en hare verschijning werd overal begeerd en op prijs gesteld. Een grooten zegen bracht zij overal aan. Maar daar kwam allengskens in de wereld een verzet tegen haar, zoodat men haar niet meer verlangde te zien. Men besloot om haar in een klooster te brengen en haar te dwingen den sluier aan te nemen.

De naam dier Edelvrouwe is: *Tevredenheid.* Van haar wil men niet meer weten. Het Evangelie wat thans wordt verlangd is het Evangelie der *on*tevredenheid, en die dat prediken worden als menschenvrienden ten hemel verheven en zij, die zulk een Edelvrouwe weer uit het klooster in de wereld willen hebben, kan men niet dulden. Het lied: „Rust mijn ziel! uw God is Koning, wees tevreden met uw lot" is veel te oud, en het spreekwoord dat het woordje *te* alleen voor de woorden: vreden en huis past is ook al uit vroegere eeuwen. *Tevreden* en *tehuis* passen niet meer in onzen eeuwgeest. En omdat *tevredenheid* een rein menschelijke deugd is en vooral een Christelijke, zullen wij haar als Edelvrouwe eeren en behandelen, al wordt dit ook niet gaarne van ons gezien." De ontevredenheid maakt ons ongelukkig en wrevelig, en dat leven is naar en somber; de tevredenheid geeft een levensstaat, boven het bezit van goud en parelen verheven, en daarom spreken wij Jozua na: „*Och dat wij toch tevreden geweest waren*" (Joz. 6:7).

H. J. D. H.

Een bouwplan.

Wilt gij uw huis gelukkig maken,
Dan moet gij letten op zes zaken:
Laat liefde 't huis centraal verwarmen,
En netheid uw behanger zijn,
De architect moet Eenvoud wezen,
't Electrisch licht der Goedheid schijn'.
De arbeid zij uw Luchtververscher,
En kalmte moet Huisdokter zijn.
Dan is 't goed wonen in uw huisje,
Al is 't niet groot, de lucht is rein.

ZENDT HET GOD TERUG.

Een kleine jongen zat op zekeren dag in den stoffigen familie-bijbel te bladeren, toen hij plotseling vroeg: „Moeder is dat Gods Boek?"

„Ja."

„Maar deden wij dan niet beter," vroeg hij, „het maar aan God terug te zenden, daar we het toch nooit gebruiken?"

LIEFDEGAVEN.

Voor den Reizenden Prediker.

Ontvangen door Br. Kuipers van de Gemeente: te Amsterdam f 7.81, te Foxhol f 6.81. Door Br. de Groot te N. Pekela van F. Bauma te Nijega f 3.—.

Bouwfonds der Gem. te Haarlem.

Zeer aangenaam werden wij verrast door een postwissel à f 21.75 van de Gem. te Stadskanaal.

Hartelijk dank er voor!

De Secretaris der Bouw-Commissie,
G. H. TER BRAAK.
Wilhelminastr. 44.

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van G. de V. te Haulerwijk f 14.44.

N. v. B.

No. 1242. DONDERDAG 16 Februari 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post *f* 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

Glanzende sterren

Het glanzend gesternte in 't donker der nachten,
Die vroolijke flikk'ring voor 's wandelaars voet,
Treft elk, die slechts opblikt, dien glans *wil* genieten,
En wordt bij het voorttrêen verlicht in 't gemoed.

Te staren naar d' aarde verduistert de ziele,
Ontzielt en begraaft 's geestes gaven in 't stof, —
Ontreinigt en scheidt van zijn Schepper en Heiland
Den mensch, beeld des Scheppers, bestemd tot Diens lof.

Maar zalig te staren naar hoogere sfeeren,
't Aanschouwen die lett'ren van 't edelste goud;
Elk hart, dat zich richt naar die teekenen des Heeren,
Vindt rust, wordt bemoedigd, hoe licht ook benauwd.

Beloften des Heeren, in 't Woord ons gegeven,
In Christus bevestigd, voor elk, die gelooft, —
Die sterren, hoe zwart 's levensnacht soms moog wezen,
Verduistert geen schepsel, worden nimmer gedoofd!

Die sterren toch leiden op veilige wegen,
En voeren zeer zeker tot hoogeren trans;
Verheffen tot God zelfs, Diens heerlijkheid tegen,
En lossen zich op straks in eeuwigen glans!

's Gr. N. v. B.

Vooruitstrevende theologie.

DOOR C. H. SPURGEON.

Wij leven in een eeuw van vooruitgang; godsdienstige gevoelens gaan per spoor (en per telegraaf). In den laatsten tijd hebben velen zich geopenbaard als ontdekkers eener geheel eigenaardige theologie; ik zeg *geopenbaard,* want ik veronderstel dat zij de dwalingen al reeds lang in het geheim hebben geherbergd, welke zij nu hebben blootgelegd. Wat is het voor eene openbaring! Hier hoort men de eene op de bedaardste wijze, maar zeer stoutmoedig, spreken over „een ander evangelie"; en daar hooren wij iemand, hooggeacht wegens zijn zoogenaamde eerbied voor de waarheid, het Evangelie critisch eene wonde toebrengen als alleen een vijand van hetzelve dat kan doen. Terwijl sommigen der meest gevaarlijken op eene sluwe wijze trachten orthodox te schijnen, komen anderen die een edeler natuur hebben, stoutmoedig met hunne kleuren te voorschijn, en verwonderen ons met hunne glinsterende bergen van ketterijen. Wat openbaar maakt is licht; en hoezeer wij deze ontdekking ook betreuren, toch behooren wij dankbaar te zijn voor deze openbaring; want het is goed voor ons te weten waar wij zijn, en met wie wij in verbinding staan.

Het schijnt dat de nieuwe theologie velen heeft betooverd. Het idee schijnt ons toe een soort van „crossbreed" (gemengd broedsel) te zijn van nonsens en godslastering. Na dat het evangelie zich bewezen heeft te zijn een kracht Gods tot zaligheid, schijnt het wel wat laat op den dag om het nu nog te veranderen; en dewijl het eene openbaring is van den Alwijzen en onveranderlijken God, schijnt het zeer stout het te willen verbeteren. Wanneer wij de heeren, die deze verwaande taak op zich hebben genomen, voor onze aandacht halen dan gevoelen wij ons half geneigd om te lachen. De zaak heeft heel veel overeenkomst met een voorstel van mollen om het zonlicht te willen verbeteren. Hunne reusachtige hersens zijn bezig om de gedachten van den Oneindige uit te broeien! Mij dunkt wij zien hen bezig om de verborgene waarheden uit te broeien waartoe zij hunne groote geesten leenen, om het werk der ontwikkeling te voltooien.

Maar tot hiertoe hebben ze nog niet veel uitgebroed dat grootbrengen waard is. Hunne kuikens hebben zooveel weg van een Roomsch broedsel, dat men somtijds tot de gedachte komt, dat het Jezuïetisme op den bodem ligt van hun modern denken. Het is eigenaardig, dat de eene door vrijdenken tot dezelfde conclusie komt als de andere door bijgeloof. „Door de werken gerechtvaardigd" is een der karakteristieke leeringen van dat nieuwe evangelie. Dit wordt op velerlei wijzen beleden, en hierin roemen zij, misschien niet in dezelfde woorden, maar het is duidelijk zoo uit hunne openbaringen te zien. De dwaling der Galateërs is in wrake over ons gekomen. In den naam van deugd en zedelijkheid, worden rechtvaardigheid door het geloof en zaligheid door vrije genade, bitter tegengestaan. En zoo is dit nieuwe vagevuur een kind der duisternis. Men leert dat men nog kan zalig worden, wanneer wij op zoo groote zaligheid geen acht nemen. De roepstem: „Heden zoo gij Zijne stem hoort" heeft afgedaan, want er is nog tijd genoeg hetzij morgen of in de toekomstige bedeeling. Natuurlijk, als men in de toekomstige wereld trapsgewijze kan worden verlost van zonde en verderf, dan brengt onze menschelijke neiging mêe ons te beijveren, om te bidden dat deze processen maar heel kort mochten zijn. Nu en dan hooren wij dan ook al van geheele nachten „in het gebed voor de dooden" onder sommige der priesters van deze richting. Doch dit vindt niet alleen, noch voornamelijk, onder de Ritualisten plaats; want niet lang geleden bad een voornaam voorstander van die nieuwe leer in eene openbare bidstond, recht hartelijk voor den duivel, en zijn gebed, volgens de theorie van de herstelling van al het zondige, was geheel natuurlijk. Gebeden voor de dooden, gebeden voor den duivel! Schaduwen van Knox en Latimer waar zijt gij? Wat een gemakkelijk ding is het om van het bidden voor de afgestorven over te gaan tot het betalen van goede menschen om te bidden ten behoeve der dooden! Natuurlijk, als een vroom man een uur wil doorbrengen in het gebed om eene afgestorvene vrouw uit hare ellende te bidden, haar liefhebbende man begeert dat niet voor niets. Het zou zeer laag van hem zijn als hij dat deed. „Vagevuursche zakkenrollerij" als onze Protestantsche vaders het noemden, is weder ingeslopen; zij is binnen gekomen door de achterdeur van ongeloofsphilosophie, inplaats van door de voordeur van vrome overdenking.

Maar dit is niet alles; onze geleerde heeren hebben zulk een hemel als wij verwachten, bijna geheel weggeredeneerd. Natuurlijk, het loon der rechtvaardigen duurt niet langer dan de straf der goddeloozen. Beide zijn in hetzelfde vers beschreven en door dezelfde heilige lippen uitgesproken als zijnde eeuwigdurend; maar als de straf verklaard wordt slechts tijdelijk te zijn, dan is ook het loon tijdelijk. En erger nog, als het nog erger kan, sommigen van deze „heeren" leeren dat de gezegenden des Vaders ook nog niet al te gelukkig zijn; want volgens de laatste openbaring hebben ook die, in de toekomstige wereld nog eene vagevuursche reiniging te ondergaan. Er zijn graden in de uitvindingen der negentiendeeeuwsche Theologen! Maar met ons verstand zijn wij zoo vrij, die, op zijn zachtst gesproken, de wortel van alle kwaad te noemen. Welke onderrichtingen zullen er nu nog volgen? en welke na deze?

Is het waarlijk hunne overtuiging, dat er een bijzonder evangelie is voor elke eeuw of misschien voor elke vijftig jaren? Zal men in den hemel heiligen vinden, die naar twintig verschillende evangelieën zijn zalig geworden? Zulke die zich kunnen vereenigen om denzelfden zang te zingen? En wat zal dat gezang zijn? Volgens verschillende leerbegrippen zalig geworden, zal het dan nog mogelijk zijn om eeuwig overeen te stemmen, of zal de hemel een nieuw strijdperk zijn om te disputeeren over verschillende leerstellingen?

Wij zullen, volgens de eeuwigdurende ontwikkelingstheologie zeer verplicht worden aan de wijsheid der menschen. God kan het marmer aanbrengen; maar de mensch wil het beeldhouwen. Het is niet meer waar, dat God het den wijzen en verstandigen verborgen heeft en den kinderkens heeft geopenbaard; de kinderkens zullen zich verliezen in eene hopelooze verbijstering, dewijl de wereldwijzen zich vermaken, en roemen in hunne grootheid. De mannen der wetenschap zullen de ware profeten zijn, schoon zij Israëls God verloochenen. En inplaats dat de nederigen zullen worden geleid door den Heiligen Geest, zullen wij den wereldgeest op den troon zien, „want nademaal, in de wijsheid Gods, de wereld God niet heeft gekend door de wijsheid", zoo spreekt de Apostel van verloopen eeuwen, maar het tegenovergestelde is waar in onzen tijd. Een nieuw evangelie moet worden uitgedacht door de wijsheid der menschen, en wij moeten op zog van „diepdenkende predikers" worden medegesleept, met hen wier gedachte niet Gods gedachte zijn. Waarlijk dat is mensch-vergoding! De modernen schrikken zelfs niet terug van eene leer als deze. Velen onzer lezers is het wellicht al bekend dat men begint te leeren, dat God slechts de ware menschheid is; en de Heer Jezus verschilt slechts van ons in zooverre als hij de eerste mensch is geweest, die uitgevonden heeft, dat hij God was; Hij was slechts item (nieuw artikel) van een geslacht, dat in zijn geheel goddelijk is.

Men oordeelt dat het slechts bijgeloof is, als men protesteert tegen dien geest, die nu werkt onder ons tegenwoordig Christendom. Totale onverschilligheid komt op als een vloed; wie kan dien keeren? Wij moeten allen één worden al is het ook dat we bijna in niets overeenkomen. Het is gebrek aan broederlijke liefde, zoo zegt men, wanneer men dwalingen aan de kaak stelt. Zwart is wit, 't wit is zwart; onwaarheid is waarheid en waarheid is onwaarheid; waar en onwaar zijn hetzelfde. Laat ons elkander de hand reiken, en nooit weer gewagen van die ouderwetsche leer, waarover wij ongetwijfeld blijven verschillen. Laten de goeden en getrouwen, ter wille der wijsheid, hunne „vooruitstrevende broeders" beschermen, of althans op zulk eene wijze beschuldigen dat het in werkelijkheid goedkeuring beteekent. Er is eigenlijk geen verschil, als alleen in de wijze, waarop men dingen beziet. Het

verschil zit in het oog. Om een ruime samenvoeging te behouden, laat ons strijden, als voor ons lieve leven. tegen alle vormen van gezonde leer, want zij mocht misschien ons beteugelen in het verlochenen van Gods woord. Welnu, hebben wij onzen plicht gedaan, dan zijn wij niet verantwoordelijk voor de gevolgen. Als de kwaal niet kan worden gestuit kunnen wij niet meer dan sterven, terwijl wij pogen haar af te wenden. Elke stem, verheven tegen iets is een terugstoot voor haar invloed. Het is mogelijk dat een getrouw getuige door ons woord versterkt wordt, en een wankelende wordt staande gehouden. Het kan zijn dat onze getuigenis als verachtelijk wordt ten toon gesteld ; en het is mogelijk dat ze zwak genoeg is om er om te lachen. Maar de Heer heeft voor dezen het zwakke der wereld gebruikt om het machtige te niet te doen, en dat wil Hij ook nu doen. Wij zullen niet radeloos worden over de Gemeente, noch over de waarheid, wijl de Heer leeft en regeert. Maar het is zeker dat de strijd, waartoe de getrouwen in onze dagen geroepen zijn, niet lichter is dan die der Apostelen en die der Hervormers. Daar is zooveel list in den strijd, dat het zwaard schijnt te vallen op een zak gevuld met wol, of het voorwerp geheel schijnt te missen. Maar hoe het ook zij, dit weten wij, eenvoudige waarheid zal overwinnen, en list zal hare eigene doodsklok luiden. „De krijg is des Heeren.“

M.

Voor ’t jonge volkje.

Lieve jonge vrienden!

Ik ben ongesteld geweest, anders zou ik eerder geschreven hebben.

Hebt ge bewijzen kunnen vinden, dat Abraham niet de oudste zoon van Terah was, hoewel zijn naam eerst genoemd wordt? Zou dit de reden zijn? Terah stierf in Haran, toen hij 205 jaren oud was (Gen. 11 : 22). Abraham was nog maar 75 jaren toen hij uit Haran trok (Gen. 12 : 4) en hij deed dit *nadat* zijn vader gestorven was (Hand. 7 : 4). Zijn vader moet dus ongeveer 130 jaren oud geweest zijn toen hij geboren werd. Maar Terah begon kinderen te krijgen toen hij 70 jaar was (Gen. 11 : 26). Dus was waarschijnlijk Haran, die in Ur der Chaldeën stierf, de oudste zoon der familie, dan Nahor en eindelijk Abram. Maar waar de drie namen het eerst vermeld worden, vinden wij Abram het eerst genoemd, niet omdat hij de oudste was, maar omdat hij degene was, die door God uitverkoren was om het hoofd te zijn van het geslacht, waaruit de Messias zou voortkomen.

Het huwelijk van Nahor met Milka, de dochter van zijn oudsten broeder Haran, en het feit, dat Abram en Lot blijkbaar ongeveer van denzelfden leeftijd waren, en ook, dat er drie geslachten waren van Nahor tot Rebekka (Nahor en Milka zijn vrouw, Bethuël, hun zoon, en Rebekka, Bethuël’s dochter) tegenover twee in de jongere lijn, Abram en Izaak, zijn zoon, komen dus goed overeen.

Het komt u misschien vreemd voor, dat huwelijken van zulke nabestaanden geoorloofd waren. Maar wij moeten bedenken, dat God het toen nog niet verboden had, niet vóór de wetgeving, en dat dikwijls het trouwen van nabestaanden op godsdienstige gronden noodzakelijk was, als allen om hen heen heidenen waren. Om eens iets te noemen, wat wij ook nu wel zien gebeuren. Het is geoorloofd, dat een man met zijne nicht trouwt, hoewel zulke huwelijken in onzen tegenwoordigen hoog- en misschien onbeschaafden tijd niet aangemoedigd worden, maar het werd in den ouden tijd in het Oosten als naar gewoonte en recht beschouwd dat neven en nichten met elkaar in het huwelijk traden, en het scheen zelfs dat een man bijna recht had op de hand zijner nicht, en nog tegenwoordig worden huwelijken tusschen neven en nichten er zooveel mogelijk bevorderd. Toen Jakob om de hand van Rachel vroeg, antwoordde Laban: „Het is beter, dat ik haar aan u geef, dan aan een anderen man,“ met andere woorden: „Het is zeer gepast, dat zij met haar neef trouwt.“

Zou dit niet eene les voor ons zijn? Het is verstandig en goed voor alle geloovigen, die vrij kunnen kiezen, om te trouwen alleenlijk in den Heere. Ik zeg degenen, die vrij kunnen kiezen, want in sommige landen — bijv. in China — kiezen de ouders voor de kinderen, evenals Abraham voor Izaäk koos. Maar het is duidelijk, dat waar vrijheid is om te kiezen, de regel geldt om te trouwen alleenlijk in den Heere, d.w.z. in de familie des Heeren, onder ’s Heeren volk (1 Cor. 7 : 39).

De levensgeschiedenissen, die ons in Genesis worden verhaald, geven ons menig schoon beeld van den Goddelijke, die komen zou. Adam wijst ons, bij tegenstelling, op den tweeden mensch, den laatsten Adam. Bij tegenstelling, want waar de eerste Adam bezweek, daar overwon de tweede Adam. De eene was uit de aarde, zondig en aardsch — zooals wij van nature zijn — de ander was de Heer uit den hemel. Door onze geboorte uit den eersten Adam hebben wij deel aan zijn zonde, zijn scheiding van God, zijn dood. Door de genadige barmhartigheid Gods van boven geboren, één geworden met Dien, die uit de hemelen is, zijn wij in den laatsten Adam en hebben deel aan Zijne gerechtigheid, zijn eenheid met God en Zijn eeuwig leven.

In Izaäk, die gehoorzaam met zijn vader naar den berg gaat en het hout draagt, waarop hij straks neergelegd zal worden, zien wij een buitengewoon treffend beeld van Jezus, die gewillig naar Golgotha gaat, dragende zijn kruis. In Izaäk, die als uit den dood wederkeert, zien wij den Heer en Zijne opstanding, aan Wien de Vader alle dingen overgegeven heeft. (Gen. 24 : 36 en Joh. 3 : 35 en 13 : 3).

In Melchizedek zien wij den grooten Hoogepriester, tevens Koning, die eenmaal in Sion regeeren zal.

In Jozef zien wij den Heer in vele opzichten. Om de voornaamste te noemen: In Genesis 37 zien wij hem als herder, door zijn vader bemind maar door zijn broeders gehaat, die eindelijk tegen hem samenspanden en hem verkochten voor 20 zilverlingen. Zie

Joh. 10:11 en 14, Matth. 3:17, Joh. 15:25 en 7:5; Joh. 11:53 en Matth. 26:15.

In hoofdst. 39 wordt Jozef een dienstknecht of slaaf, maar al wat hij doet is voorspoedig en alles wordt in zijne handen gegeven, maar op een valsche beschuldiging wordt hij in de gevangenis geworpen. Zie Filipp. 2:7; Jes. 53:10 en 8; Joh. 3:35; Matth. 26:60 en 27:2.

In hoofdst. 41 zien wij hem uit de gevangenis gehaald en in eer en macht verhoogd, zoodat hij de redder wordt niet slechts van Egypte, maar van de wereld, want de titel Safnath Päaneah beteekent dat, en allen moeten naar hem gaan om brood. Zie Hand. 2:24 en 33; hoofd. 3;26 en 4:10—12, als ook Joh. 6:35.

Later, in hoofdst. 42:5 zien wij hem genade bewijzen aan zijne broeders en hun goed vergelden voor kwaad, en hierin hebben wij een schoon beeld van Hem, die bad voor zijne moordenaars, die zijne ontrouwe discipelen vergaf, en de boodschap der genade aan de zondaars van Jeruzalem zond, en nu nog zijne goedertierenheid schenkt en Zijne schatten deelt met hen, die er niet het minste recht op hebben.

Terwijl wij over Jozef spreken, zijt gij misschien wel nieuwsgierig of er op de Egyptische monumenten ook iets vermeld wordt van die zeven jaren hongersnood. In de stad El Kab, dicht bij het oude Thebe is een graf met een merkwaardig opschrift. De Gouverneur, Baba genaamd, verklaart daar, dat hij de oogsten verzamelde, en zoo bewaarde, dat toen er een hongersnood kwam, die vele jaren duurde, hij koren verschafte aan de hongerigen. Het blijkt, dat deze Baba een beambte was onder een koning Ra-Sekenen Taa II, die in Zuid-Egypte regeerde, ongeveer in denzelfden tijd, toen de koning regeerde in Noord-Egypte, onder wien Jozef diende, en (zegt Brugsch Bey, een der voornaamste autoriteiten over het oude Egypte) men mag met recht aannemen, dat de hongersnood, waarover gesproken wordt op het graf te El Kab, dezelfde is als die van Genesis.

In ieder geval is het duidelijk, hetzij dit inderdaad zoo is of niet, dat het Egypte, dat ons in Genesis beschreven wordt, werkelijk het Egypte van dien tijd is, en dat, als iemand getracht had om het boek te schrijven na den tijd van Mozes, hij een geheel anderen stand van zaken voor oogen gehad zou hebben; in één woord, hij zou het Egypte beschreven hebben van den tijd toen hij schreef, bijv. in den tijd van Salomo of Hiskia, en niet het Egypte van Abraham en Jozef en Mozes.

Den volgenden keer hoop ik uwe aandacht te bepalen bij de heenwijzingen naar het boek Genesis, die wij vinden in het Nieuwe Testament.

Ik hoop, dat gij mijn lang wachten met schrijven niet kwalijk neemt en blijf met hartelijke groeten in den Heer.

Oprechtelijk de uwe
T. H. ENGALL.

De vrede met God heeft veel in. Het is vrede met zijn Wezen en vrede met zijn Wil.

Van het Arbeidsveld.

Belofte maakt schuld, zoo zegt het spreekwoord, en daar ik in mijn vorig verslag u beloofd heb, iets van het werk in de Veenkoloniën mee te deelen, zal ik nu daaraan trachten te voldoen.

In de Weerdinger- en Valthermonden heb ik met genoegen gearbeid.

Van Weerdingermond uit bezocht ik Roswinkel en omstreken, waar ik Bijbels trachtte te verkoopen, en tractaatjes verspreidde. Vele menschen treft men daar aan, die bijna nooit iets hooren van de blijde boodschap of Evangelie. Niet dat zij 't niet kunnen, maar omdat zij er geen behoefte aan gevoelen. In een van die gezinnen, die ik bezocht, schenen de menschen erg onverschillig aangaande de waarheid. Bij mijn binnenkomen waren zij heel vriendelijk, maar toen ik met hen ging spreken over de dingen der eeuwigheid, liep de een na den ander weg, en bleef ik ten slotte alleen met grootmoeder over. Deze vertelde maar aldoor over hunne werkzaamheden, over koeien, schapen, varkens en de drukte die ze hadden met het dorschen enzoovoorts. Met deze oude vrouw, praatlustig als zij was, trachtte ik een gesprek te beginnen, met dit gevolg, dat men mij de deur uitwees met de verklaring, dat zij niets met die vrome praatjes op had.

God zegene de menschen te Roswinkel, en geve, dat ook daar spoedig het licht des Evangelies door moge breken.

Op verzoek van br. H. Werkman (Ouderling der gemeente Weerdingermond) bezocht ik ook de „tweede Schutting", wat een mooie streek kan worden, als de Electrische tram er eerst maar langs rijdt. Nu is het nog allemaal veen en modder.

Toen ik er dan heen ging, leende ik een paar klompen van br. Werkman, die mij wel wat groot waren, en zoo ging ik er dan op af. Maar alhoewel ik klompen aan had, was de modderpoel mij toch te machtig en kwam ik met de klompen vol modder bij de menschen aan. Hier zijn het allemaal kleine huisjes (of zooals men er zegt keeten) die er erg verwaarloosd uitzien.

Hier ging ik traktaten vespreiden, en keerde des avonds op mijn groote klompen huiswaarts.

Van Weerdingermond uit vertrok ik naar Emmercompascum, waar ik vriendelijk en gastvrij werd ontvangen.

Hier heb ik eenige gezinnen bezocht, onderanderen ook br. en zr. K. Salomons, die wonen aan de Duitsche grens „De breede sloot genoemd". Nu 't is me daar ook een wereld, een echte wildernis, allemaal veen- en heidevelden en hier en daar huisjes, of liever gezegt krotten, waarin menschen wonen. Zij spreken meestal Duitsch, en het zijn ook veel Duitschers. Het grootste gedeelte onder hen is R. K. en het is moeilijk om hen duidelijk te maken wat eigenlijk waarachtig geloof in Christus is.

Nu, in deze omgeving woont br. en zr. Salomons. Toen ik er een oogenblik vertoefd had, kwam er een

buurvrouw binnen en vroeg met haar eigen woorden: Ken ie mie ook ein bokschje moaken *) Trientje. En of zr. Salomons dat ook doen kon, en wilde. Deze menschen zijn op de algemeene ontwikkeling nog zeer ver achteruit.

Terwijl onze zuster bezig was het kleedingstukje te maken, nam ik mijn kans waar om met de bezoekster te spreken over de liefde van Christus. Ook zij was R. K. En toen ik haar vertelde, dat haar zoo genoemde heilige kerk haar nooit gelukkig zou maken, scheen zij begeerig te worden.

Ik maakte haar den weg der zaligheid, door Christus zoo duidelijk als ik kon, en voor dat wij daarover het spreken geindigd hadden, was het kleedingstukje klaar, en ging de vrouw met bedank joe Trientje weg.

Nu, br. zr. laat u licht maar schijnen in die duistere omgeving.

En nu broeders en zusters ik reken nog steeds op uw gebed.

Tot later, zoo God wil,
F. BEUNEKER, Unie-Colporteur.

*) Dat is: kunt gij mij wel een broekje maken. Red.

Een afscheidsrede.

Vele jaren reeds geleden ondernam een opperhoofd der Indianen de zeer verre reis van Oregon naar St. Louis. Daar stierven twee zijner reisgenooten en de derde stierf op de terugreis. Het opperhoofd had te St. Louis te vergeefs gezocht naar den Bijbel voor zich en zijn volk, want destijds was daar nog alles Roomsch. De mededeeling van de afscheidsrede van het opperhoofd in een New-Yorksch blad werd aanleiding tot de uitzending van zendelingen der Methodisten naar het Westen van het Rotsgebergte. Dezen werden later gevolgd door zendelingen van het Amerikaansche Zendingsgenootschap, waardoor nu Protestanten werden opgewekt om, zich te Oregon te vestigen en dit deden zij in zulk een groot aantal, dat dit gebied ten laatste door Engeland aan de Noord-Amerikaansche Unie werd afgestaan.

De afscheidsrede van het opperhoofd der Indianen luidde:

„Ik kwam tot u vanwaar de zon ondergaat, een weg van vele maanden. Gij waart de vrienden mijner vaderen, die allen den verren weg, namelijk naar de eeuwigheid gegaan zijn. Ik kwam met een oog, dat gedeeltelijk ontsloten was, om meer licht voor mijn volk, dat nog in duisternis zit, te verkrijgen. Nu ga ik terug, beide oogen gesloten. Hoe kan ik blind naar mijn volk terugkeeren? Ik volbracht mijn reis tot u met sterke armen, door vele vijanden en vreemde landen heen, om mijn volk veel terug te brengen. Ik keer terug, beide armen gebroken en met ledige handen. Twee Vaders kwamen met ons. Zij waren de dapperen in vele oorlogen. Wij laten hen hier achter. Zij slapen aan uwe groote wateren. Mijn volk zondt mij om des blanken mans Boek van den hemel te halen. Gij bracht mij, daar, waar gij uwe vrouwen laat dansen, zooals wij het aan de onzen niet toestaan, en het Boek was daar niet. Gij bracht mij daar waar zij den grooten Geest met brandende kaarsen aanbidden, en het Boek was daar niet. Gij toondet mij beelden van groote geesten en beelden van het goede land aan gene zijde, maar het Boek was daarbij niet om ons den weg te zeggen. Ik ga thans den langen, somberen weg terug naar mijn volk in het donkere land. Gij maakt mijne voeten zwaar met geschenken, en mijne mokkasins (laarzen) zullen bij het dragen verslijten, maar het Boek is niet onder de geschenken. Wanneer ik na mijne terugkomst bij mijn arme blinde volk in den grooten raad zal zeggen, dat ik het Boek niet breng, zoo zullen onze oude mannen en onze jeugdige dapperen geen woord zeggen. Zij zullen de een na den ander opstaan en stil weggaan. Mijn volk zal in de duisternis sterven en het lange pad naar andere jachtvelden gaan. Geen blanke man zal met hen gaan en geen Boek van een blanken man, om hun den weg duidelijk te maken. Meer woorden heb ik niet."

Zoo sprak eens een Roodhuid vol verlangen naar licht, en naar het Boek van den blanken man, het Boek van den hemel. Hoe hartroerend was zijn verlangen! En hoe aangrijpend zijn getuigenis aangaande het Boek, dat het kleinood der Protestanten is.

Het is de eerzuchtige dwaasheid van maar al te velen, liever grootheid na te volgen dan deugd. Zij willen liever het voorbeeld volgen van hunne heeren, dan de voorschriften van God. Ik wensch liever zonder voorbeeld goed te doen, dan kwaad in navolging. Het is beter zalig te worden en zoo ten voorbeeld te zijn, dan rampzalig te worden door anderer voorbeeld te volgen.

Gelijk op het gebied des lichamelijken—alzoo ook op dat des geestelijken levens: zij die zich hunne kwaal onbewust zijn, zijn het gevaarlijkst ziek. Kennis der kwaal, begin der genezing. Gelukkig de zeeman, die het lek vindt.

Ingezonden.

Van de zoogenaamde Pinksterbeweging.

Eenigen tijd geleden werd ons door een Holl broeder in Duitschland, die jegens die beweging nog al wat sympathiek staat, num. 12 van 18 Dec. 1910 „Pfingstgrüsze" - Pinkstergroeten, toegezonden. Daarin toch komt een verklaring voor, die wij belangrijk genoeg achten om onder de oogen van onze Holl. Christenen — ook van die onzer baptisten — te brengen.

Verklaring

Op de Samenkomsten in Patmos en Vondsburg (Duitschl.) hebben geliefde broederen, dien de eenheid van Gods volk en de zaak van J. Chr. na aan het hart ligt, op grond van hunne onderzoekingen de volgende bedroevende feiten medegedeeld, die hier en elders in onze kringen voorgekomen zijn:

I. Sommige broeders en zusters hebben dierbare, in den geest staande en van God gezegende kinderen Gods de inwoning des H. Geestes ontzegd, wijl zij

niet de gave der talen etc. ontvangen hebben. Ook hebben leidende broederen door hun leeringen in dezelfde richting gedwaald.

II. Anderen, die zich in het bezit van geestel. gaven wisten, hebben daaruit aanleiding genomen, zich te verheffen, alsof zij hierom geestelijk hooger stonden, als waren zij Christenen van de eerste klasse.

III. Weer anderen geloofden, wegens hunne toerusting met welke geestel. gave ook, zich in zulke Geestesleiding te bevinden, dat zij van anderen zich niets meer wilden laten gezeggen; ja, zelfs, tegen duidelijke schriftaanwijzingen in, ze verstieten.

IV. Anderen hebben op grond van geestel. gaven een partijgeest aan plaatsen verwekt, waar broederlijke liefde en wijsheid van boven dàt niet behoorden toe te laten en hebben daarbij verborgene, onoprechte drijfveeren blootgelegd en grove verkeerdheden bedreven.

V. Eindelijk hebben anderen de bij zichzelven en anderen voorkomende verkeerdheden niet genoeg bestraft, maar zelfs verschoond. Daarbij hebben zij zich óók nog bezondigd: *dat zij hen, die hen terechtwezen deswege niet hebben aangezien als hun vrienden, maar als hunne tegenstanders.*

Zulke gebeurtenissen zijn ons tot diepe smart en wij bekennen medeplichtig te zijn. Daarom hebben wij op de laatste Conferentiën en in „Pinkster-groeten" duidelijke terechtwijzingen getracht te geven. Daar wij ons onze verantwoordelijkheid aan deze dingen bewust zijn, buigen wij ons in 't stof wegens iedere nalatigheid en, omdat wij ons door gebrek aan onderwijzing en erkentenis of wat dan ook hebben schuldig gemaakt. Uit hoofde hiervan nemen wij nogmaals aaanleiding, terwille van de broederl. éénheid en het gewicht der zaak, de broeders en zrs. overal te verzoeken over dergelijke hindernissen met ons voor God schuld te belijden en dezelve voortaan geheel te vermijden. De navolgende vijf punten verklaren de bovenstaanden, waarom wij vriendelijk verzoeken dezelve om Jezus wil in acht te nemen.

I. Als gedoopten met den Geest zijn volgens 1 Cor. 12 : 13 alle ware kinderen Gods aan te zien, allen die in den dood van Jezus zijn ingegaan en Zijn leven door den H. Geest ontvangen hebben.

II. De geestel. gaven aan en voor hen beduiden noch doop noch meerdere vervulling met den H. Geest (1 Cor. 13 : 1; Mat. 7 : 20—23) voor onze verhouding tot God zijn niet de geestel. gaven beslissende, maar een leven en wandel door den Geest. (Galat. 5 : 16—25).

III. Onze blik mag zich nooit verliezen in de geestel. gaven of over de leeringen der H. Schrift heengaan, noch die verstoten, maar onze hoofdzaak moet zijn de verheerlijking van Jezus (Gal. 6 : 14) en de verordering naar zijn beeld (2 Cor. 3). Waartoe ook behoort, dat men zich laat vermanen (Jak. 3 : 17) zoomede de ware Godsdienst (Rom. 12 : 1—2; Jacobus 1 : 27 enz.). Tenslotte de redding van menschenzielen en de voorbereiding voor 's Heeren wederkomst. (Mat. 20 : 28; 1 Joh. 3 : 3).

IV. Waar geestesgaven als hoofdzaak en partijzaken aangezien en behandeld worden, wordt de éénheid in den Geest met het gansche volk van God verstoord. De geestel. gaven zijn tot gemeenschappelijk gebruik gegeven. Met zegen kunnen zij slechts dáár gebruikt worden waar men zich noch vooraan zet noch laat opdringen. Alle onoprechtheid en onzuiverheden moeten, tot het gebied van Satan behoorende, wegvallen.

V. Voorgekomen gebreken laat ons die niet verschoonen. Laat ons over dergelijke gevallen vergeving zoeken en ze afleggen. Het zij onze vreugde, niemand ergernis te geven. Laten wij daartoe bereid zijn en ons van ieder de waarheid laten zeggen (1 Cor. 10 : 32).

Was geteekend:

Bild, Brieg. Busalla, Mrotschen. Dumbeck, Fürth. Edel, Brieg. Eick, Oberhausen. Friemel, Glogau. Gensicher, Mülheim. Geyez, Brieg. Gauszmann, Zwitserl. Von Gordon, Laskowitz. Humburg, Mülheim. Januschek, Zabzze, Koper, Kattowitz. Klann, Deutsch—Eylau. Klein, Neustadt. Kusch, Liegnitz. Lettau, Kietzig. Magdanz, Alder (prov. Polen). Paul, Steglitz. Regehly, Breslau. Reimann, Pritzwalk. Schirks, Ohlau. Schliebitz, Breslau. Schulte, Osterode. Schulz, Tirschtiegel. Stalder, Danzig. Stollmacher, Dt. Krone, Voget, Bunde. Vietheer, Frankfurt a. M. Wehler, Oppeln. Wittmann, Nürnberg. Zimmerman, Preuz. Storgard.

S. V.

Opmerking van de Redactie:

Naar aanleiding van en in verband met bovenstaande merkte de Red. van het „Evangelisches Allianzblatt". nog het volgende op:

Ad. I. De verklaring der vertegenwoordigers van de Pinksterbeweging, doet aangenaam aan, wat zij betreft feiten en veel wordt onomwonden toegestemd, van hetwelk hun besliste tegenstanders sedert twee jaar van deze beweging gezegd hebben. *In zoover kunnen we deze verklaring als een terugkeer* aanmerken. Maar zij heeft twee opvallende feiten, die niet duidelijk genoeg genoemd worden, en ernstig behooren in acht genomen te worden. De leiders der beweging doen wellicht slechts voor anderen, en wel voor de door hen vervoerden, maar beslist niet voor hunne eigene personen boete. Zij buigen zich slechts vanwegen een, meer passive (lijdelijke) **medeschuld**, terwijl zij toch de hoofdschuldigen zijn! En zoo voldoet hunne belijdenis in 't algemeen maar nauwelijks aan een rechtmatige onomwondene belijdenis: een onvoorwaardelijke en onopgesmukte vernedering, waarbij men de eigen persoonlijke schuld erkent en betreurt. Een oude broeder noemde ze zeer terecht „een schijnboete". Dan vermissen wij in deze belijdenis de eigelijke hoofdzaak: n.l. de verklaring, dat zij zich van de pinksterbeweging als zoodanig met de hunnen, die zij stempelden als tot de nieuwe beweging bijzonder te behooren, met hun nieuwe, vreemde, onbijbelsche leeringen en deamoniische verschijnselen, hunne geheimzinnige, zenuwstorende opwindingen en lichamelijke kunstgrepen, met hun spiritistisch „Zungenreden" (vreemde talen of met tongen spreken) en in den waarzeggerijvorm „boodschappen" — hebben losgemaakt en met den drijvenden leugengeest hebben gebroken, enz. enz.

Uit de gemeenten.

WORKUM, 25 December. Juist op 't Kerstfeest vergaderde de gemeente des namiddags 2 uur in ons lokaal in eenigszins feestelijken vorm. We noemen dit onze jaarvergadering. Dan wordt het verleden gememoreerd. op elk gebied, zoo geestelijk als huishoudelijk. In financiëel opzicht was de stand van zaken goed. Wat zichtbare geesteszegen betreft was dit jaar niet gunstig. Niet een werd gedoopt in het midden der gemeente. Moge de toekomst ons weer nieuwe verrassingen brengen.

Zien we terug op ons zelf, dan is het „een stroom van ongerechtigheden had de overhand; maar *Gij*, o Heer, verzoent en zuivert. Zalig het volk dat Gij hebt verkoren uit al 't aardsch gedruisch, opdat ze naderen en Uw heilstem hooren en wonen in Uw huis, en daar Uw lof vertellen." Gaan er somtijds wolken van donkerheid langs 't firmament, toch blinken de sterren van Gods liefde en trouw over 's Heeren Gemeente; dwalen wij af, Hij brengt terecht. Wij zullen Hem leven. Onze leuze zij Hem dienen en niet ons zelf bedoelen. Het goede betrachtende in ootmoedigheid tot Gods eer. De arbeid der gemeente in het verleden bestond in onze gewone en buitengewone godsdienstoefeningen: Zondagsschool, Bidstond, Jongedochters-Ver. De Zondagsschool telt een 50 leerlingen, en staat onder leiding van een tweetal broeders en 3 zusters der gemeente. 't Kerstfeest werd met de school niet gevierd. Binnenkort zal er een feestviering plaats hebben. Reden waarom dit werd uitgesteld zijn dat onze kerk verbouwd is. De Zondagsschoolleerlingen zijn nog al veel kinderen van buiten de gemeente. De arbeid der Jonged.-Ver. is hoofdzakelijk voor de Zondagsschool. De Zondagsschool te Wolsum, waar Br. B. Aukema woont, en arbeid, wordt bijzonder gezegend. Deze arbeid wordt waargenomen door de enkele leden onzer gemeente, aldaar woonachtig. We mochten persoonlijk op 't feest tegenwoordig zijn, en we durven tot Gods eer zeggen: onze Brs. en Zrs. daar doen een goed werk, wat ze ook ervaren door 's Heeren gunst. Vroeger tegengewerkt, wordt de arbeid nu gesteund, inzonderheid door de Jongelings-Ver. aldaar. Wat we wenschen is, dat ook Br. Aukema daar nog lang moge werkzaam zijn, want immers voor de enkeling is het zeer moeilijk om ook onze beginselen getrouw te zijn. God zegene hun daar in den arbeid. Als we zien op den moed, die hun, die als eenzame musschen daar leven en leden onzer gemeente zijn, en ziende op de ontbeeringen, die ze zich moeten getroosten, dan moeten wij ons schamen over onze nalatigheden en lauwheid menigmaal. Het verleden zei onze leermeester om het toekomende te benutten, zooals de Heer dat wenscht. 's Heeren zegen zij over al den arbeid, die ook door onzen kring gedaan wordt in en buiten het Vaderland. Hij sterke onze voormannen, die als Herders en Leeraars arbeiden door Zijne Goddelijke kracht, opdat ook hun arbeid mag zijn tot zegening.

Namens de Gem.
de Secr. P. HOMSTRA.

'S GRAVENHAGE. Zondag 4 Febr. had de eerste doopsbediening in de Gemeente, nadat Br. van Beek als Voorganger onder ons is komen wonen en werken, plaats.

Het was tevens de eerste in dit jaar. Bij die gelegenheid bepaalde onze Voorganger zijn gehoor bij den doop van Jezus, naar aanleiding van Matth. 3, de versen 13 tot het einde. Spr. schetste ons de bereidwilligheid, de beteekenende zaak en de Goddelijke goedkeuring op deze daad van gehoorzaamheid, door ons te herinneren niet aan de verschillende beoordeelingen van theologen er over, maar aan de getuigenissen, welke 1 de dooper, 2 de doopeling en 3 God in den hemel er aan gaf.

Hierna had in alle eenvoudigheid de doopsbediening aan een Jongeling, die vooraf belijdenis van zijn geloof in Jezus Christus als zijn Verlosser en Zaligmaker had beleden, plaats, waarna we ons verzamelden om den avondmaaldisch.

Aan het einde van ons samenzijn werden we nog verrast, doordat een zoon van gemeenteleden zijn toevlucht tot Jezus nam. Zoo worden we telkens gezegend, en voegt de Heer aan Zijne gemeente toe, die zalig worden.

Ook heeft nog een dochter van gemeenteleden van elders, (Workum) die in den Haag dienstbaar is, haar begeerte uitgesproken, om door den doop in de Gemeente te worden opgenomen.

Onder aanbeveling van uw aller gebed.

Namens de Gemeente,
DE SECRETARIS.

2e EXL'MOND. De Gem. alhier wenscht niet achter te blijven de lezers en lezeressen van ons „Orgaan" op de hoogte te houden van wat er al zoo voortvalt in hare Gem. afdeeling.

Om te beginnen dient te worden vermeld, dat we als Gem. rijkelijk worden gezegend door den Heer. Het blijkt al meer en meer, dat de Gem. een goede keuze deed in de beroeping van br. J. Huizinga van Nieuw-Buinen als haren Voorganger. Nog herinneren we ons toen deze Broeder op 1 Januari l.l. zijn intrede in de Gem. deed en tot tekst koos Ps. 71 vs. 16. Hoe hij, eigen zwakheid kennend, in de mogendheid des Heeren wenschte onder ons te zijn als een dienende broeder, wenschte werkzaam te zijn tot heil der Gem., tot heil van zondaars. Nog herinneren we ons hoe genoemde Br. een beroep deed op de voorbidding van de brs. en zrs. omdat hijzelve gevoelde z'n kleine kracht en zwakken moed tot deze taak. Godlof! dat bij zulk een taal we mogen rekenen op de kracht des Heeren, die ook de brs. en zrs. tot bidders zal maken, als we maar getrouw blijven. Nog maar kort onder ons dienende werd onze Voorganger geroepen om met de Gem. de laatste eer te bewijzen aan onze overledene zuster Elsje Smalbil. Deze zuster, die wij hoogachten; die veel geleek op een Maria, zittende om van Jezus te hooren en te leeren, liet het heerlijk getuigenis na, te gaan naar Hem van Wien ze gezegend was, terwijl zij zeker wist dat ook haar zonden waren onder Jezus bloedbedekking.

Heerlijk getuigenis! te weten Jezus bloed was ook voor mij! Het viel onzen broeder Voorganger dan, niettegenstaande het verlies, ook niet moeilijk alle aanwezigen eene groote schare belangstellenden en familie, te wijzen op de heerlijke toekomst eens Christens en op de schrikkelijke verwachting der tegenstanders.

Tot weerzien, lieve zuster! aldus het afscheid. Andermaal werden we geroepen om getuige te zijn, dat een broeder, welke in den laatsten tijd veel met ons opging en beleed in eene Gemeentel. verg. dat Jezus nu ook zijn zaligmaker was, en gehoorzaam wenschte te zijn aan 's Heeren doopsbevel — op eene andere wijze te zien begraven. Zondag 5 Febr. l.l. vond de doopsbediening plaats. Br. Huizinga behandelde een schriftgedeelte uit Matth. 3. In een klaar betoog ontwikkelde spreker het wezen en de beteekenis des doops. Spreker toonde aan dat doopen onderscheiden wordt van besprenging en dat alle ware geloovigen zich niet hebben te houden aan traditiën van Kerk of Kerkvaders, maar dat juist zij zich hebben te onderwerpen aan Gods woord, en dat alléén. Vergelijk hetgeen de moeder van Jezus op de bruiloft te Kana tot de bedienden zeide: Joh. 2e hoofdst. 5e vers. Met ernst en overtuiging werd gesproken, getuige de stilte, die er heerschte. Hierna daade onze Voorg. met den nieuwen broeder af in het watergraf en plechtig klonk het: „Broeder op uwe belijdenis doopen wij u in den naam", enz. We blijven biddend gelooven, dat op deze geloofsdaad meer zal volgen. Na afloop schaarden we ons met onzen nieuwen broeder om den disch des Nieuwen verbonds om opnieuw in gedachtenis te houden wat de redding onzer zielen heeft gekost.

Heere! doe nog velen toe aan de Gemeente, die zalig worden, tot eer uws Naams.

Uw medebr. W. TALENS, Secretaris.

CORRESPONDENTIE.

Wegens plaatsgebrek moest de rubriek Abonnementsgelden en Liefdegaven blijven liggen tot een volgend nummer.

DE DRUKKERS.

Hedenmiddag ontsliep na een langdurig lijden in den ouderdom van 62 jaren mijn geliefde Echtgenoote

JANTJE BREIDER.

Haar volle overtuiging was te gaan naar Jezus. Dit troost ons in het smartelijk verlies.

Mede namens Kinderen, Behuwd- en Kleinkinderen.

THIE ROSSING.

Psalm 103 vs. 15 tot en met 18 onberijmd.

2e EXLOËRMOND, 11 Febr.

Algemeene kennisgeving.

No. 1243. DONDERDAG 23 Februari 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.
ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post ƒ 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

De Heere komt.

De Heer komt! verblijdt U, gij kind'ren des Heeren!
Hij komt, en Hij roept U naar huis;
In leven ook zullen de dooden dan keeren,
Die Jezus aanbaden aan 't kruis.
Met onmerkbre schreden te voorschijn getreden,
Verlaten zij 't graf op zijn stem;
Der wereld verborgen, die leeft zonder zorgen,
Al juichend gaan ze allen tot Hem.
O, voor de ziel, die in Jezus gelooft,
Hoe groot is het heil, bij zijn toekomst beloofd!

De Heer komt! „des nachts als een dief zal Hij komen",
Zijn werk wordt in stilte gewrocht,
En 't wordt door de wachtende ziel slechts vernomen,
Die hij door zijn bloed heeft gekocht.
De bruid te dier tijde, van 's wereldling's zijde,
Wordt zachtkens naar Jezus geleid:
Twee zullen er malen, slechts een komt men halen
Voor 't feest in den hemel bereid.
O voor de ziel, die in Jezus gelooft,
Hoe groot is het heil, bij zijn toekomst beloofd!

De Heer komt! Als Henoch, zoo zullen de vromen
Dan plotsling verdwijnen van d'aard;
Te vergeefs zoekt men hen, die de Heer heeft genomen,
Ook in 't graf dat hun stof heeft bewaard;
Want levenden, dooden, tezamen gevloden
Ontmoeten den Heer in de lucht;
Zij zullen omringen, in juichende kringen,
Dien Heer, voor de spotters geducht.
Maar voor de ziel, die in Jezus gelooft,
Hoe groot is het heil, bij zijn toekomst beloofd!

De Heer komt! Hij zal met zijn heiligen komen,
Met schrikkelijk bazuin en geschal,
Wee, zijn vijanden, wee! Alle macht wordt ontnomen
Aan den mensch der zonde in zijn' val.
Op Wie hem aanbaden, door woord of door daden,
Komt het oordeel neêr als een vloed:
En het rijk des Heeren zal telkens vermeêren,
Daar het eeuwiglijk duren moet.
Een vreeselijk lot, in zijn toekomst, verwacht
De ziel, die het woord van den Heer heeft veracht!

Uit het Engelsch.

De Bijbel in twee woorden.

De bijbel openbaart ons de verbindende schakel tusschen God en den mensch. Hij is de boodschap van God betreffende Zijn Zoon.

Een vluchtige blik rondom ons toont ons oogenblikkelijk aan, dat er een gapenden afgrond is tusschen God en den mensch. Zijn denken en zijn arbeid worden geheel door zelfzuchtige doeleinden beheerscht. Zijn leven is er aan ondergeschikt gemaakt. En wanneer de tijd is gekomen dat hij zijne doeleinden bereikt heeft, dan staat hij aan den rand van het graf, en hij gaat henen, alles achter latende wat hij verdiend heeft; en weldra is hij vergeten, even als hij in den maalstroom van zijn zelfzucht allen vergeten heeft, die hem voor zijn gegaan.

Dit is echter ver beneden zijne waardigheid als een onsterfelijk wezen. De oorzaak ervan is, dat de mensch er niet van houdt ernstig over zijne ziel te denken. Zoodra hij er over denkt, gevoelt hij den grooten afstand dien hij van God verwijderd is. Helaas dat hij zoo dikwijls deze ernstige gedachten laat voorbij gaan zonder er voordeel mede te doen. Niettemin zijn er velen op wie het gewicht der eeuwige dingen indruk maakt. Zij willen gaarne weten wat de waarheid is, indien iemand ze hun eenvoudig kan verklaren. Wellicht hebben zij zich in vollen ernst tot het Boek der boeken gewend, doch zij hebben tot op heden nog geen voldoening van hunne verlangen, kunnen deelach-

tig worden. Het doel van dit schrijven is, dezulken te helpen.

De bijbel verhaalt ons van de Brug over den grooten afgrond tusschen den Hemel en de aarde. Ze heeft de éene steunpilaar in den hemel en de andere op de aarde.

De bijbel is uit verschillende deelen samengesteld, als: geschiedenis, zinnebeelden, profetieën, gelijkenissen, en wonderen; deze deelen hebben echter één onderwerp.

Vraagt ge nu waarover het in den Bijbel gaat, dan is mijn antwoord eenvoudig dit: „Over Jezus Christus.“ Christus is de naam van den pilaar die in den Hemel gegrondvest is; en Jezus is de naam van den pilaar, die op deze aarde gegrondvest is. Het Oude Testament handelt over den Messias, den Christus, den Gezalfde. Het Nieuwe Testament handelt over Jezus, den Heiland. De geheele bijbel handelt over den mensch Christus Jezus, die als een brug de weg van de wereld tot den hemel is.

Het Oude Testament is één Woord — **Christus.**

Nauwelijks had de mensch tegen God gezondigd of Christus wordt hem als het „zaad eener vrouw“ beloofd. Indien er geen val ware geweest, zou een Middelaar niet noodig zijn. De gapende afgrond tusschen God en den mensch zou dan niet bestaan hebben.

De Schriften des Ouden Verbonds zijn aldus gerangschikt:

„Mozes, de Profeten, en de Psalmen.“

1. *Mozes.* Wordt er ook over Christus gesproken in de vijf boeken van Mozes?

De Samaritanen verwierpen al de Joodsche geschriften uitgezonderd deze vijf boeken. En de „vrouw van Sichar“ was wel degelijk ermede bekend, dat de Messias komen zou.

Ook in de boeken van Mozes werd door de Joden de Christus gevonden, want Philippus zeide tot Nathanaël: „Wij hebben dien gevonden van wien Mozes in de wet geschreven heeft en de Profeten namelijk Jezus.“ Het is dus duidelijk dat negentienhonderd jaar geleden Chistus in de Boeken van Mozes gevonden werd.

De offeringen in Genesis waren herhalingen van Gods boodschap dat „het zaad der vrouw de kop van de slang zal vermorzelen.“ En ongetwijfeld getuigde het lam dat Abraham offerde van „het lam dat van voor de grondlegging der wereld geslacht is.“

Het *Paaschlam van het 12de hoofdstuk van Exodus* moet zeer zeker van diepe beteekenis zijn geweest voor den godvreezenden Israëliet.

„Paulus zag daarin de schaduw van Christus, ons paaschlam“.

De Groote Verzoendag van Leviticus (hoofdstuk XVI) sprak van den Messias.

De bok met de beleden zonden van het volk beladen, en vervolgens weggezonden in vergetelheid, wees den aanbidder van God op Hem, die afgesneden zou worden uit het land der levenden, en die de zonden van velen dragen zou.

Het bloed van den bok die geslacht werd, wees den geloovige op Hem, op wien de Heere zijn ongerechtigheden deed aanloopen. Vergeving van zonden voor den waren berouwhebbende werd hier in deze schaduwen afgeteekend, doch „het lichaam was van Christus.“ De hoogepriester die binnen het voorhangsel offerde, was het beeld van den Grooten Hoogepriester tusschen God en het volk — de Chrtstus.

De koperen slang in Numeri XXI was een andere afbeelding van Christus; en *de geslagen rots* in hoofdstuk XX was de schaduw van den Rots der Eeuwen. „Want zij allen dronken uit dien geestelijken rots welken hen volgde, en die rots was Christus“.

De Profeet van Deuteronomium XVIII in den persoon van Mozes, was eene voorafschaduwing van den Messias. Neem den Christus uit de vijf boeken van Mozes en gij verliest den draad der geschiedenis, de offerande, en den geest van het geheel. Met Christus als de sluitsteen wordt er licht op elk gedeelte geworpen; een eenvoudige ontleding van Mozes doet u den Christus zien.

2. *De Profeten.* Van de profeten hebben we eene voortzetting van dezelfde geschiedenis. Hetzelfde verzoeningsplan wordt ons hier voorgehouden. Wat deze Godsmannen zagen of hoorden hebben zij opgeschreven. Zij profeteerden „van de genade aan u geschied; onderzoekend op welken of hoedanigen tijd de Geest van Christus. die in hen was, beduidde en te voren getuigde het lijden, dat op Christus komen zou, en de heerlijkheid daarna volgende.

Indien ge eenmaal deze éene waarheid loslaat n.l. de Christus in zijn heerlijk werk om den wille van zijn volk, dan wordt alles wat profetie is een doolhof, en de kracht van de verhevenste gedeelten van Gods woord gaat verloren. Wanneer echter Christus de draad is der geschiedenis en de Geest van de gezichten, dan sluiten de offeranden van de aartsvaders en de Joodsche eerediensten zich aan bij de profetiën van de zieners. Alles vereenigt zich om Christus te verheerlijken,

Jezus en al de schrijvers van het nieuwe Testament hebben Christus in de Profeten gevonden; ook wij vinden Hem daarin. Indien wij Hem tot op heden dan nog niet gevonden hebben, komt doordat we Hem daar niet gezocht hebben.

Jesaja profeteerd van Christus, want hij zag zijn heerlijkheid en sprak van Hem. In het 53ste hoofdstuk spreekt hij van Christus als veracht en versmaad onder de menschen, een man van smarten, dragende onze krankheden, verwond om onze overtredingen en om onze ongerechtigheden verbrijzeld — de straf die ons den vrede aanbrengt was op Hem en door Zijn striemen is ons genezing geworden. Verwondert het u, dat hij in profetische verrukking uitroept: „Och dat Gij de hemelen scheurdet, dat Gij nederkwaamt, dat de bergen van uw aangezicht vervloten.“

Jeremia spreekt van den Christus als „de Heer onze gerechtigheid.“ XXIII: 6.

Ezechiël schrijft ons van Hem: Alzoo zegt de Heere: Ik zal ook van den oppersten tak des hoogen ceders nemen dat Ik zetten zal; van het opperste zijner jonge takjes zal ik een teederen afplukken, denwelken Ik op eenen hoogen en verhevenen berg planten zal. Op den berg der hoogte van Israël zal Ik hem planten.“

En wanneer Christus alom bekend zal zijn en zijn rijk gegrondvest, dan zegt Ezechiel: „de naam der stad zal van dien dag af zijn: De Heer is aldaar."

Daniel spreekt duidelijk van Christus: „en na twee en zestig weken zal de Messias uitgeroeid worden; maar het zal niet voor hemzelven zijn."

De Profeten, die volgen, leiden ons voort tot *Zacharia*, die ons van een Christus verhaalt, rijdende naar Jeruzalem op een ezel, die verkocht en verwond werd, om vervolgens een fontein te zijn voor de zonden en ongerechtigheden.

Maleachi sluit de verklaringen der profeten met deze passende woorden: „en snellijk zal tot zijn tempel komen die Heer, dien gijlieden zoekt, te weten de Engel des verbonds." III: I. Zoowel in Mozes als in de Profeten is de verheerlijking van *Christus* het doel.

3. *De Psalmen.* Vele dezer voortreffelijke, dichterlijke voortbrengselen waren ongetwijfeld door David, in de hoedanigheid van Profeet, geschreven en hebben ook betrekking op Christus. Laat ons eens enkele voorbeelden nemen. „De Heer heeft tot mijnen Heer gesproken: Zit aan mijn rechterhand totdat Ik uwe vijanden gezet zal hebben tot eene voetbank uwer voeten." In dit vers is David's Messias zijn Heer. Psalm 45 : 7 : Uw troon, o God, is eeuwiglijk en altoos; de schepter uws koningrijks is een schepter der regtmatigheid", deelt ons eene hemelsche waarheid mede betreffende Christus. Jezus Christus zelve zeide, dat alle dingen vervuld moesten worden welke in de wet van Mozes en in de profeten en in de Psalmen geschreven waren betreffende Hem. We komen dus tot het besluit, dat de last van het Oude Testament is — *Christus*.

Waarom echter wordt ons Christus aldus bekend gemaakt? Hij was nog in den hemel, en het Oude Testament is een openbaring van Hem als God's vriend, die gelijk God was. Daarom wordt ons Christus aldus getoond omdat Hij de Middelaar van God's zijde zijn zou tusschen God en de menschen. Want de zonde bedroefde Hem; „dewijl Hij zag, dat er niemand was, zoo ontzettede Hij zich; omdat er geen voorbidder was, daarom bracht Hem Zijn arm heil aan, en zijne gerechtigheid ondersteunde Hem" Jezaja 59 : 16.

Reeds van den beginne was God de wereld in zich zelf verzoenende.

We kunnen dus het Oude Testament in één woord opsommen — **Christus** — de Middelaar van God's zijde.

(*Slot volgt.*)

Herinneringen voor het dagelijks gebed en op de bidstonden.

Laat ons bidden voor de verspreiding der H. Schrift, voor Chr. boeken — en tijdschriften — en tractaatverspreiding, voor schrijvers derzelve, redacteuren enz. Voor de Zending onder de volken en hare dienaren, voor de bekeerden onder de heidenen. Om wel gevormde en geheiligde predikers des Woords; voor opleidingsscholen en de daarin dienende leeraren en studeerende broeders. Voor noodlijdenden, voor kranken en stervenden, en voor allerlei liefdediensten onder de lijdende menschheid. Voor jongelieden, die in verschillende gevaren tot verleiding moeten verkeeren, voor militairen enz. Voor landen en volken en om de éénheid en samenvergadering der ware geloovigen. Voor hen, die om des Evangelies wil en om den naam van Jezus lijden moeten verdragen. Voor scholen en onderwijzers. Voor koningen en overheden. Voor de voorgangers of leeraars der Gemeenten; voor onderwijzers en onderwijzeressen op Zondagsscholen; voor verschillende christelijke vereenigingen. Voor de huisgezinnen en voor de ouders, die de gewichtige roeping hebben hunne kinderen op te voeden in de vreeze des Heeren, enz.

We geven bovenstaande niet als een voorschrift, maar ter herinnering en om de gedachten van bidders op te wekken. In onze bidstonden moet het soms wel opvallen bij het bidden, hoe eng den gedachtenkring der broeders is tegenover de vele behoeften, die om voorbede roepen. Er zijn in den regel te weinig bidders, en dan bijna altijd dezelfde broeders, die dan nog niet zelden om dezelfde zaken vragen, of ook meer een soort gesprek dan een zakelijk gebed uitspreken. Waar zulks geschiedt, is dat niet bevorderlijk aan de stichting en aan den ernst onzer bijeenkomsten tot gebed.

De Apostel Paulus wilde met den geest, maar ook met het verstand bidden. Dat geldt vooral het openbaar gebed. Wat er in de binnenkamer gebeden wordt, kunnen en mogen we niet beoordeelen, maar op een openbaar gebed moet de geheele vergadering der bidders het „amen" kunnen uitspreken.

Wij behooren vooraf te bedenken waar men om bidden zal. En worden hooge, ernstige belangen overdacht, dan worden zij ook een behoefte des harten bij den geloovige.

'S Gr. N. v. B.

Wat onze beginselen aangaat.

Iets over onzen naam.

Er wordt over 't algemeen en op verschillend terrein des levens, nog te veel met namen gewerkt, geschermd of gepronkt.

Wat zijn namen?

Op zich zelf gedacht immers slechts woorden en klanken. Alles komt neer op het iets, het zakelijke of persoonlijke, waarvan een naam de kenschetsing of aanduiding is. Een naam kan aldus bloot een ledige klank zijn, of is een beteekenishebbende uitdrukking en qualificatie van een ding of een corporatie die naar waarheid moet zijn, zoodat het wezen, het kenmerkende of eigenaardige van het genoemde zoo precies mogelijk wordt te kennen gegeven. Zoo moet ook, dit ligt voor de hand, het genoemde, voortduren aan zijn of haar naam in wezen, aard en practijk

blijven beantwoorden. Geschiedt dit laatste niet, dan wordt daarmede het recht op den eenmaal ontvangen naam verloren.

Deze regel behoort wel het allerbijzonderst te gelden onder het Christendom, dat toch beschouwd wordt als de drager van de waarheid des levenden en waarachtigen Gods in deze verleugende wereld. In hoever het Christendom aan die ernstige en alles omvattende roeping beantwoordt, daarover spreken we thans geene beoordeeling uit.

Wij weten — God zij geloofd — wat waarheid — waarheid Gods is, en welke heilige eischen de waarheid stelt. En over die eischen hebben wij 't nu, in verband met onze gemeentelijke beginselen, die belijden en die ook het wezen onzer organisatie uitmaken, en daarom in den naam onzer gezindte uitdrukking vinden.

Onze officieële Hollandsche naam is: „Gedoopte Christenen". Deze naam wordt niet heel sympathiek gevonden over 't algemeen, en de in hun jeugd of op meer gevorderden leeftijd besprengd geworden Christenen, zelfs nog zeer jeugdige menschen, gevoelen vaak, volgens dien naam dat wel zij, die dien naam dragen, gedoopt zijn, maar zeggen zij, *wij* niet. Het spreekt, dat men het wezelijk bestaande van die waarheid, maar niet zoo voetstoots aanneemt. Deed men dit wel, dan was men met een eerlijk, onbevangen gemoed, weldra van zijn dwaalspoor af, en zou men tot een onbevooroordeelt onderzoek naar de waarheid des doops komen.

Wij, die veelal met den vreemden en minder zeggenden maar wegens zijn kortheid wel eenigszins gemakkelijker naam van „Baptisten" *) worden aangeduid, zijn, door Gods genade werkelijk en in letterlijken zin „gedoopte Christenen". Wij wenschen niets meer en ook niets minder te zijn; en de Gemeenten mogen uit geen andere menschen gevormd worden. Ook is het de dure roeping van elk lid der gemeente, zoowel als van de gemeenten, als zoodanig, om hun goed recht op dien naam te handhaven en uit te leven. Geschiedt dit niet, dan gaat het ons weldra als vele andere kerken en corporaties, die met klinkende namen prijken, maar in hunne beginselen en practijken hun naam verloochenen.

Wel sluipen, ondanks onze beginselen, ook soms zich zelf en anderen bedriegende personen bij ons binnen, gelijk dat ook reeds in den Apostolischen tijd het geval was, maar dan is de tucht en de uitsluiting een middel om ons standpunt te handhaven. En hoe smartelijk zulks ook zij, dit middel *moet* nog vaak toegepast worden.

Jezus Christus zegt: „Ik zal mijne Gemeente bouwen", en waar Hij dat doet, doet Hij het naar *Zijne* gedachte en verordineering. En gelijk bij den tempelbouw door Salomo, het materiaal tevoren werd gereedgemaakt, om daarna aangevoerd en gebouwd, of eigenlijk in elkaar gezet te worden (er werd bij het bouwen geen hamer, noch bijl of eenig ijzeren gereedschap gehoord, 1 Kon. 6 : 7), zoo wil de Heer door middel van Evangelisatie- en Zendingwerk zijn materiëel laten voorbereiden om er Zijne Gemeente mede te bouwen. Hij doet tot de Gemeente hen, die zalig worden. (Hand. 2 : 47). Hij gebruikt èn voor het eerste èn voor het tweede werk zijne uitverkorene dienaren, die Hij naar zijn wijsheid met bekwaamheid en gaven voorziet om hunne taak getrouwelijk te volvoeren.

Het eerste wat dan het verheerlijkte Hoofd met betrekking tot den opbouw zijner Gemeente geboden heeft, is de door het Evangelie toebereiden — de tot leerlingen (discipelen) gemaakten — te doopen — te doopen tot de gemeenschap met den Drieëenigen en tot de gemeenschap in Christus' dood, begrafenis en opstanding, en tot een lichaam.

Onze Gemeenten staan op geloovig-bijbelsch' standpunt, gelijk uit hare Statuten blijkt. Zijn die Statuten van al de Gemeenten niet allen letterlijk gelijk, zij ademen denzelfden geest en hebben gelijke strekking.

Het gemeentelijk leven wordt door ons voor den wasdom der geloovigen als onmisbaar geacht. Vergenoegen andere kerken zich door in hun belijdenisschriften uit te spreken: „Wij g e l o o v e n de gemeenschap der heiligen," terwijl zij in de practijk een vermenging van het heilige met het onheilige voorstaan — wat door de kinderbesprenging onvermijdelijk is — en daardoor genoemde gemeenschap onmogelijk maken, de „Gedoopte Christenen" betrachten ze door alle gemeenschap met die vermenging te vermijden en de kinderen Gods te vergaderen als de eenig ware leden van het lichaam van Christus, hetwelke is Zijn Gemeente, en zulks in overeenstemming met Gods woord door hen, „die van ganscher harte gelooven," te doopen overeenkomstig het bevel des Heeren.

Dit is geheel schriftuurlijk. De schrift toch leert, dat hetgeen uit het vleesch geboren is, vleesch is; dat de onwedergeboren mensch verdoemlijk is voor God, niets meer en niets minder; dat voor God niets geldt dan een nieuw schepsel in Christus Jezus (dus ook niet een geboorte zooals men zegt uit christenouders); dat de Gemeente van Christus is eene vereeniging van zuiver geestelijken aard en dat men, om tot zulk een vereeniging te behooren, moet zijn een geestelijk mensch, en dat men zulks alleen wordt door geboorte uit den Geest (wedergeboorte), door het woord der waarheid.

Alzoo „één Heer, één geloof, één doop, één God en Vader van allen, die daar is boven allen, en door allen, en in u allen."

„Reformatie" zoo roept men in onzen tijd, en wij gelooven dat het bij velen een kreet der ziele is; maar dan niet halverwege blijven staan; van den Haag naar Dordt baat niet; neen, terug naar Jeruzalem. Terug tot de Dordsche kerkordening is niet genoeg, maar „tot de gezonde woorden van onzen Heer Jezus"; alzoo niet tot de vaderen, maar tot de Apostelen wedergekeerd, en dan volhardt in de leer der Apostelen, in de gemeenschap, in de breking des broods en in de gebeden.

Verlosten des Heeren! verlaat de gemeenschap met

*) Baptist beteekent *dooper*, niet gedoopte. In onze Hollandsche vertalingen van 't Nieuwe Testament lezen we nog b.v. „Johannes de dooper", in Engelsche en Fransche en misschien nog in enkele meer — leest men „Johannes de Baptist".

de goddeloozen op geestelijk gebied, en zijt niet langer met de wereld eens broods en bekers deelachtig. Wat gemeenschap heeft Christus met Belial, het licht met de duisternis? „Daarom scheidt u af en raak niet aan hetgeen onrein is, en Ik zal u aannemen en gij zult Mij tot zonen en dochteren zijn, zegt de Heere de Almachtige" (2 Cor. 6).

Niet het minst klimt onze bede voor onze kerkelijke vrije broeders op tot God. Gij, die het onomwonden met ons uitspreekt, dat gij met de wereld niet één Heer en één geloof hebt, kunt gij wel één doop met haar hebben? Vele menschelijke inzettingen hebt gij over boord geworpen, waarom behoudt gij deze eene? Ruil ze liever in tegen den Doop, die uw Heiland u gaf, en dien gij niet dan tot eigen schade derft.

N. v. B.

Voor onze jonge Zendingsvrienden.

Wat een Bijbel uitwerken kan.

De Heer Toba was een Japannees, die het Christendom vijandig was. Daarom wilde hij er niets mede te doen hebben, daar hij het voor een buitenlandschen Godsdienst hield. In ieder geval haatte hij het Christendom zeer. Op zekeren tijd werd een zijner bekenden, een vroegeren schoolmakker, Christen. Dadelijk ging Toba naar hem toe en zeide tot hem, dat hij die nieuwe godsdienst weder op moest geven of het dorp verlaten. De Christen was bereid heen te gaan, maar sprak den wensch uit, zijn medebewoners van het dorp eerst eens te mogen zeggen, waarin zijn geloof eigenlijk bestond, opdat zij ook konden weten waarom hij verbannen werd. Dat was recht en billijk, en Toba kon er niets tegen zeggen. Er werd nu een dag bepaald, op denwelken een Volkssamenkomst zou plaats vinden, en de Christen ging er heen met zijn Bijbel in de hand. Hij vertelde den lieden van den grond zijner hoop, van de vergeving zijner zonden en van den vrede, dien hij door Jezus verkregen had. Het gevolg daarvan was heel anders dan Toba verwacht en gewenscht had. De meesten der vergaderden stelden zooveel belang in het Evangelie, dat zij er meer van wenschten te weten. De discipel van Jezus kon nu elken avond eene samenkomst houden, Eindelijk kwam het zoover, dat hij, inplaats van uitgeworpen te worden, eene Zondagsschool kon openen. Gij kunt denken, hoe Toba zich ergerde en hoe toornig hij was; maar het hielp hem niets, hij kon het werk niet verhinderen.

Eenigen tijd daarna moest Toba soldaat worden en werd hij naar Mandsjoerije gezonden. Waarschijnlijk was hij daar zeer mede in zijn schik, omdat hij daardoor verre van den invloed van den Christen kwam. Maar het duurde niet lang of hij bemerkte tot zijn groot verdriet dat zijn sergeant ook een Christen was. En dat niet alleen, maar deze gaf hem ook een Nieuw Testament en zeide tot hem dat hij dat niet verscheuren mocht. Nu wilde Toba zoo spoedig mogelijk den dienst verlaten. Toen hij na geruimen tijd in zijn woonplaats terug kwam, richtten de dorpsbewoners een feest aan, om hem te verwelkomen. Bij die gelegenheid ontvouwde hij zeer trotsch een prachtige rol papier, die hij van een Chineeschen huiseigenaar gekregen had, wien hij zeer behulpzaam geweest was, zoodat diens huis gespaard was geworden. Op deze rol stond een spreuk die door den heer Toba als zeer schoon geprezen werd. Toen hij zijn rede geeindigd had, stond de Christen op en zeide: Dat zijn geen woorden van een Chinees geleerde, maar zij staan in het Jezus boek, dat gij zoozeer veracht en haat. Dat was voor Toba te veel, hij kon er niets tegen inbrengen en schaamde zich zeer. Niet lang daarna ging hij naar den Christen en zeide tot hem: „Ik geef mij over. Uw God en uw boek achtervolgen mij overal, waar ik ook heenga. Ik wil nu beproeven, uwen God te dienen en Zijn wil te doen."

Bezit gij ook een Bijbel, en is het U ook een genot daarin te lezen, ook voor uwzelf, behalve bij den huisgodsdienst, of wat gij voor de school moet leeren? En hebt gij U door het Woord Gods ook reeds wijs laten maken tot Zaligheid?

Unsere Heidenmission.

Ingezonden.

HAULERWIJK. Onze Vrouwen-vereeniging „Bid en Werk" mocht op 9 Februari haar 2 jarig bestaan feestelijk herdenken. De presidente koos tot inleidingswoord den 103den Psalm, welks aanhef wij tot de onze mochten maken, want vele waren de zegeningen en weldaden des Heeren, die de Vereen. in het afgeloopen jaar mocht ondervinden en genieten. Nadat de Presidente het openingswoord had gesproken gaf de Secretaresse een nauwkeurig en volledig overzicht van de werkzaamheden en zegeningen, alsook dat de vereeniging mocht ondervinden, dat God een verhoorder der Gebeden is, en wij de belofte des Heilands bevestigd zagen. „Wat gij den Vader zult bidden in Mijnen Naam zal u geschieden". Den 12den October riep de Heere tot zich onze begunstigster Trijntje Wijtzes Hof die het vorige jaar met de vereen. haar eerste jaarfeest mocht vieren, maar thans niet meer in ons midden is, doch, naar wij gelooven, deelen mag in 't feest der verlosten en vrijgekochten des Heeren, de Heere gaf ons in hare plaats een nieuwe begunstigster weder. We mochten in 't afgeloopen jaar, 59 kleedingstukken uitreiken, de onderlinge liefdeband werd versterkt,. in den geloove werden wij opgebouwd, en met vernieuwde moed gaan we voorwaarts in 't blijde vooruitzicht, om ook weldra Juffrouw Kuipers in ons midden te mogen begroeten, om gezamenlijk te mogen arbeiden tot uitbreiding van 's Heeren Koninkrijk.

De penningmeesteres gaf in haar verslag ook redenen om uit te roepen „Loof den Heere mijne ziel". Onze eerwaarde oude broeder de Vries kwam ook even een kijkje nemen en sprak een waardeerend woord tot de feestvierende vereen. Vervolgens werden voor-

drachten door de leden gehouden en menig lied gezongen, terwijl Martha steeds bezig was, met veel dienens, om ook te zorgen voor lichamelijke behoeften. Na zoo samen geweest te zijn op zeer gezellige wijze, werd het intusschen vrij laat, en werd, na nog de avondzang gezongen, ons feestelijk samenzijn gesloten met dankgebed door de Secretaresse. Onze vereeniging en hare werkzaamheden in de voorbede van brs. en zrs. aanbevelende.

Namens de vereen. „Bid en Werk",
GRIETJE HOF.

GRONINGEN, 8—2—'11.

Aan den avond van dien dag had de C. J. V. „Joëzer" het voorrecht met een groote schare van belangstellenden haar negen en twintigste jaarfeest te vieren.

Als feestleider hadden wij uitgenoodigd, onze eerevoorzitter br. B. Planting, die het feest inleidde met eene rede over Ps. 119 : 9: „Waarmede zal de Jongeling zijn pad zuiver houden? Als hij dat houd naar uw woord".

Uit het jaarverslag bleek dat „Joëzer" in 't verleden jaar in ledental was toegenomen terwijl de zegeningen niet weinige waren.

Ook was het ons tot blijdschap, melding te mogen maken van een nieuwe onderafdeeling van „Joëzer" en wel een Reciteer-vereeniging, zoodat onze vereeniging thans twee onderafdeelingen, met name een knapenvereeniging „Obadja" en een Reciteer-vereeniging heeft.

De feestvreugde liet ook niets te wenschen over. Onze Zuster-Vereeniging „Lydia" was ook onze gast, zooals Joëzer andere jaren bij haar. Samenspraken en voordrachten wisselden elkander af, en „de Bazuin" verraste ons af en toe met hare welluidende muziek. Eerst laat in den avond konden wij dan ook in een prettige stemming huiswaarts gaan. Geve de Heer, dat „Joëzer" verder de zegeningen des Heeren kennelijk mag ervaren.

De Secr. D. DUSSELJEE.

Uit de gemeenten.

PATERSON N. J. Looft den Heere, roept Zijnen naam aan, maakt Zijne daden bekend onder de volken.

Zingt Hem, psalm zingt Hem, spreekt aandachtelijk van alle zijne wonderen.

Zoo begint de Psalmdichter den 105de psalm aan te heffen, en geliefde Brs. en Zrs. ook de gemeente te Paterson kan den Heere prijzen voor zijne daden en wonderen haar bewezen.

De eerste maand van dit pas begonnen jaar is weer voorbij, en boven onze verwachting werden we op den laatsten Zondag van de maand Januari nog rijkelijk door den Heere gezegend. Des morgens trad onze Br. Voorganger, G. de Wilde op voor een aandachtige schare Brs. en Zrs. en vrienden. Het weder was schoon, en velen waren opgekomen om te luisteren naar het blijde geklank des Evangelies. De textwoorden waren gekozen uit Richteren 16 vs 20, waar we lezen: en zij zeide: „De Filistijnen over U, Simson! En hij ontwaakte uit zijn slaap en zeide: Ik zal ditmaal uitgaan als op andere malen, en mij uitschudden; want hij wist niet dat de Heere van hem geweken was". Vóór dat onze leeraar zijn rede aanving, werden wij er op gewezen om op onze hoede te zijn, daar hij zulk een druk gevoelde, als hij nog nooit had gevoeld, en waarschuwde ons voor den Satan. Hij is hier, zoo zeide onze Br., maar wacht u voor hem, en bidt steeds tot God, terwijl wij hier ons scharen rondom 's Heeren dierbaar woord, en waar dat geschiedt, moet de duivel wijken en wij zullen overwinnen. En toen werden wij er bij bepaald hoe Simson als een Nazireër Gods geboren werd, als iemand die zich van zijne geboorte af zou wijden aan den dienst des Heeren, en beginnen zou het volk Israël te verlossen uit der Filistijnen hand. Op jeugdigen leeftijd werd hij reeds door den Geest des Heeren vaardig gemaakt, eerst bij het verscheuren van een leeuw en laterbij het verslaan van de 30 Askolonieten, en dan nog bij het verslaan van de duizend Filistijnen met een ezelskinnebakken.

Maar dan komt er een verandering in 't leven van Simson. Hij gaat de poorten van Gaza binnen, valt in grove zonden, en wij kunnen bij 't lezen opmerken, dat terwijl hij nog de macht bezit om de poorten van hare hengsels te nemen en weg te dragen, toch niet vermeld wordt dat de Geest des Heeren vaardig over hem werd, terwijl de tekst ons ook duidelijk zegt dat de Heere van hem geweken was. Maar hetgeen hij hier deed, deed hij nog in eigen kracht.

En nu, terwijl hij zich in den schoot van Delila bevond, de Heere van hem geweken, geweken buiten zijn weten. Ach, toen hij ontwaakte, wat een vreeselijke toestand. De gemeente werd bepaald bij de doodsheid in dezen tegenwoordigen tijd.

De kerk is gevallen in den schoot van Delila, zij heeft zich vermengd met de wereld, Gods Geest van haar geweken. Zij is van haar hoofd gekapt, de kracht haar ontnomen. Dit schriftgedeelte bepaalde ons bij de noodzakelijkheid om als belijdende kinderen Gods, steeds in den weg des Heeren te wandelen, ons over te geven aan Hem, die het hoofd der gemeente is, namelijk Jezus Christus, onzen Heer, opdat ook dezelfde Heiligen Geest, die Simson vaardig maakte, ook ons vaardig make tot het werk, waartoe we geroepen zijn, en de overwinning is onze. Zooals ik in 't begin van dit bericht zeide, was het schoon weder aan den morgen; er werd bij 't heengaan aangekondigd dat wij des avonds een Evangelische samenkomst zouden hebben.

Een kort gedeelte der Schrift zou behandeld worden, en getuigenissen zouden gehoord worden, ook zou de Zangvereeniging enkele liederen ten beste geven.

In 't geheel zou ons samenzijn een Evangelisch karakter dragen. Maar toen de tijd was gekomen om ons wederom naar de plaats des gebeds te begeven, werden we eenigszins teleurgesteld. Het regende, en de opkomst was niet zooals wij verwacht hadden. De Zangvereeniging had maar weinig kracht, en 't scheen of van ons voornemen niets terecht zou komen. Onze Br. Voorganger had tot tekst gekozen hoofdzakelijk uit Hand. 10 : 34: „Ik verneem in der waarheid dat God geen aannemer des persoons is". Om nu nog weer de heerlijke woorden door onzen Br. uitgesproken, te vermelden, zou te veel plaatsruimte vereischen (en we zouden 't ook niet kunnen) maar wij kunnen u melden, dat de Heere kennelijk in ons midden was. De weinige kracht der zangvereeniging werd gebruikt tot eer van 's Heeren naam, eene zuster zong dat heerlijke lied: „Het gebed eener moeder"; getuigen werden gehoord, en de Satan was niet in staat er in te dringen. Hij was uitgebeden. De Geest des Heeren reed als door vlakke velden. Bij 't heengaan, daar het al reeds over den tijd geworden was, werden zij uitgenoodigd, die behoefte hadden om den Heere te zoeken, nog enkele oogenblikken met ons te blijven. Gaarne wilden we helpen waar hulp verlangd werd. En zie, een jeugdig meisje kon hare tranen niet meer bedwingen. Zij had behoefte aan een Zaligmaker, zij gevoelde de zondelast, en wenschte verlost te worden van den last, die haar drukte. Haar vader, die zich achter in de kerk bevond en wachtende was opdat zijn dochter met hem naar huis zou gaan, wist niet, hoe het was dat zij niet kwam, riep haar bij haren naam, maar zij gaf geen acht op zijn roepen. De Heere had haar bij haren naam geroepen, en die stem wenschte zij te gehoorzamen. Haar vader liep op haar toe, en haar bij de hand grijpende, vroeg hij, of zij ook den Heere Jezus wenschte lief te hebben. Toen zei ze: „ja vader, en blijdschap vervulde zijn ziel. De eerste van zijne kinderen gewonnen voor Jezus. Wat een heerlijk oogenblik. Na met haar gebeden te hebben, riep ook zij den Heere aan, en zij vond vrede voor hare ziel. Haar vader dankte den Heer voor

de verhooring der gebeden. 't Was nog niet gedaan, en de blijdschap zou nog grooter worden. Ook haar aangehuwd zusje had behoefte om den Heer te dienen, wat het vaderhart nog meer verblijdde. Ook zij riep den naam des Heeren aan in allen eenvoud en vond verlossing. Van naar huis gaan was nog geen sprake.

De Heere zou nog meer doen, en zou ons toonen, dat waar Hij werkt, niemand kan keeren. Weer een meisje van omstreeks 19 jaar barstte in tranen uit De Heere sprak ook tot haar, en zij wenschte te gehoorzamen, ook zij, na met haar gebeden te hebben wierp zich in de armen van Jezus en werd verlost. Een broeder zeide: „We kunnen zoo niet weggaan, er zijn hier nog meer zielen, die verlossing noodig hebben, en zie daar zit een moeder, gebukt onder den last der zonde. We knielden met haar neêr, baden den Heer om verlossing van haar ziel, en hij hoorde het geroep van Zijne kinderen, en zij vond vrede. O! zeide ze: wat ben ik blij, dat ik verlost ben, en het beste deel gekozen heb. De Heere had nog meer om ons te geven. Een dochter van een Br. en Zr. der Gemeente had behoefte om den Heere te zoeken. Zij wenschte den Heere te dienen naar zijn woord. „O!" bad zij: „Heere, ik kan buiten U niet meer leven, 'k wensch U te volgen, en doen wat U behaaglijk is. Vergeef mij Heer wat ik tegen U heb misdreven'" En verlossing volgde. Ook hier dankte de Vader van dit meisje den Heere vurig voor de bekeering van zijn dochter. Geliefde Brs. en Zrs. Ge kunt begrijpen, daar was blijdschap onder Gods kinderen. Vijf zielen voor den Heere gewonnen! Het woord werd wederom bewaarheid dat God geen aannemer des persoons is. Geliefden! wat wij noodig hebben is de Heilige Geest in ons. Velen die zamen gekomen waren in het huis van Cornelius luisterden naar de rede van Petrus. En als Petrus nog deze woorden sprak viel de Heilige Geest op allen, die het woord hoorden. Geliefde kinderen Gods, laat ons niet tevreden zijn met vergeving der zonden alleen. Wij hebben meer noodig, n.l. de kracht des Heiligen Geestes, en als Hij in ons woont, ons onderwerpen aan Hem, het „ik" er onder. Niet het „ik" op den troon, maar Jezus Christus op den troon van ons hart; dan kan de Heere wonderen doen.

Laat ons aanhouden in 't gebed, loslaten wat losgelaten moet worden; klein worden voor den Heere, en wij zullen grootere dingen zien dan deze.

De Heere zegene al de geliefde Brs. en Zrs.

E. SUIKERBAKKER, Secr.

Correspondentie.

Een zuster in Apeldoorn: Uwe copie — vragen — voor ons blad, is blijkbaar tusschen Groningen en den Haag verloren geraakt. (Hoe is 't mogelijk?) maar alle nasporing is mislukt. De red. had echter toch reeds besloten uwe vragen niet op te nemen.

Broeders, die copie zonden, die nog niet geplaatst werd, verzoeken wij nog wat geduld te hebben.

N. v. BEEK.

Errata.

Behalve eenige zetfouten in ons vorig no., die licht in 't oog vallen, is er een, voor welke men verbetering gevraagd heeft:

blz. 51, 2de kolom, regel 10 van boven staat: „onbeschaafden" moet zijn — „o v e r b e s c h a a f d e n".

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van K. K. te Bergumerheide f 1.51, van B. K. te Wedde f 4.05, van H. M. te Antwerpen f 2.50, van J. R. te Stadskanaal f 10.20, van H. ter B. te Hengeloo f 6.70, van H. M. te Nieuwe-Pekela f 7.80, van H. B. te Sneek f 7.18½, van J. S. te Loppersum f 2,67, van J. Z. te Muntendam f 5,87½.

Vaillantlaan 415, den Haag. N. v. BEEK.

LIEFDEGAVEN.

V o o r d e Z e n d i n g.

Ontvangen van T. B. te Nijega f 4.

N.-Pekela. E. H. DE GROOT.

Eavngelisatie in de Veenkoloniën.

DIENSTREGELING.

ZONDAG 26 Febr. 1911.

Valthermond	br. Vorsteveld.
Odoornerveen	„ de Haan.
Musselkanaal	„ Reiling.

ZONDAG 5 Maart.

Valthermond	br. v. d. Baaren.
Musselkanaal	dezelfde.

ZONDAG 12 Maart.

Valthermond	br. Vorsteveld.
Odoornerveen	„ v. d. Baaren.
Musselkanaal	„ v. Beek Jr.

Aan allen,

die ons op den 16den dezer zoo in liefde gedachten en daar bewijzen van zonden, niet het minst uit mijn oude, dierbare Gemeente te Stadskanaal, maar ook niet weinig van de zijde mijner nieuwe Gemeente, die ik nu met vreugde mag dienen, en voorts aan vele broeders en zusters uit verschillende deelen des lands en uit het buitenland,

onzen hartelijken dank.

God maakte dien dag voor ons tot een dag van zegenrijke verrassingen, en uit de liefde zijner kinderen deed God ons zijne onnaspeurlijke liefde en genade aanschouwen, die ons inderdaad verwonderd doet staan.

Mede namens mijn Echtgenoote en huisgenooten.

'S-GRAVENHAGE, Vaillantlaan 415. N. v. BEEK.

No. 1244. DONDERDAG 2 Maart 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post ƒ 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

JEZUS!

(Gevonden in den lessenaar van een afvallige, die kort na zijn bekeering stierf).

'k Heb overal om hulp gezocht,
Mijn tijd verkwist, mijn ziel verkocht,
Maar nimmer één ik vinden mocht
Als JEZUS!

En als 'k te stillen zocht mijn vrees,
Mijn hoop soms kwijnde en dan weer rees,
Las 'k in Gods woord en telkens wees
't Op JEZUS!

In hart en ziel is 't donk're nacht,
'k Ben blind, gevoelloos en toch smacht
Ik naar den vrede en rust en kracht
Van JEZUS!

Hij stierf, Hij leeft, Hij heerscht, Hij pleit,
Hij zoekt, Hij noodigt, Hij bevrijdt;
Zou nog voor mij zijn heil bereid
Bij JEZUS?

Eens vond 'k in Hem mijn hoogste goed,
Eens was 'k gereinigd door Zijn bloed,
Zou 'k gaan nog eens, met nieuwen moed
Tot JEZUS?

Trots haat en spot en nijd en blaam,
Schoon 'k me over mijn verleden schaam,
Ik ga tot Hem, want 'k weet Zijn naam
Is JEZUS!

De Bijbel in twee woorden.

(Slot.)

Het Nieuwe Testament in één woord — **Jezus.**

Om twee partijen, die vijandelijk tegenover elkaar staan te verzoenen moet de middelaar van vriend van beide zijn.

Hoe dan kan de mensch van zijn kant een vriend aanwijzen, die den vriend van God ontmoet? In ons onderzoek waarover het Nieuwe Testament handelt, zullen we zien, dat „wanneer de volheid des tijds gekomen is, heeft God zijnen Zoon uitgezonden, geworden uit eene vrouw, geworden onder de wet, opdat wij de aanneming tot kinderen verkrijgen zouden." Gelijk in het Oude Testament ons Christus tegemoet ademt, zoo wordt in het Nieuwe Testament Jezus voorgesteld. Van het eerste tot het laatste vers zien we — Jezus. De evangeliën vermelden ons de geboorte, het leven, den dood en de opstanding van Jezus. De Handelingen der Apostelen vermelden het ontstaan van de gemeente van Jezus onder de Joden en de Heidenen. De Brieven verklaren de leer van Jezus. Het profetische boek van het Nieuwe Testament is de „Openbaring van Jezus".

Bij een nauwkeurig onderzoek van elk boek zien we duidelijk de hoofdgedachte, die het tot grondslag heeft; elk boek geeft ons een verschillend gezicht op Jezus.

Mattheus schrijft over Jezus als „De Zoon van David." hoofdst. 111.

Markus schrijft over Jezus als „De Zoon van God." 1:1.

Lukas schrijft over Jezus als „Jezus, de Zoon des menschen." Hand. 1:1.

Johannes schrijft over Jezus als: „Jezus is de Christus, de Zoon van God." 20:31.

De Handelingen der Apostelen deelen ons mede, dat de discipelen vrede predikten door Jezus Christus. 10:36.

In den Brief aan de Romeinen is Jezus de rechtvaardigheid Gods. 3:21.

In den Brief aan die te Korinthe in Jezus „de wijsheid, regtvaardigheid, heiligmaking en verlossing.“ 1 Kor. 1 : 30.
In Galaten is Jezus het ware „zaad“ van Abraham. 3 : 16.
In de Efeze brief is Jezus het hoofd van de gemeente 4 : 15; 5 : 30, 32.
In de Philippenzen is Jezus ons voorbeeld „want dit gevoelen zij in u, hetwelk ook in Christus Jezus was.“ 2 : 5.
In de Kolossenzen is Jezus het leven der gemeente 3 : 1, 3.
In de Thessalonisenzen is Jezus de verwachting en hoop der gemeente. 1 Thes. 1 : 9, 10.
In Timotheus is Jezus de middelaar, die gepredikt moet worden. 1 T. 2 : 7.
In Titus is Jezus de verlosser en reiniger van zonde. 2 : 14.
In Philemon is Jezus de ware beweegreden tot vergeving; vers 5.
In den Hebreën brief is Jezus de Apostel en Hoogepriester. 3 : 1.
In Jacobus is Jezus ons een voorbeeld van geduld in de goede werken onder beproeving en vervolging. 5 : 6—11.
In Petrus is Jezus de Herder zijner kudde. 1 Petr. 2 : 25.
In de brieven van Johannes is Jezus de bron van vreugde en liefde 1 Joh. 3 : 24.
In Judas is Jezus de grondslag der gemeene zaligheid; vers 3.
De openbaring van Johannes is de *openbaring van* Jezus Christus, die God aan Hem gaf om zijnen discipelen de dingen te toonen, die haast geschieden moeten. 1 : 1.

In het kort, Jezus openbaart zich zelf als een vriend des menschen; hij onderneemt alles om des menschen wil. Het oude Testament toont ons Christus in den hemel, de vriend van Gods zijde; het Nieuwe Testament toont ons Jezus de vriend van de zijde der menschen. Christus is God's Messias.

Jezus is de mensch onder de menschen, die zijn ziel tot den dood uitgiet. Hier vindt de gebrokene van harte juist wat hij noodig heeft — een Heiland, die voor hem gevoelen kan, daar Hij zelf volmaakt is geworden door lijden. Hij komt de behoefte der zondaars tegemoet met uitingen als deze: „Komt tot mij, allen die vermoeid en beladen zijt, en ik zal u rust geven.“ — „Geloof in den Heere Jezus, en gij zult zalig worden.“ — „Het bloed van Jezus Christus, God's zoon, reinigt ons van alle zonden.“

Het Nieuwe Testament wordt dus in één woord opgesomd: — *Jezus*, de Middelaar van de zijde van den mensch.

De Bijbel in twee woorden — **Jezus Christus.**

We erkennen dat de misterie groot is, dat God in het vleesch zich openbaarde. De Christus van Gods zijde nam het wezen van den mensch aan, en werd van eene vrouw geboren en werd Jezus genoemd. Deze Jezus was de Christus, die in de gestaltenis Gods zijnde, geenen roof geacht heeft Gode evengelijk te zijn; maar heeft zichzelven vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende, en is den mensch gelijk geworden en in gedaante gevonden als een mensch, heeft hij zichzelven vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot den dood, ja tot den dood des kruises.“

Het Oude Testament toont ons den „Christus“ aan — het Nieuwe Testament „dien gekruisigd.“

De groote afgrond tusschen den Hemel en de Aarde is overbrugd door het Woord dat vleesch geworden is. De Christus van Gods zijde wordt de Heiland van de zijde des menschen en aldus de vriend van beiden. Want er is één God en één Middelaar tusschen God en den mensch, de mensch Christus Jezus, die zichzelf tot een rantsoen gaf voor allen.

Dat Jezus van het Nieuwe Testament de Christus is van het Oude Testament, is duidelijk.

Jezus was het zaad van Genesis:

„Maar wanneer de volheid des tijds gekomen is, heeft God zijnen Zoon uitgezonden, geworden uit eene vrouw, geworden onder de wet. Gal. 4 : 4.

Jezus was het Paaschlam van Exodus:

Want ook ons Pascha is voor ons geslacht, namelijk Christus.

Jezus was de Hoogepriester van Leviticus:

„Maar Christus, de Hoogepriester..... is door zijn eigen bloed éénmaal ingegaan in het Heiligdom....“ Hebr. 9 : 11,12.

Jezus was de geslagen rots uit Numeri:

„....En Hij gezonden zal hebben Jezus Christus, die u te voren gepredikt is; want Mozes heeft tot de vaderen gezegd: de Heer, uw God, zal u eenen Profeet verwekken uit uwe broederen, gelijk mij. Hand. 3 : 20,22.

Jezus was degene die komen zou van Jesaja:

„Gaat heen en boodschapt Johannes weder hetgeen gij hoort en ziet: de blinden worden ziende, en de kreupelen wandelen; de melaatschen worden gereinigd, en de dooven hooren; de dooden worden opgewekt, en den armen wordt het Evangelie verkondigd. Matth. 11 : 4, 5.

Jezus was de Heere onzer gerechtigheid van Jeremia:

„Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, die ons geworden is wijsheid van God, en regtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing.“ 1 Korinthe 1 : 30.

Jezus was het teedere takje waarvan Ezechiel spreekt:

„De wortel Davids heeft overwonnen om het boek te openen.“ Openb. 5 : 5

Jezus was de uitgeroeide Messias van Daniel:

„De Zoon des menschen moest veel lijden en verworpen worden van de Ouderlingen en Overpriesters en Schriftgeleerden en gedood worden.“ Markus 8 : 31.

Jezus was de verwonde uit Zacharia:

„Zij zullen zien in welken zij gestoken hebben. Joh. 19 : 37.

Jezus was de Engel des verbonds van Maleachi:

„Want deze is het van wien geschreven staat: ziet Ik zend mijnen Engel voor uw aangezicht, die uwen weg bereiden zal, voor u heen.“ Matth. 11 : 10.

Jezus is de Priester naar de ordening van Melchizédek van de Psalmen:

„Gij zijt Priester in der eeuwigheid naar de ordening Melchizédeks.“ Hebr. 7 : 17.

Nu begrijpen wij, waarom Paulus verkondigde, dat Jezus was de Christus. Nu begrijpen wij, dat de eenige Middelaar tusschen God en de menschen is de mensch Christus Jezus.

De vriend van God verlaat den hemel als Christus. Op aarde wordt Hij de vriend der menschen in Jezus. Hij verliet de aarde en keert terug naar den hemel als de mensch Christus Jezus; het Oude Testament werpt licht op het Nieuwe Testament, en omgekeerd.

De Christus van het O. T. laat ons den Jezus van het N. T. zien, en de Jezus van het N. T., den Christus van het O. T.

Daarom kan de geheele bijbel in twee woorden worden opgesomd:

Christus Jezus, de eenige Middelaar tusschen God en den mensch.

Indien deze dingen alzoo zijn, hoe gemakkelijk is het dan om in de inspiratie te gelooven. In het Oude Testament spraken heilige mannen, naardat zij door den Heiligen Geest bewogen waren. In het Nieuwe Testament getuigt de Heilige Geest van Jezus, dat Hij hen verheerlijken zal, want Hij zal van het zijne ontvangen en het henlieden openbaren.

De bijbel is de boodschap God's aan den mensch betreffende zijn Zoon, aan ons bekend gemaakt door den Heiligen Geest.

De bijbel wordt nu in bijna alle talen en dialecten gelezen. Hij heeft zijn weg tot in de donkere plaatsen dezer wereld gevonden, waar het donker is als in de ingewanden der aarde, maar waar gij toch zijn vriendelijk licht kunt zien schijnen. Daar kunt ge aanschouwen, hoe zijne waarheden bemind en opgevolgd worden, dat het Woord Gods een lamp is voor den voet en een licht op het levenspad. Och, dat de mensch dit Woord steeds eerbiedig en leergierig nadere. — „Open Gij mijne oogen, opdat ik wonderbare dingen uit Uwe wet aanschouw.“

Laat mij een iegelijk, die het Woord beminnen, toch ernstig verzoeken, om wanneer gij het Boek der boeken openslaat, uwe schoenen der onverschilligheid te ontbinden, want de grond waarop gij staat is heilig.

Mijn wensch en bede is, dat God „u geve naar den rijkdom zijner heerlijkheid met kracht versterkt te worden door Zijnen Geest in den inwendigen mensch, opdat Christus door het geloof in Uwe harten wone en gij in de liefde geworteld en gegrond zijt, opdat gij ten volle kondet begrijpen met al de heiligen, welke de breedte en lengte en hoogte en diepte zij en bekennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot al de volheid God's“.

Tot dengenen, die den Heere Jezus gezocht en gevonden hebben, zou ik gaarne willen zeggen: neem den bijbel als een brief van Uw hemelschen Vader, die u vertelt waarvoor gij beven, wat gij gelooven, hoe gij handelen moet gedurende uw kortstondig verblijf op aarde. Zoek altijd naar Zijne leiding, indien uwe aardsche ouders weten hoe hunne kinderen goede gaven te geven, hoeveel te meer zal uw hemelsche Vader den Heiligen Geest geven aan hen, die Hem erom vragen. Lees en leer dagelijks uit Zijn woord, doe wat u daarin gezegd wordt, en gij zult zeker in genade groeien en in kennis van onzen Heer en Heiland Jezus Christus.

Tot hen die zonder hoop en zonder God zijn, zou ik gaarne willen zeggen: gij weet, dat gij niet gelukkig zijt met dezen Christus Jezus, die zoo kort bij U is, en toch nog niet de uwe is. Ik wil aannemen, dat gij gewillig zijt om onderwezen te worden. De aarde en de hemel moeten verbonden worden.

Jezus is de eenige weg. De bijbel vertelt u van dezen weg. Keer dus de wereld den rug toe en keer met een berouwvol hart uw aangezicht naar den bijbel, en geloof in Hem, van wien hij spreekt: „Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt“.

„En het bloed van Jezus Christus Gods Zoon reinigt ons van alle zonde“.

Leer, geloof, geef in uw leven weer wat gij leert, gelooft.

Hij werd mijn vriend. Waarom niet de uwe? Hij werd mijn Middelaar. Waarom niet de uwe? Ik heb mijn Heiland in het Woord gevonden. Waarom gij niet?

En indien ik door geloof gerechtvaardigd wordt en in den vrede van onzen Heere Jezus Christus mij verheugen mag, waarom gij niet?

De bijbel handelt over den vriend van Gods zijde — Christus.

„Want alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.“ Joh. 3 : 16.

De bijbel handelt ook over den vriend van de zijde des menschen.

„Dit is een getrouw woord en aller aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om zondaren zalig te maken. 1 Tim. 1 : 15.

De bijbel openbaart Christus Jezus, den Zoon van God „opdat gij geloovende het leven hebt in Zijnen naam.“ Joh. 20 : 31.

VERT. DOOR J. W.

Merkwaardige afscheidspreek.

Uit het maandblad „Maran-atha“, orgaan der Nederl. tentzending, nemen wij het hiervolgende stukje van den man „op den wachttoren“ over. Het sluit geheel aan bij wat wij misschien honderde malen beweerden aangaande de ongeoorloofde gemeenschap met ongeloovigen behalve natuurlijk het daarin vermeldde bezwaar tegen den doop der kinderen van onbekeerde ouders. Wij meenen, dat, als men de leer van den kinderdoop toegedaan is, men geen onschuldig kind dien zegen (?) mag onthouden wegens de

zonde en het ongeloof der ouders.

Bovenbedoeld stukje luidt dan als volgt:

„'t Zal u interesseeren, mijn lezers, kennis te nemen van het onderstaande schrijven, waarin een gedeelte van een *merkwaardige afscheidspreek*. Een zeer gezien Duitsch predikant Probst Olsen te Lynge (Seeland) heeft zijn ambt neergelegd en geeft daarvan de volgende verklaring:

„De reden waarom ik mijn afscheid neem is eenvoudig deze: ik ben zeker, hier niet meer bruikbaar te zijn. Er worden aan een predikant zooveel eischen gesteld die hij vervullen moet — ik heb dat in mijn jonge dagen met moeite gekund, in later tijd werd het mij nog zwaarder.

Zonder iemand te beleedigen kan ik zeggen, dat de meesten in deze gemeente maar heel los met de kerk samenhangen. Maar wanneer dit waar is, dat de band tusschen de kerk en de meeste gemeenteleden zoo los is, dat men ternauwernood kan zien waarin ze bestaat, dan is het zwaar, niettegenstaande deze wetenschap de kinderen van al deze menschen te doopen, hen aantenemen, kerkelijk te trouwen enz. wanneer dit verlangd wordt.

Ik kan het predikambt niet aanzien als een ambacht, waarvoor ik mijn loon aanneem. Wanneer men zich zelf beschouwt als dienaar Gods en der kerk, en niet als allemans knecht, dan is het hard en moeielijk predikant te zijn onder zulke verhoudingen.

Maar, zal men zeggen, dan had gij toch naar een andere plaats kunnen gaan. Neen — ook dat kon ik niet, want heeft men eenmaal dat gezien wat ik gezien heb, dan helpt het niet ergens anders heen te gaan. Het is overal hetzelfde, hoogstens is er een gradueel verschil." —

Men heeft deze openhartige bekentenis niet overal met dank aangenomen. Maar 't is veel waard zijn geweten zuiver te bewaren." N. v. B.

Gemeente van Gedoopte Christenen. *)

(BAPTISTEN GENOEMD.)

Misschien zijn er nog enkelen, die dit blaadje in handen krijgen en minder met de geschiedenis des christendoms bekend zijn, die vragen: wat is dat nu weer? Een nieuwe vreemde secte? Wat willen zij?

Lezer, wij willen u antwoorden:

1. Deze Gemeente vormt een zeer gewone protestantsche gezindte, en bestaat uit zeer gewone menschen, die in Jezus Christus als hun persoonlijken Zaligmaker gelooven, volgens de leer der H. Schrift of des Bijbels, en die mitsdien ieder voor zich verlossing kennen door Jezus bloed en wedergeboorte door den Heiligen Geest.

2. Nieuw is deze gezindte niet, maar is zoo oud als het christendom.

3. Een „secte" is zij niet, want de aanhangers dezer gezindte vereenigen zich niet om eenigen naam of persoon, ook niet om eenige bijzondere godsdienstige handeling, maar uitsluitend om het eenig Hoofd der Gemeente Gods, Jezus Christus, en zoeken het onderwijs des Heiligen Geestes.

4. Zij sluiten zich aan bij alle bekende geloovigen in Christus — voor zooveel het de in- en uitwendige zending aangaat en helpen gaarne goede werken en alles wat het heil van volk en vaderland betreft, met al de hun ten dienste staande krachten bevorderen.

5. Zij kunnen zich echter volgens de verkregen kennis der Waarheid en hunne verlichte consciëntie niet vereenigen met de verschillende kerken en kerkelijke vormen en toestanden, waarbij de mammon gediend wordt en waarin meerendeels ongeloovigen en bloot naam-christenen het recht en de regeering in handen hebben, en door welke de naam en het Evangelie van Christus smaadheid wordt aangedaan.

6. Zij weten zich geroepen om te protesteeren tegen de algemeen in Roomsch Catholieke en Protestantsche kerken in gebruik zijnde zoogenaamde kinderdoop (lees besprenging), die beslist onbijbelsch is, en die de kerk voor vele eeuwen reeds, *maar toen zij aan 't zinken was*, in de plaats van den waren Doop der geloovigen geschoven heeft.

7. Zij waardeeren voorts en maken gaarne gebruik van al het goede, en geoorloofde wat nog in verschillende kerken aanwezig is, ja, in de meeste gevallen passen de gedoopte christenen toe en leven uit, dat, wat andere protestantsche gezindten of kerken zich hebben voorgenomen of in hunne belijdenisschriften zich voorgeschreven zien, zonder dat zij het echter practisch uitvoeren.

Lezer, „beproeft alle ding; behoudt het goede" (1 Thess. 5 : 21). N. v. B.

*) Dit stukje is bestemd voor strooibiljet. Er zullen eenige duizende afdrukken van genomen worden, met behoorlijke ruimte om Predikdiensten, b.v. met een stempel, er op te vermelden. Gemeenten, die er gebruik van wenschen te maken, kunnen ze tegen den kostenden prijs bekomen bij de Red. van dit blad.

Wat onze beginselen aangaat.

IV.

Ons verband met andere geloovigen.

De vraag is niet onbelangrijk: in hoeverre kunnen en moeten we samengaan en samenwerken met geloovigen, die buiten onze gemeentelijke orde en verband leven.

De statuten van de meeste onzer gemeenten bevatten ook deze clausúle: „ons doel is:.... met geloovige belijders van den Christus ook buiten haar (de gemeente) te werken tot heil des vaderlands en der wereld in het algemeen en tot de komst van het Godsrijk." De statuten der Unie zeggen eveneens, te bedoelen „met geloovige belijders van den Christus, van anderen naam, mede te werken tot heil des vaderlands en der wereld in het algemeen, naarmate de

gelegenheid daartoe aangeboden wordt of de omstandigheden dit vereischen of toelaten zullen; om de rechten te bepleiten van alle menschen tot vrijdom van terugzetting, beperking of belasting in zaken van zuiver godsdienstigen aard."

Ook dit beginsel te handhaven is onze roeping. We kunnen hiervoor geen rechtstreeksche of letterlijke teksten of bewijzen uit de Heilige Schrift aanvoeren, omdat die er heel eenvoudig niet in te vinden zijn. Zulks is gemakkelijk te verklaren uit het feit, dat ten tijde toen de bijbelboeken geschreven werden, er nog geene verschillen en verdeeldheden onder de Christenen waren, welke we nu moeten zien. Wel waren verschillende en menigmaal elkander bestrijdende gevoelens onder de geloovigen, maar er was nog maar eene soort van georganiseerde gemeenten en nog maar eene erkende gemeenschap. De Apostel Paulus richt zich nog in den aanhef van zijn brief aan de Corinthische gemeente — tot „allen, die den naam onzes Heeren Jezus Christus aanroepen in alle plaats, beide huns en onzes Heeren."

Intusschen geldt als algemeenen leefregel wat de Apostel in Filipp. 4:8 schreef: „Voorts broeders, al wat waarachtig is, al wat eerlijk is, al wat rechtvaardig is, al wat wel luidt zoo er eenige deugd is en zoo er eenige lof is, bedenkt dat.

Wij kunnen en behooren ons aan te sluiten bij en, naar ons vermogen, onze medewerking te verleenen aan elk pogen en elken arbeid, die niet strijdig zijn met de beginselen der Gemeente Gods. Wij mogen niet angstvallig vragen: kan deze of die arbeid of beweging voordeelig zijn voor *mijn* partij, voor *mijn* organisatie, voor *mijn* kerk. Wij worden geroepen om ten allen tijde en overal de banier der Waarheid, der Waarheid, uit welke alle waarlijk geloovigen geboren zijn, hoog te houden en kenbaar te maken onder alle menschen. Er is geen aparte waarheid voor Hervormden, Gereformeerden, Lutherschen, Doopsgezinden, Baptisten etc. etc. — er is maar ééne Waarheid Gods, voor welke alle menschen op aarde en in den hemel zich moeten buigen. Misverstand en duisterheid aangaande die Waarheid is er veel en doet velen dwalen.

Kennis der H. Schrift, waarin de Waarheid Gods ons bekend gemaakt wordt, is van het hoogste gewicht voor de geloovigen, niet het minst in onze dagen. Een eerlijke toepassing van de Waarheid hangt af van een eerlijk gemoed, dat door waarheid geleid en beheerscht wordt. „Die uit God is, hoort de woorden Gods" en „die de Waarheid doet, komt tot het licht." Wederom zegt de Heiland, die zelf vol van genade en waarheid was, tot de geloovig geworden Joden (Joh. 8:31 en 32): „Indien gij lieden in mijn woord blijft, zoo zijt gij waarlijk mijne leerlingen, en gij zult de Waarheid verstaan, en de Waarheid zal u vrijmaken."

Die waarheid is het licht, dat de wereld moet en alleen *kan* verlichten, en alle duisternis verdrijft uit menschenharten. Medewerkers te mogen zijn om alom dat licht rond te dragen en van dat licht te getuigen, moet door ons als een groot voorrecht geacht worden.

Getuigen der waarheid Gods, door woord en wandel, moeten wij zijn. Verdedigers heeft die waarheid niet noodig; die dit meent wel te moeten doen — meent te moeten apologiseeren — heeft wel wat van iemand, die zijn schouder tegen een rotsgebergte aanzet om dien berg te steunen! Wij vermogen niets tegen de waarheid, maar voor de waarheid, aldus den Apostel Paulus.

De waarheid heeft ook haar eigen licht; wij kunnen er geen licht aan toevoegen. Wij hebben alleen noodig in de juiste verhouding tot dat licht te komen en te wandelen in dat licht, als in het licht des levens, dan worden we verlicht. En tot het komen *tot* en het blijven *in* die goede verhouding kan de eene geloovige den anderen behulpzaam en tot steun zijn. Daartoe dient de gemeenschap der heiligen en een ordelijk gemeentelijk leven, waarin de een zich door den andere wil laten dienen. Een Christen, die daaraan geene behoefte betoont, is niet van goede gezindheid en is niet vrij van wat men wel eens noemt geestelijken hoogmoed, en loopt gevaar zich zelven in zich zelven te verliezen en eindelijk niemand hooger te schatten en hooger te achten dan zich zelf.

(*Wordt vervolgd.*)

Wel scherp, maar waar.

In „der Wahrheitzeuge" staat een art. van den Red. waarin hij ijvert tegen een uitdrukking die door de Staatskerkelijken in Duitschland dikwijls gebruikt wordt en luidt: „Achting voor het historisch gewordene!"

De leuze die men hier te lande nog al eens hoort: „Terug naar Dordt", of „naar 1834" heeft haren grond in hetzelfde beginsel.

De Red. van „der W." komt eindelijk tot het volgende slot: Weg dus met de leuze: „Achting voor het historisch gewordene." Ieder mensch moet eens in zijn leven het van zijne vaderen geërfde onderzoeken; hij moet zelf stelling nemen, ook al loopt hij gevaar, dat hij geheel met de voorvaderlijke wijze moet breken en geheel nieuwe wegen inslaan. Voor hem beslist zijn eigen geweten! In dit opzicht bevalt ons koning Hiskia. Toen hij zag, dat men de door Mozes gemaakte koperen slang aanbad en haar rookte, 2 Kon. XVIII: 4 verbrijzelde hij haar. Toen was het uit met het „historisch gewordene." Het was een volksgevaar, en daarom: Weg er mêe!

Dit zeggen wij ook tot allen die door overlevering Baptisten zijn. Al waren uwe ouders ook nog zulke wakkere Baptisten, daarmêe zijt gij nog niets, tenzij dan dat gij door persoonlijk besluit aan denzelfden kant staat. Laten wij ons wachten voor het „historisch gewordene," het heeft reeds oneindig veel onheil aangericht. Het heeft tot nog toe steeds tot vermagering, verstijving en versteening geleid. De mond der Waarheid roept al dezulken toe: „Weest dan ijverig en bekeert U!"

Wij meenden dat dit woord van onzen Duitschen broeder ook wel door Hollanders overwogen mocht worden, want hoe verkeerd het moge zijn de wijsheid

en den raad der ouden lichtzinnig te verachten, even verkeerd is het hen te vergoden. F.

Ingezonden.

APELDOORN, 8 Febr. 1911.

Heden was het drie jaren geleden, dat onze Vrouwenvereeniging werd opgericht. Daarom konden wij dan ook niet nalaten dezen dag, al was 't dan ook op bescheiden wijze, te herdenken. Onze voorzitster opende deze vergadering met gebed en las Efeze 5 voor, waarover nog eenige woorden en wenken ten beste werden gegeven. Uit de verslagen van het bestuur en verdere bespreking bleek ons hoe onze vereeniging onder 's Heeren zegen nog steeds in bloei toeneemt, en voor velen tot zegen en hulp mocht zijn ook in tijdelijke omstandigheden. Zoo mochten wij eenige aangename uren tezamen zijn, en woorden van hart tot hart spreken, afgewisseld door eenige onzer liederen. Wij gevoelden dat de Heer in ons midden was. De naam „Maranatha" werd aan onze vereeniging gegeven om dit zoo bij uitstek waarschuwend woord vooral onder ons in gedachten te houden en om ons vooral tegenover onze kinderen, waarvoor wij bestemd zijn, als de eerste evangelieverkondigsters te zijn, ten einde wij met de onzen gereed mogen zijn als Jezus komt.

Een zaak was er die onze feestvreugde zeer benevelde, 't was de wetenschap dat onze voorzitster, zuster Kuipers, voor 't laatst met ons het jaarfeest vierde, daar zij, zooals u allen wel bekend is, naar Haulerwijk gaat. Zoo was de tijd van scheiden weer veel te spoedig aangebroken en gingen wij allen getroost en vol moed huiswaarts. Ook ons in uwe voorbede aanbevelende, de Secretaresse,

H. G.

Een en ander.

Een Wereld-Bijbel.

Het monument der Hervorming in de 16e eeuw was de Bijbelvertaling van Luther, in de 17e eeuw gevolgd door de Engelsche en Hollandsche nationale Bijbelvertalingen.

Thans is het oogenblik gekomen om ter gelegenheid van het 4e eeuwfeest der Kerkhervorming den grondslag te leggen voor de uitgave van een wereld-Bijbel, tekstuitgave èn vertaling.

Als eerste stap hiertoe heeft aan den vooravond van Luther's sterfdag een vriend van „De Schatkamer" ons f 120 aangeboden om als prijs uit te reiken aan de persoon of vereeniging, die door hare geschriften vóór 15 Febr. 1912 het meest er toe heeft bijgedragen om deze taak den protestanten op het hart te binden.

Mededingers hebben niets anders te doen dan een ex. hunner gedrukte uitgaven aan „De Schatkamer" toe te zenden.

(DE SCHATKAMER).

Door Rijkdom ten Val gebracht.

Verlang niet naar rijkdom! Verkrijg u zooveel mogelijk ware wijsheid en goedheid, maar wees met een bescheiden deel van het goed dezer wereld tevreden. Rijkdommen blijken zoowel een vloek als een zegen te zijn.

Ik wandelde eens door een boomgaard, en keek om mij heen, toen ik een lagen boom ontdekte, die meer dan de andere met vruchten beladen was.

Bij nader onderzoek bleek het, dat de boom door het gewicht zijner eigene schatten gebogen en gebroken was.

„O," zeide ik, den boom aanstarende, „hier ligt er een, die ten val is gebracht door zijne eigene rijkdommen!"

Voorts zag ik op mijne wandeling een herder, die het verlies betreurde van een schaap dat dood aan zijne voeten lag.

Bij navraag bleek mij, dat een vreemde hond de kudde had aangerand, dat alle andere schapen door openingen in de heg ontsnapt waren, maar dat de doode ram meer wol op den rug had gehad dan de andere dieren, zoodat de dorens der heg hem hadden opgehouden, totdat de hond hem had ingehaald en doodgebeten.

„Hier is er weer een," zeide ik, „die ten val is gebracht door zijne eigene rijkdommen."

Aan het einde van mijne wandeling ontmoette ik een man, met houten beenen, die op twee krukken voortstrompelde.

„Vertel mij eens, arme vriend," zeide ik tot hem, „hoe hebt gij toch uw beenen verloren?"

„In mijne jonge dagen", antwoordde hij, „was ik soldaat. Met eenige kameraden viel ik eene vijandelijke afdeeling aan; wij overwonnen en namen den buit mede. Mijne makkers waren met weinig tevreden, maar ik droeg zooveel mee als ik maar torsen kon. Wij werden nagezet; mijne kameraden ontsnapten, maar ik was zoo zwaar belast, dat men mij te pakken kreeg, en ik werd zoozeer gewond, dat ik het leven alleen behield door het verlies mijner beide beenen. Dat was een leelijk ding, mijnheer! maar het is nu te laat om er berouw van te hebben".

„Ach, vriend," dacht ik, „even als de vruchtboom en de ram, hebt gij uw ongeluk aan uwe schatten te wijten. Uwe eigene rijkdommen hebben u ten val gebracht".

Wanneer ik rijke menschen zooveel zorg zie dragen voor hun lichaam en zoo weinig voor hunne ziel, dan heb ik uit den grond mijns harten medelijden met hen, en denk dan wel eens: er worden er evenveel door rijkdom als door armoede ten val gebracht.

„Die rijk willen worden, vallen in verzoeking, en in den strik, en in vele dwaze en schadelijke begeerlijkheden, welke de menschen doen verzinken in verderf en ondergang."

Misschien is dit een goed gebed voor u: „Armoede of rijkdom geeft mij niet; voed mij met het brood

mijns beschieden deels; opdat ik, zat zijnde, U dan niet verloochene, en zegge: Wie is de Heere? of dat ik, verarmd zijnde, dan niet stele, en den Naam mijns Gods aantaste."

SPURGEON.

LECTUUR.

No. 12, 21ste jaarg. en no 1, 22ste jaarg. van 't „Homoeopathisch Maandblad" — uitgave van de uitgevers La Rivière en Voorhoeve, Zwolle — liggen voor ons. Dit keurig nette periodiek, geeft ook in deze no's. weer veel belangrijks te lezen, voor ieder die veel of weinig van de homoeopathische geneeswijze wenscht te weten.

Over Tuberculose en hare genezing heeft Dr. Kallenbach het, Dr. J. Voorhoeve Dillenburg over massage van het hart met illustraties. Voorts vindt men er in verschillende andere wenken van theoretischen en practischen aard.

Men vrage proefno. bij zijn boekhandelaar.

N. v. B.

PAARLEN.

De grootste vijand van het goede is niet de liefde tot het kwade, maar de valsche schaamte voor het goede. Onreine begeerlijkheid, booze hartstocht heeft hare duizenden, valsche schaamte heeft hare tienduizenden verslagen.

Wie kan heerschen, die niet weet te zwichten? Wie behouden, die niet kan loslaten? Wie winnen, die niet weet te verliezen?

Het christendom is daarom de ware Godsdienst, omdat het de dooding der zelfdienst is; het is daarom de ontwikkeling, de veredeling van den ganschen mensch, omdat het de Eigenliefde, die verdorring des menschen, bestrijdt.

Die den Heere te kort doet, doet ook zichzelven te kort.

Liefde voor Jezus is de proef of er iets waars en wezenlijks is in ons roemen als kinderen van God.

Het heeft geen haast.

„Het heeft geen haast" zegt gij,
'tHeeft wél! zeg ik;
De tijd is haastig en stelt af
wat uitgesteld is.
Tast toe, grijpt aan, zet door!
Dat oogenblik
Is 't Uwe slechts, dat niet
voorbijgesneld is.

Machteloos zijn menschen vertroostingen; aan het hoogmoedig groothouden komt eenmaal een einde; de verstrooiïng is verwoestend; en wat uwe smart verdooft, verdooft ook het leven in uw eigen boezem. Houd op vertroost te willen worden ten koste van het edelste gevoel uws harten! Maar zoek ook geen troost bij uws harten gevoeligheid; het is slechts eene andere soort van bedwelming.

Voorwaar, indien er een genoegen is in tranen af te drogen en op het uitgeweend gelaat den glimlach van een blijder hoop te zien verschijnen; indien de aanblik van een opgeheven lijden, van een gestuiten ondergang, van een meer en meer deinzend gebrek, gelukkig maakt; indien de bewustheid eene groote zonde, een wanhopigen stap te hebben voorgekomen, eene bange vertwijfeling te hebben doen ophouden, een gevoel van zaligheid geven kan, dan moet het geven zalig zijn.

De voorzienigheid Gods waakt overal; werkt altijd; is de opperste oorzaak van volstrekt alles; is eene openbaring van liefde voor degenen, die God vreezen.

Nieuwe Uitgaven.

Met groot genoegen heb ik kennis gemaakt met de nieuwe Muziek-uitgave

„Het boek der Psalmen,"

Gecomponeerd door

L. H. DEELMAN Izn.,
te Groningen.

Voor Gemengd Koor, Kwartet of voor een Zangstem. Met begeleiding van Orgel, Harmonium of Piano.

Deze 1e aflevering bevat een inleiding en vijftien Psalmen. De Componist heeft het zoo tal van jaren, ja anderhalve eeuw bestaande Koraalmuziek doen vervangen door nieuwe zetting en noten. Het welk een zeer verdienstelijk werk mag heeten.

De muziek is zoo, dat de woorden zoowel als de noten tot hun volle recht komen.

Deze prachtuitgave is vierstemmig gezet, en zal den spelers genot verschaffen bij het zien der heldergedrukte noten op goede qualiteit papier.

Slechts een kleine aanmerking bij Ps. 9.

De speler zal wel zien dat de eerste regel van het vers begint met twee kruizen, en bij de drie laatste regels slechts één kruis is gezet.

Deze uitgave zal verschijnen in acht afleveringen elk van twee-en-dertig bladz.

Voor muziek kenners en ook voor leeken zal het de moeite loonen er kennis mede te maken.

'S-HAGE, J. DE R.

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van E. S. te Paterson N. J. f 27.28, van ter B. te Haarlem f 9.48, van J. D. te Leerdam f 3.60.

N. v. BEEK.

Mor niet.

Mor niet, o, mensch! wijl God niet
immer u verheugt;
Maar dank veeleer, wijl Hij door
tijdelijke smarte
Bedoelt, de vatbaarheid te brengen in
uw harte
Voor eindelooze vreugd.

LAURILLARD.

No. 1245. DONDERDAG 9 Maart 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post ƒ 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

Mijn weg.

Ik weet niet, hoe Ge o Heer mij leiden zult,
Voor dat Uw raad wordt uur na uur vervuld,

Ik weet niet, of Uw wil mij voeren zal
Langs donk're wegen, door het diepe dal,

Of dat ik op den bergtop blij zal staan,
En juichend al uw goedheid gadeslaan.

Maar als ik dalen moet langs 't donk're pad,
Houdt Gij, o Heiland, dan mijn hand gevat.

Of, als ik steeds in 't stralend licht zal staan,
Wil dan, ook dan, mijn God, niet van mij gaan.

Opdat ik niet in 't donker van U dwaal,
En mij mijn vijand haastig achterhaal!

Of, op der bergen top ik U vergeet,
Die mij toch 't hoogst geluk ontmoeten deed.

O God, verhoor mijn staam'lend smeeken nu,
Dat, hoe 't ook ga, mijn weg mij voer' tot U!

J. M. WESTENBRINK—WIRTZ.

Overdenking van 1 Cor. 16 : 13.

Wanneer wij bovenstaanden tekst aandachtig lezen en eenigzins verstaan, zien wij al spoedig, dat hij niet op alle menschen betrekking heeft. Dat de schrijver, een bijzondere soort, n.l.: wakkere — ontwaakte menschen op het oog heeft. Immers, welk een zin zou het hebben, om tegen iemand, die in de rust was, die sliep, te zeggen: „waakt, staat in het geloof, houdt U mannelijk, zijt sterk?" Welk een zin, om tegen allen gelijkelijk, bekeerden en onbekeerden, te zeggen, dat zij als christenen moeten handelen en wandelen, moeten waken, bidden en strijden? Neen! neen, dat gaat niet, en de Apostel bedoelt hier dan ook: christenen, d.w.z. geloovigen, bekeerden, wedergeborenen. Menschen, die van den Heer Jezus gehoord hebben, die in Hem geloofd, die zich aan Hem gegeven, die Hem aangenomen hebben, die, al is het niet met dezelfde woorden, dan toch in dezelfde beteekenis, gezegd hebben:

„Heer, gij zijt mijn eeuwig erfdeel, meer dan 't leven zijt Gij mij; Laat mij, op mijn pelgrims reize, altijd wandelen, aan uw zij."

Tot deze richtte Paulus dezen brief; tot hen, o.a. deze woorden: „waakt, staat in het geloof, houdt U mannelijk, zijt sterk."

Als gij dezen brief aandachtig leest of gelezen hebt, zult gij opgemerkt hebben, dat, al is er nog vrij wat onderscheid tusschen dien aan de Romeinen b.v. wat den inhoud betreft, de Apostel toch niet de groote hoofdwaarheden vergeet, t.w. dat Christus, en Hij alleen, de hoop en de grond onzer hope is en moet zijn; dat niemand: Apollos noch Paulus, noch Petrus of iemand anders, maar alleen Christus den mensch kan redden.

Hij toch alleen is ons geworden: „wijsheid van God, rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing." Staande in dat geloof kunnen, mogen wij roemen: „dood, waar is Uw prikkel, graf, waar is Uw overwinning?"

Dat geloof is niet aller, d.w.z. niet het deel van allen, maar alleen van hen, die zich aan Christus overgegeven hebben.

Niet in woorden of vormen, hoe ernstig en plechtig ook, bestaat dat geloof; 't moet in der waarheid bestaan; in een aan God gewijd leven beleefd worden, en daartoe wekt Paulus de christenen op, als hij zegt: „waakt, staat in het geloof, houdt U mannelijk, zijt sterk.“

Deze woorden bevatten dus des christens hoog ernstige en verheven roeping, bestaande in:

a. Waakzaamheid.
b. Standvastigheid.
c. Heldhaftigheid.
d. Vastberadenheid en Volharding.

Als zoodanig willen wij ze beschouwen.

a. Des christens roeping, die hoog ernstig en verheven is, bestaat in de 1ste plaats in waakzaamheid. Zijt gij er wel eens bij bepaald, B. B. en Z. Z. hoe dikwijls, op verschillende wijze en onder verschillende omstandigheden, wij tot waakzaamheid worden geroepen? Waakzaamheid, 't was bijna het laatste woord — waarmee de Heer in dien gedenkwaardigen nacht van zijne jongeren scheidde. 't Was het woord, wat Hij tot allen, inzonderheid tot Petrus richtte, toen Hij dezen opriep om te doen wat hij straks had betuigd en beleden: en, wat ik tot U zeg, sprak Jezus, dat zeg ik tot allen: waakt!

Wat wel het gewichtigste en voornaamste is in het leven en de roeping des Christens, het is zoo maar niet in een oogenblik te zeggen; wordt het waken vergeten en verliest dat zijn ernst en beteekenis, wat blijft er dan nog van iemands Christendom over? Daardoor juist is iemand als een Christen openbaar, dat hij wakker is, en hoort en ziet, dat de wereld, waarin hij leeft, in het booze ligt en voorbijgaat. Dat hij hare begeerlijkheden verzakende, rechtvaardig en matig en godzalig in haar leeft, en dat hij uit de duisternis getrokken is tot Gods wonderbaar licht. Waakt hij niet, dat is: blijft hij niet wakker en opzien naar boven, dan zal hij weder inslapen en zijn laatste erger worden dan het eerste? O Mijne Vrienden! dit is het juist waarom zoovelen verloren gaan, en waarom zoovelen omdolen in onbeslistheid en onbekeerlijkheid op den breeden weg der zonde.

Ziet dan, hoe gij voorzichtiglijk wandelt, niet als onwijzen maar als wijzen, den tijd uitkoopende, dewijl de dagen boos zijn. En men vraagt: „wat mankeert er dan 'nog aan ons, waarin en waarom moeten wij anders worden? Men kan toch niet volmaakt leven; en aan deze en die ontbreekt ook wel wat.

En — met zichzelf tevreden, zichzelf met zichzelf metende, sliep men in zijn zelfvoldaanheid, ook al was men door eene bijzondere ernstige prediking of een aangrijpende gebeurtenis voor een wijle opgeschrikt. Neen, neen, het is niet genoeg zich een zondaar te weten of zich een zondaar te noemen.

Het is niet genoeg dat wij het leven kennen, daarover kunnen praten, dat wij goed met het *godsdienstig leven* op de hoogte zijn. Wij moeten opstaan en tot den Vader gaan, ééns voor al — en dan elken dag, elken morgen, elk oogenblik weer opnieuw, wij moeten ons geven en aan Jezus ons leven wijden.

Laten wij daarin bezig zijn, onophoudelijk, ook en vooral in ons dagelijksch werk. Wij belijden toch: „niet dat ik het alreede gekregen heb, of alreede volmaakt ben, maar ik jaag er naar of ik het grijpen mocht.

Is daartoe geen waakzaamheid zeer noodig?

Is het zoo gemakkelijk en goedkoop een christen te zijn?

Kost het geen inspanning, geen strijd, geen gebed, geen ernstig en aanhoudend gebed?

Die geleerd hebt te bidden, dagelijks om genade te bidden, houdt aan in 't gebed, en w a a k t in hetzelve met dankzegging. Waakt eveneens, dat de zorgvuldigheden van het leven, overvloed en armoede, hebzucht en begeerlijkheid, u niet in haar strik vangen.

Dat geen brasserijen en dronkenschappen, en die niet alleen, maar ook geen genoegens en gewoonten der wereld U verlokken en verleiden.

Neen, doe aan wat verdacht is, niet mee.

Wees steeds op Uw hoede en wakker, en zorg, dat ge niets doet, najaagt of vasthoudt waarover ge U zoudt moeten schamen, als Jezus komt.

Dat de Heer als Hij komt U wachtende en wakende vinde. Wees niet aan de dwaze maagden gelijk, maar zorg dat ge olie hebt in uwe vaten met uwe lampen. Denkt nooit, het zal zoo erg niet zijn of, ik heb den tijd nog wel, Neen, waakt, want ge weet niet den dag noch de ure in welke de Zoon des menschen komen zal.

Neen, ons past geen traagheid — geen vadzigheid en halfheid — geen — „het steekt niet zoo nauw“ — de christen behoort een strijder, een heilsoldaat in den goeden zin te zijn. Hij is nooit met verlof, veel minder met groot verlof — zelfs niet met 24 uur of minder! Hij is altijd in *werkelijken* dienst. Zijn tijd is altijd oorlogstijd. Daarom moet hij staan, steeds staan in de volle wapenrusting Gods. Neen! het is hem niet toegestaan een weinig sluimerend een weinig handvouwens al nederliggende. Integendeel zooals de armoede komt over den luiaard, gelijk Salomo zegt, zoo komen de booze, de wereld, de zonde over den belijder, die niet staat en arbeidt in het geloof.

Levende visschen zwemmen tegen den stroom op en vangen zoo hun buit; doode visschen zakken met den stroom af en gaan ten bederve. Stilstaand water bederft, — zoo gaat het ook de trage christenen!

Het geloof moet in daden omgezet en uit werken blijken waarachtig en levend te zijn. (Jak. 2:17).

Het ware geloof doet ons de zonde ontvlieden, voert ons naar God heen, en maakt ons tot den dienst van God gezind en bekwaam.

Zie daar dan ook de wezenlijke waakzaamheid en ware sterkte des Christens!

B. W. V.

Te geven is een werk der liefde, welke de vervulling der wet, en de wet des geluks is. Maar het is niet slechts eene daad van gehoorzaamheid. Het is God navolgen, het is het beeld en karakter zijns wezens uitdrukken. Het is doen wat Hij altijd doet, wat Hij ons altijd gedaan heeft; het is van zijne mildelijk gevende liefde een afschijnsel, een werktuig zijn.

Protestantsch Zendingswerk en de Congo.

door Rev. Lawson Farfeitt.

(Vervolg en slot.) *)

Tot de grootste en verreikendste gebeurtenissen in het werk der Zendelingen moet de verheffing van de tot dien tijd nog onbekende taal in tot schrijftaal gerekend worden. Hierdoor konden aan de heidensche stammen het Woord Gods in hun eigen taal gegeven worden. Heden kunnen duizende heidenen, voor wien nog slechts een paar jaar terug een boek een groot geheim was, 't welk zij met bijgeloovige vrees opnamen, hun eigen taal lezen en schrijven. Op afstanden van honderde mijlen wordt een geregelde briefwisseling onderhouden tusschen de zendelingen en hunne bekeerlingen en tusschen de laatste onderling. Als resultaat van deze toenemende vereenvoudiging van het verkeer en van den op verbinding gerichten arbeid van het godsdienstig leven onder de verspreid wonende leden, is zoo langzamerhand een betere en vriendelijker verstandhouding gekomen tusschen de verschillende steden en dorpen, onder welke vroeger vijandelijkheden aan de orde van den dag waren. In zijn belangrijke toespraak op het Baptistisch Wereldcongres, in 1905 in Londen gehouden, zeide Dr. Bentley van zijn eigen werk in de watervalprovincie aan de Congo:

„Menschen, die voor een paar jaar elkander naar het leven stonden, ontmoeten elkander thans als broeders in Christus aan de Tafel des Heeren. Zij jubelen samen over den zegen van het Koninkrijk Gods en over de groote verandering die heeft plaats gehad. Veranderde harten en reine levenswijze, goede huizen, een christelijk familieleven, ernst en vlijt in den arbeid voor den Heer, beschaafde mannen en vrouwen hebben de provincie zulk een ander aanzien gegeven, dat de heidensche steden zich er over verwonderen en ook om te vragen leeren. — Zoo breidt het werk zich uit!" —

Als een vrucht van den geheiligden levensarbeid van Mr. Grenfell, Dr. Bentley en vele andere dienstknechten Gods heeft een wonderbare verandering in vele provinciën aan de Congo plaats gehad. Wilde en barbaarsche volken staan onder den invloed van het Evangelie; onteerende bijgeloovigheden zijn verlaten, onmenschelijke gebruiken en gruwelijke zeden opgegeven nu hun God en Zijn Zoon Jezus Christus gepredikt is. Hoeveel werk moet nog gedaan worden en hoe weinig arbeiders zijn er! De groote nood in Afrika is: behoefte aan het Evangelie, en uitgestrekte gebieden wachten nog op hetzelve.

Nevens de moeilijkheden en hindernissen op welke de Zending in een land als de Congo stuit, vindt de Protestantsche Zending nog andere en onvoorziene moeilijkheden op haar weg, voor welker opheffing wij bidden. Een rechtvaardig, wijs en menschlievend Gouvernement kan veel bijdragen tot de beschaving van de aan zijn zorg toevertrouwde heidenen. Groot daarentegen is de verantwoordelijkheid van zulken die het werk Gods tegenstaan en vergeten dat allen, zoowel blanken als zwarten, schepselen zijn, die dezelfde God gemaakt heeft en verzorgt.

De protestantsche zendelingen zijn er van overtuigd dat het noodig is de inboorlingen, in aansluiting aan het onderwijs in school en kerk, te gewennen aan industrieelen en anderen arbeid. Hunne bemoeiïngen in deze richting werden met opvallend succes bekroond. De ervaring leert dat het niet moeielijk is de Afrikaner aan het werk te krijgen, zoo hij slechts zeker kan zijn dat zijn arbeid behoorlijk betaald wordt. Zoo zijn er heden ten dage onder degenen, die met de zending in verbinding staan, niet slechts een groot getal leeraren en predikers, maar ook steenbakkers, timmerlieden, bouwmeesters, bankwerkers, grofsmeden, letterzetters, tuinlieden, kleermakers, enz. In vele steden hebben de inlandsche christenen hunne eigene scholen en kerken gebouwd, sommige zelfs opgetrokken in steen, naar aanwijzing van de zendingsstations. Vele der boeken die op de scholen gebruikt worden zijn door inboorlingen gedrukt onder toezicht der zendelingen. Bij gelegenheid van de groote tentoonstelling in België voor eenige jaren, richtte zijne Excellentie, de Gouverneur van de Congo-Staat, overtuigd als hij was van de bedrevenheid der inboorlingen als letterzetters — aan de Baptistenzending het verzoek, twee jonge mannen verlof te geven naar België te gaan en daar op de tentoonstelling bewijzen hunner bekwaamheid te geven. De zendelingen namen het verzoek van den Gouverneur gaarne aan, en de arbeid der inboorlingen werd zeer bewonderd. De duizende bezoekers der tentoonstelling verwonderden zich over hunne bedrevenheid en inzicht, en waren verbaasd over hun stil en beschaafd optreden. Een merkwaardige en zeer bevredigende eigenschap van het werk aan de Congo is de bedrijvigheid en onafhankelijkheid der gemeenten der ingeborenen. Eenige honderde buitenposten worden onderhouden door de vrijwillige offers der ingeborenen Christenen.

In verband met de evangelische zending zijn ziekenhuizen gegrond en breidt de geneeskundige arbeid zich naar alle zijden uit. Vele duizende inboorlingen genieten elk jaar geneeskundige hulp en verpleging. Nog voor korten tijd zond het B. Z. G. twee geneesheeren-zendelingen naar de Congo, zoodat in deze richting nog grootere dingen ten behoeve van het volk in de naaste toekomst mogen worden tegemoet gezien.

Naast het B. Z. G. werken nog zes andere protest. Zendingsgenootschappen (Amerikaansche, Engelsche, Zweedsche) in de Congovlakte. Aller doel is alleen de eere Gods en de redding en verheffing van de zoolang verwaarloosde en dikwijls zwaar onderdrukte rassen, die dit groote en belangrijke gedeelte van het donkere werelddeel bewonen. De zendelingen zijn overtuigd dat elk land slechts gedijen kan zoo het volk welvarend is en geluk geniet op grond van den Godsdienst van den Heere Jezus Christus. Zij hebben hun leven gewijd aan het edele werk, den bewoners van de Congostreken den zegen van het Christendom en beschaving te brengen. Voor dit gezegend werk hebben zich vele, zoowel mannen als vrouwen, gegeven en vele duizenden guldens zijn daartoe, als de

gewijde gaven van ernstige Christenen in Europa aangewend.

In geloof aan Gods beloften en aan Zijn onfeilbare genade en barmhartigheid, heeft dit werk zich van dag tot dag uitgebreid, onder de grootste ontmoedigingen in een doodelijk klimaat, maar door het vertrouwen gedreven dat Christus Woord zou heerschen, en Hij ondanks alle tegenwerkende krachten over zijne vijanden zou triumfeeren en Zijn Koninkrijk des vredes en der liefde in alle landen vestigen.

Dringend wordt om het bestendig gebed en de geheiligde gaven van Gods volk voor dit groote werk verzocht, opdat in de komende dagen nog grootere dingen in het Congogebied geschieden mogen in den Naam van onzen hooggeloofden Heer en Heiland.

H. H. J. L.

*) Dit is het tweede gedeelte en slot van een artikel reeds in no. 1239 begonnen. Onbegrijpelijkerwijze is dit laatste der copie bij ons blijven liggen. Red.

Wat onze beginselen aangaat.

V.

Onze afscheiding.

Een onsympathiek woord „afscheiden" ; 't klinkt onaangenaam op Christelijk gebied, niet zoozeer om het woord zelf, als wel om wat er mede te kennen gegeven wordt. Immers het past zich aan bij dat andere leelijke woord in onze taal : „verdeeldheid", en wat dit te verstaan geeft teekent ons een zee van jammeren, die sedert kort na de schepping, Gods heerlijke schepping en vooral Gods bijzonder heerlijke schepping, die van het menschelijk geslacht, overstroomd heeft.

Voor zooveel wij echter de zonde en hare ontaardende werking leerden kennen, verwondert ons de wrevel en verdeeldheid op aarde niet zoo erg meer ; we zijn er, helaas, zoowat aan gewoon geraakt. De grondslagen der ware éénheid, welke de wortel van alle welgezind samenleven is, is van hare plaats gerukt en heeft alle vastheid — de vastheid in God, die liefde is — verloren. Wij kunnen dus van de zijde der wereld, trots allerlei stemmen van „vrede, vrede en geen gevaar", trots alle vrede-conferenties en schijnbaar vriendschappelijke overeenkomsten der wereldkinderen, niets dan verdeeldheid en geweldigen strijd, die steeds heeter worden zal, verwachten.

De wezenlijke algemeene vrede op aarde zal eerst gezien worden, als Jesaja 11 in vervulling treedt.

Intusschen heeft God midden in deze door de zonde bezoedelde en verdorven schepping een nieuw vereenigingspunt geplaatst en een nieuwen vereenigingsof éénheidsgrond gelegd in Zijnen Zoon Jezus Christus, dien Hij van den hemel gezonden heeft en in diens werk, dat Hij in den naam Zijns Vaders op aarde volbracht en nog in den hemel uitricht. Op dien grondslag heeft God een nieuw volk op aarde geschapen, een volk, voor hetwelk de Heiland zoo dringend, zoo hemelsch bad, — niet alleen voor hen, die toen Hem toebehoorden, — maar ook voor allen, die door hun woord (in de toekomst) in Hem geloo ven zouden. Hij bad dan : „Opdat zij allen één zijn, gelijkerwijs Gij, Vader ! in Mij" (dus krachtens levenseenheid en maar niet door aansluiting van buiten af !) „en ik in U, dat ook zij in Ons één zijn ; opdat de wereld bekenne, dat Gij Mij gezonden hebt." (Zie Joh. 14 : 20,21), Dit is toch duidelijk. De Gemeente, de nieuwe schepping Gods, moet hier in deze verdeelde wereld een afspiegeling van de eenheid Gods zijn, die eens, tot beschaming van het rijk der duisternis, algemeen op aarde zal gezien worden, al geschiedt zulks ook met „geveinsdelijke" onderwerping van velen.

Nu is de vraag niet overbodig en niet ongepast: beantwoordt de Gemeente — de Gemeente in den ruimsten zin, d.i. alle ware geloovigen omvattende, aan die bedoeling Gods volgens de bede van onzen Heiland, het verheerlijkte Hoofd der Gemeente ?

De geheele openbaring van het persoonlijk Christelijk en kerkelijk leven, de vele uitingen en jammerkreten onder de kinderen Gods, zijn een beantwoording van die vraag. En ieder geloovige, die de woorden van den Heiland rustig en ernstig overdenkt zal overtuigd zijn, dat het antwoord een luide ontkenning moet geacht worden.

Intusschen is onze Heer en Heiland niet verouderd, zijn wil is een eenvoudige wil. Dat die wil tegengestaan kan worden, blijkt wel uit de vele vermaningen van den Heer en zijne Apostelen, daartoe strekkende, om elkander lief te hebben en eenheid en eendrachtigheid alom te bevorderen en te bewaren, en ook om alle scheuring en verdeeldheid ernstig te vermijden. Wij achten het voor Christenen, ernstige bijbelbelonderzoekers, niet noodig de vele teksten, die bewijzen wat we zeiden, te noemen of aan te wijzen.

Nu blijkt het in de H. Schrift, dat God die orde en eenheid wil en schiep, de eerste is geweest in het scheiding maken. Wij lezen n.l. op de eerste bladzijde des Bijbels : „en God maakte scheiding". Dat God „maakte" beteekent veel. Men zou anders zoo zeggen : dat is een vanzelfheid, dat licht en duisternis elkander uitsluiten en afscheiden. Nochtans staat er: „God maakte scheiding." Dat „maakte" is een wilsen beginselopenbaring Gods. God wil niet, dat eenig verband zal blijven bestaan tusschen licht en duisternis.

In aansluiting daaraan lezen wij in Paulus 2de brief aan de Gemeente te Korinthe, een Gemeente, die te bestraffen was, omdat zij 't met de tucht onder hare leden niet nauw genoeg nam, aldus in hoofdst. 6 : „Trek niet een ander (ongelijk) juk aan met de ongeloovigen, want wat mededeel heeft de gerechtigheid met de ongerechtigheid ? en wat gemeenschap heeft het licht met de duisternis ? En wat samenstemming heeft Christus met Belial ? of wat deel heeft de geloovige met den ongeloovige ? Of wat samenvoeging heeft de tempel Gods met de afgoden ?" enz. Verder: „Daarom gaat uit het midden van hen, en scheidt u af zegt de Heer en raakt niet aan hetgeen onrein is, en Ik zal u aannemen ; en Ik zal u tot een Vader zijn, en gij zult Mij tot zonen en dochteren zijn, zegt de Heer, de Almachtige".

De Godelijke orde is dus: Geen eenheid, zonder voorafgaande scheiding. In dier voege staan onze gemeenten dus ook op Bijbelschen, d.i. op Goddelijken grondslag. Of wij het met die scheiding echter wat te ver drijven, dat is een vraag, die we een volgende maal nog onder de oogen moeten nemen.

N. v. B.

Ingezonden.

Ik dacht!

In „De Christen" van 19 Jan. las ik onder de rubriek „uit de gemeenten", mededeelingen van Hengelo, Harlingen, Paterson en Vonne. Ik dacht bij het lezen er van dat zijn plaatsen, waar ik eens het Evangelie des kruises predikte, en waar broeders en zusters wonen, met wie wij ons zoo innig verbonden gevoelen. Ik weet nog, dat wij aan het ziekbed van zuster Vis te Borne baden en zongen. Hoe ontzettend was haar jarenlange lijdensweg, maar ook hoe voorbeeldig was haar geduld! Zij werd door lijden geheiligd, en troostte hare bezoekers; zij bracht het woord van den dichter in beoefening:

„In de grootste smarten
„Blijven onze harten
„In den Heer gerust."

En hoe stemt het mij tot blijdschap, dat de gemeente Harlingen Kerstfeest moest vieren in twee maal, omreden het lokaal ze niet in eens bevatten kon. Hier is een toekomst; dit is een arbeidsveld voor deze gemeente van groot belang, en dat moed geeft, en van toewijding getuigd, maar ook volharding eischt.

Dat ook onder de prediking van het Kerst-Evangelie in de Hilmanstreet-kerk te Paterson, zondaren hunne tranen niet konden houden, trof mijn aandacht bizonder. Dat velen toegebracht mogen worden, dat geve de Heere!

Toen wij nog vergaderden in de Bethanie Chapel was Br. J. Dijkstra als leider der Zangvereeniging een krachtig medewerker in de vergaderingen met de Zangvereeniging, dat was zoo, dit kan zoo zijn, dat het zoo zij!

Ook in Vonne waren wij ongeveer *een* jaar, en hielden daar vergaderingen, Br. Douma en ik, van huis tot huis, terwijl mijn vrouw Zondagsschool hield aan huis. Naardien er maar eenige Hollandsche families wonen, kan de arbeid niet groot worden, nochtans kan men het goed hebben in kleine onderlinge vergaderingen; immers wij hadden dat menigmaal, als we mijlen ver met onze wagens door ongebaande wegen en prairiën kwamen rijden. Hoe gezellig waren wij dan te zamen. De Heere wil in kleine vergaderingen tegenwoordig zijn, en zegenen, dit hebben wij meer dan eens ondervonden.

Wij wonen nu in de groote stad Denver, en wat hier voor ons te doen is? ik weet het niet. De Hollandsche bevolking is hier niet groot, en wonen mijlen uit elkaar. Hier is een Gereformeerde kerk; hier, en als overal in Amerika, zijn de Hollanders streng gereformeerd. In 't begin hadden wij Zondagsavonds heel aardige gezegende vergaderingen; maar Amerika is het land van reizen; 4 van onze vrienden vertrokken naar New-York, 2 naar Chicago, 1 naar Michigan. Zoo moeten wij weer van nieuws beginnen, en alle begin is moeilijk; doch er is werk zoo lang er onbekeerde menschen rondom ons wonen. Hoe men zich ook noeme, onverzoend met God te leven is vreeselijk, maar onverzoend met God te sterven is ontzettend, dewijl Jezus de zonden droeg aan het kruis, en de deur der verzoening wijd geopend is! Laten wij den ingang aanwijzen, zoolang er nog menschen zijn, die er voor ronddwalen, en verward zijn in allerlei strikken van eigen gerechtigheid en zonde.

Wijl wij door genade zeggen mogen „verzoend" zijnde door den dood van Jezus, zoo zullen wij ook met Hem leven. Hier door afstanden gescheiden, maar eenmaal zullen wij allen te samen vergaderen in het land van Zaligheid.

Zoo dan geliefde brs. en zrs., wij kunnen veel in 's Heeren tegenwoordigheid genieten. Ook kunnen wij terug denken aan rijk gezegende dagen en oogenblikken, maar bovenal zal het ons stemmen tot blijdschap, als wij staren door 't geloof op den gekroonden Christus en onze eeuwige bestemming, om altijd met den Heer te zijn. Halleluja.

De uwe in Christus.
J. KATUIN,
1559 South Penn,
Denver Colo.
U. S. of A.

Aan de Jongedochtersvereenigingen!

Zondag den 26sten Februari, des middags te 4 uur, kwam onze Ver. met de brs. en zrs. der Gem. en vele genoodigden te samen, om haar jaarlijksch feest te vieren.

De Feestleider opende, nadat Gez. 12:1 was gezongen met gebed en las den 148sten Psalm. Daarin wordt alles wat leeft en zich beweegt op de aarde opgewekt, om den Heer te looven. Het was een juiste inleiding voor ons feestelijk samenzijn.

Er was reden met blijdschap te gedenken, dat onze Ver. 16 jaar door God in stand was gehouden. Dit laatste jaar is een jaar geweest van veel zegen, en onze begeerte was, Hem daarvoor te loven en te danken. Vele meisjes onder ons, zoowel der J. d. V. als van kl. Meisjesver. namen hare toevlucht tot den Heiland, wat onze harten zeer verblijdde. 't Is heerlijk als wij mogen zien, dat onze Heer steeds Dezelfde is om zielen te verlossen en verlorenen terecht te brengen. De meisjes, die nog slechts kort deze ervaring hebben, waaronder zeer jeugdigen, verblijden zich met ons in die gelukkige keuze, en belijden met kinderlijke vrijmoedigheid, Wien zij toebehooren, Ook in ons feestelijk samenzijn spraken zij zich in die stemming des

harten uit door met elkander te zingen het lied: „Ik ben d' Uwe spreek daarop Uw amen. Gij Heer Jezus, Gij zijt mijn." Eenigen van haar voegden daar nog persoonlijk een woord bij, wel in zwakheid, maar met de verzekering dat zij blij waren, het hart aan den Heer Jezus te hebben gegeven. Dat de Heer haar kracht geve om te volharden en den goeden strijd te strijden. Wij gevoelen zoo, dat wij zonder Hem niets kunnen doen, ook al behooren wij den Heer reeds langer toe. Onze hulp moet van Hem komen.

Den laatsten Donderdag der maand is de avond, die bestemd is voor bidstond en de Ver. ondervindt de kracht van 't gebed. Het is ons steeds goed in die ure met en voor elkander voor het aangezicht des Heeren te naderen en Zijn Zegen te vragen over het werk der Vereeniging.

Zooals bleek uit het verslag der Penningmeesteresse heeft de Heer ook in de stoffelijke zaken alles wel gemaakt.

't Was ons recht aangenaam, de afgevaardigden onzer Zusterver. van Deventer, den Haag en Amsterdam, met zoovele gasten te mogen begroeten en hare gelukwenschen te ontvangen. Br. Vrugt sprak namens de Gem. ons toe. Deze br. wenschte ons te bepalen bij Joh. 14:23. „Zoo iemand Mij dient: De Vader zal hem liefhebben en wij zullen woning bij hem maken." Meerdere brs. richten een opwekkend woord tot de Ver. en hun gasten. De Ver. sprak zelf haar dank uit, voor al het goede dat de Heer haar schonk in een „lied." Br. Timmer had zich beschikbaar gesteld haar dit te leeren.

Een broeder en zijne zuster gaven een mooi duet te hooren. De afgevaardigden werkten mee door toespraken en verscheidene treffende gedichten.

Onze kl. Meisjesver. zond een vijftal van haar, die de J. d. Ver. in een, voor die gelegenheid door hare Presidente gemaakt, lied geluk wenschte. Recht aardig en vrijmoedig zong dit vijftal ons toe. De vraag kwam er in voor of de groote Ver. hen in 't gebed wilde gedenken. Zij hoopten na enkele jaren zelve in ons midden te zijn.

Afgewisseld door veel gezang, werd het tijd voor velen om heen te gaan. Dat speet ons wel, er waren er, die nog gaarne iets wilden zeggen, wat hun op 't hart lag. Dit kon nu slechts door een enkel lid der Ver. gedaan worden.

Na het zingen van „Neem den naam van Jezus mede" werd door een der brs. den Heer dank gebracht voor dezen avond. Dat allen onder ons Hem mogen leeren kennen als hun Vader in Christus Jezus, is onze wensch en bede. Na vriendelijke groeten namens de Jongedochtersvereeniging „Kom tot Jezus" te Haarlem, gaarne Uw Zrt. in onzen Heer,

E. M. J. v. HONSCHOOTEN,

HAARLEM, Mrt. 1911. Secretaresse.

Frieslands Paaschfeest.

...... Liefelijk bengelden de Paaschklokken over Frieslands landouwen, en vertelden alomme den ontwakenden met hun vredig bromgeluid: „Uw Heiland is verrezen uit het graf. Hij overwon met leeuwenmoed de hel en al haar machten!

Van Holwerd tot Stavoren, van Makkum tot Haulerwijk, ontwaakten broeders en zusters met juichtoonen in hunne harten: „De Heer is waarlijk opgestaan."

En zij riepen elkander toe gelijk vóór hen de klokken gebromd hadden: Kom dan! kom dan! kom dan! Treinen snorden, trammen ratelden, fietsen perrelden, brengende met zich de zingende en jubelende scharen van broeders en zusters naar de plaats der verzameling, uit alle oorden van Friesland.

Br. en Zr., die onder de klokken des Evangelies woonden; Broeders die in de verstrooiïng leefden, voorgangers, en ouderlingen, allen, vormende één groote bonte schare, die als van één hart en één ziel waren.

Broeders van Makkum, Workum, Haulerwijk, Sneek, Leeuwarden, Harlingen, Franeker, Drachten, Bergummerheide, Sondel, Nijega, Joure, ontmoetten elkander en riepen elkander toe:

„De Heer is waarlijk opgestaan."

„Komt laat ons water scheppen met vreugde uit de fonteinen des Heils."

Scharen zetten zich neder aan den disch des Nieuwen Verbonds en het ruischte in de harten: „Vrede zij ulieden!" Ik ben met u alle de dagen tot aan de voleinding der wereld.

De herders en opzieners der kudde spraken moedig van strijd en overwinning en leerden de Br. en Zusters de geestelijke wapenen hanteeren. De Ouderlingen en diakenen spraken van ervaringen en gevaren, waarna de stroom van heerlijke getuigenissen dam en dijken verbrak en als één harmonisch jubellied galmde:

„Gij zijt waardig te ontvangen
alle lof en Heerlijkheid tot
in alle eeuwigheid amen!"

Vredig daalt de Zon neer in het Westen, en noodigt huiswaarts te trekken.

De Br. en Zusters verspreiden zich weder. Treinen snorren, trammen ratelen, fietsen perrelen, verdeelen en splitsen de schare, tot elk zijne bestemming bereikt.

En elk had een vogeltje mede genomen in zijn hart, dat maar voortdurend zong van den heerlijken zegen op Paaschdag ontvangen....

Ik ontwaakte en zie het was een droom.

W. S.

Uit de gemeenten.

Als de Heere ons zegent, dan gevoelen wij behoefte om onze Broeders en Zusters, nabij en verre, deelgenoot te maken van onze blijdschap.

En blijdschap was er in het midden onzer Gemeente, toen onlangs een jonge dochter hare begeerte te kennen gaf, om door den Doop in de Gemeente te worden opgenomen; reeds eenige jaren was het geleden, dat zij tijdens eene opwekking hare knieën voor Jezus had gebogen, maar was nog niet gekomen om zich in gehoorzaamheid naar het bevel des Heeren te laten doopen.

Helaas, dat er nog zoovelen zijn, die zeggen den Heilland lief te hebben, maar toch nog maar niet kunnen besluiten dien Heiland te volgen, tot in het watergraf; want ontrouw te zijn aan de bevelen des Heeren is toch ook den Heer te bedroeven.

Onze jonge zuster gevoelde dit, en wilde niet langer tegenstreven, en haar voorbeeld werkte ten goede op twee andere jonge dochters en een jonge vrouw, zoodat een viertal bereid waren zich in het watergraf te laten begraven, om voor de wereld getuigenis af te leggen, dat zij der wereld dood waren om met Christus te leven.

Zondag 5 Februari zoude het eerste tweetal gedoopt worden, en waar in geruimen tijd geen doopsbediening in ons kerkje heeft plaats gehad, was de nieuwsgierigheid en belangstelling bijzonder groot. Reeds een half uur voor de kerkdienst, vulde zich het gebouw met•leden der Gemeente en vele vreemdelingen, waaronder vele Gereformeerden. Toen de tijd van beginnen gekomen was, was ook de kerk geheel gevuld; velen moesten zich behelpen met een staanplaats, anderen moesten weer heengaan, omdat er geen ruimte meer was.

Onze Voorganger sprak bij deze gelegenheid over den lastbrief, welke de Heer aan Zijne jongeren gaf Math. 28:18b, 19, 20, enz. Bijzonder bepaalde hij de doopelingen bij het eerste gedeelte in vers 18b en bij vers 20 terwijl Zijn Eerw. over den geheelen lastbrief eene krachtige toespraak hield tot de vergaderden, er op wijzende dat in den grondtekst stond „Maak tot discipelen de geheele wereld, dezelve doopende in den Naam des Vaders des Zoons en des Heiligen Geestes, leerende hen onderhouden alles wat ik u geboden heb".

Met verschillende citaten van theologen van verschillende kerken bewees hij dat de lastbrief aldus moest gelezen worden, en dus moesten zij die discipelen des Heeren waren geworden, gedoopt worden. Nadat onze voorganger zijne rede beëindigd had, daalde hij met de beide doopelingen in het doopwater af, na vooraf met hen op het doopvond knielend te hebben gebeden.

Door een van de broeders Ouderlingen werd deze doopvergadering gesloten, en vereenigde zich de Gemeente om met de pas gedoopten het H. Avondmaal te vieren, waarbij ook nog een groot aantal vreemdelingen bleven.

Zondag 19 Febr. werden de andere twee zusters gedoopt, en was de toeloop niet zoo groot als bij de eerste doopsbediening toch was de kerk weer stampvol.

In de verloopen veertien dagen was een goede verandering gekomen aan ons doopvond.

Want wanneer er doop was, en het deksel van het doopvond opengeslagen werden, gaf dit een onaangenaam grijs aanzicht, maar een onzer broeders, heeft dit grijze vervangen door eene heldere wit glansende kleur, waarop hij tevens met bekwame hand de vraag van de Kamerling „Ziedaar water wat verhindert mij gedoopt te worden?" (Hand. 8:36b) en het antwoord van Fillippus: „*Indien gij van ganscher harte gelooft, zoo is het geoorloofd*" (Hand. 8:37a) aanbracht zoodat dit nu een aangenamen aanblik geeft.

Naar aanleiding van deze verzen sprak onze voorganger het voorwoord voor de doopsbediening, waarna hij evenals de vorige keer met de beide doopelingen op het doopvond neerknielde en de vergadering over hunne hoofden Psalm 134: 3 staande zong. Hierna vond de doopsbediening plaats.

Alzoo heeft de wereld weer kunnen aanschouwen, dat zij die Jezus liefhebben, Hem ook te aanschouwen van velen willen volgen in het graf des waters.

En zij die nog met alle kracht de kinderbesprenging verdedigen hebben kunnen aanschouwen, dat de Baptisten niets anders willen dan den Heer te dienen, zooals de Heer gediend wil worden. Wel worden wij daarom veracht en verworpen, en laat ik er bijvoegen gevreesd, maar geen nood, wij weten, dat niet wij, maar dat de Heere Zijne Gemeente bouwt. Want wij vernemen dat er ook anderen zijn, die over den Doop beginnen te denken, zoodat het doopvond nu wel niet meer zoolang gesloten zal blijven.

Het waren feestdagen voor ons, want is er groote blijdschap in ons hart als zondaren tot Jezus komen, deze blijdschap wordt nog vergroot als dezulken in gehoorzaamheid ook de geboden des Heeren opvolgen.

Zegene de Heere zoo onze Gemeente als al de Gemeenten in ons Vaderland en daarbuiten.

HENGELO. G. VARENHORST, Secretaris,
Enschedeschestraat 23.

PATERSON N. J. Geliefde Brs. en Zrs.!

Hebben we in ons vorig gemeentenieuws melding gemaakt van de wondervolle werking des Heiligen Geestes en de bekeering van zondaren, thans kunnen wij u melden dat 4 van deze jongbekeerden den doop hadden aangevraagd. Op Vrijdag 17 Febr. werd een gemeentevergadering belegd, en gaven deze jeugdige zrs. hunne getuigenis van de hoop, die in hen was. Met vele vrijmoedigheid beleden zij hun Heer en Heiland, en wenschen den Heere Jezus te volgen en te dienen met geheel hun hart.

De doopsbedienlng zou plaats hebben op Zondag 19 Febr. des avonds 7 uur. Er was aangekondigd, dat het onderwerp zou behandeld worden: De doop der geloovigen, vanwaar is die, en wat is zijne beteekenis. De christenen werden vooral uitgenoodigd tot deze gewichtige vergadering, en te komen in den geest der Bereasche Christenen.

Reeds vóór dat de vergadering zou aanvangen, waren al de plaatsen bezet, en kwam het volk als het ware binnen stroomen, en die wat laat waren, moesten zich met een staanplaats behelpen. Het voorportaal stond vol met menschen, en velen moesten weer terug, omdat er geen staanplaats meer overig was. Ook het platform was ingenomen. Nooit is ons kerkgebouw zoo vol geweest. Onze Br. Voorganger sprak naar aanleiding van Matth. 28 vs. 19 als ook Marc. 16 vs. 17, en werd de eerste vraag op zeer duidelijke wijze uit de Schrift bewezen, dat de doop der geloovigen niet is van menschelijke vinding, maar van God zelve. Vele andere plaatsen werden aangehaald uit Gods Woord, dat het *geloof den Doop moet vooraf gaan.* Het bevel van den Heer was aan zijne discipelen om het Evangelie te prediken aan alle creaturen, en dan die geloofd hebben te doopen. Dit werd stipt opgevolgd door de discipelen, en werden plaatsen aangewezen, als duidelijk bewijs, hoe dat zij gehoorzaam waren gebleven aan het bevel des Heeren. Toch zijn er christenen in deze dagen zeide onze Br. Voorg. die zeiden dat het niet noodig is. Gedoopt te zijn met den Heiligen Geest is voldoende, en de waterdoop is overbodig. Petrusdacht er anders over in het huis van Cornelius. Als zij den Heiligen Geest ontvangen hadden, riep Petrus uit: „Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt worden? Welken den Heiligen Geest ontvangen hebben gelijk als ook wij? En hij beval dat zij zouden gedoopt worden.

Na de prediking knielden onze Br. Voorg. en de doopscandidaten te zamen neder voor het aangezicht des Heeren, Gods zegen over deze jeugdigen werd gevraagd, en daarna werd overgegaan tot den heiligen doop.

Het was een plechtige handeling.

Zoo gaan wij maar steeds door geliefden, totdat de Heer komt. O! dat alle Gods kinderen steeds blijven in den weg des Heeren. Dat zij, die gehoorzaam geworden aan de bevelen des Heeren, mogen toenemen in heiligmaking, en anderen, die nog niet tot deze eerste stap zijn overgegaan, namelijk om zich ook volgens het bevel des Heeren te laten doopen, gehoorzaam mogen worden aan het bevel des Heeren!

E. SUIKERBAKKER, Secr.

Correspondentie.

Br. W. V. te B. Wij hebben, om U tewille te zijn een gedeelte of een resumé van uw stuk opgenomen. Uw geheele betoog is te breed opgezet, te velerlei-omvattend en — houdt het ons te goede — te onzamenhangend, om 't geheel te plaatsen, zooals U het zond. Later eens wat beter en korter samengevat, dan oefent men zich al doende. DE RED.

*** Ondertrouwd:
G. S. HOF
en
JOH. KOOLSTRA.
Leeuwarden, Sacramentstr. 38.
Huwelijksvoltrekking D. V. 22 Maart a.s.

Heden verblijdde ons de Heere, door de voorspoedige geboorte van een welgeschapen dochter

Hendrika Jennij.

D. TER BRAAK H.Jzn.
en ECHTGENOOTE.

1 Maart 1911.

No. 1246. DONDERDAG 16 Maart 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post ƒ 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

Bij den ingang der lijdensweken.

Leer mij, o Heer, Uw lijden recht betrachten.

O passietijd, weer zijt gij aangebroken,
O lijdensweg, wij streven, voet voor voet,
Uw steilten op! — Wie heeft het woord gesproken
Dat àlles zegt, wat omgaat in 't gemoed? —
Hoe welbekend zijn die gewijde steden
Voor elk, die in den geest den bittren weg mocht gaan,
Waar Gij, o Heiland, eens voor zondaars hebt geleden.
Voor zondaars zooals wij.... o zie ons siddrend staan!
Voor ons — wij huiv'ren Heer! — en toch, 't was onze zonde
Die Gij daar op U naamt! Ons heil vereischte Uw dood;
De striemslag, die Uw heilig lichaam hier doorwondde
Bracht ons verlossing uit der zonde macht en nood.

Leer ons, o dierbre Heer, dat lijden recht betrachten,
Niet in den passietijd alleen!
Ach leer ons van Uw Kruis ons eeuwig heil verwachten,
En richt er onze voeten heen!

Leer meer ons te verstaan Uw groote lijdensglorie
En geef dat onder druk de moed ons nimmer faal'!
Uw Kruis schonk over hel en wereld U victorie....*)
Dat dit bij onzen strijd de zwakke kracht ons staal'!

*) Zie Joh. 16:33.

Uit „Vrede zij *dezen* huize"

Van wat ons lief is.

„Houdt dat gij hebt."
Openb. 3:11*b*.

Het is ons van den Heer overgeleverd, wat ons lief is voor de zaak des Heeren en de eeuwigheid. Dat wij eeuwigheidsmenschen zijn behoeft geen betoog. Wie dat niet gelooft, mag in zijn geloof schipbreuk lijden; wie het gelooft, worde daarin meer bevestigd door Hem, die zonder begin en einde is. Hetgeen Hij ons geopenbaard heeft is ons, die Hem kennen in Chr., door de kracht Zijner opstanding, lief. Hij is ons lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad.

Neen, wij schamen ons niet te zeggen: al wat aan Hem is, is gansch begeerlijk.

Maar ook datgene, wat ons in voeling met Hem brengt is ons lief. Zijn waarheid, die ons vrijmaakte, is ons lief. Zijne theologie is ons lief. Immers door Zijn Goddelijk onderwijs zijn wij tot de hoogste kennis gekomen. Ja, wel veracht en bespot door de zoo zeer gewilde en hooggeroemde wijzen dezer wereld; maar erkend en geloofd, bemint en geëerd door de wijzen des Hemels.

Sommige menschen kunnen met een spotlach op hun aangezicht eenvoudigen becritiseeren en verachten, omdat deze de oude paden willen bewandelen en houden. Zij weten, dat het paden der gerechtigheid en vrede zijn, verordend door God, die recht heeft op ons leven.

Maar hoe wordt de gedachten van velen blootgelegd, als de dingen des hemels behandeld worden voor hen! Er worden onder ons gevonden, die het aloude liefhebben, omdat het *hunne* dingen zijn, waardoor zij God in zijn wezen leerden kennen; maar daarom ook veracht zijn door hen, die voorgeven eens geestes met ons te zijn. Ja, we weten: de Heer zal komen, om zijn dorschvloer te doorzuiveren; óók zij, die schijnheilige, die schijnliefhebbers van de waarheid, zullen dan in het openbaar gesteld worden als smokkelaars niet alleen, maar ook als fatale vijanden van het lieflijke Gods, dat zoo zeer bemind, zoo hoog geacht wordt door de kinderen des Geestes.

Doet ons dàt nu juichen van vermaak over den ondergang der dwazen en de opheffing van de beminden Gods? Neen, zulk een geest heeft het wezen Gods, noch het Evangelie. Neen, neen! de liefde verblijdt zich niet in de ongerechtigheid, maar verblijdt zich in de waarheid.

Maar hoe is 't dan toch mogelijk dat menschen die voorgeven eens geestes met ons te zijn en de leeringen van God zelf lief te hebben, nog met een verachtenden blik zich soms tegen ons stellen. Och, dat kan soms voortvloeien uit de leeringen van voorvaderlijke inzettingen, en dan, ja dan koesteren we hoop voor dezulken, want er moesten en moeten velen verlost worden van traditioneele begrippen, die niet rechtstreeks uit God zijn. Maar als die verachtelijken blik tot grondslag of bronader heeft de bittere onkunde omtrent de leeringen des H. Geestes, ach, dan moeten we in onze harten de hope delgen voor dezulken, tenzij ze in waarheid *bekennen* de liefde Gods, de hoogte en de diepte, de lengte en de breedte van haar. Gij, die God vreest, gij alle liefhebbers des Heeren, gij vergeet uwe verandering, noch uwe kennismaking met den Hoogheerlijke niet! En waar uit Hem, door Hem en tot Hem alle dingen zijn, zijn ook zijne verordeningen u lief. Maar wat we u bidden om Chr. wil en om des Evangelies wil: *verliest u nooit in vormen*. Ach, hoe droevig is het als het wezen door den vorm vervangen wordt. Ach, hoe droevig, dat sommigen met een voorgewende liefde roemen en prijzen de heiligheden in de zaken Gods, als we toch achter het geheim van deze menschen komen n.l.: dat zij niet kennen de liefde Gods, niet de liefde in zich hebbende. (Joh. 5 : 42).

'k Zou wel eens willen weten, wat dat anders is dan het dorre Farizeïsme.

In tegenstelling mag het dan ook gelden: *Houdt wat gij hebt!* Laat u toch nooit ontrooven, wat u lief en dierbaar is. 't Gebeurt dat aardsche bedriegers in uw huis en in uw harte komen om u de hemelsche zaken af te troggelen en er dan mee aan den haal te gaan. 't Is lang niets nieuws meer, dat er menschen zijn, die pronken met gestolen kostbaarheden; maar hij is rampzalig, de stakker, die dupe wordt van deze onverschrokken booswichten. Mijn heilige overtuiging is het, dat wij, wegens deze sluwe, ondeugende handlangers van het handelskantoor der helle, een hoogst ernstigen tijd tegengaan. Wat zeg ik? wij bemerken het dagelijks, hoe hemelschreiend de menschen in stoffelijke zaken elkander beet nemen; maar ik geloof vast, dat deze geest van bedriegerij zijn voetstappen reeds lang heeft liggen in de kampen onzes Heeren Jezus Chr.

Verschrikt en ontzet u niet hierover, want in der apostelen dagen waren er vele anti-christen geworden. Ontzet u niet en verbaas u niet, dat brutale dieven het wagen, de niets kwaads vermoedende schapen Christi in hun vacht te grijpen, of, als 't hun gelukt, hunne oogen te verblinden, om te slachten, allen die oprecht van weg zijn.

Wat u lief is loof dat; maar speel er niet mede, als met waardelooze zaken. Doe niet als de man, die gevonden juweelen op vogels vergooide, en slechts één overhield om die den juwelier te laten zien, toen hij tot de ontdekking kwam wàt hij verworpen had, en in spijtige zinneloosheid daarna als 't ware omkwam.

O, gaat eens na, wat gij gevonden hebt, welke dierbare dingen Gods u geworden zijn, en hoe u de snoeren in lieflijke plaatsen zijn gevallen. Gedenkt uwe armoede van weleer. Gedenkt uwe afkomst en vergelijk die bij uw heden, zoo zal uw mond vervuld worden met lachen, en uwe tong met gejuich.

Wat u lief is, is Gods. Ge moogt daarmede niet in uzelven, noch in anderen, slechts in God roemen. Want wat we zijn, zijn we door genade. Welk een arbeid heeft het God gekost, om ons te bekeeren. O, om ons te voeren uit onzen diepen val tot de hooge heerlijkheden van Zijne liefde, gelijk we éénmaal zullen staan op den berg der verheerlijking met het talloos heir der verlosten, die Gods liefde kennen eeuwiglijk.

Wat u lief is vraagt uw geheele hart. Geen verdeeldheid in onze gevoelens omtrent de Goddelijke werkelijkheden, want wij kennen geen gedeelden God. Uw hart, uw hart roept de Geest des Heeren!

Het geslacht is nog niet uitgestorven van hen, die met gemaakte woorden pronken, zonder het gansche harte bij de zaak te hebben. Ach, wat zijn we ons soms zelf tot een last geweest, als onze gedachten verstrooid waren dermate, dat we er ons bijna niet bij konden krijgen, waar we moesten zijn. Maar ook hoe gemakkelijk valt ons onze taak, als we die met ons gansche harte doen, want dan zien we de zegeningen des Heeren ons toekomen, als gevolg van de goedkeuring des Heeren, op hetgeen we deden in Zijn kracht. Weg, weg met alle gedeeldheid. Weg met Belial te vermengen met Christus en de leeringen van Satan te mengen met de onversneden wijn des Koninkrijks.

Wat u lief is vraagt ook uwe oprechte denkkracht. Ik weet wel, dat sommigen misschien zich zullen ontdoen van dezen eisch met te zeggen: Ja, maar ik heb daarvoor niet een bizondere roeping. Wat voor u bizonder heet of schijnt in uwe oogen, is voor ons bijzonder als ge het niet doet. Wat toch is ons lieflijker dan het voorwerp onzer keuze en het voorwerp van onze verlangens te bewonderen, te bestudeeren, te bekijken van elken kant? Och, me dunkt, zulks behoeft den belanghebbenden geen tweemaal gezegd, omdat het een lieflijke bezigheid is, zich te verdiepen, op de vleugelen van onze overpeinzingen gedragen te worden, teneinde wonderheden en lieflijkheden ons ontdekt te zien.

In dat opzicht laten we „zelfmade-menschen“ zijn, wier lust het is de gestelde middelen te gebruiken. 'k Houd ervan, als ik hoor zeggen van voormannen of vrouwen in den heiligen strijd: dat zijn menschen van „het boek.“

Vergun me te zeggen, dat ik dacht over een arbeider Gods, ons door zijn versche en oorspronkelijke gedachten bekend: die man is als een made in het spek, *hij verteert het en leeft er van.* Op een Conferentie zeide een veteraan tot zijn collega's, waaronder pas beginnenden: uwe preekteksten moesten meestal *met smart geboren kinderkens zijn.* Om iets goeds voort te brengen moeten vooraf onze gedachten saamgeroepen worden tot overleg, teneinde daarna het ge-

wrocht onzer verbeelding te formuleeren. Ge zult het bij bevinding leeren, dat uwe vermogens gesterkt worden, als ge u toelegt met vlijt en ijver op de voorgestelde roeping. Mij dunkt, ik zie de martelaren aan mijn geest voorbij trekken, die alles wat hun lief was veil hadden, goed, bloed, huis, haard, kortom liever wilden afstand doen van het zichtbare, dan maar eenigszins te verliezen *wat zij hadden.*

Wat hebben wij? ja, vrienden, dat is een vraag, die elk onzer allereerst voor God moet beantwoorden. Want in het licht der eeuwigheid geldt niet de vraag: wat hebt gij van de scheikunde, geneesmethode, wijsbegeerte, letterkunde, algemeene kennis, filosophie en meer dergelijke; maar de vraag die voor God geldt is: *zijt gij een nieuw schepsel in Chr.?* Immers, als we dàt zijn, dan zijn we ook erfgenamen, terwijl de Geest, in onze harten uitgestort, roept: Abba — Vader!!

Houdt wat gij hebt want de vijand rukt op u aan in dichte drommen, om u krijgsgevangen te maken en met het uwe den draak te steken. Houdt wat u lief is, als het gevaar dreigt. Houdt wat gij hebt, omdat ge in datgene uw God hebt. En wie God heeft, heeft alles om de hel te doen sidderen; want wie zal ons scheiden van de liefde Gods? De bruisende grondgolf, die vreeselijk is aan te zien, wordt gebroken op de onveranderlijke rots der eeuwen, waarachter de gansche menigte, die God en Zijne heerlijke dingen bemint, gescholen is. Neen, wij duchten niet de ondergang van het heerlijke werk des Heeren, maar wij duchten dat, bij het vermeerderen der ongerechtigheden, velen in hunne liefde zullen verkoelen; maar dan staat het er in de toekomst ook allerellendigst voor met dezulken, die de liefhebbers Gods gedurig tot waarschuwing mogen zijn.

Sn. VISSER.

Uit breeden kring.

Beste Theophilus!

Hebt ge ooit een bezoek gebracht aan de Weerdingermond, in de Zuid-Oosthoek van de provincie Groningen, die van Ter Apel af hoe langer hoe verder in 't Drentsche veengebied is doorgedrongen, waar op 't oogenblik niet minder dan vier Baptistenkerken gevonden worden? Welnu, dan weet ge, waar uw Kleopas de maand Februari met al zijn stormachtige dagen, met zijn hageljacht en windgehuil, heeft doorgebracht, en als ge U nu den toestand aldaar van vóór 20 jaar voorstelt, dan zoudt ge haast een beetje medelijden met den reizend prediker krijgen, die daar door modder- en veenwegen, of *geen* wegen, uren ver moest loopen om de menschen te bezoeken, met hen te spreken en koffie te drinken; soms over gevaarlijke „draaien" zonder leuning, etc.

Maar stel u gerust, Theo, zoo erg is 't niet meer, want de stoomtram rijdt nu geregeld den eenen kant van 't kanaal langs (als hij niet ontspoort), terwijl aan den anderen kant een flinke straatweg is aangelegd, die (als hij gereed is) wandelaars en fietsers veel genot belooft.

Van Apeldoorn uit naar Hoogeveen getreind, kon ik dan ook zonder veel moeite van daar per tram het huis van K. Lindeman bereiken, want ge moet weten, die broeder heeft een wachtlocaal, waar de tram stil houdt, en daar was mijn logies besteld; en ik kan u wel dadelijk zeggen, dat ik 't daar uitstekend naar mijn zin gehad heb; die luitjes waren heel goed voor mij.

Van daar uit heb ik daar gearbeid, door prediking en huisbezoek, nu eens per tram, dan eens per fiets, en ook wel per tweespan der Apostelen, en natuurlijk mijn deel gehad van wind en regen onderweg. Maar 't heeft ook niet aan bemoedigende zegeningen ontbroken, zoodat ik met dank aan den Heer aan die maand terug denk.

Des Zondagsvoormiddags sprak ik telkens in de z.g.n. vóórste kerk; Zondagsmiddags werd vergadering gehouden, om de beurt in de vóórste kerk en in 't lokaal aan 't Kruisdiep, terwijl elken Zondagavond in dit laatste prediking was, en in de week 's Woensdagsavonds bidstond, ook om de beurt. De opkomst, bij elke gelegenheid niet even groot, was telkens bevredigend, en met aandacht en begeerte werd 't Evangelie aangehoord. Overdag ging ik de broeders en zusters in hunne woningen bezoeken, vergezeld door een broeder hetzij Mijnsema, Werkman of Dokter, wien 't maar 't best gelegen kwam, en zoo trof ik oude kennissen en maakte weer nieuwe. 'k Bevond, dat er ook nog christenen waren, die nog al met hun eigen ik te kampen hadden; en och, kampten ze maar dien edelen kamp, dien goeden strijd, maar ik merkte, dat enkelen (zeker bij vergissing) voor dat booze „ik" in de bres traden, en alzoo in hun oude leven teruggezakten, zoodat ik voor 't einde van hun rekening vrees, omdat de duivel, welke wil, dat alle menschen verloren gaan, zulke menschen in zijn macht krijgt, en ik dacht soms, Theophilus, aan dat ledige huis, waar de booze geest met zeven anderen inkeerde, en 't laatste van dien mensch werd erger dan 't eerste.

Gelukkig trof ik er ook aan, die beter gezind waren en om 's Heeren wil hun eigen wil verloochenen, en over 't algemeen was er bereidwilligheid om 't werk Gods te steunen en te helpen bouwen. Ook waren er, die, hoewel overtuigd van den Doop des Bijbels, en reeds langen tijd geloovig, nog steeds aan dat bevel ongehoorzaam bleven, meenende, dat 't daar wel buiten kon; en 't kwam mij voor, dat 't eigenlijk niet goed was, deze zaak maar aan de willekeur van pas bekeerden zelf over te laten, die dikwijls door menschelijke leeringen geheel op een dwaalspoor geraakt zijn, zoodat ik grooten lust had om als Petrus maar te bevelen, dat dezen terstond gedoopt zouden worden. Ik heb het echter bij ernstig aanraden laten blijven. 'k Had 't genoegen spoedig daarop te vernemen, dat eene zuster zich aangemeld had, waarop nog volgde 't dochtertje van mijn gastheer, die ook bevreesd was, ongedoopt haren Heiland te ontmoeten, maar wegens hare jeugd door hare ouders was teruggehouden; welke nu echter, ziende, dat 't hun kind ernst was, gaarne hunne toestemming gaven.

De laatste week was bestemd voor Evangelische Volkssamenkomsten, waarbij tot medewerking waren

uitgenoodigd de broeders Vorsteveld, Huizinga en K. A. van Beek, welke laatste niet kon komen, zoodat br. de Haan gevraagd werd, die één avond medearbeidde. Ook br. Huizinga kon maar één avond en br. Vorsteveld was elke avond aan mijn zijde. Vooral in het lokaal aan 't Kruisdiep was de toeloop groot en de laatste avond zagen wij de verhooring op onze gebeden, toen onder de toespraak eene vrouw, die een zondares was, als wijlen die vrouw in des Farizeërs huis, naar voren kwam en zich op de knieën wierp om haar hart aan Jezus te geven, zoodat ik met spreken op moest houden en op verzoek van die vrouw den Heer mocht danken voor Zijne genade, die geen zondares, die tot Hem komt, zonder vergiffenis henenzendt.

Zooiets Theophilus zou ik wel elken Zondag een paar malen willen beleven, want die stoornis werkte gezegend op sprekers en hoorders beiden; en op de navergadering kwamen nog een vijftal zich openbaren als dezulken, bij wie de Heiland door Zijne zondaarsliefde de overwinning had behaald. De Heer deed groote dingen in ons midden, dies waren wij verblijd en besloten om des Zondagsavonds nog een afscheidssamenkomst te houden.

Den volgenden morgen kwam nog eene vrouw tot overgave, die, verhinderd de samenkomst te bezoeken, de begeerte te kennen had gegeven, dat wij haar zouden komen bezoeken. Zij vertelde, hoe zij reeds te Haulerwijk op de Jongelieden-Vergadering van br. de Vries met de liefde van Jezus was bekend geworden. Wij zien dus Theophilus, dat wij maar 't brood moeten uitwerpen op 't water en goeddoende niet vertragen.

Den meesten tijd bracht ik alzoo in Weerdingermond door en sprak ook nog éénmaal in de vierde Baptistenkerk van den heer Ph. Lindeman, waar een aandachtig publiek naar de blijde boodschap luisterde en, had de tijd mij niet ontbroken, dan zou ik gaarne nog eens aan hun verzoek hebben voldaan.

Tweemaal bracht ik een bezoek bij de broeders te Valthermond, waar ik éénmaal sprak, maar geen groote opkomst zag, omdat 't wêer zoo erg ongunstig was. Toch had ik 't genoegen, de broeders aldaar bereidwillig te vinden, zich bij Weerdingermond aan te sluiten en ik stel mij voor, dat door broederlijke samenwerking op die beide plaatsen nog wel iets goeds kan geschieden. Voorts maakte ik nog een uitstapje naar Emmer Compascum, waar ik onderanderen een paar menschen bezocht, die in 't Heilsleger tot bekeering gekomen, de oogen open hadden voor den Doop der Schrift en reeds met de Baptisten kennis hadden gemaakt.

Den laatsten Zondag was nog een feestdag, want bij de twee genoemde doopcandidaten was nog een derde gekomen, die, al vier jaar bekeerd, ook inzag, dat hij niet deed als Abraham, waar 't een gebod des Heeren gold; en in de vóórste kerk, waar een talrijk publiek aanwezig was, werd het drietal door den Doop der gemeente toegedaan, waarna wij, in den Heer verheugd, met vele broeders en zusters aan den disch des N. V. aanzaten.

Des avonds hadden wij nog een stampvolle samenkomst aan 't Kruisdiep, waar met kracht getuigd werd, maar naar 't scheen, niemand 't tijdstip gekomen achtte om aan de uitnoodiging des Evangelisch gehoor te geven. Evenwel, 't zaad is gestrooid en 't woord voor rekening van degenen, die 't gehoord hebben.

Eindelijk ben ik des Maandags, 6 Maart, weer naar Apeldoorn gereisd, waar ik mijn gezin in welstand mocht aantreffen, en nu denk ik weldra weer in andere richting te gaan, n.l. naar N.-Holland, en beveelt zich in Uwe Voorbede bij vernieuwing aan

Uw broeder,
KLEOPAS.

Voor 't jonge volkje.

Lieve jonge vrienden.

We gaan nu eens veronderstellen, dat een vriend aan ieder uwer een geschenk gegeven heeft, bestaande uit twaalf boekdeelen, hoofdzakelijk handelende over geschiedkundige onderwerpen. Er zijn geen teekens of datums in de boeken, waaraan ge weten kunt welk deel het eerst geschreven werd, en dus begint ge ze op een avond nauwkeurig door te zien om te trachten zekerheid te krijgen, in welke volgorde ze geschreven werden.

Verschillende zaken kunnen u in uw onderzoek leiden. In de eerste plaats zoudt ge kunnen opmerken, dat sommige van de boeken over vroegere tijdperken in de geschiedenis handelden dan andere, en ge zoudt ze kunnen rangschikken in geschiedkundige orde. Maar het zou natuurlijk mogelijk zijn, dat de schrijver eerder geschreven had over een later tijdperk dan over een vroeger, en ge zoudt dus verdere bewijzen noodig hebben. Ge zoudt ook aanwijzingen kunnen vinden, doordat ge opmerktet, dat in sommige van de boeken meer zedekundige lessen getrokken werden uit de geschiedkundige feiten, of dat de taal nauwkeuriger en de volzinnen beter waren, en zulke deelen zouden dan schijnen op lateren leeftijd geschreven te zijn dan de andere. Of ge zoudt in sommige boeken heenwijzingen kunnen vinden naar gebeurtenissen die onlangs voorgevallen waren, terwijl dergelijke heenwijzingen in andere boeken in 't geheel niet voorkomen, en dat zouden voor u bewijzen zijn waar ge rekening mee moest houden. Bij voorbeeld, als een boek, dat handelde over de 16 eeuw, heenwijzingen bevatte naar de geboorte van Prinses Juliana, (doordat de schrijver opmerkte, dat de verwachting daarvan zoo geheel anders was, dan toen Koningin Maria van Engeland zoo vurig wenschte een kind te hebben, en het volk het volstrekt niet begeerde) dan zoudt ge begrijpen, dat het in de laatste drie jaren geschreven moest zijn.

Als er in een ander boek gesproken werd over Japan als een gesloten land, en er geene melding gemaakt werd van zijn wonderbare ontwikkeling in de laatste jaren, zou het u duidelijk zijn, dat het geschreven moest zijn vóór 1853, toen kommandant Pearij van de Vereenigde Staten een verdrag sloot met den Keizer van Japan, of in ieder geval vóór 1868.

Maar ge zoudt ook op een andere manier tot eene beslissing kunnen komen. Ge zoudt bijv. geen zekerheid kunnen krijgen over twee van de boeken. Er is schijnbaar geene aanwijzing naar geschiedkundige feiten en geen verschil in den stijl. Ge wordt er meê verlegen. Een vriend komt binnen en ge vraagt hem er naar. Hij neemt een van de boeken en bladert het door. „Kijk", zegt hij, „hier is een aanhaling. Waar is die uit genomen? Gij zoekt in het andere boek en vindt de aangehaalde woorden daar. Nu hebt ge een zeker bewijs, dat het boek, waarin iets aangehaald wordt uit het ander, later geschreven moet zijn.

Nu hebt ge ze misschien allen gerangschikt, maar uw vriend kijkt nog eens nauwkeurig naar sommige teekentjes in de omslagen. „Zie eens hier", zegt hij, „dit boek is flauwtjes met een 1 gemerkt, en dit met een 2, enzoovoorts. Wie heeft dat gedaan?" En ge herkent het handschrift van den persoon, die u de boeken gaf, en ge weet, dat hij ze gekocht heeft. En dus schijnt het, dat hij ze naar volgorde gemerkt heeft, toen hij ze kocht. Ge vergelijkt nu uw volgorde met de zijne, en als zij overeenstemmen, kunt ge zeker zijn dat uw volgorde de rechte is.

Waarom heb ik hier zoo lang bij stil gestaan?

Omdat, als Genesis het eerste boek van den Bijbel is, wij mogen verwachten, dat het de bovengenoemde kenteekenen heeft. En dat is ook zoo. De mededeelingen daarin zijn allen uit een lang verleden. Het spreekt niet van dingen, die gebeurde nadat de Israëlieten Egypte verlieten, zooals Exodus, maar alleen van de eerste geschiedenissen tot en met den tijd van Jozef. Het spreekt daarvan op een wijze, die ons aantoont dat het in heel vroeger tijd geschreven werd. Het bevat Egyptische woorden, even goed als Hebreeuwsche, en geeft daar geen verklaring van, zoodat het duidelijk is, dat niet slechts de schrijver een man was, die beide talen kende, maar ook, dat hij schreef voor een volk, dat beide verstond. Bovendien komen in Genesis geene aanhalingen voor uit andere boeken, maar in andere boeken wel uit Genesis. Vele van de Oud-Testamentische schrijvers wijzen er heen, en al de Nieuw-Testamentische halen er uit aan of wijzen er zoo duidelijk heen, dat wij het met zekerheid weten.

En dit is niet alleen het geval met Genesis, maar ook zeer dikwijls met de andere oudste boeken van den Bijbel. En de Joden, die deze Oud-Testamentische boeken het eerst ontvingen, hebben altijd vastgehouden, dat zij, en zij alleen, de geinspireerde werken Gods waren, en hebben dezelfde overtuiging aangaande den tijd, waarin ze geschreven werden en wat hun geschiedenis betreft, als wij. Ik heb ook juist over 12 boeken gesproken, omdat ik het oog had op de twaalf eerste boeken van onzen Bijbel: Genesis tot en met het tweede boek der Koningen, die in tijdrekenkundige orde staan en hetgeen ik gezegd heb, kunt ge op die 12 boeken toepassen. De latere boeken staan niet in juiste tijdorde, maar zijn anders gerangschikt wegens den aard van hun inhoud.

Ingezonden.

DEVENTER. Zaterdag 4 Maart j.l. mochten de Chr. Jongel. Ver. „Jeriuël" en de Chr. Meisjes-ver. „Evangeline" gezamenlijk hun 13-jarig bestaan feestelijk herdenken.

Omstreeks 8 uur opende onze Eere-voorzitter, nadat we gezamenlijk gezongen hadden Gez. 2 : 1, de vergadering met gebed, waarna hij Psalm 9 voorlas, en hierna een woord sprak voor de leden der beide vereenigingen, waarin hij wees op 't geen de jongelingen en jongedochters te doen hadden tegenover God, dat ze evengoed in moeite des levens hun oog op Hem moesten gevestigd hebben, geloovende, dat alles van Hem komt, als in vreugde.

Verder wees spreker er op, dat in God volkomen verlossing is, hoe bedroeft het er vaak ook met ons voorstaat, wanneer we onze schuld en zonde maar voor Hem willen belijden, Die alles voor de menschen gedaan heeft wat maar mogelijk is, die den mensch gelukkig wil maken voor tijd en eeuwigheid beide, wanneer we slechts gelooven in 't volbrachte werk van Christus.

Hierna nam de voorzitter der Jongel. Ver. het woord en las een brief voor van ons Eere-lid E. J. Schooneveld, waarin deze zei, verheugd te zijn, dat het zoo goed was met de vereeniging, die hij had opgericht en wenschte haar nog menig gezegend jaar toe.

Ook de verslagen spraken van Gods liefde en trouw, zelfs mag er van één lid gezegd worden, dat hij zijn toevlucht tot den Heiland genomen heeft. Geve de Heer, dat hij steeds dicht in Zijn nabijheid mag blijven leven en tot een getuige mag zijn in deze zondaarswereld.

Vervolgens kregen we nog een woord te hooren van den WelEerw. Heer B. Roeles, die er op wees, dat ieder mensch, wie hij of zij ook was een vriend bij zich heeft, een metgezel en die vriend is de invloed die van hem of haar uitgaat, waarna Z. Ed. eenige voorbeelden uit de schrift aanhaalde, als: „'t meisje, dat bij Naäman de Syriër in huis was, de jongeling Jozef en nog meer anderen, waarna hij verder wees op een goede of een kwade invloed en sprak ten slotte den wensch uit, dat er èn van de jongel. ver. èn van de meisjesver. een invloed mocht uitgaan ten goede, tot zegen onderling en voor anderen.

Nadat we nog 't een en ander voor den uitwendigen mensch kregen en eenige samenspraken ten gehoore werden gebracht, werd de verg., na gezamenlijk gezongen te hebben „'k Wil U o God mijn dank betalen", met dankzegging gesloten door een broeder van de gemeente.

Geve de Heer, dat deze beide vereenigen steeds mogen groeien en bloeien en dat nog vele jongelingen en jongedochters tot Christus mogen geleid worden.

De secretaris der Jongel.-Ver. „Jeruël"

R. v. d. GOOT.

Dinsdag 28 Februari mochten wij het jaarfeest onzer Jongedochtersvereeniging „Eben-Haëzer" en dat der meisjesvereeniging „Die Mij vroeg zoeken zullen Mij

vinden" als ook der knapenvereeniging „De Heere helpe ons" vieren. Ons kerkje, voor deze gelegenheid net versierd, was stampvol. Aandachtig werd er geluisterd naar het openingswoord van den feestleider, naar aanleiding van 2 Koningen 5 : 1, 2, 3, de ons welbekende geschiedenis van het Israëlitische meisje, dat, hoewel in donkere omstandigheden n.l. als weggevoerde van hare maagschap, toch in getrouwheid niet achterbleef, maar zoodra de gelegenheid zich voordeed, getuigde van de onvoorwaardelijke macht van haren God, en zoo tot zegen werd voor haren heer. Hare beslistheid werd ten voorbeeld gesteld, aan allen, inzonderheid aan de jongedochters, die zoo talrijk ook als afgevaardigden van hier en elders tegenwoordig waren. Toen volgde een woord van de Presidente aan de vergadering, terwijl zij zich daarna in het bijzonder tot één harer leden wende, die gedurende vijf en twintig jaar hare gaven en krachten der vereeniging wijdde, waarna haar namens de vereeniging eene omlijste inscriptie als huldeblijk werd aangeboden.

De verslagen volgden elkander geregeld, en het mag genoemd worden, hoe, zelfs door de Penningmeesteresse geen enkele klaagtoon werd gehoord, maar alles zich in dank oploste. Wij hoorden dan ook, dat in alles de toon weerklonk: „Eben-Haëzer", of tot hiertoe heeft ons de Heere geholpen. Het verdere van dien avond was al te spoedig om. Onder het luisteren naar samenspraken en voordrachten en eenige liederen, die òf door een paar meisjes, òf door de Vereeniging, soms ook door de vergadering werden opgezongen. De dienende Martha's hadden het zéér druk; en hoewel het door de volheid der kerk moeilijk was voor de zorgende zusters, kreeg toch elk der aanwezigen ruim haar deel, van de vele versnaperingen. Zoo gingen allen, nadat het middernachtelijk uur reeds lang voorbij was, na het zingen van „'k Wil U o God mijn dank betalen", voldaan huiswaarts.

Ja de Heere was in ons midden! Mochten zij, die mede feest vierden allen eenmaal aan het groote Hemelfeest deel hebben, dan wordt de wensch en bede vervuld van eene *feestgenoote*. *Stavoren.*

Waarde lezers en lezerressen van „De Christen".

Den 24 Februari j.l. had de Chr. Jongelings- en Jongedochtersvereeniging „Moria" en „Emanuel" te Vriescheloo het genoegen haar jaarfeest te vieren. We waren verblijd, dat we ons gebouwtje vol zagen stroomen met belangstellenden, begunstigers en afgevaardigden van verschillende zustervereenigen. Temeer waren we dat, wanneer we terugzagen op het tijdperk, het jaar dat weer achter ons ligt. Want brs. en zrs., er zijn jongelingen en jongedochters, welke de goede keuze hebben gedaan en nu zich het eigendom van Jezus weten. Hem zij daarvoor onzen hartelijken dank gebracht. Met vreugde en vrijmoedigheid konden we dan feestelijk zamen zijn, en hadden we het genoegen br. Steenbergen van Deventer, als feestleider in ons midden te hebben. Deze br. liet om 7 uur des avonds bij het begin het bekende gezang zingen: „Hoog om hoog het hart naar boven" etc. waarna deze broeder een feestwoord sprak voornamelijk den nadruk leggende op: „Ziet ik verkondig u groote blijdschap enz. Veel werd daarvan gezegd en allen zeer op het hart gedrukt, die blijdschap te zoeken in Jezus Christus, Gods Zoon. Verder werd zeer gezellig afwisselend gesproken, gezongen en voorgedragen, zoodat ook spoedig deze genoeglijke ure weer voorbij was. We mochten, Gode zij dank zeggen: „De Heer was in ons midden". Wij bidden, dat ook dit ons jaarfeest nog rijke vruchten moge afwerpen, tot eer van God en tot vreugde en bemoediging van allen, die Hem in waarheid liefhebben.

„Moria" (De Heer zal 't voorzien).

„Emanuel" (God met ons). Deze vereenigingen bevelen zich in u aller voorbede aan, want God heeft haar werk tot hiertoe rijkelijk gezegend.

De Heer zal 't voorzien.

Wedde. Namens de Chr. J.-Vereeniging,

De Secr.,

E. K.

Uit de gemeenten.

'sGRAVENHAGE. De arbeid der Gemeente gaat onder leiding van onzen Voorganger geregeld en naar wij hopen en verwachten niet ongezegend voort. Onze Voorganger vindt nog wel vele geopende deuren, ook buiten de Gemeente, om de menschen in hunne huizen te bezoeken en toe te spreken. Veel belangstelling in de prediking in ons lokaal, wordt er van buiten af nog niet gezien. Bij de lieden der kerk zijn thans blijkbaar de „Baptisten" de meest gehate of gevreesde „sectaristen" in deze stad. Doch de meeste menschen weten niet òf door onkunde òf door misleiding, òf door weinig op christelijke zaken acht te geven — wat zij doen. Ons ontmoedigt dit alles niet, want we verwachten ons heil of onzen voorspoed niet van menschengunst, maar alleen van Gods genadige hulp, kracht en licht des H. Geestes.

Op de gemeentelijke vergadering van de vorige maand werd de gemeente geroepen eene keuze te doen voor ambtsbroeders in haar midden. Gekozen werden, met veel eenstemmigheid, de b.b. J. H. Streeder en P. J. L. de Wit tot Ouderlingen en de b.b. C. J. Louw en J. Aandewiel tot Diakenen. Deze 4 broeders werden op Zondag 5 dezer onder het gebed der Gemeente met handoplegging in hun ambt bevestigd.

De Heer heeft ons in den dienst der Gemeente beproefde broeders gegeven, en zoo verwachten we hierover voor de toekomst den zegen van onzen God voor de Gemeente en op het arbeidsveld.

Bij de regeling der werkzaamheden is goedgevonden, dat onze Ouderl. de Wit tevens de functie van Secretaris waarnemen zal.

Men gelieve bij de correspondentie over gemeentelijke zaken er op te letten, dat het adres van den Secretaris is:

P. J. L. DE WIT,

DEN HAAG. Slicherstraat No. 29

GRONINGEN, 6 Maart 1911.

Geliefden in Jezus Christus.

In 't besef mijner nietigheid ben ik Zondag 5 Maart naar Foxhol vertrokken om daar, onder biddend opzien, Gods akker te bewerken naar vermogen. Al zuchtende toog ik henen maar ben in „Reoboth" (zoo heet de kerk daar) tot ruimte gekomen, zoodat er 's avonds een juichtoon in mijn hart was toen ik in Groningen weerkeerde. En daar ging het mij als weleer de Emmausgangers die met blijdschap naar Jeruzalem kwamen en daar met jubeltonen werden begroet.

Ook in Groningen heeft de Gemeente een bijzonderen dag gehad. Zooals ge allen weet hadden een 10-tal brs. en zrs

aangevraagd om door den doop der Gemeente te worden toegevoegd. Uit vrees voor te weinig ruimte in de kerk was er zoo weinig mogelijk publiciteit aangegeven. Maar...... trots deze voorzichtigheid was de kerk zoo vol dat niet alleen alle zit- en staanplaatsen waren bezet, maar nog menigeen moest terugkeeren. *We zijn wel aan een volle kerk gewoon, maar zoo vol* was toch iets ongekends.

En dat zoo'n opkomst aangenaam aandoet, zoowel voor Voorganger als hoorder behoef ik zeker niet te zeggen. Naar aanleiding van 's Heeren bevel (Marc. 16:15, 16) is de Gemeente bij haar hooge en heerlijke roeping bepaald. Maar ook is met ernst gewaarschuwd voor de uitvinding van menschen, die in den vorm van kinderbesprenging, hiervoor in de plaats is geschoven.

Godlof is door de kerkelijke voorschriften het Origineel niet weggenomen of ontzenuwd, en breekt ook de waarbeid des doops, hoe lang zoo meer haar baan. Een plechtige stonde voorwaar toen aan het eind der prediking het 10-tal candidaten neerknielde, en ze samen in hun heilig voornemen den Heer werden opgedragen; daarna klonk tot 10 maal toe de doopformule door de kerk. Tien nieuwe leden waren der Gemeente toegevoegd, die aan de „Tafel des Heeren" allen hartelijk welkom worden geheeten. God geve dat de goede wenschen aan hen vervuld mogen worden.

Met br. gr. de Secr.,

JAC. JERONIMUS.

Storende Omzetting.

In het No. van de vorige week, op bl. 75 1e kolom, regel 23 van onderen, staat: „en ook om te vragen leeren", moet zijn: „en ook vragen om te leeren."

Verzoek.

Om alle verwarring en onnoodige kosten en moeite te vermijden, lette men op de volgende

ADRESSEN.

Alles wat de Redactie van ons blad betreft, benevens de gelden aan	Redactie van „De Christen" Vaillantlaan 415 Den Haag.
Nieuwe Abonnementen, Veranderingen etc. aan	Administratie van „De Christen" Stadskanaal.
Bijdragen voor de Zending	E. H. de Groot N.-Pekela.
Bijdragen voor den Unie-cent Bijdragen voor de Predikerschool Bijdragen voor den Reizenden Pred.	F. J. van Meerloo Jacob Obrechtstr. 43 Amsterdam.
Bijdragen voor de Hulpbeh. Gemeenten	Joh. de Vries Stadskanaal.
„Ons Depôt"	K. A. van Beek Stadskanaal.

Het geloof schept iets anders in het hart dan de neiging tot een bloot bespiegelend leven, vrome oefeningen en redenen. Het is een kracht tot goede werken.

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van Tj. v. d. V. en A. R. te Lindenhorst bij Dortmund f 3.59, van W. de V., Workum f 3.52, van F. J. de V., Leeuwarden f 8.44, van J. W. O. p. k. Cornelia Dis. Vrede, O. R. K. Z. A. f 13.50, van J. B. te N. Buinen f 5.47½, van J. v. d. K. den Haag f 10.80, van N. Z. Jzn. f 36,74

N. v. BEEK.

LIEFDEGAVEN.

Voor den Uniecent.

Ontvangen van de Gemeente te Weerdingermond f 4.—.

F. J. VAN MEERLOO,
Penningm.

Voor de Zending.

Ontvangen van de Meisjesver. N. Pekela f 5.—, uit een busje van een zuster te Muntendam f 5.50, van de Gem. Weerdingermond f 7.—, uit het busje van zr. L. te Muntendam f 7.—, door br. W. v. d. W. van de Zend. Ver. „Het Mosterdzaadje" te Sneek f 35.—.

Nieuwe Pekela. E. H. DE GROOT.

Slechts die op Gods liefde rust, kan gerust zijn; die op zijne almacht steunt, kan kracht hebben. De mensch, die zich de kracht niet gevoelt tot zelfverloochening, zoeke die bij het geloof.

„In des Heeren wegen te wandelen", „voor Gods aangezicht te wandelen" zegt bijna evenveel — maar „wandelen met God" zegt toch nog iets meer.

Door zijn karakter is ieder mensch willens *wat* hij is, *zooals* hij het is; doet hij *wat* hij doet, *zooals* hij het doet; streeft hij naar *hetgeen* hij streeft *zooals* hij er naar streeft.

Advertentiën.

No. 1247. DONDERDAG 23 Maart 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post ƒ 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

Vrij gemaakt.

Eer ik mij met God verzoend wist
Door den Heer, die 't al volbracht,
Boog mijn ziel in duizend nooden,
Was mijn toekomst zwarte nacht.
In het diepst van mijn geweten,
Klonk het klagend zelfverwijt,
En gebonden door de zonden
Voerd' ik een vergeefschen strijd.

Maar toen 't vriendlijk woord des Heeren
Tot mij doordrong: „Kom tot Mij!"
Staak dat klagen en versagen,
Uw Verlosser is nabij!"
Toen ik mij door Hem liet leiden,
Tot den troon van Gods gena,
O, toen werd de rust gevonden,
En ik zong: Halleluja!

'k Zie nu Christus als mijn outer,
En mijn offer en mijn recht;
Niets maakt mij in 't bidden stouter
Dan dit offer, dan dit outer,
Dan dit onverdiende recht,
Waar ik al mijn hoop aan hecht.

De Verzoening!

Welken God voorgesteld heeft tot eene verzoening, door het geloof in Zijn bloed, tot eene betooning van Zijne rechtvaardigheid, door de vergeving der zonden, die te voren geschiedt zijn onder de verdraagzaamheid Gods;

Tot eene betooning van Zijne rechtvaardigheid in dezen tegenwoordigen tijd; opdat Hij rechtvaardig zij, en rechtvaardigende dengenen, die uit het geloof in Jezus is. Rom. 3:25, 26.

Zeer jammerlijk is het tooneel wat ons in de eerste hoofdstukken van den Romeinen brief, te aanschouwen wordt gegeven van den mensch. Verschrikkelijk en ontzettend is de woeste golf van zonden geworden, waar Adams nakomelingen door weggevoerd zijn, verre van God; en het verschrikkelijkste is, dat allen in die zonde als in hun element zich bevinden. Joden en Heidenen zijn allen eveneens schuldig voor God; en alleszins is God rechtvaardig, als Hij in toorn met den mensch, den schuldigen mensch, handelt. Gods gedachten zijn echter hooger dan onze gedachten; dit wordt openbaar als Hij zijne rechtvaardigheid op eene andere wijze „dan de Wet" openbaart; om n.m.l. de zonden te laten neerkomen op een ander dan de schuldigen; op een tusschenpersoon, een Middelaar, een Borg. Die Middelaar heeft echter alleszins getuigenis van de Wet en de Profeten. Eene der helderste getuigenissen ligt in het „Lam." Hij wordt alzoo voorgesteld en genoemd: „het Lam Gods," maar vooral is zijn persoon en werk, door het „lam" afgeschaduwd en voorgesteld; (wij hopen dit straks nader te zien). Deze Middelaar, dit Lam heeft de schuld, de straf der zonden op zich genomen, opdat schuldige zondaren weer door Hem in eene verzoende betrekking zouden kunnen komen met God. Alzoo is het dat onze tekst zegt: *Welken God voorgesteld heeft tot eene verzoening door het geloof in Zijn bloed.* God, de Vader in de aanbiddelijke Drieëenheid, heeft Jezus voorgesteld tot eene verzoening. Op de vraag: Waarom deed de Vader zulks? zullen wij wel nooit een volledig antwoord kunnen geven; zoover wij het echter uit Gods Woord weten, mogen wij antwoorden, dat het geschied is tot lof en prijs der heerlijkheid zijner genade, en ganschelijk uit ontferming en liefde; vrij en souverein welbehagen. Bovenal is Jezus „het Lam Gods" voorgesteld omdat Hij alleen een *volkomen offer* kon geven,

en Hij alleen bekwaam was om de verworven verdienste toe te passen. Met het oog hierop kon God reeds de zonden vergeven eer er verzoening geschied was, eer het offer gebracht was, omdat Hij aangemerkt werd als geslacht Lam, van de grondlegging der wereld af. Met het oog hierop kon God voortijds veelmaal, en op velerlei wijze tot de Vaderen spreken, door Profeten, Ceremoniën, en door schaduwachtige voorstellingen, en alzoo zijn Lam voorstellen tot verzoening. Velen, zeer velen zullen dan ook wel genade ontvangen hebben, om met den geloovigen Abraham verlangend uit te zien naar Hem, van wien God door bijzondere openbaring, of door Zijne Profeten, of door schaduwachtige diensten gesproken had.

Velen zullen door het geloof Hem gezien en omhelsd, en alzoo gerechtigheid bekomen hebben, omdat het Lam reeds als offer voor de zonden door God aangemerkt werd. Gansch bijzonder echter is de goddelijke voorstelling van Jezus Christus als Verzoening en als Verzoener na Zijn volbracht rantsoen. Dat is hoofdzakelijk dan ook in onzen tekst uitgedrukt, en is voor ons van onuitsprekelijke waarde, waarom het onze ziele goed is, hier eenige oogenblikken te verwijlen. Zien wij dan op Hem, die een volkomen offer bracht, waardoor verzoening der zonden, en genoegdoening aan de goddelijke gerechtigheid werd geschonken. Zien wij op Hem als het Lam Gods, voorgesteld tot eene verzoening door het geloof in zijn bloed. Ter opheldering is het misschien goed eerst na te gaan op hoevelerlei wijze een lam werd gebezigd tot eene offerhande, waardoor Hij werd voorgesteld in het type, en waardoor de Wet als 't ware aan Hem getuigenis geeft, overmits Hij de Wet en Profeten vervulde. Een lam werd gebruikt tot een gedurig Brandoffer, d. w. z. elken dag moest des morgens en des avonds een lam geofferd worden. Ex. 29 : 38—42. Num. 28 : 3—8.

Een lam werd gebruikt tot een Brandoffer, bij verschillende gelegenheden. Gen. 22 : 7 ; Lev. 9 : 3—12 : 6 23 : 12, 18 ; Num. 7 : 15.

Een lam werd voorts gebruikt tot Lossing, Ex. 13 : 13 ; tot Dankoffer, Lev. 3 : 6 en 7 ; 23 : 19 ; Zondoffer, 4 : 32 ; Schuldoffer, Lev. 5 : 6, 14 : 12 ; Num. 6 : 12 ; Vrijwillig offer, Lev. 22 : 19.

Uit het bovengenoemde kunnen wij zien hoe menigvuldig een lam gebruikt werd, om aan het Israëlitische volk te prediken, dat er een wezenlijk Godslam zou komen, hetwelk in de meeste gevallen zou kunnen en moeten gebruikt worden, tot Verzoening, tot verlossing, tot lof en dankoffers. Geen ander dier dan het lam werd onder zooveel omstandigheden voorgesteld. Geen ander dier dan het lam, was het voorwerp van dagélijksche voorstelling aan het volk, waarmede de H. Geest de waarlijk boetvaardigen zekerlijk drong, op Hem te zien, van Wien Jezaja getuigde : „Als een lam is Hij ter slachtbank geleid". Wel mag met het oog op de menigvuldige voorstelling van het lam getuigd worden, dat die afschaduwende bediening reeds heerlijk was. Nog meer beknopt, en als in één punt samengetrokken, is echter de voorstelling van het *Paaschlam*, waarmede Israëls zelfstandig volksbestaan als 't ware begon ; en hetwelk om verschillende bijzonderheden nog duidelijker prediking inhield van het Lam Gods, en zijne verlossende reddende liefde. Het Paaschlam zooals wij in Ex. 12 vermeld vinden, moest in elk huis vier dagen te voren aanwezig zijn, voor het geslacht werd ; dit moest dienen om nauwkeurig te weten of het een volkomen lam was. Indien het lam aan alle eischen van volkomenheid voldeed, moest elk huisvader de plaats van Priester vervullen, en het lam slachten, het bloed moest opgevangen worden in een bekken, en met een bundeltje hijsop aan de beide zijposten, en aan den bovendorpel gestreken worden. Het bloed alzoo aangestreken aan zijposten en bovendorpel, was voor den verderfengel een bewijs om niet binnen het huis te komen. Allen, die in het huis waren werden alzoo door het bloed van het lam beveiligd. Het vleesch van het lam, dat niet rauw, en ook niet gekookt gegeten mocht worden, moest aan het vuur gebraden, om alsdan door allen gegeten te worden met ongezuurde brooden en bittere saus. Het moest gegeten worden niet als een gewonen maaltijd, waarbij men gemakkelijk neerzat of neerlag, maar geheel tegenovergesteld. De lenden moesten opgeschort, de schoenen aan de voeten, en de reisstaf in de hand ; geheel reisvaardig moest het maal in eene behoefte, onmisbare behoefte voorzien, en ganschelijk niet dienen om vleeschelijke lust, of rust te voeden. Terwijl het volk getrouw het gegeven voorschrift uitvoerde, en elk huisvader aansprakelijk was voor eigen huis, vervulde de Heere Zijne belofte aan de eene, en Zijn oordeelen aan de anderen zijde. Alhoewel nu deze handeling een werkelijk volkomen feit was aan de eene zijde, zoo was zij toch ook in een ander opzicht een voorbeeld en schaduw van toekomende dingen, welke wij nu kortelijk willen nagaan. Vooreerst dan komt hoofdzakelijk in deze verlossing „een lam" op den voorgrond. Alzoo is het ook in betrekking tot de verlossing der ziel, dat het Lam Gods allereerst en hoofdzakelijk op den voorgrond komt. Door het Evangelie weten wij dat Jezus Christus „het Lam Gods" is.

Waarom Joh. de Dooper, zijnde met vele geestesgaven bedeeld, op het zien van Jezus uitriep : „Ziet het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt !" en den volgenden dag als hij Jezus weder zag wandelen, hetzelfde herhaalde?

Bij Israëls huisvaders gold het 4 dagen lang : zie daar ons lam ! dat op Gods bevel ons zal verlossen. Als de Heere ons wil verlossen uit den dood en het verderf, heeft Hij een Lam noodig, een volkomen Lam. Nemen wij in acht, dat duizend jaren zijn als één dag bij den Heere, dan is het Lam Gods ook 4 dagen tot dat doel afgezonderd en voorbeschikt geworden ; want van het begin af aan heeft de Heere daarvan reeds gesproken in de Moederbelofte. Ook zij hier nog even herhaald wat wij tevoren gezegd hebben, dat het Lam aangemerkt wordt, als geslacht van de grondlegging der wereld af, waarom ook gezegd wordt dat de geloovigen door het dierbaar bloed van Christus, als van een onbestraffelijk en onbevlekt Lam verlost zijn, dat voorgekend is geweest van de grondlegging der wereld af. Openb. 13 : 8, Petr. 1 : 19 en 20.

De grondgedachte is dus, dat God de Vader van

de grondlegging der wereid af, Zijnen Zoon als het geslachte Lam beschouwde, waardoor Hij zondaren kon verlossen. Is het nu alzoo dat zonder bloedstorting geen vergeving is, naar Hebr. 9 : 22, zoo kon de Vader van het begin af aan vergeving schenken, omdat het Lam reeds aangemerkt werd als geslacht; had bij het offer, en vooral bij het Paaschlam het bloed eene verlossende en bevrijdende uitwerking, waar het naar goddelijk bevel werd toegepast. Hoe heerlijk is ook dat bij het Lam Gods, Jezus Christus, die door zijn bloed Zijne Gemeente, Zijn volk verloste, verkreeg. Zie Hand. 20 : 28, Eph. 1 : 7, Col. 1 : 20, Hebr. 9 : 12, 14 en 13 : 12 enz. Letten wij ook vooral op onzen tekst Rom. 3 : 25: welken God voorgesteld heeft, tot eene verzoening door het geloof in Zijn bloed. Onmogelijk is het ons dus, om deel te hebben in de erve der heiligen, tenzij ons geloof het verzoende, het verlossende, het reinigende bloed van Christus, als het bloed der besprenging over zich zelve inroepe; zijn hart, zijn ziel, zijne innigste genegenheid door dat bloed late reinigen. Dat bloed zij voor hem of haar eene zaak zoo onmisbaar als het leven; gestreken aan de posten des harten zij het tot eene veilige bedekking, en een teeken waarom de Heere voorbijgaat als Hij oordeelen uitvoert. Door het geloof in Zijn bloed, krijgen wij door den H. Geest verzekering in onze zielen dat onze schuld verzoend is, en onze ongerechtigheden weggenomen zijn. Alzoo krijgen wij deel aan de Zaligspreking in Ps. 32: 1,2. Welgelukzalig is hij wiens overtreding vergeven, wiens zonde bedekt is. Welgelukzalig is de mensch dien de Heere de ongerechtigheid niet toerekend, en in wiens geest geen bedrog is. Bij Israël was het onmiskenbaar dat Hij hen liefhad, toch zou niemand verlost zijn gebleven van de straffen der Egyptenaren, indien niet het bloed van het lam, op goddelijk bevel gestreken ware geworden aan zijposten en bovendorpel. Het Evangelie verklaart ons dat God liefde is, en dat God zoo lief de Wereld had dat Hij Zijn Eeniggeboren Zoon gezonden heeft opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe. Of: gelijk onze tekst zegt: God heeft Jezus, Zijnen Zoon, „Zijn Lam„ voorgesteld tot eene verzoening, door het geloof in Zijn bloed. Gods liefde redt ons door Jezus bloed.

Zouden wij nu in Gods liefde gelooven, en daarin volkomen ons vertrouwen stellen: *maar de kracht van Jezus bloed* „het Lam Gods" *in twijfel trekken*, dan zouden wij behalve door vele andere, ook door onzen tekst veroordeeld worden, overmits wij lezen, dat Jezus voorgesteld is tot verzoening, *door het Geloof in Zijn bloed.* Zoude iemand in het zenden van Jezus, „Het Lam Gods" enkel en alleen Gods liefde zien, dan geeft onze tekst ook aan zoodanigen eene onderwijzing, om n.m.l. nog iets verder te blikken. Onze tekst verzekert ons zeer nadrukkelijk, dat Jezus die voorgesteld is tot eene verzoening, door het geloof in Zijn bloed, op evengelijke wijze voorgesteld is, tot eene betooning van *Zijne rechtvaardigheid*, die had kunnen betwijfeld of ontkend worden, (eer het rantsoen gebracht was) als God de zonden vergaf in den tijd der verdraagzaamheid (wat misschien zekerlijk door Satan gedaan is). Maar niet alleen opdat Gods rechtvaardigheid zou blijken, in Zijne schuldvergevende liefde van vroeger dagen, ook en vooral opdat Zijne rechtvaardigheid klaarlijk zou aangetoond worden in dezen tegenwoordigen tijd: opdat Hij rechtvaardig zij, en rechtvaardigende dengene die uit het geloof van Jezus is, in Hem als „Lam Gods" gelooven. Nu aan het recht voldaan is door het Lam Gods, kan genade, kan liefde door recht heerschen tot in eeuwigheid. Zonder voldoening aan de goddelijke rechtvaardigheid, kon de liefde, de genade ons niet bereiken. In dat opzicht geldt ook van den Heere: „Hij kan Zichzelven niet verloochenen!" Nu echter zijn *gerechtigheid* en *gericht*, ook de vastigheid van den Genadetroon, door Jezus Christus onzen Heere.

Zoude iemand echter meenen, dat het een kleine of geringe zaak is, om aan het bloed en aan den persoon van Jezus zulk een verzoenende, verlossende, reinigende kracht toe te kennen, die leze 1 Cor. 12 : 3*b* en hij vindt: En niemand kan zeggen „Jezus den Heere te zijn dan door den H. Geest. Duidelijk is het hieruit, dat, om in Jezus en in Zijn bloed te gelooven tot onze verzoening, tot onze verlossing, tot onze reiniging, al onze natuurlijke krachten en goeden wil tekort schieten; en dat behalve hetgeen God tot onze verzoening en verlossing reeds gedaan heeft, ook wijzelven, onze personen, de individuën nog dermate moeten bewerkt en bearbeid worden door den H. Geest, dat wij waarlijk geheel veranderd, geheel vernieuwd, en wedergeboren, al ons zelfvertrouwen leeren opgeven, om volkomen te vertrouwen in het verzoenend bloed van Jezus Christus, „Het Lam Gods". Mocht een ander hieruit tot eigen verderf willen afleiden, dat het geloof in Zijn bloed, hetwelk ons waarlijk met God verzoend, van zoodanigen aard zij dat wij gansch en al stil, en gerust en zorgeloos moeten afwachten of de H. Geest ons dus wil bewerken en bearbeiden, die bedenke o.m. wat in Math. 6 : 34 en Joh. 6 : 27 staat: *Zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijne gerechtigheid;* en *werkt niet om de spijs die vergaat, maar om de spijs die blijft tot in het eeuwige leven, welke de Zoon des menschen Ulieden geven zal.* Deze spijs, dit brood is het vleesch van den Zoon des menschen, „het Lam Gods."

(*Slot volgt.)*

BLADVULLING.

De *groote les des levens is de gehoorzaamheid*, haar te leeren des levens doel. Laat ons toch vooral van deze heilige, van deze eenvoudige waarheid uitgaan bij de beschouwing van ons levenslot, bij de waardeering van geluk en ongeluk.

Ik moet er niet treurig om zijn dat ik op zoo menig *waarom?* het *omdat* niet kan vinden; maar ik moet in het vaste geloof mij verblijden dat God een *omdat* heeft voor ieder: *waarom?*

LAURILLARD.

STATISTIEK van de Gemeenten van Gedoopte Chri n Nederland tot de Unie behoorend 1 Januari 1911.

Plaatsnamen der Gemeenten.	Vergaderplaats Kerk of Lokaal.	Dagen van Samenkomen.	Uren Voormiddag.	Uren Namiddag.	Wijze van Samenkomst.	Straten of Pleinen.	Getal leden 1 Jan. 1910.	Aantal gedoopten in 1910.	Getal leden op 1 Jan 1911.	Opbrengst Gemeen Gld.	scholen. Onderwijzeressen.	scholen. Aantal Kinderen.	Catechisatiën. Getal.	Catechisatiën. Leerlingen.	Zending — Vergadering of enkel Collecten.	Aanverwante Vereenigingen. Knapen.	Jongelingen.	Kleine Meisjes.	Jonge Dochters.	Zang.	Muziek.	Vrouwen.	Adressen van de Voorgangers en Secretarissen.
Amsterdam	K.	Zondag " Woensdag	10	 6 8	Prediking Onderl. Verg. Bidstond	Kerkstraat 204	80		75	1884	2	178			Verg. 3e Woensdag in de maand	8		20	15			6	W. Panjer, Ouderl., Govert Flinkstraat 359. H. P. Groos, Secr., Frans Halstraat 42.
Deventer	K.	Zondag " Woensdag	10	 4 8	Prediking Onderl. Verg. Bidstond	Binnen Singel	73		65	620		66	2	48	Coll. 1 maal in de maand		24		27	24		6	B. Roeles, Voorg, (Arnhem, Koningstraat 62). E. Steenbergen, Secretaris, Bessenstraat 14 Hoven.
Exloërmond	L.	Zondag " Woensdag Vrijdag	10	 5 6 6	Prediking Onderl. Verg. Prediking Bidstond	No. 65 Z.kant	63	13	73	417		60					20						J. Huizinga, Voorg., (N. Buinen). Will. Thalen, Secr., 2e Exloërmond 74 N.K.
's-Gravenhage met afd. Rotterdam	L.	Zondag Woensdag	10	6 $8^1/_2$	Prediking Bidstond	Van Dijckstraat 149	47	14	68	976	1	100						14	14				N. van Beek, Voorganger, Vaillantlaan 415. P. J. L. de Wit Secr., Slicherstraat 29.
Groningen met afdeeling Foxhol	K. K.	Zondag Dinsdag Zondag	10	5 8 5	Prediking Bidstond Prediking	Warmoestraat	263	8	264	2829	3	300			Trakt.-ver. Pred. 11 ; 1	21	29	12	50	51	25	34	B. Planting, Voorganger, N. Buitensingel 33. Jac. Jeronimus, Secr., Bontebrug.
Haarlem	L.	Zondag Dinsdag	10	 8	Onderl. Verg. Bidstond	Stoofsteeg 6	29	1	32	464	1	69						40	18				F. de Jong, Ouderl. Wouwermanstraat. H. v. d. Ridder, Secr., Spaarnewouderstr. 106.
Harlingen	L.	Zondag Dinsdag	$9^1/_2$	 $8^1/_2$	Onderl. Verg. Bidstond	Angelierstraat	42	2	38	300	1	180	1	12				25					H. Visser, Voorg. (Sneek, Koopmansgracht). H. J. de Vries, Secr., Trekweg bij Harlingen.
Haulerwijk	K.	Zondag Woensdag	$9^1/_2$	 7	Prediking Bidstond	Oosteind	52	2	48	404	1	95					26	35	22	48		13	G. de Vries, Voorg,, Oosteinde. R, van der Mei, Secr., bij de Brug.
Heeg	K.	Zondag Dinsdag	$9^1/_2$	$1^1/_2$ 7	Onderl. Verg. Prediking	Schatting	22		26	296		110	1	11									A. Karssiens, Voorg., (Stavoren). P. van Netten, Secr., Heeg.
Hoorn	K.	Zondag Dinsdag	10	4 8	Onderl. Verg. Bidstond	Mosterdsteeg	31		28	373													Z. Groet, Ouderl., Driebovenlaan. D. v. d. Velde, Secr., Turfmarkt 26.
Leeuwarden	L.	Zondag " Woensdag	10	 6 $8^1/_2$	Prediking Bidstond Prediking	Bagijnenstraat	41	5	41	463		65					7	17	8				F. J. de Vries, Ouderl., Schoolstraat 3. H. v. d. Heide, Secr., Oldegalileën 27.
Nieuwe Pekela	K.	Zondag Vrijdag	$9^1/_2$	5 $7^1/_2$	Prediking Bidstond		56		50	1046	2	40				15			15			6	E. H. de Groot. Ouderling. J. Enter Sr., Secr.
Sneek	K.	Zondag Vrijdag	$9^1/_2$	5 $8^1/_2$	Prediking Bidstond	Oppenhuizerweg	100	5	105	1113	2	160	2	28	Mosterdzaadje 50 leden 2e Zondag in de maand 's avonds 8 uur	32	9	12	14	25		17	H. Visser, Voorg., Koopmansgracht. W. J. Wielinga, Secr., Tranendal.
Stadskanaal met afd. Muntendam Musselkanaal N. Buinen	K.	Zondag " Donderdag	$9^1/_2$	 $1^1/_2$ 7	Prediking Onderl. Verg. Bidstond	bij de Spoorbrug	211	10	215	2644	7	390			Verg. eens per maand „Zaai aan alle wateren”		15		22				J. Reiling, Ouderl., Dronwnermond. K. van der Baaren, Secr., Stadskanaal (O).
Stavoren	K.	Zondag " Donderdag	9	2 7 7	Prediking Samenkomst Bidstond	Voorstraat	86	2	81	824		33	1	28		16		30	16			16	A. Karssiens, Voorg., Voorstraat. J. Smits, Secr., Voorstraat.
Vriescheloo en Bellingwolde	L.	Zondag " Dinsdag	$9^1/_2$	3 $7^1/_2$ 7	Prediking Volkssamenk. Bidstond	Hoofdweg	65		64	182	3	86					19		19				H. Katuin, Ouderl., Vriescheloo. E. Hesseling, Secr., Wedde.
Weerdingermond	K.	Zondag " Woensdag	$9^1/_2$	6 3 7	Prediking Onderl. Verg. Bijbellezing	Weerdingermond	91		86	352		33					20			30			H. Werkman, Ouderl., N. Weerdinge. L. Wijnsema, Secr., Ter Apel.
Workum	K.	Zondag	9	5	Prediking				46	480	4	77	1	22			14	30	14 12				H. Leenstra, Ouderl. P. Hornstra, Secr.,
Zutphen met afd. Apeldoorn	K.	Zondag Vrijdag	10	6 $8^1/_2$	Onderl. Verg. Bidstond	Rijkenhage	66	8	71	730	3	200	1	10									H. Knippenberg, Ouderl., Kleinbaank. A. Nijveld, Secr., Rijkenhage 47.
							1418	70	1476	16404	30	2242	9	159		92	183	235	266	178	25	98	

Gemeenten N I E Unie aangesloten.

Emmererfscheidenvcen	L.	Zondag	10	 6	Prediking Bidstond	Niets ingezonden.																	H. Eleveld, Ouderling. Hrm. Barels, Secretaris.
Hengeloo	K.	Zondag Dinsdag	10	5 8	Prediking Bidstond	Schoolstraat	133	2	130	2100	3	120	4	68	40 leden Uw koninkrijk kome	12	24	—	26	39	16		J. de Hart, Voorganger, Paul Krugerstraat. G. Varenhorst, Secr., Enschedeschestr. 23.
Franeker Makkum						Niets ingezonden. " "																	

Uit de gemeenten.

WEERDINGERMOND. Wanneer we zoo week aan week, vooral in den laatsten tijd ons Orgaan ontvingen en dan eerst gauw eens een kijkje namen in het Gemeentenieuws, dan mochten we vaak zien, dat het een Boodschapper van goede tijdingen was, bekeeringen van zondaren, en gehoorzamen aan de bevelen des Heeren van hen die in Jezus gelooven als hun Heiland en Heer. En waar de Engelen zich verblijden over de redding van 't verlorene, daar kan het immers niet anders of alle medeherborenen zijn mede van harte verblijd over de heerlijke overwinningen. Doch verblijd over het heerlijk nieuws van elders, en dan overziende het stille in eigen kring, wordt de blijdschap wel wat getemperd, en rijst de bede uit menig hart: Heer daar Gij anderen bezoekt met Uw heil, doe dit ook aan onze plaats. En nietwaar, al wat gij den Vader zult bidden in mijnen naam, dat zal U gegeven worden, en dit niet het minst omdat het naar Zijn wil is, wanneer in veler hart de bede oprijst dat de Heer ons geschikt maakt om als Zijne kinderen werkzaam te zijn tot redding van 't verloorne. Doch Gods gedachten zijn niet onze gedachten, en Zijne wegen niet onze wegen, want nog versch ligt ons in 't geheugen, hoe we 's weeks voor 't Kerstfeest l.l. plotseling werden geroepen om de laatste eer te bewijzen aan het grafwaarts brengen van het stoffelijk overschot van onzen gel. Br. J. W. Kruit, in leven vele jaren Ouderling der Gem. En nog maar pas het nieuwe jaar ingetreden werden we weder voor een zelfde feit geplaatst door het overlijden van een gel. oude Zuster, echtgenoote van onzen Br. O. Veen. Heerlijk, het van beiden te mogen gelooven dat ze zijn ingegaan in de rust die er overblijft voor het volk Gods, deswege was ook voor hen de dood een overgang in 't eeuwig leven. De Heer echter zou ook deze droefheid in blijdschap veranderen.

We mochten dan dezen winter in ons midden hebben eerst Br. F. Beuneker als Unicent-Colporteur, die de menschen hier in de omgeving heeft bezocht en ook enkele malen in 't openbaar heeft gesproken. Daarna geschiedde wat we gaarne eerder hadden gezien, onze Br. Reizend Prediker, die tot zeer veel genoegen en ook tot merkbaren zegen vijf weken onder ons heeft mogen arbeiden. Wij als Gemeente, en zeker ook buitenstaande hebben genoten onder de hartelijke Prediking waarmede onze Br. ons diende, en eveneens in het huisbezoek. Al te ras was de tijd weer aangebroken dat ZEw. weer moest vertrekken. Gemeenschappelijk dacht men goed eerst nog Evangel. samenkomsten te organiseeren voor 't vertrek van onzen Br. Zoo heeft het dan ook plaats gehad. 't Was als het ware, nu deze zaak biddend was voorbereid alsof de Heer ons wilde verrassen, daar Zondag van te voren twee zusters zich aanmelden voor den Doop. Zoo gingen we dan vol moed biddend deze samenkomsten tegemoet, waarin mede hebben gewerkt de Brs. K. Kuipers, J. Huizinga, W. Vorsteveld en J. G. de Haan, die met kracht de menschen aanmaanden om toch Jezus te kiezen voor hun hart en leven, en zie de derde avond kwamen zes zielen tot volkomene overgave, daags daarna nog een zuster waar Br. K. Kuipers op huisbezoek was.

Zoo was dan spoedig de Zondag aangebroken, dat ons doopvont na lang gesloten te zijn geweest weer geopend mocht worden, om in den naam des Drieëenigen Gods de beide eerstgenoemde Zusters met nog een Br. die zich ook nog in de zelfde week daartoe had aangemeld, den H. Doop te voltrekken. Br. Kuipers kon dit nog verrichten. Was ons Kerkgebouw bij de prediking van Broeder K. steeds goed bezet, thans was er veel volk, en met aandacht werd geluisterd naar de duidelijke uiteenzetting des Doops volgens de Schrift, naar aanleiding van den Doop van Jezus in den Jordaan. Daarna knielde onze Br. met de doopelingen en na gebeden te hebben, daalde hij met hen in het watergraf.

Daarna mocht de Gemeente met onze nieuwe leden aanzitten aan den disch des nieuwen Verbonds, waarbij de Heer ons zeer nabij was.

Des avonds hadden we nog een Volkssamenkomst tevens afscheidsure van onze gel. Br. Kuipers. Ook daar was het ons goed, en hoewel er zeer zichtbare overwinningen waren, toch mogen we gelooven dat ook deze samenkomst niet vergeefsch is geweest.

Thans heeft zich weer een jonge zuster die op een der samenkomsten tot overgave kwam aangemeld voor den Doop. Verblijdt ook dit ons hart, zeker niet het minst haren vader, die reeds ettelijke jaren dezen weg mocht bewandelen. En daar hij het gemis moet betreuren van zijn Echtgenoote, daar zal hem dit zeker tot een heerlijken zegen zijn; nu mag hij reeds een zijner kinderen, oudste dochter, en zijn trouwen huishoudster met hem denzelfden weg zien bewandelen. We zouden zoo welhaast bevreesd worden dat de Redactie in ongelegenheid zou komen, wanneer er nog meer aan dit bericht werd toegevoegd. We willen derhalve besluiten met den wensch dat de Heer ons nog veel zulke zegeningen moge schenken. Br. en Zr. weest blijde met de blijden, want groote dingen heeft aan ons gedaan Hij die machtig is en heilig is Zijn naam en Zijne barmhartigheid van geslacht tot geslacht over degene, die hem vreezen.

L. WIJNSEMA, Secr.

VRIESCHELOO. Waar het hart van vol is loopt de mond van over, is een spreekwoord, maar 't is ook de waarheid. Geliefde brs. en zrs. we zullen u in 't kort meêdeelen waar onze harten vol van zijn, n.m. vol van blijdschap en dank aan onzen Hemelschen Vader, van wien alle goede gaven en volmaakte giften afdalende zijn. De Heer heeft ons ruimschoots gezegend, in de verhooring onzer gebeden, dat er zielen werden gewonnen voor den Heiland. Zondag 12 Maart gaf daarvan het bewijs. 8 jonge menschen werden door den Doop tot de gem. toegedaan, terwijl Zondag 5 Maart een Zr. met schuldbelijdenis tot de gem. terugkeerde.

Tot de doopsplechtigheid waren op verzoek der gem. tot ons overgekomen de broeders Reiling en Engelsman, ouderlingen van de gem. Stadskanaal. Ons locaal was vol aanschouwers, waaraan de opdracht van onzen Heiland, n.l. predikt het Evangelie alle creaturen" kan worden medegedeeld, eerst door br. Reiling, daarna nog een kort maar ernstig woord door br. Steenbergen

uit Deventer, die als plaatsvervanger van br. ter Braak uit Hengeloo, dezen winter onder ons, en in onze omgeving werkt. De Heere bekroont onzen arbeid met Zijne Zegeningen!

Na den doop en prediking werd de vergadering gesloten, met gezang en dankzegging, en mocht de gem. met de jonge br. en zr. het H. Avondmaal nog gedenken. O, welk een vreugde een kind van God te zijn, maar ook wat een dure roeping, daar de Heiland heeft gezegd „gij lieden zijt Mijne getuigen", „het licht der wereld", „het zout der aarde" enz. De Heere zegene den arbeid van alle brs. en zrs. is de wensch en bede van uw br. in Chr.

Wedde. E. HESSELING Secr.

SNEEK. Zondag 12 Maart gedacht onze Zendings-vereeniging „Het Mosterdzaadje" haar drie-en-veertig jarig bestaan. Door lichamelijke ongesteldheid, was de Voorzitter, broeder S. Gorter (Ouderling onzer Gemeente) niet aanwezig en werd deze vergadering geleid door onzen Voorganger. ZEd. koos tot inleiding Ps. 9:21b; „Laat de heidenen weten dat zij menschen zijn", en vestigde in het bizonder de aandacht, dat niet alleen de heidenen, maar elk menschenkind die nog buiten Christus leeft, niet eerder in den waren zin des woords mensch wordt, dan dat hij den Heiland heeft leeren kennen als zijn Borg en Middelaar voor tijd en eeuwigheid. Daarna werd op verzoek van den Voorganger, die gaarne iets meer van de vereeniging wilde weten, mededeeling gedaan over het ontstaan, hare bloei en de stormen die over haar gegaan waren in den loop dier jaren en hoe zij tot heden onder den zegen des Heeren was blijven bestaan. Zoo vertelde ons de Secretaris ten eerste, hoe voor omstreeks vijf-en-veertig jaren, broeder F. J. van Meerloo in onze stad kwam, om aan de menschen, die in een dood kerkisme waren opgeleid, met de volle verlossing in Christus bekend te maken; hoe ZEd., door huisbezoek de lieden uitnoodigde om des Zondags op eene daartoe gehuurde bovenzaal, te komen onder de prediking en tevens hunne kinderen te zenden naar de zondagsschool. Toen de opkomst wat bevredigend werd, trachte genoemde broeder, eene Zendings-vereeniging in het leven te roepen en noodigde eenige vrienden uit om eens een avond met elkander over deze zaak te spreken. 15 personen verscheen ter vergadering en daaruit werd een voorloopig bestuur gekozen, waarvan de meesten door den Secretaris in hnnne functies genoemd werden. De eerste openbare vergadering werd gehouden den 8 Febr. 1868. Zestig menschen kwamen ter vergadering, waar het doel nader besproken werd, het reglement gelezen en het bestuur vastgesteld, waarna de meesten der aanwezigen zich aanmelden tot lidmaatschap. Verblijd over dit goede begin, noemde men de vereeniging „Het Mosterdzaadje" in de hoop, dat het tot een grooten boom mocht groeien en veel vrucht dragen tot uitbreiding van Gods koninkrijk onder de heidenen. Daar dien genoemde broeder velen wakker schudde uit de slaap der zonde, liet de duivel niets onbeproefd deze arbeid te bemoeielijken, zoodat broeder v. M. zich genoodzaakt zag Sneek te verlaten. Evenwel kwam broeder J. Horn spoedig, om het werk der Evangelisatie voort te zetten, als ook de Zendings-vereeniging in stand te houden. Ook onder de leiding van de broeders J. de Hart, K. Kuipers en G. de Wilde, die achtereenvolgens onze Gemeente dienden, werd ons Mosterdzaadje in stand gehouden en als de Gemeente geen voorganger in haar midden had, fungeerde onze broeder ouderling als Voorzitter, die thans nog die waardigheid bekleedt. De Secretaris mocht zich verheugen reeds 37 jaren zijn functie waar te nemen, waardoor hij in staat was, in het kort de geschiedenis ons mede te deelen.

Hieruit bleek, dat na aftrek van noodzakelijke uitgaven, voor de Zending bijeen verzameld was de som van p. m. f 2000.

Door onverwachte oorzaak was de vereeniging bijna te gronde gegaan, een zeer klein deel was nog overrig en onder medewerking van broeder G. de Wilde is het weer hersteld en begint het Mosterdzaadje weer te bloeien als weleer en telt thans weer zoo veel leden als bij den aanvang en nu doet onze tegenwoordige broeder Voorganger al zijn best mede om den bloei te bevorderen, door telkens de laatste zendingsberichten uit het Duitsch te vertalen en in de vergadering te lezen. Moge de Heer ook dezen tak van arbeid met Zijnen zegen blijven kronen.

W. J. WIELENGA.

ABONNEMENSTGELDEN.

Ontvangen van J. J. V. Stavoren f 1.80 (voor 1911).

N.B. Bij de verantwoording der gelden van N. Z. Jzn. in ons vorig no. miste de plaatsnaam — moest zijn: Amsterdam,

N. v. BEEK.

LIEFDEGAVEN.

Voor de Zending.

Ontvangen van de wed. K. Tiktak N. Pekela f 2.50.

N. PEKELA. E. H. DE GROOT.

Ter verspreiding

stellen we verkrijgbaar de afdrukken van het stukje „Gemeenten van Gedoopte Christenen (Baptisten genoemd)" — zie no. 1244 van dit blad — iets vermeerderd, voor den prijs van 30 cent per 100, f 1.25 per 500 en f 2.— per 1000, franco toegezonden.

Wij achten het onze verplichting om onze medechristenen buiten onze organisatie, die vaak door hnnne leiders, aangaande onze Gemeenten en hare bedoelingen, in misverstand gehouden of valschelijk worden ingelicht, juister in te lichten, in weerwil van het vermoeden, dat velen toch onze verklaring niet aannemen of er geen notitie van nemen.

REDACTIE.

Advertentiën.

No. 1248. DONDERDAG 30 Maart 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post *f* 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

Jeruzalems waarschuwing.

Niet straffeloos, Heer, wordt uw liefde gehoond,
Verwaarloosd, geminacht, met ondank beloond.
Jeruzalems puin kan 't ons leeren.
Gij hebt, als een klokhen haar kuikentjes, zacht
Geroepen, gewaarschuwd, gelokt en getracht
Het nadrend onheil te keeren.
Vergeefs! op uw stem heeft uw volk niet geacht,
't Heeft roekloos zichzelf op de slachtbank gebracht,
Toen 't woedend uw zoenbloed deed stroomen.
Ach, prent *mij* dat voorbeeld toch diep in 't gemoed,
En, laat over mij en mijn zonden dat bloed
Niet straffend, maar zaligend komen.

(Overgenomen).

De Verzoening!

Slot.

Bezien wij Hem nu nog uit een ander oogpunt.

Duidelijkheidshalve is het ons nuttig eerst op het Paaschlam te zien. Wij zagen hoe het *bloed* van dat lam, toegepast op de door God verordineerde wijze, het Israëlitische volk bevrijdde van den verderfengel. Het vleesch van het lam was het echter, dat hen moest voeden en versterken. Allen, ouden en jongen, moesten er van eten als het n.l. niet rauw of gekookt, maar aan het vuur gebraden was. Alzoo, alle van het lam etende, was het lam hun allen ten leven. Hoezeer is dit in hooger mate waar, met het ware Lam Gods. Daarom, komende in de wereld zegt hij: „Slachtoffer en offerande hebt Gij niet gewild, maar Gij hebt mij het lichaam toebereid" enz. Hebr. 10:5,10. En het brood dat ik geven zal is mijn vleesch, hetwelk ik geven zal voor het leven der Wereld. Tenzij dat gij het vleesch des Zoons des menschen eet, en Zijn bloed drinkt, zoo hebt gij geen leven in uzelven. Die mijn vleesch eet, en mijn bloed drinkt, die heeft het eeuwige leven Joh. 6:51, 53, 54. Sterker bewoordingen behoeven wij niet om te betoogen, dat Jezus het ware Lam is, wiens vleesch wij moeten eten op geestelijke wijze, om wezenlijk te leven. Want bestaan, en leven, zijn in dezen twee zaken, die veel van elkander kunnen verschillen. Indien iemand mocht meenen, dat zijne schuld vergeven, en zijne zonde verzoend is, en hij of zij niet waarlijk in het Lam Gods geloofd, en het door Hem aangebrachte offer, Zijn vleesch en bloed niet geloovig eet en drinkt, die heeft geen leven in zich.

Zijne schuld is ook door het offer van Jezus geenszins weggenomen; de zoodanige ligt onder het oordeel waarvan wij Joh. 3:19 en 36 lezen: En dit is het oordeel, dat het licht in de Wereld gekomen is, en de menschen hebben de duisternis liever gehad dan het licht. Die in den Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven; maar die den Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods (niet komt) maar *blijft* op hem. Hiermede zijn wij een zeer ernstig punt genaderd, dat we niet voorbij mogen zien; het is n.m.l. hoe Jezus gezegd kan worden „het Lam Gods" te zijn, dat de zonden der wereld wegdraagt, daar het toch zeer duidelijk in de H. Schriften, en in de praktijk van het leven openbaar is, dat verreweg het meerendeel der menschen geen vergeving, of verlossing der zonden door het Lam Gods begeert, en ook niet ontvangt; maar dat zooals evengenoemde tekst zegt: de toorn Gods op hen blijft. Vele uitspraken van Jezus zelve kunnen bijgebracht worden om te bewijzen dat niet allen, hoofd voor hoofd door Hem verlost zouden worden, maar alleen zoovelen er in Hem gelooven zouden.

Het zijn dezulken van wie Jezus zeide: Al wat mij

de Vader *geeft*, zal tot mij komen en die tot mij komt zal ik geenszins uitwerpen. En dit is de wil des Vaders, die mij gezonden heeft, dat al wat Hij mij *gegeven* heeft, ik daaruit niet verlieze, maar hetzelve opwekke ten uitersten dage. Joh. 6 : 37,39. En dezulken, die door den Vader tot den Zoon gebracht, of getrokken worden; waarom er van ouds reeds geschreven was: Zij zullen allen van God geleerd zijn. Joh. 6 : 44,45. Het zijn dezulken, die bij kinderkens vergeleken worden, in tegenstelling van wijzen en verstandigen in eigen oogen, die het geopenbaard wordt, dat er eene wezenlijk verzoenende, verlossende kracht van den Heere Jezus „het Lams Gods“ uitgaat, en hun ten goede komt. Math. 11 : 25—27. Het zijn dezulken, die op de eene of andere wijze hun beeld geschetst vinden in de Zaligsprekingen. Math. 5 : 3—11. Dezulken, en zoovelen als waarlijk behoefte hebben aan gerechtigheid en dezelve bij Jezus zoeken, deze zullen niet beschaamd worden, maar meer dan overvloedig bij Hem vinden. Wien komt de verzoening in Christus Jezus dan niet ten goede, en voor wien is er geen verlossing door Hem? Luister: voor den in eigen oog rechtvaardige; voor dengene die zichzelven niet schuldig kent, en die voorts ook zelve meent in staat te zijn om alzoo tot het einde te volharden, en eene eigene gerechtigheid zoekt op te richten. Waarom Jezus eens met ronde woorden gezegd heeft: Ik ben niet gekomen om te roepen rechtvaardigen, maar zondaars tot bekeering! Zie, de bewustheid dat wij *iets* zijn, dat wij b.v. *goed* zijn, dat wij *wijs* zijn, dat wij *rechtvaardig*, *onberispelijk* en zoo tamelijk der *volkomenheid* nabij zijn, doet ons verre zijn van het heil in Christus Jezus. Men leze: 1 Cor. 8 : 18,19,20, Spr. 3 : 7, Jes. 5 : 21 en Rom. 12 : 16. Hoewel alle menschen, hoofd voor hoofd, behoefte hebben aan de verlossing die in Chr. J. is van wege hunne zonden, zoo blijkt het toch zeer duidelijk, dat verreweg de grootste meerderheid dat niet erkend, met de erkenning n.l. om er een praktisch gebruik van te maken. Maar zeer algemeen is daarentegen de handelwijze van den dwaas, zooals wij lezen: Elken dwaas zal de schuld verbloemen. Spr. 14 : 9*a*. Een ieder neme zich zelve in acht, en lette op zijns zelfs zaligheid!

Na deze korte uitweiding over deze gewichtige onderscheiding kunnen wij weer teruggaan tot het vleesch eten en bloed drinken van den Zoon des menschen, het welk door het Paaschlam zoo duidelijk werd afgeschaduwd en voorgesteld. Gelijk nu bij het Paaschlam ongezuurde brooden en bitteren saus moest gegeten worden, zoo heeft dit ook plaats bij het vleesch eten en het bloed drinken van het Lam Gods. Letten wij slechts op 1 Cor. 5 : 7,8, waar de Apostel vermaand om feest te houden in de ongezuurde brooden der waarheid en oprechtheid, hetwelk eene onmiskenbare eigenschap is van allen, die het vleesch van den Zoon des menschen wenschen te eten, en Zijn bloed te drinken, dat dezulken hongeren en dorsten naar gerechtigheid en waarheid. Hoezeer gaan deze eigenschappen zamen, en juist daarom is dat Lam Gods hun dierbaar boven alles; want in Hem, en door Hem hebben zij gerechtigheid en heiligheid in de hoogste mate, die voor God zelve gelden kan. Evenzoo is het ook met de bittere saus, die in eene droefheid naar God bestaat, eene droefheid, die uit een diep besef van zonde en onwaardigheid wordt geboren, en onderhouden; en tevens door de groote liefde des Heeren, bij het gezicht op het Lam Gods, als met bekers wordt uitgestort en tevoorschijn treedt. Hoe wordt dit zeer duidelijk voor ons bij het Avondmaal des Heeren. En hoewel eene zoodanige droefheid eensdeels eene bittere saus kan heeten, hoe gelukkig gevoelt zich zulk eene ziel in dat zichzelf verfoeien, bij het gezicht op de overvloeiende liefde des Heeren. Het een bij het ander doet hen vaak uitroepen: „Een volle beek van wellust maakt hier elk in liefde dronken!“ De vorm, op welke wijze het Pascha moet genuttigd worden, is ook veelzins een voorbeeld, dat de gebruikers van het ware Lam Gods in acht hebben te nemen. „Aldus nu zult gij het eten: Uwe lenden zullen opgeschort zijn, Uwe schoenen aan uwe voeten, en Uw staf in uwe hand, en gij zult het met haast eten, het is des Heeren Pascha.“

De vorm duidt aan hoe het Pascha als in eene levensbehoefte moest voorzien, en het gebruik noodzakelijk was; dat evenwel moest geschieden met inachtneming van omstandigheden, die niet toelieten daarop eenigerwijze eene rustige, gemakkelijke of genoeglijke maaltijd van te maken. Ja, tijdens den maaltijd moest men ieder oogenblik bereid zijn om op te trekken. Want de Heere had het alzoo geboden. Hoezeer is deze vorm nu niet van toepassing op het geestelijk Israël! De Apostel vermaant in Eph. 6 : 11 en verv. dat de gebruikers van het Lam Gods de geheele wapenrusting zullen aandoen, om te kunnen staan tegen de listige omleidingen des duivels; en vermaant en dringt hen, dat zij zouden staan: De lendenen omgord met de waarheid, en aangedaan hebbende het borstwapen der gerechtigheid, en de voeten geschoeid met bereidheid van het Evangelie des vredes, bovenal aangenomen hebbende het schild des geloofs enz. enz. En neemt den helm der zaligheid, en het zwaard des geestes, met alle bidding en smeeking, biddende ten allen tijd in den geest, en tot hetzelve wakende met alle gedurigheid, en smeeking voor al de heiligen. Hierin is duidelijk den vorm omschreven hoe wij ons te houden hebben, opdat als de Heere komt wij bereid zouden bevonden worden. Israël het Pascha etende, stond gereed den vijand, en der vijanden land te verlaten.

Alzoo moeten ook elk persoonlijk en de Gemeente in haar geheel, een levend en krachtig getuigenis geven van de genade Gods door Jezus Christus onzen Heer. Eene wolk van zoodanige getuigen hebben wij reeds om ons. Zie Hebr. 11.

Eene wolk van allerlei getuigen ziet op ons. Onze eigene zaligheid staat er mee in het nauwste verband. Daarom, laat ons afleggen allen last, en de zonde, die ons lichtelijk omringt, en laat ons met lijdzaamheid loopen, de loopbaan die ons voorgesteld is, ziende op den Oversten Leidsman, en voleinder des geloofs Jezus, dewelke voor de vreugde die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen en schande veracht, en

Van het Arbeidsveld.

Zoo is dan de arbeid, mij door Br. Commissieleden opgedragen, ten einde, en kunnen wij met dank aan God terugzien op de vele rijke zegeningen, welke wij mochten aanschouwen, voornamelijk in de Gem. Vriescheloo, want 11 zielen zijn tot hiertoe tot de kennis der Waarheid gekomen en er zijn nog vele bekommerden.

Zondag 5 dezer hadden wij het voorrecht op de Gem. vergadering, welke geleid werd door Br. Reiling van Stadskanaal, als Ouderling dier Gem. tegenwoordig te mogen zijn, waarop aan 3 Zusters en 4 Broeders gelegenheid gegeven werd om te getuigen wat God aan hunne zielen gedaan had; en op de vraag door hen, om door den doop met den Heer éene plant te mogen worden in de gelijkmaking Zijner opstanding en met Zijne gemeente tot één lichaam te worden vereenigd, tot eer van zijnen heiligen Naam, kon worden voldaan.

Aan den avond van den dag werden wij verrast met de vraag om gedoopt te mogen worden door een jongedochter, welke voor eenige weken tot overgave des harten was gekomen. Dus als het God behaagt, zal ook aan deze begeerige ziel voltrokken worden waarin zij leeft, n.l. naar den wil des Heeren te handelen.

Deze jeugdige zuster komt Dingsdagsavonds $1^1/_4$ uur van ons verwijderd, geregeld de bidstond bijwonen, voorgelicht door een lantaarn, op haast onbegaanbare wegen; een voorbeeld voor zoovelen die door dit alles niet verhinderd zijn, en toch geen behoefte hiertoe hebben.

Nu is mij door de Gemeente gevraagd hier nog eene maand te willen arbeiden in den Wijngaard des Heeren, hetwelk door mij in biddend opzien tot den Heer is aanvaard, hopende dat Hij de geringe gaven en krachten moge aanvaarden tot heil van zondaren en tot verheerlijking van zijnen heiligen Naam.

En nu geliefde Br. en Zr. blijft ons gedenken voor den troon der genade; mijnen innigen dank voor uw aller deelneming in dezen arbeid.

Uw Br. in den Heer Jezus,

Vriescheloo. H. STEENBERGEN,

De afgewende kompasnaald.

Een zendeling verhaalt uit zijn ervaring een gesprek met een heiden, die tot de boedhistische sekte der Dschaissa's behoorde. De heiden kwam, zoo schrijft de zendeling, dikwijls bij mij en had reeds menigmaal de leer des Evangelies gehoord.

Eens zeide hij tot mij: „kunt gij de naald van een kompas zóó stellen, dat zij in plaats van Zuid tot Noord, van Oost tot West aanwijst? Ik merkte al dadelijk waar hij heen wilde, doch vroeg hem, waarom hij die vraag stelde.

Daarop antwoordde hij: „de naald van een kompas trekt altijd naar het Noorden en het hart des menschen neigt zich altijd naar het booze. Is het zoo niet?"

„Ja dat is zoo," antwoordde ik.

„Nu, gij kunt het kompas draaien zooals ge wilt, maar gij zult nooit de naald van haar richting afbrengen. Zoo kunt ge ook met een mensch beginnen wat ge wilt, de grondrichting zijns harten op het booze zal blijven en gij zult hem daar niet van af brengen. Is het zoo niet?"

„Dat is inderdaad een treffende gelijkenis." zeide ik, „dat moet ik toegeven, maar toch kan men de naald van een kompas uit haar richting brengen."

Hoe kan dat? ik heb het op alle mogelijke manieren beproefd, maar het is mij niet gelukt.

Ik antwoordde: „door een magneet; als ik dien dicht bij het kompas leg, komt de naald uit haar natuurlijke richting en wendt zich tot den magneet; neem ik hem weg dan keert zij tot haar oude richting terug. Even zoo is het met den mensch. De magneet, waarmede God ons hart, dat van nature op het booze gericht is, afwendt en richt op het goede, het goddelijke, is Jezus Christus, de Zoon van den levenden God.

Zoolang wij met Hem in gemeenschap staan, blijft ons hart van het booze afgewend en op het goede gericht. Zoodra wij echter ons van Hem afwenden, neemt ook ons hart zijn richting op het booze weder in.

Hij was zeer verbaasd over het gezegde en antwoordde: „Ik had niet gedacht dat gij zulk een antwoord op mijne vraag zoudt hebben; ik ben geslagen met mijn eigen wapen.

N. H. B.

Vertaald uit „Der Wahrheitszeuge."

Berichten.

Liefdemaal te Sneek.

Zoo God wil hoopt de Gemeente Sneek, den 2den Paaschdag, nam. 2 uur, liefdemaal te houden, waartoe belangstellenden vriendelijk worden uitgenoodigd.

Voorm. half tien bidstond, met toelichting en bespreking van het plan tot meerdere broederlijke gemeenschap waarover wij met desbetreffenden reeds correspondeerden.

W. J. WIELENGA, Secr.

—o—

HAARLEM. Elken Vrijdagavond ten $8^1/_2$ ure Openbare Vergadering en Prediking uitgaande van de Gemeente der gedoopte Christenen (Baptisten) in het lokaal aan de Botersloot 24, beneden-achterzaal. Vrij voor ieder.

—o—

Zoo de Heer wil, zullen Zondagavond, 2 April, in de Gemeente te Haarlem 2 broeders en ééne zuster door br. Kuipers gedoopt worden.

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van G. v. D. te Apeldoorn f 4,50, van K. K. te Musselkanaal f 10.56, door br. A. K. van M. de J. en Joh. S. f 0.90, van J. M. K. te Rotterdam f 8.86.

N. v. BEEK.

Heiligen Geest" en begonnen te spreken naar dat de Geest hun gaf te spreken. Het waren uitnemend heerlijke dagen. Onze harten ontgloeiden door liefde voor den Heer, die ons één maakte met Zich zelf en met elkander. Het gevoel van scheiding was verdwenen. Eénheid in doel en geest, in ideaal en ijvergloed, werd gevoeld een bezielende werkelijkheid te zijn. Een aangrijpend getuigenis van het geloof der Baptisten werd hier gegeven in een van de hoofdsteden der wereld. De levende Christus werd er gepredikt als de wijsheid Gods en de kracht Gods, als het cardinale punt onzer belijdenis, Hij als het eenig Hoofd der Gemeente. De Baptisten van het vaste land dankten God en grepen moed onder hun velerlei druk. Het is niet te sterk gesproken als we zeggen, dat er een nieuwe heerlijke dag aan de kimmen verrezen is voor het koninkrijk van onzen God en Zijnen Christus op het vaste land van Europa.

Sedert hebben onze gecommitteerden, de Predikanten C. F. Bryford en A. J. Vining, de Gemeenten in Rusland en in verschillende staten van Zuid-Europa bezocht, ten einde de broederen te bemoedigen en hun den goeden weg te wijzen tot alliantie, ter meerdere verbreiding en bevordering van geestelijk leven onder de Magyaren, Czechen, Slaven en andere stammen, die nu zoo genadiglijk bezocht worden door „opgang uit de hoogte, om te beschijnen, dengenen, die zitten in duisternis en schaduwen des doods, en om hunne voeten te richten op den weg des vredes."

En thans staat ons tweede wereld-Congres voor de deur. Met eenige weken hopen we elkander aan te treffen in den Baptisten tempel te Philadelphia. Waarlijk, we zullen niet alleen opmerken de lijn der historie, maar we zullen die verheffen en versterken. Mag ik daarvoor eerst en voornamelijk mij tot u wenden, geliefde Broeders, om u op te wekken tot ernstig en bijzonder *gebed*? Wij wenschen samen te komen in den geest van geheele afhankelijkheid van God. Laat al de Gemeenten bidden, dat Zijn Geest moge bezielen, leiden en regeeren al onze besluiten en handelingen. Groote vraagstukken zullen worden voorgelegd; genade alleen kan ons leiden tot een juist antwoord. Diep gaande problemen zullen besproken worden, en de resultaten daarvan zullen richting geven aan ons toekomstig werk. Laat ons daarom bidden, dat God dagelijks moge vermeerderen in ons de verschillende genadegaven, den geest der wijsheid en des verstand, den geest des raads en der geestelijke kracht, den geest der onderscheiding en der ware godsvrucht en der heilige vrees. Wij hebben noodig in te ademen de frissche lucht op Gods bergen, te kunnen bidden niet slechts in den vorm van vragen of verzoeken, maar als gemeenschapsoefening met God den Vader, en met Zijn Zoon Jezus Christus onzen Heer. Het Pinksterfeest, ons vermeld in de Hand. der Apostelen, was als gedoopt in gebeden. Wij kunnen en mogen deelen in dien wonderbaren Pinksterzegen, den doop des Heiligen Geestes.

De Congres-Zondag zal geheel afgezonderd zijn voor gemeenschapsoefening, getuigenis of prediking en gemeenschappelijk, geloovig gebed. Voor Zondagsscholen heeft de Alliantie een bepaalden regel getroffen, welke gevolgd zal worden door de geheele wereld op den 25sten Juni. Voorts zal die rustdag aangewend worden tot het houden van groote samenkomsten, in welke onze Baptistische voorvaderen en hun geloof en dienst in het koninkrijk Gods, tot zaligheid van verlorenen, tot evangeliseering van de volken, tot bevorderen van gewetensvrijheid en tot herstelling van de gemeenschap, — zullen herdacht worden. Dit jaar is ons een gedenkjaar. Meer dan wij met de vermelding van onze beginselen kunnen uitspreken, zegt ons de historie van onze dappere pioniers, martelaars en bloedgetuigen, en deze legt den gedachtelooze wereld bloot hare ontzettende schuld tegenover hun trouw en moed. Wij zijn ontwikkeld tot een „wereldbekendheid der Baptisten." Dit is de geschikte tijd en plaats om die positie te versterken. Baptistische ideeën en beginselen zijn wezenlijk catholiek (algemeen). Zijn universeel, niet plaatselijk; zij zijn cosmopolitisch (wereldburgelijk) niet gewestelijk; eeuwig, niet voor een tijd; ze zijn geen uitdrukking eener theologische formule van deze of gene school of een tijdpunt; ze hebben hun oorsprong in het levende en vruchtdragende woord van God, waaruit gevoed wordt het geestelijk leven van opvolgende geslachten, en hebben overleefd belijdenissen en secten, en zien verbrokkelen en verdwijnen theologische stelsels.

Zij zijn voor de eeuwigheid bestemd. De wereld heeft noodig naar de blootlegging dier beginselen te luisteren, en heden staat de werelddeur er voor open, meer dan ooit te voren. Moge God ons genade verleenen om te antwoorden op zoo menige stem van verwijderde Macedonische stranden.

Waarlijk de drijfkracht van zulk een vertegenwoordigende vergadering van Baptisten moet zeer groot en beteekenisvol zijn. Er moeten „zaken gedaan worden". Wezenlijke vorderingen moeten gemaakt worden in menigerlei opzicht. De evangeliseering van Europa moet een krachtigen stoot hebben, een bespoediging, die zich laat gevoelen gedurende vele jaren. „Een krachtige deur, een goede gelegenheid staat ons open, en daar zijn vele tegenstanders". De vele tegenstand is geen reden om te vreezen of mag er verschooning voor verzuim in gezocht worden; het is slechts een rede te meer om met ernst en moed de zaken aan te grijpen. Reeds hebben we de lampen der hoop aangestoken in onze Gemeenten; onze taak is nu ze te voeden met de olie onzer milde sympathie en royale offervaardigheid.

Hier ligt nog een groote moeilijkheid om er toe te komen een geregelde vaste bijdrage van de Gemeenten in alle landen te bekomen ten einde aan de voorgestelde verheven taak uitvoering te geven. Dit is ons eerste bedrijf. Wij kunnen niet meer klaar komen met het vaststellen van de „beginselen" van onze gezindte; we moeten ook trachten als onderwerp op ons program uit te werken „de Christianiseering van de wereld"; het volmaken van de „christelijke broederschap"; de vereischte verzorging van ons opvoedingssysteem voor onze jonge lieden; het doen inwerken van het christelijk karakter in onze industrie, om alles te trekken in de sferen van het Koninkrijk Gods. Tot dit einde

voert de levensrichting van iederen Baptist, en tot verwezenlijking daarvan is ieder Baptisten gemeente geroepen.

Eindelijk, de Gemeenten zijn de instrumenten van het koninkrijk Gods. Onze medewerking tot welslagen van dit congres, is ten dienste van vele natiën, koninkrijken en republieken; zal bevorderlijk zijn aan de vrede op aarde en edele gezindheid onder de menschen, gelijke belasting en gelijke hulp en vrijdom voor alle natiën en geslachten, ook bij strijd onder koningen en regeerende personen; vervolgens tot bevordering van broederlijke liefde en ter bespoediging van een algemeen „Verbond des Vredes" voor de geheele Gemeente over de gansche wereld vergaderd in de stad der broederliefde (Philadelphia beteekent dit vert.), en in het land van Roger Williams; en onder de sterren en strepen der Vereenigde Staten, zal ongetwijfeld de beweging voor beschaving en godsdienstvrijheid met rassche schreden en blijder hoop vooruit gevoerd worden. Aldus zal het Koninkrijk van gerechtigheid, vrede en blijdschap in den Heiligen Geest komen, en de wil van God meer geschieden over de breedte der aarde, gelijk in den hemel. — Biddende dat de zegening Gods moge rusten op u, ben ik, waarde Broederen, uw in de volheid des Evangelies van Christus Jezus.

(was get.) JOHN CLIFFORD.

Wat onze beginselen aangaat. *)

VI.

Onze afscheiding (*vervolg*).

Men heeft ons wel eens van enkele zijden voorgehouden, dat wij, Baptisten, van de idee, „in onze isoleering ligt onze kracht" uitgaan. Zulks gaven we nooit zoo voetstoots toe, dewijl we overtuigd zijn, dat de oorsprong van onze kracht hooger ligt en hooger liggen moet. Wel echter nemen we aan, dat er in isolatie = afzondering in den zin van Spr. 18 : 1 kracht ligt, zooals er in elk eerlijk middel, dat aangewend kan worden om tot het hoogste ideaal te geraken, kracht schuilt. Wij kunnen nu in deze zondige, bedorven wereld, eenmaal niet in de wegen Gods wandelen zonder ons af te scheiden. Op elk gebied des levens, ook op godsdienstig en kerkelijk gebied, komt men met de zonde en de verleiding er toe, in aanraking, en licht wordt men er door besmet, tenzij echter dat men zich afzondert en vliedt.

Wat alzoo in het persoonlijke leven gezien en ervaren wordt, geldt ook voor de Gemeenten. De Gemeente — heeft Moody eens gezegd, is als een schip, dobberende op de wereldzee; zij is op en in het water, maar beheerscht feitelijk dit element; maar als het water *in* het schip komt, dan wordt het bedenkelijk!

De hervormers van de 16de eeuw waren ongetwijfeld ernstige mannen, en hun protest tegen de Roomsche kerk, en hare grove, afgodische, ja godslasterlijke dwalingen, waren krachtig. Nochthans bleven zij meer in de bespiegeling, in de leer hun sterkte zoeken, dan in leer en practijk te samen. En immers de proef op de som eener zuivere leer, is de practijk. Dewijl de hervormers dit niet of niet genoeg in acht genomen hebben, is er in de kerken der hervorming zoo ontzettend veel van het Roomsch-Catholicisme gebleven, dat zich als een krachtige onkruidplant vreeselijk in die kerken heeft ontwikkeld en nog zoo welig groeit, dat overal waar het waarachtige leven in Christus zich openbaart, bezwaren en strijd tegen de kerken losbreekt en zij beginnen af te brokkelen als een oude verscheurde wand door de kracht van een levende plant.

Een der diepste wortelen van het kwaad in die kerken vertoont zich in den zuigelingendoop (besprenging) die men uit de Roomsche kerk heeft overgebracht, met welke als in verband staande, en als een rechtstreeks gevolg deszelven, de confirmatie (bevestiging van jeugdige lidmaten) bij de Luthersche, en het „doopleven"stelsel, en het op zekeren leeftijd aannemen van leden op een soort examen betreffende de leer der kerk, bij Calvinistische kerken, is aan te merken.

Korten tijd heeft Luther gezwenkt en overwogen of niet werkelijk de doop op belijdenis alleen beantwoordde aan de bedoeling en aanwijzing des Heeren Jezus met den doop. Toen echter de bijbelsche doop bij zijn systeem van staatskerk niet wilde aanpassen, construeerde hij goed geloovig het dogma van het aanwezig te denken geloof bij onmondige kinderen, daarmede meenende aan den eisch der Schrift, geloovigen te doopen, genoeg te doen. Daarmede heeft hij, zegt een Duitsche broeder historicus, zijnen gehoorzame discipelen, die bij des meesters leer in alle stukken zweren, een drukkende erfenis nagelaten, die menig „offer des verstands" met bezwaarde harten opgeeischt heeft!

Op die zelfde lijn ligt ook Luthers magische (tooverkrachtige) opvatting van het Avondmaal, welke zich achter het „hoc est corpus meus" — „dat is mijn lichaam" — met onbuigzame stoerschheid verschanste en tusschen hem en den Zwitserschen reformator een onoverbrugbare klove vormde.

In het algemeen genomen en in verband met onze overweging blijkt ons uit hetgeen we van de geschiedenis van Luther en zijn nieuw gestichte kerk aanhaalden, dat het daar ook ontbrak aan de ware afscheiding, welke het leven uit den Heiligen Geest eischt. Hierdoor werd de deur wijd opengezet voor allerlei dwaling, wereldschgezindheid en ongerechtigheid des ongeloofs. En dit moet zich eindelijk wreken. De Gemeente is Gods heiligdom op aarde, heeft een hemelsch karakter, terwijl zij gebouwd wordt van levende steenen, menschen, die van boven geboren zijn, elk afzonderlijk tempelen des H. Geestes geworden zijn. Zulk een heiligdom kan nooit straffeloos met de wereld in verband gebracht of met wereldsche, of politieke doeleinden verlaagd worden.

*) In 't gedeelte van dit art., in no. 1245 stond reg. 26 2de kol. „verouderd" moest zijn: veranderd, in reg. 27 „eenvoudige" moest zijn: eeuwige. N. v. B.

Uit de gemeenten.

GRAND RAPIDS. De avond van den 17 Februari was voor de Gemeente hier zeer genotvol, we vierden een dubbel feest. Eenerzijds verblijdden we ons over den terugkeer van onzen broeder Voorganger, die een paar weken op uitdrukkelijk verlangen van de Gemeente in den Staat Jowa, daarheen reisde om met zegen te arbeiden te Applington, Buckgrove en Barkensburg. Thans zagen we onze beden verhoord, terwijl onze broeder weer wel beveiligd tot zijne familie en tot de Gemeente mocht weerkeeren. Anderszijds mochten we bij deze gelegenheid ook den geboortedag van onzen Voorganger, in tegenwoordigheid van een groote schare van broeders en zusters, herdenken. Menig hartelijk woord werd gesproken en algemeen de wensch en bede geuit, dat de Heer onzen broeder nog tal van jaren voor ons moge sparen!

Ook nu bleek het weer duidelijk hoe innig de Gemeente aan br. Laansma is gehecht. God zegene hem als al de broeders, die met het Woord dienen.

G. J. TE WINKEL.

AMSTERDAM. Zondag 19 dezer schonk de Heer ons een goeden dag. De Gemeente Sneek had ons voor dezen dag haar Voorganger, br. Visser, geleend en wij zijn haar hiervoor zeer dankbaar. Des morgens diende hij de Gemeente in de Evangelieverkondiging; des avonds had de Heer ons nog een bizondere vreugde bereid, waar een jonge zuster door den doop in de Gemeente zou worden opgenomen. Br. Visser sprak vooraf een bemoedigend woord tot ons naar aanleiding van het tweede vers van Psalm 147: „De Heere bouwt Jeruzalem, Hij vergadert Israëls verdrevenen."

Voor de bede „Uw Koninkrijk kome", meende spreker, zou wel niemand gevoelloos en onverschillig zijn, die weet, zelf verlost te zijn van het slavenjuk der zonde. Integendeel hij zal zich er in verblijden, indien zondaars vrede vinden en God zich verheerlijkt in hunne redding en hun tot de Gemeente toebrengt.

De Heer bouwde Jeruzalem, doch bouwt nog steeds voortaan het nieuwe Jeruzalem, dat vrij is, tot vrijheid is geroepen, waar men elkander dient door liefde.

Hoe bouwt de Heer?

God bouwt middellijk. Hij gebruikt middelen en personen, die niet in eigen kracht, doch in Zijn kracht anderen trachten te brengen tot de aanneming van het heil, dat is in Christus Jezus.

God bouwt practisch.

Voor het oog is Gods arbeid niet altijd te zien in al zijn heerlijkheid. Voor menig gebouw staat nog de steiger doch als deze wegvalt, komt de techniek van den maker eerst goed uit. Zoo weet de Heer ook het binnenwerk te kiezen voor Zijn gebouw en de siersteenen, die het geheel luister zullen geven.

God bouwt geleidelijk.

Wij menschen willen gaarne zien in Gods bestek, willen soms doordrijven met kracht datgene, wat Gods Werk is en waartoe Hij alleen den wasdom kan geven. Arbeiden wij slechts getrouw, de Heer zorgt, dat het geheele gebouw geleidelijk voltooid wordt.

Hoe velen leven in het groote Amsterdam buiten God als krijgsgevangenen van Satan, die de zielen vermoordt; hoevele jeugdige levens worden verwoest in den maalstroom der zonde. Kan men ze niet beschouwen als verdrevenen van Sion, en moeten deze niet vergaderd worden? Gaat voort lieve broeders en zusters van Amsterdam met Uwen arbeid, want eens zullen ze komen van alle landstreken om Hem lof te zingen, die hen kocht met zijn bloed. Hij zal hen vergaderen om ze te geven het leven en den overvloed.

Het is 's Heeren wil, dat ze vergaderd worden daar, „waar de Sacramenten goed worden bediend", waar doop en avondmaal dus naar Zijn bevel worden gehandhaafd.

Ten slotte las spreker voor een klein getuigenis van den schrijver Jesse, hetgeen zoo duidelijk het standpunt der Baptisten weergaf, dat verdere uitlegging overbodig zoude zijn.

Na deze rede ging br. Visser over tot een hartelijke toespraak tot onze jonge doopscandidaten en daarna tot de doopsbediening zelve.

Na een kleine pauze vergaderde de Gemeente nog om 's Heeren dood te gedenken in den disch des nieuwen Verbonds, om daarna blijde en opgewekt huiswaarts te gaan.

G.

STADSKANAAL. Na langdurige beraadslaging en wederzijdsch overleggen heeft br. J. W. Weenink, Theol. student te Londen eindelijk het beroep naar onze Gemeente aangenomen. Begin Juni a.s. hoopt Z.Eerw. in ons midden zijn arbeid te kunnen aanvaarden. Moge zijn komen voor onze Gem. tot rijken zegen zijn.

De arbeid der Gem. gaat geregeld en naar we hopen niet ongezegend voort. De opkomst onder de openbare prediking is zeer bevredigend, hetgeen zeer bemoedigend is voor de dienende broeders.

Advertentiën.

is gezeten aan de rechterhand des troons Gods. Want aanmerkt dezen, die zoodanig een tegenspreken van de zondaren heeft verdragen, opdat gij niet *verflauwd* en *bezwijkt in uwe zielen*. Hebr. 12 : 1, 2, 3. Laat ons er wel acht op geven, dat het Paaschlam de hoofdschotel uitmaakt; door die spijze wordt het volk verlost, bevrijd van het Oordeel en vervolgens gevoed en verzorgd. Zoo ook mogen wij nooit vergeten, wat wij in Christus Jezus- het Lam Gods hebben: de verlossing van zonde en dood, eene volkomen gerechtigheid om niet, vrede met God, verzoend zijnde met God. Ja, al wat tot het leven en de godzaligheid behoort hebben wij in, en door het Lam Gods. Jezus onze Zaligmaker maakt het hoofdmoment uit van het gansche geestelijk Israël. Evenwel zijn de bijkomende zaken, als ongezuurde brooden en bittere saus, daar nauw mee verbonden, en tot een *goed gedurig gebruik, onmisbaar*. Zoo ook de vorm, die in acht genomen moet worden, is even noodzakelijk, om onzentwil, en om des Heeren wil, alsook om der wereld en der duivelen wil.

Het Paaschlam alzoo gebruikt zijnde, met inachtneming van alle door God verordende bijkomende zaken, was voor het volk Israël tot verlossing en bevrijding, tot verzorging en versterking, ja tot alles wat tot het leven en den goeden welstand noodzakelijk was. Het lam echter was verdwenen, en had opgehouden zelfstandig te bestaan. Hoe rijk is de leering, die hierin opgesloten ligt voor het Israël naar den geest! Waar het geestelijk Israël, het Lam Gods door een wonder der genade mag gebruiken, zooals God het wil, daar verzekert ons dit, dat wij in Hem alles hebben wat tot het leven en de godzaligheid noodig is. Dat leven, hetwelk niet een natuurlijk maar een geestelijk leven is. Welk leven niemand heeft, die niet het vleesch en bloed van het Lam Gods gebruikt heeft.

Zeiden we dat het lam ophield zelfstandig te bestaan als het gebruikt was, ook dat geldt van het Lam Gods, in zooverre Hij een offer voor ons is. Waarom wij dan ook lezen in 2 Cor. 5 : 16—18 en indien wij ook Christus naar het vleesch gekend hebben, nogthans kennen wij Hem nu niet meer naar het vleesch. Zoo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel, het oude is voorbijgegaan, zie het is alles nieuw geworden. En al deze dingen zijn uit God, die ons met Zich zelven verzoend heeft door Jezus Christus. Zie nog voorts het Offer des Heeren. Zijn vleesch en bloed is geheel ten bate van Zijn volk; waarom wij ook in een volgende plaats lezen: Want dien, die geene zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem. Voor allen, die dus nog oude schepselen zijn, en die gewillig of gedwongen in de dienstbaarheid der zonde en des satans zich bevinden, is het eerst en vooral noodig naar het offer om te zien dat de zonde der wereld wegneemt, en dat met al de door God verordende bijkomende regelen te gebruiken, opdat zij leven mogen ontvangen. En zij allen, die den Heere aanhangen zijn één geest met Hem, en hebben als nieuwe schepselen begeerte en behoefte, om zich gedurig met het vleesch en bloed van het Lam Gods te verkwikken en te verzadigen, opdat zij meer naar Zijn beeld veranderd mogen worden, en zij waarlijk één geest met Hem mogen zijn door het geloof der werking Gods. Het lichaam en bloed onzes Heeren echter is verdwenen, en heeft geen zelfstandig bestaan, maar is door het geloof geheel ten bate der gebruikers, die door het gebruik veranderd worden, tot geestelijke, levende kinderen Gods. En zekerlijk naar die mate, dat wij een volkomener gebruik maken van het Lam Gods, naar die mate worden wij ook van gedaante veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid als door des Heeren Geest. Wordt van het natuurlijk voedsel gezegd, dat het onze personen vervormt, veel meer is dit waar met het gebruik van het vleesch en bloed van den Zoon des menschen, het Lam Gods, die voorgesteld is tot eene verzoening door het geloof in Zijn bloed.

Dat die wezenlijke verandering plaats grijpt, in zulke vleeschelijke en zondige menschen als wij zijn, en dat vijanden van God en den naaste alzoo veranderd kunnen worden, en worden, noem ik een „staand wonder der verzoening." Aan God den Vader, den Zoon, en den H. Geest dan alle eer tot in eeuwigheid, amen.

Spijkenisse. C. B.

De Baptische wereld-alliantie.

TWEEDE CONGRES.

Brief van den President Dr. JOHN. CLIFFORD 1 Maart 1911.

Aan de Baptisten gemeenten door de geheele wereld onze groeten.

Waarde Broeders en Vrienden!

Laat het mij, als President van de Baptistische wereld-alliantie, vergund zijn uwe bijzondere aandacht te vragen voor ons tweede Congres, dat plaats zal hebben in de stad Philadelphia (Amerika) van 18—25 Juni eerstkomende.

Het eerste Bapt. wereld-Congres werd geopend te Londen op Dinsdag 4 Juli 1905, door den beminden, geëerden en wereldberoemden dr. Alex Maclaren, toen President; en een van zijn verheven idealen mocht hij bereikt zien worden; de vorming van de Baptistische Wereld-alliantie. Spoedig daarna werd eene Europeesche afdeeling der alliantie in 't leven geroepen, en een vertegenwoordiger der Alliantie, Dr. Newton Moshall, ter voorbereiding uitgezonden naar onze Europeesche Gemeenten. Daarop volgde een bezoek van een deputatie aan de Gemeenten in Hongarije in 't belang van vrijdom, vereeniging en uitbreiding dier Gemeenten.

In Augustus van 1908 werd dan het eerste Europeesche Congres gehouden te Berlijn. Broeders uit verschillende deelen van 't Europeesch vaste land (ook 5 broeders uit Nederland, vert.) werden hartelijk, ja geestdriftig verwelkomd door de Gemeenten binnen die stad, en met onbeperkte gastvrijheid en edelaardigheid door de leden opgenomen. Zij „werden allen verzameld aan eene plaats" en „werden vervuld met den

Heden werden we door Gods goedheid verblijd met de geboorte van een welgeschapen **zoon:**

FRIEDRICH ERNST.

S. F. W. ROSENBAUM.
A. ROSENBAUM—BENUS.

NW. BUINEN, 25 Maart 1911.

No. 1249. DONDERDAG 6 April 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post ƒ 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

Overwinning.

Jezus gordt ons met Zijn wapen,
En vergunt ons bij den dood,
Zacht als in een droom te ontslapen;
Jezus draagt Zijn zwakke schapen,
Ook nog stervend in Zijn schoot.

Hij heeft onzen strijd gestreden,
Daarom zal mij angst noch pijn
Treffen. Jezus heeft geleden,
En nu zal ook op Zijn beden
Ons de dood geen dood meer zijn.

Dood, waar is uw scherpe prikkel?
Uw verderf, geopend graf?
Hoe uw hand m'in d'aarde wikkel,
'k Wacht bij 't maaien van de sikkel
Toch het uur der garven af.

Eerlang zullen wij verrijzen;
'k Zie den dag reeds in 't verschiet,
Dat ik voor Uw gunstbewijzen
U in eeuwigheid zal prijzen.
In een veel volmaakter lied.

'k Ga straks in den hemel landen,
Die mijn doel steeds is geweest.
Levensvorst, slaak Gij de banden
Die mij knellen; in Uw handen
Heer, beveel ik mijnen Geest.

STILLING.

GEBEDSLEVEN.

Ziet toe, waakt en bidt, want gij weet niet, wanneer de tijd is.
Marc. 13:33.

Geachte lezers, ik voelde mij gedrongen om eens eenige regeltjes te schrijven voor ons weekblad; en nu heb ik daartoe gekozen het onderwerp: „gebedsleven“, omdat dit zoo noodig is voor degenen, die den naam van Jezus, de Christus, belijden, en Hem als hun Heer, hun Verlosser en Zaligmaker wenschen te eeren.

Zonder nu de ouden van dagen daarvan uit te sluiten, dat zij verre, is het toch mijn doel, om de jongelingen en jongedochters aan te sporen tot het gebed, dewijl het in onze tegenwoordige, zoogenaamde „verlichte eeuw,“ terwijl er toch zoo veel donkerheid en duisternis is, zoo noodwendig is voor jeugdige, frisch bloeiende harten, hierop acht te geven. Gij zult mij dit toch wel willen toegeven, niet waar?

Ik schrijf dit, omdat ik er van overtuigd ben en het bij ervaring weet, want ik ben ook nog jong.

Laat mij de vraag stellen geliefden, wat is bidden? Weet gij dat wel? en hebt ge er wel eens diep ernstig over nagedacht? Hebt ge de ervaring wel eens opgedaan wat het gebed wel vermag? Hebt ge u wel eens vertroost en versterkt gevoeld, als gij gebeden hadt? Nu ik zal u zeggen wat naar mijn overtuiging, ja zelfs volgens mijne ervaring, bidden is. Gij gevoelt wel met mij, dat het niet licht te beschrijven is; maar als men het bij ervaring heeft, dan kan men er van spreken, en zwijgt men niet; zou ik dan mijnen mede-jongelingen en ook jongedochters er niet iets van vertellen, in de hoop, dat zij ook zouden leeren verstaan, wat bidden is?

Ter zake dan:

Bidden is omgang zoeken met God, omgang met Zijnen Zoon, onzen Heere Jezus Christus, omgang met den Heiligen Geest en de eeuwige dingen. Wij leven hier in het eindige, in het vergankelijke en daarom is het woord van Christus niet zoo makkelijk na te volgen, als Hij zegt: „Wie den Vader aanbidden, moeten Hem in geest en waarheid aanbidden." Wat moeten wij doen, als wij in geest en waarheid bidden? Hier staan wij op de crisis van het menschelijk zijn, op het hoogste punt van ons geestelijk bestaan, op den top van een berg. In geest en waarheid bidden! Nog eens, wat moeten wij doen? Welnu, God is Geest. Er moet dus geestelijke gemeenschap zijn.

Ik zeide, bidden is omgang zoeken met God, ook: God is geest. Verstaat gij dit, dan verstaat gij ook wat God is, en dan gevoelt gij, *werkelijk gevoelen*, dat de mensch heel wat, ja alles van vleesch en bloed, moet loslaten, om in geest en waarheid te bidden.

Nog eens mijne vrienden, verstaat gij wat geestelijk is? Waar zou het aan liggen, aan wie zou het liggen, als wij niet, of zeer gebrekkig verstaan de dingen, die des Geestes zijn en zoo weinig bezieling hebben. Zou het niet aan ons zelf liggen, zou het niet een gevolg zijn der vleeschelijkheid en der zonde? Laat ons dit eens onderzoeken.

Terug dan naar het **begin**. In den beginne schiep God den hemel en de aarde; en doordenkende komen we in Gen. 3 : 8, waar geschreven staat, dat nadat de menschen gezondigd hadden door te eten van den boom der kennis, des goeds en des kwaads, de stem van den Heere God hoorden, wandelende in den hof, aan den wind des daags! Daar was de wind, de Geest Gods, ja God zelf. En dat nog, nadat zij zondigden. Hoe moesten zij God wel niet kennen, wel niet doorgronden als het ware, vóór dat zij gezondigd hadden? Nu, zij kenden God van aangezicht tot aangezicht, zij verstonden Hem, die hen geformeerd had. Zij hadden de ware *Kennis Gods*, zij hadden het ware, het reële, het werkelijke leven. Maar na den zondeval is de aarde vervloekt, ja de gansche schepping vervloekt om des menschen wil. Zij zijn gevallen. En een val is een vernedering, een afzinking van datgene, wat men eens bezat. Nu, zoo is het, de mensch is om der zonde wil afgerukt van het ware, van het onvergankelijke, van het eeuwige en verblijdt zich nu met het onware, met het vergankelijke, met het tijdelijke. De mensch is van zijn oorsprong-verstand afgerukt, en als zoodanig zijn zijne oogen verblind, zijn ooren verdoofd, zijn hart verhard.

Maar God de Schepper is dezelfde tot in alle eeuwigheid; Hij is onveranderlijk, en houdt Zijn doel, dat Hij in den beginne met de menschen had, voor oogen, en zal hen eens weer leiden tot de werkelijke eeuwige dingen. Alles wat wij hier zien is slechts schijn. Wij leven in een schijnwereld!! *)

Maar nu terug tot ons onderwerp: gebed in geest en waarheid. Ik hoop dat ge nu eenigszins verstaat wat met geest bedoeld is. Geest is juist dat, wat wij verloren hebben, wat wij eens bezaten, maar verduisterd is; of liever onze oogen zijn er voor verduisterd. Nu moet het bidden zoo worden, dat wij in geestverheffing komen tot gemeenschap Gods en van zijnen Zoon, onzen Heere Jezus Christus. Maar nu begrijpen we allicht, wat daartoe losgelaten moet worden, wat uit onze gedachten moet gebannen worden om in die gemeenschap, in die geestverheffing tot God te komen. Alles wat stof, alles wat aardsch, vergankelijk en zichtbaar is moet losgelaten, moet verloren worden, zoodat *wij ons zelf* in die gemeenschap verliezen. In ons gebed moeten onze gedachten tot de hemelsche Heerlijkheid en lieflijkheid opgetrokken worden. Maar, zegt ge, de overste macht der duisternis, staat ons ook in het gebed zoo dikwijls tegen. Dit is waar, maar van waar dat? waar ligt de oorzaak daarvan? Naar mijne meening is het niets anders dan een gevolg van het nog vasthouden aan de vergankelijke dingen. De mensch houdt zoo graag met de éene hand de aarde vast, terwijl hij met de andere naar den Hemel grijpt.

Hiermede moet gebroken en het moet ons om het allerhoogste te doen zijn.

Hun, die gelooven verzekert Christus: „Wie overwint, *die* zal alles beërven. Dat is inderdaad een heerlijke belofte, en ik kan mij daarover ten zeerste verheugen en opspringen van vreugde. Als ik daaraan denk komt ook zoo dikwijls de bede op mijne lippen: Heer hoe lang nog, hoe lang nog hier te dolen in deze wildernis, in deze woestijn? O, hoe kan ik verlangen naar Zijne wederkomst en uitroepen: ja kom haastiglijk Heere Jezus. Mijn mede broeders en zusters, laten wij een biddend leven leiden, dan wordt iedere zucht een gebed, iedere lach een dankoffer den Heere.

Maar nu vraagt gij mij wellicht nog: hoe moeten wij dan tegenover aardsche belangen en behoeften staan? Vrienden, die hebben wij te behartigen, maar zóó, dat wij er boven staan, en kunnen loslaten en verliezen als het moet, en als de Heere Jezus komt, er zoo kunnen uitstappen, gelijk Christus discipelen deden, toen hij hen toeriep „Volgt mij." Wij mogen niet doen gelijk Rachel eens deed, en nemen, al is 't dan ook maar een klein afgodje, mede. Neen, altijd dient de verwachting in ons te leven, morgen komt de Heiland weder op de wolken des Hemels, en dan zal ik Hem te gemoet gaan!

Als wij, kinderen des lichts, in den H. Geest God aanbidden, dan aanbidden wij Hem ook in waarheid.

Satan is de overste dezer wereld, de machthebber der duisternis, dit moet ons dringen in het licht te wandelen; lichtkinderen en lichtdragers Gods te zijn, dan zullen wij ook eens tot het hoogste licht komen, en zullen lichtende sterren zijn. O, dat is heerlijk, niet waar? Doet aan de wapenen des lichts, dan zult gij gaan van kracht tot kracht, van licht tot licht, van overwinning tot overwinning, dan zal Christus ons in zijn dag eens geven van het hemelsche manna, van het eeuwige brood, en een witten Keursteen met een nieuwen *naam*, die niemand kent dan die hem ontvangt. Gode zij lof en aanbidding.

Uw innig liefhebbende broeder in den Heer Jezus Christus.

B. A.

*) Dit mag niet gezegd van Gods schepselen, al zijn ze ook door de zonde bezoedeld. RED.

Voor 't jonge volkje.

Vervolg van No. 1246.

Lieve jonge vrienden.

In het Nieuwe Testament wordt minstens 60 maal uit het boek Genesis aangehaald of er heen gewezen. En als wij de plaatsen er bij telden, waarin namen herhaald worden, die eerst in Genesis worden genoemd, zou het aantal nog veel grooter zijn.

Hier hebt ge eenige van de belangrijke gebeurtenissen, die in Genesis vermeld worden en waarover in het Nieuwe Testament gesproken wordt.

De schepping der wereld; de schepping van den mensch; de instelling van het huwelijk; de val des menschen; de moord van Abel; de ark van Noach; de zondvloed; de roeping van Abram; zijn geloof en gehoorzaamheid; de verwoesting van Sodom; Lot's ontkoming; de zegen van Jacob door Izaäk; de verkoop van Ezau's eerstgeboorterecht; de verkoop van Jozef en zijn verhooging; het afgaan naar Egypte en de zegen van Jakob's zonen door hun vader.

In Mattheüs vindt men heenwijzingen naar het boek Genesis als volgt: in hootdst. 1, in de geslachtsrekening, in hoofdst. 19 : 4 en 5, hoofdst. 23 : 25 en hoofdst. 24 : 37. Er zijn er ook in de drie andere evangeliën, in de Handelingen, in de brieven aan de Romeinen, 1ste Corinthen, Galaten, Efeze, 1 Timotheüs, Hebreën, Jacobus, 1 en 2 Petrus, 1 Johannes, Judas en de Openbaring, zoodat al de Nieuw-Testamentische schrijvers er heenwijzen, hoewel niet in al de boeken.

In Genesis zien wij de geleidelijke ontwikkeling der profetie aangaande den Zaligmaker. Daar is de eerste belofte in hoofdst. 3, de meer duidelijke beloften van zegen aan Abraham en Izaäk gedaan, en de profetie, dat hij uit Juda zou voortkomen in hoofdst. 49.

Wij zien de wijze, waarop het kwaad zich openbaarde in personen en in volksstammen. Sommige verhalen in dit boek zijn zeer ernstig, waar zij handelen over die vreeselijke zonden des vleesches, waarover God met geen onduidelijke stem spreekt. En als wij soms mochten denken, dat sommige gedeelten er wel uit hadden mogen gelaten worden, en dat wij die in dezen beschaafden tijd niet noodig hebben, moesten wij bedenken, dat zij althans wel noodig waren voor het volk, dat dit boek het eerst had, en verder, dat de booze natuur des menschen sedert dien tijd niet beter geworden is, en dat ook wij de plechtige waarschuwingen noodig hebben, die er in gevonden worden. Menig jongeling en jong meisje is geholpen door de geschiedenis van Jozef's reinheid, en gewaarschuwd door het verhaal van de zonden in het vorige hoofdstuk. Een vriend van mij in China tracht altijd de menschen er toe te krijgen om Genesis te lezen, want, zegt hij, het leert hen, dat vele dingen, die zij niet verkeerd achten, zonden zijn in Gods oogen". En hoe dikwijls heb ik als advokaat ondervonden, dat er verborgene zonden zijn, waar men ze in 't geheel niet zou verwachten. Lieve jonge vrienden, niet alleen uit Genesis, maar ook uit onze eigene harten kunnen wij leeren, hoe groote behoefte wij hebben aan een Zaligmaker. Wij worden dikwijls voor zonden bewaard, meer door onze christelijke opvoeding dan door werkelijke haat tegen de zonde. Als wij het boek Genesis lezen, laat ons zijn waarschuwingen ter harte nemen. Tegen ongeloof in hoofdst. 3, tegen haat in hoofdst. 4, tegen dronkenschap en gebrek aan natuurlijke liefde in hoofdst. 9; tegen ongehoorzaamheid in hoofdst. 11; tegen liefde tot de wereld in hoofdst. 13; tegen de gevolgen van het verkeeren met goddelooze menschen in hoofdst. 19. Gods Woord is rein, volmaakt rein, en deze droevige verhalen staan daar om ons te bewaren voor de wegen des verderfs. En voorts, laat ons de genadige, heilige lessen ter harte nemen, die wij kunnen leeren van de mannen en vrouwen, die God verkoos, vol van groot geloof, en toch gebreken hebbende, evenals wij.

Lieve lezer, heeft God u verkoren? Hebt gij God gekozen? Zijt gij behouden en wandelt gij met Hem? Moge God u allen zegenen.

Uw oprechte vriend,

T. H. ENGALL.

Een achterdeurtje.

Zoo aanstonds, tegen het heerlijke Paaschfeest, wegens het Paasch*feit*, zullen we door ons geheele land op kerkelijk terrein, bijzonder bij de Ned. Herv. kerk, weer het comédiachtige „belijdenis doen" op groote schaal zien gebeuren. Wij nemen aan, dat oprechte zielen voor God er aan deel zullen nemen, die m e e n e n, dat dit 't belijden van Jezus Christus is, door de H. Schrift bedoeld, en die ook meenen zich d a a r d o o r bij 's Heeren gemeente te voegen — en Gods Geest moge hun beter licht en inzicht geven, met genade om met die ijdele vormen te breken en te gaan op den weg der waarheid! — maar verreweg het meederdeel hunner hebben niet het minste begrip of ervaring van bekeering en geloof en belijdenis; zij doen iets mechanisch (werktuigelijk, kunstmatig) en dwalen nog verder in zelfbedrog en inbeelding af. De arme zielen, wellicht beroepen zij er zich al hun leven lang op tegenover hen, die hun het evangelie voor verlorene zondaren komen verkondigen. Ze zijn immers gedoopt en lidmaat geworden — „verbeeldt u niet dat wij heidenen zijn — wij Christenen" — zoo werpt men dan tegen. *Zóó* leven ze en *zóó* sterven ze met nachtelijke duisternis in de ziel, omdat het nooit met hen tot waarachtige bekeering kwam.

Die droeve werkelijkheid wordt niet alleen door ons gezien en gevoeld, maar ook door dienaren der Herv. kerk zelf. Niet onbelangrijk is het, althans voor de kennis der toestanden, wat Ds. A. v. d. Flier G.Jzn. te Middelburg aangaande dit punt opmerkte in „De Schatkamer" van 15 Maart j.l.

Hij schrijf:

„De belijdenis-vragen in de N. H. K."

Onlangs werd in Pniël in herinnering gebracht wat prof. Gunning indertijd als pred. in den Haag schreef over de belijdenis-vragen der N. H. K. Dit verdient dunkt mij alle aandacht. Daarom geef ik er de hoofdzaken uit weer.

De s. noemt de bevestiging van lidmaten in haar geheel gelijk zij jaarlijks geschiedt, eene openbare, ergerlijke leugen. Gevraagd wordt of „zij geloo-ven in, waardoor een levensgemeenschap wordt aangeduid, hoewel het een bekende zaak is, dat zeer velen onbekeerd" zijn. Er wordt dus veel te veel geëischt. Dit heeft „voor de toekomst zeer dikwerf eene alle zedelijkheid ondermijnende werking." Hij wil aan de vragen zoo weinig mogelijk verbindenden inhoud geven en wijzigt ze daarom aldus:

1. Belijdt gij voor de hoofdzaak des evangelies te houden het geloof in God den Vader, den Almachtigen Schepper des hemels en der aarde en in Jezus Christus Zijn eeniggeboren Zoon, onzen Heer en in den Heiligen Geest?

2. Verklaart ge u in uw geweten gebonden (gehouden) om overeenkomstig deze belijdenis door Gods genade de zonde te verzaken, te streven naar heiligmaking en uwen Heiland in voorspoed en in tegenspoed, in leven en in sterven getrouw te volgen, gelijk aan Zijne ware belijders betaamt?

3. Belooft gij te aanvaarden de verordeningen der Nederl. Herv. Kerk voor zoover zij met uw geweten niet in strijd zijn?

Hij vraagt dus niet of zij werkelijk bekeerd zijn, maar of zij behooren bekeerd te zijn. Niet, of zij werkelijk den Heer willen dienen, maar: of zij hunne verplichting daartoe erkennen en verplicht hen tegenover de Kerk niet verder dan hij zichzelf daaraan verbonden wil houden.

Tot zoover prof. G. Ik laat daar of een dergelijke wijziging kerkrechtelijk geoorloofd is. Ik voor mij zou dit willen ontkennen. De deur wordt zoodoende opengezet voor allerlei willekeur, want waar is de grens? Ook het „in geest en hoofdzaak" geeft m.i. daartoe geen verlof. Want met welk recht kan men deze gaan bepalen in zelf gestelde vragen? Alleen mag men vragen „in geest en in hoofdzaak" bevestigend te antwoorden wat in de bewuste vragen is voorgeschreven. Dan wordt de vrijheid gehandhaafd en de willekeur vermeden.

Al zou ik daarom de vragen niet willen wijzigen gelijk prof. G. deed, zoo verhindert ons niets om deze op dezelfde wijze uit te leggen. Ook dit kan men verstaan onder het „in geest en in hoofdzaak." Zelf deed ik dit reeds jaren achtereen. Wat precies in de vragen staat wordt dan het doel dat nagestreefd wordt. De zaak is alleen dat de leerlingen verklaren op den weg te willen gaan, die tot dit doel leidt.

In elk geval mag ieder, die straks leerlingen heeft aan te nemen of te bevestigen zichzelf wel eens afvragen of hij werkelijk de waarheid dient. Er wordt, niet zonder reden helaas geklaagd over de leugen en het gemis aan waarheidsbesef zelfs bij vele lidmaten, die zich niets schijnen aan te trekken van hun belijdenis. Maar indien nu eens de predikanten hieraan schuld hadden? Indien zij, door te vragen wat niet gevraagd mag worden zonder onwaar te zijn en te maken, zelven dezen toestand van leugen in de hand hadden gewerkt?"

't Is aldus eerlijk uitgesproken. We weten hoe de zaken alzoo toegaan en hoe predikanten, die de waarheid zien, ook een achterdeurtje weten te vinden. 't Is erg jammer.

's Gr. N. v. B.

De weg des vredes.

Hij is wijs van hart en sterk van kracht: wie heeft zich tegen Hem verhard en vrede gehad?
Job. 9 : 4.

Dat is een vraag van den Godsman uit den ouden dag, maar die ook in onze twintigste eeuw nog niet overbodig te achten is. Wie heeft zich tegen hem verhard en vrede gehad? En het zich tegen God verharden geschiedt meer dan men wellicht vermoedt. Wij behoeven niet te denken dal alleen godlogenaars en moordenaars en allen, die in openbare zonden leven, zich tegen God verharden. Neen ook godsdienstige menschen loopen gevaar zich daaraan schuldig te maken. Als wij de geschiedenis in den Bijbel na gaan, dan vinden wij het eerste van Kaïn vermeld, dat hij landbouwer was en van de vrucht des lands den Heere offerde Gen. 4 : 3 dus een goed begin. Maar hoe spoedig was de vermaning en bestraffing des Heeren voor hem noodzakelijk! O, had hij zich toch maar laten gezeggen, dan zou God hem verhoogd hebben. Maar hij heeft zich tegen Hem verhard, en werd een broedermoorder. En waar was zijn vrede?

Ook kan Saul ons tot waarschuwing dienen. Wat was hij klein in eigen oogen toen hij zich tusschen de vaten verschool, Sam. 10 : 22; toen kon de Heer hem gebruiken, hetwelk blijkt uit 1 Sam. 11. En hoe gering was oogenschijnlijk de afwijking van het bevel des Heeren; men zou kunnen zeggen de omstandigheden liepen samen, dat hij tot de daad kwam, waarover Samuël hem onderhield.

En was die daad dan zoo sleeht, dat hij daardoor de Koningskroon moest verliezen? Hij offerde toch den Heere! En kort daarna zou hij uit louter godsdienstzin zijn zoon Jonahan gedood hebben, ware zijn volk niet tusschenbeide gekomen, 1 Sam. 14 : 44—45. En hoe beroemde hij zich, zeggende tot Samuël: Ik heb des Heeren woord vervuld, 1 Sam. 15 : 13 enz. O welk een zelfverblinding. En toen Samuël hem zijn zonde als met den vinger aanwees, bekende hij wel gezondigd te hebben, maar voegt er terstond in vers 30 bij: maar eer mij toch voor de oudsten mijns volk en voor Israël, en keer wederom met mij, dat ik den Heere uwen God, aanbidde.

O arme Saul! God eerde hem niet meer, en nu moest hij zijn eigen eer zien op te houden. En waar was zijn vrede? Was zijn verder leven niet aller beklagenswaardigst? Zelfs ook al hooren wij hem in 1 Sam. 24

onder tranen zijn zonden voor David belijden, met de verklaring: Nu zie, ik weet, dat gij voorzeker koning worden zult, en dat het koninkrijk van Israël in uwe hand bestaan zal. Maar Saul gaf niet zijn kroon aan David; hij wilde nog geen afstand doen van de regeering, hoezeer hij ook overtuigd was, dat hij zijn koningschap verbeurd had. Zouden er nog geen gezalfden des Heeren zijn, die, om hun eer maar op te houden, maar over hunne zonden heen gaan, alsof zij niet geschied waren? Wie heeft zich tegen Hem verhard en vrede gehad? God heeft Saul veel tijd gegeven om zich te bekeeren. Maar hij weigerde zich te vernederen onder de krachtige hand Gods; daarom kon God hem ook niet verhoogen te Zijner tijd. 1 Petr. 5:6. Saul heeft zich zelf zoo lang mogelijk zoeken staande te houden als Koning van Israël, en toen werd zijn toestand immer treuriger. Hij viel van de eene zonde in de andere, tot dat hij ten slotte in zijn eigen zwaard viel. Hoe vreeslijk toch; de gezalfde des Heeren, door David genoemd de sieraad van Israël (2 Sam. 1), hij werd een zelfmoordenaar. Wat kan een mensch toch diep vervallen. Die de zonde doet is een dienstknecht(slaaf) der zonde. En toch is de H. Geest de getrouwe waarschuwer tegen elke ongerechtigheid. O, laten wij ons toch beijveren om gehoor te geven aan de waarschuwende stem des H. Geestes. En daar, waar Hij ons overtuigd van verkeerdheden, al liggen die ook in het verleden, laten wij er dan niet over heen gaan, gelijk een Saul, want elke herinnering aan die oude misstanden zal den vrede doen wijken, die men meende te bezitten. Het gemoed wordt onstuimig, het hart begint hoorbaar te kloppen, en de angsten der eeuwigheid grijpen ons aan en de H. Geest blijft roepen: terug naar de plaats, waar gij uw vrede hebt verloren, even als die Profetenzoon, (2 Kon. 6) die bij het houthakken de bijl van den steel in het water zag vallen en niet bleef hakken en slaan met den steel, alsof de bijl er nog aan zat, maar zich tot Elisa om hulp wendde, die hem dan vraagt naar de plaats, waar hij hem verloren had, en ziet daar kreeg hij hem ook terug. Mochten er sommige onder onzer lezers zijn, die zoo'n bijl des vredes verloren hebben, zoekt die dan alleen op die plaats, waar gij dien kwijt geraakt zijt, en nergens elders.

H. H. t. B.

Van het Arbeidsveld.

Waarde brs. en zrs.

Nog eenige mededeelingen betreffende mijn werk als Unie-Colporteur. Mijn laatste plaats, die ik als zoodanig bezocht, was Odoornerveen, waar ik gastvrij door de familie Manrho werd ontvangen. Het is daar een plaats, waar men nog veel heidevelden kan vinden, terwijl er tevens heel wat land toebereid is voor den bouw. Hier is door de Gemeente Stadskanaal een houten lokaal gebouwd (naar ik vernam, ongeveer een jaar geleden) waar de brs. der Evangelisatie iederen Zondag heen gaan om te prediken. Nu, in deze plaats dan wonen drie gezinnen die luisteren naar den naam van Baptisten, leden der gemeente te Stadskanaal. Met de genoemde gezinnen had ik in het verleden al kennis gemaakt, doordat ik eenige malen voor hen in het lokaal had gesproken. Het deed mij dan ook goed, toen ik er heen ging om er eenige dagen te arbeiden. Zoo ging ik dan den dag na mijn aankomst, vergezeld door broeder E. Corporaal, even als gewoonlijk met mijn Bijbeltaschje er op uit, eerst naar Schoonoord. Vriendelijk werden wij door de meeste menschen daar ontvangen. In een huis kwamen wij echter waar het eerst niet zoo prettig scheen te wezen. Toen wij de deur openden kwam de man ons te gemoed, en was heel vriendelijk, zette thee, en ik dacht zoo bij mij zelven, dat wij goed aangeland waren; maar o wee, toen moeder de vrouw kwam, die even om een boodschap uit was, was deze geheel niet vereerd met ons bezoek; zij mopperde zoo vreeselijk, dat mijn metgezel dacht aan het deur uitgegooid worden, zooals hij wel eens gelezen had in ons Orgaan. Toen zij echter tot bedaren kwam, trachtte ik een gesprek met haar aan te knoopen,waarin ik ten slotte ook slaagde. Ik vertelde het doel van onze komst, en dat het geschiedde om elkander te helpen, en daar er zoo veel verdriet en kommer in dit leven is, meenden wij dat het den mensch soms goed kon doen, als men gevoelt dat anderen daarin deelen — enzoovoort. Ten laatste wees ik er haar op, dat men op deze levenszee God noodig heeft, die den mensch wil helpen, namelijk degenen, die Hem willen hooren en vertrouwen op Zijn woord. Zoo sprekende over de liefde van God, die zondaren zalig wil maken, snelde de tijd al eerder heen, dan wij dachten. Toen wij gedankt hadden en heen gingen, bestelden zij een Bijbel. Geen wonder, dat wij ons gelukkig gevoelden. Vandaar nog even naar den Dominé, die, zooals men mij zeide gaarne eens een oogenblikje met mij wilde praten. Vriendelijk werden wij door Z.Eerw. binnen gelaten, en het gesprek ging ook al spoedig over Gods liefde, en over den arbeid in Gods Koninkrijk. Z.Eerw. scheen wel eenig belang te stellen, betreffende mijn werk als Colporteur voor de Unie der Baptisten. Zoo pratende was het al tamelijk laat, en keerden wij vandaar huiswaarts. Het deed ons goed ook daar eenigen tijd te zijn geweest, alhoewel Z.Eerw. en mijn persoon, het op leerstellig gebied niet eens konden worden.

Daar wij gelooven dat de mensch wedergeboren moet worden, om deel te hebben in het godsrijk hier op aarde, en eens waar Christus is, aan de rechterhand Zijns Vaders. Den anderen dag ging ik weder vergezeld door br. E. C. naar „het Haanje“ (zoo genoemd) waar wij tractaten verspreiden, en tevens noodigden wij de menschen uit om des avonds in het lokaal te komen, waar ondergeteekende voor het laatst (voorloopig) zou spreken.

Een tachtig menschen hadden aan onze uitnoodiging gehoor gegeven, die aandachtig naar de boodschap van verlossing luisterden. Den anderen dag vertrok ik van Odoornerveen naar Groningen, waar samenkomsten gehouden zouden worden, waar ik als medegetuige deel aan mocht nemen. Uit Groningen vertrok ik naar Leeuwarden, waar ik nog 14 dagen

heb gearbeid. Dagelijks traktaten verspreidende, terwijl ik des Zondags de gemeente mocht dienen met het Evangelie. In die dagen werd ik nog verblijd door een uitnoodiging van Odoornerveen, om daar nog eenige dagen terug te komen, aan welk verzoek ik gehoor heb gegeven. Op een uitnoodiging van br. Vorsteveld die in zijn lokaal Evang. samenkomsten wenschte te houden, ook aan deze uitnoodiging gaf ik gehoor. Het lokaal was tweemaal goed bezet, en tot mijn groote blijdschap hoorde ik dat door middel van dezen arbeid een meisje tot overgave was gekomen.

En nu brs. en zrs. is mijn werk als Unie-Colporteur voor dezen winter weer teneinde. God geve dat het zaad, dat is uitgestrooid spoedig vruchten moge voortbrengen.

Tot later zoo God wil.

De uwe met heilbede.

F. BEUNEKER.

Gedachten.

De *Duivel* is een gevallen *Engelenvorst*. Hij viel door *hoogmoed* en de Heere noemde hem de Vader der *leugen*. (Joh. 8 : 44). In hem is *hoogmoed* en *leugen* vereend. Beide zijn in hem oorspronkelijk. Dit is de ontzettendste harmonie van de *dis*harmonie in de schepping.

—o—

Ook de mensch viel door *hoogmoed* en in dien val kwam ook de *leugen* in hem. Dit zijn de twee wortelzonden in ieder *onwedergeboren* mensch.

—o—

Het nieuwe leven, in verband met de H. Schrift, is steeds oorlog voerende tegen alle *hoogmoed* en *leugen* in het leven der menschen, vóóral in de Godsdiensten, door den eeuwgeest geëerd.

H. J. D. H.

Een aardig werkje.

Laat ons onzen jongen of ook ouderen broeders of zusters eens een aardig en tevens nuttig werkje aan de hand mogen doen.

Ongetwijfeld hebt ge het „monogram" of plaatje boven de rubriek „Uit de Gemeenten" reeds nauwkeurig bekeken. Laten we nu mogen zeggen, dat het ontwerp der teekening van een Zuid-Afrikaansche of Transvaalsche broeder is. Deze broeder had er nog meer omheen geteekend, wat betrof de Christelijke wapenrusting, maar was minder goed getroffen en maakte de cliché ook te groot. Zooals we ze nu hebben, meenen we er een schoon, kort samengevat type in te zien van het bijbelsch gemeenschapsleven der geloovigen, gelijk we dat in — en met onze gemeenten bedoelen, en ongetwijfeld zullen vele lezers er door aangespoord worden, den Bijbel eens ter hand te nemen, om de aangegeven teksten na te lezen. We verwachten dan ook geen bezwaar bij onze lezers als wij voorloopig telkens dit typisch beeld boven de rubriek: „Uit de Gemeenten" plaatsen. Misschien leeren onze gemeenten er dan nog meer en beter door verstaan, dat het mededeelen aan — en spreken tot elkander door middel van haar Orgaan, ook gemeenschap bevorderen is.

Maar wat we nu eigenlijk wilden voorstellen, komt hier op neer:

Willen jonge of ook oude broeders of zusters de pen niet eens ter hand nemen en geven een eenigszins uitgewerkte beschrijving en verklaring van dit monogram. Het opstel daarover, dat ons dan het beste en meest juiste voorkomt, nemen we op en bieden den prijswinner een degelijk, nuttig boek aan.

We verwachten veel inzendingen en niemand, al behaalt hij of zij den prijs niet, meene een vergeefsch werk te doen; want inderdaad 't zal een nuttige bezigheid zijn!

DE REDACTIE.

Berichten.

ROTTERDAM. Elken Vrijdagavond ten 8½ ure Openbare Vergadering en Prediking uitgaande van de Gemeente der gedoopte Christenen (Baptisten) in het lokaal aan de Botersloot 24, beneden-achterzaal. Vrij voor ieder.

't Wordt meer dan tijd

DAT

de Unie Gemeenten opgaven doen voor de a.s. Unie Verg.

Volgens besluit moeten alle voorstellen vóór 1 Mei worden ingediend, en die Gemeenten, die vóór genoemden datum geen jaaroverzicht hebben ingezonden bij den Unie Secretaris, die Gemeenten zullen niet worden genoemd in het **Unie jaarverslag;** dus Gem. Secretarissen! wees nu op uw hoede en talm niet te lang. Reeds eene Gem. deed opgave en ook één Referaat is aangeboden. In April moet dus nog nog veel gebeuren, zal de voorbereiding in orde geschieden.

B. ROELES, U. Secr.

ARNHEM, Koningstr. 62.

LIEFDEGAVEN.

Voor den Reizenden Prediker.

Ontvangen door Br. Kuipers van de Gemeente te Weerdingermond f 16.?5, uit haar Zendingskas f 4.—, 't feest der Geheelonthouders aldaar f 1.—, van Zr. Bons aldaar f 1.—, Kerk van Lindeman aldaar f 3.50, van de Gemeente te Amsterdam f 6,23 van de Gem. te Zutphen f 5.—, van Zr. Roeles te Arnhem f 2.50.

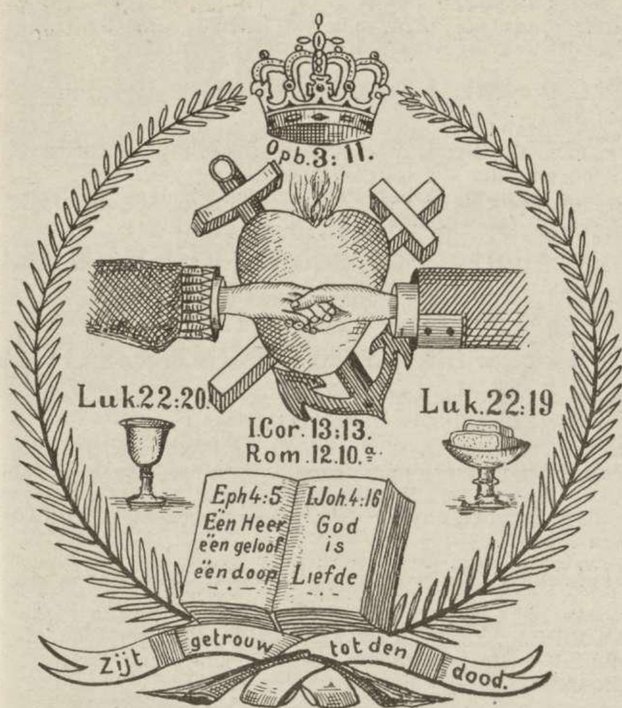
F. J. VAN MEERLOO, penningm.

Voor de Zending.

Ontvangen van de kinderen der Zondagsschool te Vriescheloo f 4.75.

N. Pekela. E. H. DE GROOT.

Uit de gemeenten.

DEVENTER. Gaarne wenschen wij ook door middel van „De Christen", de brs. en zrs. in den Heer, eenig nieuws mede te deelen. Het is reeds geruimen tijd geleden sedert wij iets van ons lieten hooren, en daarom verblijdt het ons, dat wij nu weer van Gods onwankelbare liefde en trouw ons bewezen mogen getuigen. Ook in Deventer werden zielen gered van den dood, en gereinigd door des Heilands bloed. Dit bleek ons, toen wij in de afgeloopen maand op de gemeentevergadering te samen kwamen, om van 2 brs. die belijdenis wenschten te doen mochten hooren, dat zij ook in den zelfden Heiland geloofden als wij en dat zij geloofden, dat het bloed van Christus ook hunne zielen had gereinigd. En daar zij thans deze zekerheid hadden verkregen wenschten ook zij den Heer te volgen in het watergraf.

Tot voltrekking daarvan kwamen wij op Zondag daarna te zamen. Ofschoon er geen publiciteit aan was gegeven was ons Beth-El toch goed gevuld, want velen welke wij anders nooit zien, waren thans met ons vergaderd, en wij hopen dat zij onder hen die den Heer nog niet kenden, tot de overtuiging zijn gekomen, dat, hoe slecht zij ook zijn, er voor allen redding is. Hoe treffend waren de woorden, waarover onze br. Voorganger sprak, zij waren genomen uit Jesaja 55 en wel inzonderheid het 13de vers. Hoe werden de onbekeerden er op gewezen, dat God van een doorn een denneboom kan maken, menschen zóó kan veranderen, opdat zij dienstbaar gemaakt zouden worden, om Gods naam groot te maken.

Hoe goed deed het onze zielen toen de 2 brs. afdaalden in het watergraf; want het maakt onze harten toch gelukkig, dat er nog steeds menschen zijn, welke den Heer in alles gehoorzaam willen zijn. Nadat de doop aan hen voltrokken was, mochten wij nog geruimen tijd te zamen blijven aan des Heeren disch om onze zielen te versterken bij de teekenen van 's Heeren verbroken lichaam en vergoten bloed en de herinnering aan het lijden en sterven van onzen Heiland. Nadat eindelijk nog een paar brs. een woord van vertroosting en bemoediging tot ons hadden gesproken, keerden wij huiswaarts met de bede in de ziel, dat er meerderen mogen komen om den Heer in alles gehoorzaam te zijn.

E. STEENBERGEN, Secr.

Onzen hartelijken dank

aan allen die den 31 Maart j.l. blijk gaven in onze feestvreugde te deelen, van onze **vijfentwintig jarige echtvereeniging.**

FAMILIE ENGELSMAN.

GASSELTERNIJVEEN.

Zoo God wil hopen onze geliefde ouders en grootouders

Marten A. Raadsveld

EN

Jantje A. Zoetevent

8 April hun

45-jarig Huwelijksverbond

te gedenken.

Dort- mund. ALBERT RAADSVELD.
KLAASKE RAADSVELD-GROENLAND
en kinderen.
AREND RAADSVELD.
DIRK RAADSVELD.
WILLEM RAADSVELD.

Dank zij onzen God gegeven
Voor geliefd ons oudrenpaar!
Daar hen God zoo lang dit leven
Heeft gedragen met elkaar.

Algem. kennisgeving.
Geen receptie.

SNEEK, 3 April 1911.

Den 24sten Maart werden we door 's Heeren goedheid verblijd door de voorspoedige geboorte van een welgeschapen

ZOON.

J. PLEIJZIER.
S. PLEIJZIER-BORG.

Appingedam.

No. 1250. DONDERDAG 13 April 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post ƒ 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

Paaschmorgenlicht.

Laat 't vroolijk loflied rijzen,
En blij ten hemel gaan!
Laat ons de wondren prijzen
Der Zon, thans opgegaan.
Reeds valt in volle stroomen
Haar licht op Golgotha,
En nu we er wederkomen
Ruischt er 't Hallelujah!
Ruischt er 't Hallelujah!

En nu we er nogmaals luistren
Naar 't heerlijk: „'t Is volbracht!"
Nu hooren wij er fluistren
Van „'t Lam voor ons geslacht."
En Gods verlosten zingen
Den Leeuw uit Juda's stam,
Die Satan kan bedwingen
En hem zijn prooi ontnam
En hem zijn prooi ontnam.

Laat ons dan vroolijk juichen:
„Dood, waar is uw prikkel nu?"
En als we ons grafwaarts buigen:
„Graf, wij verwinnen u!"
De nacht is gansch verdwenen;
De Zon is opgegaan
Die, sterv'ling, staak uw weenen!
Nooit meer zal ondergaan,
Nooit meer zal ondergaan!

(*Uit „looft den Heer."*) (W. V.)

De Levensvorst.

„Ik leef en gij zult leven."
(Joh. 14 : 19*b*.)

Er was droefheid in het hart der discipelen. Zij gevoelden de pijn van het a.s. afscheid van hun geliefden meester. Hun Heer had gesproken van Zijn lijden en sterven. De dood zal komen. De dood met zijn vernedering. De dood van duizend dooden. De dood in al zijn verschrikkingen, met de angsten der hel.

Geen wonder dus, dat de zielen der jongeren beven, dat hun harten een onstuimige zee gelijken, op en neder bewogen.

Maar ziet! daar wordt olie op de onstuimige golven geworpen. De Heer verzekerd hun, dat deze dood de volkomene overwinning brengen zal. De smarten des doods zullen ontbonden worden. Er zal opstanding zijn. „Nog een kleinen tijd" zoo spreekt de Heer en de wereld zal Mij niet meer zien; maar gij zult Mij zien, *want ik leef en gij zult leven.*

Zie dat is troost in deze wereld van zonde en dood. Dat is een levenswoord hetwelk ons Christus als *de Levensvorst* doet kennen. De Levensvorst, die 1e **het leven heeft** en 2e **het leven geeft.**

I. Toen Gods Zoon in het vleesch verschenen is en Jezus geboren werd, toen is het leven geopenbaard. Wij, menschen, worden geboren met de kiemen van de zonde en daarom ook met de kiemen des doods; maar bij Jezus was geene zonde en daarom bij Hem ook geen dood.

„Het leven is geopenbaard"; dat blijkt uit al het doen en laten van onzen Heer. Waar Hij ook was en wat Hij ook deed, nooit stond Hij onder de heerschappij van den dood.

In Jezus was het leven als heerschende macht. Hij komt in het huis van Jaïrus, en Hij grijpt het meisje bij de hand en zegt: „dochtertje, sta op" en het kind wordt aan de ouders teruggegeven. Hij komt in de poort van Naïn een begrafenisstoet tegen en Hij wordt met ontferming bewogen. „Ween niet" zegt Hij tot de weduwe, die haar zoon naar het graf moest brengen.

De dragers staan stil, en het kleed optillende, waaronder de jongeling lag, roept de Heer: „Ik zeg u, sta op!" En de gestorvene opent de oogen en hij verrijst. De Heiland komt bij Maria en Martha en Hij doet bij het graf van zijn vriend zijn levenswoord hooren en ook Lazarus wordt bevrijd van de banden des doods.

Jezus Christus leefde en daarom stond Hij tegenover den dood, zooals wij tegenover een slapende staan. Nooit heeft een kranke in de tegenwoordigheid van onzen Heiland den laatsten adem uitgeblazen. Nooit heeft de Heer eene lijkrede gehouden; want als Hij er was dan vluchtte de dood. De lijklucht onzer zonde heeft hem wel benauwd, maar Hij voelde de zonde niet in Zijn eigen bestaan. Hij heeft den dood wel gezien in het hart van de menschen, maar in zichzelven had Hij den dood niet. Bij ons is het leven een langzaam sterven, een voortdurend afbrokkelen van den aardschen tabernakel, maar bij Jezus was het leven, onafgebroken leven. Daarom ook kon Hij de zijnen troosten met het feit: *Ik leef.*

Wel heeft de Heer gesproken van Zijn sterven. En Hij heeft dat met ontroering des harten gedaan. Hij gevoelde al het pijnlijke, al het vernederende, al het smadelijke van den dood. Maar zijn sterven zal niet een lot zijn, waaraan Hij genoodzaakt is zich te onderwerpen. Niemand heeft macht het leven van Hem te nemen. Hij zal zich geheel vrijwillig aan den dood geven, zijne ziel stellende tot een l o s p r ij s. Hij zal sterven, maar de dood zou niet het laatste woord hebben. Schijnbaar overwonnen door den dood, zou Hij in werkelijkheid de overwinning behalen.

Het Paaschfeest predikt het ons luide: het leven van Christus is sterker dan de dood. Wel heeft de dood ook Hem de boeien aangelegd, maar Hij kon van den dood niet gehouden worden. Hij is opgestaan en leeft. Wel zijn de wateren des doods ook over Zijn hoofd te zamen gevloeid, maar Hij is uit dien zwarten vloed opgeklommen en heerlijk verrezen. Wel hebben zich de helsche machten op den Man van Smarten geworpen gelijk roofvogels op een aas. Edoch, er is Pascha gekomen. Christus heeft de machten der hel uitgetogen, uitgestroopt. De Leeuw uit Juda's stam heeft overwonnen. Hij is dood geweest, maar ziet, Hij leeft in eeuwigheid. Als de Levensvorst heeft Hij den dood verslonden tot overwinning.

De Paaschgeschiedenis geeft ons de bevestiging van Jezus woord aangaande zich zelven als het leven. Uit de geopende grafspelonk klinkt het ons tegen: H ij i s o p g e s t a a n! J e z u s l e e f t!"

II. Ja, Jezus leeft! doch niet slechts voor zich zelf; Jezus is gestorven, begraven, opgestaan om uit Zijne levensvolheid ook ons het leven mede te kunnen deelen. Daarom klinkt ons thans uit het heerlijk Paaschevangelie, als over den doodenakker dezer wereld, het lied des levens tegen: „I k l e e f e n g ij z u l t l e v e n."

Wij zullen l e v e n, zoo wij n.l. in Christus zijn, zoo wij met Hem der wereld gekruisigd, der zonde gestorven en in Zijnen dood begraven zijn. Wij zijn dan met Hem opgestaan.

Aan het einde van ons leven staat de dood. De dood woelt in onze leden en straks doet hij ons bezwijken. De dood is een koning der verschrikking. Maar nu heeft Jezus onzen dood in Zijn sterven gedood. De laatste vijand ligt verslagen. De Heere Jezus heeft den dood achter zich, en wie in Hem gelooft heeft dus ook den dood achter zich. Wie één plant met Christus is geworden in de gelijkmaking Zijns doods, is ook één plant met Hem in de gelijkmaking Zijner opstanding.

De Heere Jezus leeft en wij leven in, door en met Hem.

L e v e n zullen wij, wij zullen den dood niet zien; de dood, die de bezoldiging is der zonde, de verwijdering uit de gemeenschap met de bron des levens. Christus heeft stervend in onze plaats het sterven voor ons in gewin herschapen. De overwonnen koning is voor de Zijnen tot een bode der bevrijding gesteld, die de aardsche tabernakel afbreekt opdat wij het huis des Vaders zouden binnen gaan. De dood moet de boeien slaken, die ons het genot der volle zaligheid nog verhinderen. Zijne hand moet de ankers lichten, die ons scheepje weerhouden om de hemelhoven in te gaan.

Christus heeft niet slechts den dood v o o r ons, maar ook i n ons tot overwinning verslonden. Juichende kunnen wij nu met den Apostel instemmen: „Dood, waar is uw prikkel, hel, waar is uw overwinning?"

Laat dan ons sterfelijk lichaam henen kwijnen, onze brooze aardsche tabernakel instorten, iedere polsslag ons nader aan het graf brengen. Wij sidderen niet.

Jezus, die leeft, geeft ons de verzekering: „G ij z u l t l e v e n!"

Heerlijke waarheid! Troostrijke verzekering!

Heil allen, die door het geloof geborgen zijn in Hem, die de opstanding en het leven is!

Jezus leeft, en wij met Hem,
Dood! waar is uw schrik gebleven?
Jezus leeft, en Zijne stem
Roept ook ons eens weer in 't leven,
Zal ons eens met eer bekleên,
Dit is onze troost alleen!

Gr. B. P.

Wat onze beginselen aangaat.

VII.

Onze afscheiding. *(Vervolg.)*

Wij, Baptisten, zijn eenvoudige protestanten, en ons protest tegen de kerken van Rome en Constantinopel [1]) is sterker dan van alle andere protestantsche gezindten, vooral omdat wij den doop van die kerken niet hebben overgenomen, doch ook om het geestelijk karakter onzer gemeenten, welke alleen geloovigen in Christus Jezus of wedergeboren menschen als leden aannemen en erkennen.

In verband hiermede wezen we in ons vorig gedeelte van dit artikel op de door Luther gestichte kerk, als

zijnde een waarschuwend teeken, nog bijzonder voor den tegenwoordigen tijd. Van het gevaar, dat in Luthers kerksysteem school, schijnt de Fransche Reformateur, Johan Calvijn, wel eenig inzicht gehad te hebben, en heeft bij zijn Kerkformatie getracht de feilen, die hij in Luthers kerk zag, te vermijden. Een Duitsche broeder, geschiedvorscher, schreef daar onlangs over o.m. dit:

„Uit degenen, die in Jezus Christus een genadig God hebben leeren kennen, wilde hij vormen de christelijke gemeente, welke met gelijke rechten allen omvat, die met ernst christen wenschen te zijn. Staat en kerk wilde hij zuiver gescheiden houden als twee op zich zelf staande lichamen, die elk voor zich hun eigen recht en besluiten uitvoeren. Wel echter behoort de christen den Staat met den geest des Evangelisch te doordringen en zoo de Godsregeering op aarde overal den weg te banen."

Calvyn zelf had zich daarbij in de middelen vergist, en den kerk-staat, welke hij te Genf stichtte, was mitsdien slechts van korten levensduur. Maar nochthans blijft van groote beteekenis, dat, wat hij gedurende tientallen jaren in een van levensfrischheid gekenmerkte stadsrepubliek bereikt en aan Evangeliekracht uitgeleverd heeft. Overal is de gereformeerde type van het Calvinisme op het Protestantisme gedrukt en aangewezen op de Nieuwtestamentische Gemeente, ten einde het recht van deze te handhaven en te verheffen, en daarmede heeft het Calvinisme een taak vervuld, die het Lutherdom vrijwel overvleugeld heeft.

Het Calvinisme stuurde aan op bijbelsche gemeentevorming door zamenvoeging van ware geloovigen. Hierin heeft het maar zeer ten deele doel bereikt. De nieuw gestichte kerk miste te zeer de diepste levenskracht der Nieuwtestamentische Gemeente Gods, en een kunstmatige kerkformatie en een stel belijdenisschriften en formulieren moesten het vaak wankelende gebouw staande houden. En ten deele is dit, vooral wat het uitwendige der formatie betreft, vrijwel gelukt, want tot heden toe zijn de kerken naar de Calvinistische type, vooral in ons land, nog krachtig in hun werken en streven, en vallen in den smaak van een groot deel des Nederlandschen volks.

Hiermede is niet gezegd, dat die kerken nu het ware karakter van de Gemeente Gods vertoonen en innerlijk door de kracht des nieuwen levens gedreven worden. Uitwendig vertoon van grootheid, energie en stoffelijke kracht, evenmin als de gunst en instemming eener groote menigte volks, kunnen de kenmerken van diep geestelijk leven zijn; zie dit maar bij de Roomsche en Grieksche kerken.

Daarbij en niettegenstaande haar gemis van innerlijk geestelijk leven, heeft de Calvinistisch gestempelde kerk in den regel de houding aangenomen *de* kerk te zijn en alles, wat buiten de door haar getrokken grenzen lag, als ketterij en sectarisme gebrandmerkt. Men is daarin volgens eigen beginsel en kerkbegrip zuiver consèquent.

Deze consequentie zou intusschen te rechtvaardigen zijn, wanneer bedoelde kerk op zuiver Nieuw-Testamentischen bodem stond, daarvan in hare openbaring blijk gaf, en aldus de Gemeente Gods was in wezen en organisatie.

Niettegenstaande het vele goede en de prediking van Christus en dien gekruisigd door haar, kan zij toch de Gemeente Gods niet zijn, dewijl zij volgens haar eigen beginsel en vorm, niet is een samenvoeging van zelfbewuste menschen, die weten, Christus als hun leven deelachtig geworden en dus wedergeboren te zijn, maar een vereeniging van voor de kerk opgevoede menschen, die instemmende verstandelijk en meer of minder gemoedelijk met de leer en belijdenis der kerk, en zulks belijdende, als leden worden aangenomen. Dit aannemen geschiedt, niettegenstaande bij hun „doop" als zuigelingen, reeds verklaard werd, dat zij in Christus geheiligd waren en daarom als lidmaten zijner gemeente behoorden gedoopt te worden. (zie formulier) [2])

Vooral de Calvinistische kerk staat met haar verbonds- en verkiezingsleer en in verband daarmede haar doopleer, als zijnde de „doop" een vervanging van de besnijdenis onder Israël — meerendeels op Oud-Testamenschen bodem. Zelfs ook het ceremoniëele in kerk- of eeredienst herinnert sterk aan de Joodsche Synagoge. Denk aan het voorlezen van de tien geboden der wet, haar Zondag-Sabbatsheiliging met een beroep op de wet, haar priester- en leekenstelsel etc. Onvereenigbaar daarmede staan daar tegenover de beginselen der Gemeente des Nieuwen Verbonds, zoowls deze door den Heiligen Geest uit de Waarheid geboren, ons als schepping des Heiligen Geestes uit het Nieuwe Testament bekend geworden is. Bij die Gemeente en hare verhevene beginselen, sluiten we ons met onze beginselen als gedoopte Christenen, eerbiedig en dankbaar voor dat voorrecht der genade, aan.

N. v. B.

[1]) In het jaar 1054 werd Michaël Caerularius, patriarch van Constantinopel door den Paus van Rome in den ban gedaan, en hierop volgde de scheiding tusschen de Westersche (Roomsche) en de Oostersche Grieksche) kerken De laatste behield de kinder*doop* — de laatste voerde kinder*besprenging* in.

[2]) In deze handeling is men in de Lutersche kerk weer meer consequent; want daar spreekt men alleen van „Confirmeeren" (bevestigen) van hen, die vroeger volgens de ritus der kerk gedoopt zijn geworden.

William Tindale.

„Ik vervul in mijn vleesch de overblijfselen van de verdrukking van Christus voor zijn lichaam, hetwelk is de gemeente."

Deze woorden kunnen toegepast worden op William Tindale, de vertaler van den Bijbel in het Engelsch.

Wij moeten ons herinneren, dat in 1477 de drukpers in Engeland ingevoerd werd. De tijd was dus in zeker opzicht gunstig voor het vertalen van den Bijbel. Evenwel was er veel moeite en gevaar aan verbonden, omdat de koning, Hendrik de VIII, zelf niet wist wat hij het meest haatte; Luthers denkbeelden of de Pauselijke tegenkanting.

William Tindale en Miles Coverdale deelen de eer van een vasten en gezonden grond gelegd te hebben voor den Engelschen Bijbel. Beide waren bouwmeesters en ieder van hen heeft een onuitwischbaren indruk van zijn genie op dat roemrijk gebouw achtergelaten. Tindale mag echter, omdat hij de eerste was, en wegens zijne grootere oorspronkelijkheid in het werk, de architect van de Engelsche vertaling genoemd worden.

Tindale's heldhaftig leven toont ons een verheven ideaal, dat met volharding nagejaagd en met het martelaarschap bekroond werd. Hij werd geboren omstreeks 1490 in een dorp in Gloucestershire; hij studeerde eerst in Oxford en openbaarde er eene „bijzondere liefde tot het bestudeeren der Schriften", en later te Cambridge, waar hij onder den invloed van Erasmus kwam. Omstreeks 1520 keerde Tindale naar zijn graafschap terug als kapelaan en onderwijzer bij de familie van Sir John Walsh te Little Sodbury, welken post hij twee jaren bekleedde. Het plan om het N. T. in het Engelsch te vertalen, nam nu een vasten vorm aan in zijn gemoed, en in een twistgesprek met een geleerde sprak hij de volgende merkwaardige voorspelling uit: „Wanneer God mij in het leven spaart, dan zal ik maken, dat over eenige jaren een jongen die achter den ploeg loopt, meer van de Schrift weet dan gij."

Spoedig daarop vinden wij Tindale in Londen, waar hij dacht zijne vertaling te kunnen voortzetten onder de bescherming van den bisschop Cuthbert Tunstall. Zijn hoop bleef ijdel. Het duurde niet lang of hij werd gewaar „dat er niet alleen geen ruimte was in mylords paleis te Londen, om het N. T. te vertalen, maar dat er in geheel Engeland geen plaats voor was."

Hij begaf zich daarop in vrijwillige ballingschap, waaruit hij nimmer terugkeerde.

Tindale vestigde zich te Hamburg en bleef in die vrije stad waarschijnlijk tot 1524. Het vasteland kookte toen van godsdienstige twisterijen, maar hij hield zich er buiten, opdat hij zijn volle kracht mocht wijden aan zijn levenswerk. Omstreeks 1525 voleindigde hij zijne vertaling van het N. T. uit het Grieksch en liet het in het geheim drukken te Keulen. Er waren nog slechts 80 bladen van gedrukt, in kwarto formaat, toen Cochlaeus, die een mêedoogenloos vijand van de Hervorming was, de onderneming ontdekte en het stadsbestuur waarschuwde. Dit verbood toen aan de drukkers er mee voort te gaan, maar Tindale en Roye, zijn helper, ontsnapten met de bladen op een schip en vluchtten den Rijn op naar Worms.

Cochlaeus echter waarschuwde Hendrik VIII om de invoering van Tindale's „verderfelijke koopwaar" in Engeland te voorkomen.

In Worms begon het drukken opnieuw, maar in plaats van de kwarto uitgave, maakten zij er een nieuwe van in klein octavo. In 1526 kwam Tindale's vertaling niet alleen in Engeland binnen, maar werd er ook met graagte gekocht. Sir Thomas Moore veroordeelde „het ongeletterde" van de vertaling. Tunstall predikte er tegen te St. Pauls-Cross en de bisschoppen deden haar in den ban en vele exemplaren werden bijeengebracht en verbrand te Antwerpen, te Londen en te Oxford.

Toch verschafte de vraag er naar de middelen tot herdruk, zoodat er in 1530 zes uitgaven, waarvan drie ongewettigde, in Engeland verspreid waren. Van deze zes uitgaven die misschien 15000 ex. beliepen, is thans slechts een gedeelte van een ex. van de eerste en 2 ex. van de tweede uitgave overgebleven. Ondertusschen had Tindale zich aan het werk gezet om het O. T. uit het Hebreeuwsch te vertalen. In het begin van 1531 verscheen zijne Engelsche vertaling van de vijf boeken van Mozes. De kantteekeningen daarin waren dikwijls scherpe aanvallen op Rome. B.v. bij Exodus XXXII, 35 zegt Tindale: „De Pauselijke bul verslaat meer dan Aärons kalf" en bij Num. XXXIII, 18 (Hoe zal ik vloeken dien God niet vloekt?") merkt hij op: „De Paus kan wel zeggen hoe." In dezen tijd deed Tindale mee aan godsdienstige en staatkundige twisten. Het eenige andere boek waarvan Tindale de uitgave beleefde was in 1513 het boek Jona, met een belangrijk voorwoord.

In 1534 herzag hij grondig zijn vertaling van het N. T. en schreef voorreden bij de verschillende boeken. In 1535 verscheen eene verdere herziening, de laatste die gedaan werd door den vertaler zelf.

Het volgende is eene vertaling van het begin van Tindales voorrede bij zijne kwarto uitgave van het N. T.:

„Zeer waarde en teeder beminde broeders en zusters, ik heb hier het Nieuwe Testament voor u vertaald, tot uwe geestelijke opbouwing en vertroosting.

Ik vermaan dringend en bid degenen, die beter met de taal bekend zijn dan ik, en die hoogere geestelijke gaven hebben om den zin der Schriften uitteleggen naar de meening des Geestes dan ik, om mijn werk te overdenken en te overwegen in den geest der zachtmoedigheid. En wanneer zij op sommige plaatsen bemerken, dat ik den waren zin der taal of de bedoeling der Schrift niet heb gevat, of de rechte Engelsche woorden niet heb gebruikt, dat zij het dan ter hand nemen om het te verbeteren, bedenkende, dat het hun plicht is alzoo te handelen, want wij hebben den Geest van God niet voor ons zelf alleen ontvangen of om Hem te verbergen, maar om Hem te gebruiken tot Gods eer en tot stichting der gemeente, die het lichaam van Christus is."

Wij kunnen niet lang stilstaan bij de omstandigheden van Tindales martelaarschap.

Nadat hij schandelijk verraden was door een man dien hij vriendschap had bewezen, werd hij gedurende anderhalf jaar gevangen gehouden te Vilvoorde, de groote staatsgevangenis. Toen hij in October 1536 naar den brandstapel werd gevoerd, was zijn laatste bede: „Heer open de oogen van den Koning van Engeland!" het bewijs van zijne trouwe liefde voor zijn Vorst en vaderland.

Naar „The Bible in the World".

Om op Goeden Vrijdag te lezen.

Matth. 27 : 33, 34 — „En gekomen zijnde tot de plaats, genaamd Golgotha welke is gezegd: Hoofdschedelplaats gaven, zij Hem te drinken edik met gal gemengd, en als hij *dien* gesmaakt had, wilde hij niet drinken.

Mark. 15:23 — „En zij gaven Hem gemirreden wijn te drinken; maar hij nam *dien* niet".
Joh. 19:28, 29 — Jezus, wetende dat nu alles volbracht was, opdat de Schrift zou vervuld worden zeide: Mij dorst. Daar stond dan een vat vol edik, en zij vulden eene spons met edik, en omleiden ze met hysop, en brachten ze aan zijnen mond".

Vergelijk nu eens met een ernstig gemoed, deze plaatsen met elkander. Wat vindt gij dan?
Voor de kruisiging weigerde de Heere een *bedwelmenden pijnstillenden drank*, dat de *menschelijke barmhartigheid* gewoon was den misdadigers aan te bieden. Waarom? Om, *voor ons* de volle werkelijkheid van het lijden en sterven in te gaan.
Denk eens daarover na.
Na de *verlatenheid van God*, als drager van onzen zondenschuld, uitgedrukt in het vierde kruiswoord, gevoelde hij de tegenwoordigheid des Vaders weer in zich. — Hij had het werk volbracht. Toen werd Hij gekweld door eene onbegrijpelijke dorst en om nu met luide stem de twee laatste kruiswoorden tot onze troost te kunnen uitspreken, neemt hij een weinig van dien *zuren drank*. Toen kon men hooren: „Het is volbracht!" en: „Vader in Uwe handen beveel ik Mijnen Geest".
De Baptisten gaan in den lande voor *geheelonthouders* door. Op het Congres te Utrecht werden zij als zoodanig geroemd. Toch zou het nog kunnen zijn, dat er onder ons van die *achterblijvers* zijn, die nog een verkeert begrip van de Christelijke vrijheid hebben.
Als die *achterblijvers* na dit lezen in den geest bij het kruis, dan heb ik hoop dat zij in het vervolg met alle bedwelmende dranken zullen breken. En de *geheelonthouders* onder ons zullen meer actief worden, zoodat zij, om Christus wil en het heil des naasten, de geheelonthouding blijven voorstaan, opdat in onze gemeenten geheel alcoholvrije families komen, ook zelfs onder onze nog onbekeerde jonge menschen.

H. J. D. H.

De Bijbel in Engeland.

In verband met het feit, dat 300 jaar geleden de eerste geautoriseerde overzetting van den Engelschen

Bijbel

verscheen, die van zoo overwegenden invloed is geworden op het volksleven, zal in het gebouw van het Britsch en Buitenlandsch Bijbelgenootschap te Londen een tentoonstelling geopend worden van de verschillende uitgaven der Heilige Schrift, terwijl in de Koninklijke Bibliotheek een tentoonstelling zal plaats hebben van historische Bijbels uit het Britsch Museum. Zooals men weet, is de geschiedenis van den Britschen Bijbel als met bloed geschreven en staat zij, evenals in andere landen, in het nauwste verband met de geschiedenis der Hervorming. Aan den oever van de Theems te Londen staat het standbeeld van William Tyndale, die de eerste Engelsche Bijbelvertaling tot stand bracht en daarvoor geboet heeft, toen hij in 1536 door de inquisitie te Antwerpen gegrepen en verbrand werd. Vóór hem heeft Wyclif, de hervormer, de eerste poging tot een vertaling gedaan, en van dezen Wyclifschen Bijbel moeten nu nog 30 exemplaren voorhanden zijn. De Bijbel van Tyndale vormde echter den grondslag en werd het voorbeeld van de volgende vertalingen; hij maakt de kern uit van den door Jacobus I geautoriseerden Bijbel, welks jubileum wordt gevierd. In 1611 was het groote werk voltooid, en afgezien van een weinig beteekenende herziening in 1884, is deze Bijbel sindsdien de Bijbel van het Engelsche volk gebleven.
Op de tentoonstelling van het Britsch Museum is de veelbewogen geschiedenis van het „Boek der boeken" duidelijk te herkennen. Daar ziet men niet alleen exemplaren van alle Bijbeluitgaven in het Engelsch, maar ook in andere talen. Daar is bijv. een N. Testament van Luther, in 1522 te Wittenberg gedrukt en door Tyndale voor zijn vertaling gebruikt. Verder een Grieksche uitgave van het N. Testament van Erasmus, met een bijgaande Latijnsche vertaling. Een merkwaardigheid der tentoonstelling zij de z.g.n. „Lindisfarme Evangeliën", die omstreeks het jaar 700 geschreven zijn. Zij bevatten de vier Evangeliën volgens de Latijnsche Vulgata en geven een bijzonder prachtig voorbeeld van de toenmalige Angel-Saksische schrijfkunst. Ook bij de oude Bijbels der 16e en 17e eeuw bewondert men bovenal, behalve het groote formaat, de rijke illustratie. Alle afbeeldingen maken in de houtsnede van dien tijd een naïefbekoorlijken en toch krachtigen indruk.

Het verwisselde kruis.

„Ik zuchte", zoo spreekt de dichter Chamisso mij beklagende over het kruis dat God mij te dragen had gegeven, en terwijl ik aldus zuchtte, overviel mij een diepe slaap. Al aanstonds zag ik mij van een heerlijk licht omgeven, en ik zag den Heere Jezus Christus aan mijne zijde. Op ernstigen en teederen toon sprak Hij tot mij: Gij zijt ontevreden met het kruis, dat ik voor u gekozen heb; zoudt gij er een willen kiezen voor u zelven, wanneer ik u daartoe de vrijheid geef?" — Ik nam dit aanbod gaarne en met blijdschap aan. — „Welnu, zoo sprak Hij, kom herwaarts en volg mij". Ik volgde Hem terstond, en weldra zag ik een menigte kruizen van verschillende grootten en gedaanten. — „Welnu kies", zoo sprak mijn hemelsche Leidsman, die mij al dadelijk mijn kruis had afgenomen; „ge kunt nemen wat gij wilt". — De beslissing viel mij niet moeilijk. Al aanstonds had ik den blik geslagen op een verguld kruis dat mij aantrok en glinsterde onder al de andere; dat kruis, zoo dacht ik, was veel schooner dan het mijne, dat ik met afkeer droeg. Maar wie beschrijft mijne verbazing, toen ik ontdekte, dat het zoo zwaar was, dat ik het zelfs niet oplichten kon! „Dat kruis daar ginds zal lichter zijn, zoo riep ik uit, terwijl ik de hand naar een kruis uitstrekte, dat ik inderdaad gemakkelijk kon opbeuren; het zag er bevallig uit, en scheen slechts uit gevlochten palmtakken te bestaan, die bezaaid waren met bekoorlijke

bloemen; maar nauwelijks had ik het op mijn schouders gelegd, of ik slaakte een kreet en liet het vallen: er waren onder die bloemen een menigte van doornen verborgen, die mij het vleesch van een reten: „Maar hoe!" zoo vroeg ik den Heer, „is het dan volstrekt noodig, dat ik me een kruis kies?" En Hij antwoordde mij: „Geen kruis, geen kroon". Ik hervatte mijn onderzoek. Ik nam een kruis, dat mij het meest passend toescheen, maar weldra bezweek ik onder den last, die al zwaarder en zwaarder werd; ik beproefde het nog met nog eenige anderen, maar om ze evenzeer van de schouders te leggen. — Eindelijk nam ik er een, dat mij niet te zwaar voorkwam; het zag er nederig uit en had oogenschijnlijk niets aantrekkelijks en nadat ik het eenigen tijd gedragen had, achtte ik dat kruis zoo wel geëvenredigd naar mijne krachten, en zoo geschikt om te torschen, dat ik mijnen Heer vroeg of ik dat kruis mocht behouden, en terwijl Hij mij dat toestond, begaven wij ons weder op weg. Glimlachend torschte ik mijn kruis, gelukkig als ik was, met het mij toegestane voorrecht. Toen wij de plaats onzer bestemming hadden bereikt, bleef mijn Leidsman stilstaan, wees mij met den vinger op het door mij gekozen kruis en sprak: „Bezie het wel, herkent ge dat kruis? En ik bezag het een oogenblik..... het was mijn eigen kruis!

Het kruis, dat God voor ons gekozen heeft, is datgene, wat wij voor ons zelven zouden kiezen, als wij ons zelven maar kennen konden, zooals God ons kent en ons zelven liefhadden gelijk God ons liefheeft.

Ingezonden.

Waarde Heer Redacteur!

Mag ik me een opmerking veroorloven naar aanleiding van de statistiek in uw blad van Donderdag 23 Maart j.l.? Ik heb diepen eerbied voor het werk van den ijveren secretaris der Unie, en ik kan me zoo eenigszins in de zelfverlochening indenken, die hij zich heeft moeten getroosten om dat dingetje van getallen en namen samen te stellen. Zeer tegen mijn zin dus maak ik hem op enkele onnauwkeurigheden opmerkzaam, die òf in de laatste opgaaf òf in de voorgaande gesloopen zijn.

In de 1910 statistiek lees ik, dat het aantal leden op *1 Januari 1910* der gemeenten Exloërmond, 's-Gravenhage, Groningen, Hoorn, Leeuwarden, Weerdingermond en Zutphen achtereenvolgens 52, 40, 254, 33, 43, 86 en 65 is en in de 1911 statistiek daarentegen wordt gemeld, dat het aantal leden op *1 Januari 1910* van deze zelfde gemeenten achtereenvolgens 63, 47, 263, 31, 41, 91 en 66 is. —

Er is hier een ongerijmdheid. Welke van deze beide opgaven is de juiste? De secretaris wil zeker wel zoo goed zijn dit vraagstuk op te lossen.

Met broedergroete,

J. W. WEENINK.

Uit de gemeenten.

EMMER ERFSCHEIDENVEEN. Door Gods genade kunnen we thans weer melding maken van de zegeningen onzes Heeren. In het wintertijdperk, dat achter ons ligt, mochten we het voorrecht smaken, dat er velen kwamen die zich aan den voet van het Kruis van Golgotha neerbogen en redding vonden. Heerlijk was het toen voor ons die wisten gered te zijn door het bloed van Christus, maar toch ook heerlijk voor hen die verlost werden in die uren. Halelujah!

De naam des Heeren onzes Gods zij geloofd voor al zijn groote weldaden bewezen aan al die verlorene zielen en voor de vreugde, die Gods kinderen mochten smaken. Mochten we vele zondaren gered zien worden, ook kunnen we melding maken van Brs. en Zrs., die een geruimen tijd van de Gem. gescheiden waren, maar nu tot haar terugkeerden. Al de afgeweken leden van de Gem. zijn teruggekeerd. Nu de Gem. weer een geworden is, komt God ons weer zijn zegeningen schenken. Zondag den 28 Maart l.l. was voor ons een blijden dag omdat er 9 in onze Gem.-vergadering waren die belijdenis wenschten af te leggen en zich bij de Gem. wenschten aan te sluiten. Zondag 2 April mochten we dan ook zien dat er 7 waren die op grond van hun belijdenis gedoopt werden, twee jonge meisjes waren achter gebleven door zekere omstandigheden; deze wenschen met Paschen gedoopt te worden en we zien in onze verbeelding nog meer met hen komen. God geve ons nog meer die met ons openlijk door den doop wenschen te belijden dat ze der wereld gestorven zijn. En niet alleen in de plaats onzer inwoning, maar in al de Gemeenten.

God zegene al de Broederkringen, zoowel buiten als in ons vaderland.

STAVOREN. Zondag den 2den April was voor de gemeente alhier weer een waren feestdag.

3 Jeugdigen — twee jongelingen en een jongedochter — mocht zij, na hunne goede belijdenis te hebben aangehoord, door den *doop in haar midden opnemen.*

Onze Kerk was bij die gelegenheid flink bezet, met aandachtige hoorders; terwijl onze Voorganger, naar aanleiding van Handel. 2:41a den doop verklaarde in verband met het Evangelie.

De Heere zegene het uitgestrooide levenszaad tot redding van zondaren, en tot opbouw en bevestiging Zijner Gemeente.

Een en ander.

*** **Gemeenten van gedoopte Christenen (Baptisten) in Frankrijk.**

Onze broeders weren zich dapper in Frankrijk, en niet het minst in de hoofdstad, Parijs. De hoofdleider der Fransche Baptisten is de bekende en hoog begaafde predikant Saillens. De gemeenten organiseerden zich in twee vereenigingen, niet tegenover elkaar, maar naast elkaar. Deze heeten Fransch-Belgische en Fransch-Zwitsersche vereeniging. Van deze laatste is er geen statistiek in druk verschenen. De statistiek der Fransch-Belgische vereeniging wijst de volgende cijfers aan: 1050 leden, 20 gemeenten en Evangelisatieposten, 16 Predikanten en Evangelisten, 44 Zondagsscholen met 1091 leerlingen, 75 onderwijzers, 16 kerken en lokalen. De geldelijke bijdragen voor alle takken van arbeid te samen bedroegen in 1910 59279 Frank (3549 Fr meer dan in 1909).

Zij *ontvingen ondersteuning uit Amerika (Boston)* ten bedrage van 18783 Frank. Er werden gedurende dat jaar 86 geloovigen gedoopt. In verband met de behoefte aan meer predikanten, werd er een klein begin gemaakt met een opleidingsschool voor toekomstige predikanten en Evangelisten. Deze is thans met drie leerlingen opgericht.

De Heer heeft voor degelijke leerkrachten gezorgd. Br. Philemon Vincent (Voorganger der Gemeente in Parijs, 123 Avenue du Maine) een bekende specialiteit in 't Hebreeuwsch, en zijn zoon, die sedert eenige jaren zijn studiën te Parijs en te Rochester met goed gevolg beëindigde, zullen het theologisch onderwijs vereenigd ondernemen, terwijl de heer Poirier het elementair of gewoon onderwijs, zal geven.

Dat is voorbeeldig en God zal er zeker zijn zegen over geven, terwijl de broeders biddend, in afhankelijkheidsbewustzijn hun werk verrichten!

N. v. B.

Gedachten.

Daar nu de gevallen mensch van wege zijn schepping *uit* en *tot* God een godsdienstig wezen is, is nu juist zulk een godsdienst naar zijn smaak, welke de *hoogmoed* en *leugen* in hem laten blijven en nog meer tot heerschappij brengen.

Gods Geest gaat nu door de zuivere Evangelieprediking het hoogmoedige hart verbrijzelen, en dan wordt de gevallen mensch *nederig* en *waar*.

—o—

De kweekeling des H. Geestes is een *worm* in de *binnenkamer* en een *tollenaar* in den *tempel*.

LIEFDEGAVEN.

Voor de Unie.

Ontvangen door Br. Klickman te Londen, van: J. J. Amis f 3.— ; A. H. Baynes f 6.30 ; A. Brooker f 1.50; Rev. Hugh D. Brown f 12.— ; W. van Oosterwyk Bruyn f 4.— ; Rev. J. Butlin f 6.30: F. W. Chance f 9.— ; S. Chick f 6.— ; Rev. J. Clifford f 3.— : Edwin C. Curtis f 60.— ; F. Diedrichs f 6.— ; H. Edgcumbe f 1.50 ; Rev. Thos. Greenwood f 12. — ; Rev. E. Henderson f 3,— ; Geo. H. Hogan f 12.60 ; Jas Jackson f 3. — ; G. J. Kanaar f 1.50 ; Miss E. Constance Kemp f 36.— ; R. Klickmann f 16.10 ; W. Lovegrove f 3.— ; E. Mc. Gaw f 1.50 ; O. L. Millard f 6.— ; Wm. S. Oncken f 6.30 ; Sir R. Pullar. Bart f 12.— ; W. Frank Saunders f 3.— ; Edmund D. Smith f 9.— ; Mrs. Snelson f 1.80 ; Rev. H. Lenton Staines f 6.— ; Judge W. Willis f 12.60 ; H. Ernest Wood f 12.— ; zamen f 276.—.

F. J. VAN MEERLOO, penningm.

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van J. R. te Gillman (U.S. of Amerika) 2.52 en van L. W. te Stadskanaal f 2.—

N. v. BEEK.

BLADVULLING.

Ik vond een man met vrijen nek,
Van eed'len geest bezield;
Juist kwam hij uit zijn bidvertrek:
Hij had voor God geknield.

DR. N. BEETS.

No. 1251. DONDERDAG 20 April 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post ƒ 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

Plaats der ruste.

Ik ken de juiste plaats der vrede:
Op Golgotha;
Daar slaakte vaak mijn ziel de bede:
Schenk mij genâ!
En nooit kwam ik vergeefsch daar smeeken;
Gods Zoon die Zich daar liet verbreken
Droeg ook mijn schuld, dat is gebleken;
Ik vond genâ.

Nu ken ik slechts één plaats der ruste.
Aan Jezus hart,
En wat nog ooit mijn ziel ontrustte,
Daar vlood de smart!
De vrees mocht soms mijn hart bewegen,
Toch werd de nood, schijnbaar mij tegen,
Dikwijls een wonderbaren zegen,
Tot rust voor 't hart.

Dan kan ik uitzien met blijde hope
Naar 't Vaderhuis,
En 'k weet, waarlangs mijn pad ook loope,
Hij brengt mij thuis!
Hoe lang de strijd hier moge duren
Waar Satan staakt zijn foltervuren —
't Zij jaren, maanden, dagen, uren —
Ik rust bij 't kruis!

Mijn hijgen is, dat Hij mij sterke
Door Zijne kracht;
Mij door Zijn Geest alzóó bewerke
Bij dag en nacht,
Dat 'k met vertrouwen en fieren moed,
Verzekerd blijv' Hij maakt het goed,
En 'k hoor van 't kruis af zijn laatste groet:
Het is volbracht.

Nu zie 'k daar ginds de groote zege
Die tegenstraalt;
De Kroon der eer van Christus wege,
Wordt daar behaald!
Met Zijn verlosten däár gekomen,
Wordt nooit een wanklank meer vernomen
Maar klinkt het reine lied der vromen,
Waar 't zegepraalt!

N. v. B.

Van wat we haten.

Haat ook den rok, die van het vleesch bevlekt is. Jud. : 23*b*.

Hoe is de mensch gebonden aan het booze, waarvan de geloovige een afkeer moet hebben, om het goede aan te hangen. Maar moet het niet gezegd, moet het niet tot waarschuwing dienen, op te merken hoevelen de zweepslagen des boozen ondervinden om aan zijne begeerte te voldoen? Ja, ja, daar wordt wat geleden! Ja, het geschrei van de verdrukten klimt op in de ooren van den Heere Sebaoth. Bij het ware licht van onzen onbedriegeljjken Bijbel verdwijnen de schaduwen en zien we werkelijkheden, juist zoo ze zijn in onze tegenwoordige wereld. Doch laat ons niet versaagd worden noch in moed, noch in kracht, noch in liefde, noch in het een of ander, dat noodzakelijk moet te berde gebracht, om de moedeloozen te bemoedigen, de ingezonkenen te bekrachtigen. *God wil het.* Het is zoowel onze plicht als onze lust, indien wij Godes zijn en met onze harten de dingen des Heeren zoeken, er op te wijzen. Wij vreezen echter, dat er weinigen zijn, die geheel breken met de zonde, *die den rok haten van het vleesch bevlekt.* Wat dit tengevolge heeft is gansch niet duister voor ons, wijl het kwaad zich wreekt, hoe schoon ook vertoond en onder welke bekoorlijke vormen ook bedreven, wat wij zaaien maaien we gewis, reeds in dit leven; alsook in de toekomende eeuw.

Vreeselijk vonnis dergenen, die het kwade najagen

tot hun lust. Eere en heerlijkheid hun, die in onverderfelijkheid het eeuwige leven zoeken.

Ja, mijne waarde lezers, dat zijn onloochenbare dingen. Dat zijn dingen, die we elkander gedurig ernstig hebben voor te houden. 'k Weet het, hoe soms met een glimlachje van achteloosheid en klein-verachting de woorden en waarschuwingen Gods aangemerkt worden. O, 'k weet het met welk een sarrende uitdaging gelonkt wordt met de oogen van wulpsche ijdelheden, die nagevolgd worden door duizenden en nog eens duizenden. O, 'k weet het, hoe ons deze dingen doen schreien van pijn, vàn zielewee, omdat de ernst des levens wordt weggedoezeld in de oplaaiende vlammen en walmen der ongerechtigheid.

Wie zal ons het kwade doen zien? Wie zal ons een boek of brochure schrijven om ons jong geslacht, dat in de verdorven atmosfeer van allerlei zielverdervende woorden, de aanstekelijke voorstellingen besmet wordt, te stuiten in hun snelle vaart naar den afgrond der helle?

O God! wie zal takt en wijsheid genoeg bezitten om onze jonge vrouwen en moeders toch te waarschuwen voor de Godtergende uitvindingen van uitheemschen bodem, die inderdaad als parasieten hun woeker voortzetten. *Verhef uwe stem met macht, gij koningsdochter en zit niet neder in het stof!* Wie zal den adel, de bloem van ons geslacht, en ook van onze natie toch te kennen geven, dat zij beter dingen waard zijn; hoe huns onwaardig het is hun kostbare kracht, de gave Gods te verknoeien, door toe te geven aan de verlokkende geuren van Kleopatra's coquet? — *God zegene de wittekruisbond!!* Steek hoog uw vaandel, gij mannen van durf, gij mannen, die den strijd aangebonden hebt tegen des Satans sterkten.

Vrienden! om het kwaad te kennen, althans eenigszins te kennen, moet men in het vijandelijk kamp gaan en spionneeren.

Gelukkig, er zijn talentvolle mannen en vrouwen opgestaan, verwekt beter gezegd, door onze Koning en God, die bij nacht in de verborgen schuilhoeken der ongerechtigheid indringen. Gevolgelijk is de vijand in woede ontstoken als de spionnen ontkomen zijn. Ach, er zijn er geweest, die hun leven hebben gewaagd en 't hebben moeten derven. Doch wat nood? Ze leven voort in de annálen des Konings en we zullen hunne namen in gedachtenis houden, terwijl we trachten hunne voetstappen te drukken om nog verder te dringen, hier en daar bakens zettende voor de wandelaars naar de eeuwigheid, de hemelsche pelgrims.

Ik hoorde eens van een ongeloovig docter, dat hij sidderde van ontzetting, als hij zich in herinnering bracht hetgeen zijn oogen eens zagen achter den sluier van „zondige verborgenheden".

Doch waartoe nog meer opgesomd? Als de gelegene tijd ons roept zullen we ons onze waarschuwing niet weer schamen. Mogelijk verheft nog een 'n ander zijn stem als het zacht en lieflijk gefluit van den herder, om de schapen in lieflijke landouwen te voeren, langs zeer stille wateren en in grazige weiden, tot afleiding uit al het ijdel gewoel; dan zullen we ons verheugen en verblijd zijn.

Haat óók den rok. Dus bij hetgeen gehaat, behoort óók de rok gevoegd. Het is het uiterlijk, waarmede de mensch zich tooide. Gaan niet honderden en duizenden prat op hun kleed daarheen? Ach, vindt men dien toestand en die houding slechts in de kringen der wereld, waar smuk en tooi de aandacht moeten trekken? Neen, neen. Ook onder hen, wier wandel, volgens hun belijdenis, in den hemel is, wier versiersel behoort te bestaan in een zachtmoedigen en stillen geest, die kostelijk is voor God, vinden we ook de aanstekelijkheid van mee te doen in de groote paráde der wereld.

Zulks kan onze nederige Koning niet welgevallig zijn! Maar wendt uwe oogen af van het kleed dat uw zondig lichaam moet dekken en bedenk, overpeins en aanschouw *den rok van uiterlijke seremoniën*. Denkt ge niet, dat er duizenden teleurgesteld zullen worden door den binnengetredenen Bruidegom, omdat ze niet gereed zijn, omdat ze zich vermaakt hebben met de gedachte: wij hebben in zijne tegenwoordigheid gegeten en gedronken en Hij heeft in onze straten geleerd?

O, indien onze godsdienstige bedoelingen niet ontheven zijn aan de besmettingen des vleesches, zullen we schromelijk teleurgesteld worden in den grooten dag. Indien uwe beweegredenen voor Godsvreeze niet uit louter liefde Gods voortkomen, dan hebben ze geen waarde voor God. Het kleed waarin we ons moeten hullen is de rok zonder naad, maar die ook alleen voor God geldt, want die is nooit door het vleesch bevlekt, want Christus gerechtigheid vreest de duivel, aangezien hij zeer goed weet dat daarvan niets, letterlijk niets, te zeggen valt.

Zalig, zalig die mensch, die in *dit* gewaad ter bruiloft gaat, opdat hij niet naakt voor God verschijne.

Haat ook den rok van uwe populariteit, indien die van het vleesch bevlekt is. God lof, er zijn populaire menschen geweest en worden nog door God verwekt om Zijne heilige zaak te bevorderen. Maar God heeft een gruwel aan wat hoog is onder de menschen, teneinde propaganda voor zich zelven te maken. Immers daarvoor mogen toch niet de heilige dingen worden gebruikt! Het is haast niet in te denken, hoe het mogelijk is, dat er menschen zijn, die de lieflijkheden onzes Gods te voorschijn brengen om zichzelven een naam te verwerven. En toch is het gebeurd, en toch gebeurt het nog. Dat onze God in onverzoenlijken strijd is met dezen, behoefd niet gezegd. Trouwens ze zullen zich eerlang vernederd gevoelen en weten, onder de almachtige hand Gods, die hen ten goede komen kan, indien er eene ware vernedering geschiedt.

Haat ook den rok van uwe vrome geveindsheid. Jammer, jammer dat men deze dingen noemen moet; maar wie zal ze loochenen? Vrienden, wij beleven een tijd van groote reclame op het gebied van schijn zonderwezen. Er worden wat producten de wereld in gezonden, die voor echt moeten doorgaan, doch die bij een getrouw onderzoek blijken, bestandeelen te bevatten van sluwe bedriegerij. *Zal dat beter worden*? We vreezen, dat bij het tegemoet gaan van de wederkomst des Heeren, het tegengestelde ervaren zal worden, want verborgenheid der ongerechtigheid wordt alreede ge-

wrocht. Lees en herlees de desbetreffende Apostolische waarschuwingen.

En alweer verwondert het ons, hoe het mogelijk is, dat er menschen zijn, die gemaskerd onder de volgelingen van Jezus zijn.

Hoort: „Laat ze beiden tezamen opwassen tot den oogst, en dan zal ik tot de maaiers zeggen: vergadert eerst dàt onkruid en bindt het in busselen, om het te verbranden."

Ja, ja, nu nog vrijspel, maar straks gebonden geworpen te worden in den put, al die geveinsden. Gaat weg, gaat weg! zal de Koning zeggen.

Slot volgt.

Wat onze beginselen aangaat.

VIII.

Onze Vrijheidszin.

Wijlen Ds. J. de Liefde zeide tegenover een broeder, die hem aan zijn krankbed, dat ook zijn sterfbed geworden is, bezocht, met het oog op zijn vrije gemeenteideé: ons vrijheidsbeginsel wordt eens, ofschoon vaak misbruikt, de vrijheidsbeweging der volken tegenover het kerkendom, en hij haalde als voorbeeld daarbij aan het gebeuren in Bohemen, waar men eens onder het gejubel der menigte Joh. Hus verbrandde, maar waar men nu riep: „Leve Hus!"

Op het Europeesch congres der Baptisten in 1908 zeide Dr. Clifford:

„Wij zijn Christenen, discipelen en onderdanen onzes Heeren Jezus Christus. Onze verplichting is het, het eerst en het laatst naar Hem te hooren en Hem te volgen, waarheen Hij leidt. Van dit gezichtspunt uit verlangen wij, dat de Gemeente, welker schepper en heer Hij is, bij hare zelfstichting vrij blijve van elke buiten haar staande of parlimitaire contrôle en inmenging. Wij verwachten de beveiliging van onze wettige eigendommen en wenschen het vrije gebruik er van voor onze gemeentelijke doeleinden. Wij wijzen elke ondersteuning van de wereldstaten, alsmede het vermeende recht dier staten om zich in geloofsaangelegenheden te mengen of zich met de belangen der Gemeente in te laten, bescheidenlijk af. De Keizer heeft zijn rechten en wij willen daar niets aan te kort doen. Maar God heeft ook Z ij n e rechten. Christus alleen is Koning en wetgever voor zijne Gemeente en voor de gewetens."

Dit is de korte maar juiste omschrijving van het vrije standpunt, dat de Gemeenten van gedoopte Christenen of Baptisten, in deze wereld wenschen in te nemen. Zij hebben het in dat opzicht ook reeds verre gebracht in verschillende landen der wereld, ofschoon nog niet in alle. En in de meeste Europeesche landen, genieten zij haar vrijheid zeer ten spijt van het kerkendom. Dank echter de staatkundige en burgelijke vrijheden eenerzijds en de zedelijke verzwakking en verbrokkeling der kerken, vooral der staatskerken, anderzijds, is de vrijheidsstroom niet meer te keeren.

En veel is reeds bevestigd in de geschiedenis van wat wij boven van Ds. de L. weergaven. In ons goede Nederland vooral is de godsdienstvrijheid zoo ongeveer grenzenloos; en dit baart voor velen, die de vrijheid alleen voor zich zelven, voor hunne partij of kerk willen aanwenden, een moeilijke bezigheid. Men wil vaak de vrijheid aan banden leggen, maar men kan het niet. Diensvolgens ontdekt men ook in ons vrije Nederland vaak nog geheime en openbare tegenstand van de zijde der officieële kerken tegen alle vrij christelijke beweging en arbeid en tracht men alles wat er geschiedt, onder kerkelijke contrôle te brengen. De vrijheid is echter al te ver doorgedrongen onder ons volk — en dit gevoelt men ook veel van kerkelijke zijde — dan dat er eenige verwachting overgebleven zou zijn, dat het ooit der kerken zal gelukken, weer alles onder hare macht te brengen.

Christenen zijn tot vrijheid geroepen, n.l. tot die vrijheid met welke Christus hen heeft vrij gemaakt. Die vrijheid moet dus leiden tot Christus-verheerlijking, en geenszins ten eigen bate en ijdelen roem. Alleen een mensch, die zich zelven in zijn zondige, verdorven staat heeft leeren kennen, en mitsdien met zich zelven afgerekend heeft, om alleen in Christus te zijn wat hij is en kan zijn, k a n v r ij h e i d v e r d r a g e n. Alle anderen zullen van de vrijheid een misbruik maken, die aanwenden tot een „oorzaak voor het vleesch", en zij zullen zich verloopen in bandeloosheid en tuchteloosheid. Dat kan de ware vrijheid niet zijn.

De vrijheid, welke 's Heeren Gemeente bezit, is haar een vrucht van het kruis van Golgotha, en daarom zoo dierbaar. „Gij zijt duur gekocht, wordt geen slaven van menschen". En wederom: „de zonde zal over u niet heerschen, want gij zijt niet onder de wet maar onder de genade." Die vrijheid is noodig om Jezus Christus onvoorwaardelijk gehoorzaam te zijn. En een vereeniging van zulke persoonlijk vrijgemaakte menschen, vormt een waarlijk vrije gemeente, waarin de ordonnantiën van Christus blijmoedig en dankbaar hooggehouden en gehoorzaamd worden.

Waarlijk christelijke vrijheid leidt niet tot losmaking van hetgeen er geschreven staat, maar tot meerdere gebondenheid er aan, door geheele, gewillige onderwerping; niet tot eigenwijze kretiek over den Bijbel, maar tot volhardend onderzoek, om alles, wat God in Zijn Woord heeft neergelegd en gegeven op te sporen en te genieten. Daaraan is dan verbonden de vrijheid om alles, wat men in de Schrift vindt of meent gevonden te hebben, uit te spreken, zonder angstvallig te vragen: komt hetgeen ik zeg wel overeen met wat bijbelverklaarders van vroeger of later tijd er van gezegd hebben, of met wat een of andere kerk als *de* zuivere leer heeft vastgesteld.

Maar, zoo hooren we reeds deze of gene ons tegenwerpen, de Baptisten gemeenten hebben toch ook, zij het ook een korte, geschreven geloofsbelijdenis. Toegestemd, maar die hebben zij niet als een vastgesteld dogma of als eene geestelijke wet. De Gemeenten behouden zich het recht voor, om, wanneer het haar bij nader onderzoek mocht blijken, dat iets in hun verklaring niet bijbelsch zou zijn, hunne verklaring of

belijdenis te wijzigen. Daarom hebben onze gemeenten in hare statuten slechts algemeene waarheden genoemd, waarmede, naar zij meenen, alle geloovigen, die, a priori, d.i. zonder daar over geredeneerd behoeft te worden, den Bijbel eeren en liefhebben, als uitdrukking van de gedachte Gods, eenstemmig zijn.

Overigens zijn onze Gemeenten het tegenover medechristenen buiten haar, onder welken zoo velen, in verband met den heeten partijstrijd onzer dagen wankelen in hunne gedachten en beginselen — verplicht kort en duidelijk uit te drukken, wat zij bedoelen en hoe zij zich verhouden tegenover de waarheden der H. Schrift. God geve ons genade om daarin zoo duidelijk mogelijk te zijn! N. v. B.

Geen andere naam.

Een voornaam Saksisch staatsman werd eens ernstig ziek. Hij voelde zijn einde naderen en liet daarom den hofprediker verzoeken, hem een bezoek te brengen. Toen deze kwam, sprak de kranke hem aldus aan: „Ik ben zeer ziek en vrees, dat ik sterven moet, daarom zou ik gaarne van u iets vertroostends hooren. Eén ding moet ik u echter vooruit zeggen: gij moet mij niet van Jezus spreken, want van Hem wil ik niets hooren.“

De prediker antwoordde heel kalm: „Het is goed, dat gij mij dat vooruit zegt; hadt gij dat niet gedaan, dan zou ik juist het eerst over Hem hebben gesproken. Ondertusschen zijn er nog wel andere vertroostende dingen, waarover wij ons samen kunnen onderhouden. Mag ik met u over God spreken?“

„O ja,“ antwoordde de voorname zieke, „van God wil ik gaarne hooren; ik heb van mijn jeugd af altijd veel eerbied voor God gehad.“

De prediker begon daarop te spreken van Gods groote liefde voor de menschen, zooals die openbaar wordt in de werken der natuur. Dat beviel den patiënt zóó goed, dat hij den prediker verzocht, toch spoedig terug te komen.

Toen de prediker weer kwam, zeide de kranke: „Wel, wat voor schoone dingen gaat gij mij nu vertellen? Ik heb met verlangen naar uw bezoek uitgezien.“

Thans sprak de leeraar van Gods almacht en wijsheid. Ook dat beviel den kranke best. Den volgenden keer ging het over Gods alwetendheid. Dat onderwerp was ernstiger, maar de patiënt was er toch nog goed over tevreden. Bij het vierde bezoek sprak de leeraar over Gods heiligheid en vertelde hij, hoe heilig God is, en dat Hij slechts omringd is door reine, heilige wezens. Het vijfde onderhoud liep over Gods rechtvaardigheid, waardoor Hij de zonde niet kan toelaten, maar ze rechtvaardig straffen moet. Het duurde niet lang, of de kranke riep uit: „Dominé, nu kan ik het niet langer uithouden; als God *zóó* heilig en rechtvaardig is, als gij zegt, dan ben ik verloren.“ De prediker ging heen en kwam ook den volgenden dag niet terug, om de overtuiging van zonde bij den zieke te laten doorwerken. De patiënt liet echter den prediker roepen en zeide tet hem: „Ik weet van angst geen raad meer; och, zeg toch iets tegen mij, dat mij vertroosten kan. Het is mij, alsof ik reeds in de hel ben, ja, ik heb de hel van binnen. Weet gij dan werkelijk niets meer tegen me te zeggen, dat mij gerust stellen kan?“

De predikant antwoordde: „Neen, ik weet verder niets voor u. God is liefderijk en machtig, maar Hij is ook alwetend, heilig en rechtvaardig en Hij kan dus niets anders, dan het kwade straffen. Wel zou ik u nog veel schoons en troostrijks kunnen zeggen, maar daarvan wilt ge niets hooren. Daarom moet gij in dezen toestand sterven en uw lot maar afwachten. Ik heb groot medelijden met u.“

„Ach,“ jammerde de kranke, „wat hebt gij dan nog voor troostrijks? Zeg het mij toch, is er nog raad voor mij?“

„O jawel, als ik u den Naam maar mag noemen, dien gij volstrekt niet hooren wilt.“

En nu begon de leeraar met kracht en blijdschap den kranke de blijde boodschap te verkondigen, dat de door hem steeds verachte Jezus zijn Zaligmaker wilde wezen tot wien hij zich met al zijn zonden mocht wenden en dien hij om genade mocht bidden; dat Jezus juist voor zondaren aan 't kruis was gestorven en door zijn bloed verlossing voor hen teweeg gebracht had. De kranke luisterde heilbegeerig toe. Hij nam zijn toevlucht tot Jezus, en ondervond, dat Hij de weg, de waarheid en het leven is, en dat geen andere Naam onder de menschen tot zaligheid is gegeven. Als een begenadigde zondaar kon hij kort daarna in Jezus getroost sterven.

Sprokkelingen.

Het zien op het doel heeft nog niemand vermoeid, maar slechts gesterkt. Slechts zij verstaan iets van het leven, die ook iets van den dood verstaan.

Op de graven groeien wel bloemen, maar er wast geen troost. Die daalt van boven neêr op hem, die op het graf zit; maar van onderen, van den doode, komt dit niet.

De uitnemendste tempel.

Breng' voor den tempelbouw, in 's Heeren hoogen naam,
'k Geloof ook bergen schats als offergaven saam,
En macht van werklien, die tot d'arbeid zich vereenen,
't Moge, in symbolentaal, zelfs de onbezielde steenen
Doen ruischen van Gods lof, langs wanden en gewelf;
God vordert meer; niet jaren arbeids, maar uw leven,
Een offer ja, maar 't is uw eigen hart Hem geven,
Een tempel, maar die tempel zijt gij zelf.

Zal God in ons werken, zoo moeten wij zeer stille zijn en deemoedig — en dit kost ons strijd en lijden, want het is tegen den mensch, het gaat om ons vleesch en ons hartebloed, en het eischt moeitevollen arbeid. Want hard, zwaar moeten wij arbeiden aan de koorden waarmee wij onze handen binden en die leggen in den schoot, opdat Hij die ons liefheeft daarin werpe Zijn zegeningen, die bestaan in de eenswillendheid met Hem.

BLADVULLING.

RAAD VAN JAN PLOEGER.

Keer den wagen, zoodra gij bemerkt, dat gij op den doolweg zijt, en rijdt den kortsten weg naar huis. Het middel om niet tot groote misstappen te vervallen, is voor het kleine te waken; keer daarom, als gij ziet dat het mis gaat, altijd zoo in tijds, dat uw vriend u niet met zich van den wal in de sloot helpt. Beter is het een bekende of vriend te verliezen, dan zijn goeden naam, en misschien daarbij tijdelijk en eeuwig geluk op het spel te zetten. Schaam u niet, als anderen u op het pad naar huis zien gaan. Laat men u weerhaan noemen, als gij daarmede uit een verkeerden koers komt; beter met schande te keeren dan voor altijd te branden. Leer op zijn tijd „neen" zeggen, dat zal u meer voordeel aanbrengen, dan vlug Latijn te kunnen lezen.

SPURGEON.

Vasten bodem onder de voeten.

Een ernstig kranke, zoo verhaalt Spurgeon, herinnerde mij bij een bezoek bij hem, aan wat ik hem voor 35 jaar, toen ik hem doopte, gezegd had. 't Was dit geweest: „En wanneer gij eens uwe voeten zetten zult in de koude wateren des doods, dan wensch ik, dat ge vasten bodem onder uwe voeten bemerken zult!" „En nu heb ik vasten bodem onder mijne voeten," zeide de stervende. „Ik ben nooit zoo gelukkig en verheugd geweest als thans, nu ik in de verwachting leef, weldra het aangezicht te zien van Hem, die mij teer beminde en Wien ik wederkeerig liefhebben mag!"

Lezer, hebt gij ook dien vasten grond gevonden?

N. v. B.

In Engelsche bladen wordt het volgende verhaald uit de kindsheid van Lloyd George. (Baptist, thans Minister.)

Ongeveer zeven-en-veertig jaren geleden werd een dokter geroepen in een klein landhuis, waar een kind, een knaapje van één jaar, ernstig ziek lag. De moeder, die pas haar man had verloren was wanhopig. „Red mijn kind!" riep zij. „Ik heb hem aan God gewijd en gebeden dat hij moge leven en opgroeien tot een man die iets doet voor zijn medemenschen."

De dokter bleef anderhalf uur bij het ziekbed van het kind. Toen deelde hij de moeder mede dat haar gebed was verhoord. De crisis was voorbij en haar kind zou blijven leven.

„Goddank!" riep de moeder. „Wij zijn arm, maar hij behoort God toe en ik wil dat hij iets goeds doet in de wereld."

Het kind werd een man, en onlangs, toen de dokter op de publieke tribune in het Lagerhuis kwam, zag hij hem daar zitten als minister van financiën.

Lloyd George zelf heeft, toen men hem er naar vroeg, gezegd dat het verhaal volkomen waar is. Zijn moeder heeft het, naar hij zei, hem herhaalde malen verteld.

Uit de gemeenten.

Afgeluisterd bij 't turfgraven.

2e E'MOND. „A: Wat gaat dat tegenwoordig bij die Baptisten hé!

K: Ja, zullen er Zondag weer zes gedoopt worden?

A: Ja man, maar 't gaat mij veel te gauw met die menschen. zóó hebben ze een leven zonder God, dat blijkt tenminste uit hun geheele leven, en zóó worden ze gedompeld en dan heeten ze bekeerd. Dat gaat toch maar zoo gauw niet, wat dunkt U?

K: Het komt mij voor, dat het maar domme lui zijn, die zich maar wat laten wijsmaken zonder eerst eens een dominé te vragen, wat die er van zegt.

A: Ja, maar ze kunnen dunkt me, onze dominé niet hooren want die *drukt* het nog al zwaar op 't geweten en zoodoende gaan ze, dunkt mij dan uit de *Kerk* om maar bij de Baptisten zich te voegen".

Meer kon ik niet beluisteren van het gesprek tusschen die beiden. Ik maakte mijne gedachten over een en ander, en, blijdschap vervulde mijne ziel dat we als Baptisten nogal besproken worden in onze plaats. Gode zij evenwel dank, dat in onzen tegenwoordigen tijd ook in E'mond meer onderzoek komt naar de beginselen, die wij voorstaan. Mocht Hij veler oogen openen voor de Waarheid Zijns Woords.

Zondag 2 April was voor de Gem. alhier weer een dag van genietingen en vreugde. Drie Brs. en drie Zrs. hadden hunne begeerte te kennen gegeven om door den Doop, der Gem. te worden ingelijfd. Ze hadden de hand leeren leggen op dat Lam, dat ook voor hunne zonden werd geslacht op Golgotha's kruisheuvel, en vonden hierin vrede voor hunne zielen.

De doopsbediening werd voltrokken door onzen Voorganger, br. J. Huizenga voor een stampvolle lokaal met menschen.

ZEw. bepaalde ons bij des Kamerlings doop, na vooraf Jes. 53 te hebben voorgelezen. We werden er aan herinnerd, wie het recht hebben op den Doop, alsmede wat dat teeken ons te kennen geeft. Achtereenvolgens daalden eerst de drie Zrs. daarna de Brs. af in het watergraf om getuigenis af te leggen voor God en menschen, dat ze hun oude leven vaarwel hadden gezegd en in een nieuw leven, Christus ingeplant, wenschten voort te gaan. Voor elk der doopelingen werd telkens één regel van het 7e versch van ps. 89 tijdens de doopsbediening aangeheven. Verschillende aanwezigen niet leden der Gem. verhieven zich

van hunne zitplaatsen om goed de handeling te kunnen zien die verricht werd. We blijven blijde en dankbaar voor Gods zegeningen, en bidden, om meerderen zegen. Helpe de Heere ons genadiglijk, en bouwe Hij zijne Gem. ook in E'mond.

Na den Doop herdachten we met de nieuwe Brs. en Zrs., aan de tafel des Heeren hoe duur we zijn gekocht en wat de redding onzer zielen den Heiland kostte.

Onze Voorganger heette de nieuwe leden na den Doop, en ook tijdens de Broodbreking hartelijk welkom in 't midden der Gemeente.

Gedenk, geliefden, ons in uwe gebeden, want we gelooven, dat waar God zegent en bouwt, ook Satan niet zal nalaten te verwoesten of af te breken, om zoodoende te trachten te vernietigen alles, wat niet meer hem aanhangt.

Vervulle de Heere ons steeds met en leide Hij ons bij voortduring door den H. Geest.

Och dat aller menschen tongen: Aller Englenzang o Heer! enz.

Namens de Gemt.

WIL. TALENS.

SNEEK. Zondag 2 April was voor onze Gemeente een dag van zielevreugde. Vooral aan den avond gaf de Heer ons Zijnen zegen in ruime mate te genieten. Een broeder en een zuster werden na gedane belijdenis, door den doop aan de Gemeente toegevoegd. Opmerkelijk was, dat dit een vader en een dochter was. De moeder is reeds eenigen tijd lid onzer Gemeente, maar haren man bleef nog wijfelend van verre. Maar de Heer opende zijne oogen, zoo dat hij met vrijmoedigheid beleed vrede te hebben gevonden in het volbrachte werk van Christus. Zijn dochtertje een meisje van 15 jaar beleed eveneens met beslistheid haren Heer en Heiland.

Onze broeder Voorganger koos dien avond als onderwerp zijner prediking de door velen zoo dikwijls misbruikte woorden uit Handl. 2:39, en wees ten eerste op het misverstand bij zoo velen, die de woorden, „Want U komt de belofte toe en uwe kinderen", gebruiken als een bewijs voor de kinderbesprenging, ontvouwde toen den inhoud dier woorden en paste ze ten slotte toe op de doopscandidaten.

Ons kerkgebouw was goed gevuld met een aandachtig gehoor. De doop had plaats in alle kalmte en opmerkzaamheid.

Voor de moeder was dit zeker een gewichtig oogenblik, toen zij eerst hare dochter en daarna haren man in het watergraf zag afdalen. Zij was niet bij machte haren dank in bewoording te brengen.

Na den doop schaarden wij ons om den disch des N. Verbonds met eene talrijke schare, waaronder ook nog een paar zusters van elders zich bevonden, een harer was voor korten tijd gedoopt, maar spoedig om de werkzaamheden van haren man naar Enkhuizen vertrokken. Uit de korte gesprekken en vooral, dat van den pas gedoopte broeder, bleek dat wij het goed hadden.

God geve dat er meer op mogen volgen.

W. J. WIELINGA Secr.

Berichten.

ROTTERDAM. Elken Vrijdagavond ten $8^1/_2$ ure Openbare Vergadering en Prediking uitgaande van de Gemeente der gedoopte Christenen (Baptisten) in het lokaal aan de Botersloot 24, beneden-achterzaal. Vrij voor ieder.

Aan br. J. W. Weenink.

Beter ware het geweest dat ge U direkt tot de Secret. der Unie had gewend — die zich nu op de Algem. Verg. hoopt te verantwoorden, maar voorloopig nog wel wil zeggen, dat hij volkomen onschuldig is, waarvan U hem beticht, betreffende de Statistiek.

Met dezelfde broeder groete,

B. ROELES — U. Secret.

Ons Depot.

Voorhanden:

1. **Nieuwe Hollandsche Tractaten met fraaie plaatjes.** Prijs per 100 f 3.00, per 500 f 1.25, per 1000 f 2.00.

2. **Spurgeon over den H. Doop. Nieuw Tractaat.** Prijs per 100 f 3.00, per 1000 f 2.50

3. **Ziet voor u wat gij doen zult.** (Kermistractaat). Prijs per 100 f 0.25, 500 en meer f 0.20 per 100.

4. **Feest in Babel** (Kermistractaat) Prijs zie no. 3.

5. **Sabbats- of Zondagsviering, een Bijbelsch onderzoek,** door B. PLANTING. Prijs 10 cent.

6. **De wonderlijke gebeurtenis.** (3e druk) prijs 5 cent. (Een leerzaam gesprek tusschen vader en zoon over den doop).

7. **Niet om te twisten, maar uit gewetensdwang.** DE KINDERDOOP, beschouwd in het licht van de H. Schrift en de Kerkgeschiedenis, door wijlen J. SCHOEMAKER. Prijs f 0.20. (Een uitnemend boekje voor ieder, die de bijbelleer aangaande den Doop op alle punten wenscht te onderzoeken.)

8. **De oorsprong van den Kinderdoop.** Prijs 5 cent, 25 ex. en meer 3 cent. (Dit is een uittreksel uit bovengenoemd boekje van SCHOEMAKER).

9. **De doop volgens de H. Schrift,** (tractaat) per 100 ex. 80 cent.

10. **De Generaliteit van het beginsel der Gedoopte Christenen, door N. van BEEK,** prijs per stuk 3 cent, per 25 ex. 60 cent.

11. **Doe iets voor Jezus!** Prijs $7^1/_2$ cent, 25 ex. à 5 ct. (Dit boekje moet elk Christen lezen; 't bepaalt hem bij zijn roeping).

12. **Het Mormonisme ontmaskerd,** eene lezing door C. Mensink. Prijs 1 ex. 5 ct., 25 ex. en meer 3 ct.

13. **Bewijs van Lidmaatschap,** 100 stuks f 1.50. (Af te geven aan reizende of verhuizende gemeenteleden.)

14. **Statuten der Unie,** prijs 5 cent.

15. ***Besluiten en moties der Algem. Verg.***, behooren bij ieder lid der Unie bekend te zijn. Prijs per ex. 3 ct., 25 ex. 60 cent.

16. **Waarom zou ik mij laten doopen?** Nieuw Tractaat van 8 pagina's, door F. B. MEIJER, Londen. Prijs per 100 ex. f 1.00.

Porto's voor verzending worden in rekening gebracht.

't Is bij bestelling voldoende op den strook van den postwissel de hier aangegeven nummers te schrijven.

Onze Gemeenten krijgen op alles 30 procent korting.

Bestellingen moeten geschieden bij

't Bureel van dit Blad.

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van G. H. te Groningen f 19.19.

Nog altijd zijn er correspondenten en abonnés, die voor 1910 niet geheel afgerekend hebben. Wij herinneren hun bij deze nog aan hunne verplichting.

N. v. BEEK.

PAARLEN.

Ik heb wel moed voor honderd man,
Maar bid ik eerst den Heere niet aan,
Dan durf ik niet één man te staan.

Zwerf niet alleen door 't leven heen';
De liefde leid' uw gang!
Ach, als het harte ledig is,
Dan duurt de weg zoo lang!

Schoon weemoed tranen u ontpress'
O, zie niet, waar ze vallen;
Eén, die ze zamelt in Zijn flesch,
Hij weegt en rekent ze allen.

De ware kerk van Christus is goedaardig als de duiven, en zacht en geduldig als de lammeren en schapen. Aan deze goedheid en zachtmoedigheid herkent men hare echtheid. CYPRIANUS.

De verhevenste waarheden, waarop het geheele leven rust, zijn van zulk een aard, dat hij, die ze zou willen betoogen of verklaren, ze waarschijnlijk alleen onbegrijpelijker zou makken. VINET.

Het gebeurt somwijlen dat het gezicht van het kwaad ons meer goed doet dan het voorbeeld van het goede.

Er is niets, dat wij met meer recht het onze kunnen noemen dan onze zonden en onze graven,

*** Ondertrouwd:

H. ROELES
en
N. M. BRANDT.

Huwelijksvoltrekking D. V. Woensdag 3 Mei a.s.

APELDOORN, L 247.
DEVENTER, Smyrnastr. 50.
18 April 1911.

*** Ondertrouwd:

JOHs. MOLENAAR
en
R. VISSCHER.

Huwelijksvoltrekking D.V. 3 Mei a.s.

Belangstellenden gelieven deze algemeene, voor persoonlijke kennisgeving te beschouwen.

AMSTERDAM, 18 April 1911,
Kerkstraat 204.

*** Ondertrouwd:

WILLEM ROZEMA
en
TRIENTJE BRAAM.

NIEUW BUINEN. / MUSSELKANAAL. April 1911.

Huwelijksvoltrekking D. V. 6 Mei a.s.

Zoo de Heere wil en zij leven hopen onze geliefde Ouders

R. DE JONG
en
A. ZWAAN

op 23 April e.k. hunne

25-jarige Echtvereeniging

te herdenken.

Hunne dankbare kinderen.

A. DE JONG.
J. DE JONG.
I. DE JONG.

STAVOREN 1911.

No. 1252. DONDERDAG 27 April 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post *f* 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

„MIJ EERST."

Een handvol meel.... dat was alles,
Een paar droppels olie maar.....
En toch, dit laatste, dit een'ge,
Dat vroeg de profeet van haar!
Was dat eenmaal verbruikt.....
O, duister verschiet.....
Een langzame dood,
Is al wat zij ziet!

Een handvol meel.... dat was alles,
Een paar droppels olie maar....
En toch, de profeet bleef vragen:
„Maak m ij e e r s t een koek daarvan klaar!"
En hoor! hij belooft
In den naam van zijn God:
„Uw brood is gewis,
Zoo gij volgt mijn gebod."

Een handvol meel.... 't was 't laatste,
Een paar droppels olie maar.....
Doch toen zij gehoorzaam God volgde,
Werd de weg haar zoo helder en klaar.
Want het meel niet verteert,
En geen olie ontbrak.....
Naar 't Goddelijk woord,
Dat Elia eens sprak.

Een handvol meel.... 't was 't laatste,
Een paar droppels olie maar.....
O, soms schijnt ons Gods eisch onbegrijp'lijk,
En de toekomst zoo donker en zwaar.
Reken dán op Zijn woord,
Want wat ooit moog' geschiên,
Waar Hij 't l a a t s t e u vraagt,
Daar zal Hij ook voorzien!

Den tempel sluiten.

door Rev. CHARLES BROWN.

O, dat er een onder u ware, die de deuren toesloot, dat gij niet te vergeefs vuur op mijn altaar bracht!
Mal. 1 : 10.
(Herziene Engelsche vertaling.)

Deze woorden doen ons ontstellen; zij zijn vreeselijk streng. Volgens de oude vertaling (en ook de Nederlandsche vert.) bevatten zij een zeer ernstige beschuldiging tegen de priesters van Israël, n.l. dat zij zoo inhalig waren, dat zij zelfs geen deur in den tempel sluiten wilden of vuur op het altaar aansteken, als zij er niet voor betaald werden. Maar de woorden der herziene vertaling zijn verschrikkelijk. Sommige geleerden geven de voorkeur aan den vroegeren tekst, maar wanneer wij de cursief gedrukte, door de vertalers er tusschen gevoegde woorden uit onze vertaling weglaten, dan zien wij, dat de nieuwe vertaling zeer waarschijnlijk den rechten zin wêergeeft, en de profeet werkelijk onder de inspiratie van den Geest Gods zulk een boodschap aan Israël heeft gebracht.

Wij kunnen dezen text tweeledig verklaren. Het is duidelijk uit de voorgaande woorden, dat het volk steeds meer schraapzuchtig geworden was. Er werden offers in den tempel gebracht, die minderwaardig waren en gebreken hadden. Het kreupele en het blinde en het kranke van kudde en schaapskooi werd geofferd.

Het volk verachtte en verlaagde zijn eigen heilig geloof. En zij werden door de priesters niet teruggewezen aan de deur des tempels. Hetzij uit vrees, hetzij dat zij door denzelfden geest van onverschilligheid waren bezield, de priesters namen die kreupele en gebrekkige offers in ontvangst en legden ze op het

altaar, en lieten dus oogluikend die ontheiliging van Jehova's wet toe, die gebood, dat niets geofferd mocht worden waaraan eenig gebrek was.

De zachtste opvatting van den tekst is dus: „O, dat iemand onder u den moed had om de tempeldeuren te sluiten voor zulke offers en ze te weigeren!" Maar de strengste lezing, die waarschijnlijk de rechte is, luidt: „O, dat iemand den tempel geheel sloot, en een einde maakte aan deze bespotting van Godsdienst!" Er is een brandende verontwaardiging in deze woorden. Het volk van Israël werd zelfs door de heidenen beschaamd, die den Naam van Jehova hoogelijk eerden. Maar Israëls offers waren zoo, dat zij God er mêe vermoeiden.

Deze woorden zijn zeer leerzaam en vol beteekenis. Hier wordt eene godsdienstige instelling, door den Heer zelf voorgeschreven, geschetst als zoo ontaard, dat Hij die van zich schijnt te stooten en den wensch uitspreekt, dat zij mocht ophouden.

Wat wij nu ook mogen denken over de eigenlijke bedoeling van den text, het is zeker, dat de laatste gedachte volkomen redelijk en door de geschiedenis bewezen kan worden; zoodat, wanneer een uitnemende zaak misbruikt en verlaagd wordt, het noodig is en beter voor de zaak en voor het volk, dat zij, al ware het dan ook maar voor een tijd, ophield te bestaan. Als die gedachte en dat beginsel kon toegepast worden op den tempel te Jeruzalem, kan het zeker toegepast worden op een christelijke gemeente. Het kan niet betwijfeld worden, dat de gemeenten van Klein-Azie ware gemeenten van Christus waren. Toch zegt Hij van eene derzelve: „Ik zal uwen kandelaar van zijne plaats weren, als gij u niet bekeert," en van eene andere, die zoo walgelijk was in haar lauwheid en ingenomenheid met zich zelf: „Ik zal u uit mijnen mond spuwen." Eene uitnemende zaak, naar Gods voorschrift gedaan, kan zoo bedorven en ontaard worden, dat het beter ware zoo zij ophield te bestaan. De Oostersche kerk en de kerk van Noord-Afrika zijn verdwenen. Haar deuren werden gesloten en hare altaren afgebroken, omdat zij te bedorven waren om te kunnen voortduren.

De ernstige gedachte voor ons is, dat zoo iets ook wel waar kon zijn van de eene of andere gemeente van den tegenwoordigen tijd. Zij zou in een toestand kunnen gekomen zijn, dat het beter ware voor de menschheid als zij verdween. Laat ons dat bedenken. Veronderstel, dat eene gemeente de waarheid, zooals die in Jezus is, verkeerd voorstelt, en steeds datgene leert wat tegen het Evangelie indruischt; dat zij zaden zaaide van verderfelijke ketterijen over zonde en berouw, bekeering en verlossing, en den menschen leerde meer acht te slaan op ceremoniën en aalmoezen, dan op gehoorzaamheid des harten aan God. Zou dat niet kunnen gebeuren? Of veronderstel, dat eene gemeente blinden ijver en onverdraagzaamheid koesterde, en een wreeden geest van vervolging, dat zij de hoofdeigenschappen van farizeïsme bezat, godsdienstigen of verstandelijken of maatschappelijken hoogmoed en zelfvoldaanheid, zonder liefde tot Christus en tot de zielen der menschen; dat zij het tooneel was van gekibbel en strijd en zelfzucht, van verdachtmaking en nijd en kwaadspreken, of veronderstel, dat zij eene plaats was, waar de rijke geëerd en de arme veracht werd; veronderstel dat zij van geen nut was voor de menschheid, evenals de onvruchtbare vijgeboom, die zijn bladeren over den weg spreidde en geen vruchten voortbracht; veronderstel dat zij een volk ware zonder gebed en zonder zelfopoffering voor het koninkrijk Gods en niet ten zegen voor de menschen, zoudt gij niet zeggen, dat zij zich bekeeren moest of te niet gaan? Zou het geen zegen kunnen zijn als zij gesloten werd? Het is mogelijk, en dit wordt niet altijd recht door ons bedacht, dat een instelling die bestemd is om het grootste goed tot stand te brengen, tot het grootste kwaad kan dienen. En dat is waar van de christelijke gemeente. Wanneer zaken, die tegen den wil en de waarheid van Christus zijn, door haar geleerd worden, dan krijgen zij dadelijk een christelijk gezag, en de dwaling gaat de wereld in met het stempel der waarheid. Dweperij kan zich voordoen onder het merk van ijver voor de waarheid. Onverschilligheid kan gaan onder den naam van zachtmoedigheid. Lage hartstochten kunnen goedgekeurd worden. Onverdraagzaamheid kan geprezen worden. De wolf kan in schaapskleederen rondgaan en de kudde Gods verscheuren.

De gemeente heeft nog invloed genoeg om ons er toe te leiden om onze harten en onze wegen nauwkeurig te onderzoeken. Wat godsdienst is, wordt zeer dikwijls beoordeeld naar het leven. Volgens onzen tekst stelde het volk geen waarde in hun godsdienst. Hun eeredienst was zonder liefde en zonder hart. Zij beseften niet meer wat de profeet vrijmoedig verkondigde, dat God hen liefhad, dat Hij hun Vader was. Er was eerbied noch dankbaarheid in hun harten. Zij hadden geen gevoel van de oneindige goedheid Gods, en geen ontzag voor de Goddelijke Majesteit.

Daarom was alles, wat hun Godsdienst van hen eischte, hun een last, dien zij geweigerd zouden hebben als zij gedurfd hadden, maar omdat zij niet durfden, trachtten zij den last zoo licht en zoo goedkoop mogelijk te maken, en gaven niet meer dan noodig was om den schijn te redden, en ook dat deden zij nog morrende. En de profeet schijnt te zeggen: Legt uw last liever neêr, dan hem al klagende te dragen. Houdt uwe offers liever dan ze in dezen vrekkigen geest te brengen. De geheele uitwerking van hunne wijze van handelen was beleedigend voor den godsdienst maar ook voor hun eigene zielen. Zoo te handelen verlaagt alles en iedereen, die er mee in betrekking staat.

Zelfs in het dagelijksche leven wenscht niemand gediend te worden al morrende en klagende, en het werk van een ontevredene wordt niet gewaardeerd. De beambte van welke firma ook, die nauwelijks zooveel doet als noodig is om den schijn te bewaren en niets van harte, wordt het eerst ontslagen. En in de innigste betrekkingen van het leven, die ons een beeld zijn van onze verhouding tot God, ligt de geheele waarde van ons geven en ons doen in den beweeggrond die ons dringt en het gevoel dat ons bezield.

En het is eene ontzettende gedachte, die door de Schrift en door de geschiedenis gestaafd wordt, dat God een afkeer kan hebben van het leven van eene gemeente; dat hare offeranden van aanbidding en van arbeid Hem eene beleediging kunnen zijn om de lage en verlagende drijfveeren, en dat het beter zou zijn voor iedereen en voor het karakter en den goeden naam van het Christendom, als zulk eene gemeente ontbonden werd, evenals Cromwell het Engelsche Parlement ontbond en de leden verzocht heen te gaan en plaats te maken voor betere mannen dan zij.

En **wat mogelijk is voor gemeenten, is ook mogelijk voor personen.**

Als iemand in het Evangelie arbeidt, niet met het hart, maar om brood of goud of eer of aanzien; als hij een luiaard is, die den last des Heeren en de nooden der menschen niet gevoelt; als hij niets anders is dan een redenaar, die volzinnen maakt en over zaken spreekt, die hij nooit in zijne ziel heeft ervaren; een man zonder levenden godsdienst of ijver of liefde; een man die voor den hoogsten bieder te koop is, en die niet langer preekt als gij hem niet meer betaalt; die geen droppel bloeds voor God of menschen storten wil — zou het geen liefde zijn voor de gemeente en voor den man, als iemand de deur voor hem dicht deed?

Met allen ootmoed pas ik deze vraag ook toe op den Zondagsschoolarbeid en de Zending onder de heidenen. Als in deze twee takken der gemeente offeranden van geld of van arbeid aan Gods voeten gebracht worden, is daar eenige waarde in als de liefde ontbreekt? Als de gave krenterig is en morrende gegeven wordt; als het werk slordig en met een half hart gedaan wordt; als gij u geen moeite wilt geven; als gij beuzelt met het heilige werk; als gij den arbeid op een trage, krachtelooze wijze doet, zou het dan niet beter zijn er meê op te houden? In ieder geval mogen wij ons wel ernstig afvragen, of het werk dat zóó gedaan wordt en de gave zóó geofferd, wel genade vindt in de oogen des Heeren, die al onzen arbeid onderzoekt en beproeft. Het is mogelijk, dat eene gemeente of een persoon nutteloos den grond beslaat.

Ik weet zeer goed, dat er moeilijkheden zijn. Wij zouden kunnen vragen met betrekking tot gebeden en gaven en arbeid: Is weinig niet beter dan niets? Is arbeid uit gebrekkige drijfveeren niet beter dan geen arbeid? Is zelfs een vormelijk gebed nog niet beter dan geen gebed? Als er niets meer is dan de vorm van godsdienst, is dat nog niet beter dan niets? Als de tempeldeuren gesloten worden en de altaarvuren uitgebluscht, zal het volk dan niet God geheel vergeten? Dit zijn ernstige vragen, die wij wel onder de oogen mogen zien, en wij mogen verzekerd zijn, dat de bedoeling der woorden van den profeet niet was om den eeredienst af te schaffen, maar dien te verbeteren.

(Slot volgt.)

Het gansche leven eens geloovigen is een heilig feest; en zijne offeranden zijn Gebed en Lofzang van psalmen en liederen.

Van wat we haten.

(Slot.)

Haat ook den rok van uwe vrome tevredenheid met uzelven. Er zijn menschen in de godsdienstige wereld, die in geestelijk opzicht (althans zoo moet het heeten) veel genoegen met zichzelven hebben, als zij zich zelf bekijken in hnn eigen gefabriceerden spiegel. Hoort hen, en ge zult verwonderd staan, en misschien ontglipt u 'n zucht: *och wat doe ik toch te leven!* 'k bid u laat u niet van de wijs brengen, want niet die zichzelven prijst, maar dien de Heere prijst, die is beproefd.

O, ze zeggen te kunnen bidden voor het huis Gods, voor overheden en machthebbers, voor de arbeiders des Heeren enz. enz. 'n gansche reeks weten ze op te sommen. Dan, ze leven zoo dicht bij den Heere. Voorts, ze hebben zóóveel liefde voor God en Zijn volk in het harte. Zij bekommeren zich niets om de wereld al is het ook dat u moet opmerken, hoe ze vaak in allerlei dingen de wereld na apen. Zij leven met hun hart in het huis des Heeren en hebben veel sympatie voor de welvaart van Gods Koninkrijk; ge moet er echter niet nauw op letten, als ze zich steeds vertegenwoordigen in schier iedere vergadering door een l e d i g e plaats.

Zij hebben hun gaven van harte veil voor den tempel Gods, want die kan toch niet zonder stoffelijke dingen gebouwd worden, maar ge moet geen acht geven op hun gewoon argument: Ja, maar ik kan heusch op dit oogenblik niets missen, of ik wil het maar in het verborgen doen, dan weet ook geen mensch er van. Zij hebben zulk een heerlijken zegen genoten in hun samenwezen, waar de verkondiger van dien zegen zelf de uitdeeler was; want ge moogt niet vergeten, dat er nog altijd menschen gevonden worden, die niet eerder recht gezegend zijn, dan wanneer zij zelf hun eigen stem hebben mogen hooren.

Volgens Willem Posselt was voor deze menschen een accuraat middel den kaffers in Afrika te prediken, want die liggen dikwerf te hooren onder dekens en kwinkeleeren met de vingers, stokjes en grasssprietjes.

Haat ook den rok van betweterij, van het vleesch bevlekt. Jammerlijke toestand, een ramp niet te overzien is het, als de kinderen Gods vervallen in het begeeren van ieder voor zich gelijk te willen hebben.

Wij roepen het uit voor de ooren Gods en ten aanhoore der wereld: „Och, dat al het volk des Heeren profeten waren". Maar wij bidden ook van harte: O, Heere verlos ons van persoonlijke gelijkhebberij. De bladzijden van onze ongewijde geschiedenis zullen het u zeggen, als ge de moeite wilt doen, die te lezen, hoe kinderen Gods van elkaar verteerd geworden zijn door dien geest.

Disputen zijn er gehouden, die in beginsel geleken op kleine waterbeken, door hun zacht gemurmel den wandelaar vermeiënde; maar die beken, ach, zijn soms veranderd in woeste stroomen, omdat het water van de hoogten van eigen denkwijzen aangevoerd, zonder

de een voor den ander, noch door de waarheid zich te laten stuiten; stroomen zoo wild en woest, dat de lieflijkste oorden zijn herschapen in plaatsen, waar de nachtuil en de roerdomp elkanderen toeroepen: Heere, Heere! bewaar onze gemeenten, want we hebben sommige tot waarschuwing, zelfs niet ver uit de buurt.

Komt, waarde vrienden, laten we onze kleederen bekijken. Laten we doorzoeken ons hart en ons huis, onzen wijngaard en onze werken. Want wat niet deugt, God zal het ons zeggen; maar laat ons dan ook reëel genoeg wezen jegens onzen getrouwen en waarlijk heilwerkenden God. Mijn vaste overtuiging is, dat Hij ons leidt en bestuurt op zijn weg, ons verlossende van alle schadelijke dingen, die wij, als Hij, moeten haten met een volkomen haat.

Zie, Heere! of er een schadelijke weg bij mij is!

SN. VISSER.

Uit breeden kring.

Beste Theophilus!

Van harte hoop ik, dat gij een gelukkig Paaschfeest hebt gevierd, bij de gedachte aan de Opstanding van onzen Heiland, de vaste grond onzer hope des eeuwigen levens, die vervuld zal worden als eens hier het laatste leed geleden, den laatsten strijd gestreden, den loop geëindigd en het geloof behouden is. Ik heb het Paaschfeest te Haarlem mogen doorbrengen, vanwaar ik in goeden welstand weer in Apeldoorn ben teruggekeerd, bij de mijnen, die zich ook in dat voorrecht nog verheugen.

Doch laat ik u mijn wedervaren der laatste maand mededeelen. Den 11den Maart vertrok ik naar Amsterdam, waar ik des Zondags de Gemeente diende en daarna een paar dagen vertoefde, om enkele menschen te bezoeken, in gezelschap van br. Zerbst. Onder anderen bezocht ik ook nog br. de Boer, die van Ameland naar de hoofdstad was gekomen met zijn gezin, om daarna naar Weesp te reizen, waar ik kennis maakte met de familie v. d. Woude, die voorheen te Groningen aan de Gemeente behoorden, maar nu meer op zichzelf leven, hoewel nog briefwisseling houdende met de familie List alhier, waardoor ik met hen bekend werd. Tot mijne blijdschap mocht ik opmerken, dat er nog begeerte was naar 't Woord des levens, maar omdat ik de kinderen des huizes niet tehuis vond en mijn tijd kort was, besloot ik mijn bezoek te hervatten en reisde weer naar Apeldoorn waar ik enkelen bezocht en des Zondags de Gemeente diende, en eenmaal te Zutphen, waar ik wegens mijne lange reizen in het Noorden des lands, na Nieuwjaar nog niet geweest was. Met broeder Post die daartoe den tijd had, bezocht ik te Zutphen de ouders van de Zondagschoolkinderen, en had hier en daar gelegenheid, het zaad des Evangelies te strooien. Ook bezocht ik de avondbijeenkomst, waar wij samen Gods Woord bespraken, wat zeker nog aangenamer zou geweest zijn, als er geen tegenspreker geweest was.

Van Apeldoorn uit heb ik ook nog een uitstapje gemaakt, in gezelschap van mijne vrouw, naar Arnhem, om daar de familie Roeles een bezoek te brengen, die ons 't genoegen deden, de schoone omstreken hunner stad eens te laten bezichtigen, welker natuurschoon ons aan den hof van Eden deed denken, waar 't zeker toch noch mooier zal geweest zijn. Ook maakte ik daar kennis met een broeder uit Hengelo, die wel neiging had om tot het Darbisme over te gaan, naar 't mij voorkwam.

Den 31sten reisde ik naar Haarlem en deed onderweg Weesp nog eens aan, waar ik nu de familie v. d. Woude samen thuis vond en met de dochters des huizes kon spreken, die zeer begeerig waren het Woord Gods te hooren, en gelukkig was er geen Bar-Jezus om hen daarvan terug te houden, zoodat ik hoop, dat ons gesprek niet zonder vrucht zal zijn, hoewel zij vreesden, in Weesp moeilijk den Heer te kunnen volgen. Ik heb hun echter duidelijk trachten te maken, dat de kracht daartoe niet van hen, maar in den Heer moest verwacht worden. Na hen nog uitgenoodigd te hebben eens naar Haarlem over te komen, terwijl ik daar arbeidde, vertrok ik van Weesp in de bewustheid aldaar het goede zaad gestrooid te hebben en kwam tamelijk laat te Haarlem aan, waar de broeders Vrugt en de Jong mij verwelkomden.

Drie Zondagen achtereen heb ik daar op de bovenzaal weer 't Evangelie verkondigd, terwijl ook de Goede Vrijdag ons daar samen bracht, in gedachte rondom het kruis, van Golgotha, waar onze Heiland dorst leed, opdat wij verzadiging zouden vinden in Hem.

Den eersten Zondag mocht ik des avonds twee jonge menschen door den doop de gemeente binnenleiden, een derde was absent gebleven, omdat hij niet goed tot de beslissing kon komen, wie 't meest te gehoorzamen, den Heer of zijne ouders. Wij hadden een heerlijken avond, vooral toen wij na den doop nog met elkander aan den disch des N. Verbonds aanzaten, en gevoelden er iets van hoe goed en hoe lieflijk 't is, dat broeders van 't zelfde huis ook samen*wonen*. Dat is vrij wat aangenamer, Theophilus, dan dat zij samen kibbelen, aangenamer zeker ook voor den Heer, die ook woont, waar liefde woont, en aldaar Zijnen zegen gebiedt.

Over 't algemeen waren onze Vergaderingen heel goed bezocht, als ook de bidstonden Dinsdagsavonds waar de broeders en zusters enkelen uitgezonderd getrouw opkwamen, wat natuurlijk de gezelligheid verhoogt en de liefdeband versterkt. Ik kreeg den indruk, dat 't te Haarlem wel eens minder geweest was, in den kleinen kring. Jammer, dat er eene zuster is, die zich niet recht meer thuis schijnt te gevoelen, en door invloed van buiten afgetrokken wordt, maar misschien wordt ze nog genezen. Ook zal de kleine gemeente weldra een ander locaal voor hare samenkomsten moeten zoeken, wat ook voor haar welvaren van groote beteekenis is, zoodat wij wel mogen bidden dat de Heer ook in dezen weer gunstig moge voorzien.

Ik heb ook in al dien tijd verschillende menschen bezocht en gesproken over de dingen van Gods Koninkrijk, en daarbij nog al bijzondere ontmoetingen gehad; zooals met een broeder, Darbist, die met ons,

naar mij voorkwam, geen ander verschil had, dan dat hij het woord *gemeente* overal voor *vergadering* vertaalde. Nu wij houden ons maar liever aan *gemeente*, om verwarring te voorkomen.

Nog ben ik met een ongeloovige samen geweest, in gezelschap van een paar broeders. De man was van onderzoekenden geest, maar had 't ongeluk, zich niet door het Woord Gods, dat een lamp voor den voet is, te laten voorlichten, en zonder hetwelk wij in 't duistere *„misschien"* rondtasten. Hij verklaarde zelf, dat hij evenals moeder Eva gezind was, n.l. juist dat, wat verboden werd, te willen naspeuren. Ik heb hem gezegd, dat dit juist den val van den mensch is geweest, waarvan de Heer Jezus den zondaar kwam terug brengen; maar hoewel de man veel belangstelling toonde, was hij nog niet bereid, den opgestanen Heiland boven den dooden Boedah of Mohammed te kiezen en te huldigen. Toch kwam 't ons voor, dat hij oprecht was en geen menschen schroomt, zoodat wij hopen, dat hij nog eens nader zal komen tot de waarheid Gods.

Te Hillegom bezocht ik een paar kranken, die ik vroeger als ernstig zoekenden aantrof en waarvan de eene nog niet veel verder was gekomen, omdat zij in de dwaling verkeert, dat God het geloof nog moet geven, die daarmede volgens haar zeer terughoudend is, hoewel zij er wel om bidt. Arme zielen, die door zulk een harde, lichte leer in 't donker blijven, en God niet de eer, maar de schuld geven. Hoe ik ook beproefde haar onder 't oog te brengen, dat zij de Gave, die God gegeven heeft, moest *aanvaarden* en mocht *aanvaarden*, en dat 't zonder die *aanvaarding* niet mogelijk was, Gode te behagen, 't stuitte alles af op dat bolwerk. Met de zucht in 't hart: „Hoe komt die ziel tot 't licht," keerde ik huiswaarts, onderweg nog een jonge broeder, die op „Meer en Bosch" werkzaam is, een bezoek brengende, waar ik gelegenheid had, ook nog met een deel van 't personeel kennis te maken, dat zich nog al belangstellend toonde, en tegenover onzen jongen broeder een heel goeden christengeest openbaarden, hoewel zij natuurlijk inzake den doop niet met ons overeenstemden. Toch was 't mij een genoegen, daar een oogenblik in 't midden te zijn.

Naar Beverwijk maakte ik een fietstocht, maar hoewel ik anderen aantrof, kwam ik daar niet tot mijn doel, omdat degenen die ik meende te bezoeken, niet tehuis waren.

Na 2en Paaschdag 's morgens nog gesproken te hebben, verliet ik Haarlem, waar ik nu zeker niet weer als reizend Prediker zal komen, omdat mijn tijd als zoodanig ten einde spoedt. Zondagavond werd ons nog een afscheid bereid ten huize van broeder Bakker, en werd mij bij die gelegenheid nog door br. Vrugt een boek ter hand gesteld, als aandenken aan de Gemeente Haarlem, wat natuurlijk aangenaam aandeed. Want ook wij, Theophilus, hebben wel eens behoefte bij veel miskenning, een bewijs van erkentelijkheid te ontvangen, om niet moedeloos te worden.

Als altijd de Uwe in den Heer,

KLEOPAS.

Voor 't jonge volkje.

Lieve jonge vrienden.

Sommigen uwer hebben misschien wel gedacht, dat ik voor oude lui schreef: ik wil dus trachten wat eenvoudiger te zijn.

Wie heeft het boek Genesis geschreven. Ongetwijfeld Mozes, onder de leiding des Heiligen Geestes. Hoewel sommige geleerden er anders over denken, kunnen wij er verzekerd van zijn, dat Mozes het geschreven heeft, want al waren er ook geen andere redenen, onze Heer Jezus spreekt meermalen over Mozes als de schrijver van „de wet" en daaronder hebben wij de vijf eerste boeken van onzen Bijbel te verstaan. (Zie Matth. 5 : 17, 18; Mark. 12 : 26—36; Luk. 16 : 31 en Joh. 5 : 46 en 47). Wij handelen dus verstandiger en beter als wij den Zoon van God vertrouwen dan eenig menschenkind.

Eenige jaren geleden dachten deze geleerden, dat zij bewezen hadden dat Mozes den Pentateuch, (de vijf eerste Bijbelboeken) niet geschreven had. Zij zeiden: (*a*) Mozes kan niet geweten hebben hoe hij zoo schrijven zou; (*b*) het is zeker, dat hij het niet geschreven heeft.

Als a nu waar geweest was, dan kwam het uit wat zij in b verklaarden. Maar a was niet waar, dus verviel ook b.

Behalve andere bewijzen, lagen er eenige beschreven tafeltjes (platte stukken) van klei in een dorp genaamd Telel-Amarno, dicht bij Assioet, in Egypte. In 1886 wist men er nog niets van, maar in 1887 werden zij ontdekt en opgegraven. Er waren eenige honderden. En toen zij vertaald waren (zij waren in het Babylonisch geschreven) bleek het, dat het eene verzameling officieele brieven was aan Egyptische koningen van omstreeks het jaar 1600 vóór Christus. Sommige waren van officieren van het Egyptische leger in Palestina, en andere van koningen en vorsten van Babylon. Uit deze brieven bleek duidelijk, dat het schrijven in Egypte bekend was lang vóór den tijd van Mozes, en dewijl hij „onderwezen was in al de wijsheid der Egyptenaren" (zie Hand. 7 : 22) heeft hij in ieder geval wel geweten, hoe hij schrijven moest, en kan hij dus de vijf eerste boeken van den Bijbel wel geschreven hebben. (Misschien is het laatste hoofdstuk van Deuter. er door Josua bijgevoegd.)

Onder deze brieven zijn sommige van een heerscher te Jeruzalem, die om hulp vraagt, en zegt, dat de vijanden machtig worden en steden innemen, die den Koning toebehooren. Over zichzelven sprekende zegt hij: „Noch mijn vader, noch mijne moeder hebben mij deze plaats aangewezen. De sterke arm des Konings heeft mij in mijns vaders grondgebied aangesteld." Hij had zijn ambt dus niet geërfd, maar was als Melchizedek.

Het is duidelijk, dat het Egyptisch gezag in Palestina begon te verminderen, en later was dus de weg bereid voor de verovering van het land door Josua, dewijl het Egyptische leger teruggetrokken was tot de grenzen van Egypte, en er alleen de inlandsche volken overgebleven waren.

Behalve andere plaatsen, worden Jeruzalem, Lachis, Gaza, Gath, Geser, Makkeda en Zarfath in deze brieven genoemd.

Onder vijanden waarover gesproken wordt, zijn ook de Hethieten, of Ketas. Sommige „geleerden" verklaarden nog in 1904 dat dit volk nooit bestaan had, maar nu kunt gij eene uitvoerige geschiedenis van dit volk koopen, en hun beeldhouwwerk en inscripties worden in overvloed gevonden van Kedes in Noord-Palestina (zie Jos. 12 : 8 en 22) westwaarts naar Lydië in Klein-Azië en noordwaarts naar de zwarte zee. En de uitgestrekte ruïnes van Boghaz Koi, 75 mijlen ten zuidwesten van Marsovan geven de grenzen aan van de hoofdstad der Hethieten.

En zoo hadden deze geleerden weêr ongelijk, en waarschijnlijk ook eenige professoren van Leiden.

In 1869 verklaarden deze geleerden, dat de veldslaslagen in Gen. 14 nooit geleverd waren, en dat die koningen nooit geleefd hadden. Maar nu is het hun duidelijk geworden (uit bewijzen buiten den Bijbel) dat zij wèl hebben geleefd, wan er zijn tafeltjes met inscripties over hen gevonden. Amrafel had zijne hoofdstad in Babylon (in het land Sinear) ten tijde van Abraham, en was een groot koning, die een wetboek gemaakt had, waaraan door vele volken gehoorzaamd werd.

Dit zijn voorbeelden van de vergissingen, die deze geleerden gemaakt hebben. Geleerden dwalen dikwijls. Voor sommigen onzer zijn de verklaringen in den Bijbel voldoende. maar zij geloofden het niet eerder dan toen de spade van den onderzoeker de bewijzen geleverd had. Toch had de Bijbel gelijk, en heeft hij altijd gelijk.

Het wetboek van Amrafel was ten tijde van Abraham blijkbaar ook een kracht in Egypte en in Palestina. Zoo was het: 1, overeenkomstig deze wet, dat Eliezer Abramhams erfgenaam was; 2, was het geven van Hagar aan Abraham naar dit wetboek; 3, werd de koop van de spelonk van Machpela naar deze wet gesloten; 4, kwam de straf die Jozefs huisbewaarder voorstelde voor den zoogenaamden diefstal van den beker, en 5, het geven van een bijzonder deel door Jakob aan zijn geliefden zoon Jozef, met dit wetboek overeen.

Maar behalve deze Babylonische wetten kunnen wij ook andere wetten, door God gegeven, opmerken in het boek Genisis. Ik zeg opmerken, want zij worden niet uitdrukkelijk genoemd, maar liggen er als 't ware in.

Zoo merken wij de wet van den Sabbat in Gen. 2 : 3; die van offeranden in hoofdst. 4 : 4 en 5; over reine en onreine dieren in hoofdst. 7 : 2 en 8 : 20; van vleesch te eten maar zonder bloed in hoofdst. 9 : 2—5; over moord in hoofdst. 9 : 5 en 6; over het ouderlijk gezag in hoofdst. 9 : 25; 18 : 19; 24 : 4 enz. en de wet betreffende het huwelijk in hoofdst. 2 : 24 en 12 : 18.

Kunt gij nog meer wetten vinden in hoofdst. 14, 17, 21, 25 en 35?

Wilt gij ook al de wetten, die ik boven genoemd heb, eens in Exodus, Leviticus enz. opzoeken, als ook de wetten die gij zelf nog in Genesis ontdekt?

Deze wetten zijn misschien moeilijk te vinden, maar ge kunt het probeeren. Er is bijv. in hoofdst. 34 : 14 een heenwijzing naar de wet tegen de huwelijken tusschen besnedenen en onbesnedenen.

Nog een vraag. Zoekt ook de teksten eens op, die profetiën van onzen Zaligmaker bevatten, of hem afbeelden. Zie bijv. hoofdst. 3, 22, 26, 28, 32 en 49, en zendt ze mij binnen tien dagen aan onderstaand adres of aan Mej. Feiser te Nieuwe Pekela. Ik zal dan twee kleine prijzen geven voor de beste antwoorden van inzenders niet boven 15 en 21 jaar. Geeft dus uw leeftijd op en laat het uw eigen werk zijn.

Oprechtelijk de uwe in Christus.

T. H. ENGALL,
Newcourt,
Convey Island,
Engeland.

Uit de gemeenten.

SNEEK. Met dank aan den Heer kunnen wij melding maken van ons liefdemaal op den tweeden Paaschdag, dat vrij talrijk bezocht was. Uit eigen Gemeente was een goede opkomst, en ook van de naburige Gemeenten waren vele broeders en zusters tot ons overgekomen, om met ons den Naam des Heeren groot te maken en de broederband te versterken. Het is zoo goed voor de kinderen Gods om elkander zoo af en toe eens weer te ontmoeten en de hand te drukken en vooral voor hen, die meer eenzaam wonen, is dit zoo noodzakelijk. Er heerschte een lieflijke en aangename geest in ons midden.

Door verschillende broeders werd met ernst gesproken over de liefde en trouw onzes Heeren. Om te steunen op Zijne beloften, die in Christus ja en amen zijn, waarop wij beslist staat kunnen maken; want Hij is getrouw, die het ook doen zal. De ervaring in het leven bewijst zulks dagelijks. Bezwaren komen er veelvuldig voor, zeide een broeder, maar opziende is de steen afgewenteld. Eer wij er aan dachten was het uur van scheiden gekomen en gingen de broeders en zusters van elders

naar hunne bestemming terug, en terwijl wij met een handdruk aan de spoor- of tramstations afscheid namen. getuigden velen van een rijken zegen, dien dag genoten.

W. J. WIELENGA, Secretaris.

EMMERERFSCHEIDENVEEN. Mochten we kort geleden een kleine plaatsruimte vragen in de Christen, thans vragen we nog eens om een plaatstje, omdat de Heer ons nog weer gezegend heeft. Mochten we in het vorige stukje melden van 7, die gedoopt werden op hunne belijdenis.

Zondag den eersten Paaschdag zagen we weder negen personen in 't watergraf afdalen.

De Heer sterke hun op den weg des levens, opdat ze nog sieraden mogen worden in zijne Gemeente!

Bij ons monogram. *)

Geachte Redactie.

Al starend op het Monogram,
En peinsend, van waar dat wel kwam,
Bezag ik het, wat het mocht wezen.
Maar zie, daar stond iets bij te lezen.
De oorsprong en waar 't kwam vandaan,
En ook vroeg de Redactie aan —
Om 's lezers brein wat op te scherpen —
Er een beschrijving van te ontwerpen.
Redactie: Broeders: 'k wil 't beproeven;
Mijn pogen moge U niet bedroeven!
Welaan dan: 't middenpunt is 't hart,
Waaruit ontspringt, de vreugd en smart;
Maar ook de uitgang is der liefde,
Die nooit met opzet, iemand griefde.
Doch 't rust op 't Kruis van Golgotha,
Waar 's Heilands dood ons bracht genâ,
Om heel Zijn volk, uit al hun lijden,
Van zonde en oordeel te bevrijden.
En 't rust op 't anker, beeld van hope,
Die leeft, welks kracht geen tijd kan slopen.
De broeder en de zusterhanden
Zijn teeken van de geestesbanden.
Tot sterking van ons geestlijk leven,
Zijn de symbolen ons gegeven:
De beker spreekt van Jezus bloed,
Terwijl het brood, de krachten voedt.
Het bloed van Jezus maakt ons rein,
't Vleesch sterkt hen, die nog zwak hier zijn.
Daarbij 't geopend Woord des Heeren,
Dat moet ons levenswijsheid leeren.
De palmtak, 't overwinningsteeken,
Voor hen, die zijn trouw gebleken.
't Omvat het *al*; aan 't hoofd de kroon,
Voor *hen*,die juichen voor Gods troon.
Het worde ons aller deel, die 't lezen,
Dan zal 't ons *wel* en *zalig* wezen!

Groetend,

MAKKUM. R. POLITIEK geb. IDSERDA.

*) We ontvingen slechts *twee* omschrijvingen van ons monogram. Van die twee was *dit* het beste en de prijs is er aan toegekend. Een zuster uit Huizum bij Leeuwarden dong ook mede, en in wat zij schreef was ook veel zakelijks, doch was minder duidelijk dan het hier voorgaande.

RED.

Correctie.

Wegens den 2den Paaschdag, de vorige week, kon onze drukker de meeste drukproeven niet zoo tijdig gereed hebben, dat ze nog naar den corrector gezonden werden. Vandaar dat er nog al eenige zetfouten in enkele stukken op te merken zijn, die meestal niet zoo zinstorend en stootend zijn, dat ze nog aangewezen behoeven te worden. In het versje op zijde 1 is het echter wel wat bar; de lezer gelieve te lezen:

Coupl. 1 — reg. 1 *des vredes.*
„ 2 „ 7 *wonderbare.*
„ 3 „ 1 *Dan kan 'k uitzien.*
„ „ „ 6 Waar Satan *stookt.*
„ 4 „ 6 Verzekerd blijv':

N. v. B.

Correspondentie.

Wegens de huwelijksvoltrekking van een der vennooten der Neerlandia-Drukkerij zal de volgende week „De Christen" een dag later gedrukt en verzonden worden.

ADM.

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van K. L., Ter Apel f 10.38, van C. P., Deventer f 9.15, van B. K. te Wedde f 4.05.

N. v. BEEK.

LIEFDEGAVEN.

Voor den Unie-cent.

Ontvangen van de Gemeente te Vriescheloo f 10.—.

F. J. VAN MEERLOO, Penningm.

Advertentiën.

Aan allen, die blijken van belangstelling hebben gegeven op den dag van ons

25-jarig Huwelijksjubileum,

betuigen wij bij dezen onzen hartelijken dank.

A. BLANKENSTEIN
en ECHTGENOOTE.

Groningen, April 1911.

Zoo de Heer wil en zij leven hopen onze geliefde ouders

J. v. KLINKER
en
J. KREITER

den 3 Mei e.k. hun

35-jarige Echtvereeniging

te herdenken.

(Psalm 103 : 8).

Hunne dankbare kinderen en behuwdkinderen.

GRONINGEN, Sluiskade.

Zoo de Heere wil en zij leven hopen onze geliefde Ouders

JENTJE SCHRAA
en
SJOUKJE VALKEMA

hun

25-jarig Huwelijksverbond

te gedenken den 16 Mei a.s.

Psalm 68 : 20.

Hunne dankbare kinderen.

PATERSON, Happer 53.
U. S. A.

Adverteert in dit blad.

OVERIJSELSCHE BEDDENFABRIEK.

Sinds de oprichting onzer zaak in **1876**, zijn onze **RECLAME-BEDDEN** in geheel **NEDERLAND** en **daarbuiten** ingevoerd en bekend geworden als

Solide en Goedkoop.

De vele bewijzen van tevredenheid en nabestellingen bevestigen dit.

Geen opgesmukte reclame. Het Beddenvak is een vak van **vertrouwen**. De goederen **zelf** moeten reclame maken.

Niet de prijs alléén, **ook** de kwaliteit beslist of het aangebodene goedkoop is.

Wij verzenden **franco** vrijzicht naaste station

Een degelijk en solied 2-persoons VEERENBED,

Peluw en 2 Kussens, 1 Wollen, 1 Watten, 1 Molton Deken, Bed en Peluw-Overtrek met mooie sluiting en 2 Matrassen voor **f 32.**—

Veel betere kwal. f 39.—, Iets extra f 49,—, Prima f 60,— en Prima No. I f 72,50.

Met **Kapok** gevuld en dezelfde toebehooren **f 26.**—, **f 32.**— en **f 36.**—
Een bijpassend IJzeren **Ledikant** f 6.50, zeer zwaar f 7.50.

Een solied 2-pers. **Houten Ledikant**, kleur Noten of Pitch-Pine, met een 1e kwal. **Spiraalveeren-gezondheidsmatras** met tegendrukveeren, een 1e kwaliteit **Kapok Matras, Peluw** en **2 Kussens**, een **Wollen** fantasie, een prima **Gewatteerde Deken** en een **Matrasbeschermer** voor **f 69.50**. Niet te verwarren bij de goedkoope soorten, die wij ook kunnen leveren.

BEDDELAKENS en SLOOPEN.

Prima Graslinnen **Lakens** 160 c.M. breed f 1.50. Dito **Congo-Linnen** f 1.25.
Zeer fijne kwaliteit **SLOOPEN** f 3.30. Goedkoope soorten f 2.70 per 6 stuks.
Ondoordringbaar dubbel **Gutta-percha Linnen** f 2.— per vierk. Meter.
Windkussens f 5.—, f 6.—, f 6.75 en f 7.50.

Rijke keuze Wiegen, Kinderstoelen, Luiermandartikelen, Matrassen enz.

Vraagt Geïll. Prijscourant.

R. D. A. v. d. WOUDE, Zwartsluis, No. 138-142.

(Interc. Telefoon No. 4.)

NIEUW! NIEUW!

Koralion-Orgel.

Het **Koralion**, waarop men met één vinger **alle** Psalmen, Gezangen en Vervolgbundel en verschillende liederen spelen kan, valt zoozeer in den smaak, dat ik een orgel heb laten vervaardigen, waarin het Koralion ingebouwd is.

Model **A.** 4 octaaf, 2 spel, 4 registers . Prijs f **130.**—
„ **B.** 5 octaaf, 2 spel, 8 registers . Prijs f **150.**—

Komt zien, of vraagt inlichtingen bij **JOH. DE HEER, Rotterdam**, Noordmolenstraat 71; **Amsterdam**, Nieuwendijk 8; **Utrecht**, Voetiusstraat 1; **Arnhem**, Steenstraat 75; **Leeuwarden** Nieuwe Stad G. 74; **'s Gravenhage**, Paul Krugerlaan 2.

EEN GOEDKOOP KORAALBOEK

(geheel nieuwe uitgave en bewerking van JOH. DE HEER)

dat met **de meeste zorg** is samengesteld en waarin zoowel **rekening gehouden** is met den kunstenaar, als met den dilettant, en waarin **onnoodige** moeielijkheden, zooals het overnemen der handen, **vermeden** zijn, moet ieder orgelspeler bezitten.

Psalmen . . . . gebonden f 2.50
Gez. en Vervolgbundel „ - 3.—
Compleet Koraalboek „ - 5.—

Vraagt uitgebreide muziekcatalogus bij **JOH. DE HEER, Rotterdam**, Noordmolenstraat 71.

No. 1254. DONDERDAG 11 Mei 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.
ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post *f* 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

Mijn toevlucht.

Jezus! toevlucht mijner ziele,
Dekt Gij met uw vleuglen mij,
Als de stormen buldrend loeien
Van het dreigend noodgetij.
Laat mij aan Uw borst mij bergen,
Schenk daar aan mijn ziele rust,
Tot weer 't oog bij kalmen hemel,
Zien mag op Gods veilge kust.

Ach, waar zou ik schuilplaats vinden
In den hoog geklommen nood,
Als Gij aan uw liefdrijk harte
Mij geen rust en wijkplaats boodt.
Al mijn hoop is op Uw trouwe
Heer! Uw Woord is mij genoeg,
'k Weet wie op het hout der schande
Willig ook *mijn* zonden droeg.

Breidt Gij over mij Uw vleuglen,
Kalm zal mij het harte slaan,
Hoe de stormwind aan moog groeien
En de golven hooger gaan.
Jezus! toevlucht mijner ziele,
Dek Gij met Uw vleuglen mij,
En ik zal behouden danken
Als het noodweer is voorbij.

Uit „Pniël" WESLEY.

Thomas' belijdenis.

„Mijn Heer en mijn God."
Joh. 20:28*b*.

Hetgeen ons van Thomas en zijne belijdenis wordt medegedeeld, geeft ons een stuk geschiedenis eener diepe ervaring van een menschenziel. Wij kunnen uit de verte zelfs niet vermoeden wat er in de dagen, in welke wij ons hier verplaatst zien, door de ziel van Thomas gegaan is.

„Ongeloovige Thomas" is spreekwoordelijk geworden. Toch was Th. geen alledaagsche ongeloovige. Hij was een mensch met een melancholisch (zwaarmoedig) karakter, maar met een eerlijk, teeder gemoed.

Wij zoeken voor zijn ongeloof geene verschooning; maar we begrijpen het wel. Dagen lang dwaalde hij vol bezorgdheid en zielepijn rond. Zijne mede-Apostelen hadden geen vat op hem. Intusschen vergat de „groote Herder" zijn dolend schaap niet. Gelukkig hij verdwaalde niet; we ontmoeten hem op den 2den opstandingsdag weer in den broederkring. Hier wil de Heer gaarne de zijnen ontmoeten. Hier ontmoet hem ook Jezus.

Alzoo werd Thomas er toe geleid en bewerkt, om een belijder van Jezus te worden, zooals hij 't hier doet. De Heer zelf komt zijn dwalenden discipel te gemoet. Deze zou er anders nooit toe gekomen zijn. De Heer weet, dat al de Zijnen niet gelijkelijk kunnen behandeld worden. Wat kunnen karakters en temperamenten der discipelen verschillende bewerking noodig maken. Gelukkig, dat de Heiland al de zijnen op 't nauwkeurigst kent. Doch eisch bij hen is: oprechtheid des harten, en den zoodanigen gaat het licht op uit de duisternis!

Waarschijnlijk had Thomas reeds meer gevoeld voor het feit der opstanding, dan hij uitgesproken had. En op het uitspreken kwam het aan; want hij had zijne medediscipelen zoo bot tegengesproken. Dit had hem zeker niet vooruit gebracht en niet aangenamer gestemd, ja wellicht wel beklemd in zijn gemoed; want — zoo kon hij denken — als het eens waar was wat mijn broeders aangaande de opstanding vermelden, in welk een scheve verhouding kom ik dan niet alleen tegen-

over hen, maar ook tegenover mijn Heer en Heiland te staan.

't Was ongetwijfeld niet rustig daar binnen in Thomas' gemoed.

Daar nadert de levende Heiland hem en raakt de wondeplek bij hem aan door vermaning, wel met zachte woorden, maar toch zoo vlijmend scherp voor den zichzelf beschuldigende.

„Wees niet ongeloovig, maar geloovig", dat is de hoofdgedachte in wat hij hoort. En Hij, die zoo spreekt, is de Meester zelf! Hij openbaart zich aan den discipel, die nu geen voelen en tasten meer behoeft of wenscht! Thomas was, wat zijn ongeloof betrof genezen, welk een verandering in zijn gemoed! Nu bruist het als het ware naar buiten. „Mijn Heer, en mijn God". Zulk een diepe en krachtige belijdenis, en zulk een getuigenis voor alle volgende eeuwen aangaande Jezus, waren nog niet door een discipel uitgesproken. Wel had Petrus vroeger eene groote belijdenis omtrent den Heer uitgesproken (Matth. 16 : 16), maar Thomas belijdenis zegt veel meer.

Deze belijdenis sluit alles in, wat ooit van Jezus moet gezegd worden. z' Is de wortel van alle waar prediken en belijden.

W a t d u n k t u v a n d e n C h r i s t u s?" Deze is door alle eeuwen onzer Christelijke jaartelling *de* vraag waarom hemel en aarde zich bewegen. De beantwoording dezer vraag is de beslissende uitspraak over het eeuwig wel of wee der menschheid. Is Jezus, de gekruisigde, niet Heer en God, dan is Hij ook niet de opstanding en het leven; dan heeft zijn lijden en sterven ook niet de groote beteekenis voor het schuldig menschengeslacht gehad, welke de geloovigen van alle eeuwen er steeds aan hebben toegeschreven; dan zijn we met Jezus bedrogen, en zoo ook met het geheele Evangelie bedrogen. Dan is alles reddeloos verloren, dan is er geen Heiland op Wien we kunnen vertrouwen!

De belijdenis van Thomas was een p e r s o o n l ij k e. Niet maar een haastige opwelling des gemoeds, een oogenblikkelijke geestdrift of geestverrukking, maar een geloofsgetuigenis, een overtuiging uit een hart dat zich schaamt over zoo lang gekoesterd ongeloof. Die omzetting in het binnenste, die veranderde overtuiging, komt niet van zelf, wordt niet door eenig mensch, door eenig kloek besluit, in zich gewerkt, neen, 't is als bij Thomas en zoo ook bij vele geloovigen een vrucht van de openbaring van Christus aan het hart en verstand van het individu, de enkele mensch, die oprecht *wil* gelooven en naar hooger licht uitziet. Aan de zoodanigen openbaart Jezus zich zeker, en die openbaring is genezing. En die persoonlijke openbaring is ook de wezenlijke kracht voor den geloovige in den dienst des Heeren. We vernemen o.a. van den Apostel Paulus, dat hij alles, wat hij op het breede arbeidsveld voor zijn Heer mocht ondernemen, terugvoerde en schakelde aan een groote gebeurtenis in zijn leven, „toen het God behaagt had, die hem van de geboorte aan had afgezonderd en geroepen door Zijne genade — *Zijn Zoon in hem te openbaren, opdat hij Dien* onder de heidenen verkondigen zoude". Gal. 1 : 15, 17.

Dit is steeds eene persoonlijke ervaring, waarop een persoonlijke belijdenis volgt. Als we eenmaal weten wie en wat we aan Jezus hebben, dan m o e t de mond er van getuigen; *dan moet de heerlijkheid des* Heeren geroemd worden.

Thomas' belijdenis kan voor anderen uitgesproken worden, maar dan wordt ze vaak niet meer dan een beschouwing, een leerstuk, een dogma. Neen het moet in de eerste plaats een belijden zijn voor ons eigen hart; een **Mijn** moet vooropgaan. Thomas dacht ongetwijfeld alleen aan zichzelven en aan zijn Heer toen hij beleed: M ij n H e e r e n m ij n G o d.

Moedwillig ongeloof, dat *in den regel met een zon*dig leven in verband staat, doet ver van Christus en zijn heil blijven; eerlijke twijfelaars, zwak- en kleingeloovigen, komt de Heer te hulp, en verblijdt hunne ziel door Zijne zelfopenbaring aan hen. „Ik zal Mij zelven aan hen openbaren." Zoo beloofde de Heer. (Joh. 14 : 21.)

Eindelijk is Thomas' belijdenis ook de uitdrukking van de verhouding, waarin ieder verloste tot Jezus *moet staan.* Hun verlosser is Hij, *maar daardoor nu* ook hun **Heer**. En als het dan uitgesproken wordt: „M ij n H e e r," dan is dat een wezenlijke onderwerping aan Hem ter gehoorzaamheid; dan is Hij verklaard te zijn *de* Heer boven alle Heeren. Dan kan Hij door zulke belijders gediend worden, niet door dwang van buiten, maar door drang van binnenuit; niet om loon *maar omdat* H ij H e e r i s.

Voorts „mijn God." Een God is voorwerp van vereering voor het hart eens menschen, ook al is het een valsche of een afgod. Is Jezus Christus ons: God, geopenbaard in het vleesch, en bijzonder kennelijk geworden in Zijne opstanding — ziet dan is Hij de God, dien we eeren en verheerlijken, terwijl we weten, dat, wanneer we den Zoon zoo eeren, wij dan ook den Vader eeren, ja ook, dat wij niet anders den Vader k u n n e n eeren, dan door den Zoon te eeren.

Geloofd zij 's Vaders eenge Zoon!
Hij bracht ons van zijns Vaders troon
De rijkste zegeningen.
Hem onzen Helper in den nood,
Hem onzen Redder van den dood,
Moet al wat ademt zingen.

's Gr. N. v. B.

Jaarvergadering der Unie van Baptisten in Groot Brittagne en Ierland.

Deze grootsche vergadering had aan het einde der vorige maand plaats te Londen in de Bloomsburry Chapel, (een der grootste Baptisten kerken te Londen).

Een breed uitgewerkt verslag in „The Bapt. Times and Freeman", doet ons bemerken, dat het een zeer

opgewekte vergadering geweest is, en dat er veel goeds ten gehoore gebracht is.

De secretaris, Rev. Shakespeare M. A. zeide o.a. met een overzicht van het raport of jaarverslag: Ik heb den indruk, dat er een menig bemoedigend teeken valt op te merken. Ten eerste wel was er een ernstig pogen tot nauwere verbintenis tusschen de Gemeenten, niet alleen in dit land, maar over de geheele wereld en speciaal in de landen van Oost-Europa, waar zij nog zooveel vervolging en lijden hebben te verdragen. In verband ook met de Baptisten-wereld-alliantie meeting dit jaar te Philadelphia te houden, maakte de secretaris met blijdschap melding, dat de presentielijst voor deze vergadering door 430 afgevaardigden geteekend was, waarin hij ook een verlangen naar vereeniging opmerkte. — Een volgende maal hopen we nog iets meer van die vergadering te vermelden.

N. v. B.

Het onzichtbare in het zienlijke.

Met toestemming van de Redactie zag ik gaarne onderstaand stukje, dat voorkomt in „De Voorzorg“ van 24 April, mijn medelezers van „De Christen“ onder de aandacht gebracht.

's-Gravenhage. P. J. L. DE WIT.

Toen wij deze week de heerlijke bloemetentoonstelling te Boskoop bezochten, ontvingen wij dáár aan den ingang een blaadje, dat aan elken bezoeker wordt uitgedeeld en in vier talen is gedrukt. De inhoud daarvan is de volgende:

Boskoop is op 't oogenblik het aantrekkingspunt van Nederland. Wie van bloemen houdt en schoone planten lief heeft, gaat er heen.

Ook gij, lezer, hebt de tentoonstelling bezocht en u zeker verlustigd in al het schoone, waardoor ge u omringd zaagt. Hoe bewonderenswaardig schoon is toch de schepping, niet waar? Hebt ge ook in dit alles den Schepper aanschouwd? Want Hem behoort alle eer. Hij is de Maker van al wat gij zaagt. Een zeer groot man heeft gezegt: „Hoe groot zijne uwe werken, o Heere!“ Is dit ook *uw* uitroep?

Al die schoone bloemen, die ge hier bewonderd hebt, zijn over een maand verwelkt, want het gras verdort en de bloem valt af. En wat ons vooral van de bloemen treft, is dit: Wanneer zij daar staan, geheel ontloken, in al haar pracht en schoonheid en lieflijken geur verspreidend, dan is het oogenblik van verwelken nabij. Is dit niet een juist beeld van de schoonheid en nietigheid van den mensch? Tot volle kracht gekomen, lezer, is de tijd van verwelken nabij, en dan? Hebt ge een goede toekomst? Zijt ge geborgen voor de eeuwigheid? Kent ge den Heere Jezus en zijt ge van uwe zonden gereinigd door Zijn kostbaar bloed?

Er zijn echter ook vele bloemen, die niet tot hun volle kracht komen, maar vóór dien tijd worden afgesneden. — Jonge menschen, hebt ge er wel eens aangedacht, dat het ook u zoo gaan kan? Daarom: „Gedenkt aan uwen Schepper in de dagen uwer jeugd“. Om voor tijd en eeuwigheid gelukkig te zijn, moet ge tot Jezus de toevlucht nemen.

Mannen, als de beroemde plantkundige Linnaeus, hebben beleden, dat groote geleerdheid niet g e l u k k i g maakt, maar dat wij als verloren zondaren tot Jezus moeten gaan om v r e d e en r u s t te vinden. Ook de groote Benjamin Franklin en Isaäc Newton leerden zich neerbuigen voor het kruis van den Heere Jezus Christus, waardoor men alleen behouden kan worden.

Lieve lezer, ge gaat naar huis en neemt een indruk mee van wat ge zaagt; geef ook een plaats in uw hart aan hetgeen dit blaadje tot u sprak.

Schoon noemen wij de gedachte dier vrienden, die een krachtige poging doen om de bewondering van de schepping dienstbaar te maken aan de verheerlijking van den Schepper. God zegene hun zendingswerk in ons vaderland in rijke mate.

Maar tevens knoopte zich bij ons eene andere gedachte aan deze christelijke daad vast. En dat was die van beschaming dat wij zoo weinig van de zichtbare dingen heen ons laten brengen aan de voeten van den Onzichtbaren God.

Heel de natuur komt thans tot ontwaken. Allerwegen botten planten en bloemen uit. Een heerlijk groen waas bedekt de boomen. Het vee begint zich te verlustigen in de weide. De vogelen zingen het nieuwe leven tegen. Een zalig gevoel overstroomt ons van nieuwe levensvreugde en levenskracht. Zegt mij: ook een nieuw gevoel van dank aan Hem, die dit alles geeft? Krijgen we tegelijk onzen Schepper meer lief?

Met het voorjaar komt er over ons nieuwe werklust. Zingende gaan wij als het ware, nu de zon aan den blauwen hemel schijnt, onze werkplaats binnen. Het is of er een soort verjonging over ons komt en het genot om te arbeiden thans grooter is dan het in den winter was. Toen was er soms iets van een loomen gang, nu van een vluggen tred. Zegt mij: kwam er ook nieuwe lust om het werk Gods te werken en een stukje om te ploegen van zijn akker? Niet om o n s godsdienstig werk als onze liefhebberij te verrichten, maar om Z ij n koninkrijk uit te breiden met zelfverloochening, liefde en volharding?

Wij hebben Paschen gevierd en herdacht de overwinning van onzen Heiland. Zonde, lijden en sterven zijn nummer twee in de menschenwereld; heiligheid, vreugde, leven nummer één. Dit is het Evangelie van het geopende graf. Zonder Jezus zijn zonde, lijden en sterven d e machthebbers dezer aarde; met Jezus zijn het heiligheid, vreugde en leven. Dit zijn de voornaamste schatten van het leven. Welnu, vatten wij het leven als zoodanig op en zeggen wij: „o! verbetering van toestanden, beschaving en ontwikkeling — het is alles goed en nuttig en schoon, maar het allerhoogste is toch het bezit van een rein hart en een verloste ziel en een eeuwig leven?“ Buigen wij het hoofd op den eisch: Zoekt eerst het koninkrijk Gods en Zijne gerechtigheid en al deze dingen zullen u toegeworpen worden?

Laat ons, vrienden, deze vragen eens ernstig en biddend overwegen!

In den socialen strijd; te midden onzer werkzaamheden van stoffelijken aard; in vereenigingen als die van onzen Werkmansbond; in een Blad als dit, loopen wij zoo licht gevaar bij de zichtbare dingen te blijven staan en niet of niet genoeg door te dringen tot den Onzichtbaren God, onzen Vader Jezus Christus, den Opgewekte uit de dooden. Moge het gevierde Paaschfeest ons dringen, beter dan ooit de geestelijke wereld te leeren zien, door welke deze tegenwoordige wordt gedragen en waartoe deze tegenwoordige moet opleiden! En blijke in het midden onzer Christelijke arbeiders en in hun samenkomsten, dat hunne oogen ontsloten zijn voor de heerlijkheid van Hem, die sprak en spreekt: „Ik ben met U alle dagen tot de voleinding der wereld!"

Ingezonden.

Redactie! Broeders! 'k kom u danken,
Al is 't dan niet met hoorbre klanken,
Dan zichtbaar toch, gij merkt het hier,
Met pen en inkt, op dit papier —
Voor 't boekwerk, korts aan mij gegeven,
Als prijs, waarnaar ik meê mocht streven.
('t Omschrijven van het Monogram,
Dat onlangs in „De Christen" kwam).
Ik heb mijn premie ingekeken,
En 't is mij nu alreeds gebleken,
Dat het is *echte Medicijn*,) Ex. 15 : 26.
Voor *harteleed* en *zielepijn*,)
Bereid naar Apothekers kunst.) 1 Petr.
Wie dit verstaat kent 's Heeren gunst.) 4 : 11a.
Neen! uit ons zelven komt dit niet,
't Is *al* genâ, die ons geschiedt,
Opdat aan God alleen zij d' eere,
De zondaar zich vòor Hem verneere.
Wordt zóó gezaaid Gods zaad, het Woord,
Dan brengt dat zeker vruchten voort.
Nu, Broeders, nogmaals dank bij dezen,
'k Zal wat u zond ten eind toe lezen.

Met Zustergroeten,

Makkum, Mei '11. R. POLITIEK—IDZERDA.

Berichten.

De Gemeente te Weerdingermond denkt D. V. den 2den Pinksterdag a.s. een Liefdemaal te houden. Zij noodigt Broeders en Zusters uit de omgeving uit ter deelneming. Aanvang 's morgens 10 uur.

L. WIJNSEMA, Secr.

Een aanbieding!

Wij bieden te koop aan, **ten bate van eene behoeftige weduwe**, drie mooie, nuttige boeken of deelen, welke elk op zich zelven een geheel vormen. Men kan er dus ook één van koopen. 't Zijn de deelen VI, VII en VIII van het „Nieuw Bijbelsch Dagschrift" onder Redactie van Prof. S. D. van Veen. Ze zijn nog in afleveringen, netjes bewaard en voor elk deel een stempelband er bij. Wie er het meest voor biedt en zendt, ontvangt ze.

Adres:

Redactie Bureau v/d Christen,
Vaillantlaan 415, den Haag.

Een en ander.

*** Een Zendeling op zijn reizen.

Korea is tegenwoordig betreffende de zending een wonderland. In menigten verzamelen zij zich degenen, die vragen naar het woord des levens. Ten deele heeft dit zijn grond in den druk, welke de Japaneesche regeering op hen legt; maar het meerendeel komt toch uit waarachtige behoefte en 't heilbegeeren. De Zendeling moet diensvolgens reizen en van de hoofdstations verwijderd zijn, om aan vele vragen van heidenen te gaan beantwoorden. Hoe het zulk een zendeling op zijn reizen gaat verhaalt de zendeling Gale als volgt:

De eerste moeilijkheid is wel het urenlang zitten op den steenen vloer der Koreaansche huizen. Gij vraagt wellicht waarom gebruikt ge geen stoel? antwoord: Omdat dit even onwelvoegelijk wezen zou als wanneer een Koreaan bij een bezoek in de huizen van ons vaderland in plaats van op een stoel, op den grond ging zitten, om zoo met iemand te spreken.

Om op een Koriaan iets uit te werken moet men zich van meetaf aan naar zijn leefwijze trachten te schikken Bij de nieuwsgierigheid van den Koriaan sluit zich de goede gelegenheid aan om hem wat te vertellen en hem zoo de boodschap der verlossing te brengen. Maar urenlang met gekruischte beenen te zitten, dat moet eerst geleerd worden, het veroorzaakt iemand, die dit niet gewoon is, bij den aanvang veel pijn.

2. Het slapen. Voor degenen onder ons, die een paar jaar op de wijze van de Koreanen op den warmen bodem geslapen hebben, heet het gewoon spreekwoord, zich bruin te hebben laten bakken. In menige koude nacht scheen zulk een warmen grond eerst wel zeer aangenaam, maar op den duur wordt het geheele vertrek als een oven, in welke men gelegd is om te braden. Dan begint men zich te keeren en te wenden den ganschen nacht door; men dreigt te stikken.

3. De voeding der Koreanen is zeer onafwisselend en zoo sterk gepeperd en gekruid, dat ze een vreemdeling de tranen uit de oogen drijft, en hij meent gloeiende kolen in zijn mond te hebben.

4. Een stroom van nieuwsgierige mannen, dringt gedurig je kamer binnen, om den zich daar bevindenden Zendeling met allerlei lastige vragen op 't lijf te vallen; dan willen zij zijn hoed en zijn schoenen eens passen enz. Komt de nacht dan heeft hij kans geen

oogenblik alleen te zijn, maar dat er vrij geregeld drie of vier bezoekers zich op den vloer van zijn kleine kamer uitstrekken!

5. Het ongedierte. „Waar Buddha één priester en een hoorder gehad heeft, daar heeft het ongedierte zich over zijn leven verheugd.“

6. Ziekte en dood. De Koreaan weet weinig of niets van voorzichtig leven of van voorzorgsmaatregelen bij besmettelijke ziekten. De lijken worden soms maanden lang bewaard voor ze begraven worden. Dat zulke toestanden ook de gezondheid des Zendelings bedreigt, ligt voor de hand.

7. De Koreaansche taal is zeer zwaar, en het is voor den Evangeliebode, die gaarne wenscht te prediken, een zware last, terwijl hij het spreken moet leeren evenals een eerstbeginnend kind.

N. v. B.

*** Baptisten onder de hooggezetenen der aarde.

Zooals de geloovigen in Christus door een Apostel gekenschetst worden, als „niet vele wijzen, niet vele machtigen, niet vele edelen naar het vleesch“, zoo kan dat nog geschieden. Doch er waren toen ter tijd uitzonderingen, er waren toen ook broeders, die tot het huis des Keizers behoorden en ook rijken, die afzonderlijk vermaand moesten worden, in verband met hun hoogeren stand in de wereld. Ook nu nog nemen sommige geloovigen een hooge stand in deze maatschappij en in de Regeeringen derzer aarde in.

In de Regeering van Engeland bekleeden nog eenige geloovig gedoopte broeders (Baptisten) een hooge plaats, en ongetwijfeld ook meer andere geloovigen, maar dat weten wij zoo niet.

De Minister van financiën met name Lloyd George, is een Baptist, en nog maar kort geleden werd ook zijne dochter bijbelsch gedoopt. Behalve deze Minister zijn er nog meer bekende Baptisten in de Regeering. Mr. Virrel is de zoon van een Predikant der Baptisten in Liverpool, en ook zelf Baptist, voorts o.m. Lord Haldane, die eveneens uit eene Baptistische familie stamt. Hij werd reeds voor 35 jaar in den „Tabernakel“ te Edinburg gedoopt. Hij is nu in den hoogen adelstand verheven en draagt nu den naam van Biscounten Haldane of Cloan. Hij is de neef van den in Europa zoo in zegening bekend geworden Haldane, die in de eerste helft der vorige eeuw leefde. Zijn commentaar op de brief aan de Romeinen en zijn „Bewijzen voor de goddelijke autoriteit der Heilige Schrift“ zijn wereld bekend geworden.

Deze Robert Haldane heeft een eigenaardige geschiedenis. Hij stamde uit een voorname familelje en ging eerst naar zee, nam ook deel aan eenige welgelukte oorlogoperaties tegen Frankrijk. Daarna volgde hij den drang zijns harten om zich aan de theologie te gaan wijden. Daar hij groot vermogen bezat bouwde hij den bovenvermelden grooten Tabernakel te Edinburg, die plaats biedt aan 2500 personen. Met den bekenden Rowland Hill maakte hij groote reizen om het Evangelie te verbreiden, ook met Whitefield verbond hij zich. Aangevuurd door het voorbeeldig grootsche werk van zendeling W. Carey in Indië, wenschte hij een diergelijk werk te ondernemen. Maar als zoon eener wijd bekende deftige familie liet men hem niet zoo als onopgemerkt op Indie's bodem toe als de minder bekende Carey. Later maakte Haldane een reis door Frankrijk, Zwitserland en Duitschland; deze reis breide zich zoo uit, dat er drie jaar over verliep. Eindelijk bekwam hij bekendheid door zijn strijd tegen de Apokriefe boeken naast den Bijbel. Hij was de eerste, die tegenover het Britsche Bijbelgenootschap verklaarde, dat de Apokriefen niet behoorden gevoegd te worden bij den Bijbel.

In 1850 ging hij in vrede naar hooger.

Moge de geest van dezen trouwen getuige van Jezus Christus ook wonen in den nieuwen „Pair,“ den tegenwoordigen Minister van oorlog in Groot Brittange!

Wahrheitz. N. v. B.

Stil zijn.

De bekende Duitsche prediker Klaas Harms had eens een bezoek van een Kwaker. Deze merkte op, hoe de predikant den geheelen dag allerlei menschen ontving en veel met hen sprak. Overal waar hij kwam, voerde hij ook het woord. Met Kwakers-openhartigheid zei zijn gast tot hem: „Vriend, jij doet niets dan *spreken*; wanneer *zwijg* jij eens en *luistert*, wat de Geest van God jou te zeggen heeft?“

Deze vraag werd voor Klaas Harms tot grooten zegen. Veel meer dan tot dusver zocht hij de eenzaamheid en den verborgen omgang met God en daardoor werd zijn werk onder de menschen veel vruchtbaarder; bovenal werd zijn eigen hart gelukkiger en rijker.

Zou 't voor ons ook niet goed zijn. Hoe weinig gebeurt het ons, dat we alles, wat daarbinnen ons spreekt en roept, eens geheel tot zwijgen brengen, om eens rustig te luisteren naar wat de Heere ons persoonlijk door zijnen Geest te zeggen heeft?

Tersteegen zegt:

'tIs goed, o mensch, om veel en vaak
En goed *van* God te spreken;
Nog beter, dat gij spreekt *tot* Hem
En Hem zoekt met uw smeeken;
Maar 't beste wat wij kunnen doen
Is stille zijn en zwijgen,
Opdat wij godlijk onderwijs
En steun en troost verkrijgen.

Rechtvaardig en genadig.

Een wever te Benares, gelegen in Britsch Indië had zich aan een overtreding schuldig gemaakt, waarom de rechter hem een boete van vijf rupees oplegde, en zoo hij dit niet kon betalen, moest hij veertien dagen gevangenisstraf ondergaan.

De man beriep zich op den rechter hem smeekende om genade.

„Zijt gij schuldig?" vroeg de rechter.

„Ja."

Onderga dan uw straf!"

Maar de man zeide: „Ik kan de boete niet betalen, want ik heb het geld niet, en als ik in de gevangenis ga zal mijn gezin honger lijden; daarom bid ik u, spreek mij vrij, want gij hebt de macht om dat te doen, en niemand zal er iets tegen zeggen."

„Dat kan zijn," antwoordde de rechter, „doch ik moet het recht handhaven."

„Zonder twijfel," was het weder-antwoord, „maar och, wil ook barmhartigheid beoefenen!"

Terwijl hij zoo aanhield, zeide de rechter:

„Schatmeester, breng hier vijf rupees van mij." Toen die gebracht waren, zeide hij: "Ga, en betaal de schuld van dezen man!"

En tot den schuldige zeide hij: „Gij zijt vrij; ga in vrede!"

Dit hoorende, zeiden sommigen: „Hoe rechtvaardig!" anderen: „Hoe barmhartig!"

De Bijbel moet met Genot gelezen worden.

Ps. 119 : 97.

Toen Hone, die het „Boek voor elken Dag" schreef, en een twijfelaar was, eens door Wales reisde, trad hij op zekeren dag eene hut binnen, om een dronk water te vragen.

Een klein meisje antwoordde: „O zeker, Mijnheer! ik twijfel niet, of Moeder geeft u wel melk. Kom binnen."

Hij trad in de hut en ging zitten.

Het meisje las in haren Bijbel.

Hone zeide: „Wel kleine meid, zijt gij bezig, uwe taak af te maken?

„Neen, Mijnheer," hernam zij, „ik lees in den Bijbel."

„Ja, dat zie ik, gij maakt uwe leestaak af."

„O, neen! het is geen taak, in den Bijbel te lezen; ik houd van den Bijbel."

„En waarom houdt ge van den Bijbel?"

„Haar kinderlijk antwoord was: „Ik dacht, dat iedereen van den Bijbel hield."

Hare eigene liefde voor het dierbare Boek deed haar gelooven, dat iedereen vermaak schepte in het lezen van Gods Woord.

Hone werd zoo getroffen door den eenvoud van dit woord, dat hij zelf den Bijbel begon te lezen, en in plaats van een vijand der dingen Gods werd hij een vriend der Goddelijke waarheid.

De slimme Zeehond.

Korten tijd geleden voeren eenige Canadeesche visschers langs de kust in een boot, toen zij plotseling op eenigen afstand hevige beweging in het water opmerkten. Zij zagen een zeehond, die scheen te vluchten. Hij naderde de boot, zwom er eenige malen omheen, en nu bemerkten de visschers ook, dat hij door een grooten visch vervolgd werd.

Men liet de riemen slippen; een der visschers boog over den rand van de boot, en strekte de armen uit.

Tot verwondering zwom de zeehond dadelijk op hem toe, en klauterde met zijn hulp in de boot, juist op tijd, om het wapen van een zwaardvisch te ontgaan, die nu met leede oogen het voor hem gebeurde wonder aanzag.

Een dergelijk geval was hem zeker in zijn veeljarige praktijk nog nooit overkomen.

De visschers waren zoo verbaasd over het verstand van den zeehond, dat ze hem als huisdier behielden. Zij hadden aan de kust een hut, waar boten en netten werden ondergebracht. Daar sloeg de zeehond zijn woontent op.

Als de visschers in zee wilden gaan, was de zeehond steeds daar om hen te begroeten, en poogde hij in de boot te komen, lieten zij hem er niet in, dan zwom hij mee en verloor de boot nooit uit het oog.

Mocht hij in de boot, dan ging hij voorin liggen.

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van H. ter B. te Hengelo (O.) f 8.64, van J. S. te Loppersum f 3.45. N. v. B.

LIEFDEGAVEN.

Voor de Zending.

Ontvangen van de Gemeente te Vriescheloo f 5.—, van de Gemeente te N. Pekela f 23.73½, van eene zuster te Apeldoorn f 0.50.

N. Pekela. E. H. de GROOT.

Voor het Wezenfonds.

Van een meisjesbijeenkomst te Apeldoorn f 5.

N. v. B.

Ons Depot.

Voorhanden:

1. **Nieuwe Hollandsche Tractaten met fraaie plaatjes.** Prijs per 100 f 3.00, per 500 f 1.25, per 1000 f 2.00.

2. **Spurgeon over den H. Doop. Nieuw Tractaat.** Prijs per 100 f 3.00, per 1000 f 2.50

3. **Ziet voor u wat gij doen zult.** (Kermistractaat). Prijs per 100 f 0.25, 500 en meer f 0.20 per 100.

4. **Feest in Babel** (Kermistractaat) Prijs zie no. 3.

5. **Sabbats- of Zondagsviering, een Bijbelsch onderzoek,** door B. PLANTING. Prijs 10 cent.

6. **De wonderlijke gebeurtenis.** (3e druk) prijs 5 cent. (Een leerzaam gesprek tusschen vader en zoon over den doop).

7. **Niet om te twisten, maar uit gewetensdwang.** DE KINDERDOOP, beschouwd in het licht van de H. Schrift en de Kerkgeschiedenis, door wijlen J. SCHOEMAKER. Prijs f 0.20.
(Een uitnemend boekje voor ieder, die de bijbelleer aangaande den Doop op alle punten wenscht te onderzoeken.)

8. **De oorsprong van den Kinderdoop.** Prijs 5 cent, 25 ex. en meer 3 cent.
(Dit is een uittreksel uit bovengenoemd boekje van SCHOEMAKER).

9. **De doop volgens de H. Schrift,** (tractaat) per 100 ex. 80 cent.

10. **De Generaliteit van het beginsel der Gedoopte Christenen, door N. van BEEK,** prijs per stuk 3 cent, per 25 ex. 60 cent.

11. **Doe iets voor Jezus!** Prijs $7^1/_2$ cent, 25 ex. à 5 ct.
(Dit boekje moet elk Christen lezen; 't bepaalt hem bij zijn roeping).

12. **Het Mormonisme ontmaskerd,** eene lezing door C. Mensink. Prijs 1 ex. 5 ct., 25 ex. en meer 3 ct.

13. **Bewijs van Lidmaatschap,** 100 stuks f 1.50.
(Af te geven aan reizende of verhuizende gemeenteleden.)

14. **Statuten der Unie,** prijs 5 cent.

15. **Besluiten en moties der Algem. Verg.,** behooren bij ieder lid der Unie bekend te zijn. Prijs per ex. 3 ct., 25 ex. 60 cent.

16. **Waarom zou ik mij laten doopen?** Nieuw Tractaat van 8 pagina's, door F. B. MEIJER, Londen. Prijs per 100 ex. f 1.00.

Porto's voor verzending worden in rekening gebracht.

't Is bij bestelling voldoende op den strook van den postwissel de hier aangegeven nummers te schrijven.

Onze Gemeenten krijgen op alles 30 procent korting.

Bestellingen moeten geschieden bij
't Bureel van dit Blad.

De Gemeente

te Foxhol wenscht weer als zelfstandige Gem. in de Unie te worden opgenomen. Mochten daar bezwaren tegen zijn — wat wij niet vermoeden — dan kunnen die bij ondergeteekende worden ingediend.

Arnhem, Koningstr. 62. Mei 1911. B. ROELES, Secr. der Unie.

De Algemeene Unie Verg.

Nadat mij zoo dikwijls gevraagd wordt, wanneer en waar de Unie Verg. zal gehouden worden, zal ik het maar beantwoorden door

„de Christen.”

Zij zal D.V. **Woensdag 12** en **Donderdag 13 Juli** plaats vinden te

Stadskanaal,

de oudste Gemeente, aan welke nog liefelijke herinneringen zijn verbonden van vroegere Alg. Vergaderingen, zoodat wij een groote opkomst Broeders en Zusters verwachten uit alle oorden des lands en zelfs van over de Ooster grenzen en misschien wel van over de zee, te meer nu het zoo gemakkelijk is met de nieuwe spoorlijn tot Stadskanaal. Ik denk, de Gemeente is al in actie, tot de noodige voorbereiding. Moge het weer gezegende Vergaderingen worden. Bidden wij dit allen.

Arnhem, Mei 1911. B. ROELES, Secr.

Door 's Heeren genade werden we heden verblijd door de geboorte van een welgeschapen

ZOON,

dien we Daniël noemen.

P. H. DE RAAF.
W. DE RAAF-STEENKAMP.

2e *Exloërmond*, 7 Mei 1911.

„Soli Deo Gloria.”

Dinsdag 16 Mei e.k. hopen onze geliefde ouders

Hendrik Vellinga

en

Hillegonda Smit

hunne

25-jarige Echtvereeniging

te herdenken.

Hunne dankbare kinderen,

RIGTJE VELLENGA.
JAN VELLENGA.
FRANKJE VELLENGA.

GRONINGEN, Mei 1911.
(Meeuwederweg 124).

No. 1255. DONDERDAG 18 Mei 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post *f* 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

Ons met Christus verborgen leven bij God.

Col. 3:3.

Met Christus is mijn leven
verborgen bij mijn God;
'k Schuw ijdel wereldsch streven,
het zondig aardsch genot.
'k Houd oog en hart geheven,
en laat mijn zuchten zweven,
Naar Christus als mijn leven,
verborgen bij mijn God.

Mijn lieven en mijn leven
mijn wenschen en genot,
Mijn strijden en mijn streven,
mijn lijden en mijn lot —
'k Heb alles Hem gegeven!
Nu word ik voortgedreven,
Verlangend naar mijn leven
in Christus bij mijn God.

Verzekerde uitkomst der Evangelieprediking.

Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden.
Mark. 16:16*a*.

We vinden bij den Evangelist Markus de groote opdracht des Heeren aan zijne gezanten in iets anderen vorm gegeven, dan bij Matheüs (zie Hoofdst. 28:19). Nochtans spreekt uit beide teksten een zelfde bedoeling. De mogelijkheid is ook niet uitgesloten, dat de Heer deze woorden van Markus op een ander tijdstip uitgesproken heeft dan die welke Matheüs ons heeft overgeleverd.

Voorts wordt het door vele wetenschappelijke onderzoekers er voor gehouden, dat om een of andere onbekende oorzaak Markus zijn schrijven bij vers 8 gestaakt en zijn Evangelie aldus eenigszins onvoltooid gelaten had. Men vindt tot die opvatting aanleiding in het feit, dat de twee oudste Grieksche handschriften en sommige andere authentieke gegevens meer, het gedeelte onder vers 9—29 niet gevonden wordt. Dat gedeelte zou dus bij het overschrijven aan Markus' Evangelie toegevoegd zijn. Als dit zoo geschied is, dan is het zeer zeker al vroeg geschied. En als we 't zoo aannemen mogen, dan blijkt uit den tekst zeer duidelijk welke opvatting de christenen, hetzij voor of hetzij na de verwoesting van Jeruzalem, van het bevel des Heeren aan de Apostelen, hadden.

Evenals bij Matheüs is ook bij Markus de orde aangegeven:

1. Evangelieprediking in de geheele wereld, aan al de volken, nog iets sterker, „aan alle kreaturen" (schepselen).
2. Doopen degenen, die gelooven.

Prediken en doopen is één zendingsbevel des Heeren, zoo bij Markus als bij Mattheüs. Intusschen wordt bij Markus meer dan bij Matth. nadruk gelegd op het gevolg, de heerlijke uitkomst, die de Evangelieprediking hebben zou; op het eigenlijke doelwit, dat de predikers steeds voor oogen moesten houden. 't Gaat om de zaligheid, de behoudenis, der zielen. De prediking des Evangelisch geschiedt met geen andere bedoeling en mag nooit met andere bedoeling geschieden, dan om menschen te bewegen en te leiden tot geloof in Jezus Christus en alzoo ook tot den doop in of tot zijnen naam; d.i. door middel van geloof en den daarop volgenden doop, beide als vrucht van de prediking, de menschen te leiden tot de volle verzekering en duidelijke bewustheid van hun redding

door het volbrachte werk van Christus, en van hun éénzijn en eeuwige gemeenschap met Jezus Christus als Middelaar, en door Hem met den Vader!

Hiermede is de zuiver Nieuw Testamentische orde aangegeven, en dat is de weg tot zaligheid. Tevens de kortste, zekerste en veiligste weg. Wie eenvoudig dien weg betreedt, zonder her- of derwaarts te zien, ervaart reeds zaligheid en wordt zalig. 't Is een weg, waarop de blinden zelfs niet dwalen kunnen; 't is de weg van algeheele afhankelijkheid, onderworpenheid en gehoorzaamheid; 't is zich laten leiden en meer komen tot de kennisse Gods des Vaders en van Jezus Christus als Vorst en Zaligmaker, aan Wiens volheid van genade en waarheid wij dan voor eeuwig genoeg hebben.

Waar de prediking des Evangelies dan zulke voortreffelijke en heerlijke uitkomsten heeft, en het geloof aan die prediking en de besliste aanvaarding van het aangeboden heil zulk een zaligmakende werking heeft, daar mogen we wel van verrassende bemoediging naar twee zijden melding maken.

Eenerzijds worden de arbeiders en medearbeiders in de verkondiging des Evangelies er door bemoedigd en gesterkt, om met het verheven ideaal en de ingegeven verwachting, volhardend, blijmoedig voort te gaan. Hun arbeid zal niet ijdel zijn, in den Heer verricht. Hnnne verwachtingen kunnen niet te hoog gespannen zijn, want zij verwachten de uitkomst van den levenden Heiland en van de kracht der Goddelijke waarheid. Zulk eene verwachting beschaamt niet.

Anderzijds ligt er eene krachtige aansporing en bemoediging in voor allen, die zalig wenschen te worden. De weg is hun hier aangewezen en het einde is uitlokkend. Zij weten waar de reis henenleidt, wat hen wacht. Zij weten, dat God zelf dien weg geëffend heeft, en Hij ze voor Zijne rekening genomen heeft. Zij worden zalig!

Ach, dat zoo weinige menschen dat heil aanvaarden en waardeeren!

Wat kan de reden er voor zijn? Dit, als God hun aanbiedt goud, beproefd komende uit het vuur, dan wordt daarmede gezegd: Gij zijt geheel verarmd en wat gij meent te hebben is valsch, is nog niet eens klatergoud; de munt, die gij als goudstukken omklemt zijn bedriegelijke, waardelooze dingen, die weg geworpen moeten worden; als God witte kleederen aanbiedt, dan wordt de mensch aan zijn naaktheid en vuile lompen, onvoldoende om zijn naaktheid te dekken, herinnerd; dan staat hij voor den eisch die oude lompen te begraven als verontreinigde voorwerpen; als God oogenzalf aanprijst, dan moet men er toe komen zijn oogziekte en blindheid te erkennen of de aangebodene hulp af te wijzen, — zie daar blijkt dan waar het trotsche hart des menschen bij tracht te leven, en waarmede hij zijn geluk wil beproeven. Hier ligt dan ook de hoofdoorzaak van al den afkeer van — en vijandschap zelfs tegen het Evangelie, dat geloof en den daaraan verbonden doop vordert. De diepste beteekenis van gelooven ligt uitgedrukt in den doop. Gelooven is zich zelf, zijn eigen wil, zijn vroomheid en vermeende gerechtigheid, de geheele oude mensch met zijn zonde en onreinheid, loslaten en Jezus als zijn Zaligmaker, zijne gerechtigheid en leven aangrijpen — ziedaar, wat ge in den doop naar de Schrift afgespiegeld ziet. En daarom ook passen geloof en doop aan bij elkaar.

Nu maakt geloof niet zalig en de doop maakt niet zalig, maar Jezus Christus maakt zalig. Doch Hij wijst ons den weg aan om zijne zaligheid deelachtig te worden.

En „die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden."

s'-Gr N. v. B.

Jakob te Pniël.

En Jacob noemde den naam dier plaats Pniël; want zeide hij, ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht, en mijne ziele is gered geweest.
En de zon rees hem op als hij door Pniël gegaan was.
Genesis 32:30, 21*a*.

Blijft de geschiedenis der Aartsvaders steeds rijk aan velerlei leering voor het menschelijk leven zeker wel niet het minst die van den Aartsvader Jacob. En vragen we, wat in de geschiedenis van dezen man, zoo rijk aan velerlei afwisseling van duisternis en licht, het gewichtigste oogenblik des levens voor hem is geweest, dan zal zeker dit wel het antwoord moeten zijn: zijn vertoeven te Pniël in den nacht, die vooraf is gegaan aan zijne ontmoeting met Ezau.

Jacob te Pniël! Hij herinnnert aan een mensch, die in de eenzaamheid en te midden van de duisternis des nachts, biddende is tot God, maar die 't daarbij ook wist, dat er verhooring des gebeds is bij dien God, die hem een maal zoo vertroostend bij Bethel was verschenen.

Jacob te Pniël! Voor ons verrijst het beeld van een mensch, wiens zieleangst ontzaglijk groot is, doch die ook, nadat hij in den gebede geworsteld heeft, met blijdschap mocht juichen: „Ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht, en mijne ziel is gered geweest!"

Nog eenmaal, Jacob te Pniël! En wij denken ook aan den man, die door zeer diepe wegen en langs moeilijke paden geleid is geworden, maar voor wien dit alles noodig moest wezen om de Jacobsnatuur in de Israels-natuur om te zetten en van een „lagen-legger" een „strijder Gods" te worden; en wij zien dien man voor wien de zon opging toen hij door Pniël was gegaan.

En als wij nu dit alles in dat licht beschouwen, werpt dan niet dat, wat met den Aartsvader Jacob te Pniël heeft plaats gevonden een lichtstraal van rijke vertroosting over den levensweg van elk menschenkind, dat ook geleerd heeft te bidden in de eenzaamheid, maar dat ook de ervaring mocht opdoen, dat Hij die gebeden wil worden, verhooring schenkt waar wij reeds gereed stonden den moed te laten zinken? Spreekt niet deze geschiedenis van een kracht, die

geschonken wordt als daar geworsteld wordt in zieleangst, als men niet weet, waar men het zoeken zal, en een kracht is die daar afdaalt van Hem, die het werk Zijner handen niet laat varen en die het woord Zijner belofte ook gewis zal vervullen? Eindelijk, spreekt niet deze geschiedenis van een wijsheid Gods, zooals deze zich openbaart in den levensweg van al die kinderen Gods, die door diepe wegen worden geleid, opdat juist daardoor hun oude natuur zou sterven en zij, als wedergeborenen uit den Heiligen Geest, zich als strijders des Heeren zouden openbaren?

Jacob te Pniël! Daar is 't geweest, dat de Aartsvader Jacob eenmaal geworsteld heeft om het leven, doch ook voor zijn oog opging de dageraad der hoop, en eindelijk de morgen des heils. En wij vinden in deze nachtelijke worsteling des Heeren met Jacob steeds terug de trouwe afbeelding van des Heeren strijd met de menschelijke ziel, wanneer deze in het worstelperk word geleid, opdat de oude mensch zou worden afgelegd en de nieuwe zou worden aangedaan. Die strijd is voor Jacob geeindigd met den blijden uitroep: „Ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht, en mijne ziele is gered geweest", en 't is met die woorden geweest, dat hij den Heer heeft gedankt voor de diepe wegen langs welke hij geleid was. Dag is 't voor hem geworden, „de zon rees voor hem op als hij door Pniël ging"; dag niet slechts in het rijk der zichtbare schepping, doch ook in zijne ziel. Duizendmalen en meer had Jacob reeds de zon zien opgaan, maar nimmer had de niet te beschrijven kracht der majesteit Gods hem zoozeer aangegrepen, als nu in dit oogenblik toen hij den Heer zien mocht van aangezicht tot aangezicht en de vrede Gods nederdaalde in zijne ziel.

Zalig een ieder, die als Jacob geleerd heeft te worstelen, te weenen en te smeeken, en met hem te zeggen: „Ik zal U niet laten gaan, tenzij Gij mij zegent." Die zal 't ook evenals hij ervaren dat de genade Gods alles vermag.

Bijbelverspreiding onder de Pelgrims in Jeruzalem.

(Vertaald uit „Der Mission und Heidenbote.")

Een buitengewone werkzame bondgenoot der Zendingsgenootschappen is het Britsch- en Buitenlansch bijbelgenootschap. Het levert op de meeste zendingsvelden den Zendelingen de wapenen des Woords. Het doet dat vooral op zulke zendingsvelden, waar niet te verwachten is, dat de Zendelingen reeds het volle bedrag voor de H. Schrift van de inboorlingen bedingen kunnen en doen dit onder Zendingsvoorwaarden, d.w.z. het verwacht slechts, zooveel van de Zendelingen terug in betaling voor de H. Schrift, als zij er van de inboorlingen voor ontvangen. In 424 talen heeft het bijbelgenootschap nu de H. Schrift of gedeelten er van gedrukt en verspreid.

Op zeer vele zendingsvelden heeft het genootschap ook eigen agenten en colporteurs. Van de laatsten heeft het er in Europa en daarbuiten, in 't geheel 1100. Waar geen agent in de buurt is, zijn de colporteurs hunne plaatsvervangers voor de Zendelingen in dat gebied. In het vorige jaar verspreidde het bijbelgenootschap over de zes millioen bijbels en gedeelten er van.

Het volgend bericht van den bijbelagent Hooper in Alexandrië (Egypte) geeft ons een blik in het werk van een colporteur te Jeruzalem gedurende den laatsten Paaschtijd.

Ieder jaar is Jeruzalem gedurende de Paaschweken vol van vreemde Pelgrims, die uit verre landen daarheen gereisd zijn. Het is een eigenaardig en indrukwekkend schouwspel, het tezamen stroomen der verschillende nationaliteiten, volkeren en talen gade te slaan, die overeenkomstig hunne godsdienstige gebruiken op die plaats aanbidden willen, die zij voor het graf van hunnen gemeenschappelijken Heer en Heiland houden.

De Pelgrims zelfs vormen tezamen een op elkander gedrongen schare. Mannen en vrouwen in zonderlinge optocht, de kleederen dikwijls gescheurd en door de verre reis erg vuil. In de nauwe straten hoort men eenige dozijnen verschillende talen. Met het laatste Pascha hebben over de 20,000 Pelgrims de heilige stad bezocht. Russen, Bulgaren, Roemeniërs en Grieken zijn de meesten.

Deze jaarlijksche pelgrimstochten bieden het Bijbelgenootschap een voortreffelijke gelegenheid aan tot verspreiding der H. Schrift.

Zoo werden ook nu weder maatregelen genomen, om onder de menigte der bezoekers een bizondere colportage-arbeid te beginnen. De colporteur E. Nicholas werd daartoe aangewezen om in verbinding met den bijbeldepothouder Musa Haim in Jeruzalem dit werk te beginnen. Hunne pogingen hadden het gelukkige gevolg, dat binnen 5 weken 774 Bijbels en gedeelten ervan aan de Pelgrims werden verkocht.

Er werden precies 52 Bijbels, 323 N. Testamenten en 399 gedeelten van den Bijbel verkocht, in niet minder dan 18 verschillende talen. De meesten der Pelgrims zijn doorgaans arm, maar de H. Schriften werden hun voor zulke prijzen aangeboden, dat zij ze wel betalen konden. Anderen daarentegen zijn schijnheilig en onwetend en zeggen niet alleen, dat dit protestantsche boeken zijn, maar wenden ook de grootste moeite aan, om andere Pelgrims te verhinderen, exemplaren der H. Schrift te koopen. Door de hoofdstraat van Jeruzalem, welke naar het Russische klooster uitloopt, trokken dagelijks honderden van deze Pelgrims en daar nam de colporteur zijn standplaats dagelijks van 's morgens 7 tot 's avonds 6 uur in.

De vele Pelgrims in Jeruzalem vormen te zamen met de vele Touristen welke deze stad te dier tijd bezoeken een hoogst opvallende en kosmopolitische of wereldburgerlijke schaar.

Menige belangrijke ervaring kunnen die colporteurs uit hunnen arbeid mededeelen. Een oude dame, die van geboorte Russin was, maar vloeiend Grieksch sprak, was verwonderd, in Jeruzalem een Bijbel in haar eigen taal te vinden. Nadat ze zorgvuldig dat

boek onderzocht en er zich van verzekerd had, dat het wel echt was, kende hare vreugde geen grenzen.

Zij betaalde met blijdschap den prijs, en maakte zich op, om hare vrienden te zoeken, welke ook exemplaren van de H. Schrift wenschten te hebben.

„Een Grieksche pelgrim," zoo schrijft de colporteur Nicholas, die alleen maar Turksch kon spreken, kocht een Grieksch-Turksche bijbel, d.w.z. de Turksche vertaling in Grieksche letters gedrukt, onder de voorwaarde, dat ik hem de brieven van Paulus zou voorlezen en verklaren, die, zooals hij zeide, hem groote blijdschap gaven.

Ik stemde gaarne toe, ze met hem te lezen en te verklaren, voor zoover ik dat kon. Tien dagen lang kwam hij geregeld iederen avond bij mij en bracht dan meestal twee of drie van zijne vrienden mee. Aan het eind was hij zeer dankbaar, en zijne vrienden kochten ook eenige exemplaren der H. Schrift voor zich."

Een diepe vereering voor het boek van God legden deze eenvoudige menschen aan den dag, en dezulken, welke niet lezen konden, kochten dikwijls exemplaren voor hunne zonen en dochteren in het vaderland. Een interessant geval was dat met eene arme vrouw van 60 jaar, welke een Bijbel kocht, om die voor haar vader mede te nemen, die, zooals zij zeide, nog gezond en sterk was.

Menigeen van deze soort christelijke menschen, die zelf niet lezen konden, legden in hun ijver, om het zuivere woord te hebben, zeer veel zorg aan den dag. Een vroeg: „Is het wel de geheele Bijbel?" Een ander: „Bevat hij ook de geschiedenis van Jozef en zijne broeders?" „Bevat hij ook de Evangeliën en de geschiedenis van Koning David?" Eerst wanneer deze en dergelijke vragen met herhaalde verzekeringen bevestigend beantwoord waren, werd tot de koop besloten.

De arbeid van het bijbelgenootschap in Jeruzalem ontving ook de goedkeuring en aanbeveling van de Russische en Grieksch-kerkelijke waardigheidsbekleeders.

De Russische Archimandrit nam een ex. van den Russischen Bijbel aan. Vier bizonder gebonden exemplaren van het N. Testament in de Grieksche taal werden aan den Griekschen Patriarch van Jeruzalem door den vertegenwoordiger van het bijbelgenootschap gegeven. Hij nam de Testamenten vriendelijk aan, en betuigde veel sympathie voor den wereldomvattenden arbeid van het Britsch- en buitenlandsch bijbelgenootschap.

Hij drukte zijn verwondering uit, toen hij hoorde, in hoeveel talen de H. Schrift vertaald was, en zeide, dat het een verbazende onderneming was, zoowel van godsdienstig als van litterärisch standpunt beschouwde. De breede grondslag, op welke het bijbelgenootschap georganiseerd is, beviel den Patriarch zeer, terwijl haar groot doel en hare arbeidskracht zijne hooge bewondering te voorschijn riepen.

Met een gift voor het genootschap, zond hij den volgenden brief aan den Agent mr. Hooper.

„Damianus, de allergezegendste en heilige Patriarch van de heilige stad Jeruzalem en van heel Palestina, Sirië, Arabië, aan de andere zijde der Jordaan, Kanaän in Galilea en het heilige Zion.

„De hoogst eerwaarde Heer E. Thomas Hooper, Director van het Britsch- en Buitenlandsch bijbelgenootschap in Egypte.

Wij bidden des hemelsch rijksten zegen af op uw Hoogwelgeborene. Wij hebben de vier N. Test., welke uw Hoogwelgeborene ons gezonden heeft in goeden staat ontvangen en drukken hierdoor onze zeer hartelijke dankbaarheid uit, welke U zoowel door de gave zelve toekomt, als door de vriendelijke aanbieding er van.

„Buiten de betamelijke uitdrukking van onzen dank zenden wij daarom onze hartelijke gebeden tot onzen Heer en Heiland op, die ons met het hemelsche en eeuwige brood der Schrift spijst, indien we Hem aanbidden, dat Hij U sterke en behouden moge, door Zijn onoverwinnelijke genade in Uw Hoogwelgeboren onvermoeid streven voor de uitbreiding van het Woord Gods hetwelk Gode welgevallig is".

Geschreven in de heilige stad, 6 Maart 1910.

Een ernstige bidder tot den Heer voor uw Hoogwelgeborene,

Damianus, Bischop van Jeruzalem.

Zeker kunnen ook deze bijbels en bijbeldeelen, die van het laatste Paaschfeest in Jeruzalem, door de Pelgrims mee naar hun vaderland genomen zijn, hier en daar nog tot een zegen zijn. Gods Woord is immers levend en krachtig en het kan onder de werking des H. Geestes ook waar de mondelinge uitlegging ontbreekt, als een zaad der wedergeboorte ontkiemen.

En daarvan ervaart het Bijbelgenootschap gedurig weer iets. Mocht de Heer nog verder rijken zegen geven op het groote uitgebreide werk, dat het Britsch- en Buitenlandsch Bijbelgenootschap te doen gegeven is.

H. M. J. t. B.

Unie van Baptisten in Groot Brittannië en Ierland.

In ons vorig no. maakten wij melding van de Jaar- of Voorjaars-vergadering van de Unie. De zeer omvangrijke arbeid op die vergadering begint in den regel met het aftreden van den President, die als zoodanig het afgeloopen jaar fungeerde, en de installatie van den nieuwen President, die een jaar als vice-President gediend heeft. Dit jaar trad af Sir George W. Macalpine en trad in diens plaats op Dr. Edwards van Cardiff.

Van een President der Unie gaat in Engeland nog veel invloed uit onder de Baptisten. Zijn openingsrede bij het innemen van den presidentszetel, wordt met spanning afgewacht en met groote belangstelling door duizenden beluisterd, en nog lang daarna levert die rede stof tot velerlei gesprekken en beschouwingen, alsmede schrijfstof aan de mannen van de pers.

Ook dit jaar was de belangstelling groot, want immers niemand minder dan den hooggeëerden Dr. Edwards zou nu de hoogste plaats in de Unie gaan bekleeden, naar zijn krachtige taal zou men luisteren.

Ook een breede schaar van studenten, ook van Cardiff, waren aanwezig om er van te genieten.

Het onderwerp der rede van den President was: „Vereenigd Christelijke onderneming en nationale ontaarding“ (United Christion enterprise and national evils).

In zulk een Presidentsrede worden dan alle belangrijke punten van de roeping, positie en arbeid der Baptisten, zoo de Buitenlandsche als Binnenlandsche in beschouwing genomen. In den regel zeer belangrijk, ook in verband met de richting en tactiek, die gevolgd zal worden.

De invloed van den President wordt des te meer gevoeld, omdat zijn taak niet maar is de vergadering te presideeren, maar gedurende zijn zittingsjaar zoowat geheel Engeland, Schotland en Ierland te bereizen om zich met den toestand en de aangelegenheden der gemeenten op de hoogte te stellen. Dank zij de auto, kan er heel wat afstand afgelegd worden. Zoo had de afgetreden Pres. in het vorige jaar 15000 mijlen afgereisd.

President Edwards behoort, evenals de meeste Baptisten in Wales, tot de geslotenen, d. w. z. die alleen met gedoopten broodbreken. Ook dit maakt reeds een onderwerp van gesprek en geschrijf in Engeland uit.

De President is een vurig ijveraar voor de zending onder heidensche volken, maar — zoo beweerd hij, diep ernstig — om met vrucht voor de zending te arbeiden, moet ge eerst zorgen in uw eigen huis de zaken in orde te hebben!

God zegene onze zoo actieve broederschap in Groot-Brittannië ect. en de gansche gemeente Gods over de de aarde verspreid!

N. v. B.

Het Tafelgebed.

Iemand heeft eens beproefd een overzicht te geven van alle gebruiken en gewoonten, die bij verschillende volken der aarde vóór het nuttigen der maaltijden worden in acht genomen. Het is belangwekkend, hoe wijd verspreid het gevoel is der verplichting, vóór het genot der aangeboden gaven ook den Gever op één of andere wijze te danken of aan te roepen.

Volgens de overeenstemmende berichten van reizigers zullen de heidensche negers van geen enkele spijze genieten, zonder een deel er van aan de goden te offeren — de bij hen gebruikelijke wijze om hunne dankbaarheid te toonen. De Indianen en de volksstammen van Siberië werpen het eerste stuk van hun maaltijd in het vuur, om den zegen hunner goden over het andere in te roepen. De vrome Chinees gebruikt niets, voordat hij de spijze op het huisaltaar heeft nedergezet, waardoor hij ze als het ware eerst zijn God aanbiedt; eer hij de schotels wegneemt, verricht hij een korte huisdienst voor zijn afgodsbeeld. De Brahmanen nemen voor het eten een stuk gewijde kool en roepen, onderwijl ze daarmede het voorhoofd aanraken, luide de naam huns Gods aan.

De Romeinen en Grieken van den ouden dag plengden steeds voor de maaltijden den goden een drankoffer; echter ook met woorden, en niet alleen in een symbolische handeling, verrichtten de Romeinen iets als een tafelgebed.

De heidensche bewoners van de Sandwich-eilanden heffen voor den maaltijd een lofzang aan. De Nubiërs spreken voor en na het eten een gebed uit. De bewoners van Madagascar buigen zich diep, als zij van tafel opstaan en begroeten hun geesten. De Laplanders klappen in de handen en roepen: „Goede God, wees geloofd voor de spijze“. De Muzelmannen zetten zich niet neer om te eten zonder te zeggen: „In den naam des genadigen en barmhartigen Gods!“

Het oude Israel heeft altoos het tafelgebed onderhouden. Het volk Gods vergat niet, dat alles wat het genoot, uit de hand des Heeren kwam, en dat zij, overeenkomstig wet en gebod den Almachtige voor Zijne gaven hadden te danken.

Van den Heiland staat geschreven dat Hij „opzag naar den Hemel en dankte“ voordat Hij spijze nam. Onder hen, die zich naar Christus noemen, is nog altoos het tafelgebed gebruikelijk, al mag niet worden ontkend, dat het voor velen helaas niet veel meer dan een vorm geworden is.

Alleen in die kringen, welke met God en Zijn dienst hebben afgedaan, wordt het tafelgebed nagelaten. Als het redelooze vee nemen zij hun voedsel tot zich. En hoe beschaafd en verlicht zij zich ook mogen achten, in dit opzicht zijn zij gezonken beneden den heiden, die erkende, dat wat hij voor goeds ontvangt, een geschenk is van den Verhevene, van Wiens geslacht de mensch is en Die de eeuwigheid in zijn hart gelegd heeft.

Berichten.

De Gemeente te Harlingen hoopt Pinkstermaandag e.k. D.V. een Liefdemaal te houden, en noodigt ter bijwoning alle brs. en zrs. van naburige zuster Gemeenten uit, ten einde den band der liefde te versterken en den Naam onzes Gods te verheerlijken. Zeer gaarne ontvangen wij tijdig bericht van de Gemeenten hoe veel gasten denken tot ons over te komen, en met welke reisgelegenheid, opdat de regelingscommissie tijdig voor middagmaal, en des gewenscht, voor nachtlogies kan zorgen.

Aanvang Liefdemaal 's middags 2 uur en einde 's avonds 6 uur precies. Van 6 tot 7 Avondmaal.

Alle vergaderingen in het locaal „Beth-El“ Anjelierstraat.

Adressen: P. Buining, Bosboom Taussaintstraat 45.
H. J. de Vries, Trekweg bij Harlingen.

Regelingscommissie.

N.B. Bij aankomst van spoor en tram zal een gids staan, kenbaar aan (een blauw lint in 't linker knoopsgat) voor degenen die in Harlingen den weg niet kennen.

Zending-lectuur.

De Utrechtsche Zendingsvereeniging geeft uit een zeer practisch boekje, bevattende een elftal korte verhalen of liever vertellingen, in aantrekkelijken stijl geschreven door haren Zendeling Van Hasselt te Kwawi (Nieuw-Guinea). De vertellingen verplaatsen den belangstellenden lezer geheel, in den geest, op het Zendingsveld, doen onwillekeurig met de Zendelingen medeleven en wekken liefde voor de zending in het hart op. 't Uitwendige en 't inwendige maken 't boekje aantrekkelijk. 't Kost slechts 15 cent.

Besteladres: Rechter Rottekade 63, Rotterdam.

Uit de gemeenten.

's GRAVENHAGE. Aangenaam is het ons van uit de rij der Gemeenten in ons Vaderland, ook onze stem te laten hooren als een Gemeente met een eigen Voorganger. Onze geachte en geliefde Broeder N. van Beek, in Januari van dit jaar tot ons overgekomen, heeft, niettegenstaande zijne liefde voor de Gemeente te Stadskanaal en haren uitgebreiden arbeid, en de teedere banden waardoor genoemde Gemeente, een lange reeks van jaren aan hem verbonden was, als de door den Heer voor hem aangewezen weg gezien, om zijne schreden naar 's Gravenhage te richten, om, wat wij biddend wenschen, nog lange jaren onder en met ons te arbeiden in 's Heeren wijngaard.

Wanneer wij dit schrijven, worden onwillekeurig onze gedachten teruggeleid naar vervlogen jaren, toen Br. F. J. van Meerloo onze Voorganger was, en herinneren ons onder den arbeid van onzen tegenwoordigen Voorganger, den arbeid onder ons van Br. van Meerloo, die ook in dit opzicht niet ongezegend voor ons geweest is, om in de huidige omstandigheden te kunnen verkeeren, die ons onder des Heeren leiding in staat stellen een geheel eigen voorganger te bezitten.

Onze Gemeente gevoelt zich gelukkkig met haren Herder en Leeraar, wiens ernstig streven steeds blijkt, de schapen van 's Heeren kudde te leiden onder de hoede van den Grooten Herder der schapen, onzen Heere Jezus Christus.

Wat betreft onzen arbeid naar buiten, gaat niet zoo voetstoots. Aanknooping aan den arbeid van christenen buiten onze Gemeenten valt niet zoo makkelijk voor, toch wel eenigszins, met name den arbeid van de stads-evangelisatie „Jeruël," met welke wij wel eenige samenwerking hebben, zoo nu en dan werd Br. van Beek uitgenoodigd daar te spreken.

De arbeid te Rotterdam onzer Gemeente, waar Br. v. B. wekelijksch een avond heenging, wacht thans op een eenigszins geschikt lokaal.

Op een aanvrage der Gemeente te Haarlem, om onzen Voorganger wekelijksch in haar midden te hebben moesten we voorloopig afwijzend beschikken.

Zondag 7 Mei moest de Gemeente om gelukkige redenen een bizondere vergadering beleggen. Een Broeder te Bergen op Zoom, door middel van den arbeid van Broeder Fabri tot den Heer gebracht, had zich met verzoek tot opname in de Gemeente bij ons aangemeld, en was daartoe overgekomen, om belijdenis des geloofs af te leggen, en werd dan ook met algemeene stemmen toegelaten en 's avonds gedoopt, waarna we ons mochten scharen rondom den disch des N. Verbonds.

Onze Voorganger begroette in 't bizonder onzen pasgedoopten Broeder en wenschte hem toe in zijne plaats van inwoning en in zijne omgeving den Heer te belijden en trouw te dienen.

Tevens onzen Broeder Fabri, hem geluk wenschende met de vrucht van zijnen arbeid waar hij nu met zijn geestelijken zoon aan de tafel des Heeren mocht aanzitten.

Br. Fabri gaf in warme bewoordingen zijn blijdschap te kennen, dat hij nu, na lang verbeiden met de Gemeente zich mocht vereenigen.

Ook mocht Br. v. B. met blijdschap twee dochters van Br. List, welke in de verpleging werkzaam zijn te Delft, begroeten met de herinnering, hoe hij hun vader als jonge man te Groningen had gekend, en leeren liefhebben om zijn eenvoudige en degelijke hulp in den dienst des Heeren.

Een paar jonge dochters die onze Avondmaalsviering bijwoonden werden aangespoord ernst te maken met hunne overwegingen aangaande den wil des Heeren, waarmede zij werkzaam zijn.

Br. Louw sprak een woord van vermaning en troost aan Ouders om zonder ophouden te bidden om de bekeering hunner kinderen, en waar zij bekeerd zijn tot doortasten, wat betreft den wil des Heeren in zake den Doop en het gemeentelijk leven, en, wijzende op hetgeen we van den arbeid van Br. Fabri mogen aanschouwen, kinderlijk te gelooven dat, waar wij zaaien, de Heer op zijn tijd den wasdom geeft.

En nu nog een enkele vermelding van een gedachte, uit de omstandigheden geboren en daardoor uitgesproken, dat we, zijnde wel dankbaar met ons (gehuurd) vergaderlokaal, toch daarmede niet voldaan zijn, vooral omdat ons lokaal zoo zeer ongeschikt is gelegen in een buurt, waar iemand, die het niet weet, ons niet licht vindt. Zijn we gekomen tot de oprichting van een bouwfonds, met de hoop daardoor nog eens te kunnen geraken tot een vergaderlokaal, meer in het centrum der Stad.

Met onzen vriendelijken broedergroet aan al onze medeverbondenen, en in 't bizonder aan onze uitwonende leden der Gemeente, zooals het gezin van Br. Barendrecht te Spijkernisse, fam. v. d. Spoel te Alphen a. d. Rijn, Zr. v. d. Meer te Noordwijk, de familie Fabri en br. van der Werf te Bergen op Zoom, Zr. Louw in Egypte en de broeder- en zusterkring te Rotterdam, etc.

P. J. L. DE WIT, Secr.

Geliefde Brs. en Zrs.!

EXLOËRMOND. Het deed ons goed op „Goeden Vrijdag," weer eens bij vernieuwing in den geest te toeven bij het Kruis onzes Heilands. Al is het dat niet alle brs. en zrs. hier in E'mond op dien dag opgaan naar ons bedehuis, omreden veler werkzaamheden dit meebrengt, toch waren we nog velen, die naar 't Kruisevangelie luisterden. De Paaschdagen was ons lokaal flink bezet. Den eersten dag waren er weer twee doopcandidaten uit Barger-Oosterveen. Het waren twee gehuwde mannen, die heel best onder ons bekend waren.

Schrijver dezes was zeer verrast, (en zoo zullen er zeker meer geweest zijn) toen hij die eene broeder de hand reikte. Deze broeder, eertijds zoo'n ruw man, nu zulk 'n lieve belijder van Jezus. We hadden té veel met hem omgegaan en konden de omkeering haast niet gelooven.

Nu klonk bij het hooren zijner belijdenis: Omdat ik Jezus ken als mijn Verlosser daarom wensch ik hem te volgen ook in den Doop. De andere broeder was meer ingetogen, doch ook hij koos beslist Jezus te volgen.

Onze Voorganger, br. Huizinga, had bij deze gelegenheid tot tekst: Openb. 1 vers 18 vanaf de woorden: Vreest niet, enz. en las voor, het opstandingshoofdstuk van Matth. 28. In ernstige bewoordingen werden èn de brs. en zrs., èn degenen die nog niet den Heiland kenden toegesproken. Daarna volgde de doopsbediening. Na nog enkele opmerkingen omtrent het wezen des doops uitgesproken te hebben, werd dit samenzijn besloten met de viering van 't Heilig Avondmaal. Ja waarlijk, we hebben veel goeds genoten, en zijn Gode dankbaar voor al Zijne weldaden aan onze Gem. bewezen.

Zegene de Heer al de Gemeenten en zij de gebedsgeest Zijner kinderen vurig naar Gods wil. Onze bede zij: „Heer blijf bij ons."

W. TALENS, Secr.

DEVENTER. Aan den avond van 29 April mochten wij als feestgangers ons „Bethel" weder bezoeken. Hiertoe waren wij uitgenoodigd door br. H. Roeles en zr. N. M. Brandt, welke op dezen dag hun huwelijksfeest wenschten te vieren. En wij kunnen zeggen dat het ons goed was om daar samen te komen, want nevens de versnaperingen, samenspraken en voordrachten werd er nog menig woord gesproken tot Eere van God, en getuigenis gegeven van verlossing, welke er is in Christus Jezus; dit toch is het ware voedsel voor onze zielen, waardoor wij opgebouwd worden in ons heilig geloof. Ook de Zangvereeniging „Emmanuel" liet zich niet onbetuigd en gaf ook eenige liederen ten beste, en wij hoopen dat het zaad hetwelk daar is gezaaid vrucht moge dragen voor de eeuwigheid.

Woensdag daaropvolgende mochten wij weder samenkomen, om de Huwelijksinzegening van genoemde br. en zr. bij te wonen. Ook daar werden wij er bij vernieuwing bij bepaald welke hooge roeping man en vrouw jegens elkander wederkeerig hebben te volbrengen, en wij hopen dat dit nog velen tot leering, maar bovenal br. en zr. Roeles tot zegen moge geweest zijn, opdat de naam van God ook in hun leven verheerlijkt worde.

Tot hiertoe hebben wij u verteld van br. H. Roeles doch thans komt de beurt aan onzen geachten Voorganger, br. B. Roeles zelf, die ons aan den avond van Zondag 14 Mei had uitgenoodigd om met de Gem. zijn geboortedag te herdenken. Ook van dezen avond kunnen wij zeggen, dat onze zielen genoten; want ook verschillende brs. spraken daar een woord van vermaning en opbouwing om tevens onzen 60-jarigen Voorganger te feliciteeren. Even als vorige jaren mocht de Gem. als blijk van waardeering een geschenk den Voorganger offreeren, hetwelk door hem dankbaar werd aanvaard, wel wetende, dat het dankbare zielen waren, die hem hiermede wenschten te verrassen.

Op dit festijn liet zich de Zangvereeniging bij vernieuwing hooren en ook de dienende Martha's ontbraken niet. Zoo heeft dan op deze feestavonden alles te zamen een goed geheel gevormd. Mogen de woorden daar gesproken nog velen tot een blijvenden zegen zijn.

Namens de Gem. Deventer,

E. STEENBERGEN, Secretaris.

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van T. J. de V. te Leeuwarden f 7.56, van G. H. ter B. te Haarlem f 10.37[5]. N. v. Beek.

LIEFDEGAVEN.

Voor de Zending.

Ontvangen van de gemeente te Den Haag f 40.—. Van 2 jonge bloemenverkoopsters op een bruiloft te Deventer f 3.50.

N. Pekela. E. H. de Groot.

Voor den Reizenden Prediker.

Ontvangan van de Gemeente te Stavoren f 6.25[5]. Door Br. Kuipers van de Gemeente te Hoorn f 9.43.

F. J. VAN MEERLOO, penningm.

BLADVULLING.

Opent gij des morgens de oogen voor het licht,
Denkt: „Op mij staart uit den hoogen Gods gezicht."
Op uw rustbed neergelegen in den nacht,
Zij dit denkbeeld u ten zegen: „God geeft acht."

BEETS.

Minacht nooit, wie zijn gevallen;
Eert den mensch, zijn schuld ten trots,
't Stof der zonde moogt bedekken,
Tóch draagt hij de beeltnis Gods.

De Zondag zij me een heilge dag,
De liefste dag van al de zeven;
Wel mij, zoo hij mij leeren mag
Om e l k e n dag voor God te leven!

Kennis zij macht:
Geen macht is goed geplaatst,
Ten zij er wijsheid zij,
Er boven of er naast.

Geen mensch, geen wereld vermag iets wezenlijks of duurzaams tegen de kracht der waarheid, de kracht van God!

ADVERTENTIËN.

Dankbetuiging.

Wij kunnen niet onthouden onzen openlijken dank aan onze verb. en gel. in Chr. Jezus, bizonder onze gel. gem. Sneek voor de verootmoedigende blijken van waardeering, den 10 Mei ondervonden, die wij niet dan met onze toewijding in 's Heeren kracht hopen te vergelden.

H. VISSER.
B. VISSER—DE BOER.

Sneek, Mei 1911.

Aan den avond van den 10den Mei ontsliep zacht en kalm, na een langdurig en smartelijk lijden, onze innig geliefde Zoon, Broeder en Behuwdbroeder

HENDRIK ALBERTUS

in den ouderdom van 29 jaar.

De Heer, Wiens doen enkel wijsheid en liefde is, nam hem tot Zich, dies wenschen wij in Zijnen wil te berusten.

Gezang 182 vrs. 4 en 1.

H. HENDRIKS.
Chr. HENDRIKS-BRANDS.
Chr. KANON-HENDRIKS.
K. KANON.

ZUTPHEN (HOVEN),
Weg naar Voorst 52.

No. 1256. DONDERDAG 25 Mei 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post *f* 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

HEMELVAART.

O wolke van Gods Heerlijkheid!
Naamt gij den Heiland weg van voor onz' oogen,
Verberg Hem vrij, Die opvoer naar den Hoogen,
Diens Beeltenis blijft in mijn hart geprent,
Tot aan mijn levens end!

Gelijk de Heiland henenvoer,
Verschijnt Hij eenmaal weder op de wolken,
Als Redder of als Rechter aller volken;
Dan snel ik Hem aanbiddend te gemoet,
Met heel den zaalgen stoet.

(Overgenomen).

De belangrijkheid van 's Heeren Hemelvaart.

Doch ik zeg u de waarheid:
het is u nut, dat ik weg ga.
Joh. 16:7.

De dag van heden is weer een bepaalde herinneringsdag, en daarom een dag van eenigszins bijzondere beteekenis. We vieren dien dag niet naar Goddelijk bevel, maar in verband met de treffende gebeurtenis, die ons met bijzonderen nadruk onder de aandacht gebracht wordt. 't Zijn de groote feiten uit het leven en werken van onzen Heiland, welke ons op bijzondere tijden — als Kerstfeest, Goede Vrijdag, Paschen, Hemelvaartsdag en Pinksteren eens afzonderlijk voor den geest gebracht worden. Dit is van groot belang, want al die bijzondere herinneringen aan onzen Heer en aan Zijn volbracht werk, hebben we noodig om een volkomener overzicht te bekomen en te behouden van de volheid van heil, dat in Jezus Christus tot de menschheid is afgedaald en den zijnen is geopenbaard.

Heden denken wij aan het toppunt van heilsopenbaring door den Heiland op aarde. De Heilige Geest leert ons de hooge en diepe beteekenis, alsmede de heerlijkheid dier openbaring kennen en er in leven.

De vraag geldt voor heden: in welk verband staat 's Heeren hemelvaart tot de heilsopenbaring, of m. a. w. welke belangrijkheid hebben we op te merken in 's Heeren hemelvaart. En het antwoord moet zijn: zeer veel,

Voor den Heer zelf,
Voor Zijne discipelen,
Voor de wereld.

Voor den Heer zelf toch was de hemelvaart de beeindiging zijner aardsche vernedering — de voltooiïng van al Zijn dienen en lijden op aarde, als ook van zijne opstanding. Hij is als Vorst des levens, als Overwinnaar over alle machten des doods en over de wereld met al hare vijandelijke beginselen, ten hemel verhoogd. Hem is gegeven alle macht (gezag) in den hemel en op aarde. Deze macht is Hem niet gegeven bij zijn hemelvaart; neen, deze was Hem reeds van eeuwigheid af, naar den eeuwigen raad des Vaders gegeven. Die macht heeft de Heer menigmaal, ook in de dagen Zijns vleesches doen blijken, maar zij is bijzonder aan het licht getreden in de opstandingsheerlijkheid, van welke de hemelvaart hier op deze aarde de hoogste openbaring is.

De Middelaar, d e m e n s c h Jezus Christus, is ten hemel gevaren. Hij de „eersteling“ in de opstanding, de verheerlijkte mensch, is wel als aardbewoner aangewezen en bestemd, maar het opstandingsleven, in zijne volle openbaring, is niet geschikt voor deze

zondige verdorven aarde, en deze kan de verblijfplaats voor den mensch der opstanding niet zijn. Daarvoor is noodig een nieuwe aarde, op welke gerechtigheid wonen zal. Die nieuwe aarde verwachten wij op grond van Gods belofte en volgens het volbrachte verlossingswerk des Heeren. De opgewekte en in de hemelvaart verhoogde en verheerlijkte Heiland, is ook de verpersoonlijking van de geheele nieuwe schepping. Zoo als het Hem gegaan is zal het al de zijnen gaan en zal het geschieden met de geheele schepping; het Goddelijk leven overwint in alles en in allen den dood en doet triumfeeren over alle machten der hel en des doods!

Intusschen is nu reeds door den opgevarene de aarde met den hemel in een nieuw en nauwer verband gebracht. Jezus is de Jakobsladder, die hemel en aarde verbindt en waarop de Engelen Gods op en neder klimmen. (Zie Joh. 1 : 52). Die verbinding heeft haren diepsten grond en beteekenis in de éénheid der Gemeente op aarde, en haar Hoofd in den hemel. Hier vinden we de voortdurende correspondentie tusschen den hemel en de aarde, en een onafgebroken gemeenschap. Gelijk de Hoogepriester des Ouden Verbonds schijnbaar gescheiden was van zijn volk als hij in het allerheiligste tot God inging, maar daar toch, juist dan, de innerlijkste, meest werkelijke eenheid tusschen het volk en zijn Priester openbaar werd — zoo is het ook in betrekking op het volk des Nieuwen Verbonds en zijn hemelschen Hoogepriester. En Christus is niet ingegaan in het heiligdom, dat met handen gemaakt is, maar in den hemel zelven, om nu te verschijnen voor het aangezicht van God voor ons. (Hebr. 9 : 24). Dit wijst op het hemelsch karakter des Christendoms, zoodat alle verwereldlijking en verzinlijking, ontheiliging is, waarmede dan ook de kracht moet verloren gaan.

Voor Jezus trouwe volgelingen heeft de hemelvaart eene bijzondere, hooge beteekenis. Zij worden er door van hun meer gelijkvloersche, aardschgezinde gedachten afgebracht, en worden zoo meer in hemelsche richting geleid, ten einde ook vervuld te kunnen worden met den Heiligen Geest der belofte. Zoo wordt hunne kennis van den Heer, meer volkomen en hooger. Hun begrip van het eeuwig koninkrijk van Christus meer zuiver, overeenkomstig den aard van dat koninkrijk. Hunne harten worden met den Heer hemelwaarts opgetrokken en daardoor het verlangen naar zijne komst in heerlijkheid gewekt. Het anker hunner hoop ligt vast achter het binnenste voorhangsel, daar, waar de „Voorlooper" vóór hen is ingegaan. Hunne hoop is een levende hoop, en even vast en zeker als het feit, dat het Hoofd der Gemeente ten hemel opgevaren is, en daar vertoeft als hun verzoenende Hoogepriester, hun Voorbidder, hun leven en hun Heer, die de zijnen daar plaats bereid, hen wenkt en wacht.

Welk eene sterke vertroosting moet het geweest zijn voor den eersten christen-martelaar Stéfanus, toen hij onder de steenworpen der Joden, kon betuigen: „Ziet, ik zie de hemelen geopend, en den Zoon des menschen, staande ter rechterhand Gods.

Voor hoe vele duizende lijders, verdrukten en bedrukten is het vaak eene verkwikking geweest, te weten en te bedenken, een Heer in den hemel te hebben, die uit zijn verhevene eeuwige woning op hen nederziet en hun verzekert: „Ziet, ik ben met U al de dagen tot aan de voleinding der wereld."

Wij kunnen onze blikken nog op breeder veld laten weiden, en de beteekenis van 's Heeren hemelvaart in verband denken met het heil der geheele wereld. De Opgevarene is de Zaligmaker der wereld. Zijn hemelvaart had, even als alles, wat Hij deed, ook beteekenis, hetzij tot heil of hetzij ten oordeel voor deze wereld.

De Heer ging van deze aarde heen, en liet hier een Hem en Gode vijandige wereld achter. Hij toont echter zijne lankmoedigheid en liefde voor de schepselen dezer aarde; want Hij laat ook de Zijnen hier achter die de vruchten van Zijn volbracht werk, den volken zullen gaan aanbieden, en daartoe met Zijn hemelsche kracht bezield, met Zijn Geest zullen vervuld worden. Zijne verloste Gemeente is *de* zegen, die Hij op aarde en onder de menschen achterliet. Evenals eens „de vader der geloovigen" door God verkoren en gezegend, midden onder de afgodische volken geplaatst werd, opdat hij en zijn geslacht de drager van den zegen der volken zoude zijn, en ten zegen, zoo ook Christus en zijn geestelijk geslacht.

Van den hemel zal Hij Zijne zegenstroomen doen afdalen en stroomen des Heiligen Geestes neerzenden, waarin de Zijnen gedoopt zullen worden, ten einde gewijd te zijn tot den priesterlijken dienst onder de volken.

Nu is de waarachtigheid en heerlijkheid van den Zoon Gods bevestigd geworden; van nu aan wordt het menschelijk geslacht voor de keuze geplaatst tusschen aannemen of niet aannemen van Hem, in Wien al het heil der natiën en de eenige mogelijkheid om zalig te worden, geopenbaard en aangeprezen wordt.

Leven voor den hemel en voor de dingen die boven zijn, òf voor de aarde en de dingen die beneden zijn, zijn de twee gansch uit elkaar loopende levensrichtingen der menschen kinderen. Naar hooger tot de heerlijkheid van den verheerlijkten Christus en de heerlijkheid der kinderen Gods, òf afzinken dieper onder het oordeel, naar het eeuwig verderf, dat zijn de beide levensuitkomsten onder ons geslacht.

Ziet toe, lezers, wat gij met Jezus doet!

Gij voert ten hemel op, vol eer;
De kerker werd uw buit, o Heer!
Gij zaagt uw strijd bekronen
Met gaven tot der menschen troost;
Opdat zelfs 't wederhoorig kroost
Altijd bij u zou wonen.

's Gr. N. v. B.

Stel tegen drift geen drift.

Stel tegen drift geen drift, maar wacht uw tijd
[en duik
De hartstocht is geen kracht, maar krachtsverbruik.

Uit breeden kring.

Waarde Theophilus!

Hoewel reeds druk aan 't inpakken voor onze verhuizing naar Haulerwijk, moet ik er toch nog maar een oogenblikje afnemen om u een en ander mede te deelen van mijne laatste reis naar Hoorn, vóór dat mijn schrijfgereedschap ook in der haast mee ingepakt wordt.

Zaterdag 22 April l.l. vertrok ik welgemoed uit Apeldoorn, om de kleine gemeente te Hoorn nog eenige dagen te dienen, waar men al een tijdlang naar mijn komst had uitgezien. Te Amsterdam werd ik reeds verrast door broeder Br. en zijn zoon, die onverwacht voor mij in de coupé stonden en 't laatste deel der reis meemaakten, dat onder gezellig gekout ons minder lang viel, en weldra stapten wij uit en werden te Hoorn door den ouden broeder v. Velde verwelkomd, die nog maar niet ouder schijnt te worden, en zoo ging 't samen naar de woning van br. Broertjes, onder wiens gastvrij dak ik als naar gewoonte logeeren zou.

Nog dienzelfden avond ontving ik bezoek van den heer Hoekstra, Voorganger der z.g.n. „Hersteld Apostolische Gemeente," met welke eenige weken te voren onze Baptiste Gemeente overeengekomen was, eens een paar maanden te beproeven of samenwerking ook mogelijk zou zijn. Die samenwerking bestond dan hierin, dat de heer H. beurtelings optrad, in zijn eigen kerk en in 't lokaal van de Baptisten, maar nu werd goedgevonden, dat de Reizend Prediker den dienst in 't lokaal zou waarnemen. Zoo hadden wij dan een paar Zondagen, doordat beide gemeenten bijeenvergaderden, een flinke opkomst en in de week druk bezochte bidstonden; en ik had meteen gelegenheid, met den heer H. en de zijnen kennis te maken, welke kennismaking bepaald aangenaam was; hoewel 't alras aan 't licht kwam, dat onze gedachten met betrekking tot de Apostelen, den doop, Avondmaalsviering etc. vrij wat uit een liepen. Het wilde mij voorkomen Theophilus, dat die menschen 't niet kwaad meenden, maar nog een geduchte *herstelling* noodig zullen hebben om werkelijk *„Apostolisch"* te worden en dat samenwerking op genoemde wijze dus wel bezwaarlijk zal gaan.

Zondag 30 April werd 't dan ook op de Gemeentevergadering wel openbaar, dat, hoewel eenigen er vóór waren, op denzelfden voet zou worden voortgegaan, anderen daar beslist tegen waren, en niemand met die beginselen van den heer H. meeging. En toen eenige dagen later eene gecombineerde vergadering met de „Apostolischen" gehouden werd, is er op eens een einde aan de samenwerking gekomen, omdat de heer H. verklaarde, niet om de Baptisten verlegen te zijn en de Baptisten zich bezwaarlijk kunnen laten bedienen door iemand, die hunne beginselen tegenspreekt.

Moge deze proefneming nu maar gediend hebben tot ontdekking der waarheid eenerzijds, en tot opscherping der liefde anderzijds, dan is 't nog niet te vergeefs geweest.

Van uit Hoorn maakte ik een uitstapje naar Berkhout om oude bekenden te bezoeken en ook naar Alkmaar en Bergen, waar ik de familie Veer en v. Zoude nog al in goede welstand naar lichaam en ziel aantrof, hoewel zij vanwege den afstand zeer weinig met de Gemeente te Hoorn samen kunnen komen. Ook werd ik éénmaal naar Amsterdam geroepen om een huwelijk in te zegenen van onzen welbekenden broeder Molenaar, die, hoewel niet jong meer, toch naar mij voorkomt, verstandig heeft gedaan door eene levensgezellin te nemen, die, naar we hopen, zijn kluizenaarsleven tot een gelukkig samenwonen zal maken.

Overigens heb ik mijn tijd te Hoorn doorgebracht met 't bezoeken van broeders en zusters en enkele anderen, zooals eene oude mevrouw van 93 jaar, die, hoewel ik wegens hare doofheid door middel van een horen met haar moest spreken, toch wel belangstelling toonde voor 't Evangelie, waarmee zij ook niet onbekend bleek te zijn, als ik haar geheugen eenigszins te hulp kwam. En als ik haar bij haar naderend levenseinde en verschijnen voor den Rechter der gansche aarde bepaalde en vroeg, wie dan haar advocaat moest zijn, was haar antwoord: „De Heere Jezus."

Ook bezocht ik een jongen man, die vroeger van lichaamskrankheid kennelijk door den Heer was genezen geworden, zoodat hij een ijverig belijder der Waarheid werd, maar nog niet bekend met de krankheid zijner ziel. Door een verraderlijke buurman was hij geheel van 't spoor geraakt en bitter te moede geworden, maar nu klaagde hij zich zelven aan en was daardoor heel ontvankelijk voor den raad, dien ik hem gaf, om nu met de kranke ziel tot den Heiland te vlieden en voor zijne vijanden ook te bidden, die wél bezien er nog ellendiger aan toe waren dan hijzelf. Dinsdagavond 9 Mei besloten wij met een bidstond, die flink bezocht was, waar wederkeerig een woord tot afscheid gesproken werd en wij elkander in 't gebed den Heere opdroegen, omdat dit de laatste maal was, dat ik als Reizend Prediker in hun midden was.

Zondag 14 Mei diende ik nog de Gemeente te Amsterdam en sprak ook daar een woord tot afscheid, wat des avonds bij onze Avondmaalsviering met een hartelijk woord door Br. Panjer werd beantwoord, en met vele handdrukken en gelukwenschen voor mijn' nieuwen werkkring door de broeders en zusters. Tot mijn vreugde waren ook met ons vergaderd aan 's Heeren disch br. en zr. Jansen uit den Haag, die kort geleden te Amsterdam kwamen wonen; en omdat ik de gelegenheid had, heb ik hun nog den volgenden morgen een bezoek gebracht,

Bij br. Ruwards gelogeerd zijnde, die nog een oudlid is van onze „Vriendschap" te Sneek, hebben we ons hart nog eens opgehaald over den goeden ouden tijd, en eindelijk ben ik dan naar Apeldoorn gereisd, met het ernstig voornemen om niet meer zonder mijn gezin van daar te gaan, en nu moet ik weer druk aan 't inpakken, om ter rechter tijd gereed te zijn en schrijf dan van uit mijn nieuwe standplaats D. V. nog wel eens een berichtje over onze reis naar Haulerwijk, waar, naar ik hoor, onze woning bijna voor onze ontvangst gereed is.

Ons bij vernieuwing in Uwe voorbede aanbevelende, blijf ik als altijd

Apeldoorn 18/5 '11. Uw KLEOPAS.

Zending.

Mededeelingen uit de Senana-mission.

(Vrouwenzending onder Indische vrouwen).

Wat den arbeid aangaat, kunnen we tot eer des Heeren vermelden, dat hij in het pas afgeloopen jaar niet vergeefsch is geweest. Op de beide stations die ons in het vorige jaar aangewezen waren, en op welke wij den arbeid hebben verdeeld, n.l. Ramapatam en Kandukur, was het ons een voorrecht, 58 kostbare zielen gered te zien, die den Heer Jezus ook verheerlijkten in den doop. In dit jaar heeft weder de doop van twee jonge zusters en een vrouw op moedgevende wijze plaats gehad. Gewoonlijk komen immers hier eerst de mannen tot het geloof, dewijl de arme vrouwen meer in hare vrijheid beperkt zijn en, bijzonder bij hooge kastenlieden, in de Senanas (vrouwenhuizen) als in kerkers opgesloten zijn. Het strekt ons derhalve tot bemoediging te mogen zien, hoe het vrouwelijk geslacht de banden ziet verbroken worden en moed bekomt om den Heiland openlijk na te volgen. De vrouwen dezes lands hangen ontegenzeggelijk sterker aan het heidendom en den afgodendienst dan de mannen; en wanneer dan de vrouwen eerst met het heidendom breken dan zegt zulks, dat men nu met zijn geheele huis den Heer dienen kan en wil. Dienvolgens verblijdt het ons uitermate zeer, te mogen berichten, dat onder de bovenvermelde nieuw bekeerden ook een niet gering aantal uwer bruine medezusters geteld worden. Langzaam maar zeker schuift de zegewagen des Evangeliums voort, en wanneer de weg des Heeren door de woestijn dezer wereld genoegzaam gebaand zal zijn, dan zal Gods ure slaan, wanneer stroomen des Geestes worden uitgestort op alle vleesch, en onze glorierijke Heiland tot eindelijke wereldoverwinning zelf verschijnt. Is het waarlijk niet een onbeschrijfelijk voorrecht, aan dat groote verlossingsplan Gods, als medearbeiders in Christus, een klein aandeel te mogen hebben?

Ook van onze andere stations komen tijdingen van zegen, zoodat het vorige jaar waarlijk niet bij andere jaren achter staat, wat betreft zegenrijke uitkomsten op den arbeid. Maar het zijn niet alleen de zicht- en tastbare gevolgen, die ons hart verblijden. Met het openbaar worden van directe zegeningen gaan de indirecte, welke niet goed statistisch kunnen aangewezen worden, hand aan hand.

Wanneer men opmerken mag, dat de reeds gewonnenen opwassen in kennis en genade van onzen Heer Jezus Christus en van jaar tot jaar toenemen in 't betrachten van Christelijke deugden, als: Reinheid, kuischheid, heiligheid, waartoe we hier ook lichamelijke netheid rekenen mogen, dan juicht bij ons hart en mond, jubelende God ter eere. Dank zij God, we hebben hier met den materialistischen en wereldzuchtigen geest, die in de Westelijke landen tegenwoordig zich zoo geweldig vertoont, nog zoo goed als niets te maken; en God geve, dat het hier zoo blijve! Ons dreigen echter andere gevaren, die uit de verschillende berichten van broeders en zusters op het arbeidsveld blijken kunnen; want God zorgt er voor, dat ook in Indië de boomen zich niet tot in den hemel verheffen.

Uit de berichten van de Senana-Mission, uitgaande van zusters der Gemeente te Hamburg-Altona.

Voor 't jonge volkje.

Lieve jonge vrienden!

Ik wensch mijn brieven over Genesis in dit no. te eindigen, maar er is nog veel van te zeggen.

Eenigen tijd geleden heb ik aangetoond dat ons in Genesis vele eerste dingen genoemd worden. Maar de Allereerste wordt ons reeds in het eerste hoofdstuk genoemd, n.l. God, als de Maker van alles. En dat juist is in besliste tegenspraak met hen, die ons goddeloosljjk willen vertellen, dat toen de menschen eerst op aarde kwamen, zij niets wisten van een Eenigen God, groot, rein en heilig, en dat eerst jaren later de kinderen Israels werkelijk wisten, dat er maar één God was, die alle dingen gemaakt heeft. Er zijn toch werkelijk dwaze geleerden in de wereld. Maar zij redeneeren op deze manier: „Sprak Mozes niet als Gods vertegenwoordiger, volgens Ex. 12:12: „Ik zal gerichten oefenen aan al de goden der Egyptenaren, Ik, de Heere!“ Wil dat niet zeggen, dat Mozes dacht, dat er vele goden waren, een voor Israel, en anderen voor andere volken?“ Maar als dit waarlijk zeggen wil, dat Mozes meende, dat er werkelijk vele Goden waren, dan zouden wij even goed kunnen zeggen, dat Paulus dacht, dat er vele Goden waren toen hij in 1 Cor. 8:5 schreef: „gelijk er vele goden en vele heeren zijn.“ Wat Mozes bedoelde, was dat er vele booze machten en afgoden door de Egyptenaren als goden werden aangebeden, en dat zij zouden zien, dat deze niets waren tegenover Jehovah. Het is hetzelfde als wat Jeremia bedoelde toen hij zeide: „De goden, die den hemel en de aarde niet gemaakt hebben, zullen vergaan van de aarde en van onder dezen hemel.“ En wij hebben de plechtige woorden van Paulus te bedenken, waar hij ons zegt dat de heidenen de duivelen aanbidden, die door de beelden slechts voorgesteld werden. Deze geleerden willen ons doen gelooven, dat Israel slechts langzamerhand uitvond, dat er maar Eén groot God was, terwijl het volkomen duidelijk is, dat onze God zich reeds van den beginne af aan de menschen openbaarde. Maar is God werkelijk God voor ons? Is Hij niet slechts de groote Schepper maar is hij de Eerste in ons hart en leven? Bedenkt wat Rom. 8:32 en Matth. 6:33 ons zeggen.

Nu is de Bijbel het boek Gods en des menschen. En omdat God genadig en liefderijk is, heeft Hij op velerlei wijze tot de menschen gesproken. In sommige gevallen heeft Hij overeenkomsten of verbonden met hen gesloten. Wij kunnen zeggen, dat er een overeenkomst was tusschen God en Adam, dat zoolang Adam gehoorzaam was en niet nam van de verboden vrucht, hij gelukkig in den heiligen en schoonen hof

wonen zou. Voorts was er het verbond in Gen. 9, waarvan een regenboog het teeken was. En er waren verbonden met Abraham. In een verbond is het gewoonte, dat beide partijen eene verplichting op zich nemen, dat zij beloven iets te doen of te zijn, ten einde eenig voordeel van de overeenkomst te trekken. Dit noemen wij een voorwaardelijk verbond, of een verbond met een voorwaarde. En wanneer een van beide partijen in gebreke blijft ten opzichte van zijn beloften, is het tot zijn schade. Maar er waren minstens twee verbonden, die God maakte met den mensch, waarbij de mensch niets te doen had, maar God alleen de belofte deed. Er kon dus in deze verbonden geen sprake zijn van in gebreke te blijven. Het eene vinden wij in Gen. 3 : 15 en het andere in Gen. 15, waar wij opmerken, dat God alleen, en Abram niet, tusschen de stukken van het offer doorging, want Abram was in een diepen slaap, en kon niets doen of beloven. En God beloofde, en God hield zijn woord, zooals Hij altijd doet. 1 Sam. 15 : 29.

Welk soort van verbond hebt gij met God gemaakt? Hebt gij beloofd, dat gij dit of dat doen zult, of hebt gij gedacht aan het genadige verbond, dat God met allen maakt, die Hem vertellen, dat zij geen kracht in zichzelven hebben en dat zij zonder Hem niets dan kwaad kunnen doen. Hebt gij hem gevraagd, dat Hij u tot een deelhebber make in de zegeningen van het verbond, dat Hij maakt met allen, die waarlijk op den Heer Jezus zien als hun Zaligmaker van de zonde? Zoo ja, dan zijt gij in het groote verbond, waarin Jezus alles voor zijn volk doet, het verbond dat begon in Gen. 3 en waarin — maar lees het zelf in Hebr. 10: 16, 17. Is dat laatste vers niet heerlijk? En dan hebt gij niet meer te denken, dat gij iets doen kunt om de zonde weg te nemen, maar gij hebt slechts de wetten uit te leven, die God in uw hart geschreven heeft. En zoo zult gij gerechtvaardigd worden door het geloof, omdat gij het niet kunt door de werken, en gij zult als Abram zijn. Zie Gen. 15 : 6 en Rom. 4 : 3.

Nog iets. Evenals de groote zegen, die op Abram kwam in zijne rechtvaardiging, telkens en telkens herhaald wordt in de ervaring van ons, die door genade er toe gebracht zijn om in Jezus te gelooven, zoo zijn vele dingen, die in Genesis genoemd worden beelden van hetgeen geschieden zal in de laatste dagen, waarin wij leven. Zie Matth. 24 : 37—42, waar op de dagen van Noach gewezen wordt. De dingen, die het volk daar gezegd wordt te doen, „eten en drinken, trouwen en ten huwelijk geven" zijn op zichzelf niet verkeerd, maar het wil zeggen, dat zij nergens aan dachten dan aan de dingen van deze wereld, want God wordt niet genoemd, „God was niet in al hun gedachten". En de tijd zal komen, wanneer met de wederkomst van den Heer Jezus, Jehova's jaar der genade zal eindigen, en daar zal zijn „de dag der wrake onzes Gods", zie Jes. 61 : 2 en Luk. 4 : 19 en merk op waar de Heer eindigde met lezen. Het zal Gods dag zijn. De mensch heeft zijn dag gehad, zijn tijd en wijze van oordeelen en regeeren, maar dan zal God zijn dag hebben, en in het Christendom zullen alleen degenen, die Hem kennen en liefhebben, veilig zijn. Jezus zal dan de Ark zijn. Nu is de lankmoedigheid Gods wachtende, als in de dagen van Noach.

En welk een heerlijk beeld geeft Henoch ons. Allen vóór hem en bijna allen na hem zijn gestorven. Maar hij werd in den Hemel opgenomen zonder te sterven, evenals degenen, die in Jezus gelooven en Hem dienen, opgenomen zullen worden in de wolken om voor altijd met den Heer te zijn. Henoch wandelde met God. Hij sprak ongetwijfeld met God en God met hem. God deelde hem vele dingen mede. Waarschijnlijk vernam hij ook reeds van den zondvloed, want in den brief van den Apostel Judas wordt gesproken over zijne prediking, en dat hij de goddeloozen van zijn tijd bekend maakte het oordeel dat komen zou. En toen hem een zoontje geboren werd, noemde hij hem Methusalach, en die naam schijnt te beteekenen: „als hij dood is zal het komen", n.l. het oordeel Gods, dat kwam in den zondvloed. En die kwam in het zelfde jaar, toen Methusalach stierf. Maar Henoch, — o, mocht het van ons gezegd kunnen worden als van hem — hij wandelde met God, hij behaagde God. Lieve vrienden, dit is het doel van ons leven. Om te wandelen met God, om hem te behagen. En als wij niet *met* Hem wandelen, wandelen wij van Hem af, en wij zullen voorzeker verloren gaan.

Gij kunt zelf wel meer lessen vinden. Daar is Melchizedek. Abraham, Izaak, Jakob, Jozef en anderen. Er is van hen allen veel te leeren.

En nu vrees ik, dat ik wel een beetje vergeten heb, dat sommige kleinen ook deze brieven lezen, en dat zij niet alles kunnen volgen wat ik gezegd heb. En daarom wil ik hen nog een geschiedenis vertellen, die waar gebeurd is.

Heel ver weg, in Indië, was een klein meisje, met een lief, bruin gezichtje. En zij had niet alleen een Indisch gezicht, maar ook een Indischen naam, die Ster beteekende. Toen de kleine Ster nog maar zeven jaar oud was, stierven haar vader en moeder. Zij hadden haar verteld, dat zij, als zij groot was, naar een van de Indische tempels zou gaan om de Goden en de priesters te bedienen, en zij dacht dat zou heel mooi zijn. Maar eerst moest zij wonen bij eene Brahminen familie en werken als eene kleine slavin. En zij was nog zoo klein, is 't niet? Zij moest koperen potten en pannen schoonmaken en poetsen, en zij was vaak heel moe, want die menschen waren niet vriendelijk jegens Ster. En toen zij ongeveer negen jaar was, hoorde zij dat zij naar den grooten tempel zou gaan, waar zij heel blij om was. Daar zou zij mooi gekleed worden en overvloed van eten hebben. En zij ging er heen. Maar het was een goddelooze plaats; ik durf u niet te vertellen hoe goddeloos deze tempels zijn. Zij leerde zelf goddeloos te zijn, en werd zoo slecht behandeld, dat toen zij elf jaar was, zij zóó ziek was, dat de menschen zeiden: Ster gaat sterven, en haar geboden heen te gaan. Maar God had Zijne gedachten over de lieve kleine Ster. Er was een heel mooi huis, uren ver weg, dat gehouden werd door een Indische dame, Ramabai genaamd, die Jezus liefhad, onzen Jezus, en Ster hoorde van dit huis, en er werd een dame gezonden om haar te halen. En op reis vertelde zij

Ster van Jezus. Zoo gingen zij voort, en de dame hoorde, dat Ster in zichzelf praatte en zeide: „Het was Narayon niet. Hij had een mooien naam, maar ik heb hem vergeten." En de dame vroeg haar, waar zij over praatte. En zij zeide: „Over den man, daar u van vertelde. Ik heb zijn naam vergeten, zeg hem mij nog eens." En de dame vertelde haar, dat zij alle dagen van dien naam zou hooren in het huis waar zij naar toe ging. Toen was Ster heel blij en begon te bidden: „O levende God, o Jezus, ik heb zooveel kwaad gedaan, vergeef mij en neem de begeerte tot zonde weg. Bewaar mij voor de zonde, van nu af. Wasch mij en maak mij bereid om in den hemel te wonen."

En toen zij zes weken in het Tehuis geweest was, was zij beter, hoewel het twijfelachtig is of zij nog lang zal leven. Zij hoorde meer van Jezus, en leerde, dat Hij haar kon en wilde zaligmaken, en zij zeide tot de dame: „O, wat mag ik hier graag zijn! Ik heb Jezus lief en bid alle dagen tot Hem."

Lieve kleinen, en lieve grooteren, gij en ik gelijken wel wat op Ster. Wij zijn in gevaar, tenzij wij er toe gebracht zijn om dezen zelfden Jezus, wien Ster dadelijk liefhad toen zij van Hem hoorde, waarlijk te kennen en lief te hebben. Sommigen uwer heb ik gekend, velen heb ik nooit gezien. Sommigen uwer hebben Hem lief, geloof ik, maar niet allen. Moge deze treffende en ware geschiedenis u er toe leiden om aan Jezus te denken, en als ge tot Hem komt om zijn groote verlossing — Hij heeft niet slechts een schoonen naam, maar Hij is de schoonste en volmaakste die ooit geleefd heeft of ooit komen kan — dan zult ge u verblijden, en dat zal de Genesis, of het begin zijn van uw ware leven, en dan zult ge bereid zijn voor den Exodus, den uittocht, die ieder oogenblik komen kan. Ik dank u, dat ge mijn brieven leest.

Uw oprechte vriend,

T. H. ENGALL.

Bijgeloovigheid.

Naar aanleiding van het bericht, dat een Engelsch predikant zich gelukkig acht door het bezit van het hoofd van Olivier Cromwell, waarvan hij gelooft, dat het hem en zijne familie tegen ongelukken kan beschermen, schrijft „Adam" in de „Jongelingsbode":

„Dit interesseert mij als teeken van onzen gedegenereerden tijd, die steeds weer genoeg schijnt te krijgen van het eenvoudige Evangelie, die óf naar bijzondere openbaringen van dat Evangelie hunkert, profeten en profetessen vereert, die droomen van aardsche Sions, vaak later bedriegers blijkende, óf wel, alle Bijbelsch geloof verachtend, terugkeeren naar de bijgeloovigheid der middeleeuwen of het heidendom der onbekeerde Zoeloe's!

Van dit laatste kan men een heel eigenaardig staaltje aanschouwen in de meeste boekwinkels onzer groote steden. Daar staan of hangen prentbriefkaarten met de afbeelding van een beeldje, — men ziet ook wel het beeldje zelf — dat Billiken gedoopt is, een allerakeligst wangedrocht met een idioten grijnslach, waaraan niets moois, grappigs of geestigs te zien is. Maar men wordt gesuggereerd het toch wel zóó te vinden door het volgende opschrift:

Wie ben ik?

Billiken behoed u voor zorgen, doet u lachen, brengt u geluk aan.

Kijk mij aan en gij glimlacht.

Staart mij aan, gij lacht, en zij die lachen zijn vrij van zorgen.

Met Billiken in uw huis zijt gij gelukkig.

Met Billijken flotten uw zaken, en uw inkomsten zullen verdubbelen.

Koopt Billiken en gij zult gelukkig zijn.

Ziehier 't levensrecept, met zijn fouten en al, gegeven, zooals het vertaald is van 't Engelsch papierke, dat boven de beeldjes prijkt: Wo am I? Gij denkt misschien: daar loopt niemand in, en de winkeliers blijven met de prullen zilten. Gelooft het niet. Ze vliegen weg, de lorren, en menigeen heeft werkelijk de wansmaak om er een in zijn kamer te zetten en het bijgeloof om aan den invloed van Billiken te hechten.

Doet een Zoelo met zijn eigengemaakten God anders? Verwacht hij er minder van dan dit beschaafde, gecultiveerde, hoogstelegante heidendom onzer groote steden, dat met stupide onnoozelheid — lees maar in De Nieuwe Rotterd. van Zaterdagavond — vraagt: hoelang zoo'n stille week wel duurt?

Spreek zulken overbeschaafden, spreek dezen ontwikkelden niet over een gekruischten Jezus, een verrezen Heiland! Deze sprookjes, deze naïeve vroomheid der Middeleeuwen zijn ze te boven. Geen man die Multatuli gelezen heeft — en wie heeft het niet — kan zich met zoo iets den Goeden Vrijdag en Paschen anders bezighouden dan als met feesten die de genoegens van een paar vrije dagen meebrengen. Voor de rest niemendal.

Maar geef hen Billiken in huis! Hoor hen zweren bij de manifestaties van het spiritisme! Zie hen grijpen naar de wijsheid van Buddha....! Of ook, lees in de groote liberale bladen de verheerlijking van Ferrer, den platten, onwetenschappelijken bestrijder van den godsdienst, die voor een jaar in Spanje gevonnisd werd, misschien onschuldig aan 't geen men hem ten laste legt, maar duizendmaal schuldig aan de geestelijke vergiftiging van het Spaansche volk, dat hij met zijn onafhankelijke moraal gelukkig wilde maken. Het is zeer wel mogelijk dat het Spaansche gouvernement toen heeft gedwaald, maar is dat een reden om dezen man te bewierooken gelijk sommige buitenlandsche briefschrijvers het doen?

Ik geloof, dat zich in deze dingen eenerzijds de satanische macht van het kwade openbaart, andererzijds de den menschen ingeschapen gevoelens van afhankelijkheid en onmacht tegenover de Hoogere Macht die het leven beschikt, en die zij niet verkiezen God te noemen. De geleerde ongeloovige spreekt dan van natuurwet en noodlot, de oppervlakkige koopt Billiken, en de bijgeloovige zet nàást zijn Bijbel de gebalsemde kop van Cromwell, die misschien van een ander is.

Maar het Evangelie van den kruisdood des Verlossers? De blijde boodschap der Opstanding op den Paaschmorgen? Ze zijn nog immer een dwaasheid den Grieken en een ergernis den Joden... Gode zij dank, zij blijven: een kracht Gods tot zaligheid, een eigelijk die gelooft!

De Nederl.

Ingezonden.

Op naar Harlingen.

Nog enkele dagen, en we zullen D.V. als broeders en zusters optrekken naar Harlingen om (volgens besluit der Friesche gemeenten op Paaschmaandag te Sneek vergaderd) de *Eerste Provinciale landdag* te houden.

Ontbraken de vorige maal nog twee gemeenten, de Heere geve dat de gemeenschap der Heiligen door alle gemeenten worde beoefend op e.k. Pinkstermaandag te Harlingen.

Broeders en zusters, die *in de verstrooiïng leven;* er wordt steeds veel voor u gebeden, omdat ge zooveel moet missen, en zoo weinig in de gemeenschap der Heiligen kunt deelen; *zorg tegenwoordig te wezen* en vernieuwd of versterkt den liefdeband, die u bindt aan al uwe brs. en zrs. in Christus en die met u belijden: Eén Heer, één geloof, één doop.

De agenda voor de

Eerste Provinciale Vergadering

is als volgt:

Voormiddags 9½—10 uur bidstond.

" " 10—12 " behandeling der volgende punten:

1e. Waar en wanneer de 2e prov. dag te houden.

2e. Verantwoording der Collecten en voorlezing der notulen.

3e. Inleidend woord over onze prov. landdagen door Br. S. v. d. Werf.

4e. Algemeene bespreking over: „Onze huisgezinnen in verband met ons gem. leven of omgekeerd," in te leiden door Br. H. Visser (Voorganger.)

5e. Als boven over het onderwerp: „De ambten in de gemeente," inleider Br. P. Buining (ouderling.)

Van 12—2 uur pauze, waarin onze gastvrouw, hare gasten ruimschoots de gelegenheid zal bieden om den uitwendigen mensch te versterken.

Van 2—6 uur

Liefdemaal gevolgd door **Avondmaal**

wat naar we kunnen verwachten eene heerlijke maaltijd des geestes zal worden, waar wij kunnen smullen van de kostelijke vruchten, die daar groeien aan den Boom des Levens.

De Heere geve ons allen eenen heerlijken dag, die practisch nut zal afwerpen, ook voor den arbeid in Friesland.

S. v. D. WERF, Secr.

Berichten.

De Gemeente te Groningen is voornemens om op den 2en Pinksterdag e.k. een liefdemaal te houden van des 's nam. 2 uur tot 6 uur. Alle in de omgeving wonende brs. en zrs. worden hierdoor vriendelijk uitgenoodigd. Gaarne hadden we zoo spoedig mogelijk bericht.

Des voormiddags om 10 uur Prediking en Doopsbediening.

B. PLANTING, Voorganger.

Uit de gemeenten.

VRIESCHELOO Mochten we kort geleden vermelden dat tot onze groote blijdschap, 8 jonge menschen op hunne belijdenis gedoopt werden, thans kunnen we meêdeelen, dat op Zondag 14 Mei 3 personen door den doop tot de gem. werden toegedaan.

De Heer heeft groote dingen aan ons gedaan, dies zijn wij verblijd.

E. H.

STADSKANAAL. Zondag, den eersten Pinksterdag, hoopt Br. J. W. Weenink, van Londen zijn arbeid in onze Gem. te aanvaarden. Br. Planting v. Groningen hoopt in de morgengodsdienstoefening voor te gaan en den nieuwen predikant op de gebruikelijke wijze in te leiden. 's Avonds vijf uur zal Ds. Weenink zijn intreepredicatie houden. Moge het alles geschieden in de gunste Gods!

Ware wijsheid en deugd zijn gezusters.

Wat bij gene het hoogste en moeilijkste is, kan bij deze het laatste en lichtste niet zijn.

Advertentiën.

No. 1257. DONDERDAG 1 Juni 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post *f* 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

De uitstorting van den Heiligen Geest.

Lof zij den God der twee Verbonden,
Den Heer der wet, den God der aard,
Die Amrams zonen heeft gezonden,
En Israël zijn wil verklaard.
Looft Hem op 't heerlijk feest der weken,
Die 't hoogst Zijn scheppingskracht bewijst,
En door Zijn zeegnend woord te spreken,
Èn Isrel èn de volken spijst.

Lof zij den Hoogepriester — Koning,
Die 't Allerheiligst binnentrad;
Die uit Zijne hooge tempelwoning,
Ons uitstort Zijner gavenschat.
Die Goël heeft den Plaatsbekleeder,
Gezonden aan 't verweesde volk,
Hij komt, de zegenstroom daalt neder,
Met zegen zwangre wolk bij wolk.

Met vreugdeolie overgoten,
Zit Ge op den troon, o Zoon van God;
Verhoogd met al uwe meêgenooten,
Thans boven jammer, smaad en spot.
Uw middlaarstroon staat onbewogen,
Een zetel der gerechtigheid;
En schittrend stralen uit Uw oogen
De glanzen aller majesteit.

Laat van die zalving Hemelkoning
Een adem geuren door ons hart,
Waar Ge op den heildag Uwer kroning
Zoo mild mede overgoten werd.
Laat in ons sterven, in ons leven,
Ons hart, o zegepralend Hoofd,
Een heilig voorgevoel doorzweven
Van 't rijk ons door Uw woord beloofd.

O Geest van God! zet op ons harte
Het zegel van Uw eigendom;
Dat elke kreet van angst en smarte,
Bij 't staren op dat werk verstomm'!
En zij dat kenmerk onzer eere,
Het welgelijkend evenbeeld
Van Jezus Christus, onzen Heere,
Dat heerlijk in Gods kindren speelt.

Verzeker ons bij dood en leven,
Dat onze naam met eeuwig schrift,
In 't boek des levens is geschreven,
In 's Heeren handpalm staat gegrift;
En dat, schoon aard en hemel wijken,
En 't licht van zon en maan verbleekt,
Geen enkel heilwoord zal bezwijken,
Dat Gij tot onze harten spreekt.

Lof zij den eeuwgen Geest des levens,
Gedaald op 's oogstes eerst'lingfeest,
Die voor de twee verbonden, tevens
Hoofd en voleinder is geweest!
Wij loven U o Geest des Heeren,
Ons loflied ruische door het zwerk!
Uw werk zal eindloos U vereeren,
Bekroner van 't verlossingswerk!

H. J. KOENEN.

De Pinksterteekenen.

(Handl. 2:1—4).

Het Pinksterfeest staat aan het einde onzer christelijke feesten. Dit is niet toevallig maar naar noodzakelijke orde. Gemakkelijk valt het in te zien, dat onze feesten nauw met elkander samenhangen, maar ook dat zij te samen een opklimmende reeks vormen. Eerst hebben wij het Kerstfeest, het feest der belofte, het feest van het kind. Dan het Paaschfeest, het feest der overwinning. Vervolgens het feest der Hemelvaart, den dag der kroning van onzen Heiland, en ten laatste

het Pinksterfeest: het feest der voltooiïng. Alles wat gedaan was werd nu als het ware vruchtbaar gemaakt, werd nu in werking gesteld door den H. Geest.

Wij behoeven in betrekking tot den H. Geest en Zijne werkingen niet in het onzekere rond te tasten. De Pinkstergeschiedenis zelve wijst ons den weg. De wonderteekenen, die de uitstorting des H. Geestes vergezellen, spreken daarvan.

Deze Pinksterteekenen, drie in getal, wijzen op een drievoudige werking des H. Geestes, en stellen Hem als I **herscheppende**, II **bezielende** en III **Godverheerlijkende** voor.

Wij hebben in de Pinksterteekenen te doen met buitengewone verschijnselen. Een geluid als van een hevigen rukwind, tongen als van vuur en spreken in vreemde talen.

I. In den Bijbel vinden we meer de werking des H. Geestes vergeleken met den wind. Zoo in Joh. 3:8 waar de Heer Jezus, sprekende over 't werk des H. Geestes bij de wedergeboorte zegt: „de wind blaast waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid, maar gij weet niet van waar hij komt en waar hij henengaat; alzoo is een iegelijk, die uit den Geest geboren is." Als wij dit in verband brengen met de Pinkstergeschiedenis, dan zien wij, dat het eerste teeken wijst op de herscheppende kracht van den H. Geest.

Gelijk de stormwind de dampkring der natuur zuivert en vernieuwd, zoo doet de H. Geest in het rijk des Geestes. Waar Hij komt en arbeid worden de onreine machten en invloeden verdreven, gelijk de bedorven zwoele dampen tusschen de hooge huizen der steden verjaagd worden door den wind. De H. Geest herschept en brengt daar door het nieuwe hemelsche leven in de ziel des menschen tot stand.

Wie vervuld is met den H. Geest is ontrukt aan de macht der zonde, is uit de duisternis overgezet in het licht, behoort niet langer de aarde, maar den hemel toe, is een erfgenaam der eeuwige heerlijkheid.

De H. Geest nedergedaald onder het teeken van een geweldig gedrevene wind. Gods Geest is een Geest der kracht. Laat ons dankbaar zijn, dat Hij is uitgestort en leven in het bewustzijn, dat Hij er is. De oudheid eindigde met een volslagen bankroet, maar, waar het christendom door de kracht des H. Geestes zegevierde, daar zien wij een onverwelkelijke kracht alom zich openbaren. Laat ons oprijzen uit onze wankelmoedigheid, want het is nog Pinksterfeest en de wind blaast nog waarhenen hij wil. Dat ook deze levenwekkende kracht onzen hof doorwaaie! Dat ook in onze Gemeenten en op hare arbeidsvelden deze geweldig gedrevene wind des Heeren vernomen worde! „Hij waait waarheen Hij wil." Vergeten we echter niet, dat deze wonderbare Goddelijke strooming door het ernstig en volhardend gebed der geloovigen (zie Handl. 1:14) geleid kan worden.

II. Het tweede teeken is dat van verdeelde tongen als van vuur, dat op een ieder van hen zat. Dit wijst op de *bezielende macht* van den H. Geest.

Zeker is dit niet van de minste beteekenis. Waar het nieuwe leven wordt ingeplant blijft dit niet in onzen kring besloten, maar het moet zich naar alle zijden openbaren, het wil zich mededeelen aan anderen.

Door den H. Geest wordt de mensch geheiligd, maar ook bezield met lust en moed om zijn roeping naar buiten te vervullen. De H. Geest ontsteekt daartoe heilig vuur in ons hart, wekt geestdrift.

Geestdrift is geheel iets anders dan geestdrijverij. Geestdrijverij is het spotbeeld van geestdrift. Bij geestdrijverij is de mensch onder de macht eener bedwelming, met geestdrift gaat altijd nuchterheid gepaard. Het is daarom in het geheel niet vreemd, dat wij in het N. Test. telkens worden vermaand nuchteren te zijn, maar ook vurig van geest en dat Paulus de tegenstelling maakt: wordt niet dronken van wijn, maar wordt vervuld met den Geest". Neen, wie vervuld is met den H. Geest is geen dweper. Ge ziet het aan de apostelen, die zoo aanstonds rustig nederzitten, terwijl een hunner het Evangelie verkondigd. Vergelijk daarmede nu eens een troep geestdrijvers, die in waanzinnige opwinding verkeeren, waarbij zij niet meer weten wat zij doen. Neen, hier ook geen opgewondenheid zelfs, hier vindt ge bezieling, ware, heilige Geestdrift. Welk een kracht, welk een moed toonen deze discipelen te bezitten, welk een heilig vuur doortinteld hunne harten. De H. Geest zet het hart in vlam, maar dit is geen vlam, die verteert of verschroeit, maar die verwarmt en loutert.

Wat is er veel geestelijke slapheid en traagheid, wat 'n halfheid en koelheid. Zullen we daarover klagen, dat zou al weinig baten. Laat ons veel meer bidden en anderen daartoe opwekken, opdat het heilig vuur van Gods altaar in onze harten brande. Dat al het onloutere en onreine door dat vuur verteerd worde en een hemelsche gloed ons beziele. „Ziet toe, dat de liefde weer brandende zij en blusch niet den Geest uit, want God is nabij".

III. Aangaande het derde teeken lezen wij: „Als zij allen vervuld waren met den H. Geest begonnen zij te spreken met andere talen, zooals de Geest hun gaf uit te spreken". Dit is het teeken van de *Godverheerlijkende werking* des H. Geestes. „Spreken met andere talen" enz. Waarschijnlijk moeten wij hierbij tweeërlei onderscheiden: een spreken in onzamenhangende klanken, als een lofverheffing tot God, en daarnevens een verstaanbaar spreken in vreemde talen over de groote dingen Gods. Het een zoowel als het ander wijst echter op de Godverheerlijkende werking des H. Geestes.

God is de bron van alle heil, van alle leven. Van Hem vloeit alles uit, tot Hem komt alles terug.

De mensch wordt eerst zalig in God. Noodig is, dat hij met God verzoend wordt, maar dit is middel, niet doel, hij moet verder komen, hij moet leven in gemeenschap met God. Daardoor wordt hij in staat gesteld te beantwoorden aan zijn eigenlijk doel: verheerlijking van God.

Hiertoe wordt hij gebracht door den H. Geest. Als Hij de harten doet ontvlammen van vurige geestdrift, als Hij de menschen aanspoort tot groote daden, het bedoelt alles niets anders dan de verheerlijking van God.

Hier hebben wij den toetssteen van elke geestelijke beweging. Er is ook een zinnelijke verrukking, een zondige aanblazing, die zich soms onder zeer vrome

en stichfelijke vormen openbaart, maar hier hebben wij het onbedriegelijk kenmerk: alles wat uit den H. Geest is, is aangelegd op de verheerlijking Gods. Deze Geest is het, die de ziel doet omhoog stijgen, die tot aanbidding dringt. Aanbidding, dat is het hoogste, waartoe de menschenziel klimmen kan. „Daarin ontplooit zij hare gouden wieken, om zich te koesteren in de heldere stralen van het smettelooze licht; dan gaan alle bloemen open en springen alle knoppen." Daartoe brengt de H. Geest, die in ons bidt met onuitsprekelijke verzuchtingen. Zelven kunnen wij zoo hoog niet stijgen, daartoe hebben wij geen kracht, maar de Geest draagt ons naar boven tot op de hoogte der Godsverheerlijking.

Dit is het eene; en het andere is, dat Hij ons vrucht doet dragen. Gelijk, naar wij lezen in het scheppingsverhaal, de Geest Gods broedende was op de chaos tot daaruit het leven ontsproot, zoo zal zich ook, waar Hij komt op den mensch, een nieuw leven openbaren naar alle zijden. Hoe is de gedaante der wereld veranderd sedert den dag, toen de apostelen vervuld zijnde met den H. Geest opstonden te getuigen, en voor het eerst zoovelen uit verschillende volken Gods groote daden hoorden verkondigen, een ieder in zijn eigen taal.

Het Pinksterfeest roept ons toe, dat de volheid van goddelijke gaven aan den mensch geschonken is, het herinnert ons hoe eenmaal de Gemeente werd gesticht, maar ook hoe dat alles nog bestaat voor ons, gelijk het eenmaal aan de apostelen gegeven is. De H. Geest is uitgestort, niet om straks weer heen te gaan, niet voor eenigen tijd, maar blijvend, om voortdurend te arbeiden en zijn werking te openbaren.

Dat ook wij steeds meer Zijn herscheppende, bezielende en Godverheerlijkende werking mogen ondervinden en aanschouwen.

Gr. B. P.

De Zaaier.

Luk. 8:4—8.

Wanneer in ons land iemand uitgaat om te zaaien, dan gaat hij naar een stuk land, omringd door een heg of een smalle sloot, en begint terstond met de grootste nauwkeurigheid het zaad te strooien in de voren, die door den ploeg is ingemaakt. In het Oosten is dat echter anders. Daar is de akker een groote, aan alle kanten open vlakte, die wel is waar verdeeld is in verschillende deelen, die aan verschillende eigenaars behooren, maar er zijn geen heggen of slooten of andere afscheidingen, zooals hier. In enkele gevallen ligt er dan nog wel eens een rij steenen tot afscheiding, maar anders niet. Door deze groote open vlakte loopen voetpaden, en die het meest gebruikt worden, heeten wegen. Als dus daar de zaaier uitgaat, om te zaaien, gaat dat heel anders als hier. Als daar een plek grond is, dat een weinig is omgewoeld door de eenvoudige Oostersche ploeg, begint de zaaier daar zijn zaad overvloedig uit te strooien. Komt hij nu een weinig dicht bij het voetpad, dan valt ook daar het zaad op. Een weinig verder steekt een rots het hoofd omhoog, die daar ook in menigte zijn te vinden, en ook daar valt het zaad op. Op een andere plek staan een menigte wortelen van brandnetels en distels, en ook daar valt het zaad. Het koren en de distels groeien gelijktijdig op, maar al heel spoedig worden de doornen het sterkst en verstikken alzoo het zaad. Tot zoover een verklaring van den Oostersche bouwgrond (zie Spurgeon's Wonderen en Gelijkenissen). De Zaaier nu is gelijk een prediker van Gods Woord. Hij maakt het zaad niet zelf, maar ontvangt het van zijn goddelijken Meester. Het zou immers den mensch niet mogelijk zijn, om ook maar het kleinste zaadje te maken, hoeveel te minder dus het hemelsche zaad, dat van God uitgaat. De prediker gaat in het gebed tot zijn Meester en vraagt Hem om kracht en wijsheid, om het Evangelie te verkondigen, en aldus vult hij zijn korf met zaad, en wel met het goede zaad des eeuwigen levens.

Wat wordt nu echter bedoeld met de verschillende plaatsen, waarop het zaad wordt uitgestrooid? Ziehier een vraag die ik u wensch te beantwoorden. Ten eerste het zaad viel op den weg, en de vogelen des hemels kwamen en pikten het zelve op. De weg nu wordt voorgesteld bij een hart, dat niet naar een plaats van heilige samenkomst gaat, om er een zegen te genieten of te ontvangen, maar omdat het zoo hoort. Het gehoorde zal wel is waar voor een poosje in zijn gedachten blijven, maar als er iets komt dat aantrekkelijker voor hem of haar is, worden de goede indrukken, die zij hebben ontvangen, vergeten en hunne gedachten keeren weer terug naar de dingen dezer wereld. Het ligt niet aan het Woord, dat in zulk een hart is gevallen, maar aan de plaats waar het gevallen is. Het zaad ligt op een verkeerde plaats. Ware het in goede aarde gevallen, gewis het zou gegroeid en vruchtdragend geworden zijn, maar nu is het op de oppervlakte van het hart blijven liggen, en blijft droog en ontkiemt niet. Het kan op zulk een harde plaats geen wortel schieten en wordt weldra opgepikt door de vogelen des hemels. Satan is er spoedig bij om de goede indrukken weg te nemen, die zijn ontvangen. En nu over een ander deel van het zaad, waarvan wij lezen dat het op een steenachtige plaats viel, waar het geen diepte van aarde had en het wies terstond op, maar als de zon het bescheen, zoo verbrandde het, omdat het geen wortel had. De dienstknecht van Christus heeft het zaad des Evangelisch overal uit te strooien en dus ook op zulke grond. Degenen die zulk een hart bezitten, ontvangen het woord, als zij het hooren, terstond met vreugde en nemen het aan. Het maakt hen voor het oogenblik gelukkig, maar is daarom nog geen bewijs van waarachtige bekeering. Zij hebben zonder strijd of moeite Gods Evangelie aangenomen, maar als beproeving of vervolging of andere dingen komen, dan verdwijnt hun moed en blijdschap en zij zijn ligt geneigd, om weer in hun oude toestand terug te keeren, wat dan ook dikwijls gebeurt.

Laat ons daarom, als wij beproefd worden, niet ontmoedigd worden, want onbeproefd geloof is geen geloof,

maar dat wij ons vastklemmen aan Jezus en op Hem ons oog gericht houden en dan zullen wij, al komen er nog zulke zware beproevingen toch staande blijven. Zien wij nu het zaad dat in de doornen viel. Het zaad dat op zulk een plaats is gevallen, is iemand, die het woord aandachtig hoort, en het ook altijd in zekeren zin, opneemt in hart en verstand. Het zaad begint te ontkiemen, maar de vrucht komt nooit tot volkomenheid. Hij is wel een godvruchtig mensch, maar in zijn christendom is geen degelijkheid. Hij gelooft wel het Evangelie, maar zijn handel en wandel is er niet naar. Hij leeft alsof het een leugen ware. Zulk een mensch is bijna evenals de duivel, die gelooft ook en hij siddert, terwijl zoo iemand nog niet zoo ver is gekomen om te sidderen. Hij bezit een geloof, maar ach, het is geen levend geloof, het is een doodsch. Moge niemand onzer zulk een geloof hebben, lezers! Doch nu de doornen zelven. Zooals ik straks zeide, begint het zaad wel te ontkiemen, maar draagt nooit vrucht. De doornen groeien sneller en zijn sterker dan de halmen. De zorgvuldigheden dezer wereld en de verlijding des rijkdoms hebben meer invloed op zulk een persoon, dan Gods Geest. Dat wij er dan steeds voor zorgen, dat ons hart vrij worde van alle doornen en distelen, opdat het zaad in ons gezaaid, welig kan opschieten en vruchten voortbrengen en niet verstikt worden. En nu ten slotte nog iets over het zaad in goede aarde gevallen. Op vier verschillende plaatsen is gezaaid en slechts op eene plaats is het in goede aarde gevallen. Is het helaas niet dikwijls zoo? Hoevelen zijn er niet, die het Woord Gods hooren, ja vele malen hooren en het niet aannemen, zoodat zij op het laatst om het zoo maar eens uit te drukken, doodgepreekt zijn. Slechts enkelen zijn er wier harten bereid zijn, om het Evangelie te ontvangen. Hun harten zijn bewerkt door de genade Gods en het zaad daarin gestrooid, zal opwassen en vruchten voortbrengen zestigvoud en honderdvoud. God geve dat wij allen bewerkt mogen zijn door de ploeg van Zijne genade en het zaad des Evangelies op zooveel verschillende plaatsen gestrooid, bij ons in goede aarde moge zijn gevallen, opdat Zijn Naam in ons worde grootgemaakt en verheerlijkt.

H. D. B.

Op de wachtpost.

Droevig waar!

Tot deze verzuchting kwamen wij, toen we het volgende, ofschoon, helaas, geen onbekende zaken, in het dagblad „De Nederlander" lazen. Te droeviger zijn de gevallen als 't hier vermelde, omdat ze zoo algemeen zijn. Men deinst in onzen veelbewogen tijd er niet voor terug al wat heilig is profaan te maken. Eéne lichtzijde is er; dit n.l. dat het schijnt dat de oogen van vele geloovigen in de verschillende kerken er voor open gaan. Ziehier wat boven bedoeld werd:

„Belijdenis doen".

Onlangs schreef de Rotterdamsche predikant de Heer een ernstig woord naar aanleiding van het afleggen van de belijdenis des geloofs, daarbij wijzende op allerlei misstanden, ingeslopen bij deze plechtigheid, waardoor de beteekenis voor een groot deel verloren gaat.

Hetzelfde verschijnsel doet zich helaas ook elders voor, zoo o.a. in Duitschland. Daarover had onlangs een Sleeswijk-Holsteinsch sociaal-democratisch blad een artikel en wij meenden goed te doen, ook eens onder de aandacht te brengen, wat van die zijde gezegd wordt. 't Is waar, daar staat men vijandig tegenover de kerk, maar zouden zaken, als in bedoeld artikel genoemd worden, medewerken om liefde tot de kerk te bevorderen? Wanneer de kerk niet is als een licht, dat schijnt in de duisternis, moet men zich niet al te zeer verwonderen, indien velen in de duisternis blijven.

„Konfirmationsmiszbräuche", aldus luidt het artikel, bij welke lezing men bedenke, dat in Duitschland de kinderen op 14-jarigen leeftijd, bij het verlaten der school, belijdenis doen. De schrijver zegt: „Weerzinwekkend, afstootend werkt de steeds toenemende feestelijkheid bij gelegenheid der Konfirmation (belijdenis), die dikwijls groote sommen verslindt, welke in geen verhouding tot het inkomen van den huisvader staat, alleen maar om met de „mode" mede te gaan. Wanneer echter voor de partij of de vakvereeniging iets geofferd moet worden, dan is iedere penning te veel. Familieleden tot in den 14en graad en allerlei bekenden worden uitgenoodigd. Sterke drank en bier wordt in overvloed geschonken en menige Konfirmant heeft zich op dezen dag (den „wij-dag") voor het eerst door drankgebruik den duivel overgeleverd, in wiens handen hij dan reddeloos gevallen is. Dubbelzinnige uitdrukkingen worden gebruikt en er wordt gezongen; op zijn woorden geeft men geen acht; men is immers vroolijk bij elkander, en de jongen of het meisje behooren nu tot de „volwassenen". Welke gedachten de jonge „belijder" of „belijderes" na zulk een drinkpartij dikwijls van de gasten en helaas dikwijls ook van de ouders bekomt, hierover willen wij liever zwijgen. Willen de ouders het verlaten der school door hun kinderen waardig vieren, dan doen zij beter, hun kinderen te wijzen op den ernst des levens en zoo mogelijk met hen een wandeling in de vrije natuur te doen en hen op allerlei opmerkzaam te maken. Aan zulk een feest zullen vele kinderen met meer blijdschap terugdenken, met meer dankbaarheid het aandenken aan hun ouders bewaren, dan na een feest van huichelarij. Daarom, arbeiders, die innerlijk toch reeds lang met de kerk gebroken hebt, doet het ook uiterlijk; wordt mannen, om ook uw kinderen tot mannen op te voeden. Weg met alle mode-dwaasheden, die slechts schadelijk werken."

Tot zoover deze stem uit het sociaal-democratische leger, waarbij een Christelijk Duitsch blad het volgende

aanteekent: „Diep bedroevend, maar waar is, wat het sociaal-democratischeblad schrijft. De Konformation is heden voor de meesten een vrome comedie geworden; zij is de overgang tot den tijd, waarin de jongens een sigaar in den mond kunnen steken en naar de herberg kunnen gaan; voor de meisjes om op het bal te verschijnen, in „betere" kringen zegt men: om in de wereld ingeleid te worden. Dat men nog jonge kinderen een belofte laat afleggen, van welke men weet, dat zij in 1000 gevallen 999 maal niet gehouden kan worden, is de groote schuld der kerk."

Een moedig belijder.

De volgende ware geschiedenis greep kort geleden in de omgeving van Kortrijk, in België plaats. Te V. bij genoemde stad, woonde een smidsbaas die daar, in zijn eigen zaak, voor zijn talrijk gezin het brood verdiende, bijgestaan door zijn twee zonen, allen mannen van 't aloude Vlaamsche ras, in mannelijke kracht en gezondheid; echte Vlamingen.

Deze smidsbaas leerde het Evangelie kennen met nog een ander uit zijn buurtschap, een oude van dagen. Een gedeelte van den zomer en den daarop volgenden winter werd hun aan huis onderwijs gegeven.

Het licht des Geestes ging in hun ziel op, en zij begeerden belijdenis des geloofs af te leggen in het midden der gemeente. Hoewel de evangelist hen op de gevolgen wees die deze gewichtige stap zou medebrengen, daar de Roomsche onverdraagzaamheid en vervolgingswoede in die streek nog in volle werking zijn, bleven onze mannen bij hun besluit en werden als broeders in de gemeente opgenomen.

Wat de evangelist echter voorzien had, gebeurde: eenige weken daarop brak de storm los. De Roomschen waren er achter gekomen dat de smidsbaas Protestant geworden was. Protestanten nu, worden als handlangers van den duivel aangezien en moeten vervolgd, van hun brood beroofd en op straat gezet worden.

De daad bij het woord voegende, ontnamen zij den smidsbaas al zijn werk. Niet één der boeren, van wien hij vroeger werk had, zette nog een voet bij hem in huis; hij werd ontweken en verafschuwd als de pest.

Voor een buitenmensch is dat zooveel gezegd als: sterf van honger en gebrek. De boeren sleepten de gebroken spaden, ploegscharen en andere werktuigen met opzet voorbij het huis van onzen broeder om hem te plagen, en brachten ze liever een dorp verder om ze daar te laten herstellen.

Wat er onder dit alles in het hart van onzen vriend omging, behoef ik niet te zeggen. Dit is zeker: het lijden stond op zijn aangezicht te lezen.

De vrouw van den smid, nog moeder van zes minderjarige kinderen, werd, door verdriet overstelpt, doodelijk ziek en was eene week, gelijk men zegt, tusschen leven en dood. En toch, zij bleven getrouw aan hunne belofte, en liever dan den Heiland te verloochenen, ging onze trouwe broeder alleen de wijde wereld in, vrouw en kinderen aan 's Heeren hoede overlatende om werk te zoeken. Na lang zoeken, waarbij zijn geloof meer dan eens weder op een zwaren proef werd gesteld, liet Gods Vaderzorg het hem vinden. Te L., in een ander gedeelte des lands, mocht hij beginnen in een ijzergieterij, echter niet als smidsbaas, maar als gewoon daglooner en tegen een zeer klein loon.

Het zal wel niet noodig zijn met vele woorden te verzekeren, dat er in de gemeente een gedurig gebed voor het zwaar beproefde gezin werd gedaan; immers allen leden met hen mede.

En Goddank, de Heer hoorde en verhoorde het gebed. Want op een nacht, toen onze broeder de tranen nader stonden dan het lachen en hij nog steeds dat beulswerk moest verrichten, het trekken van rails, dat nooit zijn werk geweest was, naderde hem een der werkoversten met de woorden: „Zijt gij uit V.? Zijt gij v. d. W.?"

„Ja mijnheer", antwoordde de smid, terwijl de woorden hem haast in de keel bleven steken; want op hetzelfde oogenblik, wetende dat er voor hem gebeden was, weerklonk het in zijn ziel: daar hebt ge 't! de Heer heeft uitkomst gezonden.

En werkelijk, daar zegt hem verder de werkoverste: „Laat dit werk staan, neem je kleeren mee en volg mij". Onze vriend gehoorzaamde en werd in een der groote smederijen geleid, waar de overste, zich omkeerende, tot hem zeide: daar is je smidsvuur", en, op twee daar wachtende mannen wijzende: en dat zijn je helpers; dit is je werk en . . . dat is je loon; werk met goeden moed, goeden dag!"

„O God! wat zijt Gij goed!" was het jubellied in mijn ziel en weergalmde er nog harder dan de hamerslag op mijn aanbeeld", zoo luidde het getuigenis den daaropvolgenden Zondag door onzen broeder te K. afgelegd, en hij voegde er bij: „hoe ik 's morgens op mijn logies gekomen ben, weet ik niet; maar niet lettende op een paar mannen die daar nog sliepen, viel ik voor mijn bed op de knieën neder en dankte hardop mijn Verlosser voor deze genade mij bewezen. Die twee mannen werden wakker door mijn hardop en met tranen uitgesproken dankgebed en vroegen wat er gaande was, en daarop heb ik dien mannen mijn geheele geschiedenis verhaald. Onder doodsche stilte en innige deelneming hoorden zij naar het geen God aan mijn ziel gedaan had". En den volgenden Zondag nam onze smid twee Nieuwe Testamenten mede voor die twee naar waarheid zoekende mannen.

(Overgenomen).

Ervaringen van een Colporteur.

Op zekeren dag colporteerde er in het dorp A. een man met boeken en Bijbels. Hij schelde aan op eene groote buitenplaats, waar eene godvreezende dienstbode hem opendeed. Zij liet den man in de keuken, onthaalde hem vriendelijk, en kocht ook nog eenige boekjes van hem. Toen hij weer vertrok, vroeg de dienstbode zoo: „Gaat ge met uw tasch van huis tot huis, vriend?" De man antwoordde bevestigend, waarop

de dienstbode vervolgde: „Dan zou ik u aanraden hiernaast maar niet aan te schellen, want daar woont een zeer goddeloos man, die eerder zijne jachthonden op u afstuurt, dan dat hij een Bijbel zal koopen."

„Dat kan wel zijn," antwoordde de colporteur, „toch mag ik daar niet voorbijgaan. Vooral nu niet, nu gij mij dit medegedeeld hebt. Hiernaast moet ik nu bepaald wezen, want dan staat het te vreezen, dat er niet eens een Bijbel in huis is, en nu is God toch de Almachtige om het hart van dien goddelooze zoo te bewerken dat hij een Bijbel van mij koopt. In ieder geval, nu ik dit weet ga ik niet vrij uit als ik het niet beproefd heb, en meer kwaad dan God hem toelaat, kan hij mij toch niet doen."

De dienstbode verbaasde zich over het geloofsvertrouwen van dezen man, en schaamde zich over haar eigen ongeloof en kleinmoedigheid.

De colporteur schelde aan, en na een poos wachtens deed eene jonge dame de deur open. Terstond bood hij haar zijn Bijbels en boekjes te koop aan, waarop zij, met eenige schuchterheid, hem verzocht haar te volgen naar een afgelegen hoekje van den tuin. Daar zocht zij vele boeken en boekjes uit en ook een grooten en kleineren Bijbel en kocht dat alles. Hoe verbaasd stond de colporteur! Hij kon zijn oogen haast niet gelooven. De keuze der boeken openbaarde duidelijk, dat de jonge dame ernstig met den toestand heurer ziel werkzaam was en raadgeving en bestiering zocht in zake den weg der zaligheid.

Dit gaf den man gelegenheid om haar de ernstige vraag te doen of zij ook den Heere Jezus liefhad, waarop zij fluisterde, met tranen in de oogen, antwoordde: „door Gods genade ja", en hem het een en ander uit hare levensgeschiedenis mededeelde. Zij vertelde hoe zij, op de kostschool zijnde, aan zich zelve ontdekt werd. Het verkeer met en de leiding van eene oude vrome dame was daartoe in Gods hand het middel geweest. Doch zoodra haar vader daarvan iets bemerkte, nam hij haar van de kostschool af, want hij wilde volstrekt niet, dat zijn dochter „eene fijne" zou worden.

Haar vader ontnam haar toen al hare boeken en ook den Bijbel en ging er tot heden toe onvermoeid mede voort om te trachten haar weer terug te brengen tot den dienst der wereld en der zonde. Schreiende riep zij, terwijl zij dit vertelde: „En dat kan ik niet, dat is mij niet meer mogelijk!" „Doch", zoo ging zij weer wat kalmer voort, „nu is het al sedert eenige dahen mijne bede geweest, dat de Heer mij weer een Bijbel en goede boeken mocht schenken. En zie, door uwe komst wordt op ongedachte wijze mijn gebed verhoord".

Toen zij dit alles gezegd had, sprak zij: „hoe gaarne ik nog wat met u wilde spreken, toch durf ik niet langer u hier houden, want als papa eens plotseling hier kwam waren wij beiden ongelukkig." Hierop wees zij hem een zijpad naar den straatweg, en groette hem vriendelijk.

De colporteur wenschte haar den zegen en de getrouwmakende genade des Heeren toe, en ging heen. Terwijl hij terug wandelde door het bosch, zeide hij in zich zelven: „daar moest ik juist wezen," en hij dankte den Heere, die hem in dezen weg bijzonder geloof en vertrouwen had geschonken.

Een en ander

*** Wij moeten zoo waar naar Finland, om iets naders gewaar te worden van de geheimzinnige opgravingen te Jeruzalem, die zoo groote opschudding hebben veroorzaakt.

Een Finsch blad deelt namelijk mede, dat de Finsche geleerde dr. Juvelius in het boek Ezechiël een verborgen plaats moet hebben gevonden, mededeelingen bevattende omtrent de juiste plek, waar de tafelen der wet van Mozes, de tempel-archieven en andere schatten van den Tempel begraven zijn. Een andere plaats in het boek Jezus Sirach wees die bergplaats nog nader aan, namelijk onder den Tempel, bij de waterwerken.

Onderzoekingen van dr. Juvelius op het terrein bevestigden die meening. Hij had echter niet de middelen, om opgravingen te doen, en sloot nu een overeenkomst met den Zweedschen ingenieur Millin en drie Engelschen: Parker, Vaughan en Forth; hij stichtte een vereeniging, die naar hun voorletters het J. M. P. V. F.-syndicaat heette voor het graven naar de verborgen schatten.

Tot December 1909 werden die opgravingen geleid door Juvelius, na dien tijd door Parker. Juvelius meldt nog, dat op 5 Mei te Londen tien kisten zijn aangekomen met manuscripten en andere vondsten uit de Jeruzalemsche opgravingen.

Het Engelsche dagblad *Daily Chronicle* bevat een mededeeling, waaruit blijkt, dat opgravingen plaats hadden bij den berg Ophel, waarin naar men vermoedde, de graven van David en Salomo gelegen zijn. De berg Ophel is thans de groententuin van Jeruzalem.

Bij het uitgraven vond de expeditie verschillende natuurlijke bergplaatsen, waarin overblijfselen van menschenlijken werden ontdekt.

Dit waren klaarblijkelijk de sporen van de Jebuzietenstad, die bestond; voordat Jeruzalem door Koning David was ingenomen, zoodat de gevonden overblijfselen meer dan 5000 jaren oud moeten zijn.

In die holen vonden delvers ook aardewerk van Jebuzietischen oorsprong. Andere bergplaatsen dienden waarschijnlijk in tijden van nood tot vluchtplaatsen; er werden tenminste sporen van vuur en houtskolen in aangetroffen, benevens Israelitische lampen.

Die ontdekkingen zijn van groote wetenschappelijke en historische waarde, omdat het de eerste deugdelijke bewijzen zijn voor het bestaan der Jebuzietische stad.

Uit den Bijbel wisten we, dat die stad had bestaan, doch de puinhoopen zwegen. Thans echter beginnen die puinhoopen te spreken, en bevestigen de vertrouwbaarheid van Gods Woord.

*** Een dure brief. Bij een boekverkooping te Leipzig is Luthers beroemde brief, aan Karel V, geschreven, dadelijk na den rijksdag te Worms, in veiling gekomen. Luther recapituleerde daarin het ver-

1911. Beknopte inhoud van de 30st jaargang van DE-CHRISTEN. 1911.

," en hij
bijzonder

om iets
nige op-
chudding

e Finsche
een ver-
deelingen
afelen der
e schatten
plaats in
og nader
erwerken.
rrein be-
le midde-
een over-
Millin en
iij stichtte
J. M. P.
r de ver-

en geleid
lius meldt
jn aange-
en uit de

bevat een
en plaats
men ver-
legen zijn.
eruzalem.
schillende
van men-

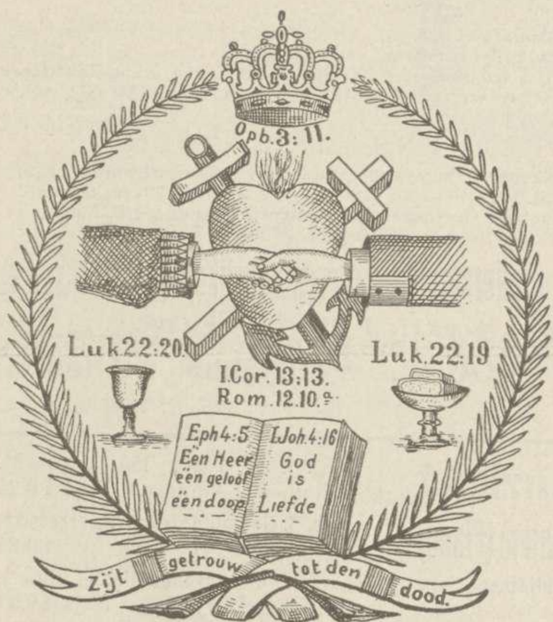
e Jebuzie-
or Koning
overblijf-

werk van
n dienden
tplaatsen ;
outskolen
n.
happelijke
eugdelijke
sche stad.
d bestaan,
beginnen
vertrouw-

erkooping
Karel V,
Vorms, in
n het ver-

loop der verhandelingen, benevens zijn standpunt en beslissing. Het schrijven kwam, zooals men weet, nooit in handen van den Keizer, daar niemand het waagde den brief van een vogelvrij verklaarde aan Z. M. te overhandigen. Dit document, een authentieke oorkonde van een der geweldigste gebeurtenissen in de wereldgeschiedenis, bracht de geweldige som van 102,000 mark op. Het werd, in opdracht van Pierpont Morgan, door mr. Marinus te Florence, gekocht. Tot het laatst toe was er ook een Berlijnsche bieder, maar deze gaf den strijd op, toen hij vernam, dat Marinus tot elken prijs den brief moest bemachtigen. De inzet was 5000 mark.

Uit de gemeenten.

HAULERWIJK. Enkele dagen resten ons nog, en onze oude en beminde Voorganger zal de gewenschte rust kunnen genieten, van zijnen gedanen arbeid voor de Gemeente alhier.

Op den eersten Pinksterdag hoopt hij afscheid te nemen als voorganger, na een arbeid van ruim 30 jaren, in welk tijdperk zeer veel werk door hem is gedaan.

Zijn ijver was groot in den dienst des Heeren, zoodat van het vele zaad, door hem uitgestrooid, ook veel vrucht is binnen geoogst.

Schenke God hem nog tal van jaren, die welverdiende rust te mogen genieten, opdat hij nog meer vrucht van dien arbeid moge aanschouwen, is onze bede

Op den 11 Juni a.s. hoopt broeder K. Kuipers van Apeldoorn zijn arbeid voor onze Gemeente te aanvaarden, en zal daartoe des voormiddags door broeder B. Planting uit Groningen worden ingeleid, om des namiddags d.a.v. voor de Gemeente op te treden.

Moge God zijn zegen rijkelijk schenken tot uitbreiding van zijn Koninkrijk.

Namens de Gem.

R. v. D. MEI, Secr.

Berichten.

De Gemeente Amsterdam hoopt D. V. den 1sten Pinksterdag, des avonds ten 6 ure een gezellig samenzijn (theevergadering) te houden, tot onderlinge stichting, bij de herdenking van het heerlijk feit der uitstorting van den H. G. Brs. en Zrs. van elders, en ook niet leden der Gem. worden vriendelijk ter bijwoning uitgenoodigd.

—

Veranderd adres:

R. Bolman, Secr. der Gemeente te Muntendam, Middenweg K 46a, Veendam.

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van H. B. te Sneek f 5,85.

N. van Beek.

BLADVULLING.

Van alle dingen is de vrede met God het hoogste, en niets duurt zoo lang als de eeuwigheid.

Spreekt uw hart.

Spreekt uw hart voor iets goeds:
Kort en goed zij 't beraad.
Paar de daad aan 't besluit
Huw 't gebed aan de daad.

Hinken op twee gedachten is en blijft niets anders dan — hinken.

Zegt gij de zonde vaarwel, geef haar niet de hand tot afscheid.

Eervol is het waakzame, zegenrijk het biddende leven.

Advertentiën.

Ebenhaëzer.

Zoo de Heer wil en zij leven hopen onze geliefde ouders

Ulpen Kleinhuis

en

Trijntje Bult

den 5 Juni den dag te herdenken dat zij voor

25 jaar

door den gelukkigen band des huwelijks verbonden werden, dat zij nog lang voor ons gespaard worden is de wensch van hunne liefhebbende kinderen.

N. PEKELA, Juni 1911.

Soli Deo Gloria

Zoo de Heer wil en zij leven, hopen onze geliefde ouders

J. Bolman

en

F. Althof

a.s. Zaterdag 3 Juni den dag te gedenken, dat ze voor

40 jaren

door den band des huwelijks zijn vereenigd. Mochten ze gedurende dien tijdkring ondervinden, dat hun geloof gelouterd en beproefd werd, thans kunnen ze volmondig getuigen: De Heer heeft alles welgemaakt. Dat ze verder door Hem gezegend en gesterkt mogen worden, en blijmoedig voorwaarts mogen gaan op hun verderen levensweg.

Ps. 134 : 3.

Hunne dankbare kinderen, Behuwd- en Kleinkinderen.

VEENDAM, (Middenweg), Mei '11.

No. 1258. DONDERDAG 8 Juni 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post *f* 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

Lenteklanken.

Luister, luister!
Zoet gefluister,
Zachte stemmen overal!
Wonderwoorden,
Harp-akkoorden.
Suiz'lend over berg en dal!

't Wuivend loover,
't Lichtgetoover,
't Schittren van den morgendauw,
't Frissche geuren,
't Blijde kleuren
Van de bloemen, wit en blauw.

't Groen der weiden,
't Bruin der heiden,
't Wazig wijkend, ver verschiet,
't Zonnig weem'len
Aller heem'len
En der voog'len jubellied.

Alles leeft er,
Alles streeft er,
In den wond'ren lentehof.
Alles dringt er,
Alles zingt er,
Alles ademt liefde en lof!

Luister, luister!
't Danklied ruischt er:
„Al gij scheps'len buigt u neer!
Prijst den Heere,
Geeft Hem eere,
Al wat ademt loov' den Heer!"

B. TEN KATE.

Uit de Sch. Kal. „Vrede zij dezen huize."

„Wordt vervuld met den Geest."

Epheze 5:18*b*.

„En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest" — dat is de uitgesproken hoofdgedachte in het Pinksterverhaal, bij hetwelk we op het pasgevierde Pinksterfeest bepaald werden. Die volzin omsluit al de volheid en wonderbare grootheid van den Pinkster-zegen. Hij vermeldt een voldongen feit. De Heilige Geest *is* neergedaald, *is* komen wonen onder en in de geloovigen, dit is even werkelijk en zeker als de eenmaal plaatsgevonden hebbende gebeurtenis, dat de Zoon Gods in deze wereld onder, en in eenheid met de menschen verscheen. Aan dat feitelijke betreffende den H. Geest hebben wij ons vast te houden met onbewegelijke vastheid.

Maar als de Apostel Paulus jaren daarna nog aan de Gemeente te Epheze schrijft: „wordt vervuld met den Geest" — dan blijkt ons daaruit, dat de d o o r w e r k i n g, van hetgeen te Jeruzalem plaats greep, voortdurend in de Gemeenten gezien moet worden.

Hoogst belangrijk is de vermaning des Apostels: „wordt vervuld met den Geest." Immers zij houdt in alle leven, kracht en licht, levenselementen, die het wezen van ons christen zijn uitmaken. Iedere ernstige, in heilige dingen belangstellende geloovige denkt na en vraagt bij het lezen van die Apostolische vermaning: Wat wil zij zeggen? Welke eischen stelt zij? Welke heilsverwachting predikt zij?

Laten we trachten aan de hand der Schrift korte antwoorden te geven op die vooronderstelde vragen. Het is reeds een voorrecht der genade wanneer vragen als genoemden bij ons opkomen en ons bezig houden. Er is niets waar de kinderen dezer wereld zich minder

mede bemoeien en waar vorm-christenen zich minder mede bezig houden, dan met die vragen aangaande den Heiligen Geest. Immers zoodra men met dien Geest in aanraking komt, komt men met hemelsche, hoogst heilige dingen in aanraking; want de Heilige Geest is een volstrekt hemelsch wezen. Hij is God, en met Hem vervuld worden, wil het zelfde zeggen als vol worden van God. En iets wat vol is, daar kan niets meer bij. Komen tot al de volheid Gods is het verheven ideaal des geloofs en des christelijken levens. (Eph. 3 : 19.) Zijn we al zoo vol geworden van God, dan kan er geen wereldschgezindheid, geen hebzucht, geen eerzucht en zondige begeerlijkheid, geen ijdele zorg, geen hatelijkheid of liefdeloosheid, in één woord, geen zonde meer bij in. Aldus, wordt vol van God.

Practisch opgevat wil het zeggen, wordt vervuld met de beginselen des Heiligen Geestes. Wat die beginselen zijn lezen we in Joh. 16 : 14 — kort en krachtig: „Hij zal mij verheerlijken“ en iets vroeger heet het: „Hij zal van mij getuigen.“ Christus verheerlijken en Hem door getuigenis openbaren in zijne beteekenis en waarde voor het menschdom in 't algemeen en voor de door Hem verlosten in 't bijzonder, is het grondbeginsel van alle werk en openbaring des Heiligen Geestes. Hij bevestigt het werk van Gods Zoon in de geloovigen en is er de bezegeling van, opdat Christus in en door de zijnen verheerlijkt worde.

Zelfverheerlijking, menschenverheerlijking, partijverheerlijking etc. doet verre van den Heiligen Geest en strijdig met zijn beginsel blijven. Christus verheerlijken — door dankbaarheid, gehoorzaamheid en een toegewijd leven, teekent het karakter en beginsel des Heiligen Geestes in ons leven. Nu, de Apostel wil zeggen wordt vol daarvan, zoo dat ook de krachtige werking des Geestes overheerschend in u zijn.

't Wil dus verder zeggen: wordt vervuld van de kracht en gaven des Geestes. Begrijpen wij 't goed; niet om die krachten en gaven moet het a l l e r e e r s t te doen zijn (dat kan tot dweeperij leiden), maar om den Geest zelf. Hij maakt levend en krachtig in 't werken, in 't lijden en 't sterven. Denk aan Stéphanus en aan vele andere trouwe getuigen, die vol des Heiligen Geestes waren.

't Wil eindelijk ook zeggen, wordt vol van de *liefde des Geestes.* Dat is Goddelijke liefde, die zich onderscheidt van bloot menschelijke liefde, die veelal slechts bestaat in een tijdelijke gevoelsaandoening, weekelijkheid of hartstocht. De liefde Gods is rein, rechtvaardig, heilig en onveranderlijk. Deze liefde werkt de Heilige Geest; vol van den Geest worden is ook vol worden van deze liefde. En die in de liefde blijft, blijft in God en God in hem (Joh.).

De Apostel wijst dus met zijne vermaning naar een hoog christelijk standpunt heen. Geen wonder, dat velen er voor terugschrikken of zuchtend de klacht uitstooten: o n b e r e i k b a a r! Men gevoelt, er wordt wat geeischt van den geloovige. Van den geloovige, want den ongeloovige of wie niet in Christus is, kan des Apostels vermaning niet gelden. De wereld kan den Geest niet ontvangen, veel minder nog van Hem vervuld worden. Van den geloovige wordt geëischt en verwacht, dat er ware *behoefte* en dienvolgens *gebed* bij hem zij om vol des H. Geestes te worden. Die behoefte en dat bidden teekent een waar, gezond en welbewust christelijk leven. Hiertoe is weer noodig kennis aangaande den Heiligen Geest (zie Hand. 19 : 2) en g e l o o f in den Heiligen Geest en aan *de* belofte des Vaders. Dan worden ons alle dingen mogelijk; dan trachten we maar niet naar gaven en krachten des Geestes om er mede te schitteren of iets te vertoonen, neen, maar dan weten wij, dat we de volheid des Geestes noodig hebben om aan het doel van ons leven te kunnen beantwoorden en Christus te verheerlijken. De bij ons inwonende, ons vervullende Heilige Geest kan ons alleen verheffen boven het vleeschelijk gezinde van ons bestaan, boven menschen-vrees, menschen-haat en menschen-roem. Gelooft gij dat, lezer?

De Heilige Geest, die één is met den Vader en den Zoon, kan niet anders dan den diepsten eerbied in ons werken voor de Majesteit, heiligheid en waarheid des Heeren, en evenzoo voor Zijn Woord en dienst. Vol des Geestes worden is vol worden van de eigenschappen en deugden des Geestes. Waar de Heilige Geest binnen komt, komt het ontdekkend licht, komt bestraffing en tucht, komt uitzuivering bij allen, die al het ongoddelijke of zondige bij zich willen zien verdwijnen. Heiligheid en de Heilige Geest zijn één.

Eindelijk is de meest bijzondere eisch van 't vervuld worden met den Geest, zelf-o n t l e d i g i n g. Ledige vaten kunnen gevuld worden. In 2 Kon. 4 lezen wij van de vermenigvuldiging van de olie ten huize van een profeten-weduwe. Ons wordt daar gezegd, dat de weduwe om gezegend te worden, niets had aan te brengen dan l e d i g e v a t e n. Zie daar dan een voorbeeld van wat wij zeggen willen. Die eisch van ledigheid is ons voorrecht; maar is toch geheel in strijd met ons trotsch menschelijk bestaan, en dat zal de hoofdzaak zijn, waardoor er maar al te weinig van de volheid des Geestes onder de Christenen gezien en ervaren wordt.

Ieder Christen moet op een of andere wijze een mede arbeider zijn in het werk der Gemeente, naar binnen en naar buiten, onder jeugdige of bejaarde menschen, ieder naar dat hij of zij zich geroepen weet. Daarom is het voor ieder Christen en Christin noodig, ja h e i l i g e e i s c h, dat hij of zij zich zelven, die absolute voorwaarde stelle: i k m o e t v e r v u l d w o r d e n m e t d e n H e i l i g e n G e e s t o m m ij n e r o e p i n g i n h e t w e r k d e s H e e r e n g e t r o u w e n n a a r d e n e i s c h d e r z a a k t e k u n n e n u i t v o e r e n.

Met minder mag men zich niet tevreden stellen, hoe veel wetenschap en natuurlijke bekwaamheden men ook zou bezitten. We mogen voor den arbeid der Gemeenten of der zending geen mindere krachten verlangen of aanwenden dan de kracht des Heiligen Geestes.

Dit aangenomen en nog voor oogen gehouden, is het niet moeielijk te beantwoorden: welke heilsverwachtingen worden hierdoor ingegeven. Eerst worden we dan bepaald bij de *vrucht* des Geestes, die dan door den Geest op den akker van ons menschelijk leven

groeit. De nadruk moet vallen op *vrucht*. Aldus maar niet werking, invloed of voorlichting des Geestes, waardoor het menschelijke nog bijzondere beteekenis zou bekomen, neen, zuivere vrucht des Heiligen Geestes, weliswaar door menschelijke organen geopenbaard en tot practisch gebruik aangewend, maar toch zuiver geestelijk. Onze arbeid wordt menigmaal en veelzins nutteloos, omdat er zooveel van ons zelf in wordt aangewend, waarvan we verwachting koesteren. Verwachten wij het alles van den Heiligen Geest, dan zullen we ook 's Geestes vrucht zien.

Voorts in en ten behoeve voor ons persoonlijk leven zal de volheid des Geestes ons zelf eerst de vruchten doen genieten, die in Gal. 5 : 22 genoemd worden, als daar zijn :

„Liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid."

En waar die vrucht genoten wordt, gaan we van overwinning tot overwinning; worden versterkt door kracht des Geestes in ons; wordt onze heiliging bevorderd, en de Gemeenschap des Heiligen Geestes en de omgang met God, ook in het gebedsleven, zal steeds meer eene zalige beoefening worden.

Geest des Heeren! Kom van boven!
Laaf met Uw genadegoed
Alle zielen, die gelooven,
Doe ze blaken van uw gloed.

(Luther.)

's Gr. N. v. B.

Op de wachtpost.

De Red. ontving van Dr. J. H. Gunning J.Hzn. Ned. Herv. Pred. te Utrecht het verzoek om onderstaand schrijven in het „Predikbeurtenblad" te willen opnemen, en heeft gemeend daaraan te moeten voldoen.

Het schrijven van Dr. G. luidt als volgt:

Vergun mij in het Predikbeurtenblad der grootste gemeente onzes lands eene vraag te doen, waarop ik uit Amsterdam wel eenig vruchtbaar antwoord hopen mag. Mij is alhier een cursus opgedragen over de „Secten," al die onkerkelijke of buitenkerkelijke bewegingen, waaraan ons Protestantisme zoo rijk is, en die bijna alle, enkele zelfs uitsluitend, haar werkkring en propaganda in Amsterdam zoeken. Men kan natuurlijk wel enkele officieele geschriften krijgen (ook *die* soms nog bezwaarlijk), maar vooral is er het mij om te doen van ooggetuigen, van menschen, die persoonlijk het *vóór* en *tegen* van deze secten hebben leeren kennen, eenige betrouwbare mededeelingen te mogen ontvangen. Eens vooral: ik beloof plechtig, dat ik nooit *iemand* zal noemen, en dus *niemand* in verlegenheid zal brengen door hetgeen men mij mededeelt. Het is mij er alleen om te doen de soms zoo geheimzinnig en verborgen werkende „secten" eerlijk te beschrijven, eerst op mijn Utrechtschen cursus, later wellicht in een geschrift, dat misschien daaruit groeien kan. Ik bedoel dus bijv. kringen als wijlen Dowie, geloofsgeneztng, het spreken in tongen (Pinksterbeweging), sabbatisme, baptisme, apostolische kringen, mormonisme, enz. enz. De gewone, officieele geschriften dezer secten zijn mij natuurlijk bekend; ook voordrachten als een viertal Amsterdamsche predikanten eenige jaren geleden uitgaven; het is mij nu meer te doen om de *niet-beschreven*, maar *intieme* zijde van dat alles, de ervaringen van vrienden en tegenstanders, den invloed op het leven en de gezinnen, ook wel op de gezondheid, der aanhangers, kortom om alles wat mij in staat kan stellen een eerlijk en veelzijdig beeld dezer geestelijke of ongeestelijke bewegingen te teekenen. Wil men dit ingezonden stukje eens *uitknippen* en *bewaren*? Later vindt men wellicht gelegenheid mij eens iets te melden en heeft dan in dat uitknipsel een herinnering aan mijn adres.

Met dank voor de opname dezer regelen,

Uw Dw. Dr. en Br.
Dr. J. H. Gunning J.Hzn.,
Predikant te Utrecht.

Utrecht, Maart 1911.

P. S. Wil eenig blad mij het genoegen doen dit verzoek in zijne kolommen over te nemen en daardoor mijne kans op eenige mededeeling te vergrooten, dan zou ik die vriendelijkheid zeer op prijs stellen.

Opmerking van de Redactie van „de Christen".

Dr. G. wil dus het fijne van de mis, het intieme weten. Dr. Wumkes te Sneek is eveneens ijverig bezig gegevens te verzamelen, en vraagt dezelfde dingen.

't Ware niet onaardig aan die geleerden ook eens het intieme van het leven der *secten* — de Hervormde, de Luthersche kerken etc. te gaan opvragen. „Secten" zijn die kerken toch ook voor zij afscheidingen zijn van de officiëele of Roomsch Katholieke kerk. *Secten* zijn ze even als Dr. G. o.a over de geheele wereld bekende gezindte, de Baptisten als secte betitelt.

Wij zeggen daarmede niet, dat het kwaad is Dr. G. ter wille te zijn.

Red.

Zending.

Een voorspoedig jaar in Japan.

„Vooruitgang" is het woord hetwelk met betrekking tot de Christelijke zendingsarbeid in Japan met groote letters boven het laatst verstreken jaar geschreven staat. Deze verandering was niet gekenmerkt door ingrijpende of wondervolle gebeurtenissen, maar door hare gelijkmatigheid en verrijkende beteekenis. Het Christendom is weer wat dieper ingedrongen in hart en leven des volks. Christelijke ideeën en idealen hebben zich bij hetzelve een grooten plaats veroverd.

Verandering der publieke meening.

Gedurende het afgeloopen jaar heeft in de houding van de groote massa des volks tot het Christendom een merkwaardige verandering plaatsgevonden. Ofschoon er nog vele zijn die den „vreemden godsdienst" bitter tegenstaan, zoo bemerkt de Christen toch, dat zijn omgeving minder vijandig wordt, ja hij vindt dikwijls tegemoetkomende vriendelijkheid. Tot nog toe was de landbevolking het meest conservatief. Zij vormde het brandpunt van wantrouwen en bestrijding. Hier nu heeft in het laatste jaar een opmerkelijke verandering plaats gegrepen. Wantrouwen is veranderd in vriendschap, en inplaats van tegenstand vindt de Zendeling nu een hartelijke ontvangst. De jaarlijksche statistieken toonen aan, dat de grootste resultaten onder de landbevolking zijn bereikt. In de dorpen en gehuchten werden meer menschen gedoopt dan in de steden en de nieuwste berichten van alle posten zeggen, dat de landbevolking gaarne, ja zelfs begeerig luistert. Zoo men bedenkt, dat de landdistrikten in Japan eigentlijk nog niet met het Christendom in aanraking kwamen, zoo wint daardoor deze vooruitgang nog aan beteekenis. Het Boeddhisme is met rasse schreden teruggedreven naar de binnenstations, als een gevolg van de intocht van het Christendom. Is het hier nu geslagen? Hoe is de plotselinge omkeer van de harten der bewoners van het binnenland tot het Evangelie te verklaren? De draf van het Boeddhisme was niet in staat het verlangen van het kinderhart naar het vaderhuis te stillen. Nog een andere factor werkt hier ongetwijfeld mee. Het moet vooral ook een resultaat zijn van den langjarigen arbeid onder de studenten. Deze studenten hebben naar het Evangelie geluisterd, indrukken ontvangen en vele van hen werden bekeerd. Zij keerden dan naar hunne haardsteden terug en plaatsten helder brandende fakkels op alle bergen en heuvelen des lands. De arbeid onder de soldaten gedurende de Russisch-Japansche oorlog heeft ook bijgedragen tot het ontstaan der tegenwoordige opwekking.

De vruchten van de Evangelieverkondiging.

Het Evangelisatiewerk in dit jaar droeg de meest bemoedigende resultaten. Eenige kleine gemeenten in de stad Osaka berichten van 80 doopsbedieningen. Een andere berichte 95. Uit een kleine landstad, waar tot nog toe geen georganiseerde arbeid van eenigen aard plaats vond, komt het blijde nieuws dat daar 21 personen door een onzer evangelisten gedoopt zijn. En juist komt de hartverblijdende tijding dat op een onzer arbeidsvelden 32 personen gedurende de maand Januari den doop ontvingen. Op alle velden vinden doopsbedieningen plaats, als zoovele bewijzen dat een nieuwe dag voor ons werk in Japan aangebroken is. Het geloofsoog ziet, dat op de vele jaren van zaaien een groote oogst zal volgen. Op 't oogenblik is de Baptiste nationale Evangelisatieveldtocht in vollen gang. Deze is geopend door de Japansche voorgangers en evangelisten. Onder leiding van een centraal comité wordt deze veldtocht in verbinding met alle zendingscentras in het geheele rijk, gevoerd. In dit ondernemen hebben de inlandsche voorgangers, evangelisten en zendelingen getoond hoe vruchtbaar hartelijke samenwerking is. Overal maakte dit optreden een diepen indruk op de godsdienstige kringen en leidde die gemeenten, die den weg des levens gaarne beter mochte leeren kennen tot ernstig zelfonderzoek.

Het Japansch Baptiste Theologische Semenarie.

Bij de Japansche Baptisten zal het jaar 1910 altijd in herinnering blijven als het jaar in hetwelk de onderscheidene woorden „Noordelijk" en „Zuidelijk" van den Baptiste woordenlijst uitgedelgd werden en de Baptiste Japaneezen een vereenigde kracht vormden. De scheidingslijn is uitgewischt; wij zijn niet langer Noordelijke en Zuidelijke Baptisten, maar Baptisten zonder meer. Een onmiddelbaar resultaat is het tot stand komen van het plan tot ingespannen gemeenschappelijk theologischen arbeid. Het Yokohama theologische seminarie van het Amer. Baptiste Genootschap voor buitenlandsche zending en het Fukuhoka Theol. seminarie van de zuidelijke Baptisten, zijn vereenigd tot één inrichting, genaamd het „Jap. Bapt. Theol. seminarie," en is gevestigd te Tokio. Wanneer een organisatie of inrichting met het verleden breekt, het aangezicht wendt, en besluit een nieuwe geschiedenis te beginnen, dan verschijnen altijd een paar conservatief gezinde menschen welke gelooven, dat de „beproefde oude paden" de beste zijn. Ook bij deze gelegenheid bleek dit weer. Des ondanks heeft de gebeurtenis gedurende de 6 vervlogen maanden zulke uitstekende resultaten gehad, dat de verwachtingen van geestdriftige voorstanders overtroffen zijn en de weinige twijfelaars in vurige aanhangers zijn veranderd. Nu geniet de inrichting de warme ondersteuning van alle Jap. Baptisten. President Parshley, Dean Chiba en de geheele faculteitwerken in voortreffelijke harmonie samen. De seminaristen van het Noorden en het Zuiden vormen één vereeniging. Wat onderwijs en opvoeding betreft neemt de inrichting onder de Theol. seminaries een eerste plaats in. De toekomst belooft veel. Het eenige wat het instituut lam zou kunnen leggen is het mislukken der pogingen der beide besturen een passend gebouw te verkrijgen om het werk in te verrichten.

De invloed welke deze vereeniging van het theol. deel van onzen arbeid gehad heeft op onze gemeenten in Japan is goed merkbaar. Het heeft in hun een gevoel van samenhoorigheid wakker geroepen. Het heeft op een merkbare wijze een nieuw zelfbewustzijn onder de onzen gebracht en een geest van eenheid over de geheele linie aangeblazen. Het is wonderbaar hoe volmaakt eens de beiden stroomen — Noordelijke en Zuidelijke Baptisten — werden, nu men ze in een bedding leidde. Wanneer ze eenmaal vervloeid zijn, zal men tusschen hen zoo moeilijk een onderscheid vinden kunnen als tusschen twee droppels water. Niet slechts de zaak der Baptisten, maar het werk Gods is zeer versterkt geworden. Ieder is vroolijk. Wij verwonderen ons, dat het niet reeds vroeger geschiedde.

De centrale Tabernakel van Tokio.

De centrale Tabernakel van Tokio kan met recht een

moderne inrichting voor evangelisatie genoemd worden. Voor zoover het geheele land daaraan deel heeft, beteekent zij een nieuwe richting. Het is een poging om in één instituut iedere methode van evangelisatie te concentreeren, de directe en indirecte methode, evangelisatie op groote en kleine schaal, algemeene en persoonlijke bearbeiding.

Het werk van het vervlogen jaar heeft aangetoond dat zulk een arbeid met recht bestaat en een grootsche taak vervullen kan. Tokio is het Mekka der studenten. Onlangs vergaderden hier 100.000 derzelven uit het geheele rijk, 20.000 vergaderden in de Kand-wijk waar de Tabernakel staat. Op de Zuid- en Oostzijde hebben wij voeling met de handelswijken dezer stad van 2.000.000 inwoners. Hier is een vast onbegrensd veld. Voor de bearbeiding van dit terrein zijn de te volgen lijnen door de „Tabernakel" getrokken. Nachtelijke evangelisatiesamenkomsten met gelegenheid tot persoonlijk onderhoud en onderrichting; een nachtschool om studenten te bereiken en andere jonge mannen die in handelszaken arbeiden. Zaterdags worden voorlezingen gehouden met het doel de Christelijke waarheid dieper in hart en gemoed der studenten wortel te doen schieten. Vele Jap. Studenten, die niet te bewegen zouden zijn om naar een preek te luisteren, zijn wel bereid een voorlezing bij te wonen

De tweemaandelijksche evangelisatieveldtochten zijn krachtige pogingen om de groote massa des volks met het Evangelie te bereiken. Deze tochten duren gewoonlijk 8 tot 10 dagen. Zij worden overal bekend gemaakt. De medewerking der bekwaamste sprekers heeft men zich verzekerd. Vergaderingen voor zoekende worden regelmatig voor zulke gehouden die op de verschillende terreinen van ons werk een bijzondere belangstelling bewezen. Ook onze sociale vergadering hebben hun goed bestaansrecht.

De Japaneezen zijn vrienden van muziek en daarom zijn gezanggodsdienstoefeningen zeer dienstbaar om de blijde boodschap van het eeuwig leven meer bekend te doen worden. Om de bestudeering van de H. Schr. te bevorderen zijn bijbelklassen georganiseerd zoowel in de Engelsche als in de Japansche taal. Voor den arbeid onder vrouwen bestaan bizondere organisaties, zoowel voor getrouwde vrouwen als voor jongedochters. Regelmatig worden sociale en godsdienstige samenkomsten voor vrouwen gehouden. Om de kinderen te bereiken en het zaad des Evangelies in hunne ontvankelijke harten te strooien bestaat een kinderclub met gelegenheid tot spelen en arbeiden, naar eisch der verschillende leeftijden.

Behalve het boven beschreven werk vergadert de centrale Baptisten gemeenten in de Tabernakel en houdt haar godsdienstoefeningen, zondagsschool enz. Het is onze ernstige hoop en gebed, dat God de centrale Tabernakel te Tokio meer en meer make tot een fontein van zegen voor de millioenen kinderen van het Jap. Rijk. Het bovenstaande is een stuk geschiedenis van een jaar van voorspoed in dit verre oostersche land. De Baptisten in Japan blikken hoopvol in de toekomst. Wij gelooven oprechtelijk dat wij in de dageraad van een beteren dag leven; een dag van groote dingen, van groote overwinningen voor onzen Koning, Imanuel.

„The Standard." J. L.

Voor 't jonge volkje.

Lieve jonge vrienden!

Het tweede boek van den Bijbel wordt gewoonlijk Exodus genoemd, maar de Hebreeuwsche naam is: „Ve alleh Shemoth", hetgeen beteekent: „En dit zijn de namen", de woorden, waarmede het boek begint, want waar wij in het Nederlandsch lezen: Dit nu zijn de namen, daar beteekent dit hetzelfde, want het Hebreeuwsche woordje „ve" door onze overzetters door „nu" vertaald, wordt zeer dikwijls door „en" weêrgegeven, en dat woordje „en" toont aan, dat het een vervolg is op iets voorafgaands, en dat is Genesis.

Exodus is niet het begin noch het einde van iets, maar het is het boek der verlossing, en wij hebben er dan ook eenige schoone beelden van verlossing in. De naam Exodus beteekent „uitgang" of „uittocht" en in Luk. 9:31 wordt de verlossing, die de Heer tot stand zou brengen te Jeruzalem, zijn uitgang genoemd. Even als de eerstgeborenen van Israël alleen uit Egypte konden gaan als zij verlost waren door het bloed der geslachte lammeren, zoo beteekent de „uitgang" des Heeren zijn dood, want als zijn volk uit zou gaan van de straf en de macht der zonde, dan moest Hij, als het ware Paaschlam, uitgaan door den weg des doods. Zijn Exodus (uitgang) beteekent de verlossing van allen, die op Hem vertrouwen.

Hoe kunnen wij dit boek verdeelen, zoodat wij gemakkelijk kunnen onthouden wat er in staat. Ik kan het niet beter doen dan als volgt, misschien kunnen sommigen uwer het beter.

A. Israël in Egypte:
1. In gunst bij de menschen. Hoofdst. 1:1—7.
2. In slavernij, hoofdst. 1:7 tot 22.
3. Voorbereiding voor de vrijheid.
4. Verlossing door het bloed. Hoofdst. 12 en 13.
5. Verlossing door Gods macht. Hoofst. 14.

B. Israël in de woestijn.
6. Onder de genade des Heeren. Hoofdst. 15—19:6.
7. Onder de wet des Heeren. Hoofdst. 19:7—hoofdst. 24.
8. De tabernakel. God in het midden. Genade onder de wet. Hoofdst 25—31. Hoofdst. 33:7—40:33. (Het bloed der verzoening). Hoofdst. 29.
9. Het kamp. Een afgod in

het midden. Oordeel onder de wet. Hoofdst. 32—33 : 6.
(Het bloed der schuldigen) Hoofdst. 32.
10. In gunst bij God. Hoofdst. 40 : 34—38.

Ik wil niet zeggen, dat ge ieder hoofdstuk of afdeeling onder de verschillende hoofden kunt vatten, maar ik geloof toch, dat dit lijstje u zal helpen om een duidelijker voorstelling te hebben van de geschiedenis en de leering van dit boek.

Er zijn twee reuzenfiguren in Exodus: Mozes en Farao. Er is meer dan een Farao geweest, maar ik bedoel dengene, die trachtte weêrstand te bieden aan de plagen. Hij zou misschien Mozes hebben kunnen weêrstaan, maar God niet, en daarom werd hij verbroken, dat er geen genezen aan was. Spr. 6 : 15.

Wat deed God, toen Hij besloot om Israël uit Fgypte te verlossen, en de wijsheid der Egyptenaren tot dwaasheid te maken. Dr. Campbell Morgan zegt: „Het feit, dat er eens een kindje schreide in de nabijheid eener vrouw, heeft invloed gehad op de geschiedenis van het menschelijk geslacht. Het kindje won het hart der vrouw, en de vrouw bracht het kindje in het hart van Egypte's macht.

En zoo werd Mozes opgevoed aan het hof van Farao, zonder dat het zijn ouders iets kostte, en Farao moest betalen voor de opleiding van hem, die het instrument des Heeren zou worden om zijne macht te vernietigen. God is wijzer dan de menschen.

En de tranen van het kindje kwamen niet slechts voort uit de wijsheid Gods, maar stonden ook in verband met het geloof eener vrouw. Als gij Hebr. 11 : 23 leert zult ge zien, dat het „door het geloof" was, dat zijn ouders hem drie maanden verborgen. Beproeft God uw geloof en vraagt Hij u om Hem te vertrouwen? Het geloof grijpe Gods beloften aan, en door die beloften Godzelf, en verkrijgt den zegen.

Wat had die kleine Mozes een vreemd leven! Hoe oud was hij toen hij zijn moeder verliet om naar het paleis te gaan? Misschien 12 jaar, en had hij reeds heel wat over den God van Abraham, Isaak en Jacob geleerd. Misschien was hij ook nog een ventje van 5 of 6. Maar God had een doel met hem. Wat moet hem dat leven in het paleis eerst vreemd voorgekomen zijn. Geheel afgescheiden van zijn volk, was hij ijverig leerende op school, waar hij onderwezen werd in al de wijsheid der Egyptenaren. Maar te midden van de weelde en den rijkdom van zijn omgeving heeft hij zeker wel eens gezegd: „Dit is mijn volk niet, en de goden van Egypte zijn mijn God niet. Ik aanbid den God van mijn vader en moeder, den God, die den hemel en de aarde gemaakt heeft. Zijn volk zal mijn volk zijn en Hij zal mijn God zijn". En God heeft dat knaapje met eer gekroond.

Mozes had bijna alles, wat het hart kon begeeren, maar God was toch meer en toen hij groot geworden was, besloot hij de verachten in het land te bezoeken, en zijn lot met het hunne te verbinden. Van hem kan gezegd worden: „Ik was in de gevangenis en gij hebt mij bezocht," want hij zag met medelijden op Gods volk, en dat vergeet God nooit. Hij zegt, dat het is als aan Hemzelf gedaan. Maar even als de man meer is dan het kind, zoo is het volk meer dan de man, en God verwekte Mozes om Zijns volks Israëls wil.

Maar de leiders van een volk of van een gemeente hebben opleiding noodig. God riep Mozes van het hof, en zond hem naar een andere hoogeschool, de stilte en eenzaamheid der woestijn. De Prins in Egypte is blij, dat hij bij een godzaligen herder mag wonen en zijn schapen helpen hoeden. Onnoozele schapen. Mozes leidt u, maar gij voedt Mozes op. Uw nieuwe meester Mozes heeft een andere kudde, die voor hem bereid wordt en hij moet geduld leeren. Waar kan hij dat beter leeren dan bij u. En misschien begreep Mozes evenmin als de schapen, wat God bezig was met hem te doen.

Wordt vervolgd.

Een oproeping tot gebed.

Het tweede congres van de wereld-alliantie der Baptisten nadert zijne verwezenlijking, en zal plaats vinden te Philadelphia (Amerika) op 19—25 Juni e.k.

In verband daarmede ontvingen we een particulier schrijven, benevens programma's om een oproeping tot gebed in ons blad te plaatsen. De algemeene Secretaris, Rev. Shakespeare M. A. te Londen, zegt in zijn opwekkend woord daartoe:

„Afstand en reiskosten zullen de groote meerheid van ons volk in Europa het onmogelijk maken om persoonlijk aan de groote en heilige bijeenkomsten van de wereldalliantie der Baptisten te Philadelphia deel te nemen.

Maar die persoonlijke deelneming, hoe genotvol ook, is toch slechts een klein deel van de gemeenschap der heiligen. Afwezig met het lichaam, mogen we zijn aanwezig met den geest. Ofschoon vele mijlen door zee en land gescheiden, mogen en kunnen we toch samen komen tot den berg Zion, en tot de stad des levenden Gods, het hemelsche Jeruzalem, en tot de algemeene vergadering, de Gemeente der eerstgeborenen, wier namen geschreven zijn in de hemelen.

De geloofs- en de liefdes- en gebedsbergen zijn geen barrikaden, tijd en ruimte zijn verdwenen, afstanden zijn vervallen, het onzienelijke is zichtbaar, en de deuren van den éénen Tempel, zijn altijd wijd geopend. Laat ons daarom alle die samenkomsten tot de onzen maken! Laat ons deelnemen door biddende belangstelling, en ons voorstellen, dat het welslagen er van mede afhangt van onze deelneming! Laat ons alles helpen voorbereiden voor hen, die daar zullen samenkomen, al moet ook onze plaats ledig blijven! Bidt om den vrede van Jeruzalem! Wel moeten zij varen die u beminnen! Vrede zij binnen uwe muren! Om mijner broederen en mijner medegenooten wil zal ik nu spreken: vrede zij met u! Om des Heeren huizes wil zal ik het goede voor u zoeken."

Lectuur.

Dezer dagen werd ons ter bespreking toegezonden eene brochure onder den titel: „Het Kerksysteem onzer dagen of het Christendom van voorheen en thans."

De schrijver, die waarschijnlijk onder een schuilnaam zich noemt „Guillaume," stelde zich ten doel „Een ernstig woord van vermaan aan zijne tijdgenooten" te richten.

De inhoud der brochure beantwoord aan dat doel. Men merkt, hier spreekt een man, die ondervinding opdeed van wat hij schreef. Met krasse greep vat hij het tegenwoordig Kerksysteem aan en noemt de dingen, die waarlijk ten hemel schrijen, bij den naam.

Inderdaad er wordt zooveel goeds in deze brochure gezegd, dat men bij het lezen onwillekeurig de verzuchting slaakt: och ware dit alles toch in eenvoudiger, nuchterder en correcter stijl geschreven de wereld ingezonden!

Intusschen het boekje is zeer lezenswaard. 't Kost $12^1/_2$ cent en bij 10 en meer ex. slechts 10 cent. De Evangelist Vorsteveld, Buinerveen, Drenthe neemt bestellingen aan.

N. v. B.

Uit de gemeenten.

STADSKANAAL. Wees ons gegroet schoone Pinksterdag, kroon onzer christelijke feesttijden!

Wees ons gegroet heerlijke herdenkingsdag, die ons van betere, hoogere dingen spreekt, dan waarvan Sinaï's kalen top voor oud-Israël gewaagde onder donderslagen en in bliksemschichten!

Wees ons gegroet blijde stichtingsdag der Gemeente van Jezus Christus op aarde, die Hij zich verworven heeft tot zulk een kostelijken prijs!

Wees ons gegroet aanbiddelijke Stichter der Kerke Gods! Daal neer in ons hart, kom in ons leven uw „blijde inkomste" houden. Zuiver ons, verteer in ons de hoogmoed, de zelfzucht, de liefdeloosheid, de hardheid des harten, ja, alles wat uw Goddelijk licht schuwt, opdat we uit dit zuiveringsproces te voorschijn mogen komen, als.... als uw zalig kind!

— — — — — — — — — — — — — — — —

Dat was onze bede des harten op Pinksteren 1911.

* * *

Een ernstige dag zou *dit* Pinksterfeest zijn voor 's Heeren kudde hier ter plaatse, die vasthoudt èn aan het Apostolisch Pinksterevangelie: „Bekeer u", èn aan het Apostolisch Pinkstersacrament: „En een iegelijk van u worde gedoopt." Was de Leeraarsplaats sinds Januari van dit jaar onbezet, doordat haar Herder deze kudde verlaten had, om de herderstaf op te nemen in de vorstelijke residentie, thans stond daar weer een man, een jongeling, wien de bloesemgeuren van 's levens zonnige Mei nog omgeven, gereed het heilige werk der bediening te aanvaarden. 't Was Br. J. W. Weenink, die zijn studiën voltooid had aan 't Spurgeon-College te Londen, door de Gemeente verkozen tot deze heerlijke taak en — naar we vurig wenschen — door God daartoe verkoren.

Het werk der inleiding en bevestiging was opgedragen en aanvaard door onzen Br. Planting van Groningen. Gaarne hadden bevestiger, bevestigde en Gemeente nu een ander die plaats zien innemen. Daar waren echter bezwaren die dit onmogelijk maakten. En wij Baptisten, die ook in onze banieren voeren: „Gewetensvrijheid", wij willen.... zwijgen. 't Was er goed des morgens, toen genoemde br. sprak naar aanleiding van de welbekende woorden uit Hand. 20:28 over de kudde en hare herders en ook, toen de plechtige wijding tot het opzienersambt plaats vond. Met eerbiedige aandacht luisterde een talrijke schare naar 't gesproken woord en aanschouwde de plechtige handeling.

Des avonds te vijf ure verzamelde de Gemeente zich wederom met vele belangstellenden in 's Heeren huis om de z.g.n. intreêrede van den nieuwen Herder en Leeraar te beluisteren. Hoofdstuk 2 van den eersten Corinther brief, het tweede vers was de tekst, die thans werd overdacht. Onze br. bepaalde ons achtereenvolgens bij het geheiligd voornemen van den Apostel en bij den inhoud van Paulus' prediking te Corinthe. Dit laatste punt werd vooral breed uiteengezet. We zagen den gekruisigden Heiland, voldoende aan al de gerechtigheid Gods, maar ook als toonbeeld van Gods eeuwige liefde en als treffend voorbeeld ter verkrijging van een christelijk karakter. „Dien Christus ook hier te prediken zal mijn eenigst streven zijn," zoo besloot spr. zijn ernstig woord.

Moge de prediking van het Kruisevangelie in het midden der Gemeente gezegende vruchten afwerpen.

Na deze eerste samenkomst bleef men nog eenige oogenblikken gezellig bijeen. Vele goede woorden werden nog gesproken, menige hartelijke wensch geuit, ook door een paar brs. uit N.-Pekela.

Mogen de goede wenschen, die uitgesproken zijn, vervuld worden! Worde de jeugdige Leeraar te Stadskanaal rijkelijk door God gezegend: worde zijn geloof versterkt en verhelderd, worde zijn blijdschap volkomen, worde zijn ziel vervuld met dat ware „feu sacré", die heilige geestdrift, waarvan het Pinksterfeest ons het geheim verklaart! Zij deze Gemeente voor Hem tot een goede oefenschool voor heel zijn volgend leven. Moge zijn verblijf hier voor de Gem. tot rijken zegen zijn, opdat zij steeds meer leere kennen haren Koning in de volkomenheid zijner schoonheid, maar ook voor velen, die nog niet dien vrede kennen, die den gekruisigden Heiland verloren zondaren schenkt, die zich voor Hem nederbuigen.

Geef dezen zegen om uw Zoons wil, o Heere Zebaöth!

EEN MEDEARBEIDER.

Berichten.

Afgevaardigden en gasten, die de a.s. Unie-vergadering wenschen bij te wonen en logies verlangen, worden verzocht zich voor 1 Juli a.s. aan te melden bij ondergeteekende. Aan hen, die zich na dien datum aanmelden, kan in dezen geen zekerheid gegeven worden.

K. v. D. BAAREN, Secr.
Stadskanaal (O.)

DE AGENDA

der a.s. Unie-Vergadering hopen we de volgende week te kunnen plaatsen.
Arnh. 7 Juni '11. B. ROELES, Secr.

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van H. M. te Nieuwe-pekela f 7,15; van G. v. D. te Apeldoorn f 4,80½; van N. Z. te Amsterdam f 21,29.

N. v. BEEK.

LIEFDEGAVEN.

Voor den Reizenden Prediker.

Ontvangen door Br. Kuipers van de Gemeente: te Amsterdam f 6,—, te Apeldoorn f 8,36, te Hoorn f 20,—.

Voor den Unie-cent.

Ontvangen van de Gemeente te Hoorn f 12,—, verzameld door Joh. Broertjes.

F. J. van Meerloo,
Penningmeester.

Voor de Zending.

Ontvangen van zuster J. E. te N. Pekela f 5,—, van de Gem. te Hoorn f 19,97½.

N. Pekela. E. H. de Groot.

BLADVULLING.

Bij den bouw van een Japanschen tempel had men touwen noodig om de steenen daaraan naar boven te hijschen. Vele Japansche heidensche vrouwen sneden nu hun lange, donkere haarlokken, waarop ze zoo trotsch zijn, geheel vrijwillig af, en lieten daarvan koorden weven. En dat alles uit liefde en eerbied voor hun goden. Welk een les voor ons! Hoe weinig gewillig zijn wij dikwijls om het liefste den Heer af te staan! O, laat ons medehelpen steenen aan te dragen voor den geestelijken tempel, en daartoe de zending steunen!

No. 1259. DONDERDAG 15 Juni 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.
ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post ƒ 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

Genoegzame genade.

2 Kor. 12: 19*a*.

Mijn genade is u genoeg —
  Christen hoort gij 't woord des Heeren?
Niet uw wil, niet uw begeeren
  Is steeds 't beste, wat gij ook vroeg —
Gods genade is u genoeg.

Zijn genade is u genoeg,
  Schoon de strijd u zwaar moog drukken;
Niet uw wil zal doen gelukken,
  d'Overwinning, spad' of vroeg;
Zijn genade is u genoeg.

Zijn genade is u genoeg;
  Laat uw toekomst aan den Heere,
Hij komt zelf op voor zijn eere; —
  Die uw zond, op 't kruishout droeg,
Diens genade is u genoeg!

Zijn genade is u genoeg,
  Hij zal alles heerlijk maken,
Over al de Zijnen waken.
  Blijve 't rustpunt, wat g' ooit vroeg:
Uw genade is mij genoeg!

HAARLEM. W. B.

De eenheid der geloovigen met en in Christus.*)

1. Als uit spruitsels uit hun wortel, als takken en bladen met den boom, staat het gansche menschelijk geslacht met den eersten Adam, als één wezenlijk, één natuurlijk en zedelijk geheel, voor het aangezicht Gods, in, met en door Adam tot zondaars en schuldenaars gesteld. Rom. 5: 12 vlg. 1 Cor. 15: 22. Eph. 2: 3. Joh. 3: 6 enz.

2. In dezen staat is de mensch reddeloos verloren. De wet kan niets minder eischen dan volmaakte gehoorzaamheid, en blijft dit eischen tot in der eeuwigheid. De natuur der zaak leert dit. De geheele Heilige Schrift bevestigt het. Naast dezen eisch staat die van straf op iedere overtreding. Doet dat, en gij zult leven. En: vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al wat geschreven is in het boek der wet. Die in één struikelt, is schuldig aan allen. Maar de wet is krachteloos geworden door het vleesch. Zij eischt maar schenkt geen kracht, zij dreigt, maar kent geene genade. Zij werkt toorn. Ja, verre van te helpen, wordt zij, (rechtvaardig, heilig, goed) een prikkel tot zonde, en gegeven ten leven, eene oorzaak des doods. Zie daar de tweevoudige heerschappij der wet, waaronder de mensch onherroepelijk geboeid ligt: onverbiddelijke vloek aan overtredenis. Een dwangjuk, treffend en uitvoerig beschreven Rom. 6: 14—23 en 7: 1—6, gelijk de vruchtelooze worsteling des armen zondaars, om zich aan die kluisters te ontwringen ald. vs. 7—23.

3. Hetgeen der wet onmogelijk was, heeft God gedaan, zijnen zoon zendende in gelijkheid des zondigen vleesches. Vóór de tijden der eeuwigheid is het des Vaders welbehagen geweest den rijkdom en de heerlijkheid zijner genade te openbaren door eene nieuwe schepping in een tweeden Adam, het tegenbeeld des eersten, (Rom. 5: 14. Eph. 2: 10) en alzoo in éénheid met den Eeniggeborene, die voorgekend is geweest (1 Petr. 1: 20. Eph. 3: 11), om in de volheid des tijds de Eerstgeborene van vele broederen te worden (Rom. 8: 29). *In* Hem heeft Hij ons uitverkoren (Eph. 1: 4.) *In* Hem ons zijne genade gegeven voor

de tijden der eeuwen (2 Tim. 1 : 9). En alzoo bestond in den raad en voorkennisse Gods te midden der oude, de nieuwe schepping, de groote en volheerlijke éénheid van het lichaam met zijn Hoofd, van de ranken met hun Wijnstok, van het gebouw met zijn Hoeksteen, van het broedergezin met hun Eerstgeborenen.

4. Het Woord hetwelk als de eeniggeboren Zoon bij God en God was, is vleesch geworden, heeft door geboorte uit den Heiligen Geest het vleesch en bloed der broederen aangenomen, dat is, van allen, die in en met Hem geboren worden uit den Heiligen Geest, en derhalve, even gelijk door natuurlijke geboorte, de eerste Adam en zijn nakomelingschap, één wezenlijk geheel worden met Hem. (Eph. 2 : 10). Hij die heiligt, en Zij die geheiligd worden, zijn allen uit één (Hebr. 2 : 11), hetgeen vers 14 genoemd wordt: deelachtig worden; en in deze gemeenschap en éénheid van geboorte en natuur ligt volgens vers 11 de grond der broederschap.

Doch het is ons vergund aan de hand des Geestes nog eene schrede verder te gaan in het heiligdom.

Man en vrouw, door huwelijksgemeenschap vereenigd, zijn niet meer twee, maar één vleesch (één persoon) Matth. 19 : 5, 6. Daarom, die zijne vrouw lief heeft, heeft zich zelven lief, en voedt en onderhoudt alzoo zijn eigen vleesch (Eph. 5 : 28, 29). Die huwelijkséénheid is type en afspiegeling der hoogere (ald. v. 24, 25, 32). Wat Adam getuigde van zijne manninne (Gen. 2 : 23) dat is volkomen en evenzeer waarheid van den tweeden Adam en zijne gemeente. Zij zijn leden zijns lichaams, van zijn vleesch en van zijne beenen. Zij zijn één vleesch (Eph. 5 : 30, 31 verg. vs. 32). Der geloovigen lichaam is voor den Heere, en de Heere voor het lichaam (1 Cor. 6 : 13). Beiden behooren wederkeerig aan en tot malkander. Zoowel het lichaam als de geest is eene woonstede van den Heiligen Geest, van den Geest die in Christus woont, en tusschen hen beiden den band der éénheid daar stelt (ald. vs. 19, 1 Joh. 3 : 24*b*, 4 : 13; Gal. 4 : 6).

Op dezen grond rust de scherpe vermaning tegen de hoererij. Man en vrouw worden één vleesch. Maar deze eenheid is geene verbreking der éénheid met Christus; want gehuwd *in* den Heere (1 Cor. 7 : 39), en beiden alzoo een *in* Hem, vereenzelvigd hunne huwelijkséénheid zich met die hoogere, en wordt in deze opgenomen. Gansch anders is het met de éénheid buiten het huwelijk daargesteld (1 Cor. 6 : 16*a*). Door deze maakt men de leden van Christus tot leden eener vreemde, en vernietigd zijne eenheid met Christus (ald. vs. 15), daar beiden niet meer voor vereeniging vatbaar zijn; gelijk om dezelfde reden overspel dadelijke verbreking is van den huwelijksband en echtscheiding wettigt (Matth. 5 : 32). Bij neiging om hier nog meer te vragen zwijge het geloof eerbiediglijk. De Heilige Geest zelf noemt het eene „groote verborgenheid" (Eph. 5 : 32), waarbij het opmerking verdient, dat ditzelfde getuigd wordt, van het heilgeheim, hetwelk den grondslag van het hier behandelde uitmaakt, de vereeniging van God en mensch in één persoon. 1 Tim. 3 : 16.

5. De nieuw geborenen, één in en met den Zoon, zijn ook één met den Vader. De eerstgeborene is de eeniggeboren Zoon des Vaders, de Godmensch, God en mensch in één persoon. Eenheid met dien Zoon is dan ook eenheid met den Vader, die de God en Vader is van onzen Heere Jezus Christus (Eph. 1 : 3), en zijn de geloovigen, in den eengeborene, die geboren is uit den Heiligen Geest, inderdaad en waarheid, kinderen Gods, kinderen door eene vereeniging geheel verschillend van aard, veel dieper en vaster liggende, veel heerlijker en wezenlijker dan waardoor de eerste Adam den naam droeg van Zoon Gods.

Zoo ontsluiert zich eenigermate dat, wat de Zoon zelf getuigde, en wij zonder zijn getuigenis niet zouden durven aannemen Joh. 17 : 21,23, en waarvan deze zelfde Apostel in Zijn eersten brief geheel vervuld is, zie hoofdst. 2 : 5, 6 en 24, 3 : 24, 4 : 12*b*, 13, 15 en 16*b*, en vooral 5 : 20, alwaar, naar men meent, met weglating van het door onze overzetters ingelaschte woordje: *namelijk*, moet gelezen worden: *en wij zijn in den waarachtigen*, **in** (in eenheid met) *zijnen Zoon J. C.* Verder ook Joh. 1 : 12—14 en het verband, waarin het aannemen van het vleesch geworden woord met de geboorte uit God en het kindschap staat. Uit kracht van deze hunne eenheid met den Vader en den Zoon, zijn de geloovigen erfgenamen Gods en mede erfgenamen van Christus (Rom. 8 : 17). Het erfrecht is gegrond in de eenheid der kinderen met den Vader. Vandaar ook hun rang, titel en staat van huisgenooten Gods (Eph. 2 : 19), en van Gemeente in God den Vader en onzen Heer J. C. (1 Thess. 1 : 1).

6. De Godmensch heeft aan den tweeledigen eisch der wet, gehoorzaamheid en straf, volkomenlijk voldaan. (Gal. 4 : 4, Rom. 5 : 18,19). Hij heeft dit gedaan vóór, in de plaats van den zondaar, voor wien de eisch: „doe dat en gij zult leven," in der eeuwigheid onuitvoerbaar was. Het denkbeeld van borg en plaatsbekleeder drukt echter de geheele diepte en omvang van dit heilgeheim geenszins uit. De Geest, die de diepten Gods doorzoekt, heeft grooter Heerlijkheid geopenbaard.

Met en in den Eerstgeborene te zamen eene nieuwe schepping uitmakende (Eph. 2 : 10 en 15, 2 Cor. 5 : 17), bestaat er van zelf en uit kracht dier eenheid, wederkeerige mededeeling en deelgenootschap. God maakt den Christus zonde; wij worden rechtvaardigheid Gods *in Hem*. Hij wordt een vloek, onze straf is op Hem; in en met Hem zijn wij levend gemaakt door den H. Geest (Eph. 2 : 5), gekruisigd, der zonde gestorven, dat is, voor de zonde, (Rom. 6 : 2, verg. vs. 10 en 1 Petr. 4 : 1), begraven, opgewekt, en in den Hemel gezet. (Eph. 2 : 6). Hij leeft Gode, en wij zijn Gode levende *in Hem*. (Rom. 6 : 10,11). In Hem woont de volheid Gods. De Gemeente is de vervulling desgenen, die alles in allen vervuld; (Eph. 1 : 23) deelgenooten der volheid Gods in Hem, zijn we in Hem volmaakt (Col. 2 : 10). Dit heet in Eph. 1 : 3: gezegend met alle geestelijke zegeningen in Christus, want uit God zijn wij in Christus Jezus, en deze is ons geworden wijsheid, rechtvaardigheid, heiligmaking en verlossing. *In* Hem hebben wij de vrijmoedigheid en den toegang. (Eph. 3 : 12). Christus leeft *in* ons. (Gal. 2 : 20). En alzoo, gelijk de geloovigen Hem aangenomen (elders *aan-*

gedaan) hebben, wandelen zij in Hem. (Col. 2 : 6). *In* Hem dragen zij vruchten. *In* Hem ontslapen zij. *In* Hem worden zij weder levend gemaakt. In één woord : wat zij zijn, denken, spreken, doen, het is alles *in* den Heer. Zie Rom. 9 : 1, 14 : 14. Eph. 4 : 1 (vergel. Coll. 1 : 24). Eph. 4 : 17, 5 : 8. 1 Thes. 4 : 1.

7. Van al deze heerlijkheid ziet het geloof slechts de uiterste einden. Maar het verliest daarbij niets. Reeds de schaduw der zaak vertoont een onnaspeurlijke rijkdom van goddelijke wijsheid en genade, die de kennisse te boven gaat, vertoont de gansch uitnemende verhevenheid en onwankelbare vastheid tevens van der geloovigen heilstaat en bevat het krachtigst geneesmiddel tegen den doodelijken kanker van het lijdelijk christendom in al zijn gedaanten en uitspruitsels. Doch vooral niet voorbij te zien het licht, waarin de christelijke broederschap nu verschijnt; haar ware aard en wezenlijke grond vallen van zelf in 't oog. Broeders in onzen Heer J. C. of bij verkorting broeders; deze benaming, door den H. Geest boven anderen geheiligd, en door de onheiligheid toegepast, op massa's die midden in den dood liggen; deze benaming drukt meer uit, dan gelijkenis, overeenstemming in zin en gevoelen, wederkeerige liefde, zij drukt een f e i t uit, gegrond in de menschwording van den eeniggeborene des Vaders door de kracht des H. Geestes. Zij is wezen en waarheid.

Allen zijn zij uit één. Zij zijn niet meer twee, maar één vleesch. Overeenstemming en liefde zijn slechts vruchten van dien boom.

*) Aanteekeningen van wijlen br. H. G. Tekelenburg overleden te Amsterdam 12 Maart 1881. (RED.)

Op de wachtpost.

H e t d a a g t.

In zijn nieuwste, diepingrijpend werk „Het Christelijk Dogma“, schrijft Prof. Schlatter (blz. 467) [in verband met de kerkelijke toestanden in Duitschland, die echter maar weinig van die in ons land verschillen Red.]: „De vraag of wij met de gevolgde doopspractijk (kinderdoop) voortgaan kunnen, hangt er van af of de kerk in staat is haar woord nog tot het geheele volk te brengen. Naar mate een grooter of kleiner deel des volks zich geheel aan de verkondiging der kerk onttrekt en geen christelijk onderricht meer ontvangt, maar in een tegen de kerk vijandelijken kring opgroeit, w o r d t d e k i n d e r d o o p o n m o g e l i j k. Dan vallen echter ook de bedenkingen, die tegen de onderscheiding van kerk en volk bestaan, weg; want daarmede is de scheiding van de zijde van hen, die zich buiten het christendom houden, een voldongen feit, e n d e e e n h e i d van kerk en volk slechts nog een fictie (voorspiegeling). Een fictie hoog te houden kan de roeping der kerk niet zijn en werkt storend in haren arbeid. In ieder geval h e e f t z ij g e e n e r l e i a a n l e i d i n g, o m d e t e g e n w o o r d i g e d o o p s p r a c t ij k a n g s t v a l l i g v a s t t e h o u d e n, als ware die een onontbeerlijke voorwaarde van haar bestaan. Het zou wel het meest passende zijn, wanneer wij weder tot den doorgaanden regel kwamen, die in de kerken des Romeinschen rijks gevolgd werd, waar het doopen van volwasschenen en van kinderen nevens elkander bestond. Het zou voor de gemeente en voor den doop zelf een wezenlijke bevordering zijn, als daar niet slechts kinderen, maar mannen tot den doop kwamen, d i e m e t z e l f b e w u s t h e i d e n e i g e n w i l l i g d e n d o o p b e g e e r d e n, e n r e k e n s c h a p e r v a n k o n d e n g e v e n, w a a r o m z ij z i c h t o t C h r i s t u s w e n d d e n. In zulke gevallen de doopsbediening te verdonkeremanen en in 't geheim te doopen, is een lafhartigheid (Feigheit), die allen schaadt, den kennelijk gedoopte zoowel als de kerk, welken hij eene oprechte belijdenis schuldig is, gelijk de gemeente hem dan de christelijke gemeenschap verschuldigd is.“

N. v. B.

E e n J e z u i e t o v e r d e n d o o p.

Onlangs gaf een Jezuietisch priester, pater S. J. Hunter, van Stoneyhurd college, in Ierland, een boek uit in drie deelen, getiteld: „Hoofdpunten der dogmatische theologie.“ Het is goedgekeurd door kardinaal Vaughan, en kan dus beschouwd worden als een gezaghebbende verklaring van het Roomsch-Catholieke geloof. Het is interessant, hoe hij over den doop schrijft. Pater Hunter stemt openhartig toe, dat beide, de doop en de besprenging van kleine kinderen, rusten op het gezag van de Kerk, en niet uit de Schrift kunnen bewezen worden. In de Apostolische kerk en lang daarna geschiedde de doop bij onderdompeling. Het besprengen werd ingevoerd op gezag van de kerk.

Even openhartig schrijft pater Hunter over degenen, die gedoopt moeten worden. „Er is in de Schrift geen spoor te vinden,“ zegt hij, „dat de christelijke doop bediend werd aan iemand, die er niet om vragen kan, terwijl er verscheidene plaatsen zijn, waar geloof of bekeering, of beide, genoemd worden als noodzakelijke voorwaarden.“ Ook deze verandering werd ingevoerd op gezag van de kerk.

Wat moet men dan zeggen van Protestantsche kerken, die het gezag der Roomsche kerk niet erkennen, en toch zulke onschriftuurlijke praktijken aan de hand houden, die alleen daardoor verdedigd kunnen worden?

Pater Hunter erkent verder, dat Baptisten en Catholieken onmogelijk de kwestie van den kinderdoop met elkander kunnen bespreken. Want hoewel beide daarin overeenstemmen, dat die onschriftuurlijk is, verklaart de Catholiek, dat de kerk macht heeft om te binden en te ontbinden, eene bewering, die de Baptist beslist weigert te erkennen.

(*Bapt. Times*).

Agenda voor de

31ste Algemeene Vergadering der

Unie van Gemeenten van gedoopte Christenen in Nederland,

te houden 12 en 13 Juli te Stadskanaal.

1ste dag.

12 Juli. 's Morg. 8½ uur bidstond in „de Kerk," waar ook de vergaderingen zullen worden gehouden. Te 9½ uur vinden de afgevaardigden gelegenheid om de verschuldigde contributie hunner Gemeenten aan den Penningmeester af te dragen (zie Art. 12b der Statuten). Ook andere gelden — als Uniecent, voor Reizend Predikerkas enz. — kunnen hem dan worden ter hand gesteld.

De Presentielijst

zal direct bij de inkomst in de Kerk ter teekening worden aangeboden; elk schrijve zijn naam ter aangeduide plaatse. Afgevaardigden wier namen niet voorkomen op deze lijst, hebben niet het recht om te stemmen.

Openingswoord

door den voorzitter Br. G. de Vries om 10 uur.

I. HUISHOUDELIJK GEDEELTE.

a. Het voorlezen door den Secretaris van de Notulen der laatst gehouden vergadering.

b. Opname der Presentielijst en vaststellen van de Algemeene Vergadering 1911—1912.

c. Waar de Algemeene Vergadering 't volgend jaar? Iedere Gemeente heeft het recht haar in heur midden te begeeren. Aanvrage bij den Unie-Secretaris.

d. Benoemingen

door den Voorzitter { 1. Comm. van rapport om de rekeningen na te zien (2 leden). 2. Comm. v. stemopn. (3 leden).

II. JAARREKENINGEN:

1. door den Penningm. {
1. Unie-kas.
2. Unie-cent kas.
3. Eng. Coll.
4. Weezenfonds.
5. Bijbelcolportage.
6. Studiefonds.
7. Reizend prediker.
8. Fonds „Schoemaker."
9. Reservefonds.
10. Ondersteuningskas hulpbehoevende Gemeenten.
}

2. door den Administrateur { 1. „De Christen."
3. „ „ Depôthouder { Staat van 't Depôt.
4. „ „ Penningm. der Zendingskas br. E. H. de Groot.

III. JAARVERSLAG

door de Comm. der Alg. Verg. aangeboden.

IV. MEDEDEELINGEN:

1. door de Unie-Commissie.

a. Aangaande ons Orgaan „De Christen."

b. Waarom geen Holl. Afgevaardigde naar het Bapt. Wereld-Congres te Philadelphia (Amerika) wordt gezonden.

2. door Afgevaardigden, doch alleen betreffende de Gem. in belang der Unie.

V. Commissie-voorstellen.

a. Om de Gem. van Foxhol weer in de Unie op te nemen.

b. De Gem. Exloërmond verzoekt Br. J. Huizinga als Voorganger in de Unie te erkennen.

PERIODIEK AFTREDEN:

van Commissieleden N. v. Beek en B. Planting die zich weer herkiesbaar stellen, waar naast ter keuze worden gesteld: W. Panjer, Amsterdam, C. Brandt, Deventer.

REDACTIE VAN „DE CHRISTEN":

N. van Beek en B. Planting, die zich weer herkiesbaar stellen, waar tevens ter keuze worden gesteld: N. Zerbst Jzn., Amsterdam, K. Kuipers, Haulerwijk.

ZENDING PENNINGMEESTER:

E. H. de Groot, herkiesbaar, daar tegenover wordt ter keuze gesteld, H. Dethmers, Stadskanaal.

Opm. Omdat er dikwijls aanmerkingen zijn gemaakt, dat het geleek alsof in de keuze personen tegen over personen werden gesteld, zulks onaangenaam aandeed en invloed op de stemming konde hebben, zijn wij zoo vrij de candidaten in willekeurige orde te plaatsen — zoodat wie de meeste stemmen krijgt gekozen kan worden beschouwd, wat dan ook immer de bedoeling is geweest.

Alleen de keuze uit de hier opgegeven candidaten hebben waarde — van andere namen worden ter zijde gelegd. De Secr.

2de dag.

Gemeente-voorstellen.

Amsterdam. 1. De Redactie van „de Christen" trachte zich te verzekeren van de hulp van eenige vaste medewerkers.

Toelichting: Bij de vele werkzaamheden der Redacteuren *in* en *voor* hunne Gemeenten is de arbeid, aan de redactie verbonden op den duur voor twee personen te veel.

2. Om den Zendingsijver in de Gemeenten te doen toenemen is het van groot belang meer geregeld be-

richten van het arbeidsveld te ontvangen; in 't bijzonder van onzen eigen Onderwijzer Evangelist: **David Edimo, Kameroen.** Hoe kan daarin worden voorzien?

3. Is het niet wenschelijk dat in „de Christen" mededeeling worde gedaan van het resultaat des onderzoeks der commissie bij het beroepen van een Voorganger, die als zoodanig voor het eerst in het ambt zal treden?

Deventer: Welke verhoudinghebben onze Gemeenten in *'t algemeen* en in *het bizonder* en hare leden persoonlijk aan te nemen — in betrekking der zoogenaamde tongen of geestesbeweging onzes tijds?

Toelichting. Wij verwachten dat deze zaak ernstig onder de oogen zal worden gezien — om goede voorlichting te bekomen, die door elk lid der Gem. zoo noodig kan worden benut.

Exloërmond. Bij het doopen steeds de aanhef te gebruiken: Broeder of Zuster op Uwe belijdenis doopen wij U — enz. enz.

REFERATEN.

N. ZERBST Jzn., *„Het Huisgezin."*
N. v. BEEK, *„De Zonde."*
B. PLANTING, ? ?

De Referaten zullen worden gehouden bij den aanvang middagverg. 1ste dag, en de 2de dag aanvang morgen en middagverg.

Afgevaardigden.

GEMEENTEN:	NAMEN:
Amsterdam	W. Panjer. P. Attema, N. Zerbst Jzn.
Deventer	C. Brandt, A. G. Wunderink, E. Steenbergen.
Exloermond	J. Huizinga, Jan de Jonge, Thom. Bruin.
Foxhol	J. Jeronimus, J. Jongsma.
's-Gravenhage	J. H. Streeder, C. J. Louw, P. J. L. de Wit.
Groningen	D. Klooster, J. van Duinen, J. Huberts, F. Hof, R. Hof, C. Mostert, M. Mostert.
Haarlem	D. Bakker, C. Vrugt.
Harlingen	S. Postmus, H. J. de Vries.
Haulerwijk	S. Haukes, J. v. d. Heide, K. Kuipers.
Heeg	S. de Leeuw, J. Zoethout.
Hoorn	Z. Groet, D. v. d. Velden.
Leeuwarden	K. Hagen, G. Hoff.
Nieuwe Pekela	E. H. de Groot, J. Olieslager, J. Enter.
Sneek	H. Visser, S. Gorter, J. Hamer, E. de Jong.
Stadskanaal	J. W. Weenink, J. Reiling, H. Dethmers, C. van Beek, K. v. d. Baaren, R. Bolman.
Stavoren	A. Kaissiens, P. de Jong, J. Smit.
Vriescheloo	Ch. Krulman, E. Hesselink.
Weerdingermond	H. Werkman, H. de Boer, L. Wijnsema.
Workum	Leenstra, U. Zwolsman.
Zutphen	A. Nijveld, Groenhuizen.

Gemeentebericht.

DINSDAGAVOND. 8 uur ontvangst der Afgevaardigden en Gasten in de Kerk.

Woensdagmorgen 8½ uur Bidstond — 12 uur koffiedrinken — 5 uur eten — 7 uur 's avonds Avondmaal.

Donderdagmorgen 8½ uur Bidstond — 12 uur koffiedrinken — 5 uur eten en 's avonds 7 uur Evangelische samenkomst.

De Brs. en Zrs. die ter Verg. denken te komen moeten vooral zorgen dat ze Dinsdagavond op de Welkomstbijeenkomst zijn, in geen geval later, waardoor groote onaangenaamheden voor hen zouden kunnen ontstaan, want de toestanden en afstanden zijn hier geheel anders dan in de stad.

Om de goede orde dringt de leider der Vergaderingen er op aan, dat niemand tusschentijds de vergadering verlate, ten zij met zijn toestemming, opdat het storende **in** en **uit** loopen niet plaats hebbe.

De Commissie vergadert Maandag 10 Juli 's middags 6 uur en des Dinsdags 11 Juli 's morgens 9 uur ter voorbereiding van de Algem. Verg.

Voor 't jonge volkje.

Vervolg No. 1288.

Lieve jonge vrienden!

Wij weten niet wat er in ons leven gebeuren zal, wel? De onderherder wist het niet maar de Groote Herder wel. Het is goed om Egypte en de genietingen der zonde voor een tijd te verlaten en met God in de woestijn te zijn. God onderwijst ons, zooals niemand anders het kan.

En evenals Mozes schreide, toen hij nog een klein kindje was, zoo schreide het volk, dat als 't ware nog in zijn kindsheid was, tot God (Ex. 2:23) en God hoorde het en God riep den man, die hij opgevoed had, uit de woestijn, en Mozes blies de bazuin in Farao's ooren, zeggende: „Zoo zegt de Heere, de God van Israël: laat mijn volk trekken." Hebt gij Gods stem gehoord? Gij herinnert u, dat bij den tienden bazuinklank Farao geheel verslagen was, en de muren van zijn hoogmoed neërvielen, en dat Israël uittrok, een verlost volk, om den God te aanbidden, die zijn woord aan Abraham gegeven had, dat Hij Israël zou opvoeren uit Egypte, En nu nemen we afscheid van hem op weg naar de Roode zee.

Toen ik mijn vragen in no. 1252 van „de Christen" gedaan had, was ik bang, dat zij wat te moeilijk waren voor de kleintjes. Zij waren ver van gemakkelijk. Ik heb maar 3 antwoorden gekregen, en dus waren de vragen zeker niet geschikt. De beste beantwoording was van Rinkje de Vries van Workum, die heel nauwkeurig gewerkt had, en een dat niet veel minder was, was van haar zuster Okjen, beide 16 jaar oud. De eenige onder 15 jaar, die geschreven heeft, was J. Dokter, oud 12 jaar van Exloërmond, en hij beantwoordde de vragen aangaande de profetiën over onzen Heer heel aardig. Ze krijgen alle drie een boekje, en Rinkje natuurlijk het beste. Misschien was 10 dagen ook wel een beetje al te korte tijd voor de oplossing.

Oprechtelijk de uwe in Christus, T. H. ENGALL.

De geschiedenis van een Godsgericht.

„En van stonde aan sloeg hem een Engel des Heeren, daarom dat hij Gode de eer niet gaf, en hij werd van de wormen gegeten en gaf den geest" (Hand. 12 : 23).

Wat een ontzettend oordeel over dezen Herodes, die Jakobus, den broeder van Johannes, met het zwaard had laten dooden (vs. 2) en die ook Petrus had willen ombrengen, dat door den Heere werd verijdeld. Zulk een sterven werd bij de Joden voor een zéér gevloekten dood gehouden. Het is ook hier een Godsgericht.

De geschiedenis heeft meer van die oordeelen die kwamen over de vervolgers van 's Heeren kinderen.

Herodes de Groote, die bij al zijn gruwelen de kinderen in Bethlehem had laten vermoorden, om alzoo het Kind Jezus om te brengen, kreeg volgens Josefus een zelfde kwaal. Hij kreeg een zwaar lijden in het onderlijf, waaruit *de wormen kropen.* Door zelfmoord, welke verijdeld werd, trachtte hij een einde aan zijn leven te maken.

Antiochus Epifanes, was volgens 2 Makkab. 9 : 8, 9 alzoo door den Heere gestraft. Hij, de groote vijand der Joden, die in zijn hoogmoed meende tegen God te kunnen strijden kreeg zulk een ontzettend lijden, dat ook *de wormen uit zijn lichaam kropen.* Zoo stierf ook deze goddelooze.

Cladius Hemenianus, een vervolger der Christenen, zoo verhaalt ons Tertulliaan, dat de wormen, toen hij nog leefde uit zijn lichaam kwamen, riep : *„laat geen mensch het weten, opdat de Christenen zich niet verblijden !"*

Maximinianus is volgens Eusébius, ook gestorven aan booze zweren in het onderlijf, waaruit *een onuitsprekelijke menigte wormen voortkwamen.* Ook die Keizer was een vervolger der Christenen.

Zoo ook een oom van Julianus de Afvallige, die de Christenen vervolgde en de heilige vaten met voeten trad, berichten ons Theodoretus en Chrysostomas, dat zijn onderlichaam verteerde en *bracht wormen voort.*

Ook onze Vaderlandsche geschiedenis spreekt van het ontzettend einde van Filips II, den grooten vijand van ons volk en van de hervorming.

Wij schrijven voor U over wat Ds. J. de Liefde in zijne Vaderlandsche geschiedenis dienaangaande mededeelt.

„Was het leven van dezen Vorst eene aaneenschakeling van misdaden en wreedheden geweest. Ofschoon misschien grootendeels in gemoede uit dweepzucht bedreven, was zijn einde toch verschrikkelijker dan de brandstapels, die hij voor anderen had doen oprichten. Een woedende jicht verhief zich in zijne handen en voeten en straks in borst en knieën. Hierbij kwamen verscheidene zweren en gezwellen, die hem ondragelijke pijnen veroorzaakten. Deze liet hij openen om zich eenige verlichting te verschaffen ; maar nu ontstond er nog verschrikkelijker kwaal. In de kwaadaardige etterstoffen, van welke de lucht ondragelijk was, begonnen gansche zwermen van ongedierte voort te telen, die door geen middelen hoegenaamd konden verdreven worden. In dien rampzaligen staat lag hij op den rug langer dan 15 dagen, waarbij hij echter, dit moet men erkennen, een voorbeeldig geduld aan den dag legde. Ook scheen hij tot eenig nadenken te komen over zijn vroeger gedrag ; want hij gaf bevel, dat de gevangenen ontslagen zouden worden, die hij begreep te streng behandeld te hebben. Zijn toevlucht en troost zocht hij echter nu inzonderheid bij de afgodische plechtigheden Zijner Kerk, die hij zich met groote gemoedelijkheid liet toedienen. De stank, die van hem uitging was echter zoo ondragelijk, dat niemand het bij hem uithouden kon, en zoo stierf hij, zonder dat iemand er bij tegenwoordig was, in het 72ste jaar zijns levens en het 43ste zijner tirannieke en wreede regeering. De Rechter, die dezen man oordeelen zal, is in den hemel, en het voegt ons niet Zijn oordeel vooruit te loopen, maar wij kunnen toch niet nalaten op te merken, dat zulk een verschrikkelijk uiteinde van zulk een razenden vervolger van Gods volk een ieder, die het gade slaat, tot ernstig nadenken wekken mag."

H. J. D. H.

Honger naar de Eeuwigheid.

Iemand zeide eens tot een vriend, die bij zijn stervensponde stond : „Ik verga van honger naar de eeuwigheid."

Ik geloof niet, dat er tegenwoordig vele menschen zijn, die dit verstaan. Als we zien, hoevele Christenen meesloven en meeslaven om een ruim deel te krijgen van de schatten, die mot en roest verteren ; als we zien, hoe anderen, in den rosmolen hunner „zaken" voortzwoegende van den vroegen morgen tot den laten avond, doen denken aan den ploegenden os, die voortdurend den zwaren kop naar de aarde houdt gericht; als we zien, hoe zelden de zekerheid des eeuwigen levens machtig genoeg is om den schrik des doods te overwinnen of althans naar behooren te temperen, neen, dan kunnen we niet gelooven, dat vele zielen van honger naar de eeuwigheid dreigen te vergaan.

Laten we tot onszelf inkeeren en onderzoeken, wat er van onze hope is, wat het gevoel van verlangen beteekent, dat immers ook bij ons wel eens opkomt, en dat wij dan in onzen weemoed zoo licht met den dichterlijken naam : „Het heimwee van Gods kinderen" tooien, terwijl het misschien van dat echte heimwee precies zooveel heeft als de blinkende glaskorrel van de kostelijke parel ! Aan het hongeren naar de eeuwigheid dient het hongeren naar de gerechtigheid vooraf te gaan.

Wij kunnen niet verlangen naar de eeuwigheid, zonder te verlangen naar de gerechtigheid. Als we de gerechtigheid hebben, hebben wij de eeuwigheid. Wij moeten Christus hebben, om naar hem te kunnen verlangen. Maar dan ook — zoo sprak Jung Stilling : „Zalig die het heimwee hebben, want zij zullen zeker thuis komen !" Zij weten niet wanneer zij er komen. Zij weten ook niet, hoe zij er komen. Maar zij

komen er. En de blijdschap daarover is groot genoeg, om dat „hoe" en dat „wanneer" dankend te kunnen vergeten.

Doe uw best, en uw vijf talenten zullen spoedig tot tien aangegroeid zijn.

Vier dingen komen nooit terug: Het gesproken woord, de afgeschoten pijl, het doorgemaakte leven, en de verwaarloosde gelegenheid.

Uit de gemeenten.

Eerste Friesche landdag gehouden op Pinkstermaandag te Harlingen.

Voorbij is weder die heerlijke landdag met zooveel verlangen tegemoed gezien, en.... die zoovele verwachtingen en gebeden en geloof verre, verre heeft overtroffen.

Nimmer zullen de Br. en Z. van Harlingen, en zij die van de gemeenten en uit de verstrooiïng zijn overgekomen dezen dag kunnen vergeten.

Waar liefde woont
Gebied de Heer den zegen.

Deze belofte gezongen aan het begin van onzen bidstond (leider Br. P. Buining ouderling van de gem. Harlingen) werd door den Heer heerlijk vervuld.

De gebeden, die zoo innig uit de harten der br. en zr. vloeiden, bewezen hoe Gods Geest de oogen der br. en zr. had geopend voor den nood der tijden en de belangen der gemeenten en haren arbeid.

Na de bidstond werd de agenda van de morgenvergadering afgewerkt. De Secretaris leverde een referaat over de roeping en het doel der Baptisten en daarna de President een Referaat over het onderwerp:

„De verhouding der gemeenten tegenover de kinderen van gemeenteleden. Beide onderwerpen gaven veel te denken en zullen mits practisch in toepassing gebracht, voor onze gemeenten tot eenen rijken zegen kunnen strekken.

Met toestemming der redactie zullen beide referaten in „De Christen" worden opgenomen.

In de pauze van 12—2 uur werden we door onze gastvrouwen rijkelijk onthaald, en verdient de gemeente Harlingen alle lof voor hunne zusterlijke gastvrijheid.

Na de pauze begon het Liefdemaal. Was de morgenvergadering meer in beslag genomen door bepaalde onderwerpen, de n. m. werd geheel voor het liefdemaal bestemd.

Om die oogenblikken van vol zalig genot weer te kunnen geven, daartoe is onze taal te arm. Br. en zr. wedijverden om Gods goedheid te verkondigen, zegeningen, gebedsverhooringen, leidingen, ondervindingen, alles gaf ons de Heilige Geest in de harten, zonder onderbreking rolden de stroom van getuigenissen verder en hoewel de atmosfeer warm was in de *„Arke Noachs,"* toch werd ze overtroffen door de warmte in ons aller hart. Gesmuld hebben we allen te zamen van die heerlijke druiven van Eskol, van die kostelijke getuigenissen die zoo uit het hart opwelden, ze kwamen voort uit een goede bron die zoet water gaf.

Na het liefdemaal het Avondmaal des Heeren. Ja dat was de kroon op alles wat dezen dag reeds was genoten. Ieder br. en zr. aanwezig gevoelde zijne onwaardigheid en vroeg zich zelven af. Dit deed ik voor U, wat doet gij voor Mij. Is het wonder dat onze voorzitter uitriep: „Ik wordt overstelpt door de zegeningen des Heeren! en dat wij als *br.* en *zr.* de tranen van dankbaarheid niet konden weerhouden, en dat een ongeloovige jonge vrouw gelijk eens de stokbewaarder in de gevangenis uitriep:

„Heeren en dames is er nog hoop voor mij?"

Ons aller *harten werden bewogen door de krachtige werking* des Heiligen Geestes. De tijd dwong ons te eindigen, nog een stevigen handdruk, een tot weerziens en elk keerde naar zijne woonplaats terug.

Zoo de Heere wil zal de eerstvolgende landdag gehouden worden op Paaschmaandag te Leeuwarden.

DE SECRETARIS.

WEERDINGERMOND. Pinksterfeest, 't feest der eerstelingen, daarbij werden we inzonderheid bepaald 's morgens van den eersten dag. We mochten een nog jeudige Zuster, na vooraf gedane belijdenis, door den Doop tot de Gem. zien toetreden. Zeker zal uit veler hart de bede zijn opgestegen, tot den Heer der Gem.: *och dat op deze eerstelingen, op dit Pinksterfeest* een rijken oogst van voorspoed volgde! Den tweeden dag was aangewezen om een „liefdemaal" te houden. De Brs. en Zrs. uit de omliggende Zustergemeenten, waren uitgenoodigd met ons dien dag feestelijk te willen samen zijn, en God te verheerlijken door woord en lied. De gemeenten te Nw. Pekela, Stadskanaal, en 2de Exloermond waren dan ook door een flink aantal vertegenwoordigd.

Des morgens hadden we het voorrecht Br. Weenink voor ons te zien optreden, die in duidelijke leerrijke bewoordingen ons bepaalde bij Joh. 17 v. 17, „Heilig ze in Uw waarheid, Uw woord is de waarheid". Dit woord was zoo, dat aan 't eind der Prediking dan ook 't meest gezegd werd, we hebben reeds genoten van morgen. Zoo kwamen we daarna dan weer te samen tot het houden van onderling liefdemaal waar menigeen God verheerlijkte door woord en lied. En scheen het voor een oogenblik als zou er iets ingebracht worden wat niet tot de onderlinge stichting bevorderlijk kon zijn, de Heer gaf genade Hem voor oogen te houden, waardoor dit werd verhinderd.

We zijn dan wederom verkwikt geworden door elkander en de Gemeenschap des Heiligen Geestes ook bij de breking des broods aan 't einde van alles.

De vrucht van dit liefdemaal moge zijn, dat we gevoelen den band des Geestes die ons nauw aan elkander verbindt, om tot zegen in de Gemeenten en daarbuiten te zijn en tot eer van den naam des Heeren.

Dan zeker is noodig dat we in de waarheid geheiligd worden, geleid door den invloed des Geestes, die ons in al de waarheid wil leiden.

L. WIJNSEMA, Secr.

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van N. Z. te Amsterdam f 21,29, van J. M. K. te Rotterdam f 8,59, van R. v. R., Grand Rapids f 2,47, van J. B., Witbank, Transvaal f 4,37. N. van Beek.

LIEFDEGAVEN.

Voor het Studiefonds.

Ontvangen van de Gemeente te Amsterdam f 19,40.

F. J. van Meerloo, Penningm.

Een en ander

*** Op den vooravond van het Kerstfeest publiceerde de „Monmouthshire Evening Post" de bergrede als hoofdartikel met het volgende voorwoord: „Morgen is de verjaardag van den stichter van het Christendom en het komt ons goed voor, dat wij eens het evangelie onder de oogen krijgen, dat Hij verkondigde. Wij laten hier de grootste predikatie volgen die er ooit gehouden is. — Zijne Bergrede. Dit is wel zonder voorbeeld in de journalistiek van den dag; maar in aanmerking nemende, dat een nieuwsblad tot een grootere vergadering van menschen komt dan eenig bedienaar van het Evangelie bereiken kan en dat het gelezen wordt door eene menigte waarvan velen niet onder den invloed eener Kerk staan, achten wij, dat wij volkomen gerechtvaardigd zijn in het afwijken van den gewonen regel omdat, zooals Buckin in een ander verband zegt: **Het eenigste vreemde er van is, dat het vreemd is.**".

„Bible in the World".

BLADVULLING.

Want niet te zwaar
Of wonderbaar
Is voor den Heer,
Een ommekeer,
Dien 't menschenkind
Onmooglijk vindt.
Vertrouw uw lot
Dan toe aan God,
Die, als ge in 't leed
Geen raad meer weet,
U merken laat:
„IK weet nog raad".

Slechts als ge zelf waar zijt, kunt ge waarheid onderwijzen.

No. 1260. DONDERDAG 22 Juni 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post *f* 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

ZAAITIJD.

Zaaiers zijn we hier beneden,
En we zaaien goed of kwaad,
In de levens om ons henen,
Waar onze eigen akker staat.

Ieder woord heeft zijn gevolgen,
Ied're daad heeft haar gewicht;
Van ons denken, spreken, handlen,
Komt eenmaal de vrucht aan 't licht.

Laat de hand die hier eens zaaide,
Lang tot stof reeds zijn vergaan,
Toch, de vrucht van wat zij werkte,
Blijft voor de eeuwigheid bestaan.

Gun ons dan goed zaad te zaaien,
Heer des oogstes, waar Ge ons leidt;
Zaad dat in zijn groeien, bloeien,
Ook voor and'ren zegen spreidt.

Zóó beziele Uw Geest ons hand'len,
Spreken, denken hier op aard;
Dat Uw oogsttijd op onze akkers,
Eens de rijkste schoven gaârt.

Uit de vrucht zal de echtheid blijken
Van 't geloof waarin wij staan;
Want 't beginsel geeft de waarde
Zelfs der minste daden aan.

De Gemeenten in verband met onze huisgezinnen.

„Aangaande mij en mijn huis, wij zullen de Heere dienen" Joz. 24:15*b*.

„Gij zult uwen kinderen ze (de geboden des Heeren) inscherpen, en daarvan spreken, als gij in uw huis zit". Deutern. 6:7.

Geachte Vergadering!

Toen mij dit onderwerp opgedragen, of verzocht werd in te leiden, vreesde ik eenigszins. Niet, omdat ik er niet in geloof, noch omdat ik er niets van weet, maar om het zóó te doen, dat gij er iets voor ontvangen zoudt en het vast zoude blijven in uwen geest. In onzen tijd toch, met zijne veelzijdige afleidingen op allerlei gebied, moet men wel alle gedachten en overleggingen te hulpe hebben om jegens zichzelven en anderen radicaal beslist te zijn. Het gaat immers in alles en nog wat met zulk een razende snelheid, dat men een sterk hoofd en rustige zenuwen hebben moet om *de* man te blijven op z'n post; maar ook moet men als 't ware oogen naar alle zijden hebben, om acht te geven op al de gevaren, die ons omringen als de mist in den herfst.

'k Zal trachten één stelling te betoogen, waaruit u dan maar kunt besluiten: *of ik iets gezegd heb, dat zeggenswaard en waard is aangehoord of gelezen te worden.*

Stelling:

Onze gemeenten moeten een weldadigen invloed op onze huisgezinnen uitoefenen.

Er zijn huisgezinnen, welker leden allen leden der

gem. zijn. Dat mag inderdaad een groot voorrecht genoemd worden, omdat onze gemeenten niet door Christianisatie, maar Evangelisatie ontstaan, dewijl de Heere der Gem. ons opgedragen heeft het Evangelie te prediken aan allen; en die door het geloof in den Christus des Evangelies, daarna gedoopt op de belijdenis, zalig worden, onderdeel worden van de onzichtbare en zichtbare Gem. Gods op aarde.

Wij herinneren ons nog levendig uit onze jeugd, hoe lieflijk het gemeenteleven ons toescheen, omdat er lieflijke dingen uit de Gem. te voorschijn traden, door woorden gehoord, door daden gezien. Maar daar is bij ons dienaangaande wel eens een kentering van gedachten ontstaan, als de leden van het huisgezin des Heeren onder elkander door de kleinzieligste dingen overhoop raakten, en een minder aangename invloed of geur van de leerlingen Christi verspreid werd.

Voorzichtig, uiterst voorzichtig behooren dus de leden der Gem. in het uitbrengen van de verborgen dingen der gemeenten te zijn, daar het zich schuldig maken aan vertrouwelijkheid jegens elkaar, soms ongedacht door kleine of groote ooren wordt opgevangen, waardoor de eigenaars daarvan dan allicht met afkeer ontstoken worden jegens de kinderen Gods.

Opgemerkt hebben we soms, hoe gemeentelijke ouders in de tegenwoordigheid van hunne ongemeentelijke of onbekeerde kinderen ten nadeele iets konden spreken, over hun Voorganger, Ouderling, diaken of andere leden der Gem.

Hoe het soms voorgekomen is, dat uit de gem. vergaderingen, waar de stipste geheimhouding verzekerd werd, nochtans de zaken uitlekten, omdat er niet gelet werd op de hoorders, wanneer de gem. zaken aan de huiselijke tafel geresumeerd werden. *Dat mag niet geschieden!* of het gaat tenkoste van goede indrukken bij huisgenooten, of ten koste van den stillen vrede, of ten koste van den zegen Gods, die toch slechts kan rusten op hetgeen de liefde *wil* en wáár liefde *is*.

Onze getrouwe Bijbel leert ons onloochenbaar, dat de Heer der Gemeente aan haar veel, ja, alles gegeven heeft, om haar op te voeden, om haar te bekwamen voor zijne heerlijke wederkomst, maar ook om een groot, heerlijk en *eerlijk* werk te doen, het Evangelisatie-werk in de wereld, toch óók in de wereld van onze gezinnen, die dan, mag het zoo zijn, miniaturen zijn van de groote, groote massa, Efeze 4 : 1—6 : 1—9.

Hierdoor is ons de macht gegeven voor onzen arbeid binnen- en buitenshuis, doch allereerst in Jeruzalem. Want laat ons niet zijn als de man van wien ik las, dat hij met een prediker overal heen trok, om toch maar eens de gelegenheid te bekomen voor een openlijk woord, daar zijn kinderen voor de ruwsten in de buurt bekend stonden.

Ach, laat ons niet den indruk geven, dat wij een karikatuur maken van de gem. des Heeren, aan wie we ons openlijk door belijdenis en doop hebben verbonden. We hebben toen immers Christus aangedaan, hoe zouden wij dan nu door onze neus te schenden ons aangezicht mismaken. Zijn er dezulken? 'k Zoude het nooit zeggen, indien we niet door ondervinding in dit opzicht geleerd waren, terwijl het me vaak een wonder is, als ik me zelve afvraag: hoe staat ge toch met zulke menschen in het huis Gods? een vraag waarvan ik me gaarne zou willen ontheffen en van die lieden als van zotten in huis ontslagen zijn. Toch, en dàt bedenk ik, er moet vaak veel geduld en uiterste voorzichtigheid beoefend worden dat echter ook weer zijn grenzen heeft, met het oog waarop ik een ieder ernstig christen bid, die toch nooit uit te wisschen, maar steeds scherp te laten zien.

De gemeente dan heeft haar macht van God bekomen tot weldadigen invloed, allereerst voor onze gezinnen. Wie toch zijn ons het naaste, en wie heeft God ons allereerst te bearbeiden gegeven? Zijn het niet onze gezinnen en zij met wie we in bloedsbetrekking staan? Is het niet een schande voor de Evangelische leer en belijdenis, dat sommige leden der gem. zich niet het minst bekommeren om de hunnen? Ach, ik weet daar zijn al heel wat vrome motieven voorgewend, die echter alle hebben niet de minste waarde voor God, indien de belijder(ster) zich niet van de dure taak binnenshuis kwijt. Zegt de Heere niet klaar tot den man in Gadara: gaat naar uw huis, en.... vertelt wat groote dingen God u gedaan heeft? Wij weten uit de berichten hoe getrouw die man aan die opdracht voldeed. Dit is het zelfde, wat de Heere door ons allen, die waarachtig bekeerd zijn, wil. Man, vrouw, jongeling of jonge dochter gaat nooit uwe begeerte tot de gem. op smokkelende manier verkrijgen, maar vertelt aan de uwen, wat God u deed, en wat ge wilt.

De zeer goede gewoonte, die ons door onze leeraars, toen we tot de gem. wilden komen, is voorgehouden, om het 't allereerst onze ouders te zeggen, als gehoorzame kinderen, acht ik een zegen voor het volgende leven; en zoo aan die opdracht ten behoeve der familie voldaan wordt, zullen ouders nooit den indruk krijgen: *niet geacht en geëerbiedigd te worden in den Heer.*

Soms wordt er een motief aangevoerd: *Ja, God weet wel, òf mijne kinderen zullen bekeerd worden, òf dat ze van den weg der waarheid nooit wat willen weten.* Dat zou ik korter gezegd kunnen hebben, aldus met de deur in huis vallen, door dien menschen „hyper **Calvinisten**" te noemen.

God beware onze gemeenten daarvoor, want als we daarin vervallen vrees ik, dat we ophouden te *Evangeliseeren* en dan houden we meteen op *Evangelisch* te zijn.

Weet ge ook niet dat er familieleden zijn, die voor de hunnen, die voorgeven bekeerd te zijn, niet de minste eerbied hebben, omdat ze slechts vrome praterij of allerlei zotte kwinkslagen voortbrengen? Als ge de moeite doen wilt, om uwe oogen en ooren den kost te geven, dan zult ge soms een tusschenwerpsel als: bah!! vernemen van hen, die geloovigen in hun fam. tellen.

Laten zij, die hiertoe aanleiding geven, zich eens ernstig onderzoeken voor God, of het niet veel sierlijker zoude staan in stilheid het Evangelie te versieren door een Godzaligen wandel, dan vele woorden te bezigen, die ten slotte voor de onbekeerde betrekkingen

niet het minste nut doen temeer nog als die woorden demoraliseerend werken door eenen wandel, die onaangenaam en onaantrekkelijk is.

Noemde ik u met deze opsomming iets onbehaaglijks? Die lijst zou nog vergroot kunnen worden met: **ontrouwheid** aan de belijdenis, **machteloosheid** door toe te geven aan zondige neigingen van wereldsche **begeerlijkheden**.

Hoewel ik me niet gaarne zoude meten met rijk geworden leeraars door ervaringen, zoo zoude het toch een zondigen zijn tegen die leer, indien ik niet zeg, wat ik ook door ervaring weet.

In huisgezinnen, waarvan sommige der gemeente des Heeren toebehooren, zoude 'k u kunnen brengen, waar ge zoudt moeten beamen, wat ik zeide.

Eene buitenlandsche zuster, wonende in eene groote stad, die mij hoorde prediken 'n Zondag in een landgemeente, klaagde mij eens: ach, broeder! *u kunt nauwelijks gelooven, hoe wereldsch sommigen van onze lieden worden.* Wij allen voelen het gevaar in ons hart, ten opzichte hiervan. Een van de 7 hoofdzonden: *de grootschheid* des levens, vinden we onder meer aan onze deur, loerende als een gruwlijk monster, om mogelijk ons te verslinden. Lichtelijk toch kan het gebeuren, dat wij, zoo we niet op onze hoede zijn, er door gegrepen en overweldigd worden, tenzij we uit het gevaar gered door een sterken arm, die ons tijdig wordt geboden. Doch niet plotseling vaak komt ons dat gevaar beloeren, maar meestal geleidelijk. Immers als de kinderen klein zijn, is er voor hen niet half zooveel gevaar, als wanneer ze groot geworden zijn.

Wij achten het daarom een zeer nuttige gewoonte, de kinderen reeds vroeg te gewennen aan het bijwonen van onze samenkomsten. Het is soms, tot onze diepe smart, opgemerkt geworden, hoe jonge menschen, die nog ter dege onder de macht en tucht hunner ouders staan, hun eigen gangen gelaten wordt, door b.v. op rustdagen te gaan visschen, bootje varen enz. enz., terwijl ouders hun kerkgang deden.

God danken we voor den dwang, die onze gel. ouders hier op ons toepasten, zoodat we niet *durfden* weg te blijven uit de Godsdienstplaatsen. Misschien zal me aangevoerd worden: maar het is toch wel wat moeilijk, de kinderen een *gedwongen* kerkgang te laten doen; hierop *antwoorden wij vrijmoedig: beter is het een gedwongen kerkgang, dan in het geheel niet,* want uwe kinderen zullen u later zegenen voor de eerste, terwijl ze u voor het laatste zouden vloeken, met het strenge verwijt: *u hebt er mij ook nooit wat van gezegd, als ik niet oping onder de Evangelieprediking.*

En dit terrein is groot, als ik u ook ging spreken van onze onderscheiden arbeidsfracties, als we daar hebben: Catechisatie, Zondagsschool, Knapen-, Jongelings-, Jongedochtersvereenigingen. Ook mag zeker in deze rubriek de Zangvereeniging wel opgenomen worden, omdat er al zooveel heil gesticht is door het Christelijk lied, als dat in werkelijkheid Gode gewijd en door waarachtig gebed geheiligd was. Zal ik u, mijne vrienden, van alle deze factoren iets zeggen, dan vrees ik te lang te zullen worden; maar het is een onvergeeflijk kwaad, als ouderen onzer gemeenten hierin onze medewerkers niet zijn, tenzij ze zich krachtdadig beteren en kwijten van hun taak.

(Slot volgt).

Gedachten over Den Christus.

Matth. 16:15.
„Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?"

Het is mogelijk, naar eigen gevoelen goede gedachten omtrent Christus te koesteren, terwijl die toch niet de juiste zijn; een hoog denkbeeld van Hem te hebben, terwijl dat toch blijkt niet hoog genoeg te zijn.

In de dagen van Jezus' omwandeling op deze aarde, werd er zeer verschillend over Hem gedacht en geoordeeld. Herodes, de opperbestuurder van Galilea, dacht dat Hij Johannes de dooper was, Matth. 14:2. Anderen dachten Elia, naar aanleiding van Maleachi hoofdst. 4:5. Zoo bleek het, dat zeer verschillende gedachten over Jezus in omloop waren, gelijk thans nog velerlei menschelijke begrippen over Hem worden uitgesproken.

Hoe gaat het u, lieve lezer? Wie zegt gij, dat de Heer Jezus is?

Is Hij u dierbaar?

Is Hij de Welbeminde uwer ziel?

Het staat goed of slecht met ons, al naar onze denkbeelden juist, of verkeerd zijn betreffende Jezus. Hierin ligt voor ons het eeuwig wel of wee opgesloten.

Geef acht op de belijdenis van Petrus, in naam der apostelen, aangaande Jezus: „Gij zijt de Christus, (gezalfde) de Zoon des levenden Gods."

Petrus treedt hier op als woordvoerder; hierdoor onderscheid hij zich door vrijmoedigheid op dit oogenblik van de anderen.

Zij allen geloofden in Hem, en wisten dat in Hem het Leven der wereld was. Kunnen wij nu met verzekerdheid des geloofs, deze belijdenis onderschrijven?

Laat ons dan in vurigheid van liefde en aanbidding tot Hem gaan, en tot Hem zeggen: „Heere Jezus, Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods." Wij moeten persoonlijk tot deze belijdenis komen; het helpt niet of wij al zeggen, dat zegt onze dominée, of dat zegt vader of moeder, of dat zeggen de menschen.

„Gij, wie zegt gij, dat Ik ben?"

Ware geloovigen zijn in waarheid zalig. De rechte kennis van Christus gaat met zaligheid gepaard.

Met het hart gelooft men ter rechtvaardigheid, en met den mond belijdt men ter zaligheid.

Doch vleesch en bloed openbaart ons zulks niet.

Gij zijt zalig, omdat God u dit heeft geopenbaard, omdat gij hiernaar zocht.

Het is voor vrome menschen moeilijk, om zich met anderen te vergelijken, zonder daarbij een hoogen dunk van zichzelven te bekomen. Om dit te voorkomen, moeten wij bedenken, dat onze beslist goede gedachten aangaande Christus, niet door ons zelf gevormd zijn geworden, maar dat ze een gevolg zijn van de vrije gave van Gods genade in ons, zoodat wij niets hebben om op te roemen, (1 Cor. 4:7.)

De Gemeente van Christus is gebouwd op deze belijdenis, als rots: „Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods.“

Indien gij deze waarheid wegneemt, zoo valt de gemeente ter aarde. Indien Christus niet de Zoon Gods is, dan is het christendom bedrog, en de gemeente een hersenschim; onze prediking is ijdel, en ijdel is ook uw geloof, en zoo zijt gij nog in uwe zonden. (1 Cor. 15: 14—17.) Zij, die zich niet aan deze belijdenis vasthouden, houden zich niet op het fundament; en hoewel zij zich christenen noemen, weerspreken zij zich zelven, want de gemeente van Christus steunt op deze groote waarheid.

Ware geloovigen worden niet bewogen met de golven van der menschen afwisselende denkwijze omtrent Jezus; zij zijn bevestigd en versterkt in de tegenwoordige waarheid, (2 Petr. 1 : 2.)

Er zijn sommige heel ernstig godsdienstige menschen, ook in onzen tijd, die het te veel of te hoog noemen, wanneer men spreekt van bewustheid van verlossing in Christus. Zij zeggen: O, dat kunt, dat moogt ge niet zoo zeggen, dat gij waarlijk verlost zijt! Nochtans wij weten het, nietwaar gel. Br. en Zr., dat wij verlost zijn door Jezus Christus, den Zoon des levenden Gods. O, gij allen, die met mij dit belijdt, gij weet het ook dat die belijdenis, en dat geloof, waarlijk zalig maakt.

Wij zouden niet gaarne deze belijdenis ons zien verdringen door een andere, die ons niet gelukkig maakt. Neen, wij houden vast, dat de naam van Jezus, met de goede belijdenis er van, waarlijk zalig maakt; want wanneer we dit belijden, hebben wij ook in Hem gezien en gevonden de Zaligmaker der wereld. Dan vinden wij in Hem iemand, die ons verloste van de eeuwige verdoemenis, en ons dus voor eeuwig gelukkig maakt.

Gij, die altijd nog iets anders hebt gedacht van den Christus, en er nog aan twijfelt dat Hij u waarlijk verlost van uwe zonden, o, komt tot het heerlijke geloof in Hem, die u waarlijk vrijmaakt. Zijt niet meer als degenen die geen hoop hebben; maar laat uw hoop vast zijn in Hem.

Laat ons van Hem leeren; en bidden, dat wij steeds goede gedachten mogen hebben van Zijn persoon, Hem mogen kennen, opdat wij blijven vertrouwen dat Hij waarlijk redt, allen, die tot Hem komen.

S. J. R.

Op de wachtpost.

Bethanië.

„Jeruël is vindingrijk. Op alle mogelijke wijze tracht deze Stads-Evangelisatie te arbeiden. Gedachtig aan het woord: „Wie zielen vangt, is wijs“ wordt geen arbeid, hoe moeilijk en zwaar ook, ontzien.

Onlangs schreven we van de bekende gratis-middagmalen; voorts is 't bekend, hoe Jeruël een Evangelisatie-schip uitrustte; en nu weer mogen we de opening van een Reddingshuis voor Vrouwen en Meisjes berichten.

„Bethanië“ is de zinrijke naam voor de inrichting, die in het voormalig heerenhuis Lange Warande 12 Donderdagmiddag officiëel werd geopend.

We hebben aan „Bethanië“ een bezoek gebracht en werden vriendelijk ontvangen en 't heele huis rondgeleid door de directrice, zuster Van Solingen. Deze, die 16 jaren Heisleger-officier was en als zoodanig ook in 't Reddingshuis van het Leger heeft gearbeid, kent dus den arbeid. Ze wéét, dat die moeilijk en zwaar is, veel teleurstellingen baart — doch ze wéét ook, dat ze blind voor de uitkomst moet zijn en zien alleen op het Gebod.

In „Bethanië“ kunnen nu reeds 18 vrouwen een veilig en Christelijk tehuis vinden. Over eenigen tijd zal dit aantal tot 25 kunnen stijgen.

We zijn het geheele huis doorgeweest, van den kelder tot den nok. En overal kwam een geest van netheid en reinheid ons tegemoet. 't Zal er gezellig zijn in „Bethanië“, zoowel in de ruime ontvangkamer als in de eetkamer en in de naaikamer. Lucht en licht is overal in ruime mate aanwezig, en dat er liefde zal heerschen, daarvoor is de Evangelisatie-geest van Jeruël wel borg. De Nederl.

Het Budhisme in Europa.

Terwijl de Christelijke zending het Christendom zoekt te verbreiden onder de aanhangers van andere religieën, neemt men in onzen tijd het eigenaardige verschijnsel waar, dat het Budhisme tengevolge van het optreden der zending uit zijn langen slaap wakker gemaakt is, zich hervormt en nu zelf zijn zendelingen uitstuurt naar Christelijke landen om „den heidenen in Europa“ het eenig ware heil te brengen. Het Budhisme waarvoor in ons werelddeel propaganda wordt gemaakt, is tot op groote hoogte vermengd met Christelijke denkbeelden, maar niettegenstaande dit blijft het er toch tegenover staan en treedt het op met het bewustzijn van te staan boven het Christendom. „Het Budhisme is de religie der toekomst“, dat is de overtuiging der Budhistische zendelingen; — „wanneer zal de tijd komen, dat de heidenen uit Europa zich voor de Lotusbloem zullen buigen“, dat is hun verlangen, waarna zij reikhalzend uitzien. Niet slechts Richard Wagner, Arthur Schopenhauer en Ibsen moeten gerekend worden onder de vrienden van het Budhisme, vele duizenden in Europa reeds erkennen Budha als hun verlosser. De Budhistische Catechismus van den Amerikaanschen overste Olkott, is in meer dan tienduizend exemplaren verbreid. Te Leipzig geeft een uitsluitend Budhistische boekhandel veel zeer goed geschrevene geschriften uit over het Budhisme en over Budhisme en Christendom. „Die Greuel der Christlichen Zivilisation“ en „das Christliche Narrenfeuer Europa“, geven den karakteristieken titel van twee dier uitgekomene boeken.

Het te Leipzig gevestigde Budhistische zendingsinstituut voorziet in het onderhoud van 11 in Duitschland reizende predikanten. Een Duitsch geleerde, Franz

Hartmann, roept na een verblijf van elf jaar in een Indisch Budhistenklooster uit: „Heilige Budha, wij liggen ook in Duischland aan uwe voeten“. Te Parijs heeft een Duitsch baron niet minder dan 500.000 mark geschonken, teneinde propaganda te maken voor het Budhisme, en in eenige ontwikkelde kringen worden belangrijke sommen beschikbaar gesteld voor dit doel. Maar het Budhisme stelt zich niet tevreden enkel en alleen met dezen onmiddelijken zendingsarbeid. Het beschikt bovendien over de theosophische vereenigingen, de vereenigingen ter bescherming van dieren en over het vegetarianisme, die allemaal dienst moeten doen om sympathie er voor te verwerven. Een Budhistisch Zendingsgenootschap te Rangau tracht jonge Engelschen naar Birma te krijgen, om ze daar op te leiden tot Budhistische priesters. In Zwitserland is niet lang geleden een Budhistisch klooster geopend met Europeanen als monniken.

Een zoodanige levendmaking en hervorming van een vreemde religie, als een gevolg der Christelijke zending, heeft iets te zeggen. Het schaadt niet, want het Budhisme met zijn levensontkenning kan het Christendom, dat levenswaardeering wil, nooit of nimmer gelijk zijn. Het kan ook in onzen tijd slechts door een verzwakking van zijn oorspronkelijk pessimisme baanbrekend werken en vooruitgaan, en daarom moet ons Christendom nog veel meer en veel krachtiger en veel opgewekter levenswaardeering prediken, dan het tot nu gedaan heeft. De prediking van het Christendom als een religie alleen voor de overzijde des grafs, en de prediking van de wereldzonde en de slechtheid der menschen wreekt zich. Een Christelijke wereldbeschouwing, die menschelijk en goddelijk leven samenvoegt, en als de menschelijke bestemming voor tijd en eeuwigheid wijst op rein en vroom leven, — die is in staat ons sterk te maken tegen Budhisme, want dat is het reine echte Christendom.

De Nederlander.

Uit breeden kring.

Waarde Theophilus!

Daar zitten wij dan eindelijk in Haulerwijk, een heel aardige streek; maar tot op heden nog niet begiftigd met moderne vervoermiddelen; een verbazend onderscheid met Apeldoorn, een middelpunt van verkeer. En voortaan zal ik U dus niet meer van mijn reisavonturen kunnen meedeelen, omdat ik mij nu een meer plaatselijken arbeid zie aangewezen, om als wachter op Sions muren te Haulerwijk, een meer bestendige, maar niet minder verantwoordelijke taak te hebben; wèl meer aangenaam, wat 't huiselijk leven betreft; maar minder variëerend, wat 't publiek aangaat, waarmee ik moet omgaan. Evenwel, als God Zijn wondermacht wil verheerlijken in verlossing van zondaren, dan is ook op kleine plaatsen wat groots te beleven. En *Zijne groote daden* toch zijn 't, waarin wij, Zijne kinderen, ons kunnen vermaken.

'tWas een niet geringe bezigheid om onze meubelen in te pakken en hier en daar afscheid te nemen te Apeldoorn, waar banden gelegd waren en de arbeid ons dierbaar was geworden; niettegenstaande de wolven van leugen en bedrog gereed stonden tot vernieling, en de bede van Habakuk ons van de lippen moest: „Uw werk Heere, behoud dat in 't leven!“

Als eindelijk 't laatste vrachtje opgeladen was, verlieten wij het schoone Apeldoorn, om, terwijl onze meubelen per scheepsgelegenheid naar de plaats der bestemming gebracht werden, door een Friesche schipper, die reeds lang een goede kennis van ons was, een week in den Haag te gaan logeeren bij onze herbergzame broeder en zuster Streeder, waar ondergeteekende dikwijls een aangenaam tehuis vond op zijne reizen. Ook nu hebben zij in één woord *alles* gedaan, wat ons verblijf genoeglijk kon maken. De Heer vergelde hun in ruime mate, wat wij niet vergelden kunnen. Wat éénen Zijner minsten gedaan wordt, is Hem gedaan.

Hoewel ik meende, nu eens rustig onder 't gehoor van onzen geachten broeder v. Beek te mogen zitten luisteren, naar 't Pinksterevangelie, was dit alleen den 2en dag 't geval, omdat ZEerw. mij verzocht den 1en dag zijn plaats te vervullen, welke gelegenheid, om nog eens 't mij dierbaar geworden volkje te 's-Gravenhage met den Woorde te mogen dienen, ik niet durfde afwijzen.

Des namiddags van den 2en dag maakten wij in gezelschap van de familie v. Beek met de familie Streeder een prachtigen rijtoer in den omtrek der residentie; en daar wij bericht ontvingen, dat onze meubelen aangekomen waren, vertrokken wij 's Dinsdagsnamiddags, hoewel 't scheiden ons zwaar viel, vol moeds naar onze nieuwe woonplaats, in verwachting van hetgeen wij daar weer zouden aantreffen.

Het laatste gedeelte der reis ging 't langzaamst en zoo kwamen wij heel kalm, niets vermoeid, en gezond te Haulerwijk aan, waar wij hartelijk verwelkomd werden door de broeders en zusters, bij wie wij ook dien eersten nacht vriendelijk geherbergd werden, en, ik kan niet anders zeggen, wij gevoelden ons allen dadelijk tehuis, onder de Friezen en Friezinnen, te Haulerwijk.

Maar ik verzeker U, Theophilus, toen wij den volgenden morgen in onze nieuwe woning kwamen, waar van buiten de timmerlui de laatste hand aanlegden en van binnen alles op- en doorelkaar stond, neen, toen waren wij niet thuis: vóór en alleer wij aan een en ander een bepaalde plaats hadden aangewezen, en 't geheel een gezellig aanzien had verkregen. En nu moet ik u zeggen, dat wij een flinke, ruime, nette, geriefelijke woning hebben, waar wij op den dag mijner bevestiging al vele broeders en zusters van elders ter bezichtiging kregen, die allen hetzelfde getuigden.

Eindelijk zou ik nu nog heel wat kunnen vertellen van den eersten Zondag, maar mij dunkt, dat vindt gij wel in 't gemeentenieuws en ik besluit dus met de betuiging, dat wij hier recht hartelijk ontvangen werden en met liefde bejegend, zoodat wij op Gods zegen hopen (Ps. 133). Voorts roepen wij bij dezen nog een hartelijk vaarwel toe, al den broeders en zusters en kennissen, die ik als Reizend Prediker heb leeren kennen. Wandel voor Gods aangezicht en wees oprecht, en denk in uwe gebeden ook nog eens aan hem, die zich noemde

Haulerwijk, Juni 1911. KLEOPAS.

Een hoogst merkwaardige ervaring.

Br. Jacob Bakker, die Mr. Joseph Booth in zijn arbeid bijstond, schrijft ons:

Het komt het mij niet ongeschikt voor, hier in 't kort te verhalen hoe de Doop der geloovigen in Britsch Centraal Afrika ingevoerd is. Mr. Joseph Booth was de stichter van de Industrieele Zending aan de Zambesi. Deze zending ging niet van een bepaald genootschap uit, maar was zoo ingericht, dat mannen en vrouwen, die zich door de liefde van Christus gedrongen gevoelden om hun leven te wijden aan het heil der zwarten in Afrika — tot welke kerk zij ook behoorden — hier eensgezind en zonder hunne bijzondere leerstellingen op den voorgrond te stellen, samen zouden werken, om zielen te winnen voor den Heiland.

Deze zending mocht zich weldra in grooten bloei verheugen, en werd ook door leden van verschillende kerkgenootschappen, in Engeland en Australië, mild ondersteund. Maar al was de bedoeling van Mr. Booth (die toen zelf al, naar ik meen, Baptist was) ook nog zoo goed gemeend, toch had God andere plannen.

Het doel dezer zending was niet alléén den zwarten het Evangelie te brengen en hen te onderwijzen, maar ook om hen praktisch te leeren werken. Toch duurde het niet heel lang, of mr. Booth had eenige van de verst gevorderde en meest geschikte mannen en jongelingen uitgekozen om dezen de Engelsche taal te leeren, opdat zij zelf den Bijbel zouden kunnen lezen. (Thans is het Engelsch leeren voor de zwarten daar niet meer zoo noodig, daar het Nieuwe Testament, wellicht ook reeds den geheelen Bijbel in de negertaal is overgezet.) Deze jongelingen en mannen waren reeds christenen, en het was hun ook werkelijk ernst om Engelsch te leeren; het duurde dan ook niet zoo heel lang of ze besteedden al hun vrijen tijd om het Nieuwe Testament door te lezen. Terwijl zij zoo bezig waren hoofdstuk voor hoofdstuk te onderzoeken, kwamen zij al spoedig tot de ontdekking, dat het Nieuwe Testament leert, dat menschen, die tot het geloof in Christus komen, in het water moeten dalen. Zij hadden wel eens gehoord en gezien van een andere Zendingsgenootschap, dat daar kleine kinderen en ook volwassenen zoogenaamd gedoopt werden door besprenging.

Nu vroeg Mr. Booth hen, of zij ook op die wijze gedoopt wenschten te worden. Neen, antwoordden zij, want het Nieuwe Testament leerde *anders*, n.l. niet om een paar droppels water te gebruiken, maar om in het water af te dalen en als het ware begraven te worden.

Mr. Booth vertelde hen daarop dat, daar zij nog niet vloeiend Engelsch verstonden, zij de zaak omtrent den doop nog niet goed begrijpen konden. Ze moesten nog maar eens flink de taal bestudeeren en ook hun Bijbels nog verder napluizen.

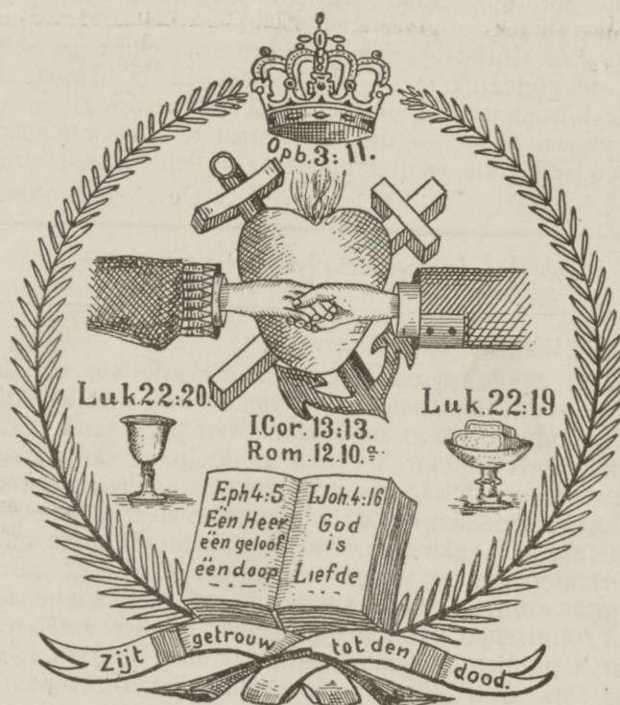
Niet vele weken daarna kwamen ze weer terug met hetzelfde verzoek. n.l. om hen te doopen. Mr. Booth ging hen toen voorhouden, dat als hij hen onder water dompelde, zij wel gevaar konden loopen te verdrinken. — Ja, zeiden zij, maar het was niet hun plan om onder water te blijven, maar om uit het water op te staan, tot een nieuw leven, om voortaan God te dienen. Nogmaals scheepte Mr. Booth hen af met de opdracht, de Schrift nog verder te onderzoeken, om dan na verloop van eenige weken terug te komen.

Mr. Booth begreep toen, dat hij de zaak niet mocht tegenhouden, ofschoon hij vreesde, dat wanneer hij ging doopen, hij oorzaak zou geven tot verwarring. Hij belegde toen een vergadering, waarbij al de zendelingen van de verschillende stations tegenwoordig waren. Daar legde hij hun de zaak voor en de omstandigheden, in alle bijzonderheden. Het gevolg was, dat velen der zendelingen, zoowel mannen als vrouwen, welke jarenlang tegenstanders van het Baptisme waren geweest, overtuigd werden van deze eenvoudige waarheid en zij zich tegelijk met hunne zwarte broeders lieten doopen.

Zoo moesten die paar arme, ongeletterde zwarten het middel in Gods hand wezen om de waarheid van den Doop der geloovigen ook in Afrika te planten, welke waarheid tot op heden nog door de Industrieele Zending aan den Zambesie in praktijk wordt gebracht. In dat gedeelte van het donkere werelddeel worden reeds vele honderden gedoopte Christenen (Baptisten) gevonden.

(De Boodschapper.) J. B.

Uit de gemeenten.

HAULERWIJK. Een dag van vreugde en dankbaarheid was 't voor de Gemeente alhier, toen Zondag 11 Juni l.l. haar nieuw beroepen voorganger, de Heer K. Kuipers, in haar midden bevestigd werd. Zijn ambtsbroeder, de Heer B. Planting van Groningen, voor deze plechtigheid uitgenoodigd, trad des morgens in ons „Bethel" op voor een talrijk publiek, daar onder van Drachten, niet weinigen van Groningen; en zelfs van Sneek

en Musselkanaal enkelen waren overgekomen om in onze feestvreugde te deelen.

Z.Eerw. las I Tim. 3 : 1—7, Petrus 1 : 6—9 en Ezech. 3 : 17—21 voor, waarover de roeping eens opzieners of wachters volgens de H. Schrift in de Gemeente Gods vermeld wordt. Spreker betuigde verder, dat 't hem een aangename taak was, de Gemeente in dezen te dienen, omdat hijzelf in hun midden was geboren en aanvankelijk opgevoed, en nog steeds met haar meeleefde, en sprak vervolgens naar aanleiding van Jes. 62 : 6 en 7 over het heerlijk werk en de dure roeping des wachters, waarna hij achtereenvolgens tot den nieuwen voorganger, tot het bestuur en tot de leden der gemeente eenige vragen richtte met betrekking tot wederzijdsche verplichting etc., die door allen met een beslist „ja" beantwoord werden, om dan met den nieuwen voorganger nederknielend, den Heer om Zijn zegen te smeeken, waarmede vervolgens de gansche Gemeente instemde door te zingen Ps. 134 : 3.

Des namiddags trad onze nieuwe voorganger op om zijn eerste, en toch niet zijn eerste preek te houden, want zooals hij zeide, had hij als reizend prediker en zelfs vroeger meermalen de Gemeente gediend, en was dus een oude bekende. Toch verklaarde Z.Eerw. dat hij onder den indruk van 't woord, over de verantwoordelijkheid des wachters niet zonder ontroering de plaats des ouden voorgangers (br. de Vries) innam, en sprak vervolgens naar aanleiding van I Cor. 23—24 over de Christusprediking als het ideaal van zijn arbeid, zijnde de oude beproefde waarheid Gods, die, hoewel voortdurend bestreden, toch zegenrijk was, en voor de onbekenden, en voor de Gemeenten en voorgangers zelven, als de kracht en de wijsheid Gods, waarvan alles komen moest.

Na afloop dezer prediking kwamen twee bestuursleden nog met een verrassing aandragen, bestaande in een keurige schilderij, tot aandenken van den 30-jarigen trouwen arbeid van onzen ouden broeder de Vries, benevens de vergroote photo's van hem en zijn ega, door de dankbare Gemeente aangeboden. Zoo was 't inmiddels tijd geworden, dat velen onzer gasten moesten vertrekken, maar na een korte pauze kwamen de overigen nogmaals met de Gemeente bijeen, om onder 't genot van koffie en koek in gezellig samenzijn den Heer groot te maken in toespraak en lied, totdat de donkerheid ons indachtig maakte, dat aan deze feestvreugde ook een einde moest komen. Wij hopen echter met onzen nieuwen voorganger nog menig gezegend en feestelijk uur in „Bethel" te beleven.

Namens de Gem.,
de Secr. R. v. D. MEI.

DEVENTER. Den 18 Juni j.l. mochten we het voorrecht smaken, een jongen broeder, op de hartelijke belijdenis des geloofs, door den Doop in de Gemeente op te nemen. Na het lezen van het eerste gedeelte van Matth. 5, koos onze Br. Voorganger als uitgangspunt zijner rede voor deze gelegenheid Micha 6 : 6—8.

Met juist gekozen woorden werd het vrij talrijke gehoor opmerkzaam gemaakt op hnnne roeping. Een groote massa, zeide spreker, gevoelt, dat men het met God te doen krijgt en beeft bij de gedachte, en terwijl de een zich zoude willen verbergen, trachten anderen zich in het oog des Heeren verdienstelijk te maken door werkheiligheid, inplaats van eenvoudig te gelooven en te doen wat God in Zijn Woord zegt. Doch dan vervalt zeer zeker alles, wat door den mensch wordt aangewend om eenige waardigheid bij den Heer te kunnen verkrijgen, aangezien het offer dat Gode kan behagen, is een gebroken hart en een verslagen geest. Hoe heerlijk was het ons, na deze woorden onzen jongen broeder nevens onzen Voorganger in het watergraf te zien afdalen, nadat nog eerst knielende was gebeden.

Als naar gewoonte vereenigden wij ons daarna aan den disch des Heeren en werd onze jonge broeder bizonder op het groote voorrecht gewezen, dat wij als kinderen Gods deelachtig zijn geworden; het leven moge dan een bijna doorloopende strijd zijn, waar die echter in de kracht van Christus gestreden wordt is het ook een overwinnende strijd, en gelijk het der Gemeente betaamt, een gaan van kracht tot kracht en van heerlijkheid tot heerlijkheid totdat wij eenmaal de volle zaligheid bij onzen Heiland zullen genieten. Jammer dat de tijd zoo spoedig voorbij was, slechts een paar broeders waren in de gelegenheid een kort woord te spreken. Moge de Heere verder onder ons wonen en werken.

Namens de Gem. B.

Nog eens 't tweede wereld-congres der Baptisten te Philadelphia,

Velen van onze lezers denken in deze week biddend aan die groote samenkomst der broederen te Philadelphia. Nog een paar dagen en dan behoort dit congres weer tot de geschiedenis.

Zondag a. s. is het de groote dag voor de Zondagsscholen. Dan zullen er op verzoek van de leiders van het congres in alle landen en onder alle volken der wereld bijzondere samenkomsten voor en met de Zondagsscholen belegd worden, in verband met het wereld-congres en de bedoeling deszelven.

Volgens de statistieken zijn er thans op aarde in vereeniging met onze 65048 gemeenten, bevattende 6,700,000 leden — 3,567,000 Zondagsscholen.

Zal men zich ook met de 36 Zondagsscholen onzer Nederlandsche Gemeenten bij de beweging aansluiten? — Zoo ja, laten dan de leiders en leidsters op alle plaatsen samen een gebedsure afzonderen en tot hunne leerlingen er bij de les van spreken, en met ze bidden. God wil het.

N. v. B.

RAADGEVING.

Evenals vroeger reeds onze Gemeente te Amsterdam, hebben nu ook de Gem. te Stadskanaal en te 's Gravenhage en ook, naar we hooren, die te Hengelo bij onze Regeering voldaan aan den eisch der wet op de Kerkgenootschappen van 10 Sept. 1853 en daarop is door den Minister van Justitie gunstig beschikt. We raden al onze gemeenten aan hetzelfde te doen, en zulks dan zooveel mogelijk met allen dezelfde statuten etc. aan H. M. de Koningin op te zenden. Desgewenscht verstrekken we gaarne aan onze gemeentesecretarissen, op franco aanvrage, alle noodige inlichting om in die zaak te handelen. De kosten zijn alleen een paar zegels.

N. v. BEEK.

Correspondentie.

Br. J. N. te Rosario. Ontvang onzen broederlijken dank voor uw hartelijk schrijven. We verblijden ons met u, dat ge op uw ouden dag nog lust, kracht en gelegenheid hebt om voor 's Heeren zaak en het heil van zielen werkzaam te zijn. God zegene u daarin.

We kunnen best begrijpen, dat ge onder dat soort menschen, als u beschreef, niet veel kunt uitrichten. Er zijn toch zeker nog wel andere Hollanders, met wie ge wellicht niet kunt vergaderen, maar onder wie ge wel tractaten en geschriften kunt verspreiden, en licht komt ge dan nog wel eens in de gelegenheid een woord met ze te spreken. God geeft ons vele gelegenheden om te werken terwijl het dag is.

Bij gelegenheid hoop ik u nog wel eens een brief te schrijven.

We zenden u en den uwen bij deze onze hartelijke groeten. N. v. B.

BLADVULLING.

De Talmud zegt: Deze wereld is het voorportaal der toekomende. Rust u in het voorportaal toe; dan moogt gij ook eenmaal in het paleis.

Gewoonten, zoowel goede als kwade, worden van draden koorden, van koorden kabels. Gelukkig hij, over wie een zorgende hand waakte, toen de draadjes werden gelegd.

Als de Christen stil zit en niets doet, dan juist schiet de Booze zijn vurigste pijlen op hem af.

LIEFDEGAVEN.

Voor de Zending.

Van de Gem. Stadskanaal f 50.—.

N. Pekela. E. H. DE GROOT.

Agenda.

Nagekomen voorstel van Exloërmond. „Om het desbetreffende Art. in de Statuten in dien zin te wijzigen, dat de Voorzitter direkt door de Algem. Verg. worde benoemd."

Op de agenda genoemde namen, die niet ter Unie-Verg. gaan, worden verzocht dit op te geven aan den Secr. K. van der Baaren te Stadskanaal of ook als er anderen voor hen in plaats komen. Dit een en ander tot goede regeling van het logies.

B. ROELES, U. Secr.

Advertentiën.

No. 1261. DONDERDAG 29 Juni 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.
ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post *f* 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

Verzekerdheid.

Niets kan mij scheiden, leven nog sterven,
heden noch toekomst, klove noch rots,
niets mij vervreemden, niets mij berooven
van 't heilig erfdeel: de liefde Gods.

Niets doet mij weiflen, niets mij vertwijflen,
niets mij verdenken de liefde Gods.
Van vóór alle eeuwen is zij gegrondvest
in Christus Jezus, de machtige rots.

Niets kan verflauwen, niets kan doen tanen,
niets kan ooit blusschen de liefde Gods;
God is mijn burcht en mijn zeer sterke veste
in Christus Jezus, de eeuwige rots!

Niets kan doen wank'len 't huis dat ik bouwde,
't huis mijns geloofs, op de eeuwige rots;
't huis is onwrikbaar als zijn fundeering:
in Christus Jezus, de liefde Gods!

N. v. K.

De Gemeenten in verband met onze huisgezinnen.

„Aangaande mij en mijn huis, wij zullen den Heere dienen" Joz. 24:15*b*.

„Gij zult uwen kinderen ze (de geboden des Heeren) inscherpen, en daarvan spreken, als gij in uw huis zit". Deutern. 6:7.

(Slot.)

2.

Met vreugde denk ik terug aan mijne catechisatie-uren, waarin meerderen met me onderwezen werden in bijbelgeschiedenis, of Goddel. waarheden. Verleden winter zeide me een jong meisje: mijn uren aan cathechetisch onderwijs besteed, zijn de genoeglijkste in de week. Zulk een getuigenis predikt luide, en misschien wel wat beschamend voor vele van onze baptistische ouders, omdat zij van het catechetisch onderwijs weinig of niets notitie nemen, tengevolge waarvan dan ook vaak de ijverigste onderwijzer met weinige kinderen zit, die dan nog tenslotte wegblijven, zooals een stukje kaars uitgaat.

Laat ik nog eens met klem herhalen: „wij maken „van het catechetisch onderwijs niet het middel voor „christianisatie, maar gebruiken het voor Evangelisatie „en ter bevordering van grondige kennis in de Schrift, „als middel *tot* bekeering van onze kinderen, die, zal „het hun goed gaan voor de eeuwigheid herboren „moeten worden." Ziet daar hebben we de pit, van de noot des levens, waar het ons om te doen is in de mogendheid Gods.

De invloed onzer gemeenten — laat ik u nog 'n zaak noemen — *moet ook gezien worden in onze zedelijke opvoedkunde.*

Wat ik bedoel? Dit: het is onloochenbaar, hoe in ons tegenwoordig, zoogenaamd en hoog geroemd, verlicht, levend menschengeslacht — 'k wil den tijd er buiten laten — vaak dingen besproken worden, die niet in den mond van zedelijk gevoelende menschen, noch minder in die des christens passen.

Met walging heb ik mij eens in mijn jongelings tijd afgewend van de onbeschofte praat van een paar christenouders in tegenwoordigheid van hun kroost, die natuurlijk voor scherts moest doorgaan; maar ik dankte voor die soort scherts en ik ging heen.

Wij zegenen onze ouders, die den moed bezaten hun kinderen het luisteren te ontzeggen naar minder

passende dingen voor ze, omdat ze later, als natuurlijk verloop der zaken, wel kennis daarvan zouden opdoen.

Wij hebben, meenen we, een blik mogen werpen in peillooze diepten van het hart, vol van ongerechtigheden, die heusch niet genoemd behoeven te worden, om te voorkomen, dat deze zonden zullen verwoesten als losgebroken roofgedierte.

O, God! bewaar onze jeugd in de vuile dampen van ons zedelijk geslacht; d.i. vergeef, vergeef de zonden onzer jonkheid!!

Dan, mag ik u nog een zaak noemen? — wij willen zeggen, onze gemeenten mogen geen depôt zijn van zoogenaamde *liefdezwendel*. Bejammeren doe 'k 't nog van den man, die me persoonlijk in het begin van mijn Evangeliearbeid dikwerf parten speelde met jonge menschen te paren in zijn woning, na afloop van Godsdienstige vergaderingen. Laten toch nooit onze gezinnnen zich daarvoor leenen. Laten onze huizen toch niet zijn plaatsen, waar de ernst der eeuwigheid weggedoezeld wordt door onchristelijke knutzelarij; maar laat ons zorgdragen, leden van het huisgezin des Heeren, dat wij dàt huisgezin niet verlagen door bovengenoemde zaken.

Misschien word ik door deze redeneering pessimistisch genoemd, 'k kan dat echter niet beteren; trouwens er moeten zeker ook even zoo goed pessimistische als optimistische menschen zijn.

Als we eens een statistiek zouden maken van verbroken beloften en zondige scharrelarij onder en door jonge menschen van christelijken huize, en die tot de gemeente behooren, dan zouden we verbaasd staan. Welk een stroom van tranen zijn er geweend door elkander ontrouw gewordenen (?) en diensvolgens ook tranen geweend door ernstige — of zoo ge wilt — pessimistische arbeiders in den dienst des Heeren. Bedachten we dat, dan zouden zij, die gevoel en inborst hebben, zeggen: houd op! houd op! *wij zijn beter dingen waardig.*

Den jongen menschen zij gezegd: God zal de begeerten vervullen (uit ervaring gezegd) al is het dan ook langs wegen en gedachten die wij niet doorgronden kunnen, en als de majestueuze daden onzes Gods, voor zijne kinderen tot bewondering dienen en gedurig ten voorbeeld strekken. Bidt, en u zal gegeven worden.

Nog één gedachte wil ik uitspreken, dan houd ik op: *De band tusschen onze gemeenten en onze huisgezinnen moet door den invloed van positief Christelijk leven, volgens onze belijdenis, onverbreekbaar zijn.*

Aan onze belijdenis getrouw! — ziet, dat is de heilige eisch van God. Zoovelen gij in Christus gedoopt zijt, hebt ge Christus aangedaan.

Schaamt u niet, als uwe kinderen nog onder uwe macht en invloed staan, in uw huis met ze te bidden.

Houd het voor een goede gewoonte, waarvan we zelf getuigen kunnen, uwe knieën soms te buigen voor het bed uwer kinderen, opdat ze uwe stem hooren, hoorende naar uw spreken voor hen tot God. Laten nooit uwe kinderen den indruk krijgen, alsof ge niet durft. Soms hoorde ik zoo zacht spreken in het gebed, dat ik onwillekeurig denken moest aan valsche schaamte bij den bidder in tegenwoordigheid der zijnen. Schreeuwt echter ook niet zóó, alsof de uwen den indruk bekomen: 't lijkt wel of God door dit roepen wakker gemaakt worden moet, want lichtelijk zou de ernst daardoor verdwijnen.

Tracht zooveel mogelijk met Gods hulpe frisch te blijven. Een vader van een gezin staat me uit mijn jongelingstijd voor den geest, die het cachet van vroomheid wilde dragen, maar in alle huisgodsdiensten, hetzelfde bad, al was het ook 3 keeren per dag.

Uit de geschiedenis van Hans Luther, de vader van den grooten Hervormer, is ons bekend, dat hij dikwerf voor het bed van zijn kinderen bad, bizonder voor Maarten, en wel dat die een voorstander van de gezonde leer worden mocht. God heeft dat gebed verhoord, al is het ook in een gansch andere richting dan die de oude Luther bedoelde.

Ik spreek naar den mensch, als ik zeg: dat wij veel grooter vorderingen gemaakt zouden hebben in de uitbreiding onzer gemeenten, *indien de geloovig gedoopten met een voornemen des harten bij den Heere waren gebleven.*

Wij behoeven ons slechts in het geheugen te roepen den ernst van hen, die tot ons kwamen om door belijdenis en doop toegelaten te worden; maar na verloop van eenigen tijd begon hun geloofsijver te tanen, zoodat men achter die persoontjes wel eens een vraagteeken plaatsen moest.

Onze hoogwaardige en Godzalige C. H. Spurgeon, de Leeraar-Evangelist, vele jaren geleden ons vaderland bezoekende, heeft in een klein briefje van de Baptisten-vergadering in Amsterdam, geleid door wijlen br. Tekelenburg, zoo mooi en waar gezegd: *gij zult, als gij getrouw zijt, in toekomstige dagen het zout van dit land zijn.* Waar is het, dat ons land vruchtbaar is voor rationalisme, maar ook tevens dekken wij met schuldgevoel ons aanschijn voor God, met de ontboezeming: *ach, waren onze gemeenteleden, onze Baptistische ouders al te gader, meer getrouwe, positieve, reëele belijders en belevers geweest van de kostelijke waarheden Gods, dan hadden wij meer vorderingen gemaakt!!*

Hiermede heb ik u, dat zult u hebben opgemerkt, de eene zijde van het onderwerp laten zien, daar is echter een keerzijde aan n.l.: „onze huisgezinnen in verbond met onze gemeenten", die we nog voor later willen bewaren, zoo God wil, om dan daarover met elkaar te handelen, gelijk we thans doen.

Ik heb gezegd.

Sn. H. VISSER.

(Referaat gehouden bij gelegenheid van den landdag der Friesche Baptisten te Harlingen op den 2den Pinksterdag, door br. H. Visser).

RED.

Beoordeel de menschen liever naar hunne handelingen dan naar hunne woorden, want velen zijn er, die slecht handelen en uitmuntend spreken. N. N.

Eendracht maakt niet alleen macht; het maakt ook geluk.

„Pieter, laat los, ik ben een familievader."

Te Parijs was voor eenige jaren een aantal werklieden werkzaam in een groot in aanbouwzijnd huis. Welgemoed stonden zij hoog op den steiger, geen gevaar bewust, toen op eens, onbegrijpelijkerwijze, de geheele steiger instortte en met alles wat hij droeg neerplofte. Slechts aan twee mannen gelukte het om nog in tijds zich aan een plank vast te klemmen, en ontkwamen op die wijze nog aan een oogenblikkelijken dood. Al de anderen lagen verpletterd op den grond. Hunne zielen waren in de eeuwigheid.

Wat werd er onderwijl van de beide mannen, die zich boven, met inspanning van hun laatste krachten aan een plank vasthielden, en hun angstgeschrei lieten hooren?

Men deed van beneden alle moeite om hen uit hunne wanhopige positie te redden. Maar eer die hulp hun nog verleend kon worden, zagen ze met ontzetting, hoe de planken losraakten en ieder oogenblik dreigden met hun last naar beneden te zullen storten. In die kritieke oogenblikken hoorde men, hoe de oudste der twee zijn kameraad toeriep: „Pieter laat los, ik ben een familie-vader!" Slechts eenige oogenblikken aarzeling en — Pieter liet zich los en stortte naar beneden, alwaar de ontstelde toeschouwers zijn verminkt en ontzield lichaam opnamen.

De familie-vader werd gered. Deze ijlde naar het lijk van zijn jongen kameraad, die zijn leven voor hem gelaten had en overstortte het met zijne tranen. Hij zelf bleef voor zijn familie behouden, ten koste van het leven zijns vriends.

Een edele daad! Nochtans, geachte lezer, is er een oneindig grootere, opofferende liefde. Blik op het kruis van Golgotha, welk eene onnaspeurlijke liefde is daar aan 't licht getreden! Daar ziet ge de Eeniggeborene des Vaders, des heiligen Gods, uwen Heiland Jezus Christus, in den smadelijksten dood afzinken. Daar stierf een vriend voor zijn vriend; hier stierf Christus voor zijne vijanden, voor de goddeloozen, voor ons, die van nature vijanden van God zijn (Rom. 5:8—10.) Hij droeg *onze* zonden als een onschuldig offerlam, opdat Hij ons door Zijn zoendood tot God terug zoude brengen. Wie is in staat, het geheim dier wondere liefde, in hetwelk de Engelen begeerig zijn in te zien, ooit te vatten?

„Leer mij, o Heer! uw liefde recht betrachten,
In deze zee verzinken mijn gedachten,
O liefde, die om zondaars te bevrijden
Zoo zwaar woudt lijden!"

Door Zijn bloedigen offerdaad hebben wij het leven, en wij mogen ons gansch en al voor tijd en eeuwigheid aan Hem toevertrouwen. „Wie in den Zoon van God gelooft, die heeft het eeuwige leven" (Joh. 3:36). Gelooven is niet alleen voor waar houden wat er aangaande Jezus Christus geleerd wordt, of geloof aan al de heilsfeiten, neen, gelooven beteekent ook vertrouwend handelen, hart en leven aan den Zoon van God overgeven, toewijden, in Hem leven, door Hem leven en voor Hem leven.

Neem aan, aanvaard, geliefde lezer, dien vriendelijken, algenoegzamen Heiland, die ook door deze regels, om uwe onsterfelijke ziel dingt. Veracht de lokstem zijner genade niet, gaat niet zoo koud aan uwen zieleredder voorbij. Schenk Hem uw hart, uw leven, uwe liefde.

Doe het nog heden. De beide mannen in ons verhaal hier boven, kwamen in een omstandigheid, die hen drong tot oogenblikkelijke beslissing. Stelt God u ook heden niet voor eene onmiddellijke beslissing?

O, dat gij heden nog bedenkt, wat tot uwen vrede dient, en gij zegt:

Heden kom ik tot U,
O Heer, schenk mij gena!
En redt mij door uw bloed,
Dat stroomd' op Golgotha.

Naar 't Duitsch. N. v. B.

Op de wachtpost.

Hartelijke belangstelling.

Br. Klickmann te Londen zond ons zijn 11de jaarverslag van zijn werk in Engeland in 't belang der Baptisten en hunnen arbeid in Holland. Het keurig net uitgevoerd boekje bevat een interessanten inhoud, die van hartelijke belangstelling en bewonderingswaardige energie van onzen vertegenwoordiger blijk geeft.

Bij een goed overzicht van onzen arbeid in Holland, kan het verslag voor de Engelsche broeders ook als reisgids dienen om al onze over bijna het geheele land verstrooide gemeenten en hare stations te bezoeken. Bij het lezen maakt men reeds in den geest die reis om op die 30 genoemde plaatsen korter of langer te vertoeven.

Laat onze trouwe broeder en zijn ijverig pogen in onze gebeden niet worden vergeten. N. v. B.

Ghineesche statistieken en de Zending.

Het nieuwe voor 't eerst uitgegeven Zending-jaarboek in China, bevat o.m. een merkwaardige statistiek om een overzicht over den stand der Zending in dat millioenenland te geven.

Volgens die opgaven arbeiden thans 91 corportaties met 4299 zendelingen in China, onder welke 217 zendeling-artsen en 66 vrouwelijke geneeskundigen. Daarbij komen 11661 Chineesche helpers, onder welke 487 geordende dienaren. Hoofdstations heeft men er 670, buitenposten 2815. Volksscholen 2029, Hooge scholen, Colleges, Predikanten- en Onderwijzers seminaries 1116; Hospitalen 170, Apotheken 133. In 2341 gemeenten zijn 195905 leden verzameld, waarbij nog komen 49730 doop-candidaten. Het getal aanhangers van het Chris-

tendom bedraagt daar 278628 personen. Het getal dergenen, die in China naar Christus zich noemen is in de laatste 10 jaar met 100 procent vermeerderd. Daaronder zijn zeker vele kinderen Gods, die uit overtuiging en beginsel christenen zijn; maar helaas ook vele naam-christenen. Deze doen overal veel kwaad en staan het werk Gods het meest in den weg, en zijn vaak een schande voor het Evangelie. Hun slechte invloed — zegt „Der Wahrheitszeuge", heeft reeds menigen zendeling bittere tranen afgeperst en menige ziel van den smallen weg afgetrokken, op welken zij den eersten voet gezet hadden. Zoo deelt Paul Le Seur in zijn boek: „Heerschers, heerscht" het volgende mee: „Ik ken een Koerd, die te Berlijn de Doctorsgraad gehaald heeft, maar tegelijk de waardeloos-beoordeeling van alle godsdienst. Hoe ontzettend is het te hooren, wat mij eens een Indiër verhaalde: „Een voorname jonge Hindoe-student was in gevaar een christen te zullen worden. De bezorgde vader nam nu zijn toevlucht tot het middel, dat naar zijne ervaring het meest helpen kon: Hij zond zijn zoon naar een Europeesche Universiteit!"

O, dat wij toch waarlijk christenen zijn!

N. v. B.

De stillen in het land.

Waar zijn de stillen in het land,
Die door 't geloove leven?
De Heer verbreekt hun zondeband,
Heeft hunne schuld vergeven,
Door Jezus met Gods weg tevreden,
Leven zij stille hier beneden.

Waar zijn de stillen in het land,
Die in de hope leven?
Zij zien met eenen gouden rand
De zwartste wolk omgeven,
De stormen mogen hen doen hijgen
Toch blijven zij nog Gode zwijgen.

Waar zijn de stillen in het land,
Die naar de liefde leven?
Die hier reeds als aan 't beet're strand
Den Heer te dienen streven.
Naar God richt zich hun wensch, hun willen,
Waardoor zij storm in 't harte stillen.

Naar „der Wahrheitzeuge."

De Zending onder Israël in Perzië.

De arbeid onder de Joden in Perzië gaat voort en draagt vrucht. Zoo verhaalt zendeling Norollah, dat onlangs twee Perzische Joden door den heer C. A. Douglas zijn gedoopt, n.l. Agajan Molla Yoosef en Julal Mirza Arastos. De eerste is zes jaren bij den zendeling geweest, en zijn broeder is thans ook een ernstig onderzoeker en ontvangt geregeld onderwijs.

Een volgend bericht van den zendeling is daarentegen zeer droevig. Te Kermanshab, een stad met 40.000 inwoners, grootendeels Mohammedanen, wonen 405 Joodsche gezinnen, van wie de meesten handel drijven op Manchester via Bagdad. Deze Joodsche bevolking is uit haar rustig bestaan opgeschrikt. Mirza Aziz Ullah, een veelbelovend Christen uit Israël te Kermanshab, had een Perzischen jongen in zijn dienst. Op zekeren dag bestrafte hij dien jongen over iets, dat deze verkeerd had gedaan, en zond hem weg. Een paar dagen daarna werd de jongen ziek en stierf, volgens getuigenis van den Engelschen consul, die dokter is, een natuurlijken dood. De arme Aziz Ullah werd echter beschuldigd dat hij den jongen vermoord had. Hij werd voor den gouverneur, Vorst Zabir-El-Molk gebracht, die hem veroordeelde om onthoofd te worden. Toen dit vonnis was uitgevoerd, werd het lichaam in stukken gehouwen en met petroleum verbrand. Vervolgens toog de menigte naar de Joodsche wijk en richte allerlei verwoestingen aan in de drie synagogen, in winkels en woningen; allerlei voorwerpen werden vernield of geroofd; drie Joden werden bij het oproer gedood en niet weinigen liepen allerlei verwondingen op. Geen wonder, dat de zendeling de hoop uitspreekt, dat spoedig de toestand in Perzië veilig worden moge.

Ondanks al de bezwaren, die uit den bestaanden toestand voortvloeien, wordt de arbeid voortgezet. Slechts in den tijd van den burgeroorlog was dit onmogelijk. De heer Norollah mocht in een samenkomst van 203 Joden het Evangelie prediken; bij een andere samenkomst waren zelfs 462 Joden en Jodinnen aanwezig.

De Nederl.

De Bijbel aan het Hof te Peking.

Vijftien jaar geleden boden tot het Christendom bekeerde Chineezen uit het Zuiden van China aan de thans overleden Keizerin-weduwe ter gelegenheid van haar zestigsten verjaardag een Bijbel (Oude Testament) aan. Het was een prachtig exemplaar, op zijde geschreven door een bekend calligraaf, in een rijken band en met zilveren sloten. Het geschenk, der vorstin alleszins waardig, was haar zoo aangenaam, dat zij een eigenhandigen brief schreef, om de schenkers te bedanken. Zij bepaalde zich er niet toe, het boek te bewonderen, maar zij las het ook en gaf het aan Keizer Kwang Hsu, wiens nieuwsgierigheid zoo zeer geprikkeld werd, dat hij onmiddellijk „het vervolg" n.l. het nieuwe Testament liet bestellen. Beide boeken kregen een plaats in de nationale bibliotheek, maar kwamen bij de plundering van Peking in 1900, in handen van Europeanen. Keizer Kwang Hsu had zich ijverig met de lezing van het Nieuwe Testament bezig gehouden, want overal vond men in zijn exemplaar eigenhandig gemaakte aanteekeningen. Het Oude Testament werd in de vertrekken van de Keizerin-weduwe gevonden.

Het gevolg van deze eerste gift heeft een aantal Chineesche bekeerlingen op het denkbeeld gebracht, nogmaals een Bijbel aan de keizerlijke familie ten geschenke te geven. Een inschrijving werd opengesteld en reeds werd voor meer dan 20.000 francs geteekend. Intusschen heeft de Amerikaansche gezant te Peking een minder kostbaar exemplaar aan de keizerlijke familie aangeboden. De Prins-regent Nija Tsching Wang dankte hem hartelijk en zeide: „Mijn zoon, de Keizer is nog te jong voor een dergelijke lectuur, maar als hij over eenige jaren de „klas der droomen" (het eerste studiejaar) doorgemaakt heeft, zal hij dit boek lezen en bestudeeren".

Een schoone gift.

Een Oostersche vorst zond zijne beminde eens een zonderling cadeau: een ruwen ijzeren bal.

„Welk een afschuwelijk voorwerp!" riep de prinses uit, en wierp het toornig op den grond. De schok deed een geheime veer ontspringen. De bal sprong open, en een zilveren kistje kwam te voorschijn, dat de jeugdige prinses zich haastte op te nemen en te openen. Het bevatte een kroon van robijnen, en onder die kroon een ring, met kostbare diamanten bezet.

„Hoe dwaas handelde ik naar den schijn te oordeelen", zeide zij. „Ik behoef slechts eene veer aan te raken, om al deze schatten te hebben".

Het zwarte en het blanke hart.

Een bekeerde inboorling kwam eens bij een zendeling en beklaagde zich aldus. „Mijnheer, hoe komt toch! Toen ik nog een heiden was, had ik maar één hart, een zwart; nu ik een christen ben, heb ik er twee, een zwart en een blank. Het zwarte wil altijd, wat de duivel wil, en het blanke wil altijd, wat de Heere God wil. Als het blanke hart zegt: „Ga bidden!" dan zegt het zwarte: „Ge hebt nu geen tijd". Het blanke hart zegt 's Zondags: „Ga naar de kerk!" en het zwarte zegt: „Ga arbeiden op het veld", of „ga wat slapen". En zoo gaat het altijd maar door: het blanke en het zwarte hart voeren strijd en kunnen het nooit eens worden!"

Toen zei de zendeling: „Ga heen mijn zoon, zet den goeden strijd voort, en laat u niet misleiden! Juist, dat gij twee harten hebt, bewijst, dat ge een Christen zijt. De heidenen hebben er slechts één. Geef den moed niet op, maar zie toe, dat het blanke hart steeds de overhand behoude! Dan staat het goed met u, en gij zult de kroon des eeuwigen levens verwerven. Wanneer gij in den hemel zijt, dan zal het zwarte hart voor goed verdwenen zijn".

Bismarck en het getal Drie.

Men noemt de volgende dingen op uit het leven van vorst Bismarck, waarin het getal drie voorkomt. Hij heeft drie koningen gediend, en in drie oorlogen gestreden.

Drie keizers bracht hij tot elkander, en wist het drievoudig verbond te bewerken.

Drie paarden werden in den Fransch-Duitschen oorlog onder hem doodgeschoten.

Hij had drie namen: Bismarck, Schönhausen en Lauenberg, en drie titels: graaf, hertog en vorst.

Zijn familiewapen bestond uit drie eikebladeren, in den vorm van een klaverblad opgesteld; en het devies der leenheeren van het bisdom Halerstadt, van wie hij afstamde, is: „In Drieëenheid is sterkte".

Hij had drie kinderen: Herbert, Wilhelm en Marie; onder zijn bestuur waren de drie voornaamste staatspartijen: Conservatieven, nationaal-liberalen en ultramontanen, en in de caricatuurprenten werd hij steeds voorgesteld met drie haartjes op het hoofd.

Een en ander.

*** Cijfers om bij te duizelen.

De volkstelling in Engeland wijst aan, dat alleen in Londen een bevolking huist van 7252963 zielen. Wat zulk eene bevolking voor ééne stad beteekent, kan ieder lezer zich eenigszins indenken, als men weet, dat de geheele bevolking van ons vaderland nog geen zes millioen zielen telt. In 1901 telde Londen 658 402 inwoners. De geheele bevolking van Engeland met Wales bedraagt thans 36057269; in 1901 was het getal 32527843. N. v. B.

*** Gedachtenis aan C. H. Spurgeon.

In Engeland, waar nog zoo bijzonder de groote Evangelieprediker in de gedachtenis van duizende kinderen Gods voortleeft, heeft somwijlen gedachtenisviering aan den geliefden overledene plaats. Bij zulk eene gelegenheid werd opgemerkt, dat Spurgeon als Evangelieprediker de grootste meester was in de bevindelijke theologie, van allen, die het Protestantisme ooit gekend heeft. Hij werd geschetst als een hoog begaafde, schitterend toegeruste man, die in elke levenssfeer groot geweest is. Hij heeft ook de wezenlijke, diepgaande, algemeene nooden van onze menschelijke natuur in 't algemeen erkend, en vandaar ook, dat ieder, of hij van een bruiloft of van een begrafenis kwam, of hij vreugde of pijnlijke zorg beleefde, zijn hart door dien prediker geroerd gevoelde. Spurgeon had ervaren, dat men slechts in rechte verhouding tot elkander komen kan, wanneer men in de rechte verhouding tot God gekomen is. Spurgeon stond onbewegelijk in zijne overtuiging en stond in verband daarmede geene compromis (= minnelijke schikking toe.)

N. v. B.

Woorden der wijzen.

Wees vriendelijk tegen uwe onderhoorigen en geef hen eerder uwe goedkeuring dan uwe afkeuring te kennen.

Stel u, wanneer er genoegens te smaken zijn, steeds op den achtergrond.

Onderzoek bij iedere voorkomende gelegenheid, of het niet waar is wat geschreven staat: Spr. 15 : 1: „Een zacht antwoord keert de grimmigheid af."

Vraag, zoo dikwijls deze of gene u door een onvriendelijk woord of ruwe handelwijze heeft bedroefd, u zelven af, of gij niet menigmaal dezelfde zonde hebt bedreven en deswege van God en menschen vergeving van noode had.

Zoek bij het gezellig verkeer uwe vrienden op het gunstigst te doen uitkomen, en plaats u zelf nooit op den voorgrond.

Behandel de kinderen niet ruw, maar zachtmoedig en liefderijk.

Beoordeel uwe naasten steeds naar den aard der liefde.

Verkoop uw huiselijk geluk niet voor wereldsch genot.

Vergeet nooit dat de aarde uw bestemming niet is; de hemel behoort uw vaderland te zijn.

Denk aan al de nooden eener lijdende wereld; dan zult ge nooit ledig op de markt behoeven te staan.

BLADVULLING.

In vrede sterven.

De bekende predikant Funcke vertelt:

„Toen ik nog student was, heb ik dikwijls het genot gehad, met den zaligen Tholuck wandelingen te maken. Bij zulk eene wandeling vertelde dien geleerde mij het volgende: „Ik reisde in Italië en werd dagen achtereen gereden door een koetsier, die den indruk gaf zeer trouwhartig te zijn. Toen ik eindelijk bij mijn afreizen uit dit landsgedeelte van hem afscheid moest nemen, vroeg ik hem, welke wel de dringenste begeerte zijns harten was, waarop hij antwoordde: „Morire in pace con Dio" (= in vrede sterven met God.) Dit was alzoo de hoogste wensch van dien eenvoudigen man. De oude Tholuck merkte daar bij op: Niets van al het schoone en heerlijk grootsche, dat ik in Italië aanschouwde, heeft zoo diepen indruk op mij gemaakt als de eenvoudige woorden van dezen koetsier.

N. v. B.

Een geschreven Bijbel.

In het museum van het Britsch- en Buitenlandsch Bijbelgenootschap te Londen bevindt zich een geschreven Bijbel in de lersche taal, die een geschiedenis weet te verhalen van groote liefde voor Gods Woord.

Een boer in de nabijheid van Cork vernam, dat een edelman in zijn buurt een afschrift had van het Nieuwe Testament in het lersch. Hij ging tot den edelman en vroeg om het te mogen zien. Zijn verzoek werd toegestaan. „En mag ik dat boek meenemen naar mijn huis, om het over te schrijven?" — Neen, dat ging niet; mijnheer de graaf gaf niet gaarne het kostbare exemplaar uit handen. „Maar mag ik dan hier komen, elken avond na mijn dagwerk, om in een hoekje van de vestibule een paar bladzijden over te schrijven, tot ik het geheel in mijn bezit heb?" Ja, dat kon de graaf niet weigeren. Voortaan kwam onze boer elken avond, hoewel vermoeid van zijn dagwerk, en schreef zóó lang, tot ook hij in zijn eigen taal (de eenige, die hij lezen kon,) een Nieuw Testament had. Met welk een vreugde las en onderzocht hij nu het Woord des Heeren; 't was hem een ware zielespijs.

Na vele jaren kwamen er gedrukte lersche Bijbels naar de omstreken van Cork, en onze boer, die reeds oud geworden was, kreeg er een ten geschenke. Zijn geschreven exemplaar gaf hij daarvoor in ruil, en het werd ter gedachtenis in het museum bewaard, waar het nog steeds als een beschamend getuigenis tot ons spreekt.

Uit de gemeenten.

2e E'MOND. Met blijdschap mogen we opnieuw van iets goeds melding maken. Op den eersten Pinksterdag j.l. werd eene nieuwe Zuster door den Doop in de Gem. alhier opgenomen.

Zij legde een heerlijke getuigenis in 't midden der Gem. af

tot ons aller vreugde. Zij is de vrouw van den broeder die op den eersten Paaschdag werd gedoopt.

Mogen ze in hun woonplaats, Barger-Oosterveen, tot lichtdragers wezen en tot heil van velen.

De Heere geve dat we spoedig weer van „Oogsten" mogen melden.

Namens de Gem.,

W. TALENS.

GRAND RAPIDS, Mich. U. S. of A. Het was voor de vrienden des Heeren, die op den opstandingsdag naar Emmaus reisden, elkander angstig en vragend aanzagen, zonder een afdoend antwoord voor elkander te hebben, en daar op eens verrast werden door een vreemdeling, die hen zoo ernstig en overtuigend toesprak, welke vreemdeling ten slotte bleek hun eigen dierbaren Meester en Heiland te zijn, — een niet te beschrijven oogenblik van overstelpende vreugde — eene vreugde, die zij aan hunne medebroeders moesten gaan vertellen.

Zoo is het eenigszins ook onze Gemeente gegaan, toen onze geliefde broeder Voorganger, die een beroep van de gemeente Buckgrove, Iowa, ontvangen had, na een tijd van veel spanning onder ons, den 21 Mei l.l. ons mededeelde, dat Z.Ew. had kunnen besluiten onder ons te blijven, en hij zich als het ware weer op nieuw aan de gemeente hier verbond. O, hoe werden we verblijd! Zelfs dooven vertoonden na die bekendmaking, evenals alle anderen, een blijden trek op hun gelaat. Men moest zijn blijdschap uiten door een Psalm aan te heffen om den Hoorder der gebeden te prijzen en daarna nog als uit eenen mond: „Dat 's Heeren zegen op u daal" enz.

't Was toen ook juist 17 jaar geleden, dat wij met eenige broeders en zusters samen waren ten huize van een broeder Diaken, waar onze broeder Laansma zich in den dienst des Heeren der Gemeente overgaf. In verband met een en ander was onze Voorganger op 29 Mei eene verrassing bereid. Terwijl we met het bestuur in de bestuurskamer vergaderd waren, kwam daar een lange rij van feestelijk gestemde bezoekers binnen, en weldra klonk het: „De lofzang klinkt uit Zions zalen," waarvan de laatste klanken nog niet weggestorven waren, toen weer uit ons kerkgebouw een klank gehoord werd. Deuren werden open geschoven en daar zag men de jonge lieden vereeniging op 't platform, die roerend aanhief: „Blessed be the tie, that bind" enz. (= gezegend zij de band, die ons verbindt.)

Vervolgens waren wij dien avond recht gezellig samen. Onze br. Diaken sprak namens de gemeente den Voorg. toe, te kennen gevende, dat we uiting wenschten te geven aan onze blijdschap, en de gevoelens, die ons bezielen tegenover onzen br. Voorganger. Het antwoord van den Voorganger getuigde van wezenlijke verrassing en gevoelde zich zeer dankbaar voor de gevoelens van liefde en toegenegenheid jegens hem. Daarna traden de dienende Martha's op en werden al de gasten onthaald, gepaard met menig hartelijk woord en geestelijke liederen. Een en ander deed ons allen dien avond verkwikt en dankbaar huiswaarts keeren, en bleven biddende, dat we nog vele jaren met en voor elkander en in eensgezindheid gespaard mogen blijven. Dit geve onze Heiland!

G. J. TE WINKEL, Secr.

Ons Depot.

Voorhanden:

1. **Nieuwe Hollandsche Tractaten met fraaie plaatjes.** Prijs per 100 f 3.00, per 500 f 1.25, per 1000 f 2.00.

2. **Spurgeon over den H. Doop. Nieuw Tractaat.** Prijs per 100 f 3.00, per 1000 f 2.50

3. **Ziet voor u wat gij doen zult.** (Kermistractaat). Prijs per 100 f 0.25, 500 en meer f 0.20 per 100.

4. **Feest in Babel** (Kermistractaat) Prijs zie no. 3.

5. **Sabbats- of Zondagsviering, een Bijbelsch onderzoek,** door B. PLANTING. Prijs 10 cent.

6. **De wonderlijke gebeurtenis.** (3e druk) prijs 5 cent. (Een leerzaam gesprek tusschen vader en zoon over den doop).

7. **Niet om te twisten, maar uit gewetensdwang.** DE KINDERDOOP, beschouwd in het licht van de H. Schrift en de Kerkgeschiedenis, door wijlen J. SCHOEMAKER. Prijs f 0.20.
(Een uitnemend boekje voor ieder, die de bijbelleer aangaande den Doop op alle punten wenscht te onderzoeken.)

8. **De oorsprong van den Kinderdoop.** Prijs 5 cent, 25 ex. en meer 3 cent.
(Dit is een uittreksel uit bovengenoemd boekje van SCHOEMAKER).

9. **De doop volgens de H. Schrift,** (tractaat) per 100 ex. 80 cent.

10. **De Generaliteit van het beginsel der Gedoopte Christenen, door N. van BEEK,** prijs per stuk 3 cent, per 25 ex. 60 cent.

11. **Doe iets voor Jezus!** Prijs 7½ cent, 25 ex. à 5 ct.
(Dit boekje moet elk Christen lezen; 't bepaalt hem bij zijn roeping).

12. **Het Mormonisme ontmaskerd,** eene lezing door C. Mensink. Prijs 1 ex. 5 ct., 25 ex. en meer 3 ct.

13. **Bewijs van Lidmaatschap,** 100 stuks f 1.50.
(Af te geven aan reizende of verhuizende gemeenteleden.)

14. **Statuten der Unie,** prijs 5 cent.

15. **Besluiten en moties der Algem. Verg.,** behooren bij ieder lid der Unie bekend te zijn. Prijs per ex. 3 ct., 25 ex. 60 cent.

16. **Waarom zou ik mij laten doopen?** Nieuw Tractaat van 8 pagina's, door F. B. MEIJER, Londen. Prijs per 100 ex. f 1.00.

Porto's voor verzending worden in rekening gebracht.

't Is bij bestelling voldoende op den strook van den postwissel de hier aangegeven nummers te schrijven.

Onze Gemeenten krijgen op alles 30 procent korting.

Bestellingen moeten geschieden bij

't Bureel van dit Blad.

Berichten.

Afgevaardigden en gasten die de Unie-vergadering zullen bijwonen worden verzocht zoo mogelijk hunne fietsen mee te nemen.

Die zich nog niet opgaven worden in hun eigen belang verzocht, dat *vóór* 1 Juli te doen, wijl de Gem. daarna niet meer in kan staan voor Logies.

Stadskanaal K. v. D. BAAREN, Secr.

ADVERTENTIËN.

Heden verblijdde de Heer ons met de geboorte van een welgeschapen dochter.

A. TROMP.
J. TROMP—FABRIE.

DEN HAAG, 22 Juni 1911.
(Rubenstr. 121).

Verloofd:

J. W. WEENINK
Bapt. Pred.
en
T. DETMERS.

STADSKANAAL) GASS. BOERV.MOND) Juni 1911.

Verloofd:

J. G. DETMERS,
en
H. DE GROOT.

GASS. BOERV.MOND) N. PEKELA) Juni 1911.

Heden overleed. na een langdurig lijden, in de hope des eeuwigen levens, onze geliefde Vader, Behuwd- en Grootvader

Tjaard van der Laan,

in den ouderdom van bijna 78 jaar.

N. Amerika.	P. BORGMAN. J. BORGMAN— V. D. LAAN.
Stadskanaal.	H. BEUKER. J. BEUKER— V. D. LAAN.
Groningen.	J. HUBERTS. A. HUBERTS— V. D. LAAN.
N. Amerika.	H. NABER. G. NABER— V. D. LAAN.
N. Amerika.	A. V. D. LAAN en Kleinkinderen.

Groningen, 20 Juni 1911.

No. 1262. DONDERDAG 6 Juli 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van

N. v. BEEK en B. PLANTING.

Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post f 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

Verblijd in Gods schepping.

Schouw verheugd deez' schoone aarde —
Die opmerking is zij waard. —
O, welk vele sierlijkheden
Heeft ons God op haar bewaard!
Nochtans voetbank Zijner voeten,
Een versierde creatuur,
Waarin wij Zijn werk begroeten,
Afschijn van de Godsnatuur.

Zie verrukt de hemellichten,
Zon en maan en 't sterrental:
Hoe ze wandlen, hoe ze lichten
Stralend over berg en dal!
En toch zijn ze enkel maaksel
Van des Allerhoogsten hand;
Onderworpen aan Zijn machtwoord —
Lichtkrans, die Zijn troon omspant!

Naar Spitta. N. v. B.

Onze a.s. Unie-Vergadering.

De naald van ons Unie-Compas wijst naar het Noorden. Dat is natuurlijk! Maar ze wijst ons nu niet alleen de noorderrichting aan, maar zegt ons ook dat dat de richting voor onze meer Zuidelijk, Oostelijk en Westelijk wonende broeders en zusters is, om op de Unie-Vergadering te komen; en degenen, die nog Noordelijker wonen, dan waar Stadskanaal ligt, zullen den weg er heen wel vinden!

We gaan naar „'t land, waar 't kind z'n moer verbrand!" — maar van dien brand is op Stadskanaal niets meer te bemerken, er is zelfs geen asch meer van over gebleven! Maar waar eens „moer" verbrand of ter verbranding werd opgegraven, daar prijken nu zoo ongeveer de schoonste landouwen van ons geheele vaderland!

Voorts onze stadsheeren kunnen er maar gerust met hun fijn geglansde schoenen en onze dames met hun stoffenlaarzen heengaan, want de wegen zijn er prachtig!

En 't „schienvat" *) behoeft men niet mee te nemen, want als 't nachtelijk duister daalt, dan wordt ge er verlicht, hier door electrisch en ginds door gaslicht.

Maar wat verreweg 't beste is, onze „moeder" — de Gemeente van onzen Heer is er nog niet door brand verteerd. Neen, zij, van wie de victorie uitging voor de Nederlandsche Baptisten is er nog, roert zich nog duchtig en staat gereed om de afgezondenen van hare dochters en zusters met blijdschap te ontvangen.

Hoe 'k dit weet? Of 't mij verteld is? In 't geheel niet; maar dat is ook niet noodig!

Doch het d o e l van onze reis, dat zegt nog meer! We gaan ter **Unie-Vergadering**. Unie — onze lezers weten 't zeker wel — beteekent — v e r e e n i g i n g, en vereeniging op gezonde, stevige grondslagen, vereeniging zooals die bij ware christenen kan gevonden worden — dat beteekent wat. (De lezers merken, ik gebruik hier het woord vereeniging niet als zelfstandig naamwoord, zooals dat kan, maar verbum of werkwoord, en ik doe dat met een bepaald doel, ofschoon „Unie" een zelfstandig naamwoord is).

Vereeniging als werkwoord gedacht bepaalt ons bij een werk, waarmede we nog steeds bezig zijn. 't Werk is nog niet af — er is zelfs nog veel te doen, niet slechts in onzen engen kring, maar veel meer nog in wijderen kring der geloovigen. Daarbij komt het zendingswerk, waardoor steeds nog meer steenen moeten gevormd om aan het Godsgebouw toegevoegd te worden!

*) Lantaarn.

Zalig, wanneer we daaraan mede mogen deelnemen! Maar dan past het ons ook de krachten te vereenigen en aan elkander te passen, of, anders gezegd de groote en kleine raderen zoo in elkander te doen grijpen dat er, hoe klein de machine ook zij, toch een groote kracht ontwikkeld worde.

Nu bedoelen we niet dat door ons vereenigen en organiseeren de kracht ontstaat; — o neen, de kracht is alleen uit Hem, die ons roept, door den Heiligen Geest. Maar de Pinkstergeschiedenis leert ons, dat de Heilige Geest daar wil zijn, allen wil vervullen, en zich wonderbaar betoonen daar, waar Gods kinderen eendrachtig samen zijn! In dien weg mogen we den zegen dus biddend verwachten.

En wij, gedoopte christenen of Baptisten hebben aan zulk eendrachtig samenwerken en gezegend worden, wel bijzonder behoefte. Wij hebben een heeten strijd; want niet alleen worden we van de zijde der ongeloovige wereld tegen gestaan, bestreden en benauwd, maar ook van velen, die met ons eenen Heiland en Zaligmaker belijden. Dit laatste valt het zwaarst en bitterst. Wij kunnen er niet buiten daar rekening mede te houden; immers hier valt het zwaartepunt van onzen strijd, om in weerwil van vleiende of dreigende tegenspraak, het schriftuurlijk beginsel, in onze openbaring en onze gemeentelijke organisatie hoog te houden, en getrouw te zijn aan de Waarheid.

Zijn we ons het ernstige, gewichtige en veel omvattende van onzen arbeid en strijd welbewust, dan is het ons een heerlijk voorrecht elkander uit verschillende deelen des lands eens te ontmoeten, elkander te sterken en te bemoedigen tot volharding in 't geloof en 't gebed voor en met elkander.

Het agendum onzer vergadering bevat, zooals wij het lezen kunnen, niet veel bijzonder zakelijks, moge er dan maar meer van den tijd benut kunnen worden om voor elkander tot stichting en sterkte te zijn, en den naam des Heeren gemeenschappelijk te verheerlijken.

Moge het doel van ons vereenigen of unieëeren maar beter uitkomen, èn voor elkander onderling, èn naar buiten onder alle kinderen Gods. Wij bedoelen toch geen scheiden en schenden onder de geloovigen, maar daarentegen samenbinding en nauwere aaneensluiting der kinderen van één huis; niet naar menschelijke willekeur of berekening van wat het voordeeligst uitkomt, maar door nauwere aansluiting aan den Heer en zijn Woord en nederige gehoorzaamheid aan hetzelve.

Dat onze aanstaande Unie-vergadering daaraan krachtiglijk bevorderlijk moge zijn, is en zij onze gemeenschappelijke bede.

's-Gr. N. v. B.

BLADVULLING.

Het is onzeker, wanneer de Dood u wacht; daarom, verwacht hem altijd.

Vraag u zelf bij elke daad niet alleen af „wat zijn de gevolgen daarvan voor mij?" — maar evenzeer: „Welke gevolgen sleept zij na voor anderen?"

De leefwijze in de eerste Gemeente te Jeruzalem.

En zij waren volhardende in de leer (onderwijzing) der Apostelen en in de gemeenschap en in de breking des broods en in de gebeden. Hand. II : 42.

Een gemeentelijke organisatie-vorming moet een drang, een vrucht van geestelijke gemeenschap of van gemeenschap der heiligen zijn, anders is 't een dood ding en kan dan niet tot verheerlijking des Heeren strekken. De Gemeente is eene schepping des Heiligen Geestes, en niets wat bloote vorm en dood is past daar bij.

Van de organisatie der Jeruzalemsche Gemeente weten we niet veel. De persoonlijke tegenwoordigheid der Apostelen, die de geheele leiding in handen hadden, maakte alle regeling der zaken gemakkelijk. De Apostelen werden erkend en gehoorzaamd als zijnde autoriteiten. Dit merken we o.a. ook bij de keuze van de eerste Diakenen op (Hfdst. 6 : 1—7). Intusschen was er organisatie, anders kon er geen bijhouden van een statistiek of telling plaats gevonden hebben, gelijk die niet alleen plaats vond op den Pinksterdag (II : 41) maar ook later nog (zie hfdst. 4 : 4) en wel met onderscheiding van mannen en vrouwen.

Het meest belangrijke is echter dat, wat we weten van de practijk van 't gemeenschapsleven in die dagen. Zij is voorbeeldig voor al de gemeenten door al de eeuwen, tot dat Christus wederkomt. Zij komt ons voor als bevorderlijk aan het persoonlijk heil der geloovigen, versterkend voor het gemeenschapsleven en verheerlijkend voor den Heer, het Hoofd der Gemeente.

Vóór de Heer nog van deze aarde heenging, gaf Hij zijnen Apostelen een drievoudig bevel:

1. Heengaan om al de volken te onderwijzen of ze tot leerlingen te maken;
2. De discipelen doopen;
3. En de gedoopten leeren te onderhouden alles, wat Hij hun geboden had.

Dien regel werd aanvankelijk te Jeruzalem gevolgd, en zoo ontstond de Gemeente des Nieuwen Verbonds, van welker leden gezegd wordt: „Zij volhardden in de leer der Apostelen." 't Is een arm, ziekelijk Christendom — als het dien naam nog dragen mag — dat geene behoefte wekt aan meerdere en doorgaande onderwijzing, om toe te nemen in de kennis der Waarheid, en daardoor in de kennis en genade van den Heer Jezus Christus.

Iets wat we hoog waardeeren en liefhebben wenschen we altijd beter en dieper te kennen. Zoo staat een gezonde Christen in betrekking tot het onderwijs des Heiligen Geestes door middel van de Apostelen des Heeren en hunne medegenooten, die God verkoren heeft om ons door de H. Schriften te onderwijzen. Te volharden in biddend onderzoek van wat de Apostelen, in den naam van hun Meester geleerd hebben en nog leeren, bevordert inderdaad het heil, de kracht en het

geluk der geloovigen. Immers te kennen, immers beter te kennen, de heerlijkheid (1 Kor. 2 : 8) van den verheerlijkten Christus, doet, in verband met hunne zaligheid, weten de dingen, die ons van God, in Christus geschonken zijn. Zie, daar was het de leden der eerste Gemeenten om te doen. En daartoe werkt ook krachtig mede Gods onderwijs door den Doop en door de breking des broods of het Avondmaal, in verband met de gemeenschap der heiligen. Eigenlijk moet al hetgeen de Heer aan zijne Gemeente gegeven en bevolen heeft, tot niets anders dienen, dan tot bevordering van hunne kennis van het heil in Christus, de rijkdom der Goddelijke genade; tot hun meer innerlijk bewustzijn van 't verkregen heil. Dat bedoelt ook het werk des Heiligen Geestes in den geloovige; en daardoor bekomt Christus meer eene gestalte in hen en worden zij meer toegankelijk voor den Heiligen Geest. Hoe kan het anders dan dat de Christen langs dien weg meer gelukkig en blijde wordt in zijn God, meer zichzelven verliest en Christus gewint?!

Dit is vervolgens dan ook de kracht en beteekenis van het echte gemeenschapsleven in de gemeenten. Waar het gemeenschapsleven met den levenden Heiland bij de geloovigen gemist wordt of zeer miniem is, daar kan van een opwekkend, krachtig gemeentelijk leven nimmer sprake zijn. Geen organisatie, hoe goed ook, geen methoden, hoe aannemelijk ook, kunnen dat gebrek aanvullen. Vele vormen kunnen goed zijn, want er is geen wezen zonder vorm; maar vormen zonder wezen, zonder wortel en kracht, zijn dood en doodend onder de geloovigen!

Boven alles moet de liefde, als de band der volkomenheid daar zijn, als een overheerschende macht om de gemeenschap vast en sterk te maken en aan het doel der gemeenschap te beantwoorden. Waar de waarheid betracht wordt in liefde, daar volgt een in alle opzichten opwassen in Hem, die het hoofd is, (Efez. 4 : 15).

Het ééne brood, dat de Gemeenteleden, te samen deelachtig worden bij de „broodbreking" is het zinrijk teeken van de éénheid der geloovigen, welke deze in den éénen Doop geloovig aanvaard hebben (1 Kor. 10 : 17). Eén Heer, één geloof, één doop, daarop hebben de Apostelen veel nadruk gelegd, en daarvan getuigt de gemeenschapsoefening in de Gemeente, bijzonder ook in de breking des broods en in de gebeden.

Zie daarom wordt ons ten voorbeeld de mededeeling gedaan van dat volharden der eerste christenen in die dingen. 't Is zoo'n schoon kenmerk van gezond en krachtig, welbegrepen gemeentelijk leven. Er wordt door te kennen gegeven, dat de leden behoefte aan elkander hebben als aan deeltjes van Christus lichaam; elkander te waardeeren als aan elkander van God gegeven. Gelijk de magneet het staal aantrekt, zoo trekken de leden van Christus lichaam elkander aan. Waar dat zoo niet is, is geen gezonde toestand. Aangetrokken door de Gemeente Gods, is afscheiding van de wereld en van alles, wat niet in de Gemeente behoort.

Tot dit laatste schijnen vele Christenen nog niet te kunnen of te willen besluiten, vandaar hun omzwerven, en hun omgevoerd worden door alle wind van leer.

Zal ik eens halleluja zingen
Met die hier zijn in smart en pijn,
Dan moet ik van de wereldlingen
Als Jezus Bruid gescheiden zijn.

Volharden. Ach velen namen 't zich bij hunne overgave aan Jezus wel goed voor; maar verleiding van buiten en toegeven aan verkeerde neigingen en berekeningen van binnnen, deed hen verflauwen en afzakken, zwakker worden.... en vallen menigmaal! En kwam het al niet tot een openlijken val, dan toch begon men zich te schikken naar de groote hoop der godsdienstige menschen, zoo als de wereld die er op na houdt, en daar onder werd men dan geëerd en op 't schild genomen en stoffelijk bevoordeeld menigmaal. Dat had men nu wel niet zoo bepaaldelijk gezocht, maar dat was zoo van zelf gekomen en nu zou 't ook wel in den weg van God zijn. Men rekent zich nu bij een gemeente, die geen geteekende grenzen heeft! Maar dat men de heilige afzondering van 's Heeren Gemeente, als zijnde een heilig priesterdom, den rug toegekeerd heeft, dat men ontrouw geworden is aan „'t geslacht van Gods kinderen" en daarmede ook aan God; dat men opgehouden heeft te volharden in de leer der Apostelen, en den weg van vleesch en bloed gegaan is — zie, dat bemerkt men niet!

En toch is dit inderdaad het geval. En daardoor ontstaat verzwakking van 't beginsel, verwarring en breuken onder de kinderen Gods, waardoor menige traan uit de oogen geperst wordt bij hen, die het ernstig meenen met de belangen van 's Heeren duur gekochte Gemeente!

Gelijk de geloovigen te Jeruzalem deden — al is 't dan niet in alles wat den uiterlijken vorm betreft — zoo behoort het, dat is van den Heiligen Geest en dus naar Gods wil.

God geve dit al Zijnen kinderen, die nu nog in menschelijke nevelen zitten, duidelijk in te zien, en veel genade om, koste wat het koste, gehoorzaam te zijn!

's Gr. N. v. B.

Op de wachtpost.

Een zegenrijke arbeid gedurende 75 jaren. De Hamburger Tractaatvereeniging, die inderdaad een stroom van zegen Gods, door middel van geschriftverspreiding, over Duitschland en omliggende landen uitgestort heeft, zal, D.V. 13 Aug. dezes jaars haar 75-jarige werkzaamheid mogen herdenken. Men wenscht dat te Hamburg, de geboorteplaats dier vereeniging (thans in Cassel gevestigd) feestelijk, God lovend te doen.

Er zal dan ook moeielijk eenige tak van den menigvuldigen arbeid der Baptisten in Duitschland te noemen zijn, waardoor zooveel heil en in zoo wijden kring onder de volken van Europa verspreid is, als door de Hamburger Tractaatvereeniging verricht is.

Toen broeder I. G. Oncken in 1823 als colporteur-Evangelist uit Engeland naar het vaste land van Europa gezonden werd en zich in Hamburg vestigde, zag hij geen ander hem ten dienste staande middel, om de menschen met het Evangelie te bereiken dan 't verspreiden van Evangelische tractaten en geschriften. Hij vond daarbij weldra eenige hulp en steun van broeders en het werk breidde zich sterk uit. De leiding en regeling was eerst nog geheel in handen van br. Oncken als secretaris van het „Nedersaksische Tractaatgenootschap."

Toen in 1834 br. Oncken tot overtuiging aangaande den doop der geloovigen kwam en zich liet doopen, ontstond er geen kleine beweging onder zijn vrienden en medearbeiders; dat ging zoo ver, dat er in 't algemeen van verder samenwerken en vereenigd blijven met genoemd genootschap geen sprake meer kon zijn. Dit had ten gevolge, dat Oncken weer met eenige getrouwen alleen kwam te staan, maar die dan ook als in nieuw ijvervuur ontbrandden in het werk der Evangelisatie, bijzonder door geschriften-verspreiding.

Zoo ontstond er dan in het jaar 1836 een nieuwe organisatie — de „Hamburger Tractaatvereeniging," welker stichters waren: I. G. Oncken, J. C. F. Lange, J. J. W. Köbner en J. H. C. Krüger.

Hoe die broeders de taak opvatten en hoe br. Köbner er met zijn bezielend woord toe wist aan te sporen vernemen we uit zijn hiervolgende woorden:

„Moge ieder christen, opgewekt uit den slaap van lauwheid en traagheid door de stem van God, nu met eerbied toetreden en naar Hem luisteren als Hij daar spreekt:

„Ik leg Mijne woorden in uwen mond, en bedek u onder de schaduw mijner handen; om den hemel te planten en om de aarde te gronden! (Jes. 51 : 16*a*). Toen Hij de oppervlakte des zichtbaren hemels boven ons met lichtende sterren beplantte; toen Hij de aardbol, die wij bewonen, uit het niet te voorschijn riep en op onzichtbare natuurkrachten vestigde, toen Hij schiep, daar bediende Hij zich van geenerlei tevoren geschapene werktuigen, geen schepsel had er aandeel in; ook niet de hoogste Engel werd verwaardigd eenig deel te nemen aan dit werk. En thans, nu Hij een nieuwe hemel en een nieuwe aarde schept, nu Hij in de harten der menschen een schepping bereid, die in heerlijkheid, in elk persoonlijk zoo veel voortreffelijker is als de glans der zon die der sterren te boven gaat, thans laat Hij het geringe „wormke Jakobs", deelnemen aan dat werk, maakt het tot zijn medearbeider!" Welk een eer! Door de hand der (in zich zelve) zondaren laat Jehovah in Zijne kracht Zijne zaadkorrels uitstrooien, laat Zijne teedere planten verplegen en begieten, die eens het Paradijs uitmaken zullen, in hetwelk Hij eeuwig zich verlustigen wil! Door de handen van zondige menschen, geleid door Zijne almachtige hand, laat hij de kroon met juweelen bezetten, welke Hij eeuwig tot Zijn hoogste verheerlijking dragen wil!

Wie zou dan nu niet vaardig op de post zijn? Wie zou niet alles daaraan ten dienste geven, om zielen te redden, welke elk op zichzelf meer zijn dan een gansche schepping van het heelal? — Op dan, Gemeente Gods, die uit enkel zendelingen bestaat, maak u op tot den arbeid als nooit tevoren!"

Zoo ontbrandde het ijvervuur in de eerste pioniers en stichters, van dat groote onberekenbaar zegenrijke en machtig geworden werk in Duitschland.

En in ons, lezers? —

N. v. B.

Aan het slot eener rede over China voor Chineesche christenen bij gelegenheid van een jubileum uitte Dr. Gr. John. de volgende treffende woorden:

„Na 50 jaar. zal er geen afgodsbeeld meer in China zijn. 50 jaar en er zal geen Boeddistische of Taostische priester meer zijn. Met 50 jaar, geloof ik, zal er geen zendeling uit den vreemde meer in China zijn, de Chineesche kerk zal zelf Predikanten in grooten getale hebben. China zal geheel veranderd zijn. Wij oudere broeders zullen dien aanblik niet meer op aarde beleven, maar we zullen er uit den hemel op neer zien, en deze kleinen hier zullen het zien en er zelf deelgenooten van zijn!" Zou dat profetie zijn?

(Allianzblatt.) N. v. B.

10000 Bijbels

zijn verspreid in Amerikaansche Hotels in New York. Door deze onderneming van het New Yorker Bijbelgenootschap wordt op voortreffelijke wijze het woord Gods gebracht, niet alleen onder de oogen van aankomende buitenlanders, maar ook onder die der zorgelooze rijken.

De wereld-alliantie der Baptisten.

Het tweede wereld-congres der Baptisten, dat te Philadelphia plaats vond van 19—25 Juni j.l. werd bijgewoond door 4000 afgevaardigden onzer Gemeenten uit verschillende deelen der wereld. De President, Dr. Clifford en Dr. Judson, de zoon van den welbekenden en beroemden Baptistischen Zendeling, of Apostel van Birma (Achter-Indië) verwelkomden het Congres en Dr. A. Strong, President van het Theologisch Seminarie te Rochester, riep den congresbezoekers een hartelijk welkom toe namens de Amerikaansche Baptisten. Daarna werd aan een vertegenwoordiger uit elk land drie minuten gelegenheid gegeven, om zich en hunne medeafgevaardigden met een enkel woord voor te stellen.

Volgenden morgen hield, na de gewone wijdings- of gebedsure, Dr. Clifford de openingsrede. Ter inleiding herdacht hij, met diepgevoelden eerbied, zijn voorganger in het presidium van het Congres, een waarlijk groot man, den sedert het eerste wereld-congres overleden Dr. Allexander Maclaren.

Verder zei de geleerde spreker onder anderen: We zijn hier samen gekomen in den naam en door de ge-

nade van den Heer Jezus Christus, betrekkelijk slechts met een klein getal, doch vertegenwoordigende een groote heirschare van niet minder dan Acht millioen bekende Baptisten over de geheele wereld. Lichamelijk afwezig, zijn deze millioenen toch aanwezig in den geest, want door de geheele wereld wordt deze Congresweek als een week der gebeden aangewend.

Vervolgens sprak Dr. Cl. hoofdzakelijk over den oorsprong en het eigenaardig karakter bedoeling en werk van deze Alliantiebeweging.

We hopen vervolgens nog een en ander meer van het Congres te kunnen mededeelen.

N. v. B.

Ik leef op Gods beloften.

Dáár zit die oude, godvreezende weduwe: op dien kleinen heuvel achter in haar tuintje, terwijl de onmetelijke zee zich voor haar oogen uitstrekte.

Twintig jaren geleden zat zij daar ook, toen haar eenige zoon onder zeil was gegaan; met een biddend en weenend hart wachtte zij toen het oogenblik, dat hij voorbij zou varen om haar een laatst vaarwel toe te wuiven.

Zij zag hem voorbij varen op den fieren driemaster; hij stond achter op de verschansing; hij hield de linkerhand voor de oogen, als om de zon af te keeren, — misschien ook wel om zijn tranen te verbergen — en met de rechter liet hij zijn zakdoek als een vlag in den wind wapperen.

Hij ging, de jongeling, met het hart vol verwachtingen, het hoofd vol plannen, vol idialen!

Het prachtige schip, dat hem overvoerde, leed schipbreuk, en het verging met man en muis, die tijding, die vreeselijke tijding, die hartverscheurende tijding had zijn moeder ontvangen, en haar diep geschokt.

Maar waarom zit zij dan nu nog dáár, en staart in de zilte golven? Zal zij nu na twintig jaar nog hopen, dat hij, — hij alleen van de gansche bemanning — nog leeft, en nog tot haar weêrkeeren zal? Is dat niet al te dwaas?

Ach, daar is een hoop tegen hoop, — een hoop tegen alle verwachting en redeneering in, — een hoop, die niet uit de buitenwereld maar uit het binnenste binnen van het liefhebbend en gelooving hart opborrelt.

Zij ontving dezen zoon op het oogenblik, toen zij haar veelgeliefden echtgenoot verloor.

Reeds bij zijn geboorte was het jongsken vaderloos. En wat nog iets meer zegt: met den vader ging ook het grootste gedeelte van het fortuin in het graf. Wel zuchtte en weende de moeder; maar toch wanhoopte ze niet. En als men haar kort daarna met groote bezorgdheid vroeg: „Waar leeft ge toch van?“ was het antwoord, in alle kalmte en blijmoedigheid gegeven: „Van Gods beloften“.

Voorwaar, dat antwoord was geen zinledig woord; het was inderdaad het levenselement der lieve vrouw.

Zij had eene goede opvoeding genoten en haar verstand was goed ontwikkeld; maar tevens had zij een eenvoudige, kinderlijke gezindheid, een hart zoo geloovig vertrouwend als dat van Henoch, die met God wandelde.

Reeds vóór de geboorte van haren zoon was het haar in de ziel gelegd, waar zij biddend worstelde om een kind, dat eene eere des Heeren wezen zou: „Ik zal uw God zijn en de God van uw zaad“.

Daaraan had zij zich vastgeklemd met al de liefde en hoop van een moederhart.

Zij wist zeer goed, dat persoonlijk geloof en persoonlijke ervaring voor ieder mensch noodig is, om zich in God te verblijden, en op Zijne beloften te bouwen; maar zij had ook haar kind bij het opgroeien den weg naar Bethlehem gewezen, waarheen ook haar de sterren der beloften een pad hadden getoond.

En wie eens te Betlehem is blijft er niet staan, maar komt van zelf te Golgotha en op den Olijfberg.

„Let op, mijn ziel, wat antwoord God u geeft“.

Zoo zingt de Psalmist, en onze weduwe deed hem dit in alle eenvoudigheid des harten na. Meen niet, vdat ze een dweepster was, die op hare zenuwen leefde kan daag in den hemel en morgen in helleangst verkeerde, al naar mate haar gevoel meer of minder was; opgewekt.

O, neen!

Zij ging kalm en rustig haar pad, vergat niet de rozen te plukken, en bekeek de doornen nauwkeurig. Sommige dingen uit het heden en het verleden kon zij niet met elkander rijmen, en nog minder met de toekomst in verband brengen; maar als zij zich daarover eenige oogenblikken te vergeefs het hoofd had gebroken, dan hernam haar hart zijne rechten, en zij eindigde met deze sluitrede: „Hij houdt getrouw Zijn Woord.“

Evenzeer zoudt ge dwalen, als ge meendet, dat zij op één of twee beloften leven en teeren moest.

Welneen, zij had ze allen, en greep ze aan telkens als ze haar te pas kwamen.

In het begin van haren bekeeringsweg meende zij, dat het Gods wil was, haar met kruimeltjes te spijzigen; maar later was haar zwerfziek hart bepaald bij hetgeen de Schrift zoo duidelijk zegt, dat in Christus alle beloften ja en amen zijn.

Het was haar eene verrassende ontdekking, en zij gevoelde, dat, waar zij zich Christus eigendom mocht weten, zij ook met Hem en in Hem en door Hem alles had.

Zóó had zij moed en kracht gevonden, om haar weduwkruis te dragen; zoo had zij hare moedertaak naar vermogen vervuld. Zóó had zij haar dagelijksch brood van God gekregen, en ze was tot dusverre niet beschaamd.

Haar Eduard groeide voorspoedig op. Hij leerde met lust en ijver, en zijn hart was ontvankelijk voor het goede zaad, dat de teedere moederhand er met wijsheid en liefde in zaaide.

De jongeling zou koopman worden.

Op zijn kantoor was op zekeren dag een niet geringe beweging. De patroon zocht een geschikt, nauwgezet en eerlijk jonkman, om in zijne plaats handelsaangelegenheden in Indië in orde te gaan brengen. Door

den dood en de ontrouw van een zaakgelastigde stond een groot deel van het kapitaal der firma op het spel. Hoe lang het regelen dier ingewikkelde omstandigheden duren zou, was niet vooruit te berekenen; maar dat de afwezigheid minstens een paar jaar met inbegrip der reis vorderen zou, was stellig.

Groot was de opgewondenheid der kantoorbedienden, toen zij vernamen, dat de patroon Eduard voor deze gewichtige en daarom ook winstgevende betrekking geschikt rekende. Menigeen misgunde hem dit „baantje", zooals zij het noemden. Hij zelf was er mede vereerd, en niet weinig verheugde het hem, op deze wijze zijne moeder in betere omstandigheden te kunnen brengen.

De weduwe ontving de tijding met gemengde aandoeningen. Haar eenig kind, een onbedorven jongeling, maar wiens geloof nog zoo zwak was, aan al de gevaren en verleidingen van Indië bloot te stellen, was voor haar een gewetenszaak. De eer, het hooge loon, — zij was er niet ongevoelig voor.... maar kon dit opwegen tegen het groote gevaar, dat de ziel liep?

Ze ging met haren Bijbel naar haar geliefkoosd plekjen achter in den tuin, zag naar de zee, van de zee naar den hemel — en bad. En daarna met het: „Let op, mijn ziel, wat antwoord God u geeft" in het binnenste, sloeg zij het boek des hemels open.

Daar las zij Ps. 107: „Looft den Heere, want Hij is goed, want Zijne goedertierenheid is in der eeuwigheid... Zij waren hongerig, ook dorstig, hunne ziel was in hen overstelpt. Doch roepende tot den Heere in de benauwdheid, die zij hadden, heeft Hij hen gered uit hunne angsten; en Hij leide hen op eenen rechten weg, om te gaan tot eene stad ter woning.... Die met schepen ter zee afvaren, handel doende op de groote wateren; die zien de werken des Heeren, en Zijne wonderwerken in de diepte. Als Hij spreekt zoo doet Hij een stormwind opstaan, die hare golven omhoog verheft. Zij rijzen op naar den hemel, zij dalen neder tot in de afgronden; hunne ziel versmelt van angst. Zij dansen en waggelen gelijk een dronken man, en al hunne wijsheid wordt verslonden. Doch roepende tot den Heere in de benauwdheid, die zij hadden, zoo voerde Hij hen uit hunne angsten. Dan zijn ze verblijd"....

„Moeder, moeder!" riep eene welbekende stem, „daar is de patroon. Hij wenscht u te spreken."

„Ik kom," was het antwoord.

't Was voorwaar niet de eerste maal, dat Eduard's moeder dien psalm had gelezen. Zij had er reeds menigmaal troost uit geput in vele levenservaringen, 't was ook wellicht daarom, dat juist die psalm zoo op eenmaal voor haar openviel; het boek was op die bladzijde dikwijls geopend geweest; maar nog nóóit hadden deze woorden zulk eene kracht op hare ziel geoefend, nog nóóit had zij ze in dit licht beschouwd. Het was haar nu weder een nieuw lied, omdat het voor nieuwe omstandigheden vernieuwde beloften bevatte.

„U geschiede naar uw geloof!" klonk het in de ziel, die van aandoening trilde, toen zij het boek toesloeg, en den patroon van Eduard ging spreken.

Zij liet niet na, hem met hare vreeze en hare hoop bekend te maken, en vertelde hem tevens, wat zij daar juist aan psalm 107 gehad had. De patroon was een godvreezend man, die de weduwe in haar gebedsleven bewonderde. Hij had ook dit kenmerk van een waar geloovige, dat hij een ander uitnemender achtte dan zich zelven. Bij het afscheidnemen drukte hij haar de hand met de woorden: „Nu moedertje, u geschiede naar uw geloof!"

Zoo ging hij heen, en toen hij heengegaan was, bevond zich de weduwe versterkt in haar geloof aan de beloften Gods.

Immers, het was niet bijgeval, dat zij dien psalm had gelezen, die wel van gevaar en angst, van storm en onweêr, maar ook van uitredding en blijdschap, van een „vaste stad" en „eene haven hunner begeerte" sprak.

En waar in haar eigen ziel had geklonken: „U geschiede naar uw geloof," daar was dit woord haar door den patroon van Eduard nog herhaald. Zonder Gods wil valt immers geen haar van ons hoofd en geen muschje ter aarde.

Neen, de weduwe bedroog zich niet, en zij zette zich onmiddellijk aan het gereedmaken der reisbenoodigdheden.

Drie weken later zeilde Eduard uit. Zij had hem niet naar het schip gebracht, maar in huis afscheid van hem genomen, en op dit plekjen, waar ze nu weer nederzit, zijn laatst vaarwel opgevangen. Sedert dien tijd was nog menig woord uit de psalmen, uit Jesaja, uit Jezus' eigen beloften haar tot steun geweest, en zij had zich aan dat alles geloovig vastgeklemd..... maar..... de uitkomst had haar te schande gemaakt.

Ten minste zoo scheen het voor de buitenwereld. Twintig jaren lang bad en hoopte zij, waar niets te hopen scheen te zijn — de tijding was van onderscheiden zijden bevestigd: het schip was immers met man en muis vergaan.

Naar het uitwendige had het haar aan niets ontbroken. De patroon, die op eene andere wijze zijne zaken in Indië geregeld had, al was dit ook met eenige schade geschied, rekende het zich ten plicht, de vrome weduwe te ondersteunen, en betaalde haar geregeld het loon uit, dat haar zoon bij hem eertijds verdiend had.

Hij was oud en grijs, en ook Eduards moeder was er niet jonger op geworden. Bij het vertrek van Eduard was haar hoofdhaar reeds met zilver doorvlochten, en ieder noemde haar de oude juffrouw. Nu was zij de zeventig nabij, en het stond te voorzien, dat zij niet sterk genoeg was, om de tachtig te halen, en toch was altijd het slot van elke redeneering over haar kind: „Ik weet, God houdt getrouw Zijn woord. Abraham moest vijfentwintig jaren wachten op de vervulling van Gods belofte. Zóó lang heb ik nog niet gewacht".

„Maar", werd haar geantwoord: „het is onmogelijk, dat gij uw zoon nog wederziet; het schip is immers vergaan?"

„Onmogelijk staat in Gods woordenboek niet," was het kalme antwoord.

„Uw zoon is zeker de vaste stad daarboven, de eeuwige haven des behouds reeds ingegaan, dáár zult gij hem zien."

„Ja, dat ik hem dáár zal ontmoeten, vergoedt mij de lange jaren van scheiding; maar ook hier wil ik nog zoo gaarne de vaste stad weten, waar hij zich bevindt, en de gewenschte haven kennen, waar God hem binnengeleid heeft of nog binnenleiden zal."

Eduard's moeder werd niet beschaamd.

Laat mij in korte woorden zeggen, hoe de zaak zich had toegedragen.

Bij de schipbreuk was haar zoon met nog een ander passagier in de boot geklommen, even vóor het schip zonk. Zij hadden nog juist den tijd om de touwen los te snijden, anders waren ze meegesleurd in de diepte. Aan redding van anderen viel niet te denken, doch ook hun eigen redding was nog twijfelachtig; zij kenden geen van beiden iets van de schipperskunst.

Ze zwalkten twee dagen rond op het zilte nat, nadat de storm was bedaard, en bemerkten toen een groot schip in hunne nabijheid.

Dat zou hen redden — helaas! het was een kaper, met Turken bemand.

Ze werden ingenomen, maar om als slaven dienst te doen. Alle gelegenheid tot correspondentie was hun ontnomen; ze werden streng bewaakt, en hadden heel wat te verduren wegens hun trouw aan het Christendom.

Het zou te voorzien geweest zijn, dat Eduard's medgezel, ware hij alleen in hunne handen gevallen, een afvallige zou geworden zijn. Nu echter was Eduard hem tot grooten zegen.

Het zwakke geloof van den jongeling, waarvan zijne moeder tot God gesproken had, wierd in de bittere lijdensschool gesterkt, en hij leerde ervaren, wat hij aan zijn God had. Niet te vergeefs had zulk eene moeder voor hem gebeden.

Deze slavernij duurde tot het jaar 1827, toen de vloot der Turken door de Engelschen, Franschen en Russchen bij Navarino werd verslagen. Op die vloot waren ook onze beide schipbreukelingen gedwongen dienst te doen; zij maakten zich aan de Engelschen bekend, en werden onmiddelijk vrijgelaten.

Eduard was vrij, na een twintigjarige harde slavernij!

Vrij — hij wist niet, of hij waakte of droomde. Zijn eerste werk was, aan zijn ouden patroon te schrijven, dat hij ten spoedigste hoopte, naar het vaderland terug te keeren, terwijl hij zijn patroon verzocht om zijn moeder, indien zij nog in het land der levenden was, op zijn komst voor te bereiden.

En die tijding bereikte de weduwe.

Wat toen in haar hart omging — wie zal het beschrijven! Daar ruischte de psalm des lofs door hare ziel: „Loof den Heere, mijn ziel, en vergeet geene van Zijn weldaden!"

Weer zat zij daar op dien kleinen heuvel, de oude oogen op de groote zee gericht.

Daar naderde een groot schip; een man in de volle kracht zijns levens stond daar bij de verschansing; hij wuifde met den zakdoek — het was Eduard, haar zoon.

Toen het schip de haven binnenzeilde, stond zij hem op te wachten. En haar verstramde armen strekten zich uit, om haar geliefd kind aan de trouwe moederborst te drukken.

Zij leefde na deze ontmoeting nog vijf jaren; rustig en liefelijk waren die jaren; zij werd een moeder in Israël genoemd, en haar zoon sloot hare moede oogen. Zoo ging zij in tot de heerlijkheid haars Heeren.

Waarom Weldadigheid beoefend werd.

George Muller, de bekende weezenvriend te Bristol, die weeshuizen voor 2000 kinderen stichtte, was gewoon de belangen van zijn arbeid zoowel op de knieën in het verborgen als op den kansel in het openbaar te bepleiten.

Toen hij op 93-jarigen leeftijd stierf, had hij bijna 17 millioen gulden aan giften voor zijn arbeid ontvangen. Onder zijn nalatenschap vond men een lange lijst van bijschriften, zooals hij die bij verschillende giften ontvangen had.

Hieronder volgen enkele daarvan, die de beweegreden tot geven noemen. Het is een eigenaardige verzameling.

Voor betaling van schulden.
Voor bewaring tegen brand.
Voor overvloedigen oogst.
Voor genoten gezondheid.
Voor een gerusten slaap.
Voor bewaring tegen letsel bij een val.
Voor het halen van den trein in verschillende belangrijke gevallen, waarbij deze op het punt van vertrekken was.
Voor het behoud van twee koeien, die onherstelbaar ziek schenen te zijn.
Van een vrouw, omdat haar man zich op Kerstfeest niet bedronken heeft.
Voor de genezing van een paard.
Voor het breken van den *linker* arm en niet van den rechter of den nek.
Voor bewaring van een knecht tegen een dollen stier.
Voor het genezen eener geliefde dochter van hevige aangezichtspijn.
Voor genezing van een zeer boozen vinger.
Voor een buitengewoon lieve schoonmoeder.
Voor de ontdekking, dat een banknoot echt was, die voor valsch werd gehouden.

In den Morgenstond.

Juich, o mijn ziel, daar gaat de hemel open,
Het wolkenfloers, den dag omhullend, krimpt,
De poort des hemels schijnt met goud bedropen;
God schouwt haar aan, en d' oosterkimme glimt!

De aard' volbracht haar went'ling, en het duister,
Aan deze zij des aardbols heerschend, wordt
Vervangen door een bovenaardschen luister,
Waarin 't ontwaakt gebied, als in een stroom, zich stort.

Juich, juich en ga dien gulden morgen tegen,
'tBewijs van Gods hernieuwde Vadermin!
Geniet, doch dankend, 's Hemels zoeten zegen,
En ga met moed weer tot uw arbeid in!

De macht der voorbede.

In een familie werd de zoon, *een jongeling van 19 jaar, tot God bekeerd.* Toen hij alzoo met beslistheid de wereld losliet en zich bij de verachte vromen voegde, ontstond in huis bittere vijandschap tegen hem. Een der dagen werd hem rondweg aangezegd, dat, wanneer hij zich niet aan die fijnen onttrok, hij den volgenden dag het ouderlijk huis moest verlaten om er niet weer in te komen. Dat was hard. De zoon sliep den volgenden nacht niet, maar bad des te meer. 's Morgens pakte hij zijne zaken, die hij zou meê nemen, om heen te gaan. Voor zijn vertrek verzocht hij nog eene gunst. Hij wenschte, dat het hem toegestaan werde voor hij het huis verliet nog te bidden. Dit werd hem toegestaan. Hij las een klein gedeelte uit den Bijbel en begon te bidden, en dat wel zoo, dat de ouders hem onder tranen smeekten toch maar te blijven. Later werden ook zij tot God bekeerd.

N. v. B.

Berichten.

Evangelieprediking te Nieuwe Pekela op Zondag 9 Juli, a.s. 's voorm. $9^1/_2$ uur door Br. N. van Beek van 's-Gravenhage.

's Avonds 5 uur hoopt genoemde Leeraar op te treden voor de broederschap te Muntendam in ons lokaal daar ter plaatse.

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van R. Engelsman, Amerika, f 2,25; van H. Springer, Duitschland, f 2,20; van K. K. te Musselkanaal f 11.55.

N. v. B.

LIEFDEGAVEN.

Voor de Zending.

Ontvangen van T. B. te Nijega (Smallingerland) f 5,— van N. N. te N. Pekela voor de opleiding van een Congojongen 60.—.

N. Pekela. E. H. DE GROOT.

HET ADRES

van ondergeteekende is van heden tot 20 dezer te Stadskanaal. Men gelieve daarop te letten bij eventueel iets zenden voor „De Christen".

N. v. BEEK.

Het Roosje.

Lief roosje! Welks bloosje
Een poosje maar staat,
Dat, geurig En kleurig,
Zoo schielijk vergaat,
Dat, bloeiend En groeiend,
Al stoeiend geplukt,
Het jeugdige Vreugdige
Meisje verrukt, —
De winden Ontbinden,
Verslinden uw eer:
Door d'avond Gehavend,
Verwelkt ge reeds weer!

Zoo spoeien, Na 't groeien
En 't bloeien der jeugd,
De stonden, Verbonden
Aan wereldsche vreugd;
— Geen muren Verduren
Der uren geweld
Zelfs vorsten bezwijken,
Hoe trotsch zij ook prijken,
In spijt hunner wachten,
Voor 't woên en de krachten
Des tijds, die de roos en
Den eikeboom velt.

Scheurk. „Vrede zij dezen huize."

No. 1263. DONDERDAG 13 Juli 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post *f* 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

„HELPT ELKANDER."

Is uwe ziele gered uit de schipbreuk van 't leven,
Staat gij vast in 't Geloof, op den grond der gena,
O, bedenk, dat er nog zijn, die worst'len en streven;
Hoor hun kreet uit den maalstroom: „Mijn God! ik verga!"

Zoek hen op! Zie, misschien is een hand reeds geslagen
Aan de Rots; grijp een tweede! voltooi het behoud!
Wie ooit zelf in de branding moest zwoegen en klagen,
Kent de blijdschap der Hoop, die — een engel aanschouwt.

Maar wie ook, het verloor'ne tot hulp en bescherming,
Ooit verscheen als een Bode uit het Betere Land,
Kent nog reiner genot, kent de vreugd der Ontferming,
Aan Uw zaligheid, Heiland der wereld, verwant.

Helpt elkaar! Zijt gezegend en and'ren tot zegen,
Brengt elkander naar 't Kruis, dáár geneest alle smart:
Door 't Geloof en de Hoop zijt ge d' afgrond ontstegen,
Door de liefde is de Hemel gedaald in uw hart!

J. J. L. TEN KATE.

Karaktervorming. *)

Ziedaar het onderwerp m. vr., waarover ik eenige gedeelten in onze vergadering wil uitspreken. Bij 't zien van de aankondiging van het onderwerp van mijn referaat, hebben velen uwer wellicht eenigszins vreemd opgekeken, in de veronderstelling straks een diep zielkundig betoog te zullen hooren. Toch ligt dit niet in mij. Allereerst niet, omdat ik mij tot zulk eene verhandeling allerminst bevoegd acht en voorts, wijl ik vermeen, dat in onze vergaderingen, welke uiteraard maar zelden gehouden kunnen worden, moet gevraagd worden naar de practische waarde, terwijl, wat behandeld wordt, moet vallen binnen den gezichtskring van al onze leden.

Mijn bedoeling is derhalve aan te toonen, hoe wij een christelijk karakter bekomen, terwijl ik daarbij tevens in het licht zal trachten te stellen, in hoeverre onze vereenigingsarbeid daaraan bevorderlijk kan gemaakt worden.

Twee waarheden wil ik allereerst voorop stellen.

1e dat de kinderen Gods met Christus naar den ouden mensch gestorven zijn en nu een nieuw leven, dat van den opgewekten Christus, leven. „Ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij." (Gal. 2:20).

2e dat de Christen voortvaren moet tot de volmaking, gelijk Christus volmaakt is:

„Totdat wij allen zullen komen, tot de mate van de grootte der volheid van Christus." (Eph. 4:13).

De vraag: „Hoe behouden wij een christelijk karakter?" hangt dus op 't nauwst samen met de vraag; Hoe bekomen wij het karakter van Christus? of; Hoe komen wij op den weg der heiligmaking?

Van uit dit oogpunt willen wij trachten ons onderwerp te behandelen en dan van de trappen der heiligmaking en de middelen tot bereiking derzelve spreken.

Het woord karakter is van griekschen oorsprong en beteekend zooveel als „ingeslagen teeken" of „merk." Het karakter is het merk der persoonlijkheid, dat de mensch draagt. Laat mij dit door een beeld duidelijk mogen maken. Bezie een zilveren muntstuk; op de eene zijde draagt het de beeltenis van den regeerenden vorst of de vorstin en op den anderen kant komt het rijkswapen. Door deze stempeling bekomt het zilverstuk het karakter van rijksmunt. Wordt het stempel van Christus op ons karakter gezet, door

*) Referaat gehouden op een gecombineerde verg. van Chr. Jong. ver. in de Z. O. hoek van de prov. Groningen.

de wedergeboorte, dan bekomen we de eigenschappen van een hemelburger, van een christen, die het voetspoor van zijn Heer en Meester drukt. Hoe bekomt een christen een christelijk karakter? Hierdoor, dat hij Christus door den Heiligen Geest in zich wonen en heerschen laat. „Ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij." Deze woorden stemmen geheel overeen met datgene, wat aangaande de algemeene karaktervorming geleerd wordt. Het willen van den mensch moet niet slechts beheerscht worden door praktische beginselen, dit zijn zelf erkende en aangenomen zedelijke beginselen, waardoor men zich laat leiden bij zijn besluiten tot handelen en door welker voortdurende toepassing vrijheid van handelen ontstaat; maar deze beginselen moeten zelf weder ondergeschikt zijn aan een hooger grondbeginsel, waardoor eenheid van willen en handelen bereikt wordt. Dit hooger grondbeginsel is voor den Christen het „Christus leeft in mij" en de christelijke karaktervorming is het opwassen tot een volkomen man, het komen tot de mate van de grootte vàn de volheid van Christus.

Ik denk, niemand van ons leeft in de verbeelding, dat we reeds een waarlijk christelijk karakter bezitten; een ernstig zelfonderzoek kan ons overtuigen, dat we dit ideaal nog niet bereikt hebben. Dit onderzoek leidt ons tot den eersten trap der christelijke karaktervorming, de zelfkennis, en tot de middelen voor de karaktervorming. Geen onderzoek kan worden ingesteld, zoo we geen maatstaf hebben, waarmee kan worden vergeleken. Onze maatstaf is het beeld van Christus, gelijk het ons in de Heilige Schrift geteekend wordt in zijn leven en werken. Daarom is het noodig, dat de Christen zijne handelingen, zijne woorden en zijne gedachten onderzoekt in het licht van Gods Woord. Hij vergelijkt de grondregelen van zijn hart met het beeld van den Heere Jezus en ziet dan, wat er nog aan hem ontbreekt.

2. De erkentenis van ons eigen verdorven innerlijk wezen, voert ons op den tweeden trap der Christelijke karakterontwikkeling; de zelfontlediging of zelfverloochening.

Een beroemd godgeleerde teekende den toestand des christens in dit stadium eens treffend in de volgende woorden:

Hoe meer wij ons zelf leeren kennen, hoe zwakker en onbetrouwbaarder wij ons zelf gevoelen". Deze erkentenis maakt den Christen gewillig zich zelf op te geven. Eigen pogen en 't steunen op eigen kracht, ons eigen „Ik" gewillig op te offeren, is de ware zelfontlediging, de van den Heer gewilde zelfverloochening.

3. Heeft de christen zich zelf alzoo bankroet verklaart, dan betreedt hij den derden trap der karaktervorming: de zelfovergave. Zij moet evenals de zelfontlediging een volkomene zijn en bestaat niet in het onderdrukken van deze of gene verkeerde neiging, maar in het ten offer brengen van den geheelen natuurlijken mensch. Hier vindt het woord van den Apostel Paulus toepassing: „Weet gij niet dat uw lichaam een tempel des H. Geestes is, die in u is en dien gij van God hebt en dat gij van uzelve niet zijt?" In dit stadium stelt de Christen zich onder de voortdurende en bewuste persoonlijke, onmiddellijke leiding des H. Geestes, die hem in alle waarheid leidt. In de H. Schrift hebben we vele bewijzen, dat de persoonlijke leiding des H. Geestes niet slechts Gode welgevallig, maar ook mogelijk is, zoodat we dit zonder verdere bewijsgronden als zeker willen aannemen. De, onder de voortdurende bewuste leiding des H. Geestes staande Christen zal zijne karaktergebreken zien en van den H. Geest de kracht erlangen, deze te bekampen en eindelijk te overwinnen; zijn karakter zal steeds meer gelijkvormig worden aan het karakterbeeld zijns Heilands!

4. De vierde trap der christelijke karaktervorming is die der volkomenheid. Bij het onderzoeken van Gods woord ben Ik nog nimmer tot de slotsom gekomen, gelijk vele andere christenen, dat deze volkomenheid hier op aarde ongestoord ons deel worden kan. Zoo lang het door zonden verzwakte lichaam ons bevlekte kleed is, zal onze volmaaktheid wel wat te wenschen overlaten. Maar met het hooger stijgen op den ladder der heiligmaking, gaat ook onze christelijke karakterontwikkeling steeds voort, totdat wij komen, tot de eenigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus.

Voordat wij nu nog enkele middelen tot christelijke karaktervorming nagaan, zal het goed zijn, er nog op te wijzen, dat, zoolang wij hier nog op aarde vertoeven, het voortschrijden op den weg der heiligmaking veelal onvolkomen en gebrekkig zal zijn, gelijk alles hier op aarde onvolkomen is. Onze verdorven, vleeschelijke natuur en de ons aanklevende traagheid, verder verschillende lichaams- en zielstoestanden, staan die ontwikkeling tegen, ja, kunnen haar een tijdlang doen stilstaan en tot achteruitgang brengen. De nuchter denkende christen zal met deze omstandigheden rekening houden en zijn standpunt in dezen strijd met vleeschelijke en geestelijke boosheden en geweldhebbers zal steeds hetzelfde zijn, dat ook de Apostel Paulus innam, toen hij uitriep: „Vergetende hetgeen achter is en mij uitstrekkende naar het hetgeen voor is, jaag ik naar den prijs, naar de roeping Gods, welke van boven is in Christus Jezus".

We hebben van de verschillende trappen van heiligmaking gesproken en als kracht tot het steeds hooger stijgende op dien ladder, de H. Geest leeren kennen

Thans willen wij nog eenige oogenblikken onze aandacht wijden aan de middelen, door welke deze kracht in ons leven prâctische toepassing vindt.

We noemen allereerst het levend geloof. De mate van ons begeeren, is ook de mate van ons bezit van de ons van God geschonkene kracht des Geestes. De zonde des ongeloofs is kern van alle zonden; zij is ook de oorzaak van christelijke karakterloosheid. De karakterlooze en zwakke van karakter gelooft niet, dat God hem van zijn karaktergebreken en karakterzwakheden verlossen kan of wil. Het vaste levende geloof echter neemt de Goddelijke beloften aan, gelijk een kind uit de hand des Vaders. Hij gelooft het, als Gods Woord hem zegt: „Mijne kracht wordt in zwakheid volbracht" en het woord: „Wie in Hem gelooft, zal

niet beschaamd worden", is zijne dagelijksche practische ervaring.

Bij dit geloof sluit zich het gebed als vanzelf aan. Zeiden we zooeven, dat de mate van ons begeeren ook de mate van ons bezit is, zoo ligt daarin opgesloten, dat deze begeerten voor den Gever moeten worden uitgesproken. Als Jezus zegt, dat alles wat wij den Vader zullen bidden in Zijnen naam, wij dit zullen ontvangen, zoo wij gelooven, is dit geen holle phrase, maar een millioenen malen beproefd *feit*. Wie een christelijk karakter bekomen wil, voert een gebedsleven. Zijn verkeer met God is geen vormelijke plechtigheid, maar een bestendige innige omgang, een voortdurend nemen uit de hand des Vaders. Hij beproeft de kracht van 't geloovig gebed. 't Gebed en 't geloof zijn de beide groote machines, die den stroom van goddelijke kracht den Christen voortdurend toevoeren.

Als derde middel noemen wij het onderzoek van het Woord Gods. De Heiland zei le: „Onderzoekt de Schriften, want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben en die zijn het, die van mij getuigen". Het geeft den Christen het beeld van zijn Heiland te zien, aan wien hij gelijkvormig wil worden; het teekent zijn eigen beeld en het is het arsenaal of tuighuis, waaruit hij zijn wapenen in den strijd tegen de vijanden van zijn karaktervorming neemt. De christen, wiens streven het is, tengevolge van aangenomen beginselen, om de gedachten Gods steeds meer te leeren kennen, is niet slechts bijbellezer, maar ook bijbelonderzoeker, aan wiens blikken zich iederen dag weder nieuwe schoonheden vertoonen. Voorts mag het bestudeeren van het leven der mannen, wier namen hebben geschitterd als lichtende starren op 't gebied der Godsopenbaring, zooals we ons die in de gewijde en ongewijde geschiedenis beschreven vinden, zeker een niet te versmaden middel geacht worden, ter vorming van een christelijk karakter. Onnoodig is het bijna dunkt mij nu nog op te merken, dat dus de bijbelbespreking en de behandeling van kerk en vaderlandsche geschiedenis in onze vereenigingen een belangrijk middel is ter karaktervorming harer leden.

Ook den omgang met anderen is een middel ter vorming van een christelijk karakter. Reeds in 't Paradijs gaf God aan Adam een hulpe tegenover hem. Aan Abraham gaf Hij Lot tot reisgenoot, David in Jonathan een vriend en Elia in Elisa een leerling. En de Heiland zelf verzamelde een kring van twaalf discipelen om zich; later trokken deze twee aan twee uit op het groote zendingsveld en in de Gemeenten verzamelden zij de geloovigen. De gemeenschap met anderen oefent op ons karakter een bepaalden invloed uit; immers zij noopt ons, in woorden en handelingen, ons te schikken naar den omgang, welke wij gekozen hebben; en degenen, die met ons omgaan, zullen door den indruk, die zij op ons maken, op onze vorming een goeden of slechten invloed uitoefenen, al naarmate de personen zijn, met wie wij in gemeenschap staan. Vooral de jongelingen hebben in de keuze hunner vrienden voorzichtig te wezen, omdat zij nog licht vervoerd worden. Zij hebben lichtzinnige en onedele karakters zeer te mijden. „Zeg mij, met wie gij omgaat en ik zal u zeggen, wie gij zelf zijt."

Als verder middel voor de vorming van een christelijk karakter noemen wij het hebben van een vasten wil. Van nature hebben wij niet slechts een zwakke, maar ook een verdorven wil. Onze verdorven natuur wil de zonde, daar zij welgevallen in haar vindt. De wil des christens is wel door de nieuwe geboorte omgekeerd en op 't goede gericht geworden, maar hij heeft daarmede nog geen vasten wil. Een voorbeeld hiervan hebben wij in Eva, de eerste zondares. Zij weert den verzoeker eerst wel af, door te zeggen, dat ze van de vruchten van al de boomen in den hof mochten eten, behalve van de vruchten des booms midden in den hof; maar Satan verzwakt reeds haar wil, en in plaats van den boom te verlaten en den verzoeker den rug toe te keeren, luistert zij naar deze en ziet de vrucht aan. Dat was de oorzaak van haren val. Wil de christen zich handhaven in deze verleidende wereld, dan moet zijn wil vast zijn. Heeft hij een fout of gebrek in zijn karakter ontdekt, en den Heere geloovig om verlossing en bewaring gesmeekt, dan moet hij met Jozef zeggen: „Hoe zoude ik zulk een groot kwaad doen en zondigen tegen God" en den verzoeker den rug toekeeren. Deze vaste wil wederstaat niet alleen de zondige daden, maar zij laat het ook niet toe, dat de gedachten zich met de zonde bezighouden; zijn beslist: „ik wil" maakt een volkomen scheiding tusschen hem en den verzoeker. De op dit standpunt staande christen wil het goede, en daar zijn wil vast is, weerstaat hij ook de verzoeking tot traagheid en onverschilligheid, welke hem in de uitvoering van het goede in den weg staan. Door de oefening van den wil verkrijgt de christen vastheid van karakter en wordt hij gehard in den strijd tegen zonde en lust.

Doch daar klinkt de klaagtoon van den Apostel Paulus ons in de ooren: „Het geen ik wil, dat doe ik niet, maar het geen ik haat, dat doe ik." Tusschen willen en doen ligt ook bij den christen een zee van droeve ervaringen, want ook bij den besten en vasten wil wordt hij nog dikwijls door de zonde, door karaktergebreken en zwakheden en door den duivel overrompeld en aan deze vijandige machten overgeleverd. De slang was reeds in 't Paradijs listiger dan alle dieren des velds, en zij is het nog. Ziet zij, dat de christen op de eene zijde goed gewapend en sterk is, dan probeert zij het op den anderen kant. De christen kent echter hare lagen en listen. Hij neemt het Woord des Heeren ter harte: „Waakt en bidt, opdat gij niet in verzoeking komt," en wandelt ten allen tijde met open oogen. Hij gelijkt den soldaat, die op post staat, het oog gesperd, de wapenen in de hand, gereed om elk oogenblik den vijand tegen te treden. Hij vermijdt alles, wat zijn ziel bezoedelen kan. Hij kent zijne zwakke plaatsen en is met 't oog daarop dubbel waakzaam. Hij weet, dat het vooral de kleine vossen der onvriendelijkheid, onoprechtheid, onwaarheid, onordentelijkheid, de heftigheid en soortgelijke karaktergebreken zijn, die den wijngaard bederven en daarom is hij er steeds voor op zijn hoede. Gelijk de christen

door de oefening van den wil vastheid van karakter bekomt, zoo ontvangt hij door de oefeningen in de waakzaamheid het vermogen om tegenover de listige aanslagen van den duivel steeds op zijn hoede te zijn.

Als middel ter christelijke karaktervorming noemen we voorts nog het zich eigen maken van vaste gewoonten. Van onzen Heiland lezen wij, dat hij er vele vaste gewoonten op nahield: Hij was gewoon naar den Olijfberg te gaan tot gebed, om daar alleen met zijn Vader te zijn; op den Sabbatdag in de synagoge en op het feest naar Jeruzalem te gaan. Zou het wel aan onze christelijke vrijheid afbreuk doen, zoo wij ons in vaste banen bewogen en vaste gewoonten volgden? Zeker niet, want 's christens innigst verlangen is het, dat 't goede te doen, hem tot gewoonte worde! Gewennen aan regelmaat in slapen en waken, in genieten en werken, aan orde en gehoorzaamheid, aan tucht en goede zeden, stempelt ons tot deugdzame burgers, maar ze is ook een hoofdmiddel tot vorming van een christelijk karakter. De christen zal zich er verder aan gewennen om regelmatig en op bepaalde tijden met zijn God te spreken en Gods woord te onderzoeken zijne zonden voor God te belijden en om vergeving voor deze te smeeken. Tot het verkrijgen van een christelijk karakter is het verder noodig, dat de christen zich gewent aan 't regelmatig werken voor den Heer, en aan 't regelmatig geven voor de zaak des Heeren. Eindelijk moet hij er naar streven, volgens de aanwijzing van den Apostel Paulus, te bedenken, al wat lieflijk is en welluidt, kortom alle christelijke deugden zich eigen te maken.

Nog een middel mag ik niet onvermeld laten, het is: de onthouding van bepaalde zaken, welke wij zonder schade voor onze gezondheid kunnen missen. Door deze zelfoverwinning oefent de christen op zich zelf eene heilzame tucht, die hem sterk maakt naar den inwendigen mensch. Christus en zijne discipelen zien we soms vasten en bidden, als bijzondere voorbereiding tot het ontvangen van goddelijke zegeningen. Ook in onzen tijd met zijne vele en velerlei behoeften zal het zich onthouden van sommige zaken een heilzaam middel zijn ter bevestiging, en loutering van zijn karakter.

Als laatste middel noemen we ten slotte de geestdrift. Een grootsch voorbeeld maakt naijverig en deze naijver is niet denkbaar zonder geestdrift. We hebben vele schoone voorbeelden in de H. Schrift en in de geschiedenis van het rijk Gods op aarde; maar waar vinden we een voorbeeld zoo grootsch, zoo heerlijk schoon, als dat van onzen Heer en Heiland! Zijn liefde, waardoor Hij het kruis heeft verdragen en de schande veracht, is in staat onze ziel te doen ontbranden in heilige geestdrift. Deze heilige geestdrift heiligt het karakter, doet alle onverschilligheid, dien boeman van onzen tijd, verdwijnen, en stelt ons in staat, ons geheel aan den Heer over te geven. Ik eindig met de woorden van Louise Henriëtte van Brandenburg:

Slechts wat zondig is veracht!
Meer den blik van d'aard verheven!
Die u in zijn hemel wacht,
Hem geheel uw hart gegeven!
Waar uw eeuwige woning ligt,
Derwaarts oog en hart gericht!

Niet, dat ik het alreêde gegrepen heb of alreêde volmaakt ben, maar ik jaag er naar, of ik het ook grijpen mocht, waartoe ik van Christus Jezus ook gegrepen ben.

St. K. A. v. B.

Op de wachtpost.

De zegen van tractaatverspreiden.

In ons vorig no. maakten we melding van het 75-jarig bestaan der Hamburgsche Tractaatvereeniging. In een in verband met de feestelijke herdenking van den arbeid dier vereeniging, werd door haar een „Festschrift" uitgegeven, in hetwelk vele treffende voorbeelden gegeven worden van zegenrijke uitkomsten van 't getrouw tractaatverspreiden. Om ook onder ons den ijver in dien arbeid op te wekken, deelen wij er het een en ander uit mede.

Eerst dan een uit vele:

Zekere br. M. verhaalt: Toen ik te P. wegens tractaatverspreiden (dat door de Regeering verboden was, Red.) in de gevangenis geraakt was had ik een pak Tractaten medegenomen, die ik onder mijn medegevangenen verdeelde. Ook den gevangenbewaarder gaf ik er eén. Nadat deze het gelezen had, kwam hij bij mij en deelde meê, dat hij een gevangene had, die wegens een erge misdaad gestraft werd, dien hij reeds in boeien had moeten leggen, omdat hij zich zoo onrustig gedroeg en soms zoo woedend was, voor wien hij mij om eenige geschriften verzocht. Met blijdschap werden ze den man ter hand gesteld.

Nadat ik ditmaal weer uit de gevangenis werd losgelaten, werd ik spoedig weer gegrepen wegens het uitnoodigen tot eene vergadering, van welke vooraf geen kennis gegeven was aan de overheid, en kwam weer in de gevangenis. Kendelijk leide de Heer dit zoo, want nauwelijks binnen de gevangenismuren, kwam ik in aanraking met dien mensch, die vroeger in boeien geklonken moest worden. Hij was nu geheel rustig; de boeien waren hem afgedaan en een kalme nadenkende trek lag op zijn gelaat. Hij vertelde mij dan, dat hij wegens de angst zijns harten, terwijl hij nergens rust kon vinden, zoo geraasd en gewoed had; maar dat toen hij eenigen tijd geleden kleine boekjes gekregen en hij die gelezen had, het licht in zijne ziel was opgegaan, tot erkentenis zijner zonde was gekomen, de toevlucht tot Jezus had genomen en vrede had gevonden.

Toen ik hem zeide, dat ik zelf het geweest was door wien hij die geschriften gekregen had, toen zonken we samen op de knieën en dankten God voor dit heerlijk samentreffen, al was 't ook in de gevangenis! De

tractaten droegen tot opschrift: „De boete" en: „Zijt gij een Christen?"

Vervolgens deelt die broeder mede: „Ik moet verklaren, dat de tractaatverspreiding veel ter verlevendiging van het christendom in mijne omgeving heeft bijgedragen. Plaatsen, die voor ons geheel gesloten waren, werden met tractaten gebombardeerd; weldra vielen de muren, de lieden kwamen en verzochten, dat wij binnen trekken zouden om hun het Woord te prediken. Niet slechts opwekking, maar ook tot bevordering des geloofs draagt ze bij, dewijl menig verduisterd gemoed verlicht werd. De tractaten worden al meer met belangstelling in deze streken ontvangen en gelezen. Alle leden der gemeente zijn tractaat-verspreiders. Ik beschouw ze als het zaad op den akker der wereld, dat niet onvruchtbaar kan blijven. De tijd zal komen, wanneer in het licht Gods gezien zal worden, wat er door uitgewerkt is.

N. v. B.

Iets over het Congres van de Baptisten Wereld-Alliantie.

De „Baptist Times and Freeman" van 7 Juli bevat een overzicht van het behandelde op bovengenoemd Congres, onlangs te Filadelfia gehouden. In het vorig no. van „de Christen" werd iets meêgedeeld van de opening en gaarne zouden we nu onzen lezers alles weêrgeven van het uit den aard der zaak toch reeds beknopte overzicht in het Engelsche blad, maar dat zou nog weêr veel te uitvoerig worden voor de ruimte in ons weekblaadje, dus moeten we ons bepalen bij het voornaamste.

Na de openingsrede van Dr. Clifford traden twee sprekers op met een rede over

De Algenoegzaamheid van het Evangelie,

n.l. pastor Claus Peters uit Duitschland en Dr. Shailer Matthews van Chicago. Dr. Matthews zei o.a. „Het Evangelie is geen maatschappelijk program, maar het brengt maatschappelijke programma's voort, en bovenal brengt het mannen voort, die ze ten uitvoer brengen". Ook op maatschappelijk gebied zijn de beginselen van het Evangelie algenoegzaam.

In de avondvergadering sprak Dr. Mullins van Louisville een inleidend woord, waarin hij bijzondere nadruk legde op de behoefte van iedere godsdienstige vereeniging aan een ideaal en een taak. „Een taak zonder ideaal vormt slaven; een ideaal zonder een taak vormt droomers; een ideaal met een taak vormt helden en apostelen". Na hem spraken Rev. J. Moffat Logan van Accrington (Engeland) en Prof. Roberison uit Kentucky over

„Levenservaring van God",

waarbij de eerste vooral wees op het verkeerde van gezaghebbende geloofsbelijdenissen, en de tweede op de geestelijke verklaring van doop en avondmaal.

Den volgenden morgen (Woensdag 21 Juni) kwamen de afgevaardigden weêr samen om te luisteren naar twee toespraken over

De christianisatie der wereld

door W. Y. Fullerton van Leicester en Dr. Willingham van Amerika. De eerste spreker wees op de opene deur die de Christenen tegenwoordig overal vinden. „De geheele wereld is bekend; zij is één, en zij is ontwaakt. De tegenwoordige crisis in de wereld is de gelegenheid voor de gemeente des Heeren..... Laat ons toch die opene wereld tegemoet komen met opene harten en opene beurzen, en God zal de overwinning bespoedigen".

In den achtermiddag was er een Vrouwenvergadering onder presidium van Mevr. Lester, van Chicago, waar Mevr. Russell Jones degeschieden is verhaalde van den Baptisten Vrouwenbond, en Mevr. Kerry sprak over Vrouwenzendingarbeid, terwijl Mevr. Doycheff, van Tchirpan in Boelgarije, de vergadering in geestdrift bracht door haar mededeelingen van de moeilijkheden en vervolgingen, die zij te verduren hadden en de wijze waarop zij die weêrstonden.

In den avond werd gesproken over

De invloed van de heidenzending op den arbeid in het vaderland,

waarbij Rev. J. E. Roberts van Manchester zeer den nadruk legde op den strijd tusschen de machten van den booze en die van Christus. „In Engeland is 75 procent van de bevolking onverschillig voor den godsdienst. Wat kunnen wij daaraan doen? Allereerst is noodig hartelijke liefde voor Christus en voor onze medemenschen..... Onze gemeenten moeten tehuizen zijn, bewoond door mannen en vrouwen, die gedoopt zijn in den Geest van Christus".

Op Donderdagmorgen werd gesproken over

De Evangelisatie van Europa,

in verband met de christianisatie der wereld, en de ook ten onzent door zijne boeken welbekende Rev. F. B. Meyer leidde de vergadering. Eerst trad Dr. Newton H. Marchall op met een beschrijving van den godsdienstigen toestand in Europa, die hij een gevaar noemde voor het christelijk geloof over de geheele wereld. Maar hij wees ook op hoopgevende omstandigheden. Ongeveer zeventig jaar geleden begon Oncken zijn werk, en tegenwoordig wordt Europa in beroering gebracht door onbestemde verlangens, en overal ontstaan nieuwe gemeenschappen, meest Baptisten. De Baptisten gaan in aantal harder vooruit dan de bevolking. Maar het zijn meest arme en onontwikkelde menschen, en daarom moeten de broeders in Engeland en Amerika hen helpen. „Philadelphia (broederliefde) eischt, dat er iets gedaan wordt, of 't is tijdverkwisten." En toen kwam het meest indrukwekkende van het geheele congres.

Een lange rij getuigen van het vaste land,

trad op. De eerste was Rev. A. Udvarnoki, van Boedapest. De Baptisten begonnen eerst in 1873 den arbeid in Hongarije, en nu waren er ongeveer 17.000 leden, 65 gemeenten met 750 stations. Zij hadden tehuizen voor oude lieden, een uitgeverszaak en een opleidingsschool voor predikers, maar dit laatste was nog niet wat het wezen moest.

Daarna sprak Rev. N. Capek, van Brunn, in Moravië, namens de Baptisten in Boheme, Moravië, onder de Slavische volken en de Czechen.

Vervolgens trad Rev. C. T. Byford op en sprak over

De nieuwe hervorming in Europa.

Hij wees op twee verschijnselen in het geestelijk ontwaken van zoovelen in Zuid-Oost Europa, n.l. dat dit zich niet bepaalde tot een enkel volk, en dat de beweging hoofdzakelijk Baptistisch was. Verreweg het grootste gedeelte was een gevolg van den arbeid van Oncken, Lehmann en Köbner, maar er waren ook vele gemeenten ontstaan door het lezen van het Nieuwe Testament. De beweging had zich verspreid ondanks vervolging en strijd, en zelfs door verbanning waren nieuwe deuren geopend. De uitbreiding van het werk was een gevolg van geloof in het gebed, gehechtheid aan den Bijbel, gevoeligheid voor de leiding van Gods Geest, en eenvoudige gehoorzaamheid aan de geboden van Christus.

Toen trad Rev. J. H. Shakespeare op en leidde de Russische afgevaardigden in, negentien in getal, waarvan de meesten vervolging, banden en gevangenis, hadden verduurd om Christus wil. Zij kwamen op het platform en gaven Dr. Clifford en Rev. Meyer de hand, en na het zingen van een lied sprak Rev. A. J. Vining, en zei hoe noodig, dringend noodig het was, om eene opleidingsschool voor predikers te stichten voor Zuid-Oost Europa. Mr. Meyer drong nog aan en riep uit: „Onze geest, ons hart, ons geheele zijn is in vuur! Wij moeten handelen en dat oogenblikkelijk! Wij moeten honderdduizend dollars hebben vóór half een!" Hij deelde mede, dat het plan was, dat hijzelf en Dr. Conwell naar den Czar van Rusland zouden gaan om vergunning te vragen tot het stichten van een Universiteit te Petersburg of te Moskou. Die mededeeling wekte onbeschrijfelijke geestdrift en een van de afgevaardigden van Australië beloofde namens zijne gemeente vijfduizend dollars voor het plan. Andere gemeenten volgden, ook personen, en aan het einde der vergadering waren 66.000 dollars bijeen.

In de avondvergadering werd de nieuwe president van de Wereld-Alliantie gekozen, en wel Dr. Robert MaerArthur, van New-York, die de benoeming aannam.

Verder traden als sprekers op over

De christianisatie van Europa.

Rev. J. G. Lehmann van Kassel, die op levendige wijze de positie der Baptisten in Duitschland schetste. Hij zei o.a. dat in de laatste tien jaren de bevolking van Duitschland met 14 procent was toegenomen, maar de Baptisten met 36 procent.

Voor Italië trad op Dr. Dominico Scalera, van Napels, en voor Zweden professor C. E. Benander. De laatste wees er op, hoe de wonderbare vooruitgang van het werk in Zweden, wel in de eerste plaats aan de genade Gods, maar daarna voor een groot deel te danken was aan de opleidingsschool voor predikers te Stokholm.

Dit laatste greep Mr. Meyer oogenblikkelijk aan, om zoodra prof. Benander uitgesproken had, nog een warm woordje te spreken voor de school voor Oost-Europa, en hij kreeg zijn wensch vervuld: de 100.000 dollars kwamen bij elkaar.

Op Vrijdagmorgen werd weder over verschillende takken van de christianisatie der wereld gesproken; n.l. over Vrouwen-arbeid, door Mevr. Andrew Mc. Leisch, over Medische zending, door Rev. C. E. Wilson, over het werk van negers voor negers, door Dr. E. C. Morris, over leeken en zendingswerk, door A. P. Mc. Diarmid en over het opleiden der jeugd in belangstelling voor de zending, door G. B. Cutten.

In de avondvergadering verzocht Pastor F. W. Simoleit van Berlijn, namens de Berlijnsche gemeenten, dat het volgende Congres van de Wereld-Alliantie in 1916 aldaar mocht worden gehouden, welke uitnoodiging met blijdschap werd aangenomen.

Het onderwerp der sprekers voor dien avond was:

De geest van broederschap.

De eerste spreker was Rev. J. H. Rushbrooke, die o.a. zeide, dat de Baptisten door hun geschiedenis onherroepelijk verbonden waren aan het beginsel van godsdienstig individualisme, en dat dit beginsel het eenige was, wat eene broederschap in christelijken zin mogelijk maakte. In de leer van den Heer Jezus vinden wij den maatstaf voor alle gemeente-inrichting, en alle stelsels, die het persoonlijke onderdrukken of de broederschap vernietigen, worden daardoor veroordeeld. Het pausdom en de priestergeest doen het beide. De Baptistische opvatting van gemeente-inrichting was: eene zichzelve besturende vereeniging van geestelijk wedergeborenen. Maar ons individualisme geeft ons geen vrijheid om onszelven te behagen, maar stelt ons persoonlijk verantwoordelijk om onzen plicht voor Christus te doen, en ons gemeentebeginsel sluit het recht en den plicht in om met anderen samen te werken voor het groote doel, het koninkrijk Gods. Onze volstrekte vrijheid is een vrijheid om door de liefde de dienaars te worden van allen.

Vervolgens sprak Dr. R. H. Pitt, van Virginië, en eindelijk de wereldberoemde neger: Dr. Booker Washington, die zoo ontzachelijk veel voor de ontwikkeling van zijn volk heeft gedaan en nog doet. Hij sprak over den wonderbaren vooruitgang van zijn volk sinds de afschaffing der slavernij, en merkte met dankbaarheid op hoe zij geholpen waren door de blanken. Hij vertrouwde, dat langzamerhand het moeilijke vraagstuk tusschen blanken en zwarten opgelost zou worden.

Na hem sprak nog Rev. A. T. Forbes van Glasgow over hetzelfde onderwerp.

Deze vergadering was het drukst bezocht, een gevolg van den door zoovelen gekoesterden wensch om Dr. Washington te hooren.

Op Zaterdagmorgen werd behandeld het onderwerp:

De gemeente en het onderwijs,

en Rev. T. H. Musselman van Philadelphia sprak over: „Onderwijs door de Zondagsschool," terwijl Dr. Potent van Noord-Carolina over: „Onderwijs door lagere en hoogere scholen en seminariën." Op zeer populaire wijze zijn gedachte meêdeelde.

's Avonds werd er gesproken over:

De gemeente en de industrie,

terwijl nog stichtelijke toespraken werden gehouden

door Rev. R. S. Gray van Nieuw-Zeeland, en door den welbekenden prof. Walter Rauschenbusch, van Nieuw-York.

Den volgenden dag,

Alliantie Zondag,

waren de spreekgestoelten in Philadelphia bezet door afgevaardigden van het Congres, en het algemeene onderwerp hunner toespraken was:

Jezus als Heer.

In den achtermiddag was er in den zoogenaamden Tempel een

Wijdingsdienst voor jongelieden,

waar Rev. P. T. Thomson, van Leicester een diep ernstige toespraak hield, zoodat zijn gehoor in ademlooze stilte luisterde.

En 's avonds werd de slotvergadering gehouden met toespraken over:

De Baptisten en de komst van het Koninkrijk,

waarbij Dr. Clifford zijn hoorders wees op de teekenen, die hij overal opmerkte, van de komst van het Godsrijk.

Dr. Humpstone van New-York sprak over de komst van het Koninkrijk in niet-christelijke landen, Rev. J. W. Ewing over hetzelfde in Europa, terwijl Dr. Truett de slotrede hield.

Tot zoover de *Baptist Times*. We betreuren het, dat wij Nederlandsche Baptisten schitterden door afwezigheid. Ging het ons als Thomas, die door ongeloof aan de blijde opstanding zijns Heeren zich verre hield van de andere Apostelen? Moge dit dan de laatste maal zijn.

En mogen deze zeer beknopte mededeelingen er toe medewerken om onze oogen te openen en onze harten te ontsteken voor de algenoegzaamheid van het Evangelie van onzen Heer en Heiland op elk levensgebied, voor tijd en eeuwigheid.

A.

Zending.

Onder de Eskimo's.

De Eerw. Heer E. W. T. Greenstrield, zendeling in den poolcirkel onder de Eskimo's, die onlangs gedecoreerd is door onze Koningin, voor de diensten door hem bewezen bij het redden van het scheepsvolk van eenen Hollandschen walvischvaarder, die vergaan is, en waar hij als passagier aan boord was, hield in de Meivergadering van het Britsch- en Buitenlandsch Bijbelgenootschap eene toespraak.

Hij werd hartelijk verwelkomd door de vergadering en begon met te verklaren, dat hij het de grootste eer rekende, die hem te beurt kon vallen, te mogen spreken voor het Bijbelgenootschap.

In het groote bisdom Moose (Rupertsland) dat zich uitstrekt tot den Canadeeschen Pacific Spoorweg en zoover noordelijk als menschelijke wezens kunnen leven, was men aan het Bijbelgenootschap grooten dank verschuldigd. Bisschop Horden, de eerste bisschop aldaar die er 42 jaren doorbracht en die daar onder het volk stierf, heeft de laatste jaren zijns levens besteed aan de herziening van het N. T. voor de Cree Indianen.

Thans is dat N. Testament verspreid langs de kust van die groote binnenlandsche zee, waar in werkelijkheid geen heidensche Indianen meer zijn.

Mr. Greenstrield vervolgde: „Maar ik moet u verder noordwaarts voeren, naar dat groote woeste land, waar geen boomen groeien en waar de Eskimo's leven. Ik ben hier heden om te getuigen, dat het B. G. een van de beste methoden is om in het ijsveld aan de Pool doortedringen. Niet om tot aan de Noordpool te komen, maar om de harten te winnen van de mannen en vrouwen die daar leven. De enorme ijsbarrikade, honderden en honderden mijlen langs de kust, vermengd met ijsbergen, maken het volstrekt onmogelijk om met schepen meer dan eenmaal in het jaar tot die streken door te dringen. Wanneer men worstelt om den weg te vinden tusschen de ijsbergen door, is men bijna voortdurend in gevaar. Ik heb, zoo zeggen mijne vrienden in het noorden, drie schepen doen zinken of doen vergaan. Zij noemen mij soms een Jona. Wanneer het dan eindelijk gelukt om tot het land door te dringen, zijn de moeilijkheden nog groot, omdat er geen wegen zijn. Al het reizen moet geschieden gedurende den langen winter die verscheidene maanden aanhoudt, en soms heeft men 50 graden beneden het vriespunt. Wanneer men reist met de hondenslede, dan moet men over bergen van 6000 voet hoog. Mijn eigen Kerspel is vijf of zesmaal zoo groot als Groot-Brittanje. Langen tijd was ik de eenige blanke die daar werkte.

Hoe kan men deze groote woeste kusten doordringen in den kouden winter, om er het Evangelie te verkondigen aan het volk, waarvan er velen honderden mijlen binnen den Poolcirkel wonen? Het is eene physieke onmogelijkheid. Hier komt ons het Bijbelgenootschap te hulp. Wij kunnen exemplaren van Evangeliën nemen, en ex. van N. T. en ze geven in handen van een christen Eskimo. Hij neemt ze één, twee of driehonderd mijlen mede langs de kust, komt daar in aanraking met het volk van eene nederzetting en hij onderwijst hen op zijne eigene eenvoudige manier. Hij leert hen het Evangelie lezen. Deze brengen de boodschap verder de kust langs, voort en voort, zoodat wij den Bijbel tegenwoordig honderden mijlen binnen den Poolcirkel hebben. Er zijn zelfs sommige ambtenaren van het Canadeesche gouvernement, die kisten met Eskimo Bijbels aan boord hebben van de gouvernementschepen. Wanneer zij dan aan eene Eskimo nederzetting komen, verspreiden zij die onder de mannen en vrouwen waarmede zij in aanraking komen. Hieruit blijkt dat de regeering van Canada het zendingswerk niet veracht.

Mr. Greenshield gaat voort met Commandant Peary's levendige beschrijving van den treurigen vermoeienden, eenzamen en langen Poolnacht aantehalen. Maar daar in het verre noordwesten is nog donkerder nacht — de nacht van het heidendom.

Hij schildert als zijne eerste ervaring van het heidendom een Eskimo, die, stervende aan eene walgelijke ziekte, nederligt in zijne tent van robbevellen; wiens doodsklacht tegen zijne vrouw is: „Ik ga heen naar

de groote duisternis." In zulk eene sombere droefgeestigheid hadden zij de Eskimo's vroeger gevonden. Hun heidendom was bijna even moeielijk te doordringen als de natuurlijke ijsbarrikaden. Eerst toen de evangeliën vertaald waren door E. J. Peck, naar het Bijbelhuis gezonden, daar gedrukt en naar Baffinsland teruggezonden met de walvischvaarders, eerst toen het volk zelf ze begon te lezen, kon men eene gunstige verandering waarnemen in de levens van die heidenen. Toen zij de Evangelieën ontvingen en lazen, zeiden zij, dat deze wonderbare boeken tot hen spraken en eene geschiedenis vertelden die zij vroeger nooit begrepen hadden en dat het hun sprak van Één, van wien zij vroeger nooit gehoord hadden. Sommige van deze Eskimo mannen namen exemplaren van de evangelieën mede in hunne kleeding van vellen wanneer zij uitgingen op de groote ijsvelden. Als zij dan nederzaten, soms twaalf uren lang, om te wachten of er een zeehond boven zou komen om adem te halen, dan poogden zij op hunne eigene eenvoudige wijze die boeken te lezen. Wanneer zij zich een week lang van de nederzetting verwijderen, om jacht te maken op den ijsbeer, het rendier of op de zeerob, dan nemen zij de boeken mede. Langzamerhand gaat dan het licht op in de harten van vele dezer op lagen trap van ontwikkeling staande menschen en somtijds gebeurt het, dat zij komen om zich aan te bieden voor den doop. Tegenwoordig hebben wij, de geheele kust langs, mannen en vrouwen, die leven voor Jezus Christus.

Nooit zal ik vergeten hoe ik eens eene nederzetting bereikte waar nog nooit een zendeling geweest was. Ik bevond dat de Bijbel daar gebracht was vóór ik er kwam en dat het volk hem had gelezen en dat zij christenen waren. Reizend over de wijde vlakte van een bevroren zee, zagen wij op verren afstand drie stipjes. Een van de Eskimo's, die met mij reisden, riep uit: „Sleden daarginds! Sleden daarginds!" Mijne honden waren bijna af van de lange reis. Mij ging het niet beter en eveneens het volk, dat met mij reisde. Wij hadden dagen lang geen behoorlijk voedsel gehad en onze honden waren een week lang zonder eten geweest en waren nu moeilijk meer in staat om ons verder te trekken. De drie sleden kwamen bij ons. Het was een prachtige toom Eskimohonden en de mannen waren drie prachtexemplaren Eskimo's. Alle drie kwamen, op de deftige wijze waarop de Eskimo's elkander groeten, op ons toe en gaven ons eenen christelijken groet, zeggende: „Wees sterk." Ik zeide: „Hoe is het zoo dat gij hier komt?" Zij antwoordden: „Wij zijn hier gekomen om u af te halen.

Wordt vervolgd.

LIEFDEGAVEN.

Voor de Zending.

Van de gemeente te Muntendam f 10.—, van de Gem. te Zutphen f 5.46.

E. H. DE GROOT.

Voor den Unie-cent.

Ontvangen van de Gemeente te Stavoren f 14.50, van de Gemeente te Amsterdam f 26.80.

Voor de hulpbehoevende Gemeenten.

Ontvangen van de sub. penningmeester, Br. J. de Vries, te Stadskanaal f 104.84½.

Voor de Unie.

Ontvangen van de Gemeente te Hoorn de jaarlijksche contributie f 5.—.

F. J. VAN MEERLOO,
Penningm.

Correspondentie.

Door de vele drukten met de Unie-Vergadering, verschijnt dit No. een dag later.

CORR.

Wilt gij dat het licht uws geloofs zijn glans en gloed behoude, voed het dan dagelijks met de olie der genade, die u om niet op het gebed wordt geschonken.

No. 1264. DONDERDAG 20 Juli 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post *f* 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

LICHT.

De zon daalt neer in 't Westen,
En aan den overkant
Vlogen van al de huizen
De ruiten in rooden brand.

De alledaagsche ruiten
Van nuchter kleurloos glas,
Ze lichtten en laaiden alsof er
Een eigen zon in was.

Ze stonden zoo rijk te pralen
Al was het huis ook arm;
In tooverende stralen
't Leek 't al zoo schoon en warm!

Maar dieper daalt de zonne,
Stil-aan verglom de glans,
Om ganschlijk te verdwijnen
Met het licht aan 's hemels trans.

Niets schooners dan de ziele
Waarin Uw liefde straalt!
Niets droevers dan de ziele
Waaraan die liefde faalt!

O leven van mijn leven,
O mijner ziele Licht.
Wil mij toch niet verbergen
Uw stralend aangezicht.

N. v. K.

JAARVERSLAG
DER
Unie van Gem. van ged. Chr. in Nederl.
1911.

Geachte Afgevaardigden en Gasten!

Het besluit der Alg. Verg. des vorigen jaars, om alleen *die* Gemeenten in het Jaarverslag te bespreken, die voor 1 Mei deszelven jaars, door haren Secretaris ingezonden mededeelingen hebben gedaan aan de Unie-Secretaris, heeft het voor de Commissie zeer vergemakkelijkt — ik zeg niet veraangenaamd — want daar is ook hierop weer een minder aangename overtreding van onze Unie-Statuten, en de genomen besluiten der Algem. Verg. te constateeren; wilde de Commissie letterlijk of beter

— **datum knechtig** —

en vitterig handelen dan zou zij, met eene uitzondering, kunnen volstaan met te zeggen:

Ik heb gezegd!

Dit wil zij echter ditmaal nog niet; zij wil de moeite, die sommige broeders zich gegeven hebben, dankbaar erkennen, al waren de meesten hunner *veel* te laat, in de hoop dat het 't volgende jaar beter worde.

En nu, wij moeten onzen tijd benutten en ten dien einde van de ons ten dienste staande vervoermiddelen gebruik maken, al zijn er ook die daar misschien tegen mopperen vanwege de gevaren daaraan verbonden.

Wij zullen het toch wagen een rondvlucht te ondernemen — „de stroom voert ook ons in zijn bedding mede" — om het even of die nu over de aarde kronkelt of door de lucht zwiert.

Onze tijd staat in het teeken van het luchtschip en nog meer in dat der vliegmachines, en daarmede is weer een jarenlang duister punt in de Heilige Schrift belicht geworden, Openb. 16 : 17*a*, want de grootste en laatste strijd zal in de lucht gestreden worden, waarmede deze bedeeling beëindigd wordt.

Doch wij zullen ons, terwijl de vorsten en machtigen dezer wereld, de volkeren toebereiden tot dien alles verwoestenden oorlog, waarmede de fiool van Gods toorn wordt uitgegoten — in dezen tijd des vredes ons bedienen van het meer en meer in zwang komende zweeftuig.

Wij vangen aan bij de oudste der tegenwoordig in Nederland zijnde Gemeenten; en terwijl de motor in orde wordt gebracht willen wij een oogenblik

te Stadskanaal

toeven om in herinnering te brengen, wat daar in het laatste jaar is voorgevallen — het *was* en *is* nog velen een raadsel. Wie had het ooit kunnen denken, dat de

Voorganger,

br. van Beek, ooit deze plaats zoude verlaten, waar hij zoo ingeburgerd was en met de zijnen banden had, die hem bizonder bonden. Maar hij heeft de roepstem uit de Hofstad niet kunnen weerstaan, terwijl hij zelfs voor die uit de Hoofdstad bedankte. Hij brak waarlijk begin dezes jaars zijn tente op en vertrok naar den Haag, van uit een groot arbeidsveld — vol lucht en leven naar de vunzige stad met haar kille zeewinden — en een kleine Gemeente.

Is het zoo Gods weg, dan past het ons te zwijgen. Het Bureau van de Christen is altijd in naam — in voornaamheid gerezen — en wij willen hopen dat de inhoud van ons orgaan er niet minder op zal worden. Misschien is over Amsterdam iets van die voorziende geest gekomen, om arbeidskracht van de Redactie te versterken.

Het dépôt

der Unie bleef te Stadskanaal achter, maar wij hebben niet vernomen of het den nieuwen beheerder erg lastig is gemaakt met bestellingen.

Men is er in den regel spoedig voor te vinden om Referaten en dergelijke geschriften te laten drukken, maar om ze te verspreiden, vooral als het geld kost, niet spoedig bereid.

De Gem. hier heeft zich na het vertrek van br. van Beek goed staande gehouden gelijk de secretaris schreef — maar toch liet zich spoedig de behoefte aan een Prediker gevoelen, en br. J. W. Weenink, die zijne studiën aan Spurgeon's College te Londen met eere voleindigde, werd als zoodanig beroepen. Wij verblijden ons dat hij woord gehouden heeft om in Holland terug te keeren om hier werkzaam te zijn, wat naar wij hopen hem nooit zal berouwen. Hiervoor bestaat, naar wij achten, vooreerst wel geen gevaar, want hij heeft tamelijk vlug de pennen vast geslagen in den bodem der Veenkoloniën.

Den eersten Pinksterdag is hij door Br. Planting in zijn ambt bevestigd, en des avonds heeft hij zijne bediening aanvaard. Wij behoeven daarop niet verder in te gaan, want alles ligt nog versch in 't geheugen — door 't verslag in „de Christen".

Wij zetten nu direkt koers naar de stad, waar het wereld-Vrede-paleis wordt gebouwd — maar niet om dat gewrocht van menschelijke kunst en denken te bewonderen, maar te bezoeken de kleine Gem. van ged. Christenen, die een voor grootere Gemeenten behartigenswaardigen moed aan den dag heeft gelegd. Dat noemen wij durf, in zoo'n groote stad met haar hooge eischen en waar het Evangelie in vele kerken wordt gehoord, maar waarom in den regel ook meerdere miskenning van kleinere kringen plaats heeft. Moge die moed van de kleine Gemeente en van haren grijzen voorganger rijkelijk door den Heer der Gemeente worden bekroond door een krachtig gemeentelijk leven naar het Woord Gods, en door toebrenging van vele nog twijfelende zielen.

Wij brengen de motor weer in beweging en drijven van de Hofstad naar de Hoofdstad. We zullen zorgen buiten schot te blijven en kunnen ons eenvoudig niet aansluiten bij de stakers en behoeven ook geen onderkruipers te worden — omdat er hiervan afgescheiden overvloedig werk is — dat wordt ook wel door

de Gem. te Amsterdam

gevoeld; daarom was het voor haar een groote teleurstelling dat de 2 beroepen broeders bedankten en de 3de die gepolst werd geen vrijmoedigheid had zijn arbeidsveld te verlaten. Deze teleurstellingen zijn te grooter naar dat ze minder verwacht werden.

De Secretaris schreef, dat de ouderling, br. W. Panjer met ware zelfopoffering de Gemeente dient — dat de prediking geregeld doorgaat — dat de Reizend prediker meestal het Avondmaal en den doop bediende, wat nu tot hun spijt is opgehouden — de gewone aanverwante werkzaamheden, Jonge dochters- en Vrouwenkrans, alsook de Knapenver. op den gewonen voet worden voortgezet, alsmede de Zondagsscholen, terwijl in alle die zaken ieder die er in betrokken is, zich met toewijding bezig houdt.

Wij zweven nu over Haarlem en zien bij vogelvlucht, dat de bloemen in hoofdzaak verdord zijn en uitgebloeid, maar de knollen, de wortels zijn levend — zoo heeft ook de kleine Gemeente nog niet alle hoop verloren, want de levenskiem blijft. Zij zijn nog altijd bezig om een nieuw en eigen lokaal te krijgen, verwachtende, dat het dan wel beter zal worden.

Laat ons de richting *Hoorn* nemen. Door het flinke aanzetten van den motor stijgen wij wel wat hoog en kunnen niet onderscheiden — soms is dat wel goed — want niet alles is wenschelijk van nabij te zien.

Niet over het Kanaal — maar toch over de Zuiderzee op haar smalst moet nu onze tocht geschieden. Wij breiden de vleugelen uit en zouden gaarne gedaald hebben te Stavoren — niet om het dorre vrouwenzand in oogenschouw te nemen, maar de Gemeente, die daar is geplant; doch die heeft blijkbaar niets te melden, evenmin als Heeg en Workum en ook Har-

lingen, zoomin als de hoofdstad van Friesland, Leeuwarden. Wij hebben de roeper aan den mond en vragen: „Wat is het nieuws?" Hoofdschuddend en schouderophalend geeft het bestuur te kennen, dat ze niets hebben te berichten.

Wij zakken af naar het Zuiden en doen eerst

Sneek

aan, hier moeten wij een tijdje landen. Wij hooren er een opgewekt „Welkom!"

Br. S. v. d. Werf neemt, hoewel geen Gem. Secr., toch het eerst het woord en met schitterende oogen verhaalt hij ons van den

„Frieschen Baptisten Landdag".

Een ietwat koortsachtige rilling gaat ons door de leden; niet vanwege de gevatte koude in de lucht, maar omdat wij daar hooren van „Landdag" en op veler gelaat is te lezen de vraag: zijn de Friesche Gemeenten nu heelemaal verzeild

in de Politiek?

Br. van der Werf stelt ons gerust en geeft een breede beschouwing van het doel, wat door hen wordt nagestreefd, om n.l. door vereenigde krachten meer de beginselen van den Woorde Gods en naar de geboden des Heeren naar voren te brengen, tegenover het kerkendom, dat in Friesland zoo sterk vertegenwoordigd is — tevens betrachtende de onderlinge stichting onder de leiding des

H. Geestes.

Den 2den Pinksterdag is de 2de bijeenkomst gehouden te Harlingen, waarover een verslag in „De Christen" gestaan heeft. Maar waarom nu die misselijke napraterij van „Landdag"? er is toch wel een beteren naam voor te vinden, die meer het doel uitdrukt.

Sneek heeft als Gem. ook wat te zeggen; de Secretaris krijgt het woord, doch vreezende, dat zijn epistel te lang wordt, nemen wij de hoofdzaak over. Hij vangt aan bij het vertrek van br. de Wilde naar Amerika — laat uitkomen, hoe noodig het is een voorganger te hebben in de Gem. — dat ze gelukkig zijn br. Visser als zoodanig in hun midden te hebben, die tevens ook de Gem. Harlingen en Leeuwarden dient. Dan deelt hij mede, dat het Evangelie zijn kracht deed en nieuwe leden door den doop aan de Gem. werden toegevoegd, terwijl anderen naar Canada en andere plaatsen zijn vertrokken. Ook deelt hij mede hoe door de voorstanders van den zoogenaamden „Pinksterdoop" beroering in de Gemeente is gewekt, zoodat het noodig was sommigen af te snijden, waardoor de rust, eensgezindheid en broederliefde is teruggekeerd, terwijl vele onaangenaamheden zijn opgelost, en de offervaardigheid gestadig toeneemt.

Maar nu moeten wij naar Deventer. De Secretaris meld, dat de Prediking goed wordt bezocht, de bidstonden minder — de onderlinge vergaderingen slecht. Het ledental is verminderd door tucht en verhuizing, sommigen naar het Buitenland. Twee jongelingen werden gedoopt. Met groote meerderheid (er waren twee blanco stemmen) heeft de Gem. opnieuw den wensch te kennen gegeven, dat de Voorg. zou blijven om zijn arbeid voort te zetten.

De aanverwante vereenigingen nemen in bloei toe, zoowel de Jongel. alsook de Jonged. Ver. enz. Het Liefdemaal, 2e Paaschdag, blijft nog steeds in aangename herinnering.

Van Zutphen en haar onderafdeeling Apeldoorn hebben wij niets te vertellen — de Secretaris heeft geen mededeeling ingezonden.

Wij werken tegen den wind op en moeten naar het Noorden, en zetten ons vliegtuig op een mooi plekje heidegrond neer, om een bezoek te brengen aan de Gem. Haulerwijk. Het eerst valt onze aandacht op de Pastorie der Baptisten, die door Br. Kuipers, de ex reizend prediker is betrokken en zegt, dat hij met de zijnen er al vrij goed op hun gemak is.

Haulerwijk, liggende niet op de vette klei, maar op de dorre hei, heeft getoond wat vereende krachten vermogen. Daar br. de Vries jaren lang de Gem. pro Deo heeft gediend, durfde ze nu bij zijn aftreden den nieuwen Voorganger een flink tractement aan te bieden, evenredig naar de behoeften van de plaats; wat onder ons hoe lang zoo meer behoefte wordt, omdat de Gemeente en hare leden in de vrijwillige bijdragen nooit hunne plichten naar het bestel Gods hebben betracht en er nog steeds schoorvoetend toe over gaan zich zelven vaster regel van bijdragen te stellen, naar dat men welvaren verkregen heeft. 1 Cor. 9:14 en Gal. 6:6, alwaar de Apostel vermaant: dat die onderwijzen in het Woord medegedeeld zullen worden van

Alle goederen

dergenen, die onderwezen worden.

Waar de offervaardigheid in liefde tot het Hoofd der Gem. wordt betracht, zal ook de zegen des Heeren niet ontbreken en het geestelijk leven zal er door gesterkt worden. Het hartelijk afscheid van br. de Vries — de gevoelvolle erkentelijkheid der Gem., de inleiding van br. Planting van den nieuwen Voorganger en de intrede van br. Kuipers, is nog te kort geleden om daarover verder te spreken.

Nu onze motor weer van alles is voorzien zetten wij onze vliegtocht voort naar Groningen, waar vele leden zijn toegestroomd om getuige te zijn van deze eerste Unie-rondvlucht. In prachtige beschrijving van acht, achten daalt de machine gestadig — maar de Secretaris wordt onder die allen niet gezien, hij houdt zich blijkbaar schuil. Juist nu men neer zal stijgen wordt gezwind een briefje geworpen in het voertuig. Het is van den Secretaris, die beweert al lang geen Secretaris meer te zijn, maar toch heeft beloofd een verslag te zullen zenden. Als in vlugschrift, deelt hij nog even mede, dat er veel zegen in de Gem. Groningen is geweest, dat ook te Foxhol niet valt te klagen, welke heeft voorgenomen, weer geheel zelfstandig in de Unie op te treden, waarover straks moet worden beslist. In Gron. is de blijdschap nog steeds levendig dat hare Voorg. den moed gehad heeft voor de Gem. Amsterdam te bedanken.

Een der voortrekkers, de welbekende br. Siccema is na naamloos lijden door den dood overgebracht naar

het Vaderhuis — waar geen lijden en tranen zijn zullen. Zijn heengaan was vrede — en verwekte dankbaarheid, bij de achterblijvenden, omdat na zooveel strijd en smart niemand hem de rust zal misgunnen.

Vooruit! Foxhol, waar het geestelijk leven weer opwaakt snorren wij voorbij, groeten Muntendam uit de hoogte en toeven een weinig te N. Pekela, waar wij nog de aangename herinnering van hebben door het gulle, gastvrije onthaal des vorigen jaars tijdens de Unie-vergadering. De Secretaris schreef zeer opgewekt over de goede onderlinge verhouding in de liefde Gods, die uitgestort is over Zijne kinderen.

De dood die in vele Gemeente een prooi vond, heeft hier geen breuke veroorzaakt, maar ook werd niemand door het figuurlijk watergraf uit het doodsbeenderen dal tot de Gemeente geleid.

Alliantie wordt door de Gem. beoefend met Broeders uit de Hervormde Kerk en de vrije Gemeente, bij wijze van Evang. Samenkomsten in den winter, terwijl des Zondags de Gem. werd bediend door de br. van Beek Jr. en Huizinga van Stadskanaal, of daartoe genoodigd, de Voorgangers van andere Gemeenten. Voorts wordt door br. de Groot, die soms een preek voorleest, de openbare eeredienst gaande gehouden Het huisbezoek wordt geregeld door de ouderlingen voortgezet, terwijl weer andere Brs. en Zrs. zich beijveren op de Zondagsschool en Jongelieden-Vereenigingen. Tot aan de Duitsche grenzen vinden wij Baptisten, zoowel te Vriescheloo als in de Compascums, maar die menschen hebben het nu zoo druk in veen en landarbeid, dat ze geen tijd hebben met iets anders zich bezig te houden, zoodat we slechts Weerdingermond nog even aandoen, waar de Gem. een lijdensweg heeft doorgemaakt door allerlei omstandigheden. Wij zullen dit alles niet weer uit het verleden opdiepen, te minder daar de Secr. verzekert dat de Gem. er onder geleden, maar er ook door geleerd heeft.

De oude br. J. W. Kruit, die lang Ouderling is geweest, jaren als Voorganger en op de Zondagsschool heeft gearbeid, is naar het Vaderhuis afgereisd, evenals de oude Zuster O. Veen, waarvoor drie jongeren zich stelden onder de banier des Kruises.

De Gem. werd vrij geregeld in het Evangelie gediend door de Broeders der Evangelisatie in de Veenkoloniën, alsook door den Reizend Prediker. De personen die als Voorganger in aanmerking kwamen, konden bij stemming niet worden gehandhaafd; en nu is de Gem. bezig om bij eventueel beroep van een Voorganger, een potje aanwezig te hebben voor de allereerste uitgaven. Valthermond schijnt onder de bekoring te zijn gekomen van de droeve geest der Laodiceërs. God geve dat voor het stil zitten tusschen de pakken, weer een opleving kome met moedig aangorden tot den strijd des geloofs in de volle wapenrusting Gods. Exloërmond, bij welke Gemeente men nog de dagen der jeugdige zelfstandigheid aantreft, geeft een goede openbaring — door frissche geestelijke opgewektheid. Br. van Beek, die haar vaak diende, maandelijks bij het Avondmaal voorging en de leiding der Gem. had, moest wegens vertrek van Stadskanaal door een ander worden vervangen en de keuze viel op br. J. Huizinga die er blijkbaar met zegen werkt. Dit jaar zijn er 13 gedoopt. De Verg. zal straks de vraag der Gem. hebben te beantwoorden of hij onder de Unie Voorg. kan worden opgenomen.

Nu nog een paar ferme vleugelslagen en wij hebben de rondvlucht zonder lichamelijke ongelukken volbracht. We begroeten hartelijk onze trouwe vertegenwoordiger in Engeland, onze br. R. Klickmann, die onvermoeid de belangen der Holl. Bapt. Unie in zijn land voorstaat — alsmede Dr. A. M'Caig van het Spurgeon-college te Londen, die de Holl. Baptisten van naderbij wenscht te leeren kennen. Z.H.gel. zal bemerken dat wij van de Petrus fam. Hand. 3 : 6*a* zijn, door Paulus beschreven in 1 Cor. 1 : 26, maar Gode zij dank gezond in de leer der verzoening, zalig door de kruisverdienste van Chr. en strevend naar de volharding der beginselen van de Gem. van gedoopte Christenen. Ook br. Mascher, Inspector van de Bapt. Deutsche Kameroenzending niet minder hartelijk welkom in ons midden. Z.Eerw. ijvert zeer voor de Heiden-zending, wat hem eere is. Wij hopen, als hem straks gelegenheid zal worden gegeven een woord daarover te spreken, iets te hooren van den broeder Evangelist-onderwijzer David Edimo, die door de Nederl. Gemeenten wordt ondersteund, opdat nog meer de zendingsijver bij ons ontwake.

Br. J. Louw uit Hamburg, die met veel vreugde zijn studiën voortzet is door Leeraar Müller aangeraden in Zuid-Duitschland zijn vacantie door te brengen. Hij wil dat niet gaarne weigeren hoewel hij liever naar Holland was gegaan om ook de Unie-Verg. bij te wonen. Hij hoopt echter het volgende jaar voor goed in het vaderland terug te keeren, om dan deel te nemen aan den arbeid in Gods Koninkrijk in Holland.

De Commissie der Unie heeft vrijheid gevonden, om aan br. K. Kuipers eervol ontslag te geven als Reizend Prediker en hem dank te betuigen voor de diensten aan de Gemeenten bewezen. Moge het hem en de zijnen goed gaan in den ouden en toch ook weer nieuwen werkkring. Dat de Heer hem ten zege stellen om vele zielen tot Jezus te leiden en tot stichting der Gemeente te zijn.

Van de drie Unie-cent reizigers, gedurende den vorigen winter willen we nog even dit herinneren, dat br. ter Braak ernstig krank werd, terwijl hij in Vriescheloo e.a. werkzaam was, doch gelukkig, ook voor zijn gezin, weer is hersteld. Br. Steenbergen werd toen door de Commissie naar Vriescheloo gezonden, die daar met zegen heeft gearbeid en mocht ondervinden wat de Heere Jezus te Samaria zeide: Joh. 5 : 36—38, om „te oogsten, waar anderen hadden gezaaid."

Br. Beuneker heeft in wijderen kring het zaad des Evangelies uitgestrooid en allen hebben van hun arbeid verslag gegeven in de Christen."

Hoewel br. Planting in de laatst gehouden herfst in de Comm. Verg. werd benoemd om de Holl. Gem. op het Wereld-Congres der Bapt. te Philadelphia te vertegenwoordigen, heeft hij daaraan geen gevolg kunnen geven. De Comm. was van oordeel dat de onkosten te groot waren, niettegenstaande er ook van de Congresleiders tegemoetkoming werd beloofd. De Comm. meende het onder deze omstandigheden beter, br. de Wilde te Paterson te verzoeken om de Holl. Unie te vertegen-

woordigen, die dit welwillend heeft aanvaard, maar nu reeds heeft geschreven dat het weinig zal hebben gebaat, want de sprekers kregen slechts 3 minuten *) om de belangen der Gem. waar voor ze kwamen voor te dragen.

Hij hoopt echter in de Christen verslag te doen van de reusachtige vergadering.

Ik heb gezegd.

Namens uwe Commissie.

*) deze 3-minutenspech heeft alleen betrekking op de begroetingssamenkomst. RED.

Het Goddelijke en Menschelijke in Jezus' Persoon volgens den Brief aan de Hebreën.

Over niemand is in den loop der tijden zooveel gestreden als over den persoon van Jezus Christus. De grootste scherpzinnigheid is aangewend om te bepalen welke plaats hij onder de menschen inneemt. Maar zoovele betrachtingen gehouden werden, zoovele Jezusbeelden ontstonden. Niemand vermocht tot aller tevredenheid in formulen uit te drukken, wie en wat Hij was. Ook de Gemeente heeft zich voortdurend verplicht gevoeld tegenover de wereld te zeggen, wat zij van Jezus dacht en in Hem bezit. Maar ook wat zij, op grond van Schrift en ervaring, geformuleerd heeft, is toch niet meer dan een optelling zijner eigenschappen, een naast elkander stellen van de meest kenmerkende trekken van Zijn wezen. Nader wordt Hij ook daardoor onder onze bevatting niet gebracht; maar het verscherpt veel meer den indruk, dat wij hier voor een verborgenheid staan, welke alleen het geloof op grond der ervaring aannemen kan.

Het goddelijke en het menschelijke zijn in Jezus op wondervolle wijze ondeelbaar vereenigd. Hij is zoo waarachtig mensch, dat velen gemeend hebben dat Hij een mensch geweest zoude zijn zonder meer, ofschoon de edelste en heiligste der menschen. Naar de andere zijde openbaart zich in Hem zooveel, dat absoluut goddelijk is, dat de kerk een tijdlang in gevaar was op het goddelijke in den Verlosser zoo zeer den nadruk te leggen, dat het menschelijke daardoor voor haar bewustzijn dreigde verloren te gaan. In de schriften des N. T. zijn deze beide zijden in Jezus' Persoon verschillend geaccentueerd. Alleen in den brief aan de Hebreën worden zij even nadrukkelijk geleerd, en scherp naast elkander gesteld. In hem vindt daarom ook de leer van Jezus' waarachtige Godheid en menschheid een krachtig bewijs. Laat ons in deze richting den brief onderzoeken.

De belangrijkste gegevens voor Jezus' Godheid vinden wij in het eerste hoofdstuk. *De openbaring die Hij mededeelde, karakteriseert Hem als een Wezen van Goddelijke natuur.* Zij onderscheidt zich van die der profeten des O. Verbonds als het volmaakte van het onvolmaakte; ja zij staat als zoodanig eigenlijk tegenover de laatste. In Jezus werd de grootste en laatste, volmaakte openbaring gegeven. Daarom kan zijn verschijning ook aangemerkt worden als het teeken van het naderende einde van den tegenwoordigen tijdkring.

De veelmaal en op velerlei wijze door de profeten gegeven openbaring was onvolmaakt, omdat de dragers dier openbaring onvolmaakt waren. De openbaring in den Zoon echter (zooals de schrijver Jezus zonder meer noemt) is volmaakt, omdat hier de drager der openbaring volmaakt is. De profeten hadden allen iets goddelijks in zich — anders waren ze van zelf reeds ongeschikt geweest om goddelijke waarheid te boeken en mede te deelen — in den Zoon echter is alles goddelijk. Hij is: „afschijnsel (eigenlijk uitstraling) zijner heerlijkheid en het uitgedrukte beeld zijner zelfstandigheid."

Hoeveel daarmee gezegd is, wanneer de schrijver Jezus, „den Zoon" noemt, wordt eerst duidelijk uit de eigenschappen, boven de geschiedenis staande, die hij Hem toeschrijft. *Jezus is hem een (übergeschichtliche) persoon.* Reeds vóór de schepping had Hij een zelfstandig bestaan, want Hij nam aan haar deel. Haar duur en ontwikkeling werden door Hem vastgesteld. (1:2; 3:3; vgl. Col. 1:15—17.) Hij onderhoudt en draagt haar, Hij is achter en onder haar, zij rust in Hem. (1, 3, 10, 11.) Daarom kan de schrijver ook, waar hij Jezus met de engelen vergelijkt en de goddelijke verhevenheid van den eerste boven de laatsten duidelijk vaststellen wil, het woord uit Psalm 102, daar tot God, den Schepper, gesproken, direct op Jezus toepassen, ja, Hem aanroepen laten als God. (1:8—9). Jezus verhouding tot God draagt op grond daarvan ook een geheel ander karakter, als die van allen anderen redelijken wezens. De naam, die de volheid van zijn wezen openbaart, noemt Hem „van God gegenereerd", niet geschapen; waarom God Hem ook in de Schrift aanspreekt als Zoon. Hij staat naast God, en alle schepselen, ook de heerlijkste engelen, onder Hem en zijn beroepen Hem te aanbidden. Hun taak en bestemming is Hem *te dienen* aan de Zijnen, *de Zijne echter als God te heerschen op eeuwigdurenden troon.* Het feit dat Hij mensch geweest is, verdonkert zijne heerlijkheid niet. Om des Heilands goddelijke grootheid te prijzen ziet de schrijver zich niet genoodzaakt aan Jezus' aardsche leven voorbij te gaan. Door God tot Erfgenaam der Schepping bestemd, is Hij tegelijk haar Verlosser, haar Herschepper. Zijn eeuwige bestemming, die zich grondt op 't geen Hij is, verwerkelijkte Hij juist door Zijn verlossingsdaad, wijl Hij daardoor de Hem toegewezen schepping vrijmaakte van het tegengoddelijke, wettelooze, en daarmede van haar heer, (Satan) aan wien ze rechtelijk toegevallen was. Nu is Hij dus niet minder, maar heerlijker dan vroeger, is Hij toch van erfgenaam der schepping haar eigenaar geworden en niet den geheelen kosmos aan zijne voeten onderworpen (vgl. 2:8*a*). Juist omdat volgens de opvatting aan den schrijver Jezus' verlossingswerk de grootste waarde voor Hem zelf heeft, kan hij hetzelve in de teekening aan diens heerlijkheid invlechten als het middel 't welk Hem tot

die hoogte verhief, die Hij thans inneemt.

Verheven en ongeëvenaard als, volgens de opvatting van den schrijver, Jezus plaats in de schepping is, is dezelve ook in de huishouding des heils. Gelijk daar, zoo is Hij ook hier: Maker, Middelpunt en Doel, dewijl de wereldgeschiedenis en de gewijde geschiedenis, schepping en herschepping twee concentrische cirkels vormen. Ook aan de heilsinrichtingen van 't oude Verbond nam Jezus deel. Hij was in hun de drijvende en bewegende faktor, die de dingen vorm en kracht, maat en doel gaf. Alles wat betrekking heeft op de verlossing is Zijn werk. *Daarom veronderstelt niet alleen Zijne scheppende, maar ook Zijne verlossende werkzaamheid Zijn voorbestaan.* Achter Mozes, *den dienaar* der O. T. heilsinrichting, ziet de schrijver Christus als *den Stichter* derzelve, boven Mozes, die als dienaar tot het huis behoort, staat voor hem Christus, die als Zoon over hetzelve heerscht. (3 : 6.)

Jezus staat tot den kosmos als Schepper en Priester. Zoo wij Hem als priester betrachten zien wij wel is waar ook menschelijks aan Hem, maar niet uitsluitend menschelijks. Aan den priester Jezus valt het menschelijke het meeste in 't oog, maar ook de priester Jezus is van goddelijke natuur. God sprak tot Hem: „Gij zijt priester in der eeuwigheid, naar de ordening van Melchizedek," en duidde Hem daarmede aan als den oorspronkelijken Melchizedeks, het voorbeeld van den historischen. Wanneer de schrijver zegt dat Melchizedek Jezus daarin gelijkt dat van hem vader noch moeder bekend zijn, zoo moet Hij hierbij ook aan Jezus voorbestaan denken, want van den historischen Jezus zegt hij juist het tegendeel. (7 : 14.)

Het feit dat Jezus priester is, is gezond in zijn verhouding tot God. Was Hij niet meer dan wij naar zijn historische verschijning van Hem weten, dan zou Zijn afkomst Hem juist verhinderd hebben priester te worden. Maar dezelfde, die tot Hem gezegd heeft, „gij zijt mijn Zoon," sprak ook tot Hem „gij zijt priester in der eeuwigheid." *Hij dankt zijn priesterschap iets innerlijks, dat niemand voor Hem bezeten heeft: de kracht des onvergankelijken levens.* Omdat Hij Zoon is, volmaakt in eeuwigheid, daarom is Hij ook priester.

Doch Zijne Godheid volgt niet slechts daaruit dat Hij, ofschoon uit Judas' stam, priester is en daartoe nog een eeuwige priester, maar *ook uit de kracht van Zijn offer* (9 : 9, 12, 15, 26; 10 : 10; 12 : 12, 23, 28). Deze kracht ontvangt het niet daardoor, dat het door een zondeloos mensch gebracht is. Neen, de kracht op eenmaal, volmaakt en eeuwig te verlossen, ontvangt het door het feit dat Goddelijks in het menschelijke was; dat Jezus zijn offer bracht door den eeuwigen Geest (9 : 14).

In Jezus persoon en werk is niets dat louter aardsch, eindig, beperkt is, maar het aardsche wordt van het hemelsche doordrongen en gedragen. *Aan de verhevenheid van zijn wezen beantwoordt de werking van zijn offer* (10 : 14), *het karakter der tabernakel in welke Hij dient* (9 : 8, 11, 24) *en het karakter van 't verbond, welks Middelaar Hij is* (10 : 16—18). *Maar aan deze hoogheid beantwoorden ook de gevolgen die het heeft Hem te verloochenen* (10 : 26—31). Wie Jezus tegen beter weten in, en met verachting van de stem van het geweten, van zich stoot, is onherroepelijk verloren; hij heeft doodzonde begaan, van welke niets meer verlossen kan. In dit verband noemt de schrijver Jezus steeds met nadruk „den Zoon Gods (6 : 6; 10 : 28, 29). Op deze wijze beproeft de schrijver van onzen brief, met veelzijdige toelichting der positie die Jezus tot de schepping als Schepper en Verlosser inneemt, zijn lezers de goddelijke grootheid van zijn Heiland diep in te prenten.

(Slot volgt.)

Zending.

Onder de Eskimo's.

Slot.

Wij hoorden dat gij op weg waart naar ons toe. Een Eskimo op eene lichte slede kwam u voor en vertelde het ons. Wij wonen in een zeer koude streek en wisten, dat uwe honden nog twee dagen noodig zouden hebben om onze nederzetting te bereiken en wij zijn gekomen om uwe reis te bespoedigen." Zij brachten ons nog denzelfden avond op hunne nederzetting en ik bevond, dat zij daar zonder hulp van een zendeling Jezus als hun Vriend en Zaligmaker hadden aangenomen.

Wij opende, twee jaren geleden, in het zuiden van Baffinsland, een nieuw station. Met behulp van den grooten Labrador zendeling Grenfell, zonden wij twee mannen uit. Zij kwamen onder menschen die geenen zendeling gehad hadden, vóór zij er kwamen. Wat vonden zij daar? Heidendom? Zij vonden daar eene schare Eskimo's van verscheidene honderden, die inderdaad met opene armen op zendelingen wachtten. Zij vonden, dat eene vrouw in dat district een geheel Eskimo's pak kleeren van robbenvellen gegeven had om een oud exemplaar van de door u uitgegeven vertaling van het N. T. machtig te worden. Denkt eens aan, een heel pak van uwe beste kleeren te geven om een ouden Bijbel te krijgen! De vrouw kreeg hem en las aan het volk uit dat district daaruit voor. Velen van hen poogden op hunne eenvoudige manier de leer van dat boek te volgen.

Voor wij de laatste maal dat land bezochten, was het Cumberland sond district feitelijk drie jaar gesloten geweest. Er had in drie jaren geen zendeling onder het volk gewerkt. Wij waren in gespannen verwachting hoe wij het daar vinden zouden en vreesden, dat zij, zonder de aansporing en zonder het onderwijs van een zendeling, langzamerhand tot het heidendom zouden zijn teruggekeerd. Wij ontvingen het antwoord hierop toen wij daar als arme, hulpelooze zeelieden aankwamen. ..... Zij zorgden voor ons gedurende den geheelen ruwen Poolwinter. Zij voorzagen ons van voedsel....... Zij gaven kleeding en beddegoed aan ons allen, van den kapitein af tot den kajuitsjongen toe. Wij zijn allen, Gode zij dank, naar onze vrienden en betrekkingen teruggekeerd.

Wat was het, dat het volk bij hun geloof bewaarde?

Het feit dat zij hunne Bijbels hadden gekregen. Deze drie jaren was er geen zendeling onder hen geweest, noch uitlegkundige boeken over godgeleerde onderwerpen. Zij lazen eenvoudig hun Bijbels en behielden het fort voor Jezus Christus.....

De les die wij hieruit kunnen leeren is deze — dat het Evangelie van Jezus Christus in staat is de deuren te openen en dat het zijne boodschap kan overbrengen en dat zonder onze menschelijke medewerking. Hij kan het voor zijne goddelijke bedoelingen gebruiken. Er staan onuitsprekelijke gelegenheden voor ons open, gelegenheden zooals er nog nooit geweest zijn. Henry Clay, de groote Amerikaansche patriot en antislavernij kampioen, beklom eens de Aleghanische bergen en zag westwaarts en overzag het groote onbewoonde gebied, waar toen slechts de Indiaan en de buffel verkeerden en hij legde zich met het oor op den grond en luisterde. De mannen die met hem reisden vroegen:

„Wat beluistert gij?“ Hij antwoordde: „Ik luister naar het getrappel van de komende millioenen.“ Deze profetie is nu vervuld in de groote steden van het Westen.

Broeders en zusters, gij en ik staan ook te luisteren en wij hooren het voetgetrappel van de millioenen, die nog zonder Christus leven, over de gansche aarde, en die nu ontwaken uit hunnen eeuwenlangen slaap.

Die staatslieden en stichters van koninkrijken van weleer hadden de kracht om richting te geven aan de schreden der komende millioenen.

Wij bezitten die macht in den Bijbel. Zullen wij hem zenden nu wij de gelegenheid hebben, opdat de kans ons niet ontga?“ (Bible in the world.)

Door br. Karl Mascher, Inspector der Kamaroenzending werd mij onderstaand schrijven toegezonden, waarbij ik nog heb op te merken voor diegenen die het nog niet weten, dat onze vroegere zendeling David Edimo is vervangen door Amos Bwembe Ngole, die we in de voorbede der broederen aanbevelen.

Uwe zendings-penningmeester,
E. H. DE GROOT.

Bonangando in Kamaroen.

Lieve Broeder,

Het verheugt mij, u te kunnen berichten van het leven, dat God mij heeft geschonken. Ook heeft de Heer mij gezegend in den arbeid in de menschen die verre vervreemd waren van de kennis Gods en geen vrede kenden, maar die nu komen en naar God vragen en den weg des levens zoeken.

Ik verblijd mij, dat de Heer door Zijne barmhartigheid uwe harten heeft bewogen om uwe gaven te zenden, waardoor wij in de gelegenheid worden gesteld, het Evangelie ook aan anderen te verkondigen.

Ik wilde vroeger niets van den Heer weten, toch heeft de Heer mij door den H. G. overtuigd, en Zijne barmhartigheid bewezen, zoodat de vrede Gods in mijn hart is uitgestort.

Met groete
onderwijzer Amos Bwembe Ngole.

Op de wachtpost.

Nederlandsch Zendelinggenootschap.

Eerste Zitting — Namiddag. *)

De Director-Secretaris, Ds. Rauws, brengt verslag uit omtrent den zendingsarbeid. Daar het verslag in druk aan de leden is toegezonden, worden slechts enkele dingen er uit naar voren gebracht.

Na mededeeling, dat de Zendingsconsul Dr. C. W. Th. Baron van Boetzelaer in September met verlof naar Holland komt en tijdelijk door den Heer D. Crommelin, Zendeling te Modjowarno, vervangen wordt, wijst spr. op den belangrijken steun dien de regeering aan den zendingsarbeid verleent. Onlangs werd eene subsidie voor de inspectie van inlandsche scholen afgekondigd, terwijl nieuwe subsidie-regelingen voor de kweekscholen en voor de ziekenhuizen verwacht worden. Spr. deelt een en ander mee over het dessaonderwijs op Java en de roeping, die het zendingsonderwijs heeft.

In de Java-zending zijn twee belangrijke vraagstukken aan de orde: het zelfonderhoud der gemeenten en eene speciale opleiding van de inlandsche voorgangers.

Bij de Minahassa werd aandacht gewijd aan het plan tot conversie der scholen en den tegenwoordigen stand dezer kwestie. Mededeelingen worden gedaan omtrent de kweekschool die steeds voor hooger eischen wordt gesteld; twee Europeesche onderwijzers werden uitgezonden, die met den Directeur, den Heer Hiebink Rooker eene Schoolvergadering vormen. Voor de Ambachtsschool te Kakas werd een toelatingsexamen ingevoerd, waarbij dan voor elk ressort een paar plaatsen zijn opengesteld. Een moeilijkheid is, dat de jongelui, die klaar komen, heerendiensten moeten verrichten en daarom geneigd zijn de Minahassa te verlaten. De vraag kan gedaan worden, of de tijd nog niet gekomen is, deze heerendiensten door een ander belastingstelsel te vervangen.

In Bolaäng-Mongondou werd de eerste lagere school, waar Hollandsch onderwezen wordt, geopend onder leiding van den Europeeschen onderwijzer Van der Endt. Het aantal leerlingen was bij de opening 50. Zij geniet veel sympathie van de zijde der bevolking en steun van de Regeerings-ambtenaren.

In Posso breidt de beweging zich gestadig uit. Dringend zijn de aanvragen om in tal van streken op Celebes den zendingsarbeid aan te vangen. Enkele voorbeelden daarvan doen den grooten nood aan zendelingen gevoelen, of liever aan geldmiddelen om zendelingen uit te zenden en te onderhouden.

In Deli is het even noodig den arbeid uit te breiden, vooral op de Hoogvlakte. De financieële toestand van dit deel van den arbeid is verbeterd, dank zij inzonderheid de subsidie voor inspectie der scholen.

De zendende gemeente moet tot meer belangstelling

en offervaardigheid worden aangespoord om het groote werk te onderhouden en uit te breiden. De gelegenheden zijn thans gunstiger dan ooit.

De Director-Secretaris brengt eveneens rapport uit omtrent Maandbericht en Tijdschrift. De oplage der Maandberichten bedraagt 10.700, die van de Mededeelingen 300. Spr. wekt op tot het abonneeren op de Mededeelingen, die een belangrijke bron van Zendingswetenschap vormen.

De agenten des Genootschaps van Melle, Sysling en Hogeweg brengen rapport uit omtrent hun propaganda-arbeid.

Na het zingen van Psalm 96 : 6 gaat de vergadering tot Woensdag uiteen.

*) De Director-Secretaris van het Ned. Zend. Gen. was zoo goed ons verslag van al de zittingen te zenden. De ruimte in ons blaadje laat echter niet toe het geheel op te nemen; we plaatsen dus alleen deze belangrijke citaten uit het jaarverslag. RED.

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van J. Z. te Heeg f 12.60, van P. C. te Deventer f 8.94, van H. ter Braak, Hengeloo f 8.10, van W. de V., Workum f 3.35, van de wed L. te Weener f 2.20, van G. H. te Groningen f 17.08½.

N. v. BEEK.

LIEFDEGAVEN.

Voor den Unie-cent.

Ontvangen van de Gemeente: te Haulerwijk, verzameld door Trijntje van der Mei f 14.54½, te Sneek verzameld door Johanna Gorter f 6.—, en verzameld door Ale Been en Jan Visser f 7.95½, te Haarlem f 7.60½, te Heeg f 4.—, te Deventer verzameld door Zr. Kedde f 25.24, te Groningen f 14.—, te Harlingen verzameld door Jantje Postmus f 18.—, te 's Gravenhage f 12.20, te Nieuwe Pekela f 9.30½, te Workum f 5.—, te Leeuwarden f 8.60½, te Hengeloo (O.) verzameld door Wilhemina ter Braak f 10.50, te Zutphen verzameld door Hendrik Nijveld f 3.—.

Voor den Reizenden Prediker.

Ontvangen van de Gemeente: te Haarlem f 10,08½, te Heeg f 4.—, te Deventer f 15.46½, te Groningen f 14.—, te Nieuwe Pekela f 17.50, te Stadskanaal f 25.60, te Workum f 5.—, van Br. de Groot, uit de Zendingskas f 208.—.

Voor het Studiefonds.

Ontvangen van de Gemeente: te Haarlem f 13.10, te Heeg f 10.—, te Deventer f 8.43½, te Groningen f 41.10, te Nieuwe Pekela f 13.27½, te Workum f 5.—, van Br. de Boer te Weerdingermond f 10.—.

Voor de Unie.

Van de Gemeente te Zutphen, jaarl. Contributie f 10.—.

F. J. VAN MEERLOO, penningm.

Voor de Zending.

Van de kinderen der Zondagssch. Harlingen f 3.—
„ „ Gemeente Deventer - 23.78½
„ „ „ Haarlem - 14.77
„ „ „ Groningen - 10.—
„ „ „ Heeg - 6.—
„ J. van Begendam 1 pak postzegels.
„ „ Gemeente Workum - 15.—
N. Pekela. E. H. DE GROOT.

Errata.

In het stuk „Karaktervorming" in 't no. van de vorige week, zijn eenige fouten gebleven, die verbetering vereischen:

In regel 2 van boven staat: „gedeelten", moet zijn: gedachten; in regel 2 van onderen staat: „niet in mij", moet zijn: niet in mijn plan; in kol. 2, regel 20 staat: „behouden", moet zijn: bekomen; in regel 2 van onderen staat „rijksmunt", daarachter moet bijgevoegd: voor. Onderaan het stuk, regel 4 v. o. staat: „boeman", moet zijn Daemon.

No. 1265. DONDERDAG 27 Juli 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post *f* 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

Ik heb mij gegeven.

Ik heb mij gegeven
In leven en sterven,
Voor nu en voor eeuwig
Aan Jezus, mijn Heiland.
Hem mag ik vertrouwen
Mijn beden, mijn nooden,
Mijn zonden, mijn smarten:
Hij zal mij verhooren.

Nog vóór mij is 't leven,
Nu schijnt het zoo zonnig,
Zoo heerlijk door liefde.
Zal 't immer zoo blijven?
Of zal op de plaats waar 'k
Nu juichend mag danken
Voor zooveel genade
Ik weenend eens knielen?
Als 't leven zoo zwaar is,
Zoo vreugd'loos en eenzaam,
Omdat ik moest missen
Wie 't meest ik beminde?

Ik heb mij gegeven
In leven en sterven,
Voor nu en voor eeuwig
Aan Jezus, mijn Heiland.
Hij weet wat mij goed is,
Mij 't veiligst zal leiden
Naar 't Huis van den Vader,
Waar plaats mij bereid is.

Waar 'k ween om mijn zonden,
Die ver mij doen vluchten
Van 't aanzicht des Vaders,
Zal Jezus mij troosten
Met Zijne verzoening.
Mijn zonden bedekken,
Mij alles vergeven
Uit louter genade.

En als in het strijden
't Verwinnen zoo zwaar blijkt,
En 't struik'len nabij is
Zal hij mij versterken.

Ik heb mij gegeven
In leven en sterven,
Voor nu en voor eeuwig
Aan Jezus, mijn Heiland.
In Hem is mijn sterkte.
Geen zonde, hoe machtig,
Kan ooit mij meer binden,
Want Hij is mijn Losser.

Neen, wereld, geen zangen
Vol juichenden jubel,
Vol smeltend verlangen
Zal ik u meer wijden.
Ik heb toch gevonden
Wat meerder mij waard is
Dan al wat dit leven
Aan vreugde kan bieden.
Voor 't wiss'lende en gaande
Wat eeuwig zal blijven,
Voor jaren, die vlieden
Een eeuw zonder einde.

Ik heb mij gegeven
In leven en sterven,
Voor nu en voor eeuwig
Aan Jezus, mijn Heiland.
Aan Hem wil ik wijden
Mijn dankbare zangen,
Want Hij is voor eeuwig
Mijn Redder en Koning.

Uit de Scheurk. „Vrede zij dezen huize".

Het Goddelijke en Menschelijke in Jezus' Persoon volgens den Brief aan de Hebreën.

(*Slot.*)

Niet minder uitvoerig bespreekt hij dan ook het menschelijke in Jezus persoon, wijl Jezus zijn hooge bestemming, die Hij als Zoon Gods en Erfgenaam der schepping had, toch eerst als mensch verwerkelijkte. Bij de feiten, door den historischen Jezus verricht, is het de schrijvers er om te doen de goddelijke ideeën, die zich in hen verwerkelijkten, te doen erkennen. Maar als verwerkelijking dezer ideeën mogen ze nu weer niet met geringachting als minder noodig behandeld worden. Middelpunt des Christendoms is Jezus, als Hoogepriester gezeten ter rechterhand Gods en Dienaar des waarachtigen tabernakels, op grond van 't geen Hij is, (God en mensch), en als zoodanig deed. (8, 1, 2.),

Jezus was niet slechts een mensch onder menschen, maar de ideale mensch. De mensch als zoodanig (ofschoon voor korten tijd een weinig minder gemaakt dan de engelen), was door God daartoe bestemd over de engelen te heerschen, ja naar een eeuwig raadsbesluit zou de geheele kosmos onder zijne voeten onderworpen worden (2, 5-8). Deze goddelijke bedoeling is het eerst aan Jezus in vervulling gegaan. Hij is ook minder geworden dan de engelen, doordat Hij voor de verloren schepping den dood smaakte, is daarna echter door God, gekroond met eere en heerlijkheid, opgenomen in Zijn troon. Wat God zich met allen ten doel gesteld had (vgl. Spreuk 3, 21), werd het eerst met Hem bereikt, en door Hem met allen. (vgl. 2, 10), Hij leidt de menschheid tot hare oorspronkelijke bestemming, in Hem heeft zij reeds haar doel gegrepen.

Jezus is in nog volmaakter beteekenis mensch dan wij het zijn, dewijl het menschelijke in Hem gelijk zonder zonde is, want door de zonde is het echt-menschelijke in ons verzwakt. Jezus droeg geen lichaam der zonde, want anders had Hij Zich niet kunnen offeren. Hij kwam in gelijkheid des zondigen vleesches (vgl. Rom. 8, 3), en derhalve kon Hij ons verlossen. Hij k o n sterven, wij m o e t e n sterven; Hij g a f z i c h z e l - v e n in den dood, Zijn dood was e e n d a a d, en wel Zijn h o o g s t e daad. Omdat hij zich wilde o f f e r e n, moest Hij k u n n e n s t e r v e n, dus i n v l e e s c h verschijnen, echter n i e t b e h o e v e n te sterven, dus z o n d e l o o s v l e e s c h aannemen. Zóó bekwam Zijn dood een verlossende kracht. De leer van Jezus ware menschheid is alzoo van fundamenteele beteekenis voor het inzicht in het werk der verlossing.

Jezus was een in ieder opzicht normaal mensch. Hij bezat niet alleen een echt menschelijk, zondeloos lichaam, maar ook een echt menschelijk gevoel. Hij was weder ongevoelig noch overgevoelig; ofschoon heilig, onnoozel, onbesmet, kon Hij toch verzocht worden. Zelf zonder zonde, moest Hij toch het lijden leeren kennen, dat zijn broeders wegens de zonde dragen. Hij had gevoeld, wat het zeggen wil een zondaar te zijn, omdat hij zelf tot zonde verzocht werd en leed onder de gevolgen van de zonden van anderen. Slechts als een mensch, die zelf met zwakheden omvangen was (5, 2), kon Hij het werk van een hoogepriester doen, want dat eischt menschelijk gevoel, medelijden (4, 14—16).

Betrachten wij de houding die Jezus op aarde tegenover God innam, zoo zien we ook daaruit dat Hij zich werkelijk als mensch gevoeld heeft. Hij heeft zich van God geheel afhankelijk gevoeld, en in vertrouwen op Hem zijn werk volbracht. In gehoorzaamheid, richtte Hij Zijn schreden naar het kruis. Ofschoon Hij als een echt mensch afschuw van den dood gevoelde, hielp Hij zichzelf niet, maar riep onder tranen in de vreeselijke ure des doods tot God.

Maar als God-mensch, en niet uitsluitend mensch, *is* over 't geheel genomen *Jezus verhouding tot God niet dezelfde als die der overige menschen.* Want ofschoon „allen uit één zijn", „hij, die heiligt en zij, die geheiligd worden" (2, 11), zoo zijn ze dat toch niet in denzelfden zin. Hij is *de* Zoon, de anderen zijn Gods geestelijke kinderen in Hem, daarom kan Jezus ze ook broeders noemen, ofschoon Hij zelf hen tot dezen stand een toegang verleent.

De geheele zwaarte van het probleem: „Jezus, God en mensch", schijnt de schrijver met nadruk te willen doen gevoelen, waar hij Jezus in Zijne Gethsemaneure schildert, hoe Hij daar weent en smeekt, siddert en beangst wordt, en dan de onverwachte verrassende woorden laat volgen: „*hoewel* Hij Zoon was", terwijl men juist daaruit het recht scheen te hebben te besluiten, dat Hij dus *niet* Zoon was. De schrijver probeert niet deze tegenstrijdigheid te ontkomen, ofschoon hij ziet dat het vereenigingspunt dezer waarheden buiten zijn gezichtskring ligt. Voor hem als geloovige beslist het getuigenis der H. Schrift en der ervaring, en hij geeft ook de mogelijkheid toe van het bestaan van zulke dingen, die grooter zijn dan zijn begripsvermogen.

H. J. L.

ONZE 31ste ALGEMEENE VERGADERING

DER

Unie der Gemeenten van gedoopte Christenen

in NEDERLAND,

gehouden 12 en 13 Juli

te STADSKANAAL.

'tWas prachtig weer, alleen een beetje warm, (maar dat mag in Juli geen klacht uitlokken) toen op den 11den dezer de afgevaardigden en gasten uit de verschillende gemeenten des Vaderlands zich in de aangewezen richting spoedden om des avonds te 7 ure te Stads-

kanaal in de Baptistenkerk te komen, waar allen, hartelijk

Welkom!

geheeten werden door den jeugdigen Voorganger der gemeente, br. Weenink, die voor deze gelegenheid den prachtigen 48en Psalm ter inleiding koos, en vervolgens het woord gaf aan Dr. M'Caig uit Engeland, die met behulp van eerstgenoemde, als tolk eenige interessante mededeelingen en opmerkingen gaf, welke de aanwezigen verkwikten. Ook onze welbekende br. Klickmann, die geen tolk meer noodig heeft, gaf zijne vreugde te kennen, dat hij de Unie-Vergadering kon bijwonen. Daarna werd door br. Weenink de lijst van verwachte gasten afgelezen, zoo dat weldra gasten en gastheeren en vrouwen met elkander bekend werden, en de een per tram, de ander per fiets, en sommigen per wagen of ook loopende, allen ergens aangeland zijn, waar zij na wederzijdsche kennismaking eerst wat konden uitrusten van de vermoeienissen der reis, om den volgenden morgen,

Den eersten dag

der Unie-Verg. vlug, flink, en frisch present te kunnen zijn, om te halfnegen ure op

Den Bidstond

tegenwoordig te zijn, die door broeder van Beek van 's-Gravenhage geleid werd, en waar door verschillende broeders den zegen en bijstand des Allerhoogsten over onze vergadering werd afgesmeekt, waarna er nog tijd en gelegenheid was, voor eenigen om den Penningmeester te spreken, voor anderen om zich wat te verfrisschen, onder de schaduw der boomen, en voor de meesten om hun naam te zetten op de Presentielijst, totdat om 10 uur een luid handgeklap, ter vervanging van Bazuingeschal, allen ter vergadering riep, waar onze oude broeder de Vries van Haulerwijk, dapper als altijd, gereed stond om het

Openingswoord

te spreken. Weldra klonk door het kerkgebouw uit ongeveer 150 monden en opgewekte harten het schoone eerste vers van Psalm 19: „Het ruime Hemelrond," enz. ditmaal bijzonder passend bij de lieve zonnestralen, die door de vensterruiten ons een warmen dag beloofden.

Na 't lezen van het laatste gedeelte van Joh. 17 sprak de Voorz. een kort woord ter inleiding en smeekte dan in vurig gebed, dat de Heer onze God de vergadering wèl mocht doen gelukken, tot eer Zijns Naams en tot zegen der aanwezigen en vertegenwoordigde gemeenten, om vervolgens het woord te verleenen aan den Secretaris, die ons de

Notulen

den vorige vergadering voorlas, welke met een kleine opmerking goedgekeurd werden. De

Presentielijst

toonde aan dat de gemeenten met uitzondering van Zutphen en Hoorn met *48* stemgerechtigden vertegenwoordigd waren en, (laten wij maar een rond getal nemen) 100 gasten hunne belangstelling door aanwezigheid te kennen gaven. Alsof 't vanzelf sprak, dat een volgend jaar weer Unie-Vergadering moet gehouden worden, werd besloten dat, dewijl geen andere Gemeente zulks verlangde,

Amsterdam

in 1912 dat voorrecht zal te beurt vallen. Nadat nu nog voor de rekeningen Rapporteurs en stemopnemers waren benoemd, kon de Penningmeester aan 't woord komen om de inkomsten, uitgaven en batige of nadeelige saldo's, (welker sommen door de ijverige afgevaardigden nauwkeurig genoteerd werden, terwijl zij nu en dan 't zweet afwisten) ons de

Jaarrekeningen

van 10 hem toebetrouwde kassen voor de aandacht te brengen, waarvan die van „Reizend Prediker," geloof ik, het record der tekorten sloeg. De Administrateur van

De Christen

kwam dan met respectabele getallen van 4 cijfers voor den dag en had nog ruim f 100 overgehouden, terwijl dezelfde als

Depôthouder

na aftrek van de uitgaven f 58 inkomsten van „Ons Depôt" aan den Penningmeester had kunnen afdragen, wat deed vermoeden, dat er 't vorige jaar nog al eenigen aftrek was geweest, hoewel tweemaal zooveel geen kwaad kan.

De Penningmeester der

Zendingskas

deelde eindelijk nog mede, dat voor de Zending door verschillende gemeenten was bijeengebracht, de som van f 624,80 welke som ook was uitgegeven, zoodat de Zendingsvrienden niet behoeven te vreezen, dat die kas overloopt.

't Was prachtig weer, alleen een beetje warm, de zon hield haar belofte en 't zal niemand verbazen, dat na zulk een afmattend getallenregiment het woordje

Pauze

ons haast even aangenaam in de ooren klonk, als bij aanvang Ps. 19 : 1, en de kerk zou in een minimum tijds haar inhoud in 't ruime Hemelrond hebben zien uitstroomen, indien niet tevens het bevel van

Koffiedrinken

ware uitgevaardigd, en nog wel met verbeurdverklaring van zijn aandeel in de onontbeerlijke ververschíng, voor elk, die zich naar buiten durfde te begeven. Deze niet-Hollandsche maatregel had 't voordeel, dat behoorlijk een zegen kon gevraagd worden door br. v. Duinen, en bleek tevens een stoomkracht om 't koffiedrinken met bekwamen spoed te doen plaats hebben, omdat elk gaarne nog een hapje buitenlucht wilde genieten, vóór dat men zich weer neerzette om te luisteren naar het

Referaat.

van br. N. Zerbst over „Het huisgezin," dat in ons blad zal opgenomen worden.

Veilig in Jezus armen"

werd gezongen waarna de Secretaris op de wijze van de „Vliegmachine"

Het Jaarverslag

ten gehoore bracht, hetwelk straks ook met instemming van allen in ons Orgaan zal te lezen gegeven worden, zoodat ik hier niet behoef te vermelden, dat 't niet een droog verslag was. Nu het aan de

Mededeelingen

toe was, kwam eerst onze Engelsche broeder Klickmann aan 't woord, die de groeten overbracht van de broeders Engall, Burtis, Mensink, Dixon en anderen, waarna br. Zerbst een vraag deed omtrent de Uniecentkas, begrepende dat daar geen geld meer noodig was; dit bleek echter op misverstand te berusten, zoodat de verzamelaars(sters) maar niet in ijver moeten verflauwen.

Br. v. Beek deelde mede, dat het met ons blad *„De Christen"* nog wel beter kon; wat meer ambitie om te laten lezen, wat meer abonné's, wat meer medewerking aan de lectuur, dat zou de 700 exemplaren kunnen verdubbelen, want hoewel in 't afgeloopen jaar 58 lezers gewonnen waren, hadden toch ook 38 hun abonnement weer opgezegd.

Br. E. H. de Groot maakte melding van den inlandschen zendeling, die voor rekening der Hollandsche Baptisten in Kameroen werkzaam is, en den schoonen naam van „Amos" draagt, terwijl de vorige, „David Edimo", naar een ander station verplaatst werd.

Br. Roeles kwam dan met de spreuk van Dr. Kuyper: „Het boetekleed ontsiert niemand" in 't vaandel, zijn schuld belijden over eenige onjuistheden in de Statistiek van 1910 voorkomende, die br. Weenink, met behulp van een Engelschen cijferaar, had gevonden, en indertijd in „de Christen" publiceerde. Die ijver van br. W. kon Spr. echter ook niet goedkeuren, en gaf den raad, later wat voorzichtiger te zijn, omdat de opgaven der gemeentelijke Statistieken nog al wat te wenschen overlieten, wat hij ook niet verbeteren kon.

Br. Louw van Scheveningen zegt, dat sommige leden 't eene jaar zoek kunnen zijn, en 't volgend jaar er weer bij komen, wat verwarring in de getallen brengt, en br. Roeles eindigde dan de zaak door den wensch uit te spreken, dat deze discussie dit nut mag meebrengen, dat voortaan de Secretarissen der gemeenten wat sicuurder mogen zijn in hunne opgaven, opdat geen Engelschman er onjuistheid in ontdekke.

Br. Laanstra had een vraag omtrent ontheffing der belasting voor lokalen voor godsdienstoefening, wat geweigerd was, omdat zij niet als Kerkgenootschap bij den Staat erkend zijn, waarop br. v. Beek antwoordt: dat men daarvoor in navolging van de gemeente Amsterdam e.a. erkenning moet aanvragen op de Wet van 1853, voor welke aanvrage hij gaarne de noodige inlichtingen wil verstrekken.

Nog wordt bij monde van br. Weenink door br. Klickmann gevraagd, waarom Hengelo nog altijd buiten de Unie staat, waarop br. Planting antwoordt: dat die gemeente hare fout, waarom zij gecensureerd is, nog nooit heeft beleden, noch den wensch te kennen gaf, om te mogen terugkeeren.

No. 1 der

Commissie-Voorstellen

om de gemeente Foxhol, op hare aanvrage, in de Unie op te nemen, kon spoedig de algemeene goedkeuring wegdragen, als br. Planting had medegedeeld, dat 't daar goed ging onder leiding van br. Jeronimus. Het tweede kostte wel eenige moeite, omdat zoo weinig rekening was gehouden met een besluit der Unie-Verg. om bij 't beroepen van een Voorganger de Commissie te raadplegen, welk besluit evenwel bij nader inzicht slechts een uitspreken van de wenschelijkheid bleek te zijn, zoodat ook de Voorganger van Exloërmond als zoodanig werd erkend. Dan volgde nog de

Stemming

van Commissieleden en Redactie en een Penningmeester voor de Zendingskas, wat door de Afgevaardigden met bewonderenswaardigen ijver geschiedde, maar den gasten weinig belang scheen in te boezemen, want zij spoedden zich naar buiten, uitgelokt door prachtig weer.

Na een poosje gewandeld te hebben, kwamen wij samen ter

Gemeenschappelijke Maaltijd

in de ruime zaal van 't hotel „De Leeuw" waar het raadsel van Simson in toepassing kwam, want wij hebben ons te goed gedaan aan de weltoebereide spijzen, door vlijtige werkbijen (dames) opgedischt, en de vroolijke stemming gaf zich weldra lucht in 't door br. Roeles opgegeven Wilhelmuslied, waarna genoemde broeder een korte Speech afstak over de éénheid van Holland, Engeland en Duitschland, die hier aan den disch zich vertegenwoordigde, waarna ons

„Wien Neerlands bloed"

de ingewanden van „De Leeuw" deden weergalmen....

Te $6^1/_2$ uur waren wij nogmaals in de kerk bijeen om

Avondmaal

te houden, waar onder leiding van den H. Geest en br. Planting, die, na gebeden te hebben, I Cor. 11 : 23 v.v. voorlas, alle Nationaliteitsgevoel wegviel om plaats te maken voor 't denken aan onzen Jezus, door Wiens onvergeetlijk werk der verlossing wij leden mochten worden van 't eeuwig rijk des Hemels, wat ons wèl roept tot een hemelschen wandel.

Eindelijk was de tijd daar, dat wij uit elkander gingen, om per tram, per fiets enz. ons logies weer op te zoeken, wat nog juist zonder licht gebeuren kon voor de verstaf logeerenden, dank zij de minder streng toeziende politie. Dat was 't

Einde

van den eersten dag; en hoe nu alle afgevaardigden

en gasten geslapen hebben, doet niets ter zake, maar des morgens om half negen van den volgenden dag kwamen velen weer samen op

Den Bidstond

die geleid werd door br. Visser van Sneek.

(Slot volgt.)

World Alliance Philadelphia.

19-25 Juni 1911.

Niet onvoorbereid door gebed en opziende tot den Heer om lichamelijke en geestelijke kracht, mochten wij ons opmaken tot de afreis voor het Congres te Philadelphia op Maandagmorgen 19 Juni.

Ik zeg wij, aangezien twee van onze Engelsche Baptistenvoorgangers uit Paterson mij uitgenoodigd hadden met hen te reizen. Na ruim drie uur sporens met den sneltrein kwamen wij behouden in de stad Philadelphia = „Broederliefde" aan; een stad met circa 3 millioen inwoners. Juist bij de plaats van aankomst tegenover het station aan den gevel van het enorm groote stadhuis trof ons de aangebrachte groet in reuzen letters „Welcome Baptist Convention" — Welkom Baptisten-vergadering. Van stadswege, uitgaande van den Burgemeester Hon. John. E. Reybrun was dit welkom aangebracht en bracht dadelijk een niet onaangenaam gevoel over ons, dat de Baptisten welkom waren te midden van broederliefde.

Enkele minuten rijdens per Electric car bracht ons voor het enorm groote gebouw bekend onder den naam van „The Grace Baptist Temple"

Dit enorme gebouw bevat, buiten de gewone vergaderplaats der gemeente waarin plaats voor 6000 mensehen, een groot aantal bijlokalen; de gansche linkervleugel van den tempel is in beslag genomen door een der grootste Baptisten-Universiteit scholen, waarin colleges zijn voor alle mogelijke wetenschappen zoowel op Godsdienstig, medisch en elk ander gebied. Duizende studenten voltooiën daar hun studiën en worden van daaruit gepromoveerd voor de toekomst. Buiten de kerk in het midden, de tempel, met het platvorm waarop plaats is voor honderde menschen en waarop het reuzenorgel gebouwd is, beroemd om haar schoone en volle klank, en buiten de vele vergaderlokalen is er ook een ruime zoogenaamde Lorve temple waarin Receptiezaal, Restauratie en verschillende kantoren, allen in gebruik bij de Baptisten. In het midden der Lorve Temple was een reuzenuitstalling van boeken, uitgegeven voornamelijk door „The American Baptist Publicative Society", en een tentoonstelling, de moeite waard, van bijzonderheden uit den Zendings-arbeid der Baptisten, wonderlijk schoon en treffend.

Dadelijk bij den ingang trof ons een duidelijke aanwijzing aan een der kantine Informatiebureaux. Alle mogelijke informaties kan men hier op een zeer vriendelijke wijze verkrijgen; naast dit lokaal prijkt het bord *Registratie-Bureau.* Hier ontvingen afgevaardigden hun toegangskaart. Insignes met wit lint, waarop gedrukt de natie die zij vertegenwoordigde, gids van Philadelphia, programma enz., terwijl tegelijkertijd aan de buitenlandsche afgevaardigden adres voor logies werd verschaft met het benoodigd aantal kaarten voor gratis vrij middag- en avond maaltijden in de Restauratie zaal in den tempel zelf. Een aantal politieagenten vervulden de taak van gids en raadgevers door het gansche gebouw heen. Op de meest voorkomende en nette wijze waren zij geheel ten dienste van het publiek en de vreemdelingen.

Na het nuttigen van een en ander voor het lichaam was het tijd voor de eerste meeting in den Tempel zelf; de eigentlijke welkommeeting aanvangende 2 uur 30 namiddag precies.

Enorm was de toeloop; men schatte het aantal afgevaardigden reeds op 5000; daar naast een groote schare van gasten en belangstellenden, die ruim een uur gewacht hadden op de straat, op de opening van de deuren van den tempel. Buitenlandsche afgevaardigden werden toegelaten in een bijzonderen ingang, om op gemak plaats te kunnen nemen onder het aangehechte bordje, verbonden aan de zitplaatsen waarop de naam van het land was geschilderd. Ondergeteekende nam plaats op de rij der Nederlanders (één in getal) en vlak naast onze broeders uit *Wales*, die flink vertegenwoordigd waren. Op tijd riep de president van het congres, Dr. John Clifford, tot orde en opende de vergadering door gebed. Het eerste woord werd gegeven aan Mr. J. Henry Harlan, de president van het wereld comitee, daarna een woord van welkom door den voorganger der Grac. Baptist Temple, Dr. Russel H. Conwell.

Deze spreker werd opgevolgd door den Burgemeester van Philadelphia Hon. Joh. E. Reyburn, die op de meest hartelijke wijze de Baptisten van alle deelen der wereld welkom heette in de stad „Broederliefde".

Al deze toespraken van welkom werden beantwoord door Dr. John Clifford en Rev. Willia Fetler van Rusland. — Na de aankondiging voor de volgende vergadering werd deze eerste welkombijeenkomst gesloten en besloten door een Receptie in de Tempel-Universiteit.

Volgens programma nu zou in den avond van dien dag „The Roll call of the Nation plaats hebben, de dienst aanvangende 7 uur 30 precies.

Alle afgevaardigde sprekers vonden nu hun plaats op het groote platform om antwoord te geven op het afnoemen van hun naam en het land dat zij vertegenwoordigden. Niet minder dan 59 afgevaardigden zouden spreken, elke toespraak niet langer dan 3 minuten. Stipt hielden President en Secretaris zich aan den gegeven tijd, en nu eens humoristisch maar ook wel eens met teekenen van afkeuring, werd de Presidentshamer onbarmhartig gehanteerd. Er waren er onder die na een woord van inleiding juist de rede begonnen... voorbij was de tijd — *uitkomst:* niets gezegd.

Anderen waren in het vuur van hun rede en.... *bom* daar klonk de hamer, soms zoo hard dat de spreker niet meer te verstaan was. De onbarmhartige schel te Londen gebruikt op het wereld-congres, kwam weder

levendig voor mijn aandacht. Meestal stonden aan het einde van de drie minuten toespraak de mede afgevaardigden van den spreker op, om er leed op koor te zingen in hun eigen taal. Wales en Rusland verdienden zeker in hun lied en voordracht den prijs.

Afgevaardigde van Nederland had eerst zijn toespraak gemeten of deze niet te lang was en hem is het onrecht te beurt gevallen niet te worden uitgehamerd in de toespraak die nu volgt:

Mr. President en Geliefde broeders en zusters in Jezus.

Zeer zeker gevoel ik het een groot voorrecht te zijn en tegelijker tijd een groote eer om als afgevaardigde van mijn Hollandsch volk tegenwoordig te zijn op deze groote 2de Wereld-Alliantie der Baptisten.

Alhoewel ik bijna twee jaren geleden mijn vaderland verliet, in antwoord op het beroep op mij uitgebracht van onze 1e Holl. Bapt. kerk te Paterson, meen ik toch te mogen zeggen op de hoogte te zijn van den arbeid in Holland op heden gedaan door onze Hollandsche Baptisten gemeenten.

Vergun mij op te merken, dat hetzelfde gevoelen zich van mij meester maakt, door mij gerealiseerd op het groote Wereld-Congres te Londen nu 6 jaar geleden, namelijk dat ware Baptisten één zijn over de geheele wereld, onverschillig tot welke natie zij behooren of van welk oord der wereld zij ook mogen komen. De broederlijke geest die ons te zamen bindt geeft zeker wel eenigzins weder de meening van Jezus woorden in Joh. 13:35: *Hieraan zullen zij allen bekennen dat gij mijne discipelen zijt, zoo gij liefde hebt onder elkander.*

Om u eenige gedachten te geven van ons werk in Holland geef ik u de volgende cijfers: Wij hebben 23 Baptisten kerken met een ledental van circa 1600, wij hebben 40 Zondagscholen met circa 2500 kinderen. Het totaal inkomen bijeengebracht in de verschillende gemeenten bedraagt ongeveer f 17.000 of 6800 dollar.

Zooals ge ziet, wij kunnen niet roemen in groote getallen; maar in overweging gevende, dat de geheele bevolking van Nederland slechts even vijf millioen zielen bedraagt, komt het mij voor: over het geheel genomen, doen onze broeders niet zoo slecht.

Als wij lezen in de Openbaring, wat Jezus neer liet schrijven aan de Gemeente te Philadelphia: *„Ik weet uwe werken .... want gij hebt kleine kracht* en gij hebt *Mijn woord bewaard* en *hebt Mijnen naam niet verloochend,“* is dan kwaliteit niet van meer waarde dan kwantiteit in de oogen Gods.

Wij Hollandsche Baptisten, zijn Baptisten en arbeiden om de uitbreiding van Jezus' koninkrijk op aarde in de geestelijke bedoeling.

Wat wij van u vragen gel. brs. en zusters is uw liefde, sympathie en gebeden, dat wij moedig voort mogen gaan in den strijd, ingaande om overwinning.

Wat wij in het bijzonder behoeven in Holland (en zeker, dit is de behoefte van al onze gemeenten over de geheele wereld) is, een ware nieuwe doop in den Heiligen Geest. Niet door kracht of door geweld maar door Mijnen Geest zegt de Heere der heirscharen.

Moge de Heer ons allen zulk een overvloedige uitstorting van Zijn Geest geven en de uitkomst hiervan zijn, dat duizende onbekeerden zich werpen in den fontein van Jezus bloed; dat de geloovigen mogen bemoedigd en gesterkt worden in hun geloof, trouw aan onzen goeden ouden Bijbel als Gods woord, vast houdende aan de beloofte (standing on the promises).

U vriendelijk dankzeggende voor de gelegenheid mij geschonken namens mijn Hollandsch volk en de Unie van ged. Christenen in Nederland. Ik heb de eer te zijn Mr. de President, uw medediendienaar, werkende, uitziende en wachtende op Jezus wederkomst.

Een flink en warm applaus volgde nu na deze 3 minuten speech, juist lang genoeg om niet onbarmhartig tot zwijgen te worden gebracht door de Presidentshamer.

Op de wachtpost.

Nog een en ander over het tweede Baptistisch wereld-Congres te Philadelphia.

1. Dr. H. Conwel maakte de vergadering er attent op, dat er een aantal Russische spionnen aanwezig waren, en maande de sprekers aan, ten einde het lijden der Russische broeders niet te verzwaren, uiterst voorzichtig te zijn in hun spreken over Russische toestanden. Dit teekent wel de moeielijke positie en menigmaal bitter lijden onzer broederen in Rusland. Het is opvallend dat in de meeste, zoo niet in alle beschaafde landen der wereld, de Baptisten de meest gevreesde en gehate christelijk gezindte vormen, althans van kerkelijke zijde. 't Verwondert ons niet.

2. Dr. Clifford merkte in zijne rede op, dat het congres juist op den geboortedag van C. H. Spurgeon geopend werd. Op die vermelding rezen alle afgevaardigden van hunne zetel op. Zoo eeren de Baptisten hunne groote voorgangers als Spurgeon er een was.

Ook de Engelsche Minister van financiën, Lloyd George, behoorende tot de Baptisten, werd gedacht. Dr. C. acht de politiek van dien Minister de belichaming van het Baptistisch grondbeginsel.

3. Een treffende afwisseling bracht het in de avondsamenkomst, in welke uit de verschillende vertegenwoordige natiën der aarde iemand opgeroepen werd om een woord te spreken en een hunner lievelingsliederen in hun eigen taal te zingen. Vertegenwoordigers van meer dan 60 natiën beantwoordden aan die oproeping. Zij gaven een kort overzicht van den arbeid in hun respectievelijke landen. Bijzonder werd de aandacht der vergadering getrokken door den afgevaardigde uit Buenos Ayres, br. Paul Bosson. Men noemde hem de Luther van Argentië. Hij was het Engelsch niet machtig en bediende zich van een tolk. „Ik wend pogingen aan,“ zoo sprak hij o.m. „in Argentië de idealen van Roger Williams, James Madisons, Thomas Jeffersons en verscheidene andere Baptisten te verwezenlijken. Gedurende mijn arbeiden in Argentië heb ik de grondwet driemaal mogen doen veranderen. Het is

mij gelukt, kerk en staat te scheiden; ik hielp de moderne beschaving invoeren, en heb bereikt, dat de Baptisten nu de zelfde rechten en voorrechten hebben als de aanhangers van ieder andere godsdienstige gemeenschap."

Japan was slechts door een afgevaardigde vertegenwoordigd, zijn naam was Kawanguchi. Hij verhaalde van de voortreffelijke uitzichten in betrekking tot het zendingwerk in zijn land. Op herhaald verzoek zong hij ook het Japansche volkslied.

Naar „Der Wahrheitszeuge." N. v. B.

Voor de Jeugd.

„DAT KOMT VAN BOVEN".

In Amsterdam was een arme knaap, die men de kleine Peter noemde.

Ouders had hij niet meer, hij moest zijn brood bedelen. Maar zingen kon hij goed en zelden werd hij van eenige deur ledig weggezonden.

Hij had echter de zonderlinge gewoonte om altijd te zeggen: „Dat komt van boven!"

Dat had hij van zijn vader geleerd, want toen deze op zijn sterfbed lag — hij had misschien niet eens een bed, want hij was zeer arm — had hij gezegd: „Mijn lieve Peter, je blijft alleen achter en je zult in de wereld veel ondervinden, dat je niet bevalt. Maar denk altijd: Alles komt van boven! Dan zult gij alles gemakkelijk dragen".

De kleine Peter nam dit ter harte, en om die woorden niet te vergeten, dacht hij soms hardop, zoodat men hem hoorde zeggen: „Het komt van boven".

Klopte hij aan een raam, en riep men van binnen: „Wie is daar?" dan antwoordde hij: „Een aalmoes voor den kleinen Peter", of hij zong: „De kleine Peter vraagt een gave; hij heeft op aarde geen have; maar zonder schoeisel, zonder hoed, reist hij naar boven welgemoed". Dan wist men wel, wie buiten stond en men gaf hem iets. Maar voor iedere aalmoes dankte hij met de woorden: „Ik dank u, het komt van boven".

Toen de kleine Peter grooter werd, begon hij er over na te denken, wat de woorden beduidden: „Het komt van boven".

Hij was verstandig genoeg om spoedig in te zien, dat de zonde niet van God komt, en dat God de wereld regeert, zoodat men bij alles wat er geschiedt niet kan zeggen: Het komt van boven.

Met dit geloof is het hem steeds goed gegaan.

Toen hij eens door de stad ging verhief zich een felle storm en viel een pan van het dak op zijn schouder, zoodat hij op den grond viel. Zijn eerste woord was: Dat komt van boven.

De menschen lachten hem uit en meenden, dat het zeer natuurlijk was, dat de pannen van boven vielen en niet van beneden kwamen, maar zij begrepen niet, hoe Peter het bedoelde.

En zie, een minuut later deed in dezelfde straat de storm een geheel dak invallen, zoodat drie menschen op de straat gedood werden.

Ware nu de kleine Peter voortgeloopen, dan zou hij juist op het oogenblik, dat het dak inviel, op die plaats gekomen zijn en zou ook hij den dood gevonden hebben.

Het kwam dus werkelijk van boven, dat de pan op hem viel, maar niet enkel van het dak, maar nog hooger, van den hemel.

Eens moest hij voor een aanzienlijk man een brief naar het naaste dorp brengen, en hem werd gelast er allen haast mede te maken. Onderweg moest hij over een sloot springen. Maar de sloot was te breed. Peter viel er in en kwam er met moeite uit. De brief bleef in den modder steken en kon niet wedergevonden worden. Toen de kleine Peter weer op vasten bodem stond, zeide hij: „Het komt van boven!"

Hij liep nu weder naar huis en vertelde aan den voornamen heer zijn ongeluk, maar deze werd over 't gebeurde zoo kwaad, dat hij hem met de zweep de deur uitjoeg.

Op straat gekomen zei Peter: „Het komt van boven!"

Den volgenden dag liet echter de aanzienlijke heer Peter bij zich komen en zeide: „Hoor eens, hier hebt ge twee rijksdaalders, omdat ge in 't water zijt gevallen. Ware de brief juist van pas aangekomen, dan zou ik een groot verlies geleden hebben. De omstandigheden zijn veranderd".

Ik zou u dergelijke zaken nog meer van den kleinen Peter kunnen vertellen.

Toen hij reeds een groote Peter was — ofschoon hij nog altijd de kleine Peter genoemd werd — vernam een rijk heer in Amsterdam het een en ander van hem en liet hem bij zich roepen om hem een aalmoes te geven.

De kleine Peter kwam de kamer in en de heer vroeg: „Waarom denk je wel, Peter, dat ik je bij mij heb laten komen".

„Dat komt van boven", zei Peter.

Dit antwoord beviel den heer. Hij dacht even na en zei tot Peter: „Ge hebt gelijk; ik wil in 't buitenland gaan wonen en u tot bediende bij mij houden. Gij zult het goed bij mij hebben. Neemt gij mijn aanbod aan?"

„Dat komt van boven," zei Peter, „waarom zou ik het niet aannemen."

De heer nam hem dus eerlang mee naar het buitenland.

Het speet velen, dat hij niet meer aan hun huis verscheen om zijn liedje te zingen.

Maar omdat hijzelf sedert eenigen tijd een afkeer van het bedelen gekregen en overigens niets geleerd had, waren zij toch blij, dat die heer zich met hem bemoeide.

Eenige jaren later stierf die rijke heer.

Bij testament vermaakte hij den kleinen Peter een groote som gelds, zoodat hij verder onbekrompen kon leven; maar steeds zeide hij nog bij alles wat hem overkwam: Het kwam van boven.

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van K. L., ter Apel f 13.41, van K. K. te Bergumerheide f 0.90. N. v. BEEK.

LIEFDEGAVEN.

Voor de Zending.

Ontvangen van de Zendingsvereeniging het Mosterdzaadje te Amsterdam f 57.50. E. H. DE GROOT.

Bladvulling.

Uit de Talmud.

Eens vroeg iemand aan rabbi Eleasar: „Ik heb booze vijanden en zou ze wel bij de regeering kunnen beschuldigen. Mag ik dat doen?"

Eleasar nam een perkament en schreef erop: „Ik wil mij hoeden te zondigen met de tong. Mijn mond wil ik sluiten, ook als een boosdoener tegenover mij staat".

Doch de andere hield aan: „Zij kwellen mij, dat ik het nauwelijks kan uithouden".

Toen zeide de wijze; „Zie in stilheid op tot God en hoop op Hem"

Stil zijn als het vertrouwend kind.

Soms is de beste wijze om vooruit te komen even stil te staan.

Een groote stoomboot werd in een kanaal door een zwaren mist overvallen; zij liet de ankers zakken en lag stil.

In ieder menschenleven komen tijden, dat men terug kan keeren, en het gevaarlijk zou zijn voort te gaan. Sta dan stil en wacht af, wat God wil, dat gij doen zult. Het is wel een zware proef, waarop het geloof wordt gesteld, maar beter is het dan toch stil te zijn als het vertrouwend kind.

Verdraag het kwade zwijgend; ontvang het schoone dankbaar; doe met beide winst voor uw innerlijk leven.

Luther's meening.

Luther was in het werkzaamst deel van zijn leven diep doordrongen van het besef, dat de tijd, aan het gebed gegeven, geen verloren tijd is. Als hij overkropt was met werk, zeide hij meermalen: „Ik zou niet voort kunnen, als ik niet drie uren daags tot bidden besteedde."

Een groot staatsman zeide in den geest des hervormers: „Als ik des morgens het gebed en het lezen van de Schrift verzuim, gaat mij den ganschen dag door niets goed van de hand"; en de generaal Havelock, de held, aan wien bijna alleen Engeland het behoud zijner Aziatische koloniën na den Indischen opstand te danken had, had tot vaste gewoonte, dat als hij ten zes ure op marsch moest, hij dan ten vier uur opstond, liever dan door zijn krijgsmansplicht zijn gewoon dagelijksch uur van gemeenschap met God te verliezen.

Toen Washington eens met zijne officieren aan tafel zat, liet een hunner onder het gesprek zich een vloek ontvallen.

Terstond legde Washington zijn vork en lepel neer, en zag den vloeker met zulk een verbaasden blik aan, dat deze de oogen beschaamd nedersloeg.

Washington zeide: „Ik meende, dat wij allen welvoegelijke mannen waren."

Berichten.

„Ons depôt"

is thans verplaatst van Stadskanaal naar Haulerwijk, adres den Eerw. Heer K. Kuipers.

Het wordt weer ruimschoots van tractaten etc. voorzien.

ADVERTENTIËN.

De goede God verblijdde ons door de geboorte van eene **dochter**, genaamd

ANNETTA ENGELINA.

H. ENTER.
B. ENTER—WILLMS.

Stadskanaal, 22 Juli 1911.

Oproep aan alle Nederlanders

De dagen van 10-14 Mei zijn voor allen dagen van rouw. In 't bijzonder op 14 Mei zult ge uw gevallenen herdenken. Doe dat alleen in uw huiselijke kring en vermijdt alle demonstratie van rouw buiten uw woning. Doet, honderden Nederlanders, het volgende: Bezoekt geen vergaderingen of vermakelijkheden op ~~die~~ de dagen van 10-14 Mei. Stelt familiefeesten uit. Op 14 Mei:

1. Komt na 's middags 1 uur niet meer in winkels of aan de deur.
2. Sluit om twee uur alle gordijnen aan de voorzijde van uw woning. Herdenkt de gesneuvelden en de landgenooten die stierven onder de puinhopen van Rotterdam en andere plaatsen.
3. Siert te 's avonds 9 uur als symbool van uw onverbiddelijke trouw en liefde, de beeltenis van uw Koningin met bloemen en Oranje - Zij komt terug
4. Zingt met millioenen Nederlanders op het zelfde ogenblik te 9.15 uur het 1e, 6e en 14e vers van ons Wilhelmus (Nederland zal herrijzen. - Hieraan kan en zal ieder waarlijk Nederlander stipt voldoen.

Toon dan uw eenheid Nederland ook in uw rouw en hoop.

Leve de Koningin - ~~Leve~~ Leve het Vaderland

Op de dagen van 10-18 Mei 1941 zullen in vele Christelijke gezinnen de zelfde gezangen worden gezongen en dezelfde gedeelten uit Gods Heilig Woord worden gelezen en alle gebeden zullen culmineeren en eindigen in deze smeeking: „Heere, maak Nederland weer vrij!" Hierin zullen wij een zijn. Bedenkt dit Nederlanders een biddend is onoverwinbaar en wordt innerlijk nooit verslagen. 't Zal ook nationaal bevrijd worden op Gods tijd en op zijn wijze. Vertrouwt niet al te zeer op de hulp van menschen, [illegible] „Help uw zelf. dan help u God!"

Op den avond van 14 Mei zal Nederland herhalen de woorden van den Vader des Vaderlands: „ik heb met den Potentaat aller Potentaten een vast verbond gemaakt" -

Bladvulling.

Uit de Talmud.

Eens vroeg iemand aan rabbi Eleasar: „Ik heb booze vijanden en zou ze wel bij de regeering kunnen beschuldigen. Mag ik dat doen?“

Eleasar nam een perkament en schreef erop: „Ik wil mij hoeden te zondigen met de tong. Mijn mond

Het is wel een zware proef, waarop het geloof wordt gesteld, maar beter is het dan toch stil te zijn als het vertrouwend kind.

Verdraag het kwade zwijgend; ontvang het schoone dankbaar; doe met beide winst voor uw innerlijk leven.

Luther's meening.

Luther was in het werkzaamst deel van zijn leven

OMROEPGIDS

FRANKEERING BIJ ABONNEMENT WAGENINGEN

Den Heer C. J. Louw.
Gevers Deynootstr. 2
SCHEVENINGEN.

N.V. GEBR. ZOMER & KEUNING'S UITGEVERSMIJ. - WAGENINGEN

De goede God verblijdde ons door de geboorte van eene dochter, genaamd

ANNETTA ENGELINA.

H. ENTER.
B. ENTER—WILLMS.

Stadskanaal, 22 Juli 1911.

No. 1265/6. DONDERDAG 3 Augustus 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post *f* 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

De Schoonste.

'k Wil zingen van JEZUS, mijn Heiland en Heer,
Zoo schoon in Zichzelven, zoo lieflijk, zoo teer,
Zoo groot in zijn Wezen, zoo heerlijk, zoo goed,
Zoo vol van erbarmen, zoo kostlijk, zoo zoet.

Wie kan hem gelijk zijn in hemel of aard?
Wie die, gelijk Hij, steeds genade openbaart?
Wie anders dan Hij had voor 't weenende hart
Steeds balsem en troost in de hevigste smart?

Waar was ooit een mensch, die in strijd of in nood,
In angsten der ziel, of in krankheid en dood,
Tot Hem kwam gevloden, en niet bij Hem vond
Een liefhebbend harte en een zeegnenden mond?

Wiens woord is voortdurend zoo vol van gena!
Wie slaat in ontferming den zondaar steeds ga,
Wie toont steeds een liefde zoo eindeloos groot?
Wie anders dan JEZUS, de Zoon uit Gods schoot.

De schoonste der menschen, neen, schooner zijt Gij,
O, dierbare Heiland, zoo kostlijk voor mij,
Uw wil ik steeds loven in daad en in woord,
Tot straks in volmaaktheid mijn lied wordt gehoord.

K.

De roeping van het Baptisme.

REFERAAT gehouden op de eerste Provinciale landdag te Harlingen
door S. v. D. WERF.

Zeer geliefde Br. en Zrs.

I. Het verblijdt mij ten zeerste op dezen eersten Landdag der Friesche gemeenten van geloovig gedoopten tegenwoordig te mogen zijn; doch tevens stemt het mij tot grooten ernst.

En het kan ook niet anders of elk der aanwezigen, die een hart van God ontvangen heeft, om op te merken, is niet naar Harlingen opgetrokken alleen om te genieten, maar hij heeft gevoeld den ernst der tijden, die dwingt zich aaneen te sluiten, en die heeft tevens begrepen, hier met geen menschenwerk, maar met Gods werk te doen te hebben, die ons samenroept met zijne bijzondere bedoelingen.

De meesten uwer zullen mij geredelijk toegeven, dat alles er op wijst, dat we leven in het „*Laatste der dagen*" waarin we zullen kunnen verwachten.

1. Dat de groote afval zal komen.

2. Dat de laatste bazuin zal blazen die een helderen krachtigen klank zal voortbrengen, nl. een scherp en helder belijnd evangelie dat verkondigd zal worden.

Groot is de aanhang der Chr. Religie, en de z. g. n. *zicht*-bare kerk van Christus telt hare aanhangers bij millioenen. En gewis ook in ons vaderland heeft de overheid, met den wil van hare Cristelijke onderdanen

rekening te houden, ja zelfs de meerderheid der regeerende personen in ons vaderland behoort tot het belijdende deel des volks.

Zouden echter onze vaderen van den *Tachitg-jarigen oorlog* hunne oogen openende, zich kunnen verheugen over onze gechristianiseerde maatschappij? Zij, die goed en bloed feil hadden om den Heere hunnen God te kunnen dienen, niet zooals de *moederkerk hen dwong*, maar naar het *onfeilbaar Woord van God.*

Zeker ons volk is voor een groot deel opgenomen in de *zichtbare* kerk van Christus, maar God alleen weet welk groot procent uitgezift zal worden in den dag des oordeels door de engelen, degenen nl. die niet tot de levende gemeente van Christus behoorden, en met eenen ingebeelden Hemel naar de hel gaan, omdat zij niet aan den eisch beantwoordden: *Indien iemand niet wederom geboren wordt, hij kan het Koninkrijk Gods niet zien.*

Hoe is die toestand zoo gekomen. We noemen u twee hoofdoorzaken. —

1. *Het pausdom van den Heidelbergschen Catechismus*
2. De *tuchteloosheid.*

II. Wat bedoelen we met het pausdom van den Heidelbergschen Catechismus?

Wanneer een zondaar tot God bekeerd wordt en komt tot het licht, dan hebben we bij ons zelven en anderen opgemerkt, dat deze niets liever wenscht, dan in de wegen des Heeren te wandelen. Deze weg gaat opgaande naar het licht toe en steeds afleggende en aandoende. Heden laat God ons dit zien en morgen weer iets anders, en dikwijls door moeite en ziekte en zorgen, worden wij als Gods diamant geslepen, om steeds schitterender glans voort te brengen.

Maar stelt u voor dat iemand twee jaren op den weg des levens wandelende plotseling zegt: ziezoo nu ben ik volmaakt, wat zou er dan gebeuren? De stilstand op den weg zou doodelijk zijn voor zijn geestelijk leven, en zijne gebreken kans geven op te wassen en hem over het hoofd te groeien en te doen verstikken.

Gij zult vragen, wat wilt ge met dit beeld zeggen. Deze bekeerde mensch is het beeld van de in de reformatie geboren kerk van Christus. Uitgeleid door een Joh. Huss, Marten Luther, Joh. Calvijn en andere Godsmannen, uit de Roomsch-catholieke kerk, stond de jeugdige gemeente des Heeren; nog met de windeldoeken van on- en bijgeloof omslingerd, wachtende op nadere openbaringen Gods om in de rechte wegen des Heeren te wandelen.

En de Heere liet zich niet onbetuigd aan Zijn volk. Voortdurend gaf God meer licht in de duisternis.

Liet de groote Luther mis en altaar nog in de kerk blijven en hield hij nog vast aan vele Roomsche dwalingen! Calvijn leidde de kudde verder en deed ook deze dingen verdwijnen. Zoo zou de kerk van Christus voortgeleid zijn geworden, was niet de mensch zelve in den weg getreden.

Zie daar slaat een uit het volk, zijn hand aan den wagen, meenende dat de arke Gods zoude vallen.

Door omstandigheden, die we hier niet nader zullen noemen, komen eenige Broeders te Heidelberg samen en stellen naar de inzichten dier tijden en naar het licht dat God hun tot zoover had geschonken eene geloofsbelijdenis op, nu de *Heidelbergsche Catechismus.*

Deze geloofsbelijdenis was eene juiste *fotografie* van de nog jeugdige kerk van Christus. De foto dagteekent uit het jaar 1572.

O, Broeders van Heidelberg, had onder uwe geloofsbelijdenis geschreven, *„laat ons tot de volmaaktheid voortvaren,"* *meer* nog had de Heer zijne gemeente te leeren; nog was zij niet geheel gezuiverd van de dwalingen der Roomsche kerk.

Wat is nu gebeurd? Dit beeld, deze foto der algemeen christelijke kerk uit het jaar 1572 is gedrukt en herdrukt en.... tot grondwet der gemeente des Heeren verheven.

Groef men voorheen in het eeuwig blijvend *Woord* en liet God steeds nieuwe bronnen ontdekken; nu was alleen echt *die* verklaring der Heilige Schrift, die strookte met den Heidelbergschen Catechismus, en werd Gods woord aan menschenwerk getoetst.

De ontworstelende, strijdende, opbloeiende, zich uit de slavenketenen van on- en bijgeloof losrukkende kerk, werd door die geloofsbelijdenis een slagboom voor de voeten geworpen.

Nimmer zullen we ooit die broeders gaan bedillen, die dit werk door den drang der tijden verricht hebben, maar, gelijk de koperen slang die Mozes in de woestijn verhoogde tot genezing der gebetenen, later werd verafgoodt door het volk, zoo is ook dit werk der Heidelbergsche broeders, in den nood der tijden samengesteld tot eenen afgod der kerk verhoogd.

Zij is het *halt* voor de gemeente geworden, en de nog niet overwonnen dwalingen, zijn tot op den huidigen dag gebleven.

Laat ons zien hoe het ging.

III. Zooals we weten was de eenige *poort* om in de gemeente des Heeren binnen te gaan *Jezus Christus.*

Wie deel aan den Verlosser had werd gedoopt (begraven tot Zijn dood) en in de gemeente des Heeren opgenomen.

Eene tweede deur bestond en bestaat niet. De Heere Jezus zegt: „Ik ben de deur, wie van elders inklimt is een dief en een moordenaar.

Door den afval der kerk, is de *poort* gesloten geworden en met distelen dichtgegroeid en werd er een *poort* in den wand uitgehouwen nl. de *poort der erfelijkheid.*

De opneming der kinderen in het verbond der genade en de nagebootste doop der geloovigen n.l. de kinderbesprenging.

In den tijd der reformaties werd de dichtgegroeide deur der genade opengebroken en de schapen geleid door den Eenigen Herder, stroomden daarbinnen maar..... de poort gemaakt door de Roomsche pausen werd niet dichtgemetseld. Door deze poort der erfelijkheid werd de zichtbare kerk van Christus met duizenden leden vergroot, die nooit verlossing hadden ontvangen. Daardoor werd de noodzakelijkheid van bekeering en wedergeboorte ten achter gesteld bij het voorrecht geloovige ouders te bezitten: want door deze poort der erfelijkheid kwam men vast

en zeker in de gemeente en aan de tafel des Heeren.

En de gevolgen?

Groote tuchteloosheid in de gemeente en ontevredenheid van velen, die met leede oogen moesten aanzien, dat de wereld van elders binnenklom...... tot eindelijk de toestand onhoudbaar werd en velen zich afscheiden, die zich gereformeerden noemden.

Zou het met dezen beter gaan?

Helaas het stuk menschenwerk werd medegenomen en daarmede bleef de poort *erfelijkheid* bestaan, en was het slechts een kwestie van tijd om ook in deze gemeenten dezelfde toestanden te doen heerschen.

Helaas de zichtbare kerk van Christus is in barensnood, het gist en kookt. Uiterlijk vertoon doet haar den naam behouden. Hare leden, meer bekend met politieke zaken, dan met de geestelijke gaven, tracht door politiek de macht te behouden of te verkrijgen, terwijl toch de discipelen des Heeren geroepen zijn het evangelie der genade te verkondigen.

We hebben straks gezegd, dat er twee dingen zullen gebeuren nl. 1e de groote afval, die reeds komende is, en naar we verwachten is spoedig de tijd daar, dat de kerken hare mannetjes zullen zien uitleveren om mede de groote afval te vormen. Bah! zullen ze worden van een godsdienst waar ze part nog deel aan hebben, die voor hen vorm en nog eens vorm is. Maar — er zal nog iets gebeuren. De laatste bazuin zal klinken en zal een helder en zeker geluid voortbrengen.

In de laatste tijden heeft God gesproken en enkele mannen licht gegeven voor de dwalingen der kerk. Deze mannen heeft God den moed gegeven in het geloof den slagboom van Heidelberg te verbreken en de kinderen Gods te wijzen op de dwalingen, die eeuw in eeuw uit haar groei hebben belemmerd.

Veracht worden ze die *dompelaars*, maar gelijk de geuzen hun scheldnaam tot hun eere naam verhieven, zoo rekenden ook deze koene strijders hun naam voor eerenaam en noemden zich *dompelaars* of *Baptisten.*

Heerlijk de taak door God aan deze discipelen des Heeren opgedragen.

Wanneer Elia meent alleen overgebleven te zijn, als degene die de knie voor Baäl niet gebogen heeft, dan roept de Heere hem toe: Ik heb nog 7000, die de knie voor Baäl niet gebogen hebben.

Nog eens, heerlijke taak, Br. en Zusters Baptisten, die gij hebt te vervullen. God zal u toonen, dat Hij nog duizenden in de zichtbare kerk heeft overgelaten, die de knie niet hebben gebogen voor menschenwerk, maar in waarheid door genade zijn binnengegaan en nu God wenschen te dienen, alleen naar Zijn Woord.

De laatste bazuin zal klinken over heel de wereld en ik geloof dat de Baptisten mede geroepen zijn, die bazuin een schel en zeker geluid te geven.

Immers wat komt er van het evangeliseeren éener kerk terecht wier leden voor een groot deel Christus zelf niet kennen.

Maar de *geloovig gedoopte Christen* kan het volmondig ieder sterveling toeroepen, „bekeert u, waarom zoudt gij sterven". Niet door de besnijdenis in het vleesch, maar door de besnijdenis des harten zult ge deel kunnen krijgen aan die eeuwige zaligheid.

Maar Brs. en Zrs. ons aangezicht wordt schaamrood bij het bedenken van deze dingen, en is het niet tijd, meer dan tijd, ons te verootmoedigen voor den Heere en alle flauwhartigheid en wereldsch gezindheid te belijden en de bazuin aan den mond te zetten?

„Wanneer de wachter het zwaard ziet komen en „blaast niet op de bazuin, zoodat het volk niet is „gewaarschuwd, en het zwaard komt en neemt een „ziel uit hun weg, die ziel is wel in zijn ongerechtig„heid gestorven, maar zijn bloed zal ik van uwe hand „eischen."

Zie hier Brs. en Zrs. waarom we als Baptisten er zijn en ik moet bekennen eendeels schaam ik mij zoo weinig mijne roeping mij bewust geweest te zijn, anderzijds — mijn hart springt op van vreugde bij hen te mogen behooren, die door de poort der genade binnen gingen en met hen zijn begraven door den doop tot zijn dood, om met Hem weer op te staan en in nieuwigheid des levens met Hem te wandelen.

Brs. en Zrs. hoe zullen we de kinderen Gods waarschuwen, die van ouder tot ouder reeds deze dwalingen als met de moedermelk hebben ingezogen?

Gij zult zeggen, onze gemeenten zijn klein en weinig in getal, doch...... één wakende wachter kan eene geheele bezetting voor gewissen ondergang behoeden.

Laat ons niet ledig staan aan de markt den tijd uitkoopen in plaats van te dooden. Onze gemeentelijke arbeid gelijke niet op eene militaire manoeuvre maar op een werkelijk oorlogstooneel. Laten alle meeningverschillen wegvallen, alle gelederen zich nauw aaneensluiten en een meer stipt gehoorzamen komen aan koning Jezus bevelen.

Dat geve de Heer.

ONZE 31ste ALGEMEENE VERGADERING

DER

Unie der Gemeenten van gedoopte Christenen

in NEDERLAND,

gehouden 12 en 13 Juli

te STADSKANAAL.

2en Dag.

't Was prachtig weer, alleen een beetje warm; en hoewel de menigte in de schaduw der boomen vóór de kerk stond, lokte de herinnering aan de zonnekoestering van den vorigen dag niet uit om binnen te treden: voor dat het handsignaal daartoe het onverbiddelijk teeken gaf, terwijl de welbekende klanken van het Kroningslied daarbinnen magnetisch meewerkt om allen met lichten, vluggen tred naar hunne plaatsen te zien komen.

Toch scheen men medelijden met ons te hebben, want daarbuiten aan 't venster deed een werkman zijn best om een ruit te verwijderen; die al spoedig rin-

kinkelend naar beneden viel, en toen br. D. merkte, dat dit inbrekerswerk verademing gaf aan de aanwezigen, vervijfvoudigde hij die uitkomst, door nog hier en daar en gindsch en ergens een ruit te verbrijzelen, waardoor de frissche lucht toegang verkreeg, die dankbaar genoten werd.

Broeder G. de Vries liet zingen Psalm 103 : 1; las I Pet 2 : 11, 12 en sprak een kort woord tot inleiding om vervolgens mede te deelen, dat de stemming had uitgewezen, dat de aftredende leden voor de Commissie etc. allen met groote meerderheid herkozen waren, en op de vraag vervolgens of zij genegen waren, de benoeming weer te aanvaarden, verklaarden zij zich allen daartoe van harte bereid.

Nadat de Vergadering hun nog staande toegezongen had Ps. 134 : 3, trad broeder van Beek op als Voorzitter, gaf zijn blijdschap te kennen, dat hij nog weer de Unie mocht dienen, beveelt zich in de voorbede aan en spreekt den wensch uit: dat, gelijk de N.-Testamentische gemeente betaamt, ééndracht ons samenbinden moge opdat stroomen des H.-Geestes ons mogen vervullen en groote dingen mogen geschieden door het ons opgedragen werk.

Een schrijven van br. Beudeker uit Düsseldorf werd dan voorgelezen, waarin deze ons vermeldde o.m. gaarne in ons midden te willen zijn, maar dat hij wegens een ongeval in 't Hospitaal moest verblijven. Vervolgens nog een schrijven van br. J. Katuin uit Amerika, die hoewel verre van ons, toch aan ons denkt, ons zijne hartelijke groeten zendt en hoopt, dat wij mogen voortgaan in den strijd tegen ongeloof, Kerkisme en Satanswerk, waarna onze aandacht gevraagd werd voor het

Referaat

van br. v. Beek over „De Zonde" waarin ons op duidelijke Wijze a) de Oorsprong, b) Aard en Wezen en c) de ontzettende werking en gevolgen der zonde werden geschetst, en er op gewezen dat men alleen door Christus er van verlost kan worden. Men leze 't straks met aandacht in „De Christen". De

Gemeente Voorstellen

waren nu aan de orde en door br. de Boer van Amsterdam werd No. 1 ingeleid die 't gewenscht achtte om meer verscheidenheid van lectuur in ons Orgaan te vinden. De Redactie, die 't overigens al druk heeft, diende door andere broeders meer geholpen te worden. Br. v. Beek acht die zwarigheid opgelost, wanneer de Voorgangers niet slechts beloven, maar zich verplichten, om de beurt, een voorstuk te leveren. Br. J. Enter meent, dat 't niet juist vóórstukken behoeven te zijn, maar ook andere stukjes een plaatsje moest worden gegund. Algemeen werd dit goed gevonden, als de verplichting nu maar nagekomen wordt. Een

Telegram

van hulde aan H. M. de Koningin wordt nu voorgelezen en geestdriftig door de Algem. Verg. goedgevonden, ter verzending. Het luidde:

De Unie van Gemeenten van gedoopte Christenen in Nederland alhier vergadert in grooten getale, afgevaardigden uit vele deelen des lands, brengt Uwe Majesteit hare eerbiedige hulde — met de bede tot God Almachtig, dat het H. M. door Gods genade gegeven worde een lang en gelukkig leven met Z. H. den Prins der Nederlanden en de Prinses Juliana — tot heil van land en volk.

Stadskanaal 13/7—'11 N. v. BEEK Voorz,
B. ROELE8 Secret.

No. 2. der gemeentevoorstellen van Amsterdam werd ingeleid door br. Zerbst, het betrof berichten van den Zendingsarbeid om Zendingsijver op te wekken.

Br. Mascher, Director van de Kameroenzending uit Duitschland, kreeg hierop 't woord en sprak zijn dank uit voor de Hollandsche medewerking aan dien gezegenden arbeid, die aanvankelijk met groote moeilijkheden gepaard ging, zoodat van 19 arbeiders, daarheen gezonden, in 10 jaar 8 gestorven en 6 invalide geworden waren; maar later werd het werk zoo begunstigd, dat in de laatste 10 jaar van 60 arbeiders slechts 3 gestorven waren, terwijl 14 't klimaat niet konden verdragen, maar de anderen nog werkzaam kunnen zijn. De behoeften waren echter ook steeds grooter geworden, zoodat zij in de 1e 10 jaar van f 2.000—f 13.000, maar in de volgende 10 jaar van f 13.000—f 70.000 stegen en op 't heden elken morgen die aanbrak f 300 à f 400 vroeg. Daar evenwel de arbeid verre van vruchteloos was (door een broeder werden 't laatste jaar nog 54 geloovige belijders gedoopt en nieuwe Zendingstations worden opgericht tot in 't hartje van Kameroen) is ook de offervaardigheid toegenomen; en als menschen 't soms vergaten, had God de harten wonderbaar geneigd, zoodat in den nood voorzien werd langs een weg, waar men 't niet verwachtte. Zoo kwam eens, toen in de kas die f 1500 bevatten moest om in het noodige te voorzien nog f 900 ontbrak, een onbekende heer, om te informeeren naar den stand der zaken, en geheel onverwachts in eens f 11.000 gaf voor dit doel.

En, wat nu de gevraagde berichten betrof, aangaande den door Holland behartigden inlandschen Evangelist „Amos", verklaarde br. M. zich gaarne bereid, om elke drie maanden een kort bericht dienaangaande aan de Redactie te zenden, ter opname in „De Christen", terwijl ook de „Heidenmission", van welk blad 21.000 exemplaren verspreid worden, door ieder gratis kan worden verkregen.

Amsterdam verklaart zich hiermede voldaan; br. Leenstra van Workum vond een appart blaadje gewenscht, waarop br. van Beek antwoordt, dat zulks vroeger reeds beproefd was, maar geen levensvatbaarheid bleek te hebben. Eindelijk werden door br. M. eenige adressen opgenomen aan welke „Unsere Heidenmission" zal gezonden worden, terwijl br. H. Enter voor de Engelsche Congo-Zending dezelfde vrijheid vroeg in „De Christen". De

Pauze

met koffiebevel en vrije wandeling, na het zingen van

„Grijp toch de kansen",

was al weer even welkom als den vorigen dag en

weldra zag men de Unie-Verg. in groepjes verdeeld, gezellig koutende op den weg wandelen om daarna met frissche belangstelling te luisteren naar het

Referaat

van br. Planting over „De Gemeente het lichaam des Heeren", waarin de goede verhouding der gemeente tot haar Hoofd en de dure verplichting van de leden tot elkander ons werd uiteengezet. Ook dit Referaat werd om zijn practisch belang waardig geacht in „De Christen" te worden opgenomen, zoodat wij er hier niet meer van behoeven te vermelden.

Voorstel

No. 3 werd nu door br. Zerbst ingeleid, die er op wees, hoe met betrekking tot de gemeente Heeg besloten was, een onderzoek in te stellen door de Commissie naar een te beroepen Voorganger, die voor 't eerst in 't ambt treedt; en hoe nu daarvan niets vermeld is aangaande br. Weenink, die blijkens een schrijven in „De Christen" ruime gedachten koesterde over het toelaten van ongedoopten bij 't Avondmaal; terwijl ook onlangs onze jonge broeder Louw een vreemde gedachtengang openbaarde, die wel tot zoodanig onderzoek noopt.

Door de Commissie werd hierop geantwoord, dat genoemd besluit volgens notulen slechts een motie van wenschelijkheid is, en zij dus het verzoek van betreffende gemeenten moet afwachten, als wanneer zij ten allen tijde bereid is, daaraan te voldoen; maar zij is geen heerschende macht.

De vraag

van Deventer over onze verhouding, die tegenover de hedendaagsche z.g.n. tongen- of geestesbeweging behoort in acht genomen te worden, werd door br. Brandt toegelicht, en gaf aanleiding een reeks verschillende bezwarende mededeelingen, door br. Visscher uit Sneek, door br. v. Meerloo uit Amsterdam, door br. Mascher uit Duitschland en anderen; br. die de zaak bij ervaring kenden en die hierop neerkwamen, dat de z.g.n. Pinksterbeweging een namaaksel is van 't werk des H. Geestes, met haar onverstaanbare klanken, 't tegenovergestelde van den Pinksterdag, met haar voor buitenstaanden geheime vergaderingen duidelijk onbijbelsch (I Cor, 14 : 22—25) en naar hare vruchten te oordeelen, niet uit God. In 't Buitenland is reeds veel verwarring en verwoesting aangericht door deze beweging, zoodat 't dus geraden is, zich zoover mogelijk van deze z.g.n. Spaden-Regen af te houden, die eerst in waarheid met Israëls herstelling kan worden verwacht.

In Duitschland, zoo verhaalt br. Mascher, heeft men de zaak ernstig, biddend, en grondig onderzocht, omdat men niet tegen God wilde strijden en men is tot de conclussie gekomen, dat 't niet uit God is, zoodat men zich er openlijk tegen heeft verklaard, waardoor menigeen bewaard is gebleven, anderen echter, die zich niet lieten waarschuwen, droevige ervaringen hebben opgedaan.

Br. Roeles, met dit alles nog niet tevreden, stelt voor een onderzoek bij Polman in te stellen, en het resultaat daarvan in „De Christen" te plaatsen, maar de meesten achtten dit overbodig, en wordt de volgende motie aangenomen.

„Gehoord hebbende de toelichtingen aangaande het karakter en de openbaring der z.g.n. tongen- of geestesbeweging, acht de Vergadering, dat wij ons van alle gemeenschap met die richting geheel en beslist behooren verre te houden."

Nog vraagt br. de Wit van den Haag, hoe wij moeten handelen als een bij genoemde beweging bekeerde en gedoopte tot ons wil overkomen. Br. Planting meent, dat dezulken na ernstig onderzoek als gedoopt moeten worden beschouwd, br. Kuipers vindt dit lijnrecht in strijd met de aangenomen motie en verklaart zich daar tegen, waarop echter niet verder werd ingegaan, en komt aan de orde het voorstel:

Exloërmond over de toevoeging aan de Doopsformule, toegelicht door br. J. Huizenga.

Sommigen zijn hier beslist tegen, omdat 't niet Schriftuurlijk is, en een zeker wantrouwen in den doopeling te kennen geeft, anderen vinden 't geheel onnoodig, omdat toch immer zonder belijdenis niet gedoopt wordt; terwijl ook eenigen verklaren den doop reeds lang zoo bediend te hebben, maar omdat 't een zaak van ondergeschikt belang was, werd besloten, ieder volkomen vrij te laten, het al of niet te doen. Eindelijk kwam het

Nagekomen voorstel,

ingeleid door br. J. Huizinga over 't kiezen van een Voorzitter door de Algem. Verg. Spr. betuigt, dat 't niet is om de Commissie of één harer leden terug te zetten, maar aangezien de gaven ongelijk verdeeld zijn, is niet iedere broeder evengoed geschikt als Voorzitter de Vergadering te leiden.

Harlingen en Sneek juichen dit toe, br. Roeles vraagt of een President, of een leider, enkel voor de Vergadering, bedoeld wordt, Kosmeijer wil één van de Commissieleden gekozen zien. De Commissie zelf oppert 't bezwaar, dat iemand, die niet in de Commissie zitting had, moeilijk als leider kan optreden, en vindt eenige liefdeloosheid in 't voorstel, en zoo ontspon zich een levendige discussie, die eindelijk op een stemming uitliep, waardoor besloten werd, het voorstel te wijzigen naar de Duitsche methode, waar een Voorloopige Voorzitter naast de Commissie voor de dagen der Conferenz, volgens mededeeling door br. Planting gekozen wordt. Een

Telegram

als antwoord van H. M. de Koningin, leidde de gedachten van dit minder aangename onderwerp af. Het luidde als volgt:

„Hare Majesteit draagt mij op U allen Hoogstderzelve dank over te brengen voor haar en haar huis".

Dit gaf aanleiding tot een spontaan uit volle borst aanheffen van

„Wien Neerlands bloed"

terwijl 't laatste vers plechtig staande gezongen werd.

Nog eens moest de Secretaris uit eigen beweging zich in 't boetekleed vertoonen om te belijden, dat 't een fout geweest was, toen hij Solicitanten opriep ter aanvulling der vacature van „Reizend Prediker": zoodat vooralsnog geen keuze kon plaats hebben; en een andere regeling in dezen moest worden getroffen; en daarna sprak br. v. Beek nog een kort

Slotwoord

en bracht daarin dank aan al de aanwezigen, dat zij zich, niettegenstaande de warmte, zoo ordelijk gedragen hadden; en aan de Gastvrouw (de Gemeente) dat zij ons zulk een voortreffelijke ontvangst bereid had; en besloot met een zegenwensch voor haar en haren Voorganger op den arbeid in 't Godsrijk en voor de Gemeente waarna br. Brandt van Deventer met dankzegging besloot.

Enkelen waren reeds vertrokken; anderen namen nu afscheid; maar de meesten waagden zich nog eens in „De Leeuw", waar 't al weer als in 't Vrederijk toeging; en allen zich beijverden om op te ruimen wat de keuken opleverde.

Br. de Vries van Workum, die gaarne langer bleef, maar zijn kameraad niet alleen wilde laten gaan, nam afscheid met de woorden:

„Frjiednen, wij ha 't goed hjir hoan
Mar gjin weer nei us eigen loan
Wont Friesloan leit us boppe ol
Dat is mar, wat ik sisse wol".

woorden, die natuurlijk elk „oprjochte Fries" ter harte gingen.

Aan tafel werden wij uitgenoodigd, allen naar eene richting te zien, waar br. Folkers met zijn photographietoestel stond om de heele Vergadering op te kieken, zoodat nu weldra de 150 portretten der aanwezigen allen bijelkaar te koop zijn voor den geringen prijs van f 0,60, voor de eerste 100 bestellers.

Br. Huizinga, die de collecte aanbeval, bracht de fabel van de trouw kerkgaande cent en de godsdienstig gerande zilverstukken in toepassing; die misschien menige „God met ons" naar de schaal deed wandelen om de rekeningen te betalen en daarna ging 't nog eens naar het kerkgebouw om de

Volkssamenkomst

bij te wonen, die door br. v. Beek ingeleid werd met gebed en lezen van een gedeelte van Joh. 5; waarna al spoedig 't woord gegeven werd aan br. Mascher, die, door br. Planting vertaald, ons zeer aangenaam bezig hield; eerst over eigen toebrenging tot, en 't lijden van Jezus en dan nog eens over zijn „Kameroenzending", waarmee deze Duitsche broeder als samengegroeid schijnt te zijn. Hij vertelde nog o.a., hoe een Luthersche heer, gehoord hebbende, dat sommige Baptisten zich bezorgd maakten over de opofferingen, die men liever de groote stad Berlijn had zien ten goede komen: f 150.000 voor den arbeid had gegeven en gezonde woningen had laten bouwen voor de zendelingen, welk voorbeeld den ijver der Baptisten ten goede was gekomen.

Vervolgens kwam nog eens aan 't woord Dr. M'Caig, die door br. Weenink vertaald, ons zijn vreugde te kennen gaf, dat hij ook deze slotvergadering mocht bijwonen, omdat het Evangelie hem sinds lang dierbaar was, dat hoe simpel (eenvoudig) ook, toch God tot Auteur, en Jezus tot onderwerp had; en een Evangelie des eeuwigen Koninkrijks, des *waren Vredes* en der *heerlijkste Verlossing* was, zoodat gelukkig waren degenen, die 't als Paulus *mijn* Evangelie konden noemen, om er mee te leven en te sterven.

Na een slotwoord door br. Karssiens en dankzegging door br. Weenink, had in en buiten de kerk een druk afscheidnemen plaats, om dan weer net tijdig 't logies te bereiken. En of nu allen den volgenden morgen naar huis teruggekeerd zijn, of nog bezoeken hebben afgelegd, kan ik niet precies zeggen, maar dit weet ik wel, het was weer prachtig weer, alleen een beetje warm, maar dat zal geen oorzaak zijn, dat wij een volgend jaar vreezen zouden om zoo God wil in Amsterdam te komen.

Haulerwijk, Juli 1911. K. KUIPERS.

World Alliance Philadelphia.

19—25 Juni 1911.

(Slot.)

De geheele vergadering had ruim 3½ uur geduurd en werd ruim elf uur gesloten door staande te zingen „Praise God from who all blessing flush" (Prijst God van wien de zegen daalt.)

Als een bewijs, dat de belangstelling tot het bijwonen der vergaderingen overgroot was, mag zeker wel dienen het feit, dat de volgende morgen bijna één uur voor den aanvangstijd de trappen van den tempel, de groote breede stoep en een gedeelte van de publieke weg opgepakt was met begeerigen om zoo spoedig de deuren geopend werden binnen gelaten te worden.

Het is mij niet mogelijk alles weder te geven wat in de morgensamenkomst gesproken werd door de drie sprekers.

Mr. Joh. Clifford (Engeland) Claus Peter (Duitschland) en Shaile Mattews van Illinois (U. S. of Amerika). De Hoofdschotel van de Dinsdagmorgen was de merkwaardige rede van Dr. Clifford. De algenoegzaamheid van het Evangelie was warm en ernstig, het pleidooi om de kostbaarheid van het Evangelie, antwoord gevende op elke vraag opwellende uit het naar rust en vrede zoekende hart. Natnurlijk drong spreker er met ernst op aan, dat er in onze Baptisten-gemeente alom plaats blijve en *alleen* plaats blijve, voor dat Evangelie, algenoegzaam voor ieder en onder alle omstandigheden. Het beperkt aantal gedrukte exemplaren van deze rede was in minder dan tijd verdwenen onder de ruim 6000 hoorders, die opgekomen waren en staande werd gun-

stig beschikt op een voorstel uit de vergadering om nog 50,000 exemplaren te laten drukken ter verspreiding.

De twee volgende sprekers sloten zich bij het gehoorde aan in hun verschillende onderwerpen.

Het Evangelie algenoegzaam Individueel.

Het Evangelie algenoegzaam voor de samenleving.

De middag van dienzelfden dag een groote meeting in het belang van Jonge-lieden-werk en des avonds weder voordracht van twee belangrijke onderwerpen: „Persoonlijke levende kennis van God“ en de geestelijke beteekenis van (wij zouden zeggen) de beide sacramenten.

Zooals het Congres werd aangevangen, was de voortzetting van dag tot dag en van den morgen tot den avond. Evangeliearbeid en Zendingsarbeid werd beiden warm bepleit, en de groote samenkomst voor vrouwen Woensdagnamiddags bewees duidelijk dat de zusters in ijver voor arbeid voor hun meester niet achter stonden bij de broeders. Mevr. Russel—James van Londen vertegenwoordigde the Home Mission Work of Englich Bapt. Wome. Mevr. Manie C. Keny was tegenwoordig als secretaresse van The Baptist Zenana Mission, Rusland, Bulgarije en Nieuw-Zeeland waren mede vertegenwoordigd en zeker de belangrijkheid der Zusterarbeid is duidelijker dan ooit te voren aangetoont in de warme toespraken dien middag gehouden.

De avondmeeting was eenigermate een voortzetting van de morgenvergadering met het zelfde onderwerp, nu door andere sprekers behandeld.

Ook nog de Donderdagmorgen werd gedeeltelijk gewijd aan hetzelfde onderwerp, namelijk de evangeliseering der wereld. Gedurende den morgendienst kwam Rev. J. H. Shakespeare de secretaris van het Wereld-Congres aan het woord. Zijn taak was om voornamelijk de Russische afgevaardigden voor te stellen. Rev. Shakespeare riep hen op één voor één en gaf een kort overzicht van hun persoonlijken strijd en vervolging. Een oude man, 70 jaren oud, was een stoere stevige Kosak, die gediend had in den Krimoorlog, hij had reeds meer dan 20 jaren doorgebracht in de gevangenis om zijn geloof en had meer dan 2000 bekeerden gedoopt. Tachtig malen was hij reeds veroordeeld geweest om de Evangelies en de prediking der Baptistische beginselen. Buitendien was hij enkele jaren als banneling in Siberië geweest.

Een ander Russische broeder wachtte de gevangenis zoo spoedig hij terugkeerde in zijn eigen land. Voor een ander beteekende de terugkomst verbanning naar Siberië, enz. enz. Een der Russische afgevaardigden deelde mij persoonlijk aan tafel mede, dat minstens 4 spionnen of Detectives door den Czaar waren gezonden naar het Congres om op te letten of door een der afgevaardigden iets zou gezegd worden waardoor de Regeering en de Russische kerk zou beleedigd worden. Deze broeder had reeds twee van hen herkend op het Congres en wist, dat er nog twee van de strenge detectives gezonden waren.

Aan het einde der vergadering werd een beroep gedaan op de beurs der Baptisten alom, ten behoeve van een school voor deze jonge Christenen in Rusland en werd de niet onaanzienlijke som van 100.000 Dollars op het budget geplaatst. Als een bewijs van warme sympathie voor de beproefde Russische Baptisten, werd in minder dan een uur staande de vergadering voor 70.000, zegge *Zeventig Duizend Dollars* geteekend, voorwaar een niet onaanzienlijk bedrag 175.000 Gulden in onze Hollandsche munt!

Het programma werd in volgorde afgewerkt, ook de volgende dagen. Vrijdagmiddag concert in een der vele zalen van de grootste winkel te Philadelphia bij de firma Wanemakers, en daarna een receptie in de tuinen van de hooge school van Pennsylvanië. Ontvangst door den Burgemeester dier stad en andere autoriteiten.

De afwerking van het programma heb ik echter niet bij kunnen wonen, reeds te veel was van mijn aanvankelijk herstel gevraagd en was het voor mij tijd geworden rustig huiswaarts te keeren en naar mijn geliefde kleine Hollandsche gemeente, alwaar ik juist tijdig genoeg aankwam om gezegend te worden in onze eigen gemeentelijke bidstond. Welk een verschil, van onder de duizenden wegkomende, onder de weinigen, maar ook om de zooveelste maal tot de ervaring te komen, dat des Heilands woord en belofte zoo waar is: „Waar twee of drie vergaderd zijn in mijnen naam daar ben ik in het midden.“ Haleluja!

De wereld-alliantie der Baptisten is weder voorbij, zal zij gezegende vruchten afwerpen in de toekomst? de Heer geve het. Moge er alom meerder plaats komen voor den persoonlijken arbeid van den H. Geest zelve en al dat uiterlijke en naar de wereld riekende verdwijnen, voornamelijk in die ontzaggelijke groote gemeente, waaronder met 2000 en meerder leden.

Er is veel goeds ontzachelijk veel goeds in het gebruik maken van de vrijheid ons gegeven ook in de keuze van middelen om menschen te bereiken en te overzien in de ontzachelijke financieele nooden maar aan de andere kant ook zeer veel waarin wij niet medegaan, en gelooven puur menschelijk is.

Als de Heer vertoeft te komen zal het volgende wereld-congres te Berlijn (Duitschland) zijn in 1916 en gekozen bij leven, Rev. Robert Stuart Mac. Arthur D. D. van New-York als President.

Juli 1911, Paterson U. S.

G. DE WILDE.

Errata.

De schrijver van het artikel „Het goddelijke en menschelijke in Jezus“ enz. in onze laatste twee nommers, verzoekt in het eerste gedeelte van zijn stuk, een paar zetfouten te verbeteren.

Het Duitsche woord über geschicht liche moest niet tusschen ( ) maar tusschen „ “ staan, dan heeft het alleen zin.

In dezelfde kolom regel 6 van onder af staat: „niet“ de geheele Kosmos — moet zijn: z i e t enz.

Berichten.

Br. Kuipers van Haulerwijk hoopt D.V. Zondag den 6 Aug. de Gem. te Groningen te dienen en br. Planting van Groningen desgelijks de Gem. te Haulerwijk.

Het adres van den nieuwen Secretaris der Gem. Groningen is: M. Mosterd, Winschoterdiep W.Z. 8a, Groningen.

Het adres van ondergeteekende is tot 13 Aug. te *Haulerwijk*. B. PLANTING.

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van A. K. te Stavoren voor M. de J. en J. S. alsmede voor advertenties van R. de J. f 2,22.

Br. verzamelaars, die nog betaling hebben te zenden, zullen 't ons gemakkelijk maken, wanneer zij zoo spoedig mogelijk daaraan voldoen.

N. van Beek.

Door Gods goedheid werd ons heden een welgeschapen DOCHTERTJE geboren.

L. JANSMA
B. JANSMA—HOFSTRA.

Haulerwijk, 24—7—'11.

** Ondertrouwd:

Pieter v. d. Werf
en
Wilhelmina Hulleman.

Sneek / *Deventer* 27 Juli 1911.

De huwelijksvoltrekking zal D.V. plaats hebben te Sneek den 12 Aug.
Adres: „Poortezijlen".

Heden overleed zeer plotseling, in den vrede van zijn Heer en Zaligmaker, onze Echtgenoot en vader

Gerrit Fabrie,

in den ouderdom van 56 jaar en 4 maanden. De hope der zalige toekomst bij Jezus vertroost ons.

WED. FABRIE—VAN VELDEN.
Kinderen, Behuwd- en Kleinkinderen.

Bergen op Zoom, 27 Juli 1911.

Zoo de Heer wil en zij leven hopen onze geliefde ouders

Cornelis Peters
en
Maria IJzinga

op den 12den Augustus e.k. hunne

25-jarige Echtverbintenis

te herdenken.

Dat zij nog lang voor ons gespaard mogen blijven is de wensch van hunne dankbare

KINDEREN.

Deventer, Bergpoortstr. 23.

Zoo de Heer wil en zij leven, hopen onze geliefde ouders

Siemon Postmus
en
Aaltje van der Werf

den 7 Augustus a.s. hunne

25-jarige Echtvereeniging

te herdenken.

Dat zij nog lang mogen gespaard blijven is de wensch van hunne dankbare

KINDEREN.

Harlingen, Aug. 1911.

No. 1267. VRIJDAG 11 Augustus 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post ƒ 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

GELOOFSLEVEN.

Wat vraagt het licht
Gereed ter kim te dalen,
Of iets op aard gewrocht werd bij zijn stralen!
Het gaf zijn glans, het deed zijn plicht.

Wat vraagt de bloem
Wanneer haar bladen welken,
Of honig werd gedronken uit haar kelken!
Zij heeft gebloeid: dat is haar roem.

Kust de avondrust
Het blad nu moegefluisterd;
Wat vraagt de nachtegaal of iemand luistert!
Hij zingt zijn lied: dat is zijn lust.

Werk! Mijmer niet!
Werk, wat ook 't loon moog' wezen;
Gestrooid is 't zaad! Wie zal de vruchten lezen?
Hij, die de blanke velden ziet.

A. PIERSON.

De zonde.

Referaat op de laatst gehouden Unie-Vergadering door N. v. B.

Ofschoon dit onderwerp voor veler gevoel en beschouwing minder aantrekkelijk of verkwikkelijk moge schijnen, zoo ligt toch de aanleiding — dit zal moeten worden toegestemd — helaas niet ver, om tot de behandeling er van te geraken. De zonde, zij is toch de vreeselijkste vijandin, de afschuwelijkste kanker onder ons menschelijk geslacht. Dagelijks komen we met haar in aanraking; rondom ons moeten we voortdurend de afschrikwekkende (ofschoon er helaas maar weinigen door afgeschrikt worden) werking en de verwoestende macht der zonde aanschouwen; en niet slechts om ons heen — zelfs *in* ons ontdekken we nog menigmaal het verderfelijk kwade der zonde. We worden gedwongen er rekening mede te houden; en gelukkig als wij het doen, en er de oogen goed voor open hebben. De zonde is niet alleen een openbare, maar ook een geheimzinnige vijandin van ons geslacht en van God.

Waar dit zoo is vlei ik mij met de gedachte, dat men het toch de moeite wel waard zal achten, eenige minuten het oor te neigen, naar een woord over

1. Den oorsprong;
2. Den aard en het wezen, en
3. De uitwerking of 't gevolg.

} der zonde.

Onwillekeurig als men verschijnselen als die der zonde ziet, rijst de vraag in ons op: waar kan dat verschijnsel toch wel z'n oorsprong hebben? In onzen tijd van veel onderzoek, vraagt men letterlijk naar alles. Van alles, hetzij oude of nieuwe dingen tracht men een specifieke, liefst wetenschappelijke uiteenzetting te vragen of te geven. Een onderzoek naar het kwaad is niet iets nieuws. Reeds sedert vele eeuwen heeft men er zich druk mede gemaakt, het kwaad in zijn afkomst en oorsprong op te sporen. Dikwijls geschiedde dat wijsgeerig of philosophisch, onder bijna alle volken der aarde, zoowel onder onbeschaafde als onder meer of minder beschaafde natiën. Overal is de zonde doorgedrongen en nergens op aarde kon men het kwade of booze wegdenken, of de aanwezigheid van hetzelve loochenen.

In de verschillende godsdienstvormen en plechtigheden der heidensche volken, zoowel in die der Indiërs,

als in die der Egyptenaren, zoo in de Grieksche mythologie als in den door God voorgeschreven eeredienst der Israëlieten komt in verschillende vormen en gestalten, het kwaad, dat in de wereld is op den voorgrond. Angst en vreeze voor de nadeelen, die de geheimzinnige macht van het kwaad kan berokkenen, vrees voor booze geesten en vertoornde goden, treft men overal aan, vooral bij de natuurvolken. En meer op Christelijk terrein is ook reeds van de vroegste eeuwen af geredeneerd en gephilosopheerd over de twee tegenover elkander staande elementen: goed en kwaad, evenals licht en duisternis. (Denk o. a. aan de Gnostieken der 2e eeuw onzer jaartelling). En tot heden toe is men het onder 't Christendom nog niet geheel eens over de tweeërlei opvatting of het kwaad als een scheppingsdaad Gods moet beschouwd worden of niet. Wij begeven ons niet op dat gebied van redeneeren en gissen, maar stemmen liever in met wat o.a. wijlen Ds. J. de Liefde verklaarde, die onder meer dit zeide: „De Schrift lost ons het vraagstuk van het ontstaan van het booze niet op, daarom zal dat voor ons aan deze zijde des grafs wel altijd een raadsel blijven." Ik denk dat dit de eerlijkste bekentenis is, die men kan uitspreken op dit gebied.

Wij vernemen echter uit de Heilige Schrift o. m. wel, dat het kwaad aanwezig was, toen God deze schepping te voorschijn riep; en dat het kwaad zich ook in deze schepping zoude vertoonen, dat werd reeds kennelijk uit de opdracht, welke God aan Adam gaf om den hof, waarin hij geplaatst werd, te b e w a r e n en om als een herder over het geschapene de wacht te houden, benevens ook de vermaning en 't verbod, dat God den mensch voorhield. Zoo leeren wij dan daaruit ook verstaan, dat de zonde niet haren oorsprong in den mensch of in Gods schepping heeft, en het booze niet tot het wezen van den mensch behoort, maar een vreemdsoortig bestanddeel is, aan hetwelk de mensch weer kan ontrukt worden, door Hem „die Zichzelven gegeven heeft voor onze zonden, opdat Hij ons trekken zou uit deze tegenwoordige booze wereld, naar den wil van onzen God en Vader" (Gal. 1:4).

De groote waarheid, dat de mensch onder de macht van een argelistigen vijand gevallen is, wordt door de geschiedenis van 's menschen val ons geleerd en door Paulus in 2 Kor. 11:3 bevestigd. Wij moeten alzoo onderscheiden tusschen het eigenlijke kwaad of satanisch booze, dat bestaat tegenover God, en tusschen de zonde des menschen, ofschoon die beiden, zooals we opmerken zullen, met elkander in 't nauwste verband staan.

De mensch is door met het kwaad in directe aanraking te komen, met het kwaad bezoedeld en door onwaakzaamheid en toegeven is hij onder de macht des kwaads bedolven en een prooi geworden van hem, die eigenlijk de verpersoonlijking van het kwaad is, n.l. de Satan. Daarom heeft onze Heiland dat wezen duivel of zooals hij in de taal der schrift heeft „diabolos, de menschenmoorder van den beginne genoemd (Joh 8:44), en Petrus beschrijft hem in zijn eersten brief als „wederpartij der geloovigen". De Anti-Christus, die niemand anders dan de vleeschgeworden duivel zal zijn, wordt dan ook genoemd: „de mensch der zonde, de zoon des verderfs" (2 Thes. 2:3).

In het booze, van welks ontstaan wij aldus niet ten volle ingelicht zijn, maar van hetwelk we wel weten, dat het een werk des Satans is, moet de oorsprong der zonde, die we nu nog in al hare verschrikkelijkheid in de wereld zien doordringen en heerschen, gezocht worden. Mitsdien behoort de zonde dan ook, in welken vorm gepleegd, tot het werk des satans, waartoe de mensch, die niet onder de leiding en heerschappij des Heiligen Geestes staat, zich helaas voortdurend leent. Vandaar ook, dat Johannes schrijft, dat de zoon van God geopenbaard is, opdat Hij de *werken des duivels* verbreken zou" (1 Joh. 3:8)

II.

Wij zijn gekomen tot ons tweede gedeelte: *aard en wezen der zonde.* In verband met wat we over den oorsprong der zonde gezegd hebben, is het licht te vermoeden, dat we bij de bespreking van dit punt, ook weer tot hem ons moeten keeren, dien we als de „menschenmoorder", die van den beginne zondigt en in zijn optreden tegen ons, bij het licht der H. schrift gezien, het meest bepaald den aard en het wezen der zonde blootlegt, leerden kennen.

Satan is de oorspronkelijke, de eerste zondaar. Hij moet voortijds een hoog heerlijk wezen geweest zijn, een groot vorst in de engelenwereld. En terwijl hij zoo hoog stond was zijn val ook zoo diep, zijn oordeel zoo verschrikkelijk. Hij sleepte waarschijnlijk in zijn val millioenen engelen met zich mede, die nu allen tot een zelfde oordeel zijn opgeschreven.

Volgens de meeste geloovige uitleggers der Schrift wordt in Ez. 28 : 12—17, onder het zinnebeeld van den koning van Tyrus, een treffende beschrijving gegeven van de heerlijkheid en voortreffelijkheid van dien Engelenvorst en van zijn diepen val. De volgende veelbeteekenende kenmerken worden daar genoemd: 1. Hij was volkomen geschapen; 2. hij was een overdekkende cherub; 3. een verzegelaar der som, vol wijsheid en volmaakt in schoonheid; 4. hij was in Gods lusthof geweest; 5. was eenmaal op Gods heiligen berg; 6. wandelde te midden der vurige steenen, die we in 't nieuwe Jeruzalem zien; 7. hij verhief zich als overdekkende cherub wegens zijne schoonheid; 8. hij zondigde, en derhalve verstiet God hem van zijn heiligen berg; 9. God wierp hem op de aarde om hem ten slotte in ketenen der duisternis te bewaren tot het oordeel.

Dit alles, zoo wordt terecht door verschillende exegeten opgemerkt, kan niet letterlijk op den koning van Tyrus toegepast worden, maar is eene beschrijving van den val des Satans, om een zinnebeeld te geven, ten einde den diepen val van Tyrus' vorst te schetsen. Op dezelfde wijze geschied zulks ook in Jes. 14:12—14, waar de val van Babels koning geprofeteerd wordt. Daar heet het dan: „Hoe zijt gij uit den hemel gevallen, o morgenster, gij zoon des dageraads! hoe zijt gij ter aarde neergehouwen, gij, die de heidenen krenktet, en zeidet in uw hart: Ik zal ten hemel

opklimmen; ik zal mijn troon boven de sterren Gods verhoogen, en ik zal mij zetten op den berg der samenkomst, aan de zijden van het noorden. Ik zal boven de hoogten der wolken klimmen; ik zal den Allerhoogste gelijk worden." Ofschoon dit nu toegepast wordt op den koning van Babel, is toch kennelijk de beschrijving van den hoogmoed en gruwelijke zelfverheffing tegenover den God des hemels, ontleend aan de algemeene gedachte, die aangaande den opstand van Beëlzebul tegen God in de Schriften des Ouden en des Nieuwen Verbonds uitgesproken wordt. De daemonologie (leer aangaande booze geesten) in het Nieuwe Testament is er eene breede omschrijving van. Onze Heiland zag den Satan als een bliksem uit den hemel vallen (Luk. 10 : 18).

Gerlach merkt bij zijne behandeling van Jes. 14 treffend op:

„De Koning van Babel is in de volgende profetische spreuk door vele geloovige en verlichte uitleggers met recht als type van den „Overste dezer wereld" (Joh. 12 : 31) aangezien geworden. In het rijk der geesten is satan de aanmatigende koning der koningen,*) de bedriegelijke morgenster (Lucifer), en dezen hebben de christelijke uitleggers terecht als het grondbeeld der profetische schildering erkend, wiens geweldige heerschappij en val (Luk. 10 : 18) hier nog slechts bedekt wordt voorgesteld." Zoo verklaren ook Dächsel en anderen.

Uit een en ander wat wij uit de Schrift citeerden, kan genoegzaam blijken, dat de doorgaande gedachte der Schrift is, dat de zonde een van voor de tijden der eeuwen voortwoedend en altijd hetzelfde kwaad is, dat door de duivelen en nu ook, helaas, door Gods menschen wordt voortgeplant van geslacht tot geslacht.

*) Denk hier ook aan Satans trotsche aanbieding bij 's Heeren verzoeking in de woestijn.

(*Slot volgt.*)

Op de wachtpost.

Een drievoudige cretiek op de hooggeroemde Zendings-wereld-Conferentie, die ten vorigen jare te Edinburgh plaats vond.

In een maandblad van den Bijbel-bond in Noord-Amerika, „The Bible Student and Teacher," dat te New-York uitgegeven wordt, bracht in een artikel een drievoudige critiek op bovengenoemde conferentie en het daarbij verhandelde, aan het licht:

„1. De daar uitgesproken erkenning van Rome als zuster-kerk, in plaats van haar te spreken als van een ontvallene aan de ware evangelische kerk, als van een bevriende, in plaats als van eene der evangelische waarheid vijandige, als van een echte tak van de evangelische kerk, in plaats van een belichaming van antichristelijke beginselen, — is tegen ernst en waarheid gekant.

Het is een trek van Jezuitische sluwheid geweest, toen de zending in Roomsche landen van het program der werkzaamheden geschrapt werd, om zich alleen bij niet christelijke volken te bepalen.

2. Het bij deze conferentie toegestane compromis (minnelijke schikking) met de verbrokkelende en verwoestende bijbelcritiek. Reeds in 't najaar des vorigen jaars greep de „Missionary Review" de zendingsconferentie op de volgende wijze aan:

Vele zendelingen hebben voor de conferentie hunne overtuiging en hunne ervaringen betreffende de vreeslijk verwoestende werking der „hoogere critiek" onder de heidenen op hun respectieve arbeidsveld, bloodgelegd door brieven. Maar tot hunne verbazing en erge ontrusting, werd er op hunne brieven geen acht gegeven, terwijl aan de woorden dergenen, die de moderne of liberale richting vertegenwoordigden, door de commissie wel plaats gegund werd in de gedrukte verslagen. Trots de gemotiveerde bewijzen van de schrikkelijke onheilen, die de „hoogere critiek" op het veld der zending gesticht heeft, welke bewijzen in de handen der commissie waren, schrijft Rev. Wright Hay na een zorgvuldige correctie der gedrukte mededeelingen aan de conferentie:

„Wij zoeken te vergeefs naar een woord van protest van de zijde der conferentie tegen de bijbel-critiek, die zulke verwoestingen aangericht heeft."

3. Het zwijgen der conferentie over het aanwezig zijn dier critische richting als van een werk des Satans, is bedenkelijk.

Een zendeling geeft zijn gevoel over die zwakke zijde der Conferentie op de volgende wijze lucht in een artikel in de „Bombay Guardian":

„Wij schrijven dit artikel onder de diepe overtuiging, dat geen wezenlijk groote overwinningen in den strijd tegen de machten der duisternis onder het heidendom te vermelden zullen zijn, zoolang niet deze satanische vindingen en 't drijven er van beslister aangegrepen wordt. Dr. Malbie heeft zeer treffend gezegd: Men vergete toch niet, dat de hevige strijd (op 't zendingsveld) niet is een strijd bloot tusschen nevens elkander loopende religie-systemen, *maar het is een strijd tusschen het rijk van Jezus Christus, den Heer der heerlijkheid en het rijk des satans*, de aartsvijand van Christus.

Het is een groote zege van den Satan in den tegenwoordigen tijd, dat hij het zoover gebracht heeft, dat men hem negeert of weg wil denken. Ja, bij de laatst gehouden wereldzending—conferentie, heeft een der redenaars zich verstout, de conferentie er geluk mede te wenschen, „*dat het geloof aan den satan en aan booze geesten, dat eens zoo'n nadrukkelijk kenmerk van de christelijke religie was, heden gelukkigerwijze bijna geheel verdwenen is*".

Men kan zich licht voorstellen, hoe zulk eene verklaring in de onderwereld begroet is en nog wordt, ongetwijfeld niet met beangstiging of schrik!

Zulk een zelfbehagelijke en lichtvaardige ontkenning van het bestaan en van de macht des satans is echter

noch op de leer der Schrift gegrond, noch wordt door de niet minder duidelijke feiten in de tegenwoordige heidenwereld gerechtvaardigd".

N. B. Daar wij ten vorigen jare op verzoek der Nederlandsche afgevaardigden naar bedoelde conferentie, de alleszins gunstige verslagen en mededeelingen van die conferentie in ons blad plaatsten, meenden we ook deze ernstige critiek te moeten opnemen.

Red

Voorbede gevraagd.

Onderstaand verzoek van een ons welbekende Indische militair is blijkbaar uit een vol, diepgevoelend hart gevloeid. Wij plaatsen het daarom gaarne, en voegen er onze bede bij, dat velen van onze lezers er door tot diepen ernst gestemd mogen worden om ware voorbidders te zijn en het steeds meer te worden.

Geliefde Broeders en Zusters in Christus.

„En al wat gij zult begeeren in 't gebed geloovende, zult gij ontvangen."

Matth. 21 : 22.

Gedenk ons Oost-Indische leger in uwe gebeden. Bidt God met mij, dat er mannen opstaan, die het Evangelie brengen in de kazernes; de onwetendheid het ongeloof zijn hier zoo groot.

Alle gij geloovigen, ik bid u, laat ons eendrachtiglijk God smeeken om de bekeering van het Indische leger, dan zal Hij ons gebed zekerlijk verhooren.

Hoort het woord des Heeren, dat Hij spreekt in Matheus 9 : 36—38.

Een soldaat-ziekenverpleger van het Ned. Oost-Indische leger.

Iets, wat ook onze belangstelling wekt.

Aan het verslag van de Conferentie voor inwendige zending in „de Nederlander", gehouden te Doetinchem in Juli l.l., ontleenen we het hiervolgende betreffende een nieuw plan voor opleiding van Stadszendelingen, Evangelisten en Colporteurs. .

„Daarna besprak ds. E. B. Couvée van Utrecht, het onderwerp : De opleiding van Stadszendelingen, Evangelisten en Colporteurs in een internaat. Deze zaak, zoo zeide spr., is noch onbezonnen, noch onbegonnen. Want sinds kort bestaat te Utrecht een Vereeniging tot opleiding van Evangelisten. Nieuw is de zaak niet, gelijk spr. met een herinnering o.a. aan het seminarie van den bekenden ds. J. de Liefde aangaf, zoodat men eigenlijk kan spreken van een wederopleving der gedachte. De vraag komt door de geestelijke verwording van ons volk opnieuw aan de orde. Die geestelijke nood is, gelijk zoowel dr. H. H. Kuyper als dr. J. W. Pont, hebben in 't licht gesteld, buitengewoon groot.

De kerk onzer dagen, hoeveel zij ook doet, bereikt niet degenen die buiten haar staan. De cijfers der jongste volkstelling wijzen trouwens uit hoe het aantal dergenen, die met allen godsdienst hebben gebroken, voortdurend toeneemt, terwijl bovendien duizenden tot secten behooren, die zich misschien Christelijk noemen, maar er niets van hebben, welke secten op de groote menigte meer invloed hebben dan men wel kan vermoeden. Want er is bij vele zoogenaamd godsdienstloozen toch een hunkeren naar de eeuwige dingen.

Het terrein is dus groot, het werk uitgebreid, maar er zijn geen werkkrachten. Spr. legt, wanneer hij voor dezen arbeid om werkkrachten roept, nadruk op het verschil van gaven. De kwestie of alleen de kerk Evangelisatie moet drijven, heeft met de opleidingskwestie niets te maken.

Opleiding voor godsdienstonderwijzers bestaat niet; die voor diakonen leidt op tot een ander doel; ook in Duitschland is het aantal hunner, dat speciaal Evangelisatie-arbeid verricht, zeer gering.

Een zoogenaamde vakopleiding wenscht spr. niet; men legge den vollen nadruk op het aanwezig-zijn van roeping en gaven. — Gelijk in Duitschland, in het Johanneum en St. Chrischona, neme men geen krukken aan; zij die voor hun vak niet deugden, deugen ook niet voor Evangelist. Maar als men nu goede krachten heeft opgeleid, wie moet ze dan uitzenden? Niet de opleidingsschool, maar de kerk, welke doet er niet toe, in geen geval de Evangelistenschool zelf.

De opleiding geschiedde in een internaat, waarbij de strengste eenvoud worde in acht genomen.

Bij het onderwijs worde de eerste plaats gegeven aan grondige en geestelijke Schriftkennis; voorts dringt spr. aan op algemeene ontwikkeling.

Handenarbeid make een belangrijk deel uit van de dagtaak.

In den aanvang der gedachtewisseling bracht br. Hoekendijk, van Heemstede, de groeten over van den heer J. L. Zegers, die niet kon aanwezig zijn, en die in een schrijven aan de conferentie zijn blijdschap uitspreekt over de bespreking van het onderwerp der opleiding van Evangelisten, waaraan zulk een behoefte bestaat. Schr. heeft groote waardeering voor den arbeid der Evangelistenschool, en op de wijze waarop haar oprichting is voorbereid. Maar is er nu ook behoefte vraagt spr., aan een geheel nieuwe, afzonderlijke Opleidingsschool voor Evangelisten? We leven in ons land te veel in kringetjes. Waarom niet één groot internaat voor algemeene opleiding? Hier is een terrein voor den Centr. Bond van Chr. Phil. Inrichtingen; het spijt spr. dat die bond in dezen nog niets deed. Voorts wijst spr. op de bestaande „Broederschap van Meer en Bosch", wier leden in verschillende functiën in ons land werken, waarvan 15 buiten de Ziekenverpleging, en die het werk der Inwendige Zending bedoelt. Zij, los van de stichtingen te Heemstede, kan zijn de vereeniging die opleidt tot al den arbeid der Inwendige Zending. Waarom zou men niet spreken van vakschool, die velerlei opleiding geeft? Van zulk een school kan kracht uitgaan.

Prof. Valeton zou zich verheugen in een verwezenlijking van de plannen van den inleider. Ook voor de Uitwendige Zending bestaat een Zendingsschool, die opleidt, maar niet uitzendt. Zoo kan 't ook voor de Inw. Zending geschieden. Spr. wijst op de noodzakelijkheid van een hoogstaand man als leider, een kundig en geestelijk man. In een beschouwing als die

van den heer Hoekendijk, weet men eigenlijk niet wat men wil. Men kan niet tot alle dingen tegelijk opleiden. Spr. wijst in dit verband op het leerplan van dr. Brouwer voor de Zendingsschool, en dringt aan op grondige, geestelijke kennis van de Schrift. Spr. bedoelt kennis van het leven, menschenkennis, alles gezien in het licht van de Schrift.

De heer J. Dallinga (Arnhem), vroeger hoofd eener Evangelistenschool bij Brussel, verbaast zich dat wat in het kleine België mogelijk was, hier in ons land pas begint. Spr. wijst er op, dat het werk der Evangelisten niet 't werk is van Diakonen, dat van Diakonen is weer wat anders dan dat van Evangelisten. Hartelijk hoopt spr. dat er spoedig een bloeiende school met internaat moge verrijzen.

De Inleider antwoordt in de eerste plaats dat hij niet begrijpt dat men in Heemstede niet eerder begonnen is, als men daar is ingericht; hij gelooft dat men in H. verlegen zou zijn zelfs als men nu op dit oogenblik bij Heemstede kwam en vroeg om opleiding. Ook is de Broederschap nog niet van de stichtingen los immers? Spr. dankt prof. Valeton voor zijn wenken als ook den heer Dallinga.

De Voorzitter sluit zich aan bij den wensch van den inleider, dat een man moge worden gevonden, die deze zoo belangrijke zaak leiden kan".

Zending.

Voor Kinderen.

Een Congo-eiland-geschiedenis.

De zendeling H. Sutton Smith verhaalt in het kinderzendingsblaadje der Engelsche Baptisten, getiteld „Wonderlanden," het volgende:

Het eiland Bertha in de groote rivier, de Congo, kon wel het Yakusu-eiland genoemd worden. Hoewel zoo ver in het binnenland, is het toch negen mijlen lang en anderhalve mijl breed. Het is bedekt met bosschen, en tot voor weinige jaren was het alleen bevolkt met apen, wilde zwijnen, boschkatten, antilopen en andere kleine dieren, te talrijk om opgenoemd te worden. Bij gelegenheid gebeurde het wel eens, toen er nog geen stoomschepen waren, dat een olifant van het vasteland af den snellen stroom doorzwom en zich op dit eiland vestigde, als een Robison Crusoe onder de olifanten. Soms bracht er ook wel eens een luipaard of eene hyena een bezoek, 't welk het aantal der kleinere dieren zeer deed verminderen.

Tweemaal in het jaar valt het water der rivier omstreeks twintig voet, vergeleken met haar grootste hoogte in den regentijd. Dan komen er, aan beide einden van dit lange eiland, zandbanken voor den dag. Van uit onze huizen te Yakusu zien wij dan die banken al dikker worden en soms gaan wij er, op een Zondagmiddag heen om een uitstapje te maken. Deze zandbank verspert op het afgelegenste deel van het eiland bijna de geheele doorvaart en het water stroomt dan aan onzen kant met groote kracht langs, omdat het dan maar één doortocht heeft. Dewijl er vele rotsen in haren loop zijn, waar de stoomschepen langs moeten, duiden daar roode en witte boeien den weg aan, dien zij te volgen hebben en er woont een loods op het afgelegenste eind om al de booten er veilig door te brengen.

Nu gebeurde het, vijf jaar geleden, dat er twee groote stoomschepen te zamen de rivier opkwamen en dat de kapitein van het eerste schip den loods aan boord kreeg. De andere kapitein was er slechts een half uur later en omdat hij boos was wilde hij niet wachten tot de loods terug kwam. Zulks zou hem een dag ophouden en hij waagde het dus zonder loods. Een scherpe rots scheurde een groot gat in den bodem van het vaartuig en het moest maken, dat het aan het strand kwam om niet te zinken, dicht bij Yakusu.

Een paar dagen later kwam het andere stoomschip weêr terug van Stanley Falls en bij de pogingen om zijn kameraad te helpen, werd het zelf zwaar beschadigd. Eindelijk moesten zij de zandbanken verlaten, opdat zij de groote scheuren herstellen konden, die in de ijzeren platen gekomen waren en zij werden er meer dan een week door opgehouden.

Maar nu wonen er menschen op het eiland Bertha. Er zijn twee huizen voor de loodsen en talrijke hutten voor het werkvolk. Dit is ver het eiland op, bijna negen mijlen van Yakusu. Op het uiterste gedeelte wonen ook nog eenige inboorlingen.

Het eiland is voor een bepaald aantal jaren verhuurd aan eene handelsmaatschappij en die maatschappij heeft er een knappen Hollander heen gestuurd, om te zien wat er meê aantevangen is. Hij mag 200 arbeiders werk geven en is er nu twee jaren bezig. Hij maakt wegen en plant er rubberboomen bij langs. Hij laat de prachtige ceder- en teakboomen vellen om er huizen van te bouwen; hij fokt er geiten en schapen en vogels; hij ontgint groote velden om er platanen en bananen en groote hoeveelheden rijst te verbouwen; hij heeft er een moestuin aangelegd en teelt daar kool en tomaten, boonen, selderij, mosterd, peper enz., dat hij eens in de week naar Stanley Falls stuurt om het daar aan de blanken te verkoopen. Hij is een handeldrijvende Robinso Crusoe en het is verbazend wat één enkele allesbeheerschende geest kan totstandbrengen.

Het is een goede zaak voor ons. „Op welke wijze?" zult gij vragen. Dat komt hierdoor: Hij geeft aan een groot getal van onze „oude jongens" werk en leert hun allerlei soort van arbeid te verrichten en dat is goed voor hen. Hij leert hen geregeld kleeren te dragen en om het werk met bekwame hand te doen. Hij maakt er mannen van. Des Zondags kunnen zij dan in kleine kano's naar Yakusu roeien om de prediking bij te wonen en hunne christelijke vrienden te ontmoeten. Zij kunnen dan aan ons hunne moeielijkheden bekend maken en wij hebben wekelijks gelegenheid om hen te vermanen Jezus te blijven volgen en om een goed voorbeeld aan anderen te geven, door goed te werken en recht te spreken en te leven zooals de Zaligmaker het verlangt.

Op Bertha gebruikt God een handelsman om het volk opteheffen en om het den zegen van goede en gezonde werkzaamheid te leeren kennen.

F.

Lectuur.

Door dat het „Homoeopatisch Maandblad“ — uitgevers: La Rivière & Voorhoeve — Zwolle — wegens onze adresverandering niet tijdig genoeg ons in handen kwam, konden we sedert de verschijning van enkele nos niets ter aanbeveling van dat, voor allen, die van de homoeopathische geneeswijze iets wenschen te weten — hoogst belangrijke tijdschrift, in ons blad niets vermelden.

De voor ons liggende nos bevatten vele belangrijke artikelen — als steeds in keurigen stijl geschreven en over meestal practische onderwerpen.

Een hoogst belangelijke beschrijving, in no. 5 van het leven en den arbeid van Professor Dr. Th. von Bakody, verdient afzonderlijk vermelding.

Een artikel in no. 4 over kanker zal zeker de aandacht boeien van ieder die het blad ter hand neemt.

De inhoud van het laatst verschenen no. is: „Over de maag en over maagziekten. — Onze voornaamste geneesmiddelen. — Homoeopathisch geneeskundig Jaarboek. — Internationale boodschap van Dr. H. R. Arndt. — Grijs worden voor den tijd. — Lezing Dr. Hoffman. — Bijdragen voor het Homoeopatisch ziekenhuis. — Correspondentie. — Advertentiën.“

Dat de Homoeopatische geneeswijze ook onder ons Nederlandsche volk meer en meer sympathie en ingang verwerft, kan ook wel hieruit blijken, dat thans reeds door giften en aandeelen een kapitaal bij elkaar gebracht is van drie en een halve ton gouds tot stichting van een Homoeopathisch ziekenhuis. De lang gekoesterde wensch der Homoeopathische Doctoren zulk een huis te mogen bouwen, zal thans wel vervuld kunnen worden.

N. v. B.

Een en ander.

*** Hoe ver het met den mensch komen kan.

Te Berlijn bestaat thans een secte van Duivelaanbidders. Zij hebben een kapel, in welke een altaar, waarop de duivel geschilderd is. Wanneer de lieden het „avondmaal“ gebruiken, wordt hun een zwarte hostie of ouwel uitgereikt. Deze arme verdwaalden beweren, dat de duivel indertijd door God ten onrechte veroordeeld is geworden; zij willen den duivel weer recht verschaffen!!

*** Koning Achabs elpenbeenen huis. (1 Kon. 22:39.)

De opgravingen aan de kusten van Samaria, brengen nog steeds nieuwe gewichtige bijzonderheden aan het licht. Men heeft muren van een huis of paleis ontdekt, die bij nader onderzoek, naar men meent overblijfselen zouden zijn van Achabs elpenbeenen huis. Onder meer andere ontdekkingen zijn ook een aantal potscherven gevonden met inscripties, overeenkomende met die des Siloams-tunnels en der „Moabiten-steenen.“ Het zijn eigenlijk opschriften van magazijnen of voorraadslokalen en hebben betrekking op olie- en wijnkruiken. Zulke voorraden werden veel in 't bezit der rijken gevonden. In verband met het noordelijke koninkrijk schreef de profeet Amos: „De elpenbeenen huizen zullen vergaan“ enz. (Am. 3:15.)

*** De Joodsche colonisatie in Palestina.

Sedert de invoering der nieuwe wetsbepalingen door Turkije, heeft de colonisatie der Joden in Palestina, onder genot van de meerdere vrijheden, een belangrijken voorsprong gemaakt, zoodat nu de Turksche regeering uit nationale bezorgdheid, reeds begint met bezwaren op te werpen tegen 't toestroomen en het verwerven van grondeigendomsrechten door de Israëlieten. Het middenpunt dezer colonisatie is natuurlijk Jeruzalem, met haar bevolking, waaronder 85000 Joden en 120 Joodsche scholen en synagogen; door de Hebreeuwsche opschriften allerwege, bekomt de stad bij het terugdringen van de andere volkselementen, een zuiver Joodsche type.

De Joden dragen hier veelal de Oostersche kleeding, en tijdens de loofhuttenfeesten ligt alle arbeid in de straten stil. Ook neemt de Joodsche bevolking te Jaffa (Joppe), Haiffa en Tiberias van maand tot maand toe.

De sterke aanwas der Joodsche bevolking heeft bijna uitsluitend z'n oorzaak in de verdrukking, onder welke de Joden in Rusland te lijden hebben; bijna ieder schip brengt nieuwe Joodsche emigranten uit het Czarenrijk mede. De Joodsche colonisatievereeniging koopt tegen grootsche kapitalen, over welke zij beschikt, groote uitgestrektheden land en wijst de aankomende Joden verschillende deelen aan om er zich te vestigen. Zoo is reeds de geheele vlakte tusschen Jaffa en Gaza en de vlakte van Saron met zulke colonies als vervuld, eveneens is een vijfde gedeelte van Galilea, benevens de vruchtbare vlakte van Jisreël, door Joodsche landbouwers in gebruik genomen. Verdere colonisatie ook in 't Jordaandal bereidt men voor. Al die Joodsche landbouwcolonies bevinden zich in tegenstelling van vroegere ongunstige voorzeggingen, in een bloeienden staat.

Een ervaring van George Muller.

Het heeftden Heere behaagd, schreef bovengenoemde, de wijdbekende weesvader van Bristol, mijn een waarheid te leeren verstaan, welker zegen mijn sedert 14 jaren niet ontvallen is: Ik zag n.l. klaarder dan ooit in, dat het meest noodzakelijke voor elken dag in ons leven, om gelukkig in den Heer te zijn: hierin gevonden wordt — niet in hoeveel ik den Heer dienen kon, of in hoever ik Hem verheerlijken kon, maar hoe zich mijn ziel in gelukzaligheid bevinden en hoe mijn innerlijken mensch gevoed konde worden. Want wanneer ik beproefde den onbekeerden de waarheid voor te houden, of de geloovigen te stichten, of treurigen te

troosten, of op eenigerlei wijze mij als een kind Gods te doen gelden, dan bemerkte ik dat dit alles niet in den rechten geest kon geschieden, wanneer ik niet zalig in den Heer was en mijn innerlijke mensch niet van dag tot dag gesterkt werd. Ik zag in, dat het allergewichtigste voor mij was, mij tot het lezen en beoefenen van het Woord Gods te begeven, opdat mijn hart getroost, bemoedigd, gesterkt, gewaarschuwd en onderwezen werde, en opdat mijn hart daardoor in proefondervindelijke gemeenschap met God kwame en bewaard bleve. Ik begon, vroeg in den morgen over Gods Woord na te denken, in ieder vers als het ware zoekende, om er zegen uit te verkrijgen. 't Gevolg hiervan was, zonder uitzondering, dat mijne ziel na weinige minuten tot dankzegging, voorbede, belijdenis of gebed geleid werd, zoodat, ofschoon ik mij eigenlijk niet tot bidden begeven had, mij het verdiepen in Gods Woord terstond meer of minder in gebedsstemming bracht. — Zoo ga ik dan van vers tot vers verder, alles in gebed voor mij zelf of voor anderen naardat het Woord mij daartoe leidt, echter altijd mij daaraan houdende, dat de voeding mijner ziel hoofddoel van mijn bijbelonderzoek zij. Zoo werd het, dat ik bij het ontbijt reeds, slechts met zeldzame uitzondering en in een vredige, zoo niet in een hoogst gelukkige gesteldheid des gemoeds verkeerde. Zoo heb ik ervaren, dat het tot zegen voor den openbaren dienst des Woords was, wanneer ik mij ter bijzondere betrachting des Woord wijde. — Wat is de spijze voor den innerlijken mensch? Niet gebed, maar het Woord Gods, en dan ook weer niet het vormelijke lezen des Woords, zoodat het door onzen geest vloeit als water door een pijp, maar het naspeuren, het overdenken en het in beoefening brengen en toepassen op ons hart en leven.

Leer doof te zijn.

Wanneer wij goed willen hooren, moeten wij leeren doof te zijn. Dit is bijna even noodzakelijk, om goed te kunnen hooren, als een goed oor.

De geoefende muziekkenner kan uit een geheel orkest een enkel instrument herkennen, en dat geheel in zijn partij volgen, alsof hij de andere spelers niet hoort; hij is doof voor die andere instrumenten. De geoefende telegrafist is doof voor het rumoer en de verschillende geluiden van een spoorwegstation, en hoort en ziet niets, dan het eene telegraaftoestel, waaraan hij werkzaam is.

Evenzoo moeten wij, wanneer wij geestelijk willen hooren, een zekere besliste doofheid aankweeken. Tal van stemmen eischen de aandacht van ons gehoor; de duivel, het vleesch en de wereld zwijgen nooit.

Maar de Christen hoort boven al deze stemmen uit duidelijk Gods stem, leert deze te gehoorzamen, en doof te zijn voor al de andere.

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van G. H. ter B., Haarlem f 11 ; van J. B. te N. Buinen f 4.50. N. VAN BEEK.

Bladvulling.

GOEDE RAAD.

Strooi vandaag een enk'le bloem,
Op uws naasten pad.
Strijk van een bezorgd gelaat
Enk'le rimpels glad.
Lenig smart en droog en traan,
Breng een enk'len zegen aan,
Doe een woord van liefde hooren,
En uw dag is niet verloren.

De R.

Aan onze lezers

zij te kennen gegeven, dat ons blad in 't vervolg 's Donderdags zal gedrukt en verzonden worden, zoodat het dus des Vrijdags zal aankomen.

DE ADMINISTRATIE.

Bede om hulp.

Onze gemeente te 's-Gravenhage, welke volgens de beginselen van 's Heeren Gemeente, niet slechts aan eigen stichting en verzorging wenscht te denken, maar ook door openbare verkondiging de heerlijke waarheden en rechten des Evangelies, zooveel mogelijk tot kennis van hare volks- en stadgenooten poogt te brengen — heeft dientengevolge dringend behoefte aan een ruimer en beter gelegen lokaliteit dan zij thans in gebruik heeft.

Broeders en zusters van elders, die ons wel wat al te veel verscholen gelegen en daarbij nog duur gehuurd lokaaltje kennen, zijn met ons overtuigd, dat we om vooruit te komen in onzen arbeid, een andere plaats van samenkomst noodig hebben.

Welnu, beminden in Jezus Christus, help ons naar uw vermogen, opdat er in de stad, waar het wereld-vredepaleis in al de pracht der wereld verrijst — ook een bescheiden gebouw verkregen moge worden, waarin de Baptisten den vrede, die alle verstand te boven gaat, ter verheerlijking van onzen Heer en Zaligmaker, mogen verkondigen aan de nedrigen der aarde.

Wij komen, broeders en zusters, met deze bede met des te meer vrijheid tot U, nu we zeker zijn, dat de Gemeente hier den last maar niet van zich wil afschuiven ten koste van anderen, maar ook zelf met groote zelftoewijding hare offers brengt.

Wij onderwerpen onze begeerte geheel aan den wil van onzen God. Behaagt het Hem onze begeerte te vervullen, dan zal Hij de harten zijner kinderen neigen om ons te helpen door grootere of kleinere bijdragen.

Ook de kleinste zoowel als de grootste gift, met een liefdehart geschonken, zal ons aangenaam zijn.

We beginnen niet te koopen of te bouwen voor wij er ons financieel toe in staat weten. Wilt men dus liever niet terstond z'n bijdrage zenden, men zende dan toezegging van een bedrag, waarover gedisponeerd kan worden, zoodra het noodig zal zijn.

We komen met deze bede langs dezen weg tot U namens de Gemeente hier en met toestemming der Unie-Commissie.

Giften etc. gelieve men te zenden aan de B. B.

J. AANDEWIEL, VAN LIMBURG STIRUMSTRAAT 57*a*
DEN HAAG.

of aan

C. J. LOUW, KANAALWEG 5
SCHEVENINGEN

Alle zendingen zullen dankbaar in dit blad verantwoord worden.

Augustus 1911.

Heden verblijdde de Heer ons met de geboorte van een welgeschapen ZOON.

H. DE JONG.
R. DE JONG-GORTER.

Sneek 4 Aug. Oosterdijk 108.

1886. 1911.

Eben-Haëzer.

Zoo de Heer wil en zij leven, hopen onze geliefde ouders

H. TER BRAAK

en

G. v. d. WOUDE,

den 12den dezer, den dag te herdenken op welken zij voor

25 jaar

door den Echt verbonden werden.

Dat de Heer hen nog menig jaar met en voor ons sparen moge is de begeerte van hunne dankbare

KINDEREN.

Hengelo (O.), Bornscheweg 28.

Eben-Haëzer.

Zoo God wil en zij leven hopen ons geliefde ouders

Sjoert Bos

en

Sieske de Jong

hunne

50-jarige Echtvereeniging

te herdenken op Donderdag den 24 Augustus 1911.

Dat God hen moge sparen in lengte van dagen is de wensch van hunne dankbare:

Kinderen, behuwd-, klein- en achterkleinkinderen.

E. Exloerveen.

Bouwfonds van de Gemeente te Haarlem.

Mevr. wed. R. verblijdde ons met eene gift van f 25.—.

Wij zeggen haar daarvoor hartelijk dank. Evenwel, wij zijn er nog lang niet. Wij zien dus gaarne meerdere bijdragen tegemoet.

De Secretaris der commissie,
G. H. TER BRAAK, Wilhelminastraat 44.

No. 1268. VRIJDAG 18 Augustus 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post ƒ 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

Leerzaam Klimop.

In het klimop is wel de aanleg
Tot omhooggaan neêrgelegd;
Maar 't behoeft daarbij een steunsel,
Waar 't bij 't opgaan zich aan hecht.
En wanneer 't in zijn omgeving
Nergens zulk een steunsel vond,
Zou 't in stede van te klimmen
Blijven kruipen langs den grond.

Ook in onze ziel is de aanleg
Tot omhooggaan neêrgelegd;
Maar ook zij kan dan slechts klimmen
Als zij aan een steun zich hecht.
Zonder zulk een steunsel gaat zij
Zeker nimmer hemelwaart,
Maar blijft verre van den hemel
Kruipen in het stof der aard!

God, ik loof U voor dien aanleg,
Dien Gij in mijn boezem sloot.
En ik loof U voor den Christus,
Dien Gij mij tot steunsel boodt!

E. LAURILLARD.

De zonde.

Referaat op de laatst gehouden Unie-Vergadering door N. v. B.

(Slot.)

Om mitsdien aard en wezen der zonde te leeren kennen, moeten we tot den val en het zondigen der duivelen terug.

Volgens hetgeen de Schrift ons dan dienaangaande leert, valt het volgende op te merken.

1. De diepste en sterkste wortel, de stamwortel, der zonde is hoogmoed, leidende tot zelfverheffing en tot opstand tegen ieder, die men behoort te eeren en te gehoorzamen; allereerst tegen God, die te prijzen is tot in eeuwigheid! In het practische leven openbaart zich dit in verachten en verwerpen van Gods geboden en van Zijne geheele openbaring, dat eindelijk leidt tot geheele ontkenning van Gods bestaan. Men stelt dan zijn eigen gedachten en woorden boven alles — men wordt zijn eigen autoriteit, en meent men in zijn dwaasheid (Ps. 14:1) onder generlei invloed van anderen te staan.

2. De leugen is de aanvang van alle zondigen. Zij oefent hare werking in de eerste plaats uit op den persoon des leugenaars zelf, die tot het wreedste zelfbedrog vervoerd wordt in zijn binnenste. Na zelve misleid en bedrogen te zijn, zoekt hij medegenooten in het kwaad, en laat daartoe de leugen werken. Zoo is het Satan gegaan met zijne verleiding van Engelen en menschen. Door den sleutel van twijfel en ongeloof trachtte hij het hart te naderen en de leugen binnen te smokkelen en tot hoogmoed te prikkelen. Hoogheid, vreugde, vrijheid en genot worden voorgespiegeld, en zoo bereikt de leugenaar zijn doel. Zoo is het gegaan bij de verleiding van den mensch in 't Paradijs; zoo is de doorgaande werking van het kwaad. Bij den mensch heeft het dezen voortgang, zooals Jakobus het beschrijft: „Daarna de begeerlijkheid ontvangen hebbende, baart zonde; en de zonde voleindigd zijnde, baart den dood."

3. Voorts wordt aard en wezen der zonde ons beschreven (Judas vers 6, vergel. 2 Petr. 2:4) als beginsel verlaten, of loslaten. Wat was het beginsel van den Satan en zijne Engelen voor zij

gevallen waren? Het antwoord hierop moet luiden: Hun bestaan, hun leven, had, evenals dat nu met de wedergeboren menschen het geval is, als grondbeginsel: met heiligen eerbied voor de Heiligheid en Majesteit Gods, Hem gehoorzaam te dienen, te eeren en te verheerlijken. Alzoo Gods raad en bedoeling uit te werken in het heelal, zoodat alles wat adem had Hem het „heilig, heilig, heilig is de Heer der heirscharen" toezong (Zie Jes. 6:3 en Openb. 4:8). Zoodra dit beginsel verlaten en de verheerlijking van God niet meer als de allesomvattende levensroeping aanvaard wordt, is de val en de verdere afzinking daar. Dan begint de zelfverheffing en zelfverheerlijking, en wordt het geheele levensdoel door zelfzucht en hoogmoed gekarakteriseerd.

Voorwaar een ernstige wenk om het groote hoofdbeginsel des levens: de verheerlijking van God door nedrige onderwerping en gehoorzaamheid nooit los te laten, en gedurende al den tijd, die ons ter beschikking gegeven wordt, niet naar eigen goeddunken of smaak, maar naar den wil van God te wandelen.

4. Eindelijk wordt ons de zonde in haren wezenlijken aard beschreven als ongerechtigheid (1 Joh. 3:4) d. i. verwerpen van het recht Gods en wederrechtelijk handelen. Daarom wordt Adams zonde ook als verbondsbreuk beschreven (Hos. 6:7). De zonde verbreekt alzoo den zedelijken band, die er was tusschen den Schepper en Zijn schepsel, en dit heeft ten gevolge een totaal bederf der innerlijke gezindheid (2 Kor. 11:3) en der zeden; de liefde wordt verbannen uit het hart en door nijd en haat vervangen. Vandaar ook dat van den mensch gezegd moet worden, te zijn „liefhebber der wellusten, hater Gods en van zijn naasten, hatelijk zijnde en elkander hatende."

Zoo openbaart zich dat satanische element, de zonde, waar we nooit genoeg voor vreezen, nooit te sterk tegen waken en tegen kunnen waarschuwen, in hare afschuwelijke gestalte.

Gelukkig als wij tot diep besef er van en tot ware zelfkennis geraken, zoo dat we tot den uitroep komen of zijn gekomen: „Ik ellendig mensch! wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?" Want dan zal er ook op volgen: „Ik dank God, door Jezus Christus onzen Heer!"

III.

Na alles, wat wij aangaande den oorsprong, aard en wezen der zonde tijdshalve konden zeggen, overwogen te hebben, zal het zeker niemand verwonderen als we opmerken, dat de beschrijving van de werking en 't gevolg der zonde, een zeer donker, ja zwart getint schaduwbeeld moet zijn.

Zoodra onze eerste ouders in Eden door overtreding van Gods gebod en 't gehoor verleenen aan de verleiding des satans gezondigd hadden, zijn zij met hun geheele nageslacht een tijdperk van ellende, vloek en dood ingetreden. Geheel het menschelijk geslacht is aan de heerschappij der zonde innerlijk, in den vorm van begeerlijkheid, onderworpen geworden.

De zonde is als een kwaadaardige macht tot alle geslachten doorgedrongen, en deze vertoont zich onder al de natiën der aarde; hoe verschillend ook in uiting — dit is opmerkelijk: overal is zij dezelfde in aard en wezen. Overal en onder de meest verschillende volkeren, onder beschaafde en onbeschaafde en allerlei menschenrassen wordt het kwaad der zonde openbaar in hoogmoed, begeerlijkheid, wellust, nijd en hatelijkheid, zelfs tot bloeddorst toe. De zonde is in het leven der Papoeas, Kaffers en Hottentotten niet anders dan in dat der Nederlanders! Wel zullen de laatsten wat fijner bedekking, kleur en vorm er aan weten te geven dan de eersten, maar dat maakt de zonde niet fraaier, beter of kleiner. En overal en in allen, waarin de werking der zonde zich laat gelden vertoont zich het gruwelijkst zedenbederf en de bedrijven van leugen en bedrog, en diensvolgens een afkeer van Gods rechtvaardigheid en heiligheid, ofschoon toch, meer of minder bewust, gepaard met innerlijke vrees naar het rechtvaardig oordeel Gods. Vandaar de onrust of onvrede bij alle menschen, want het blijkt nog altijd waarheid te zijn wat de Profeet Jesaja uitsprak: „De goddeloozen hebben geen vrede, zegt Jehovah" (Jes. 48:22).

Deze onrust laat zich gelden in het leven der menschen in betrekking tot God in positieve of negatieve richting.

Met die positieve richting bedoelen wij het pogen en worstelen van millioenen menschen om door eigedoen, opoffering, strijd en zelfkastijding zich boven die onrust te verheffen door een betere gedachte van zich zelf te bekomen, of die onvrede uit hart en leven te verdrijven, door aan God te behagen en Hem voldoening te geven. In de Christelijke termeologie of wijze van spreken noemt men dit eigengerechtigheid najagen en werkheiligheid. Ook dit is niets anders dan een diepgaande werking der zonde, die tot het schromelijkst zelfbedrog voert. Die zelfde werking des kwaads zien wij anderzijds bij hen, die zich beroepen op Gods genade, er een stel christelijke dogma's op na houden en in het bespiegelende of leerstellige leven hun vrede meenen te vinden, maar met de zonde niet breken en de verlossing er van bij Christus niet zoeken.

Met die negatieve richting bedoelen wij de beweging dier lieden, die de onrust hunner ziel trachten te verdrijven door ontkenningen. Zij trachten zich zelven en anderen wijs te maken: er is geen God! De godsdienst is maar zoo een natuurlijk iets in den mensch om naar het ideale, naar iets hoogers te streven. Zulke menschen worden in de Schrift dwazen genoemd. Bespot hen echter niet; 't is de werking van dezelfde zonde, die ook in ons woont en heerscht, tenzij wij er door genade van verlost zijn geworden. Zoo woelt en werkt de zonde in haar karakter van leugen en bedrog steeds door in ons geslacht, om bij allen ellende, vloek en dood teweeg te brengen.

Zwaren arbeid, gepaard met kommer en zorg voor den man, droefheid en smart voor de vrouw, zie daar gevolgen der zonde, die den mensch, na zijn val door God voorzegd werden en hem terstond overkwamen. Wat is er veel ellende, wat zijn er onbeschrijfelijk

vele tranen en zuchtingen op aarde. Wat is het leven er vol van; denk U van af de eerste pijnlijke trek op het gelaat van het pas geboren kindeke, tot de laatste zucht, die aan de stervende borst ontglipt! De vele uitzonderingen die er nog zijn, uitzonderingen van levensvreugd en genot, die zijn uitzonderingen der genade. Men noemt die in sommige kringen wel algemeene gratie, en is zeker hoog te waardeeren.

Desniettegenstaande zullen allen, die ervaring in het leven opgedaan hebben, 't moeten en willen erkennen, dat de geschiedenis van ons menschelijk geslacht in alle deelen de kenmerken van zorg en ellende vertoont. Denk aan de onderdrukkingen van den eenen mensch over den andere; denk aan 't geweld dat de machthebbers dezer wereld over hunne minderen en onderdanen uitoefenen, dat onbarmhartig uitbuiten der menschelijke krachten en dienstbaarheid; denk daarentegen ook aan 't verdriet dat minderen en onderdanen hun meerderen, hun meesters en meesteressen aandoen, waardoor allerlei wanverhoudingen ontstaan, en gij hebt eene schilderij voor oogen, die u de naamlooze maatschappelijke ellende der zonde teekent. En zullen we onze gedachten laten gaan over het huiselijk en familie-leed, over zooveel wanverhoudingen tusschen echtelieden, tusschen ouders en kinderen? Zullen we ons op zedelijk gebied begeven, waar de zonde als een pestilentie in de duisternis wandelt en als een verderf, dat op den middag verwoest? Waarlijk het zou ons te veel worden. Wij stippen slechts enkele verschijnselen van 't kwaad der zonde aan, om er onze aandacht op te vestigen en met de zonde te rekenen, en ze te schuwen. Van Chrysostomus is gezegd: „Hij vreesde voor niets dan voor de zonde." Zoo zij het ook met ons.

Doch het ergste hebben we nog niet genoemd, en dat mogen we niet verzwijgen. Wij bedoelen de wanverhouding waarin het geslacht der menschen door de zonde geraakt is tegenover zijn Schepper, z'n God. De mensch kan als zondaar de gemeenschap Gods niet verdragen — ze is hem een verterend vuur — en God kan met den zondaar als zoodanig niet verkeeren. De zonde heeft de toorn des Almachtigen, van God, die liefde is, gaande gemaakt. Zijn rechtvaardig eeuwig oordeel is bedreigd over den zondaar, die in zijne zonde blijft en zijn eigene schuld moet boeten. Het eeuwige vuur hetwelk voor den duivel en zijn engelen bereid is, wordt de plaats van allen, die zich aan de zijde van den duivel blijven scharen, de zonde aan de hand houden en geen verzoening en verlossing door Jezus bloed aanvaarden.

Zij allen, die tot dat ontzettend einde komen, zullen het eeuwig moeten bekennen: het was de *zonde*, van welke ik niet scheiden wilde, die ons in dezen eeuwigen jammer stortte!

God beware ons allen daarvoor!

Maar laat mij nog een enkele opmerking er aan mogen toevoegen. Wij allen hier, acht ik, belijden verlost te zijn van de zonde, haar heerschappij en eeuwige gevolgen. Welk een voorrecht, welk een heil! Over ons geen overheerschende macht der zonde meer, omdat wij onder de genademacht leven; voor ons dienvolgens geen eeuwig oordeel meer, dewijl Christus onze zonden wilde dragen in zijn lichaam op het kruis! Daarentegen is eeuwigen vrede, eeuwige gelukzaligheid ons deel bij God. Welk eene verlossing! 't Is waar, ook wij gevoelen de scherpte der doornen nog, die wegens de zonde uit deze aarde opschieten; maar wij hebben dit noodig, opdat we ons heil nooit uit de aarde zouden verwachten of daarop zoeken. Ook wij komen hier met den dood in aanraking, maar als met een overwonnen vijand. Voor ons is deze wereld in de meeste opzichten een dorre woestijn, omdat we overal de zonde ontmoeten en op haren bodem geen Paradijsvruchten kunnen plukken. Maar we weten ook slechts doorreizende te zijn naar een eeuwig, heerlijk, zondeloos vaderland, en daarom het vaderland der ruste!

Brs. en Zrs. beseffen we wel genoeg ons voorrecht? Spoeden wij ons snel naar hooger — van de zonde af op den heiligen weg hemelwaarts? Zien we het verschrikkelijke van de zonde in, dan beseffen we ook de grootheid onzer verlossing; dan zinken we in dank en aanbidding voor God neer; maar dan zal ook aan ons heerlijk vervuld worden, wat Paulus in Rom. 6:14 zegt: „De zonde zal over u niet heerschen; want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade."

Broeders, dat is het, waaraan wij uitsluitend behoefte hebben voor ons persoonlijk en gemeentelijk leven en in onzen arbeid.

'k heb gezegd.

Op de wachtpost.

Eenige cijfers. Gedurende het jaar 1910 werden in onze Duitsche gemeenten 2453 geloovige belijders door den doop opgenomen. Het getal der Gemeenten, binnen Duitschland en in den Bund, was einde 1910: 204 met een totaal ledental van 41544, hierbij komen nog 72 gemeenten, behoorende tot den „Auswendigen Bund" met 13459 leden. Alzoo aan den Bund 55203 leden. Vervolgens nog 9 gemeenten buiten den Bund met 823 leden.

De Bondsgemeenten binnen Duitschland hebben 510 Zondagsscholen met 24903 leerlingen, de Bonds-Gemeenten buiten Duitschland hebben 250 scholen met 7000 leerlingen.

Het getal gemeenten over de gansche aarde (bij benadering) is 65048 met 6.715.211 leden.

Congo-gruwelen.

Op den 12den Juli j.l. werd te Brussel de luitenant Arnold wegens gruwelijke behandeling van Congomenschen tot 12 jaar discipline of strafdienst veroordeeld. Hem werden 50 overtredingen ten laste gelegd. In eerste instantie werd hij door den krijgsraad vrijgesproken, maar daarna nam de socialist Banderveld,

die zelf de Congo bezocht had, het in de Kamers en in de pers tegen hem op, dat eindelijk de veroordeeling, als bovenvermeld, ten gevolge had. Eindelijk, eindelijk eens een veroordeelde! Wilde men al de bedrijvers van gruweldaden, als handen afhakken en diergelijken op de Congo-werklieden toegepast, op eenmaal straffen, dan moesten wel alle gerechtshoven van België zich met niets dan met die afschuwelijke Europeesche helden aan de Congo bezig houden. Welk een afgrijselijke bloedstroom en welk een zieleangst is er toch aan die verkrijging van caoutchouc verbonden! De nieuwe Belgische Regeering over de Congo heeft lang op zich laten wachten, voor zij de gepleegd wordende misdaden aangreep. 't Is te hopen dat haar optreden nu de instemming der geheele beschaafde wereld zal verwerven, om bemoedigd voort te gaan!

Huis- en Kamerzending.

Wat hebben zij gezien in uw huis?

2 Kon. 20:15a.

Ons tekstverband is ons bekend. Terwijl in Israël veel koningen heerschten, die deden wat den Heer niet beviel, regeerden in Juda zulke, die hunnen God door hunnen wandel prezen. We noemen daar ook Hiskia. Hij brak de hoogten af, vernietigde de afgodenbeelden, ja de geschiedenis zegt van hem: hij vertrouwde den Heere. Daarom kwam men het verlies in den oorlog met Sanherib snel te boven. Nu werd deze koning ziek, misschien wel daardoor, dat dit reinigingswerk zijne krachten te boven ging. Krank tot sterven toe, zegt vers 1. En Jesaja komt met het bevel: Geef bevel aan uw huis, want gij zult sterven en niet leven. Maar Hiskia roept den Heer zijnen God aan, en vindt verhooring, en staat weer op van zijn leger. Enkele dagen daarna bezoeken hem de boden van Berodach Baladan, den machtigen heerscher te Babel, met brieven en geschenken. Daar voelt zich Hiskia zeer gevleid! Deze groote koning sloeg acht op hem! En in zijn hoogmoed wil ook hij zijne macht toonen, en verbergt hij hun niets van alles wat hij heeft. Hiskia had God de eer moeten geven! Daar komt nog eens de profeet tot hem, met de woorden, die we heden in ons hart schrijven willen: Wat hebben zij gezien in uw huis? Was het God — of aardsche schatten... — In ons maatschappelijk leven komen wij met veel menschen in aanraking, en menigeen gaat ook door onze deur in en uit. Dan wordt over al het mogelijke gesproken en over nog iets. Of we er dan wel aangedacht hebben, dat onze bezoeker ook een onsterfelijke ziel heeft? dat hem eene eeuwigheid wacht? Wanneer tot ons eens de profeet kwame (en hij komt) met deze vraag, wat moeten we dan antwoorden?

Het is onze plicht huis- en kamerzending te beoefenen. In Babel woonde een volk, vreemd van God. De geschiedenis van Nebukadnezer verhaalt van hunnen afgodendienst. Uit dit land komen nu gezanten tot Hiskia. Welk een schoone gelegenheid voor hem zijnen God te eeren, daar hij de wonderwerken Gods zelve zoo heerlijk ervaren heeft! In de plaats daarvan noodzaakt hij den profeet met deze gewetensvraag te komen: Wat hebben zij gezien in uw huis?

Wij hebben niet noodig naar Babel te gaan, ook niet naar Afrika of Australië, want in onze onmiddellijke omgeving zijn menschen, die een eeuwig verderf te gemoet gaan. Wanneer nu zulk een arme zondaar tot ons komt, w a t d o e n w ij? De heidenzending is noodzakelijk, maar wie denkt over huis- en kamerzending na? Eens kwam een vrouw tot haren voorganger om raad. Ja, zegt hij, beoefen doch de gemeenschap met geloovigen. O, zegt zij, dat deed ik vele jaren lang, maar die spreken over andere dingen. Is dat ook U w e aanklacht? Een man wandelde eens met een ouderling van onze gemeente. De echtgenoote verblijdde zich zeer daarover, want zij dacht, dat hij hem over eeuwige dingen iets zeggen zou. En daarbij spraken zij over het weer! — O wat ziet men bij u? We wenschen geen hypervroom Christendom, maar wel een leven in dat, wat men gelooft.

Hiskia kon veel verhalen van Gods groote daden: van de wonderbare oorlog met Sanherib, van zijn heerlijke genezing. — Hij was toch een koning, die God kende! En nu voert hij die boden in zijn pronkvolle paleizen! Alles toonde hij, slechts het eene noodige niet. — Ach mijne broeders, wij zijn gered, maar hoe staat het met ons getuigen? Sluit ons misschien schaamte den mond? Wij hebben de kracht van het toekomende leven ervaren, weten, dat er een Heiland is; hebben we nu niets beters te doen, dan over onverschillige dingen te spreken? Een zoon klaagde op zijn sterfbed zijnen vader aan: O vader, ik sterf, ik ga verloren, gij wist dat, e n h e b t h e t m e n o o i t gezegd! O, wat ziet men in de woningen der kinderen Gods? Mag ik uwe vrouw, uwen man, uwe kinderen eens vragen?

Het is toch o n z e taak het evangelie te prediken, niet slechts de taak van onze voorgangers of zendelingen. Elk Christen een zendeling zeide onze Oncken.

Wij hebben veel gelegenheid huis- en kamerzending te beoefenen.

Aan ons zelve. Dat niet vergeten. De wachter moet zelve waakzaam zijn. *Wij* moeten geheiligd worden. *Wij* moeten welgegrond op de rots staan.

In dat huisgezin. Ja, hier beginnen. Menigeen mocht naar Afrika reizen, en heeft den eigenen huisgenooten nog nooit over Jezus gesproken. Moeders, vaders, weten uwe kinderen dat gij in Christus vergeving hebt; zien ze aan u dat het verkieselijk is, tot Jezus te komen? Leeft ge het hun voor? Wat z i e n uwe kinderen in uw huis? Ja, *overal.* Overal is gelegenheid een woord van Jezus te spreken. Noodig uwe vrienden uit onder de prediking te komen, verspreidt goede geschriften, maar spreek ook zelf een woord van de hope die in u is. — Dan komen zondaars aan de voeten van Jezus, arme, afgematte zielen vinden vrede. O, gij kunt een licht dezer wereld zijn. Z ij t g ij h e t?

Wat hebben we eigenlijk aan leden, die niets voor

Jezus doen? Meestal zijn ze ontevreden en morren, en vinden overal wat aan te merken; waarom niet liever zielen gewonnen voor Jezus.

Wat hebben ze gezien in UW huis?

Luckenwolde, A. HOF.

Ingezonden.

Geachte Redactie! Beleefd verzoekt ondergeteekende u een plaatsje voor onderstaande regelen.

Ik heb nagedacht over de aankondiging van onzen Heer als de Weg, de Waarheid, en het Leven.

Deze taalbeelden zijn ernstige voor en in onzen tijd: want, beginnende de Waarheid die uit God is, moet deze tegenwoordig als met een kaars gezocht worden, en zij gaat kreupel op de straat. Het vragen naar waarheid is hoogst ernstig, is geoorloofd en van groot belang. Wanneer iemand geroepen wordt der waarheid getuigenis te geven, gebeurt het niet zelden dat hij daarvan afwijkt alsof het hem niets waard is. Is dat niet vreeselijk? Is het niet, dat wat onze Heiland, nog op aarde zijnde, zeide: „laat zijn Uw Woord ja, ja; neen, neen; wat boven deze is, dat is uit den booze? (Matth. 5:37). Toch wordt het woord neen, neen, zoo menigmaal gebruikt waar het ja, ja wezen moest en ook omgekeerd. Is dit geen valsche getuigenis? en zondigen tegen de Wet Gods? (Exodus 20:16).

God is Waarheid! Daarom zond Hij (uit loutere liefde) de persoonlijke Waarheid Jezus Christus op aarde, om der waarheid getuigenis te geven (Joh. 18:37) En... dit deed Hij! O Goddelijk Lam, Uw Naam zij geprezen!!

Toen de Heere Jezus voor Pilatus stond, om van de waarheid te getuigen, werd Hem gevraagd door den Recht- en Gerechtigheid bekleeder: „*Wat is Waarheid*?“ En, sinds eeuwen achtereen is dit spreekwoordelijk gebleven: „Wat is waarheid?“ (Joh. 18:38.) Waarom is de mensch toch zoo ontrouw? Waarom toch kunnen wij kinderen Gods niet voor de waarheid uit komen? O Geliefden, gelooft mij als Uw medestrijder, in het strijdperk achter den Heere Jezus wien ik uit genade mag volgen, dat ik hier te Witbank, en in 't Disirict Middelburg, Transvaal gehaat wordt, en dat menigeen mij tot den dood verwenscht, om der waarheidswil. Maar ach! die arme menschen weten niet wat zij doen. En waarom zulks? Wel, alleen omdat ik der waarheid getuigenis geef. Zelfs zijn er van de Leeraars (Dominé's etc. Matth. 23:7), die de menschen waarschuwen: pas op! voor Mr. B., want hij leert eene leer, die in strijd is met onze gereformeerde Kerkleer. Wij weten echter Gode zij dank, dat zij **niet** in strijd is met Gods Woord en waarheid.

Hoe nederbuigend en met welke Vaderlijke zorgen ziet God zijn kinderen aan, die steeds in de waarheid leven en hun getuigenis er van afleggen! Och, dat wij toch meer en meer dit getuigenis getrouw zijn en blijven tot den dood toe. Zoo zullen wij zeker tot de getrouwe dienstknechten behooren, welke door den Heere goed getuigenis bekomen, omdat zij met woeker hunne talenten vermenigvuldigd hebben. (Matth. 25:21).

Dan, de Weg, welke door een Christen in de waarheid wordt bewandeld, leidt ten Leven. *Die Weg is Jezus Christus!* — Wil de menschheid tot den Vader aller verlosten gaan, dan gaan zij door dien eenigen Weg Jezus Christus, welke de eenige verbindingslijn is tusschen hemel en aarde. Halleluja!

God was in Christus de wereld met zich Zelven verzoenende; dat is te zeggen: Hij stelde Jezus voor als den eenigen weg, waardoor de zondaar tot God kan genaken.

Het middelpunt was Jezus, in al de beloften, door wet en seremoniën onder Israël, en in al de Profetiën. Jezus Christus was, is en zal de Weg zijn tot in aller eeuwigheid. Daarvan getuigt Hij zelf: „Ik ben de Weg, en de Waarheid, en het Leven. Niemand komt tot den Vader, dan door Mij“ (Joh. 14:6).

De overbrugging van verschillende rivieren, was noodzakelijk, en wij danken de uitvinders voor deze kunst, waardoor twee oevers met elkander verbonden worden. Hoe doeltreffend is de brug, niet waar? Maar doeltreffender is, wat God deed. Zie hoe voor de kinderen Israëls, tegenover de vervolging door Faraö (Ex. 14:21.) de Heer een weg baande door de zee. *Niet over* een gewone brug, *maar* op het droge *dóór* de zee. Ten tweeden male geschiedde zoo iets bij den Jordaan onder leiding van Jozua (3:16 en 17). Was dat niet Goddelijk?

Zoo doet de Heere geen half, maar een voltooid en volkomen werk tot verheerlijking van zijn Naam! Dit dienen wij op prijs te stellen. O Geliefden, laten wij toch gedurig toegaan, langs dien verschen en levenden weg, welke Hij ons ingewijd heeft, door het voorhangsel, dat is, door zijn eigen vleesch (Hebr. 10:20).

Deze weg leidt zeker ten leven, het leven wat wij uit Christus Jezus hebben. Zonder Hem zal niemand het leven zien. Jezus is de opstanding en het Leven. Die in Hem gelooft, zal leven, al was hij ook gestorven.

O, Heerlijke waarheid! Prijst Zijn grooten Naam! Maar.... om dit leven werkelijk te bezitten, moeten wij in der waarheid Jezus volgen. In, met en door Hem geboren worden, in Geest en in Waarheid; *in* Jezus het Leven te bezitten is leven. Levend gemaakt door de kracht van Zijn opstanding, ons eigen leven afleggen, om het Zijne deelachtig te worden, dat is de weg. Jezus volgen, waar Hij ons voorgaat, al gaat het door de grootste verdrukking, vervolging en dood. Hieruit alleen volgt het waarachtige leven, dat uit God is. Amen.

Zooals Israël ten doode vervolgd werd door den vervolger Faraö; zóó was Jehova Israëls Redder. Hij baande hun een weg door de zee naar Zijn bevel aan Mozes. Zoo werden zij in den zelfden zin (zie 1 Cor. 10:1, 2) tot Mozes gedoopt. Zoo ook moeten wij onze oude natuur afsterven, door met Jezus begraven te worden, in den Doop, en door Zijn dood en opstanding het nieuwe leven deelachtig worden; *in* en *met* Hem vruchten dragen. Dit is het leven, door God verordend. Ieder, die het getuigenis Gods wil gehoorzamen, zal het nieuwe *leven* ontvangen, den nieuwen *weg*

bewandelen, en in de waarheid staande blijven, omdat Jezus Christus, de Weg, en de Waarheid, en het Leven is. Amen.

Witbank, Transvaal. De Uwe in Hem,
J. BLOM.

Een Zaligmaker van zondaren.

Spurgeon zei eens het volgende: „Bij het bed van eene heilige, van wie men duidelijk genoeg zag, dat zij stervende was, nederknielende, sprak ik: „Wel zuster, Hij is u dierbaar geweest; gij kunt u verheugen in de weldaden van Zijn verbond en in de liefdeblijken Zijner goedertierenheid". Zij stak hare hand uit en zeide: „Och, mijnheer, spreek daar nu niet over; ik heb den Zaligmaker van zondaren noodig, nu even goed als altijd; ik verlang geen' Zaligmaker van heiligen, aan een' Zaligmaker van zondaren heb ik behoefte, want ik ben nog steeds een zondares". Het bleek mij, dat ik haar niet troosten kon met het verledene, zoo herinnerde ik haar dan aan de straten van zuiver goud, aan de poorten van kristal, aan de muren van Jaspis, aan de gouden harpen en aan de lofzangen der gezaligden; en toen schitterde haar oog. Zij zeide: Ja, daar zal ik spoedig zijn, dat alles zal ik weldra genieten", en toen scheen ze zoo verblijd te zijn. O geloovige! gij kunt u altijd verblijden met die gedachte, want al zijt ge nu ook nog zoo neergedrukt, bedenk

Het duurt niet lang, dan volgt de rust
En landt gij aan die schoone kust.

Uw hoofd moge nu gekroond zijn met doornen en moeiten, straks zal het eene kroon van sterren dragen; uwe hand moge nu gevuld zijn met zorgen, dra grijpt ze naar de harp, naar de harp vol van de schoonste muziek. Uwe kleederen mogen nu door het stof besmet zijn, straks zijn ze wit. Nog een weinig tijds! O geliefden! hoe nietig zullen onze moeiten en jammeren ons toeschijnen, wanneer wij er op terugzien! Hier in het vooruitzicht schijnt het ons toe, dat er geen doorkomen aan is; maar wanneer wij in den hemel komen, zullen wij met verheuging des harten al onze wederwaardigheden weder nagaan. Onze beproevingen zullen ons als van geene beteekenis toeschijnen. Wij zullen er in den hemel met elkander over spreken, en des te meer stof voor onze gesprekken hebben, naarmate ons lijden hier beneden grooter was. Laat ons dan voortgaan, en al is de nacht ook nog zoo duister, bedenk, dat er geen nacht is, waarop niet een morgen volgt, en die morgen zal straks aanbreken. Wanneer de zondaars zullen verzinken in de duisternis, zullen wij onze oogen opheffen in het eeuwigdurend licht".

SPURGEON.

Niet ijdel.

Als die weet, dat uw arbeid niet ijdel is in den Heer. 1 Cor. 15:58.

1 Cor. 15 is het lied der opstanding, ten slotte zich verheffend tot den jubel der overwinning over den vijand, den sterke en wreede, den dood. „Gode zij dank, die ons de overwinning geeft door onzen Heer Jezus Christus."

En wat nut is ons nu die overwinning? Welke vrucht zullen wij plukken, als wij haar door het geloof ons toeëigenen?

Geenerlei vrucht, is wel beweerd; door en door onpractisch noemde men deze beschouwing, die het doel des levens verlegd in de eeuwigheid. Zij zou kweeken van die sombere, naargeestige menschen, die het goede dezer aarde niet zien en van dit leven niet dan kwaad spreken, van die onpractische menschen, die altoos zoo peinzen over het hiernamaals, dat zij voor deze wereld niets waard zijn.

Zou 't waar zijn? Alsof de landman, die het koren uitstrooit op den akker, immers in hoop op den oogst, niet juist om die hoop te ijveriger, te vroolijker ploegt en zaait! Alsof hij, hopende op den oogst, daarom niet genieten kan van het eerste frissche groen dat den akker kleurt, niet genieten van het wassen en bloeien van zijn zaaisel! Alsof wie werkt met het oog op den herfst, daarom lente en zomer moet verachten!

En onpractisch? Wat is dan het einde van Paulus' opstandingslied? Droom nu, peins nu, de handen in den schoot, de oogen ten hemel geslagen? Verre vandaar. Niet droomen, maar werken, veel werken, standvastig, onbeweeglijk, altijd overvloedig! Paulus was zoo uitermate practisch, dat hij sommigen in Thessalonica, die het werk er aan gaven, in den waan dat de Heer zoo dadelijk zou komen, de doodnuchtere waarheid herinnerde: die niet werkt, zal niet eten.

Hoog, omhoog, het hart naar boven,
Hierbeneden is het niet.

Dat te weten, juist dat maakt dat wij het goede van hierbeneden eerst recht zien en recht genieten en het werk van hierbeneden eerst recht flink aanpakken. Zoo begreep het de jonge man, van wien Maclaren verhaalt: langzaam wegterende, hield hij echter niet op met studeeren, want hij wilde bekwaam zijn voor het werk dat God voor hem zou hebben daarboven. Dat was overwinning van den dood: de dood kon hem den ijver niet blusschen, de kracht niet verlammen, den moed niet rooven: zijn werk zou niet ijdel zijn in den Heer.

Er is niets treuriger dan te werken, ons te vermoeien, te strijden, en niet te weten waarvoor.

En nu, wat is het leven? Het leven is leeren, niet enkel op de schoolbank, maar aldoor: door ervaring worden wij wijs, en eindelijk, eindelijk — als we tenminste het leven niet verspeeld hebben — zijn we dan zoover, dat wij levenswijsheid hebben gevonden. O, konden wij nog eens van voren af beginnen, wat zouden we veel anders, beter doen! Maar... het einde is daar, en wij hebben geleerd zoo vele, vele jaren *voor niet*? Neen, juicht Paulus, niet ijdel!

Het leven is strijd. Strijd tegen de omstandigheden dikwijls, strijd tegen onze zonden altijd, en eindelijk, eindelijk — als wij tenminste ons niet maar lieten drijven op den stroom — zijn wij zoover, dat wij met

het kruis zijn verzoend, dat wij het karakter hebben geheiligd. Zalig, wien aan 's levens avond dit ten deel valt: vrede, omdat men geduld heeft geleerd onder beproeving; vrede, omdat de ziel niet langer gekweld wordt door dwaze begeerten en hartstochten. Zalig, wien wellicht na veelbewogen leven deze vrede den levensavond verheldert, gelijk soms een moegestreden dag vol storm en regen kalm ter ruste gaat, wanneer aan den avond nog even de zon door de wolken breekt.

Zalig die vrede! Maar is de tijd niet te kort om ze te genieten? Hebben wij gestreden zoo lange jaren *voor niet*? Neen, juicht Paulus, niet ijdel! Het wordt avond, het wordt nacht, maar dan een nieuwe dag, rijker, schooner dan de dag die voorbijging!

Uit de gemeenten.

GRONINGEN. Een ware vreugdedag was 't voor de pl.m. 250 kinderen van onze drie Zondagsscholen en hunne onderwijzers en onderwijzeressen, toen zij den 7en dezer een uitstapje maakten naar het schoone Paterswolde. Deden in den vroegen morgen eenige donkere wolken den anders zoo vurig verlangden regen *nu* vreezen, weldra brak de zon vriendelijk door en verbeidden de kinderen met klimmend ongeduld 't middaguur, waarop van uit de kerk a/d Meeuwenderweg de feestelijke optocht een aanvang nam. Onder 't zingen van vroolijke liederen was spoedig de tram bereikt, welke de vroolijke schaar naar den speeltuin van 't hotel te Paterswolde voerde, waar 't uitstappen zoo mogelijk nog sneller plaats vond, dan 't instappen te Groningen; en in een ommezien waren schommel, wipplank, draaimolen etc. bezet. Niemand der kleinen toonde zich lui en ook had men geen lust tot twisterij; maar 't meest ijverig waren ze nog, als 't sein gegeven werd om in den ruimen stal bijeen te komen, waar ze op melk, koek, noten etc. onthaald werden. Toch kostte 't ook weer geringe moeite om een kleine „Openluchtsamenkomst" te organiseeren op een weiland achter den speeltuin, waar allen in 't gras zich neerzetten om heel ordelijk te luisteren, wat in korte toespraken door de broeders Jeronimus, Moster, Voorhans van Groningen en Kuipers van Haulerwijk verteld werd, en tusschenbeide klonk hun vroolijk lied.

Maar al te spoedig vlogen de uren om en was de tijd van terugkeeren daar; maar toch keerde men welvoldaan huiswaarts; de kinderen vol van hetgeen zij genoten hadden; de ouders blijde met de blijden, en de onderwijzers en onderwijzeressen (op wien zulk een dag de verantwoordelijkheid rust) met dank aan den Heer, die weer Zijn welgevallen toonde aan den arbeid der Zondagsschool. 't Weer was ons gunstig, en allen kwamen weer ongedeerd met den tram te Groningen aan.

Waarlijk, 't kon in alle opzichten een welgeslaagd uitstapje heeten, dat den kleinen een vroolijke herinnering geeft. Moge 't tevens een zaadje in hun hart achterlaten, dat naar de blijvende vreugde des Hemels doet verlangen, dan zouden zich nog meer verheugen degenen, die onder hen arbeiden, en ook hij, die zich noemt

EEN FEESTGENOOT.

H. 9/8—'11.

Kalenders.

Nog maar pas zijn we de tweede helft van het jaar ingetreden of we merken weer reeds verschillende voorbereidingen om ons van kalenders etc. te voorzien in het volgende jaar. Zoo kwamen alreeds keurig bewerkte proefschilden der uitgaven der firma La Rivière en Voorhoeve te Zwolle ons Bureau binnen, om er de aandacht onzer lezers op te vestigen.

't Zijn de schilden van: 1. Geïllustreerde kalender „Neerlandia", die weer schoon beloofd te worden; 2. Een „Kinderkalender", met een alleraardigst schild; 3. een weekkalender sierlijk en practisch.

N. v. B.

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van G. de V., Haulerwijk f 12.17; van E. H. te Nijmegen f 0.90; van J. S. te Loppersum f 2.25; van B. K. te Wedde f 4.80.

N. v. BEEK.

Vooruit beantwoorde vragen.

„Ben ik mijns broeders hoeder?" Ja.
Gij weet, gij moet het weten.
Gij vraagt naar d'u bekenden plicht,
En voelt in 't hart het Godsgericht,
Zoo vaak gij 't wilt vergeten.

„Wie is mijn broeder?" Voelt gij 't niet.
Mensch, aan uw menschlijk harte?
Gij voelt het, gij die 't nooit verschoont
In hem, die 't niet gevoelt en toont
Bij uwe vreugde of smarte.

N. BEETS.

Bede om hulp.

Onze gemeente te 's-Gravenhage, welke volgens de beginselen van 's Heeren Gemeente, niet slechts aan eigen stichting en verzorging wenscht te denken, maar ook door openbare verkondiging de heerlijke waarheden en rechten des Evangelies, zooveel mogelijk tot kennis van hare volks- en stadgenooten poogt te brengen — heeft dientengevolge dringend behoefte aan een ruimer en beter gelegen lokaliteit dan zij thans in gebruik heeft.

Broeders en zusters van elders, die ons wel wat al te veel verscholen gelegen en daarbij nog duur gehuurd lokaaltje kennen, zijn met ons overtuigd, dat we om vooruit te komen in onzen arbeid, een andere plaats van samenkomst noodig hebben.

Welnu, beminden in Jezus Christus, help ons naar uw vermogen, opdat er in de stad, waar het wereld-vredepaleis in al de pracht der wereld verrijst — ook een bescheiden gebouw verkregen moge worden, waarin de Baptisten den vrede, die alle verstand te boven gaat, ter verheerlijking van onzen Heer en Zaligmaker, mogen verkondigen aan de nedrigen der aarde.

Wij komen, broeders en zusters, met deze bede met des te meer vrijheid tot U, nu we zeker zijn, dat de Gemeente hier den last maar niet van zich wil afschuiven ten koste van anderen, maar ook zelf met groote zelftoewijding hare offers brengt.

Wij onderwerpen onze begeerte geheel aan den wil van onzen God. Behaagt het Hem onze begeerte te vervullen, dan zal Hij de harten zijner kinderen neigen om ons te helpen door grootere of kleinere bijdragen.

Ook de kleinste zoowel als de grootste gift, met een lietdehart geschonken, zal ons aangenaam zijn.

We beginnen niet te koopen of te bouwen voor wij er ons financieel toe in staat weten. Wil men dus liever niet terstond z'n bijdrage zenden, men zende dan t o e z e g g i n g van een bedrag, waarover gedisponeerd kan worden, zoodra het noodig zal zijn.

We komen met deze bede langs dezen weg tot U namens de Gemeente hier en met toestemming der Unie-Commissie.

Giften etc. gelieve men te zenden aan de B. B.

J. AANDEWIEL, VAN LIMBURG STIRUMSTRAAT 57a
DEN HAAG.

of aan

C. J. LOUW, KANAALWEG 5
SCHEVENINGEN

Alle zendingen zullen dankbaar in dit blad verantwoord worden.

Augustus 1911.

No. 1269. VRIJDAG 25 Augustus 1911. 30ste Jaargang.

De Christen.

ORGAAN DR UNIE VAN GEMENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post ƒ 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

Als goud beproefd.

Als het goud beproefd door 't vuur,
Van elk onrein deel verlost —
Worden, die den Heer belijden
Door de proef van moeit' en strijden,
Ook van 't aardsche stof ontdaan,
Moeten door de smeltkroes gaan!

Als het goud beproefd door 't vuur,
Schittren ze waar men ze vindt.
Hun raakt niet meer menschenoordeel
Noch de macht van schad' of voordeel,
Doel is niet hun eigen eer,
Maar alleen die van hun Heer!

Als het goud beproefd door 't vuur,
Zijn zij eeuwig sterk in God;
Schoon wel helsche machten grijnzen,
En op boozen aanval peinzen,
Zullen zij van 't stof ontdaan
Rustig 's Heeren wegen gaan.

Als het goud beproefd door 't vuur,
Weten zij, 't is God, die heiligt.
Christenen sta Gods werk niet tegen,
Zie hoe heilig zijn Zijn wegen.
God wil dat gij zegepraalt,
Als Hij U daar bij bepaalt.

Ja Gods Geest, die harten reinigt,
Werd gezonden door den Heer,
Die 't rantsoen voor u betaalde;
Aan het kruis triumf behaalde;
Die u glorierijk bewaard
Bij uw strijd op deze aard.

Ja Gods werk in u begonnen,
't Zuiv'rend werk in uw gemoed,
Gaat steeds door om te volmaken,
Zijn gemeenschap te doen smaken,
Zóó kunt gij dan wederschijn
Van Zijn heilig Godsbeeld zijn!

H. W. B.

De Gemeente, het lichaam des Heeren.

Referaat door
B. Planting.

Bij eene gelegenheid als deze, is 't voorzeker niet ongepast, elkander eens bizonder te bepalen bij de beteekenis der Gemeente en het Gemeentelijke leven. Immers onze locale Gemeenten zijn thans in hare afgevaardigden en gasten bijeen als eene Unie-Gemeente. Zij geven daardoor uitdrukking aan het bewustzijn der onderlinge éénheid.

Wel is 't waar, dat al Gods kinderen één zijn, in welken kerkelijken kring zij zich ook bevinden; en een feit is het ook, dat zij als kinderen Gods tot de Gemeente des Heeren behooren, doch er moet ook eene openbaring dier éénheid zijn. En die openbaring moet gezond, Bijbelsch zijn. Wij, als Baptisten, gevoelen dat niet alléén, ook in verschillende Kerkelijke kringen, wordt men zich dat steeds meer bewust. De tegenwoordige alliantie- en eenheidsbewegingen geven daarvan getuigenis. En ofschoon wij elk streven, dat leiden kan tot meerdere vereeniging van Gods kinderen, met blijdschap begroeten, bevredigen doet het ons geenszins.

Waartoe al dat lapwerk in geestelijke dingen?

Waarom niet terug tot de openbaring der Gemeente, die wij kennen volgens de H. Schrift? Of is het inderdaad zoo moeilijk om over het Schriftuurlijk standpunt der Gemeente klaarheid te bekomen. Of is de Gemeenschap der verborgenheid, die van alle eeuwen verborgen is geweest in God, nog eene verborgenheid? Met Gods woord in de hand, kan men in deze moeilijk dwalen.

In het devies, dat prijkt op het orgaan onzer Gemeenten, vindt ge de woorden: Een Heer, één geloof en één doop" Dat is de eenige, door den Heer gewilde, apostolische weg om te komen tot een gezonde, zuivere openbaring van de Gemeente des Heeren.

Wij twijfelen er geen oogenblik aan, en schromen dus ook niet het vrijmoedig uit te spreken: Wij staan met ons Gemeentelijk beginsel op Bijbelschen bodem en onze Gemeentelijke organisatie heeft hare goeden, schriftuurlijken grond. Dat is ons heerlijk voorrecht, waarop wij ons niet verheffen, maar waarvoor wij den Heer van harte dankbaar zijn. Dat sluit echter ook onze groote verantwoordelijkheid in, waaraan wij ons niet mogen onttrekken.

Is de N.-Testamentische Gemeente het lichaam des Heeren, dan moet zij ook als zoodanig openbaar worden, zoowel in haar verhouding tot het Hoofd, alsook tot de leden onderling.

Dat bij vernieuwing eens weer in het licht te stellen, daartoe elkander op te wekken en aan te sporen, is in hoofdzaak het doel dezer verhandeling. In verband daarmede spreken we

I **Over de Verhouding der Gemeente tot haar Hoofd**

en daarna

II **Over de roeping van de leden der Gemeente.**

I **De verhouding der Gemeente tot haar Hoofd.**

Met welke schoone en beteekenisvolle namen wordt de Gemeente des Heeren in de H. Schrift genoemd! Luistert slechts: „De tempel des levenden Gods;" „de nieuwe schepping;" „de bruid des Lams;" „het nieuwe Jeruzalem." Doch geen van deze heerlijke beelden stelt het innige verband tusschen den Heer en Zijne Gemeente zoo treffend voor, als in de woorden van Paulus als hij zegt: „Hij is gegeven tot een hoofd der Gemeente boven alle dingen, welke zijn lichaam is." (Efz. 1 : 22, 23).

Hoe innig de betrekking ook is tusschen man en vrouw; hoe onmisbaar de hoeksteen ook is voor het gebouw; en hoe heerlijk de tempel ook was door de inwoning des Heeren, de man kan zonder de vrouw worden gedacht, de hoeksteen houdt zijn waarde en de heerlijkheid Gods blijft, ook al valt de tempel. Het lichaam kan echter niet zonder het hoofd, en het hoofd niet zonder het lichaam bestaan of zelfs gedacht worden. Christus is niet het hoofd der Gemeente, gelijk een vorst het hoofd is van zijn land of een overste het hoofd is des volks, maar Hij is het hoofd van *Zijn lichaam*, Zijne Gemeente.

De Gemeente des Heeren is mitsdien het levensorganisme, waardoor Christus zich openbaren wil in deze wereld.

Christus openbaarde zich bij Zijne komst op aarde door het lichaam, dat Hij aangenomen had. In dat lichaam was Hij zichtbaar en tastbaar. Dat lichaam gaf uitdrukking aan Zijne persoonlijkheid. Dat lichaam was zijn werktuig. In dat lichaam heeft Hij geleden en gestreden en het groote werk der verlossing volbracht. In dat lichaam is Hij verheerlijkt en verhoogd. Als zoodanig is Hij nu voor 't menschelijk oog onzichtbaar en verborgen.

Christus wil echter niet verborgen zijn; Hij wil zich openbaren, opdat men Hem kenne, in Hem geloove en door Hem zalig worde.

Daartoe dient de Gemeente als het lichaam des Heeren.

Gelijk Christus tijdens Zijn verblijf op aarde in Zijn lichaam openbaar werd, zoo moeten ook thans in Zijne Gemeente al Zijne heerlijke eigenschappen openbaar worden. De Gemeente moet dus zijn de representante Christi in deze wereld. Waar de wereld de Gemeente ziet, daar moet zij den Zaligmaker zien, zóó, alsof de Christus der Schriften een lichaam had aangenomen, door hetwelk Hij zichtbaar in deze wereld wandelt.

Van de Gemeente moeten wij kunnen zeggen: Dat zijn Christus voeten, waarmede Hij op aarde wandelt; dat is Zijn mond, waardoor Hij Zijne stem doet hooren; dat zijn Zijne handen, waarmede Hij Zijne zegeningen uitstrooid.

Door en in de Gemeente zet de Heer Zijn arbeid en strijd voort. Door haar wil Hij op de wereld inwerken. Door haar wil Hij de verloren zondaren bewegen tot Hem te komen. In haren schoot moeten de geloovigen worden gevormd en opgevoed.

Met de openbaring der Gemeente staat dus in nauw verband de eer van 's Heeren naam; van haar ijver en arbeid hangt middelijkerwijs de uitbreiding van Zijn Koninkrijk af. De belangen van haren Heiland en Zijn rijk dienen de Gemeente dus zeer ter harte te gaan; dat moet haar eerste en hoogste zijn.

Wij weten, dat onze Heer en Heiland geen zelf geschreven brief heeft nagelaten; de Gemeente moet echter eene door alle menschen leesbare brief van Christus zijn. Van den Heere hebben wij geene afbeelding van eenigerlei aard; de gemeente is echter het beeld van Christus, waarin Zijn trekken en eigenschappen zichtbaar moeten zijn.

Hoe wonderlijk schoon, hoe verheven, doch ook hoe diep ernstig is de taak of roeping der Gemeente!

Het groote doel, dat Christus met Zijne Gemeente op aarde heeft, is in 't kort gezegd: *Zichzelven openbaren en Zijn werk volbrengen.* Dat het als Gemeente van gedoopte Christenen steeds ons ernstig streven zij aan dat verheven doel te beantwoorden!

Daartoe is het noodig, dat elk lid zijne roeping kenne en in de rechte verhouding tot de Gemeente sta. Wij spreken dus in de tweede plaats over

II. **De roeping van de leden der Gemeente.**

Als leden der Gemeente kunnen alleen dezulken worden beschouwd, die direkt met het Hoofd der Gemeente — Christus — in verbinding staan. Gelijk het zenuwstelsel en daarmede het levensbeginsel uit het hoofd zich door het gansche lichaam verspreidt, en

alzoo ieder lid onmiddellijk in verbinding met het hoofd staat, zoo moet ook ieder lid der Gemeente rechtstreeks met Christus verbonden zijn. Zonder persoonlijke geloofsgemeenschap met den Heer, kan men dus niet tot het lichaam des Heeren behooren. Evenals de rank in den wijnstok, zoo worden wij Christus ingelijfd.

Deze inlijving in Christus treedt zichtbaar te voorschijn door onze inlijving in, of verbinding met de Gemeente door den *H. doop.* Die dan Zijn Woord gaarne aannamen werden gedoopt; en daar werden op dien dag (op deze wijze) tot hen (de Gemeente) toegedaan omtrent drie duizend zielen (Handl. 2:41) „En de Heere deed alzoo dagelijks tot de Gemeente die zalig werden" (Handl. 1:47*b*). „Ook wij allen" — voor zoo ver wij leden der Gemeente zijn — „zijn door éénen Geest tot één lichaam gedoopt" (I Cor. 12:13).

„Door eenen Heer zijn onze harten,
Door eenen Geest en doop vereend".

Zoo is de Gemeente des Heeren ontstaan. Op deze fundamenteele waarheden staan ook de Gemeenten van Gedoopte Christenen.

Dat wij daarom door een groot deel van het z.g.n. kerkelijk Christendom worden gehaat en geketterd, spijt ons wel; doch hindert ons niet. De Gemeente is alleen verantwoording en onderworpenheid schuldig aan haar Hoofd Jezus Christus.

Wij hebben geen reden, ons te schamen, dat wij Christenen zijn, en evenzoomin, dat wij gedoopte Christen (of Baptisten) zijn. Wel beschouwd, mogen we 't ons eene eere achten. Immers wij zijn als zoodanig leden van het lichaam van Christus. En grooter eere is er toch zeker niet denkbaar.

Doch is die eere groot, niet minder groot is alsdan onze roeping. Want in verbinding met het lichaam moeten we dan een ieder persoonlijk, eene openbaring zijn van Christus.

Als leden der Gemeente staan wij met het Hoofd in verbinding en hebben in de eerste plaats te zorgen voor een goede verhouding tot het hoofd.

Als leden der Gemeente zijn wij ook aan elkander verbonden en hebben dus ook verplichtingen jegens elkander.

Wij spreken dus eerstens:

Over onze roeping of verplichtingen tot het Hoofd der Gemeente, en daarna *over onze roeping of verplichtingen jegens elkander als leden der Gemeente.*

Over 't eerste kunnen we betrekkelijk zeer kort, over 't laatste moeten we meer uitvoerig spreken.

a. Onze roeping of verplichtingen tegenover het Hoofd der Gemeente.

Gelijk alle lichaamsdeelen gehoorzamen aan den wil van het hoofd, zoo zijn ook wij in de eerste plaats verplicht Christus in alles te gehoorzamen. Waar het hoofd wil gaan, begeven zich de voeten; wat het hoofd hebben wil, grijpen de handen. Nooit is in dit geval eenige tegenspraak. Zoo moeten wij Christus in alles ondergeschikt zijn; Hem ons ten dienste stellen. Het hoofd denkt, wil, maakt plannen, geeft bevelen. Ons past onvoorwaardelijke gehoorzaamheid. Zooals en wat Christus wil moeten wij willen. Zijn gebod, zij ons bevel; Zijne wil, onze wet.

Wanneer men onder de Christenen met dit beginsel wat meer rekening hield, in welk een geheel anderen toestand zou men de Gemeenten vinden!

Tegenover het Hoofd is het verder onze verplichting, dat wij alleszins zouden opwassen in Hem (Efez. 4:15). Daardoor komen we tot de eenheid des geloofs en der kennis van Christus. Daarmede vallen dan alle menschelijke geloofsbelijdenissen en theoriën. Wij moeten in Hem opwassen tot een volkomen man, tot de mate der volheid van Christus.

Om Christus moet het ons vóór alle dingen en in alles te doen zijn. Hem moeten wij eeren, prijzen en verheerlijken.

Dat het ons aller leuze en keuze ware „in Hem op te wassen!" Geheel ons leven zou dan meer van Christus vervuld zijn. Zijn levenskracht zou ons steeds meer doordringen en zijn licht door ons helder schijnen!

Voor ons persoonlijk leven is dus eene goede verhouding tot Christus onzerzijdsch van veel belang, doch van niet minder belang is dat voor ons gemeenschaps- of Gemeentelijk leven.

(Slot volgt.)

Zending.

Onder de Foma's.

Hebben wij u bij eene vorige gelegenheid een verhaaltje gegeven uit het maatschappelijk leven uit de buurt van Yakusu, thans wenschen wij iets mededeelen van het zendingswerk in die omgeving.

De zendeling (* Lambotte verhaalt o.a. „De aarde zal vol zijn van de kennis des Heeren, gelijk de wateren den bodem der zee bedekken." Jes. XI, 9.

Deze woorden, die gericht zijn tot den profeet des Heeren, kunnen met vertrouwen herhaald worden door allen die medewerken tot de uitbreiding van die kennis. Hier in Yakusu zijn wij niet zoo bevoorrecht om zulke merkwaardige gebeurtenissen te zien als er van Korea getuigd worden en van de Chinesche Miao's, nochtans kunnen wij zeggen dat de invloed van het Evangelie onder de Congolesen dagelijks toeneemt, en ik heb onlangs daarvan de ondervinding opgedaan, toen ik de Foma dorpen bezocht in het bosch aan de overzijde der rivier.

Deze Foma's zijn allen landbouwers en jagers zij drijven handel met het volk dat langs de rivier woont. Het Evangelie was hun onbekend tot voor omtrent zeven jaren, en zelfs gedurende eenige dezer jaren zijn zij zonder leeraar geweest, want de fondsen van de gemeente der inboorlingen lieten niet toe om leeraars te zenden op plaatsen waar geen gemeenteleden wonen, om bij te dragen tot hun onderhoud. Zoo werden dus deze arme inboorlingen aan zich zelf overgelaten met de weinige kennis van den Heer, die hun geworden was door toevallige en gehaaste bezoeken

van zendelingen, die hen des te meer bewust deden worden van de menigerlei verzoekingen die hen omringden.

Maar gedurende mijn bezoek heb ik mij verwonderd bij het zien van den vooruitgang die dit volk maakte in de kennis des Heeren. Ik denk dat ik nog nooit zulke eene levendige belangstelling in de heilige dingen heb ontmoet, sedert ik in deze streek gekomen ben. De ontvangst die mij ten deel viel was verrassend. Wanneer ik een dorp binnenkwam, werd dadelijk het roffelen der trommen aan alle zijden gehoord en de vrouwen en kinderen kwamen bij scharen voor den dag, terwijl zij dansten en in de handen klapten wanneer zij mij ontmoetten.

Mijne verbazing werd groot toen ik het meerendeel van hen, na de voorloopige begroeting naar hunne woningen zag rennen en terugkeeren met gezangboeken, evangeliën en A. B. boekjes, die gediend hadden en nog dienen om hun den Heer, bij aanvang, te doen kennen. Gewoonlijk verkoos ik dan de schaduw van een boom om daaronder te gaan zitten, en het volk zat dan in groepen om mij heen, terwijl zij zoo stil waren, dat zij zelfs het lachen van een zuigeling zochten tegen te houden.

Zoodra ik in een dorp was, moest ik met de prediking beginnen. Toen ik dit vernam schikte ik het altijd zóó, dat ik mijn maaltijd gebruikte in het bosch tusschen de dorpen. In alle dorpen onderwees ik hen met betrekking tot Jezus, en deed ik vragen aangaande Hem. Deze vragen werden door de jongelieden even goed beantwoord als door de jongelieden die dicht bij het station wonen.

Eerst bezocht ik de dorpen, die het dichtst bij het dorp lagen, waarin ik zou overnachten, en in alle deze schenen de harten getroffen te worden. Waar ik den nacht doorbracht vergaderden alle inwoners rondom mijn lamp; sommigen zaten op den grond en anderen op stukken hout, maar allen toonden zich bijzonder aandachtig. In deze dorpen was geen geraas van karren en rijtuigen, dat het hooren hinderde. Alles is stil in het midden der bosschen.

In het dorp waar ik den nacht doorbracht, kwam gewoonlijk, wanneer ik mij terug wilde trekken, nog eene schare jongelieden, die dan vraag op vraag deden aangaande de Gemeente en de leden daarvan, en voornamelijk over de redding hunner zielen. Zij wenschten allen gedoopt te worden en Jezus te volgen, en ik kan niet zeggen, dat zij het gewicht van zulk een stap niet begrepen, want het werk is zeker niet uit de menschen maar uit den Geest Gods, die zulke groote resultaten heeft verwekt met zoo weinig kennis en door zulke geringe middelen, even als de woorden tot den profeet gericht aanduiden.

Van de zes dorpen die ik er bezocht, hebben slechts twee onderwijzers, en deze zijn er nog eerst onlangs gekomen. Ik vertrouw dat zij onder menschen met zulke harten als deze, veel zullen kunnen uitwerken.

Wanneer de fondsen der Gemeente het ons vergunden er onderwijzers heen te zenden, dan zou hunne kennis van den Heer spoedig zeer vermeerderen en dan zullen zij door de liefde van Jezus Christus en de hulp des Heiligen Geestes lichten worden voor de omliggende dorpen.

HENRI LAMBOTTE.

Lambotte is een Belg, die werkt voor het Zendingsgenootschap der Engelsche Baptisten.

De Zending der Baptisten in Cameroen.

Gelijk we van onzen Zendings-Inspektor, br. K. Mascher van Steglitz, op onze Unie-Vergadering l.l. mochten hooren, schrijdt de arbeid in Cameroen (West-Afrika) steeds gezegend voort. Er zijn thans in verband met de Berlijnsche vereeniging 41 Europeesche broeders en zusters in het veld. Overigens zijn er nog 52 helpers uit de bekeerde inboorlingen in den arbeid bezig. Op 5 hoofd- en 48 nevenstations wordt het Evangelie regelmatig gepredikt. In 42 scholen ontvangen 2000 kinderen onderricht. De meisjes- en zendingsscholen hebben voor 1911 250 kweekelingen. 9 Zondagsscholen worden door 884 jeugdige inboorlingen bezocht. De globale begrooting voor dit jaar wijst aan, dat de Commissie, om alle uitgaven te bestrijden 131000 Mark = f 78600 noodig heeft, en bovendien heeft zij 64800 Mark = f 38880 noodig tot het bouwen van een kinder- en herstellingsoord. De offervaardigheid der Baptisten, ook voor de Zending betoont zich voorbeeldig.

N. v. B.

Een spiegel voor Staats- of z.g.n. Volkskerken.

De ontzachelijke beweging, die gansch Duitschland — bijzonder in kerkelijke kringen — in beroering en ontroering heeft gebracht, en welke is ontstaan door het uitgesproken vonnis door het hoogste college, het zoogenaamde „Spruchkollegium“ der Pruisische staatskerk, over den Kölschen Pastor Jatho, is reeds wereldbekend geworden, en zal ongetwijfeld bij dezen vreugde en bij genen smart verwekken. Het hooge kerkelijk college te Berlijn heeft gemeend, dat een man als Pfarrer Jatho, door openlijke verloochening van het geloof aan een werkelijk godsbestaan en aan de beteekenis van Jezus als Verzoener en Zaligmaker van zondaren of Zoon van God, zoo ver van de belijdenisschriften der kerk was afgeweken, dat hij het recht verloren had om langer dienaar der kerk te zijn. Door vele duizende leden der kerk was het oogenblik der uitspraak van het Spruchkollegium met spanning afgewacht. Toen dan eindelijk het vonnis over Jatho uitgesproken was, toen brak de storm los. Geweldige betoogingen door duizenden bij duizenden volgden. De grootste zalen van Berlijn, van welke men er vier in beslag nam, gaven geen ruimte genoeg om al de betoogers te bevatten. Redenaars van hoog en laag en uit de rijen der Pastoren hielden opwindende toespraken en Jatho (hij ging van zaal tot zaal) waar hij verscheen om te spreken, werd met zulk een geweldigen geestdrift begroet, dat zijn verschijning een meer dan vorstelijke geleek. Hij werd als de vroomste en oprechtste leeraar en als de hervormer van Duitschland op 't schild genomen. Beroemde mannen, als Prof.

Dr. Baumgarten (Kiel), die zoo ongeveer de geestelijke advocaat voor Jotha geweest is. Dr. Max Fischer, Lic. Traub te Dortmund en vele anderen spraken en brachten de hoogste hulde aan hun gevallen collega!

Jatho's terugkeer naar Cölen was een formeele zegetocht. Bij aankomst van den trein was de toevloed van volk zoo sterk, dat het voor Jatho bijna onmogelijk scheen om naar zijn huis te komen. Honderde handen verhieven zich om hem de hand te reiken, dat natuurlijk onmogelijk kon. Hoog, zeer hoog werd de loftrompet over den waardigen(?) Pastor geblazen en schande en verachting uitgesproken over alles wat orthodox heet in de „Evangelische Landeskirche."

Jatho is dus opeens in de oogen der oppervlakkige menigte de martelaar geworden, wegens zijn oprechtheid, waarheidszin en standvastheid, in het volgen van zijn overtuiging. Financieel vaart hij er nog niet zoo slecht bij, want hij ontvangt nu uit de Kerkelijke fondsen een pensioentje van 6000 Mark (f 3600). Bovendien brengen nu zijn vrienden honderdduizenden bij elkaar om hem maar rijk te doen leven, en groote zalen voor hem beschikbaar te stellen, om zijn werk, met zijne machtige redenaarsgaven er in voort te zetten. Men heeft zelfs een penning, van Jotha's beeld voorzien, laten slaan, en deze wordt á 30 pfenning verkocht en deze handel bracht reeds 200.000 Mark op!

Natuurlijk treedt nu de vraag bij hen, die in de christelijke waarheid belangstellen, naar voren:

Wat zullen nu de hoogere colleges der kerk doen met al de Pastoren, Doctoren en Professoren, die even als Jatho was, nog in dienst der Kerk zijn en met Jatho eensgeestes zijn en hem verdedigen? Prof. Harnack, de voornaamste woordvoerder van 't modernisme in Duitschland, o. v. is een der leeraren van Jatho, en deze houdt het nu den Professor bescheiden voor: Gij hebt mij 't geleerd!

Het kwaad wordt in de staatskerken wel verschoven, maar kan niet weggenomen worden.

Nu spraken we hier boven van een spiegel, en we denken ons als zoodanig het gebeurde met Pastor Jatho. Zulke spiegels zijn er op Kerkelijk gebied meer, maar ze komen niet altijd zoo aan 't voetlicht. Ons doel met de vermelding van deze dingen is dit, dat vele van onze kerkelijke broeders en zusters, van welke, naar we hopen, ook wel velen ons blad in handen [illegible]; en, ook door deze poging aangespoord mogen worden, eens in dien staatskerkelijken spiegel te zien. Wellicht zien ze dan zich zelven als christen eens in hun scheeve, verwrongen houding en hun ongeoorloofde gemeenschap, waar zij zich, om welke reden ook, nog vasthouden aan de Staats- of zoogenaamde „volkskerk" of ook aan andere kerken, waarin ongeloof, christus-verloochening en vertreding van Gods heilige Waarheid, hoogtij viert, alsmede kerken, die niet aan wedergeboorte uit den Heiligen Geest, maar aan vleeschelijke voortplanting, hun uitbreiding hebben te danken.

Laat men nu niet zeggen: ja, maar hier in ons goede Holland is het beter gesteld dan in Duitschland. Gij zoudt dan niet met wijsheid spreken. Het is toch openbaar genoeg, dat er nog honderde verloochenaars van de grondwaarheden der Waarheid en ook van de belijdenisschriften der kerk zelf, lasteraars van den Christus, sociaal-Democraten, spiritisten etc. van de kansels der kerk hun ongeloofstheoriën verkondigen. Daarbij komen nog de orthodoxe, maar onbebekeerde Predikanten. En wat zou er gebeuren wanneer de Synode eens met dezulken kon en wilde doen, wat men in Duitschland met Jatho deed!

Of wij 't zouden wenschen dat er zulk een ontroerende beweging onder ons volk ontstond? Geenszins; de zaak onzes Heeren zou er niets door bevorderd worden, naar wij achten. Ons volk maakt zich ook niet zoo warm over die dingen, getuige de behandeling van de zaak Bähler in der tijd.

Maar, zoo werpt men ons menigmaal tegen: en zijn in de „volkskerk" nog een breede schaar van Predikanten, die den Christus naar de Schrift verkondigen. 't Is ons bekend; maar die kunnen het kerk-systeem niet veranderen, en veelal wordt de vrucht van hun ernstigen arbeid, die zij niet als dienaren der kerk, maar als Christus dienaren verrichten, juist door dat kerk-systeem verwoest. Hoe menige ernstige Predikant wordt door zijn dooden, onverschilligen kerkeraad gedwarsboomd en bestreden in zijn werkelijk streven, om door zending en evangelisatie-arbeid, zielen voor Jezus te winnen of de gemeenschap der heiligen te bevorderen.

Wat wij wenschen en biddend verwachten is, dat al onze geliefde broeders en zusters, in de kerken, die zich, evenals wij, verlost weten door het bloed des Lams en zich het eeuwige leven deelachtig weten, beslist die kerken, met hunne ongoddelijke, anti-evanlische systemen, den rug toe keeren en komen tot de ware alli-antie — de gemeenschap der heiligen. Niet om zich slechts in een vroom gezelschap neer te geven en zelfvoldaan zich af te sluiten, maar om met vereende, van God gegeven krachten ons gansche land met het Evangelie des vredes te doen overstroomen en de gemeenschap der heiligen, tot elkanders troost, sterkte en opbouwing, volgens de H. Schrift, te beoefenen. „Gaat uit het midden van hen en scheidt U af, zegt de Heer, en raakt niet aan hetgeen onrein is, en Ik zal ulieden aannemen; en Ik zal u tot een Vader zijn, zegt de Heer, de Almachtige!" (2 Kor. 6 : 17, 18). De Gemeente is een uitverkoren geslacht, een heilig priesterdom, om te verkondigen de deugden Desgenen, die hen geroepen heeft uit de duisternis tot zijn licht. Bij dat licht alleen wil Hij, dat wij zullen wandelen.

Maar — om nog iets te noemen — men zegt: de kerk heeft een traditie, die we niet los mogen laten; de kerk heeft vele goederen en kapitalen! Wij vragen: kunnen die bezittingen Gode heilig zijn? Kunnen ze werkelijk dienen om het werk van onzen hemelschen Heer te bevorderen. Die kapitalen zijn *niet* Gode gewijd. Wie profiteeren van dien rijkdom? Meerendeels de ongeloovigen. De onkosten voor in- en uitwendigen zending enz. enz. moeten de geloovigen toch grootendeels uit hunne particuliere fondsen betalen.

De geloovigen in Christus hebben de schatten der kerk niet noodig. Zij hebben andere schatten, en be-

zitten, bij een eendrachtig samenwerken, stoffelijke en geestelijke gaven en krachten genoeg om hunne dienaren te bezoldigen, en de wereldzending flink aan te pakken. En hoe zou dan de Gemeente Gods in ons vaderland gezegend worden, ook tot eigen stichting, heiliging en opbouwing in de liefde, om zoo haar Heer en Hoofd met vreugde te verwachten!

'S-Gr. N. v. B.

Nog eens onze Unie-vergadering.

Het zal onzen broeders en zusters ongetwijfeld naar genoegen zijn, nog eens iets te lezen over onze Unie-vergadering, en wel dat, wat br. Mascher van Steglitz, die, zooals bekend is, de vergadering bijwoonde, in zijn land, door middel van „Der Wahrheitszeuge", aangaande onze vergadering vertelt.

Br. M. schrijft: Op 12 en 13 Juli j.l. vond te Stadskanaal de jaarvergadering onzer Hollandsche broederschap plaats. Het was de eerste maal, dat mij het voorrecht vergund was in hun gemeenschap te vertoeven. Onze arbeid in Holland is nog klein en de positie onzer Gemeenten geen gemakkelijke. Ofschoon er in de laatste tientallen jaren op verschillende plaatsen des lands gezegende opwekkingen geweest zijn, zoo hebben nochthans onze gemeenten maar in geringe mate de vruchten mogen inzamelen. Het getal onzer gemeenteleden bedraagt in Holland slechts ongeveer 1600, die in 20 gemeenten over verschillende deelen des lands verstrooid zijn. De meeste leden zijn arme menschen en mitsdien niet in staat, te ondernemen en door te zetten, datgene, wat om der Waarheidswille behoorde te, en zou kunnen geschieden. En toch is het verblijdend te zien, hoe onze bondgenooten zich beijveren om aan alle goed werk deel te nemen. Zij arbeiden door geregelden dienst in de gemeenten, door een reizend prediker te zenden, colportatie en geschriftverspreiding te beoefenen, en hebben ook sedert een reeks van jaren hun brood op het water geworpen en in Cameroen en aan de Congo getrouwelijk medegearbeid.

De regeling, aan al die bezigheden verbonden nam een deel der vergadering in beslag, die door de broeders de Vries en van Beek met beleid en tact geleid werd. Veel vreugde verwekte de aanwezigheid der broederen uit het buitenland. Onder dezen is de Duitsch-Engelsche vertegenwoordiger, br. Klickmann, een zeer welkome gast, want hij heeft reeds jaren lang veel belangstelling getoond voor het werk in Holland, en vrienden in Engeland gewonnen, die met een jaarlijksche bijdrage het werk steunen. Ook Prof. Dr. M'Caig, de directeur van het Spurgeon's predikanten-Seminarie, nam een van belangstelling getuigend, deel aan de vergaderingen.

Voor het stichtende en leerende deel der Conferentie was er ook menigerlei nuttigs te hooren: br. Zerbst van Amsterdam refereerde over „de Christelijke huishouding" en hare beteekenis voor de gemeente en voor het werk des Heeren in 't algemeen. Br. van Beek bracht ons „de zonde" in haren oorsprong, wezen en hare vreeselijke gevolgen voor tijd en eeuwigheid onder de aandacht. Br. Planting had de taak de „gemeente Christi" te teekenen, „welke is zijn lichaam", en de voorrechten aan het licht te stellen, welk elk lid dier organisatie heeft. Voorts gold het een beslist standpunt in te nemen tegenover verschillende geestesstroomingen, de tongenbeweging enz., om elkander ernstig te waarschuwen.

De avonden werden tot bijzondere samenkomsten aangewend. Den eersten avond verzamelden we ons om brood te breken, dat twee uren duurde en waarbij een rij van broeders uit de vergadering van de gelegenheid gebruik maakten, hun hart door een vermanend of leerend woord, of door een dankzegging lucht te geven. De laatste avond was grootendeels ten dienste van de buitenlandsche gasten. Ondergeteekende had het voorrecht over „de wonderen der genade in Duitschland en in den arbeid in Cameroen te spreken. Prof. Dr. M'Caig had als thema „Ons Evangelie" gekozen, en trachtte het kostelijke en onuitputtelijke deszelven aan het licht te stellen. Maar te spoedig waren de schoone, en in meer dan één opzicht warme dagen voorbij en gold het weer afscheid te nemen van de broederen, die we leerden liefhebben en waardeeren, en die, trotsch hun bescheiden omstandigheden, alles deden om het hunnen bezoekers aangenaam en prettig te maken.

Zij de Heere met onze broeders in Holland en worde hun werk lang zoo meer gezegend! De eerstvolgende vergadering werd naar Amsterdam genoodigd, en wellicht is het dan aan nog eenige broeders meer uit Duitschland mogelijk de medeverbondenen door hunne tegenwoordigheid te verblijden.

KARL. MASCHER.

Voor de Jeugd.

Een verhaal van een ratelslang.

Onder de Indianen van Noord-Amerika leefde in vroeger tijd, toen ze nog talrijk en krijgshaftig waren, de zendeling Brainerd, wien het vergund werd, onder de Roodhuiden vele harten tot Jezus te voeren. Nadat hij reeds onder verschillende stammen, onder veel moeite en ontbering, maar ook met rijken zegen, het Evangelie had verkondigd, gevoelde hij zich gedrongen, Gods Woord ook te brengen aan een der meest wilde en oorlogzuchtige stammen. Zijn vrienden smeekten hem, zich niet in zoo groot levensgevaar te begeven, daar zij wisten, hoe deze lieden de „bleekgezichten" haatten; Brainerd echter besloot tot hen te trekken, alleen en ongewapend.

Hij nam niets mee, dan een kleine draagbare tent, en de enkele voorwerpen, die voor het leven in de wildernis onontbeerlijk waren. Zoo kwam hij in de nabijheid van de voornaamste nederzetting van den stam en sloeg daar zijn tent op. Een Indiaan zag hem en bracht bericht aan het opperhoofd. Onmiddellijk

werd krijgsraad gehouden, en een troep ruiters afgezonden, om den blanken man, die het gewaagd had, hun jachtgebied te betreden, te dooden en te skalpeeren. Zij verbergden zich in de nabijheid van de tent, en wachtten het oogenblik af, dat de zendeling zijn woning verlaten zou. Dan zouden ze hem met hun pijlen dooden.

Doch de zendeling lag op zijn knieën.

Deze vertoefde dikwijls langen tijd op zijn knieën in gemeenschap met God. De Indianen begon het lange wachten te vervelen; zij besloten, dat een paar van hen de tent zouden naderen en den vreemdeling gadeslaan. Deze slopen nader, sloegen voorzichtig het linnen van den tent een weinig open en keken naar binnen. Daar zagen ze den man Gods geknield, en hoorden hem spreken tot iemand, dien ze niet zagen. Doch zie, wat was dat? Een groote ratelslang stak haar leelijken kop onder een der zijwanden van den tent door, kwam geheel naar binnen en kroop recht op de voeten van den zendeling aan. Vlak achter zijn rug heft ze haar bovenlichaam hoog op en is op het punt hare vergiftige tanden in zijn nek te slaan. Doch zij doet het niet; ze maakt nog eenige bewegingen met haar bovenlichaam, laat zich weer neer op den grond, en kruipt de tent weer uit aan den tegenovergestelden kant vanwaar zij gekomen was.

Met de tomahawk in de hand hadden de Indianen onder ademlooze stilte de bewegingen van het vergiftige dier gadegeslagen. Waarom de slang de man niet gedood had, was hun een raadsel. Die blanke kon geen gewoon mensch zijn. Zachtjes keerden ze terug. Ze besloten weer naar hun dorp te gaan en den hoofdman te melden, wat zij gezien hadden.

Zendeling Brainerd had lang gebeden. Hij wist hoe gevaarlijk het was, onder deze Indianen te gaan, en hij wilde zekerheid hebben, dat zijn God met hem ging. Maar thans stond hij op; hij wist, dat hij op Gods weg was en hij aarzelde niet meer. Hij nam zijn Bijbel in de hand, en begaf zich in de richting van het Indianendorp. Hoe de ontvangst daar wezen zou, kon hij niet vermoeden; het eenige dat hij wist, was, dat de bevolking zeer bloeddorstig was, en zeer verbitterd op de blanken, waartoe deze maar al te dikwijls gegronde redenen hadden gegeven. Toch ging hij onbeschroomd verder, bereid om ook zijn leven te geven voor zijn Heer, maar in de stellige overtuiging, dat zijn arbeid ook hier niet ijdel zou wezen.

Tot zijn groote verbazing kwam de gansche stam, met het opperhoofd aan de spits, hem vriendelijk tegemoet om hem te ontvangen als een vriend, op wien zij lang hadden gewacht. Zij begroeten hem, alsof hij een hooger wezen was, iemand, die onder de bijzondere bescherming stond van den „Grooten Geest." En toen hij tot hen begon te spreken en uitlegde, waartoe hij gekomen was, luisterden ze aandachtig. Hij mocht blijven en prediken; honderden bekeerden zich, en de geheele stam kwam onder den invloed van het Evangelie.

Daartoe had een ratelslang den weg bereid.

Bladvulling.

Als iemand zijn gezondheid voor
[een ton
Of voor een half millioen, verkoopen
[kon
Ik wed hij deed het niet.
Maar wel verniel hij in een jaar of
[wat
Zooals men dikwijls ziet
Moedwillig, zelf dien kostelijken
[schat.

Ik kom Heer, maar durf ik?
In ontrouw zoo groot,
In 't struikelen zoo schuldig,
In 't vallen zoo snood?
Ja Heer Gij doorgrondt mij,
Mijn hart en mijn zin,
Gij weet alle dingen,
Gij weet dat ik U min.

Berichten.

Onze kleine broederschap te Rotterdam mocht voor hare samenkomsten en arbeid eindelijk een meer rustig verblijf vinden, dat we hopen zij lang met genot en velen ten zegen zal mogen gebruiken. Zij mocht n.l. voor billijken prijs voor des Zondagsavonds het net, gezellig lokaal der gemeente van Zevendedags-Baptisten huren, gelegen aan de Rembrandstraat, waar nu iederen Zondagavond te 7½ uur samenkomst gehouden wordt. Prediking door den Voorganger of door een der Ouderlingen uit den Haag.

Op onze bede om hulp.

Het begin is: Als eerste steen werd gegeven door br. K. A. v. B. te S. f 5.

DE COMMISSIE.

Dankbetuiging

aan allen, in het bijzonder aan de gemeenten Deventer en Apeldoorn, voor de vele bewijzen van belangstelling ter gelegenheid van ons 25-jarig jubileum ondervonden.

C. PETERS
EN ECHTGENOOTE.

Deventer, Augustus 1911.

No. 1270. VRIJDAG 1 September 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post ƒ 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

Onder zorgen.

Vader, tot U zien we op onder zorgen,
Gij biedt Uw hulp op genade gebouwd;
Na sombere nacht blinkt een vreugdvolle morgen;
Veilig is hij, die op U steeds vertrouwd.

Als donkre wolken ons pad soms verduistren
En ijdele zorg ons de blijdschap vergalt,
Dan komt 's Heeren Geest weer in liefde toefluistren:
Vertrouw slechts, o ziel, tot uw loflied weer schalt.

Niets kan hem verschrikken, die op God blijft bouwen,
Slechts het geloof schept de liedren bij nacht.
Ja, wien onder zorgen op Hem blijft vertrouwen,
Schenkt Hij zijn uitkomst, in zwakheid zijn kracht.

Leer ons de zorgen, die G' ons hebt beschoren,
Ons tot een zegen, maar beter verstaan;
Waar Gij den ploeg trekt heel diep door de voren,
Golft op het veld straks het ruischende graan.

In Jezus, Gods gave, is alles te vinden,
Wat aan de nooden des levens voldoet.
Dit biedt in 't prangen aan Zijne beminden
Een zaligen vree in 't geschokte gemoed.

H. H. v. d. R.

De Gemeente, het lichaam des Heeren.

Referaat door

B. Planting.

Onze verhouding tot het Hoofd bepaald onze verhouding tot de leden der Gemeente. Dit leidt ons er toe om in de tweede plaats te spreken over

b. Onze roeping of verplichtingen jegens elkander als leden der Gemeente.

Een ernstige, ingaande betrachting van dit punt onzer overweging, is voor de geloovigen van groote beteekenis. De openbaring van de Gemeente, als 't lichaam des Heeren, staat daarmede in nauw verband.

Wat ontbreekt er in 't algemeen nog veel aan de rechte onderlinge verhouding der leden tot elkander. Hoe weinig vertrouwen stelt men vaak in elkander. Hoe is de onderlinge band dikwijls zoo los. Hoe weinig is er somtijds slechts toe noodig om scheuring of tweedracht te doen ontstaan.

Dikwijls komt het voor, dat verwijderingen tusschen leden der Gemeente ontstaan en langen tijd kunnen voortduren. Alle pogingen tot verzoening stuiten af op de stijfhoofdigheid, eergierigheid of zelfzucht der betreffenden. Sommigen kunnen zelfs een jaar of nog langer van het Avondmaal wegblijven, zonder dat vermaning etc. iets baat. Of zulke leden zich hunne verhouding tot Christus wel bewust zijn? Wij willen niet oordeelen, maar wagen het toch te veronderstellen, dat dezulken straks niet met het Hoofd verheerlijkt worden, omdat ze hier met de leden niet verbonden waren.

De belangrijkste schriftuurplaatsen, die met nadruk op de onderlinge verhouding der leden wijzen, vinden we in Rom. 12 en I Cor. 12. Wegens onze beperkte tijd zullen we slechts enkele dezer waarheden wat naar voren brengen. Natuurlijk spreken we dan in de eerste plaats over de onderlinge eenheid der leden.

In Efez. 4 wordt gesproken van een zevenvoudige eenheid der Gemeente: „Eén lichaam is het en één Geest, gelijkerwijs gij ook geroepen zijt tot ééne hoop uwer beroe-

ping; één Heere, één geloof, één doop; één God en Vader van allen, die daar is boven allen, door allen en in allen". (Efez. 4:4, 5 en 6). De vermaning, die deze waarheid ten grondslag ligt heet: „U benaarstigende te behouden de eenigheid des geestes door den band des vredes" (vs. 3). Dat is in algeheele overeenstemming met de hoofdgedachte in des Heeren hoogepriesterlijk gebed (Joh. 17:21—23.)

Juist aan deze eenheid ontbreekt het onder de geloovigen in 't algemeen het meeste. In plaats van eenheid en verbinding, welk een verbrokkeling en verdeeldheid! Wel kan het waar zijn, dat God uit dit kwaad nog wel iets goeds kan doen geboren worden. Doch hoe heerlijk zou het resultaat, hoe krachtig het getuigenis zijn, wanneer al Gods kinderen, gelijk de leden van één lichaam, bekwamelijk tesamen gevoegd waren. Nu zijn ze in hunne verbrokkeling voor de wereld eene bespotting en aanfluiting geworden.

Wat is daaraan te doen? „Vraagt naar de oude paden, waar of de goede weg zij, en wandelt in denzelven." Indien al de geloovigen onderworpen waren aan 's Heeren wil, en handelden naar Zijn woord, dan zouden de scheidsmuren en onderscheidene namen wegvallen en scheuring en verwijdering zou tusschen hen een einde nemen.

Daar wij nu met ons Gemeentelijk beginsel op Bijbelschen bodem staan, daar is 't voorzeker van groot belang, dat wij in den kring van ons gemeentelijk leven, deze ware innerlijke, van God gewilde eenheid openbaren.

De uitbreiding van Gods Koninkrijk en de wasdom der Gemeente wordt het meest verhinderd door gebrek aan eenheid onder onze leden. Waar deze eenheid heerscht, bloeit de Gemeente en worden zondaren bekeerd. De wereld zal bekennen, dat God Zijnen Zoon gezonden heeft indien wij liefde hebben onder elkander. Zoodra 't echter den vijand gelukt twist en tweedracht te zaaien, op den akker der Gemeente, dan is de zegen geweken. Eendracht is macht en voert tot ontwikkeling. Tweedracht verdeelt en verscheurt. Het lichaam in zijn geheel, is in staat aan zijn roeping te beantwoorden, elk lid afzonderlijk is van geene beteekenis.

Ware leden van Christus zijn zich levendig bewust, dat zij bij elkander behooren. „Alzoo zijn wij velen één lichaam, maar elkeen zijn wij elkanders leden". (Rom. 12:5). In Christus zijn wij als leden van Zijn lichaam, „bekwamelijk samengevoegd en samen vastgemaakt door alle voegselen, en door de werking van een iegelijk deel in Zijne mate, bekomt het lichaam den wasdom tot zijns zelfs opbouwing in de liefde" (Efez. 4:6).

Hier is dus sprake van een bizonder innige verhouding der leden onderling. Christus zelf heeft hen in deze verhouding tot elkander gebracht, niet door samenstemming over de een of andere waarheid of door de aanvaarding eener gemeenschappelijke geloofsbelijdenis, maar krachtens hunne geboorte uit Hem. Deze samenvoeging is dan ook niet slechts voor deze korte spanne tijds, maar voor eeuwig. Ook hier heet het: „Wat God samengevoegd heeft, scheide de mensch niet". En gelijk echtelieden in 't huwelijksleven, zoo ook moeten wij elkander in liefde dragen en elkander in alle omstandigheden getrouw ter zijde staan. Een lid uitsluiten uit de Gemeente, staat gelijk met een smartelijke, doch somtijds noodzakelijke amputatie, waartoe men gewoonlijk noode besluit.

Voorts is elk lid verplicht den anderen te dienen met de gave, die men heeft ontvangen. Onze groote levenstaak is — in navolging van Christus — dienen, en steeds weer dienen. Daar is geen pro- of Subordinantie. „Een is uw Heer en Meester, gij zijt allen broeders". Het eene lid is even zoo wezentlijk aan het hoofd verbonden als het andere. „Daar mag de voet niet zeggen: omdat ik de hand niet ben, zoo ben ik niet van het lichaam; daar mag het oog niet zeggen, omdat ik het oor niet ben, zoo ben ik niet van het lichaam" (I Cor. 12:15, 16). „Ook kan het oog niet zeggen tot de hand: ik heb u niet van noode; of wederom het hoofd tot de voeten: ik heb u niet van noode" (vs, 21) Ook de schijnbaar geringste leden zijn noodig in belang van het geheel. Daar is geen concurrentiegeest, geen egoïsme. Maar de leden dragen voor elkander zorg (vs. 25).

Hebben wij in dezen tegenover elkander niet al te dikwijls gezondigd? Waren wij 't ons wel altijd bewust, dat wij van elkander afhankelijk zijn, dat wij elkander noodig hebben, dat wij zonder elkander niet leven, wassen en toenemen kunnen? Waren wij steeds bereid elkander bij te staan en op te beuren? Ligt niet juist in 't ontbreken van deze dienende liefde en zorg voor elkander, de oorzaak der algemeene kwijning? Is het niet de roeping der sterken de zwakken te ondersteunen in plaats van zichzelven te behagen? Gemeente Gods, versta uwe roeping en het zal in vele dingen beter worden. De geest der zelfzucht moet uitgebannen worden en plaats maken voor den geest der zachtmoedigheid, nederigheid en dienende liefde. Het voorbeeld van Christus moet ons daarbij steeds voor den geest staan. Juist in dit opzicht eischt de Heer in 't bizonder, dat wij Hem navolgen en Zijne voetstappen drukken. (Joh. 13:15). En hoe hoog de Heer zulk dienen van Hem in de Zijnen schat, blijkt uit het volgende: „Wat gij een van deze mijne minste broeders gedaan hebt, dat hebt gij Mij gedaan" (Math. 25:40). Zelfs de beker koud water, zal Hij niet onbeloond laten.

Vervolgens zijn wij als leden van het lichaam des Heeren verplicht elkanders lasten te helpen dragen. Dat is de wet of wil van het Hoofd der Gemeente (Gal. 6:2). Ook daarin is Christus het treffende voorbeeld. Onze zonden heeft Hij op zich genomen, onze krankheden heeft Hij gedragen, ja, uit liefde tot ons, is Hij ons in alle dingen gelijk geworden. Hij kan en wil ons leeren, hoe wij elkanders lasten kunnen helpen verlichten, hoe wij elkander helpend, troostend en bemoedigend ter zijde kunnen staan.

„Als één lid lijdt, zoo lijden al de leden

mede en als één lid verheerlijkt wordt, zoo verblijden zich al de leden mede" (I Cor. 12 : 26). Dit welbekende Apostolische woord geeft uitdrukking aan de innige deelname aan elkanders wel of wee. Wanneer wij aan 't een of ander deel van ons lichaam pijn gevoelen, hoe is niet direct het geheele lichaam in medelijdenschap betrokken. Aan zulk medegevoel hebben wij groote behoefte in ons gemeentelijk leven. Ons oog weent wanneer onze hand of voet ons pijn doet, en wij..... hoe gevoelloos en koel zijn wij dikwijls bij 't leed, dat onze medeleden heeft. Een der schoonste woorden in onze Hollandsche taal is ongetwijfeld het woord „medelijden"; het beteekend, met anderen mede-lijden, hun leed tot het onze maken, hun smart of pijn medegevoelen. Dan zijn wij gaarne bereid, om te doen, wat wij kunnen om dat leed te helpen verzachten. En in het tegenovergestelde geval, willen we ons van harte verblijden in het geluk of welzijn onzer medebroeders of zusters. De liefde van Christus stelt ons in staat, met de weenenden te weenen en blijde te zijn met de blijden.

Een andere verplichting der leden tegenover elkander is die des vermanens. Welke droeve ervaringen heeft men in deze reeds opgedaan! 't Is waar, niet allen hebben de bizondere gaven om op de rechte wijze te vermanen. Wanneer men echter met biddenden ernst zich daarop toelegd, dan is in dezen ook veel te bereiken. In bijna al onze Gemeenten wordt bij de belijdenis gevraagd: „Zijt gij bereid, zoo noodig, u te laten vermanen en belooft gij ook getrouw te zullen zijn in 't vermanen van uw medebroeders of -zusters?" Wel wordt dit beloofd, doch lang niet altijd volbracht. 't Is dan ook veel gemakkelijker met anderen over iemands fouten etc. te spreken, dan de persoon zelven daarop te wijzen. Doch men zondigt daardoor tegen het lichaam van Christus. Kwaadspreken en achterklappen is uit den booze. Door getrouwheid in het vermanen, kan heel wat kwaad voorkomen worden.

Van groote beteekenis voor het gemeentelijk samenleven is het ook, dat wij over elkander waken en voor elkander bidden. Vooral oudere en beproefde leden zijn geroepen op de jongeren in liefde toe te zien. De lammeren der kudde, die naar den aard der zaak nog onervaren en onbedreven zijn, dienen met bizondere zorg bewaakt te worden. Gelijk een moeder waakt over haar kind, het op 't gevaar opmerkzaam maakt, en verre houdt van alles, wat het schaden kan, zóó dienen wij op elkander acht te geven, tot opscherping der liefde en der goede werken. En gelijk wij voor een krank lid van ons lichaam genezing zoeken, zoo moeten wij ook elkanders belangen bepleiten voor den troon der genade. „Bidt voor elkander, opdat gij gezond wordt" (Jak. 5 : 16). Daartoe is noodig hartelijke liefde, oprecht gebed, veel ootmoed en zachtmoedigheid.

En eindelijk willen we nog even opmerken dat de leden elkander hebben bij te staan in den arbeid van Gods Koninkrijk. Gelijk elk lid van ons lichaam tot een bepaalde functie bestemd is, zoo heeft ook elk lid der Gemeente een bepaalde taak, in verband met het lichaam, te vervullen. Ik vrees, dat er niet weinige leden in de Gemeente zijn, die goed weten, wat hun persoonlijkheid toch in de Gemeente is. Sommigen hebben de gave des gezangs en kunnen daarmede dienen, anderen kunnen onder de jeugd werkzaam zijn, weer anderen hebben de bizondere gave met onbekeerden over hun zieleheil te spreken of anderen tot de godsdienstoefeningen uit te noodigen. Velen schijnen echter geen gave van eenige beteekenis te bezitten. Wat moeten die dan doen? Voor figurant spelen? Slechts toeschouwer of kostganger in de Gemeente zijn? Vergeten we niet, dat elk lid een gave van God ontvangen heeft. Daar is voor den voorganger der Gemeente veel genade noodig, om elk lid tot den hem of haar passenden arbeid aan te leiden. Doch ook de leden hebben veel genade noodig, dat zij den hun aangewezenen arbeid doen en hun pond niet in een zweetdoek begraven. Dat alle leden die nog ledig aan de markt des levens staan, gevolg geven aan de dringende raad des Heeren; „Gaat gij ook heen in den wijngaard" (Math. 20 : 4). 't Gevaar, om als onnutte en luie dienstknechten buiten geworpen te worden, is niet slechts denkbeeldig. Laat ons in dien arbeid elkander ondersteunen, opwekken en waardeeren. „Eendracht maakt macht."

In al deze dingen, die nog gemakkelijk uitgebreid kunnen worden — zien wij klaar en duidelijk, in welk eene verhouding wij, als leden der Gemeente, tot het Hoofd en tot elkander behooren te staan.

Bij een nauwkeurig zelfonderzoek vinden we voorzeker veel, waarvoor wij van harte dankbaar zijn, doch wij ontdekken ook veel wat ons diep bedroefd. Zullen we klagen, over al het gebrekkige en onvolkomene? Dat zou al weinig baten. Laten we ons veeleer in oprechtheid verootmoedigen voor den Heer. Laten we er vurig om bidden en ernstig naar streven, dat het in vele opzichten anders, dat het beter worde.

Wij mogen het nimmer vergeten: als leden der Gemeente van gedoopte christenen hebben wij eene dure roeping te vervullen. Wij behooren — krachtens ons beginsel — in en door onze Gemeenten, openbaring te geven aan het lichaam des Heeren. Dan, en dan alleen, zal er van onze Gemeenten — ook in ons land — kracht uitgaan. 't Rijk van den vorst der duisternis wordt dan afbreuk gedaan, zondaren zullen bekeerd worden, en de Heere zal tot de Gemeente toedoen, die zalig worden. Dan bloeit het Gemeentelijk leven, te midden van strijd en miskenning. Dan wordt de naam des Heeren verheerlijkt.

Is Hij ons Hoofd, zijn wij zijn leden,
Dan voegt het ons Hem na te treden,
Dan zullen wij in vreugd en pijn.
Elkander alles zijn.

De Farao der Verdrukking.

'N Belangrijke ontdekking.

Daarna stond een nieuwe koning op over Egypte, die Jozef niet gekend had. Die zeide tot zijn volk:

„Ziet het volk der kinderen Israëls is veel, ja, machtiger dan wij. Komt aan, laat ons wijselijk tegen hetzelve handelen, opdat het niet vermenigvuldige.“..... En zij zetten oversten der schattingen over hetzelve, om het te verdrukken met hunne lasten; want men bouwde voor Farao schatsteden, Pitom en Raamses. — Zoo lezen wij in Exodus 1, verzen 8 tot 11.

Wie nu was deze „nieuwe koning,“ die 't leven van de kinderen Israëls bitter maakte met harden dienst? Kenners van de geschiedenis van 't oude Egypteland zeggen ons, dat zijn naam was Ramses II, en dat hij in de dertiende eeuw vóór Christus leefde. Immers, de twee steden die hier genoemd worden, namelijk Pitom (Pi-Tum — het huis van de god Tum) en Raamses, zijn in de laatste jaren van onder 't zand van Egypteland opgegraven.

Uit de geschiedenis der oude koningen wist men reeds vroeger dat Ramses II en zijn vader Seti zulke steden hadden gebouwd, met tweeërlei oogmerk — ten eerste, om aldaar de schattingen te bewaren die door de volkeren en stammen van 't Oosten aan hen werden betaald; en ten tweede, om in die steden groote hoeveelheden koren te bergen, ten gebruike van de machtige legers, die zij steeds op de been moesten houden om die oostersche volkeren in onderdanigheid te houden. De twee schatsteden Pitom en Raamses zijn onlangs opgedolven; de eerstgenoemde door den Franschen geleerde Naville, en de laatstgenoemde door den Engelschman, professor Flinders Petrie. En hoe wist men, dat deze nu werkelijk Pitom en Raamses waren? Hieraan: men vond, dat zij gebouwd waren met baksteenen, waarop de naam van Ramses II gevonden wordt, en merkwaardig genoeg! dat de baksteenen geen stroo bevatten. Welk een treffende bevestiging van Exod. 5:7!

Maar er is iets veel meer treffends gebeurd dan de ontdekking van Pitom en Raamses. Dat was de ontdekking van 't gebalsemd lijk van den grooten Farao zelf. 't Verhaal van deze ontdekking is zoo interessant, zoo aangrijpend, dat wij 't hier laten volgen, zooals 't vernomen werd uit den mond van één, die in de ontdekking 'n belangrijke rol speelde.

In Kairo, de hoofdstad van Egypte, staat 'n Museum waarin allerlei oudheden bewaard worden die in de oude tempels gevonden, of uit den grond van Egypteland opgegraven zijn geworden. De beambten van dit museum zijn, door jarenlange ondervinding, zeer bedreven in 't herkennen van de vele oude voorwerpen, die den Egyptischen bodem van tijd tot tijd oplevert. Omtrent dertig jaren geleden werd hun duidelijk, dat eenige Egyptenaren 'n oude graftombe moeten hebben opengebroken, en dat zij bezig waren verscheiden oudheden van groote waarde aan reizigers te verkoopen — iets wat door de wet verboden en streng gestraft wordt. De ijverige ambtenaren stelden allerlei pogingen in 't werk om de dieven te ontdekken en aan de dieverijen een einde te maken. Alles tevergeefs! De dieven wisten, dat zij 'n goed ding gevonden hadden, en waren er op uit om hun vondst zoo voordeelig mogelijk te exploiteeren.

Eindelijk ving men 'n inboorling genaamd Mohammed Abd-er Rasoul, en door hem veel meer te beloven, dan hij ooit uit 't rooven van graven kon maken, werd hij bewogen 't geheim te openbaren. Hij leidde de kurator van 't Museum (Brugsch Bey) naar de bergen niet ver van Luxor, en daar onder 'n grooten rotssteen wees hij hem 'n bijna onzichtbare opening aan. Spoedig was Burgsch Bey bezig om den mond van de graftombe open te graven. Eerst moest men 40 voet afdalen in het kalksteen, voor men 'n onderaardsche gang aantrof, die voor meer dan 200 voet onder den berg inliep. Aan 't einde van die gang vond men 'n groote grafkelder, 23 voet lang, 13 breed en 6 hoog, en hier trof men 't lijk van den Farao der verdrukking aan, samen met de lijken van veertig andere Egyptische koningen, koninginnen, prinsen en priesters, die alle tusschen drie en vierduizend jaren geleden geleefd hebben.

Wat hij op dat oogenblik daar in 't hart van den kalksteen berg ondervond, wordt door dr. Brugsch Bey aldus beschreven:

„'t Vinden, van den Farao was voor mij 'n ondervinding die groote opgewondenheid met zich bracht..... 't Is waar, ik was van kop tot teen gewapend, en mijn geweer, vol geladen, hing aan mijn schouder: doch de eenige man, dien ik vertrouwen kon was mijn assitent Achmet, van Kairo. Iedereen van de inboorlingen zou mij gewilliglijk hebben gedood, indien ik alleen ware, want iedereen wist veel beter dan ik, welk 'n bron van inkomst hun nu afgesneden werd. Ik toonde echter geen teeken van vrees, maar ging met 't werk voort. Toen wij door de lange gang waren gegaan, en den onderaardschen kelder bereikten, zag ik zulk 'n aantal mummiekisten, dat ik geheel verbijsterd werd. Ik beteugelde mijzelf echter, en ging verder. Toen kwam ik bij 'n tweede verzameling, nog grooter en fraaier. De gouden bedekselen en gepolijste oppervlakten weerspiegelden mijn opgewonden aangezicht, en 't scheen mij alsof ik 't gelaat van mijn eigen voorouders aanschouwde.

Ik haastte mij naar buiten. 't Was reeds bijna zonsondergang. De reuk, die uit de graven kwam had 'n aantal Jakhalsen gelokt: in de verte kon ik 't gejank van hyena's (strandjutten) hooren; en op het toppunt der rotsen zat 'n lange rij aasvogels, wachtende op de beloofde prooi. De geheele vallei was echter zoo stil als de dood zelf. Ik bracht bijna den heelen nacht door in 't huren van mannen om de kostbare overblijfselen van hun rustplaats te verwijderen. Men sliep maar weinig in Luxor dien nacht.

Den volgenden morgen vroeg waren drie honderd Arabieren—elkeen 'n dief! bezig om onder mijn opzicht de doodkisten te verwijderen. De een na den ander werden die kisten opgeheschen, in zeil en matjesgoed vastgenaaid, en over de vlakte naar Luxor gedragen, om daar op de rivier-booten te worden geladen. Na zes dagen van moeilijke inspanning was alles klaar. Ik zal nooit 't tooneel vergeten, dat ik aanschouwde, toen ik aan den mond van 't graf in de bergen stond, en de lange rij dragers gadesloeg, die over de historische vlakte de lichamen heendroegen van dezelfde koningen, die de groote tempels van The-

bes (Luxor) hadden gebouwd, en van dezelfde priesters die in de tempels hadden gediend. Toen wij eindelijk Kaïro bereikten, werd mijn vermoeden spoedig bewaarheid, dat wij werkelijk de mummies van de meerderheid der koningen uit de 18e, 19e, 20e en 21e dinastiën van Egypte hadden teruggevonden, ingesloten die van Ramses II, Ramses III, Pinotem, de hoogepriester Nebseni en Koningin Nofretari. En zoo werd ons Museum de derde, en waarschijnlijk de laatste rustplaats van den grooten Farao der Verdrukking."

Nu kan iedereen, die naar Kaïro reist den Farao zien, die Jozef niet gekend had, voor wiens toorn Mozes vluchtte, en onder wiens ijzeren vuist de arme Israelieten zich krommen moesten. Buiten op de doodkist, en andermaal binnen op de doodskleederen vond men den naam „Rames-su" (Ramses) zoodat er aan de indentiteit geent wijfel kan bestaan. En hoe zag de oude dwingeland van drie-en-dertig eeuwen geleden er uit? Professor Maspero zegt 't ons: —

„'t Hoofd is lang, en klein in vergelijking met 't lichaam. De schedel is geheel kaal. Aan de slapen is er 'n weinig haar, dat evenwel aan de achterkant vrij dicht is, en lokken geeft van ongeveer vijf centimeter lang. Zij waren wit tijdens 't overlijden van den Farao, maar door de balsemstof, die men gebezigd heeft eenigszins geel gekleurd. 't Voorhoofd is lang en smal; de rand ervan is prominent; de wenkbrauwen zijn dik en wit; de oogen zijn klein en nabij elkaar gelegen; de neus lang, dun en eenigszins gekromd, daar de punt ingedrukt is geweest door het drukken van de bindselen. De slapen zijn hol, de wangbeenderen prominent; de ooren rond en uitstaande met gaten voor 't dragen van oorringen. 't Kakebeen is zwaar en sterk; de kin prominent; de mond klein, maar met dikke lippen. Binnen den mond was er stopsel dat uitgesneden werd en eenige zeer gesleten en brooze tanden liet zien. Snor en baard waren dun, en werden in 't leven van den Farao misschien afgeschoren, doch gedurende zijne laatste ziekte schijnbaar 'n weinig gegroeid..... 't Aangezicht van 't lijk geeft 'n goed denkbeeld van 't gelaat van den levenden koning. De uitdrukking is niet intellectueel, is zelfs een weinig dierlijk; maar zelfs onder de vermomming van balsemin behoudt 't lijk 't voorkomen van koninklijke majesteit, van beslistheid, van trotsch".

Ten slotte moet nog worden meegedeeld dat Ramses II een van de langste regeeringen had, waarvan ons de geschiedenis verhaalt. Hij zat op den troon van Egypte gedurende 't lange tijdperk van zeven-en-zestig jaren, en stierf toen hij over de negentig jaren oud was. Hij was gewis een van de grootste, zoo niet de allergrootste, van al de Farao's van Egypte. Overal in zijn groot gebied bouwde hij tempels, richtte standbeelden van zichzelf op, en liet inscripties uitbeitelen vertellende van zijn heldendaden. Te Tanis liet hij zich een standbeeld uit een enkel stuk granietrots vervaardigen, dat negentig voet hoog was. Andere standbeelben vindt men te Luxor, te Abu-simbel in 't verre zuiden van Egypte en elders.

„'t Is waarschijnlijk" — zoo schrijft professor Breasted in zijn Geschiedenis van Egypte — dat geen Farao ooit een meer geweldigen indruk op zijn tijdgenoten achterliet. Na hem ontstond er een reeks van koningen, die allen zijn naam droegen. Een van hen bad, dat ook hij, evenals zijn vermaarde voorganger, een regeering van zeven-en-zestig jaren mocht hebben, en allen trachtten de heerlijkheid van Ramses te herhalen". De groote Farao had een groot gezin, — vele vrouwen, meer dan 100 zoons, en minstens 50 dochters; en hun kinderen en kleinkinderen vormden in latere eeuwen een klasse van edellieden, die de Ramessidae genoemd werden.

„Uitverkiezing."

„Gelijk Hij ons *uitverkoren* heeft in Hem vóór de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde. Eph. 1 : 4."

Hier staan wij voor een ondoorgrondelijk, maar onuitsprekelijk zalig mysterie, wij worden geleid in diepten en op hoogten, waar ons gebrekkig begrijpen niet meer mêe kan. Maar dat is ook niet noodig. Het is toch immers een ijdele waan, die de menschen er toe drijft, alles maar te willen „begrijpen" en zich wijs te maken, dat men niets heeft aan dingen die men niet kan „verstaan." Heb ik dan niets aan de diepe, wijde wereldzee, wanneer ik mij niet op haren bodem bewegen en alles onderzoeken kan? Al moet ik ook, wanneer ik aan het strand of op de stoomboot mijn hart ophaal aan de majesteit van den oceaan, honderdmaal tot mijzelven zeggen: „daar beneden sluimeren wonderbare diepten die uw oog nooit aanschouwen kan," wat deert mij dat? Kan ik mij daarom niet verlustigen in het bruischen van de golven, het op en neer gaan van den vloed, de eindelooze vlucht der wolken? Waarom moeten wij dan altoos met onze armzalige logica en dogmatiek de diepten Gods pasklaar willen maken voor ons verstand, inplaats van hart en gemoed te laven aan de onuitputtelijke volheid van troost en heilsgewisheid die in een enkele Goddelijke uitspraak als deze vervat is?

Zóó veel moet ieder eenvoudig kind Gods toch duidelijk wezen, ook al heeft het nimmer iets van theologie gehoord, dat de apostel nooit aan deze geloovigen van die dingen had mogen schrijven, indien het niet Gods wil ware, dat zij er van weten zouden. Met pogingen tot verklaring laat hij zich in 't geheel niet in; hij stelt slechts groote feiten vast, en laat het aan den Geest der Waarheid over, de geloovigen ook in deze diepten Gods in te leiden. Zoo schrijft hij ook aan de zeer jonge Christenen te Thessalonica: „Wetende, geliefde broeders, uwe verkiezing van God" 1 Thess. 1 : 4. En wanneer hij het wist, dan wisten zij het ook, omdat *hij* het hun met zooveel woorden zegt. Men mag het dus weten, dat men een uitverkorene Gods in Christus is, en wie daarover nader wil hooren, die leze 1 Thess. 1 : 5, 6, waar dezelfde apostel duidelijk beschrijft, hoe het daarbij toegaat. De bewerkende oorzaak is het evangelie van de genade Gods in Christus.

„gepredikt niet alléén in woorden (d. i. juist naar de letter) maar in kracht en in den Heiligen Geest en in vele verzekerdheid." Nu heeft Paulus Evangelie met een roeping en bekeering van de wereld niets te maken, maar slechts met *de vergadering en toebereiding eener Gemeente van uitverkorenen.* Waar dit niet wordt erkend, ontbreekt het in ieder geval aan de vele verzekerdheid van de verkondiging en van de menschelijke zijde gezien, stemt deze Goddelijke aanbieding overeen met „het aannemen des Woords onder veel verdrukking met blijdschap des H. Geestes."

Daar is volstrekt geen geheimzinnigheid, niets magisch in, maar alles is gansch open, indien er op dit gebied zooveel onklaarheid en onzekerheid heerscht, zoo komt het daar vandaan, dat het Evangelie van het uitverkoren lichaam van Christus òf niet duidelijk gepredikt òf niet waarlijk aangenomen wordt, of ook wel beide te gelijk. Daar wordt tegenwoordig zooveel als Evangelie gepredikt en bestempeld, dat Paulus nooit als *zijn* Evangelie zou hebben erkend, geen wonder dat de uitwerking is zoo als wij het alom kunnen aanschouwen: onklaarheid, verwarring en onzekerheid zonder einde.

Daar komen dan nog de schrikkelijke voorstellingen bij, die de menschen zich van het zoo eenvoudige Goddelijke programma van de verkiezing hebben gemaakt. Dat een menschelijke keizer of koning of zelfs de president eener republiek, zich zijne ministers uitverkiest, om door hen het gansche land en volk deelgenoot te maken van den zegen zijner regeering, beschouwt men als iets dat vanzelf spreekt. Maar aan den goeden God neemt men het, wie weet hoe kwalijk, dat Hij ook uitverkorenen hebben wil en dat Hij niet alle menschen tot uitverkorenen maakt. Hier heeft ongetwijfeld de godgeleerdheid veel kwaad gedaan; die godgeleerdheid die gemeend en verkondigd heeft, dat de uitverkorenen de eenige menschen waren die verlossing en behoudenis deelachtig werden en alle andere tot eeuwige verdoemenis bestemd en reddeloos verloren waren. Maar dat is een verschrikkelijke carricatuur van de verkiezing zoo als God die als Zijn plan tot verlossing der gansche wereld heeft in 't leven geroepen en trots, al onze misverstanden zal doorvoeren! Wij behoeven slechts een blik te slaan op Genesis 12, waar God Zijn eerste uitverkorene Abram, roept, om tot klaarheid te komen aangaande de Goddelijke bedoeling en handelwijze. Daar is toch in de verste verte geen sprake van, dat Abram de eenige mensch zou wezen dien God wilde zegenen, terwijl alle anderen vervloekt waren en blijven zouden; zelfs staat er uitdrukkelijk het tegendeel. Abram wordt uitverkoren opdat door hem en zijn zaad alle geslachten der aarde den zegen zouden deelachtig worden. Alsof de ministers van een vorst de eenigen zijner onderdanen waren, die in zijn gunst staan! Deze uitverkiezing heeft met de zaligheid of met het behouden worden volstrekt niets te maken. „*God wil dat alle menschen zalig worden*", dat is een koningswoord daar niet aan getornd mag worden. Maar God heeft nooit bedoeld, dat alle menschen als uitverkorenen gebruikt zouden worden om zijn liefdesbedoelingen aan anderen over te brengen — want daar gaat het om bij de uitverkiezing: *door God gebruikt te worden als een kanaal van zegen voor anderen.* Slechts deze zijn uitverkorenen, die hetgeen zij van God ontvangen hebben niet enkel voor zichzelf bezitten, maar zich door God laten volmaken, opdat ook het overige deel der menschheid deelgenoot van die volheid zou worden; uitverkoren niet om alléén te bezitten en te genieten, maar om te dienen, opdat God zijn groot, wereldomvattend verlossingsplan door hen zou kunnen verwerkelijken.

„*Vóór de grondlegging der wereld*" dat kunnen wij wederom niet afmeten; ook zien wij hier duidelijk, dat bij dit eeuwig raadsbesluit Gods geen mensch tegenwoordig is geweest noch een woord mêe heeft kunnen spreken. Gelukkig! Anders zouden wij er nooit zeker van wezen, of het met deze zaak ook mogelijk verkeerd zou kunnen afloopen. God zij dank, onze verkiezing dagteekent niet van gisteren of eergisteren, niet van onze geboorte, niet van den val van den eersten Adam, ook niet van het paradijs. Halleluja! Als die verkiezing is „voor de grondlegging der wereld", dan reikt dat zóó ver terug tot waar wij alléén met God te doen hebben, met den Eeuwigen, Onveranderlijken, Getrouwen, Waarachtigen. Dat is onwankelbare rotsgrond die nooit bezwijken zal; daar kan een arm onrustig menschenhart volkomen tot rust komen. Wie hier lust heeft, zich door theologische spitsvindigheden den vrede te laten verstoren, die mag het doen. Maar: „Gods Woord houdt stand in eeuwigheid" en zijn heilsraad *zal* bestaan.

„*Heilig en onberispelijk te zijn voor Hem*". Het gaat hier niet om theologische begrippen maar om zeer praktische dingen, niet slechts om vragen betreffende de leer, maar om levenskrachten, die in de uitverkorenen tot uitdrukking en ontvouwing zullen komen. Geen diepzinnig filosofeeren of studeeren is daartoe noodig. De eenige vraag is deze: „wil ik mij daarvoor geven? Zal mijn God, die mij geroepen heeft met eene heilige roeping, dit bij mij kunnen doorvoeren en tot stand brengen?" Wat Hij zich met ons ten doel gesteld heeft is geheel in overeenstemming met Zijn wezen: heilig gelijk Hij, onstraffelijk voor Hem. Of Hij het met ellendige, zondige schepselen als wij zijn, zoo ver zal kunnen brengen?

Laat het ongeloof maar met vragen en twijfelingen aankomen; gij echter, verwacht alles van Hem, ook het allergrootste; Zijn Woord waarborgt het u, Zijne eere is er mêe gemoeid. Heb dan goeden moed; Hij zal met ons Zijn doel bereiken, gelijk Hij het zich voorgenomen heeft in Christus. Hoe gebrekkiger het materiaal is, hoe grooter eere de kunstenaar en bouwmeester ontvangt, die uit zulk armzalig bouwmateriaal nog iets tot stand heeft kunnen brengen. „Die nu dit alles gebouwd heeft, is God".

v. G. G.

Naar het Duitsch uit Prof. Ströter's „die Herrlichkeit des Leibes Ghristi" — de heerlijkheid van het lichaam van Christus.

(Overgenomen).

Op de wachtpost.

De opwekking te Chicago,

welke ten vorigen jare vermeld werd, en welke als eene vrucht van den Zendingsarbeid door Dr. Chapman en Alexander aan te merken is, levert weer het bewijs, dat het vereenigd samen werken der kinderen Gods machtige zegeningen afwerpt. Honderde menschen kwamen bij de gehouden samenkomsten tot overgave aan Jezus.

God zegende die wonderbare beweging nog verder heerlijk. Tot voor korten tijd hadden 300000 zielen openlijk beleden, Jezus gevonden te hebben. Bijzonder opvallend waren de bekeeringen veler Predikanten en studenten.

De samenkomsten werden weken lang voortgezet. „Men moet", zoo berichtte „Licht en leven", aan welk blad we deze opmerking ontleenen, „in aanmerking nemen, dat men hier honderde verschillende evangelische gezindten vindt, die onafhankelijk van den staat zich zelf (finantieel) onderhouden, en terwijl zij in de leer op enkele punten van elkander verschillen, scharen zij zich toch allen samen om, vereenigd in de belijdenis van Jezus hun Heiland, een groot Evangeliesatie-werk te volbrengen. Inderdaad een godsdienstige opwekking als deze is in de geschiedenis des Christendoms in Amerika, ja in de geheele wereld, voorbeeldeloos. De Geest Gods ruimde de zoo onverkwikkelijke haarkloverijen uit de Christelijke belijdenis weg, en toonde aan, wat broederlijke éénheid, eens zijn in de liefde Christi, één hart en één gebed vermag. Van de verst verwijderde deelen van het groote Amerika komen Predikanten en Evangelisten, om te helpen en in verscheiden andere groote steden heeft men reeds dezelfde maatregelen getroffen, ten einde in broederlijke eenheid z'n medemenschen voor Jezus te winnen.

„Allianzblatt".

Lectuur.

Het Homoeopathisch Maandblad (uitgave van La Rivière en Voorhoeve) van Augustus heeft den volgenden inhoud:

„Darmdesinfectie en Yoghurt (belangrijk artikel voor iedereen). — Genezing. — Onze voornaamste geneesmiddelen (XI) — Het rooken. — „Zonnebad". — „Allerlei middelen tegen zomerwarmte. — „Een Homoeopathisch ziekenhuis te Statthart. — Bijdragen voor het Homoeopatisch ziekenhuis. — Advertentiën.

Ons Depot.

Voorhanden:

1. **Nieuwe Hollandsche Tractaten met fraaie plaatjes.** Prijs per 100 f 3.00, per 500 f 1.25, per 1000 f 2.00.

2. **Spurgeon over den H. Doop.** Nieuw Tractaat. Prijs per 100 f 3.00, per 1000 f 2.50

3. **Ziet voor u wat gij doen zult.** (Kermistractaat). Prijs per 100 f 0.25, 500 en meer f 0.20 per 100.

4. **Feest in Babel** (Kermistractaat) Prijs zie no. 3.

5. **Sabbats- of Zondagsviering, een Bijbelsch onderzoek,** door B. PLANTING. Prijs 10 cent.

6. **De wonderlijke gebeurtenis.** (3e druk) prijs 5 cent. Een leerzaam gesprek tusschen vader en zoon over den doop).

7. **Niet om te twisten, maar uit gewetensdwang.** DE KINDERDOOP, beschouwd in het licht van de H. Schrift en de Kerkgeschiedenis, door wijlen J. SCHOEMAKER. Prijs f 0.20.
(Een uitnemend boekje voor ieder, die de bijbelleer aangaande den Doop op alle punten wenscht te onderzoeken.)

8. **De oorsprong van den Kinderdoop.** Prijs 5 cent, 25 ex. en meer 3 cent.
(Dit is een uittreksel uit bovengenoemd boekje van SCHOEMAKER).

9. **De doop volgens de H. Schrift,** (tractaat) per 100 ex. 80 cent.

10. **De Generaliteit van het beginsel der Gedoopte Christenen, door N. van BEEK,** prijs per stuk 3 cent, per 25 ex. 60 cent.

11. **Doe iets voor Jezus!** Prijs $7^1/_2$ cent, 25 ex. à 5 ct.
(Dit boekje moet elk Christen lezen; 't bepaalt hem bij zijn roeping).

12. **Het Mormonisme ontmaskerd,** eene lezing door C. Mensink. Prijs 1 ex. 5 ct., 25 ex. en meer 3 ct.

13. **Bewijs van Lidmaatschap,** 100 stuks f 1.50.
(Af te geven aan reizende of verhuizende gemeenteleden.)

14. **Statuten der Unie,** prijs 5 cent.

15. **Besluiten en moties der Algem. Verg.,** behooren bij ieder lid der Unie bekend te zijn. Prijs per ex. 3 ct., 25 ex. 60 cent.

16. **Waarom zou ik mij laten doopen?** Nieuw Tractaat van 8 pagina's, door F. B. MEIJER, Londen. Prijs per 100 ex. f 1.00.

Porto's voor verzending worden in rekening gebracht.

't Is bij bestelling voldoende op den strook van den postwissel de hier aangegeven nummers te schrijven.

Onze Gemeenten krijgen op alles 30 procent korting.

Bestellingen moeten geschieden bij:

K. KUIPERS, Haulerwijk.

Iets, dat niemand berouwt.

„Toen ik vijftien jaar oud was", zei Spurgeon, de beroemde Londensche prediker eens, in eene vergadering van knapen, „geloofde ik reeds in den Heere Jezus Christus. Dat is nu vijf-en-twintig jaren geleden, en het heeft mij nooit berouwd wat ik toen deed — neen, geen enkelen keer. Ik heb sedert veel tijd gehad, er over na te denken en vele verzoekingen zijn mij overkomen om een anderen weg in te slaan. Als ik gemerkt had, dat ik bedrogen was geworden, of toen iets doms gedaan had, dan heeft het voorzeker niet aan gelegenheden ontbroken, weer om te keeren en ik zou thans hier staan, om al het mogelijke te doen om jelui van denzelfden stap af te houden. Maar ik zeg je jongelui: de dag waarop ik mij aan den Heere Jezus Christus overgegeven heb, om voortaan Zijn dienstknecht te zijn, dat was de beste dag van mijn leven. Toen begon ik gelukkig en zeker te zijn; toen ontdekte ik het geheim des levens; voortaan had ik een waardig doel voor den arbeid van mijn leven, een onfeilbaren troost bij des levens moeilijkheden.

Ik wensch van harte ieder van u een helder oog, een frisch hoofd, een gelukkig hart, en een vroolijken moed, en ik bid u, het ook heden te bedenken, of gij niet mijn voorbeeld volgen wilt, want ik spreek uit ervaring".

Op zekeren dag kwam een jonge man bij den vromen predikant Woltersdorf en klaagde dezen zijn nood.

„Ach", zeide hij, „het gaat niet meer; ik kom niet vooruit in mijn Christendom; er zal nooit iets goeds van mij worden".

Woltersdorf antwoordde: „Als het zoo met u gesteld is, dan wil ik u een raad geven. Daargindsis een herberg. Ga daarheen, speel, drink en dans daar naar hartelust".

De jonge man antwoordde: „Neen, dat kan ik niet".

Toen hernam Woltersdorf: „Zoo? Gij ziet dus wel, dat gij dat niet meer kunt. Ga dan naar huis en val op uwe knieën en dank God er voor, dat gij dit niet meer doen kunt."

No. 1271. VRIJDAG 8 September 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post ƒ 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

Verhuizen.

(Fragment).

Weer de pinnen uitgetrokken,
Weer de stijlen losgemaakt,
Weer de zeilen losgehaakt,
En hoe 't plekje ook aan moog lokken,
Waar de reistent heeft gestaan, —
Wederom op reis gegaan!

't Is wel zoo: dat rustloos zwerven
Maakt den eeuwgen wand'laar mat.
Ach! het kind des menschen had
Nooit Gods Eden moeten derven, —
Nooit beproefd in scheidenspijn,
's Aardrijks balling moeten zijn!

Dat omhoog de zoon der luchten
Vrij van kust tot kusten trekk' —
't Menschenkind hecht aan de plek
Van zijn ademen en zuchten;
Vooglen, gaat en keert gij vrij!
'k Ben geen reiziger als gij!

'k Heb een voet, die noô de zolen
Van den wandelaar aanvaardt;
'k Heb een hand, wie 't ras bezwaart,
Met den reisstaf om te dolen,
En mijn harte breekt in twee
Bij den slag van 't afscheidswee.

Maar wat baat het? Hooger wenken
Regelen ons aardsche lot, —
Die mij henenroept, is God;
Dat moet rust in de onrust schenken;
Als Zijn hand de banden slaakt,
Zijn ze lichter losgemaakt.

Klinkt door 't huis dan, hamerslagen!
Die met uw bekenden klank
't Liedje zingt van d' uitvaartzang, —
Ik zing óók voor 't laatst die plagen!
Ja, ik juich bij 't woest gedruisch:
't Gaat naar huis! ja, 't gaat naar huis.

't Gaat naar huis: — bij God daarboven,
Waar de wandlaar eerlang rust;
Welkom in 't verschiet, o kust,
Steeds nabij voor wie gelooven!
Nog één reis mijn tentenkluis,
Dan is de arme zwerver thuis!

J. P. HASEBROEK.

Referaat *)

gehouden op de Unie-Vergadering van 1911.

Onderwerp „HET HUISGEZIN".

DOOR N. ZERBST JZN.

„Het is niet goed dat de mensch alleen zij", heeft God eenmaal gesproken en daarom schiep Hij twee menschen, man en vrouw, en voegde hen bij elkander om samen het leven door te gaan, elkander te steunen; en zoo straks, wanneer bij het lief ook het leed des levens gevoeld zou worden, dit met elkander te deelen en den strijd des levens te strijden. Men noemt dit samenleven van man en vrouw „het huisgezin".

Dit gezinsleven heeft God in Zijn goedheid en wijs-

*) Ook dit referaat geven we gaarne een plaats in ons blad. 't Is mogelijk dat niet al onze lezers er op alle punten mede instemmen. Welnu, dat zoude dan aanleiding kunnen geven tot een vriendelijke en nuttige gedachtenwisseling, en zullen dan na beoordeeling daarvan ook gaarne die uiting van gedachten opnemen.

RED.

heid den mensch ingeschapen, zoodat het ideaal van bijna iederen jongeling en man, van elke jongedochter en vrouw is, een eigen huisgezin te bezitten.

Om tot de oprichting van een huisgezin naar den wil des Heeren te geraken, is het noodig dat twee menschen van beiderlei kunne elkander gevonden hebben, die zich door wederzijdsche genegenheid zóó tot elkander aangetrokken gevoelen, dat ze gelooven, voortaan samen den weg door 't leven te kunnen bewandelen. Is men na eenige nadere kennismaking in dat geloof bevestigd, dan gaat men een verbindtenis voor het leven aan, die men, „h e t h u w e l ij k" noemt waarbij men elkander trouw belooft en de verplichtingen aanvaardt, die voortaan op ieder hunner zal rusten. In hoofdtrekken is dit het ideaal van een gelukkig samenleven.

Zal het nu in zulk een huisgezin goed gaan, dan is 't in de eerste plaats noodig, dat er tusschen die beide personen overeenstemming, liefde besta; dat die twee één geworden zijn, gelijk de H. S. zegt: „die twee zullen tot één vleesch zijn; en ten tweeden, dat ieder hunner de plaats inneme, hem of haar van Gods wege aangewezen en de verplichtingen nakome die ze vrijwillig op zich genomen hebben: de man als de verzorger en instandhouder van het gezin, de vrouw als de handhaafster van het inwendig bestuur tot bevordering van orde en reinheid. Bij verstoring van den vrede, wat bij onvolmaakte menschen als wij allen zijn wel eens kan plaats vinden, is ieder der partijen geroepen te trachten de oorzaak daarvan zoo spoedig mogelijk weg te nemen en schuld te belijden, opdat de zon over de toornigheid niet onderga.

Zou ik tot meerdere bizonderheden afdalen dan zou er nog veel, zeer veel over het huisgezin te zeggen zijn, maar dat is mijn doel niet; het vorenstaande moet slechts dienen tot inleiding van de zaak waarover ik eigenlijk tot U wilde spreken. Dit huisgezin is slechts een beeld van een ander gezin dat we Gemeente noemen, naar den naam dien de H. S. er aan gegeven heeft. Is het eerste een maatschappelijk, het tweede is een geestelijk huisgezin. De vergelijking van beide gezinnen met elkander is niet van menschelijke vinding, maar volgens de uitspraak des H. Geestes (Eph.: 5), waarom we haar met alle vrijmoedigheid mogen en durven maken.

Wanneer we de inrichting van dit huisgezin nagaan, dan zullen we bevinden dat het op dezelfde grondslagen berust, dezelfde rechten en verplichtingen heeft als het eerste, met dit kenmerkend onderscheid dat, waar het verbond van het eerste gesloten wordt tusschen twee onvolmaakte personen, het tweede is; de verbintenis tusschen één Volmaakt en eene onvolmaakte, waardoor zij als van zelve, althans van ééne zijde, ook eene verbintenis zonder eenig gebrek is.

Laat mij, na deze inleiding tot het doel komen dat ik mij voorgesteld had n.l.: over de inrichting en de regelen van het geestelijk huisgezin te spreken en daartoe

1e. Met u overdenken wat er noodig is tot de stichting van dit huisgezin;

2e. Welke rechten en verplichtingen ieder der beide partijen heeft, en

3e. Hoe dit gezin aan deszelfs doel kan en zal beantwoorden.

1e. Wat is er noodig, om tot de stichting van dit gezin te komen.

Daarvoor zijn noodig twee personen: de mannelijke, die zoekt en de vrouwelijke, die zich laat vinden.

De eerste is Christus, de Man, het Hoofd, die de wereld, het menschdom gezocht en met den prijs Zijns bloeds uit de slavendienst der zonde vrijgekocht en tot zijn eigendom gemaakt heeft; aan hetzelve zijn liefde verklaart en betoont, en het vriendelijk uitnoodigt en dringt om zich in liefde aan Hem te verbinden. De tweede zijn zij, die aan die uitnoodiging gehoor geven en zich aan Hem als hunnen Bruidegom vrijwillig overgeven om te zamen één lichaam uit te maken: de G e m e e n t e.

2e. Welke rechten en verplichtingen heeft ieder der beide partijen?

Ik wil eerst op de verplichtingen wijzen. De verplichtingen voor het maatschappelijk huwelijk, die op den man rusten, vinden we omschreven in Eph: 5:23 en 25—30. Nadere toelichting is niet noodig; het omvat alles wat de man tegenover zijne vrouw verschuldigd is. Die der vrouw vinden we in hetzelfde hoofdstuk vers 22 en 33b. Als de Volmaakte in het verbond van het geestelijk huisgezin, is Christus nimmer tekort geschoten en zijn onveranderlijke trouw is ons ten onderpand, dat Hij ook nimmer tekort zal schieten in het nakomen van de verplichtingen die Hij, vrijwillig op zich genomen heeft. Als de onvolmaakte wederhelft heeft de Gemeente dikwijls reden om te blozen over hare ontrouw, zoodat haar Goddelijke Bruidegom oorzaken te over kan vindenom zich over haar te beklagen, gelijk God zich meermalen over zijn Volk Israël heeft beklaagd, zooals we o.m. lezen in Jerem. 2:2—7, Micha 6:3.

Waar er van rechten sprake is, voorzeker daar heeft Hij ze, daar Hij van Zijne Gemeente, die Hij gekocht en verlost heeft en die aan Hem als haar Hoofd en Heer verbonden is, recht heeft om van haar te eischen dat zij Hem in alles getrouw is en Hem vreeze, gelijk zij recht heeft krachtens eene toezegging, ten allen tijde op Zijn hulp en bijstand te mogen rekenen.

3e. Hoe kan en zal dit geestelijk huisgezin nu aan deszelfs doel beantwoorden.

Laat ons bij de beantwoording dezer vraag ook weder het maatschappelijk gezin ten grondslag nemen en dan zeggen we: wanneer ieder der partijen de plaats inneemt en vervuld, die hem of haar door God is aangewezen, en er orde en reinheid heerscht. Met het geestelijk huisgezin, de Gemeente, is het niet anders gelegen.

Nu behoeft het geen betoog dat eenerzijds aan dien eisch volkomen voldaan wordt. De Heer, als het volmaakte Hoofd des gezins, des lichaams vervuld de plaats die Hem door God is aangewezen (Eph. 1:22b en 23) want, hoewel persoonlijk tijdelijk van haar afwezig, heeft Hij Zijn vertegenwoordiger, den H. G. in haar midden gezonden, om gedurende zijne afwezigheid in alles zijne plaats te vervullen, voor haar onderhoud te zorgen, haar te beschermen, te leiden en te onderrichten, opdat zij Zijn wil kenne.

De Gemeente echter, neemt tengevolge van haar onvolmaakten toestand, niet altijd de plaats in die haar is aangewezen; zij is vaak ontrouw, ongehoorzaam, liefdeloos, waardoor zij haren Heer en Bruidegom bedroeft; en dit mag haar wel tot beschaming strekken, temeer daar Hij haar van de onveranderlijkheid zijner trouw verzekerd heeft. 2 Tim. 2:13.

In het huisgezin Gods behoort ook orde en reinheid te heerschen. 1 Cor. 14:40. Eph. 5:26. 1 joh. 3:3. Waar geen orde is, kan ook geen reinheid zijn; slaan we maar eens een blik in een ordeloos gezin en we zullen al spoedig bemerken dat het er verre van rein is.

Zoo is het ook in de Gemeente van Jezus Christus; is daar geen orde dan kan het er ook niet rein zijn. Het is echter noodig onderscheid te maken tusschen orde die uit de wet der vreeze, der dwang en die, welke uit de wet der liefde geboren wordt. Bij de eerste is de toestand ongezond; bij de tweede is er bewijs dat men elkander zoekt te behagen.

Daar nu in het huisgezin der Gemeente, Christus als de Volmaakte, ook de Reine is, heeft Hij haar ook de vereischte hoofdvoorschriften gegeven tot instandhouding van de goede orde. 1 Tim. 3:14 en 15.

Welke deze voorschriften zijn en de middelen die de Heer gegeven heeft om ze na te komen, acht ik genoegzaam bij u bekend om daarbij lang stil te staan; ik wil ze daarom slechts even in hoofdtrekken aanstippen.

Wordt vervolgd.

Wees op uwe hoede!

Zijt nuchteren en waakt; want uwe tegenpartij, de duivel, gaat om als een brieschende leeuw, zoekende wien hij zou mogen verslinden.

1 Petr. 5:8.

Het leven der wedergeborenen is vol kamp en strijd. Dat leert ons de heilige-Schrift en de ondervinding. We worden voortdurend daarop opmerkzaam gemaakt, en ook onze tekst roept: wees op uwe hoede!

We willen onzen vijand eens nauwkeuriger in 't oog vatten. Veel weten we niet van zijne vergangene grootte. Maar dat hindert niet, we moeten hem kennen zooals hij nu is. De bijbel geeft hem twee namen, die op zijn wezen passen: s a t a n of tegenpartij, wederstrever. Deze naam duidt op zijne verhouding tot God, en laat ons zijne macht vermoeden. Hij verhief zich, en wilde (als later Adam) als God wezen, en nu is het zijn taak altoos tegen God te strijden. Zijn andere naam is Duivel, lasteraar of aanklager, en toont zijne verhouding tot de menschen aan. Niet tevreden, zelve in 't ongeluk te zijn, zoekt hij uit haat jegens God, Gods schepping te verderven. — Satan heeft groote macht, ook nu nog, in gevallen toestand. Had hij niet den moed zich als in een tweestrijd met den Zoon te meten? Hij toonde Jezus alle heerlijkheid der wereld en kon spreken: dat alles is mijn! Jezus noemt hem: Heer der wereld. Wel is waar is hij niet almachtig, maar het is toch moeilijk te zeggen, waar zijn macht ophoudt; ook is hij niet alomtegenwoordig, maar wie wil zeggen, waar hij niet is? Onder zijne heerschappij staat een ontelbare menigte van booze geesten, die zijne wenken gehoorzamen. Wij gelooven uit de weinige aanduidingen des bijbels te mogen besluiten, dat Satan vóór zijn val zeer groot was. (Hij is het nog na zijn val). Behoorde hij tot de „tronen"? Behoorde deze aarde tot zijn gebied? Waarschijnlijk. Maar thans is hij een rebel. God gaf nu zijn gebied den menschens. Adam en zijne nakomelingen waren beroepen deze aarde voor zich te veroveren. Niet door geweld zou dat geschieden, maar door gehoorzaamheid. Satan had zich onwaardig getoond door ongehoorzaamheid. Zoo verstaan we satans ijver den mensch deelgenoot aan zijn val te maken. Het was hem gewichtig, dat leger, dat hem onderwerpen moest, door ongehoorzaamheid van God afvallig te maken, ja, zelfs tot een medestrijder te verlagen. En dat is hem gelukt door zijn meesterstuk van duivelsche sluwheid! Satan is nu heer dezer wereld gebleven, ja, heeft nog een bondgenoot meer gewonnen. Hij heeft den mensch tot zijn slaaf gemaakt en op hem het brandmerk van zonde en dood gedrukt. Maar God zonderde van zijn wezen een geheimnisvolle Persoon af, een tweede Ik; en deze Zoon van God ontledigde zich vrijwillig van zijne godheid, en onderwierp zich aan den onderworpen en zwakken stand des menschen. God werd mensch; het Woord werd vleesch. In dezen nederigen stand onderwerpt zich de Zoon op volkomen wijze en offert God dat, wat de „troon" en de mensch Hem weigerden: gehoorzaamheid. Hij is gehoorzaam geworden tot den dood des kruises. Zoo overwon Jezus den heer dezer wereld, en vordert nu allen op, hem als koning te huldigen. Het koninkrijk van den vijand brokkelt nu langzamerhand af, naarmate het koninkrijk van Jezus opgericht wordt. Daarom noemt hem onze tekst ook: *onze* tegenpartij. Wij staan nu op de zijde van Hem, die Satan overwon, en dan ziedaar, waarom hij die grimmige leeuw is! We verstaan zijne vijandschap.

We willen ook over zijn strijdvoeren een woord zeggen.

Hij gaat om als een brieschende leeuw, als een leeuw, die van honger een gebrul uitstoot, en nu in zijne kracht gevaarlijk is. Hij is een slang, zegt een andere bijbelplaats, en denkt daarbij aan zijne vergiftige sluwheid. Ach ja, de aard van zijn strijdvoeren is ons wel bekend; we ondervonden al te vaak dat de menschenmoordenaar listig en valsch is. De middelen om zijn doel te bereiken zijn hem allen welkom. Hij onderzoekt ons waar we zwak zijn, en weet derhalve zeer wel, tot welke zonde we in 't bizonder geneigd zijn. Zoo geleidelijk sluipt hij in 't hart en heeft ons te vatten eer we het weten. Een Duitsch dichter spot aldus: „Den duivel speurt het volkje niet, zelfs niet wanneer hij het bij den kraag heeft." O duivel; hoe ik u haat! Al te vaak bracht gij iets tusschen Jezus en mij, roofdet gij mij den vrede, weende ik bittere tranen om u! Brieschende leeuw, grimmige vijand! Mijn broeder, we willen niet spotten,

met hem: vreezen willen we hem. Merkt ge niet, hoe hij bij alles is? Bij uw bidden, bijbellezen, kerkgaan? Als ge eens weer met broeders samen zijt, spreek dan eens over de verzoekingen des Satans, ge zult zien dat ge hier een onoverkomelijk veld voor u hebt.

Laat ons echter ook nog zien, hoe we hem kunnen weerstaan.

Onze tekst vermaant ons: Zijt nuchteren en waakt! Nuchteren zijn, is het tegenovergestelde van dronken zijn. Verlies uw verstand niet. Met dweeperijen en ongezond geloofsleven komen we niet verder. De apostel meent wel: Zie met klaren blik de dingen uws Gods, en handel met wijsheid — waakt, dat heet, houdt de oogen open. Eens waren de vijanden rustig, en de belegerden dachten nu eens ongestoord te kunnen rusten; ach, zij vermoedden niet dat de vijanden mijnen groeven. Waakt! De slimste verzoeking is misschien in 't geheel geen verzoeking te hebben. Waakt! Hij is begeerig, u te verslinden. Hij verstoot u niet. En wanneer hij bij u is, dan lees het volgende vers: wederstaat! Geef niet toe! De zeeroovers vallen wel schepen aan, maar wagen zij zich ook aan oorlogschepen met goede kanonnen? Wees gewapend met genade en gebed, en dan: wederstaat! Het is toch niet altoos noodzakelijk toe te geven, te vallen, het veld te ruimen. Hebben we dan Jezus niet? Heeft Hij niet overwonnen? Moeten wij dan den slag verliezen?

Satan werkt ook in de wereld. Hij maakt den mensch diets, dat hij zich niet te bekeeren heeft, of dat hij tijd genoeg heeft, of dat morgen een welaangename tijd is. Zeg mij, hoe staat gij tegenover zijne werken?

Luckenwalde. A. HOF.

De Liefde.

Wij wenschen ons onderwerp op drieërlei wijze te behandelen en wel aldus:

1 Als menschelijke liefde;
2 als Goddelijke liefde en
3 als liefde tot elkander.

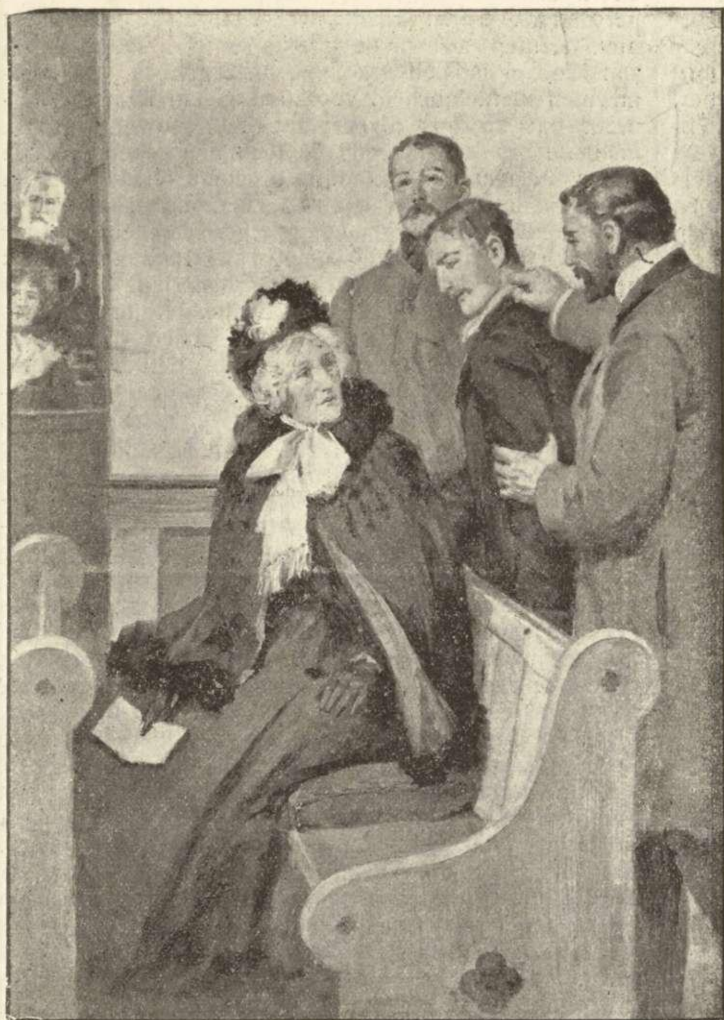
Menschelijke, liefde. Wat is zij? Zij is iets wezenlijks. De liefde is ons ingeschapen door God, zij is liefde tot de schepselen en is gevoel. Cod heeft bij de schepping des menschen, hem van Zijn natuur gegeven als: de adem Zijns wezens en daar God enkel liefde is, volmaakt als Zijn wezen, heeft Hij een schepsel Gods gemaakt. Hoe spoedig was echter de liefde verwoest en verduisterd, zoodat haat en nijd post vatte in het hart des menschen! De liefde werd er uitgedrongen, zoo niet geheel, toch zoo dat er weinig van is overgebleven. De liefde die de mensch nog bezit is verduisterd. Hoe spoedig wordt zij niet door haat verwisseld! Hoe klein is dus het overblijfsel der liefde geworden! Gelukkig echter is Gods liefde dezelfde gebleven, en Hij wil daarvan nog weer aan het diepgezonken schepsel mededeelen, gelijk we nu in ons volgende punt zullen opmerken.

2. Liefde Gods en liefde tot God. De liefde Gods is zooveel grooter en hooger dan de menschelijke, dat zij niet is te verstaan of te doorgronden. Menschelijke liefde is nog te begrijpen, maar de liefde Gods kan door ons verstand niet begrepen worden, zij gaat de kennis te boven. Hoe dikwijls is het ons reeds gezegd en hebben wij het zelf bemerkt, dat God enkel liefde is. Gaan wij slechts Zijn Woord na en wij zien dat op iedere bladzijde de liefde de hoofdgedachte is. Gods liefde is ook niet een tijdelijke, maar duurt eeuwig, en zulk een liefde had ook de mensch kunnen bezitten, indien hij niet was gevallen. Hoe gelukkig is het dus dat God bleef liefhebben en het schepsel, dat Hij had gemaakt weer uit dien gevallen staat wilde oprichten. Denken wij wel eens ernstig daarover na, welk een groote genade en liefde ons hierin wordt geschonken. Veel, zeer veel wordt er over gesproken en geleerd, ja elken dag kan iemand, die God bemint, er van hooren, zoodat het ten laatste wel eens gewoonte wordt. Soms wordt er te weinig diep nagedacht over de beteekenis, die het voor ons arme, nietige, gevallen wezens heeft, door een Heilig God geliefd en opgericht te worden uit het stof en slijk der zonde. Spreekt hieruit niet de grootheid der liefde? God schonk ons deze genade niet omdat wij hem liefhadden, o neen, maar Zijne onuitsprekelijke ontferming was en is het, die ons oprícht. Hebben wij Hem nu wel zoo dankbaar lief, dat wij alles voor Hem willen doen? en toonen wij het nu wel in onzen handel en wandel dat wij Zijne liefde met wederliefde willlen beantwoorden? Droevig is het, dat wij zoo vaak met schaamte ons moeten buigen en zeggen: „Neen Heer, onze liefde beteekent niets, dewijl zij zoo dikwijls wordt vergald door allerhande zondige dingen en gedachten".

Och mochten deze enkele woorden dienen, om het velen te doen inzien, dat wij, als verlosten door Jezus bloed uit liefde getrouw moeten zijn, en dienstbaar tot Zijn eer en koninkrijk, Dat geloof, hoop en liefde bij ons steeds op den voorgrond moge treden, maar het meest de liefde; want die is de grond, waar geloof en hoop uit voortspruiten. Het grootste gebod dat ons is gegeven is: „Gij zult den Heere uwen God liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand, en uw naaste als u zelven.

Het moet bij ons niet zijn: Gij zult, maar Ik wil den Heere liefhebben. De wet op Sinaï gegeven sprak van dwang, maar wij moeten de geboden des Heeren willen doen (en Zijne geboden zijn niet zwaar), omdat wij Hem liefhebben. De liefde eenmaal in ons hart gelegd moet ontwikkeld worden, en hoe kan dat beter geschieden dan door onzen dierbaren Heiland en Verlosser lief te hebben? Indien wij Christus waarlijk lief hebben, zullen wij streven naar een rein hart, en zullen een vrede en zaligheid smaken, die niet is te beschrijven. Hoeveel Christenen beantwoorden daaraan? Wederom moet het heeten: helaas, helaas, nog niet velen. Wel hebben zij de knieën gebogen voor Jezus, maar om Zijne groote liefde eenigszins te verstaan en daar naar ook zelf liefde te verspreiden, zie dat wordt nog zoo

(Zie vervolg op pag. 286).

Een viermaal gegrepene.

Johan B's kinder leven was beklagenswaardig ongelukkig. Reeds voor hij het levenslicht aanschouwde, verloor zijn vader zich in den stroom van het grootstadsleven, en toen hij geboren werd beschouwde zijn moeder hem als een haar opgelegden zwaren last. Zeer vroeg reeds kwam het arme kind onder den invloed van slechte lieden, die er zich in vermaakten als hij allerlei ondeugende streken uithaalde, en reeds als knaap werd hij een volslagen dief, die door zijn aanvoerders als heldhaftig geprezen werd, wanneer hij allerlei snoeperij wist te rooven. Zoo werd hij reeds vroeg

door de ijzere vuist der zonde gegrepen.

Wanneer die vijandin iemand eens heeft gevat, dan laat zij haar prooi niet licht weer los. Satan is een verschrikkelijke tyran en gruwelijke bevangenbewaarder meteen. Wee hem, dien hij geheel in de macht krijgt! Op achtjarigen leeftijd was Johan reeds een geoefende zakkenroller en met zijn 18de jaar stond hij als een zeer gevaarlijk sujet bij de politie aangeschreven. Met zijn 21ste jaar ondernam hij een brutalen diefstal met inbraak, en moest vluchten. Hij verliet zijn geboortestad om elders weer zijn snood bedrijf voort te zetten. De zonde zet hare verwoesting voort en knevelt haar slachtoffer altijd meer. Wie is in staat zich aan hare helsche macht te ontworstelen?

Hebt ook gij, geliefde lezer, u niet vaak moeten verwonderen over de geheimzinnige macht der verleiding en der zonde in uw leven? Hebt ook gij niet reeds de ijzeren vuist van een of andere zonde leeren kennen? Waren niet alle pogingen om van haar los te worden, vaak vergeefsch? Geef de hoop op, gij, die door eigen goed en wil en kracht u aan Satans macht denkt te ontrukken. 't Is al te vergeefsch. Gij van de zonde gegrepene, gij kunt niet anders, gij kunt door u zelf niet van zonde vrij worden!

Johan werd eindelijk

door detectives gevat!

Terwijl hij op een Zondag op straat omslingerde ging hij een openstaande kerk voorbij. Hij aarzelde eenige oogenblikken, maar sloop eindelijk eens naar binnen en zette zich neer in een donker hoekje. Dat was hem nog nooit overkomen, dat hij in een godshuis zat! Alles, wat hij er hoorde was hem nieuw. Gezang, gebed en 't Woord Gods, dat er gelezen en behandeld werd, volgde hij met de grootste aandacht. Aan 't slot van den dienst zong een dame nog een lied van „een beter land". Johan werd machtig getroffen. Toen de laatste toonen des lieds wegstierven in de gewelven, sprong hij plotseling op, liep eenige schreden naar voren en riep luide: „Och, zing dat nog eens!" Op dienzelfden oogenblik stonden twee mannen naast hem, die hem aangrepen, en hem voor hun arrestant verklaarden. Zonder iets vermoed te hebben hadden twee detectives hem herkend en terstond aangepakt.

Doch er was ook een andere macht aanwezig, Johan werd ook

door liefdemacht geboeid.

De scène bracht natuurlijk niet weinig opschudding in de kerk teweeg; aller oogen richtten zich naar het punt waar die vreemdeling zich bevond. Vóór hem in een bank zat een 85-jarige dame met sneeuwwit haar. Deze keerde zich tot de mannen van het recht en zeide smeekend: „Och laat hem nog los!" De beambte hield hem echter stevig bij zijn arm en kraag vast en zeide: „Wanneer U wist, mevrouw, wie deze persoon is, U zou geen verschooning voor hem vragen".

Met wonderbare moederlijke teederheid zag de oude dame den jongeling aan, reikte hem haar hand, en met een innig vriendelijk lachje kuste zij hem op 't voorhoofd.

Johan was overweldigd en op denzelfden oogenblik ontsprong aan zijn oogen een stroom van tranen. De

ijskorst van zijn koude hart was aanvankelijk gesmolten. Hij kon zich niet herinneren, dat iemand hem gekust of ook maar in liefde bejegend had. Hij verborg zijn gelaat in de nog vrije hand. De oude Dame echter, die een welbekende en invloedrijke persoonlijkheid in die stad was, verzocht de detectives, haar nog te vergunnen met den armen jongen alleen te spreken. Weldra zaten zij in een kleine nevenruimte der kerk, en daar onderging Johan nog weer een wending in zijn leven — de wonderbaarste, de beste.

Hij werd voor altijd door Jezus gegrepen.

De bejaarde discipelin van Jezus, die daar nevens den door liefde gegrepen misdadiger zat, verrichtte daar een arbeid in vereeniging met den Heiligen Geest. Met teedere doordringende stem herhaalde zij telkens maar weer: „De zoon des menschen is gekomen, om te zoeken en zalig te maken, wat verloren is" (Luk. 19 : 10). Wel was het hart des jongens door zonde, onwetendheid en ongeloof zeer verstijfd geworden, maar deze aangrijpende woorden maakten een diepen indruk op hem.

Wij gaan stilzwijgend voorbij, dat, wat met hem in zijn uitwendig leven gedurende weken daarop geschiedde. Vóór echter drie maanden verloopen waren had Jezus Christus van zijn gansche hart en leven bezit kunnen nemen, en hij had zich geheel den Heiland uitgeleverd, om voortaan een teeken te zijn en te bewijzen, „dat de Zoon des menschen macht heeft op de aarde de zonden te vergeven."

Johan leeft nog, en zijn leven staat in den dienst zijn Heilands. In de beruchte, diepgezonken deelen van Londen en in verschillende zendingslokalen dier stad is hij bestendig bezig, om verlorenen te redden. Zijn lijfspreuk is: „Ik wensch den Heer te dienen, die zooveel voor mij deed".

Waarde lezer! Jezus stierf ook voor U! Hij heeft ook u lief; Hij roept u tot zich door dit blaadje. Laat u door Hem grijpen! Blijf niet langer een onderworpene aan uwe lusten en hartstochten, aan satan en zonde of ook aan uw beschuldigend geweten. Volg de noodiging, die u tot vrijheid en zaligheid lokt, en kom tot een in Christus verzoenend God en Vader, en gij zijt voor eeuwig gered!

(Naar „der Friedensbote.")

(Vervolg van pag. 284).

jammerlijk weinig gevonden. O, gij die Jezus hebt leeren kennen, beoefen slechts het liefhebben en gij zult meer liefde ontmoeten, dan gij wellicht tot nu toe ervaren hebt, gelijk wij nu in ons derde punt willen trachten aan te toonen.

3. Liefde tot elkander. In het grootste gebod staat niet alleen, dat wij God moeten liefhebben, maar ook onzen naaste en nog wel „als ons zelve." Hoe kunnen wij onzen naaste lief hebben? Wel als wij God liefhebben, dan gaat dat immers vanzelf! De liefde van God is toch immers tot alle schepselen, dus de Goddelijke liefde die wij in ons hebben, deelt zich van zelf aan den naaste mede. Helaas, hoe dikwijls is het anders. Weten wij het wel, dat wij de liefde Gods niet bezitten als wij de broeders niet liefhebben? Ja zelfs zoover is het gekomen, dat ook in onze gemeenten liefdeloosheid voorkomt. Satan is ver gevorderd, dat hij ons afvoert tot het eeuwig verderf. Geliefde brs. en zrs. wij zijn toch niet gekomen tot de Kaïns vraag: Ben ik mijns broeders hoeder. Als de liefde in de gemeente begint te verkouden, ontstaat er zoo spoedig afwijking, of nog erger verscheuring. Laat ons toch vooral doen als de Apostel Paulus ons zegt: hebt elkander hartelijk lief met broederlijke liefde, met eere de een den ander voorgaande. Rom. 12 : 10. Dat wij het toch duidelijk mogen inzien, dat als wij deze vermaning niet navolgen, de liefde tot onzen grooten Verlosser ook vermindert en slechts een uiterlijken vorm overblijft, ofschoon wij meenen anders gezind te zijn. Zonder de liefde is het geloof dood. De gemeente kan niet worden opgebouwd en gesticht, zij kan dan geen licht zijn in deze duistere wereld. Bedenken wij wel, dat wij daardoor onzen plicht verzuimen en niet voor Jezus doen, wat wij kunnen. De tijd is zoo kort om te arbeiden en als wij dan nog niet doen, wat ons is opgelegd, hoe moet het ons dan eenmaal gaan in de eeuwigheid? Indien een br. of zr. tegen ons en tegen God heeft gezondigd, moeten wij dan ophouden hen lief te hebben, en van hen te wijken? Neen, wij moeten ze juist zooveel te meer liefhebben, niet om hunne zonde, maar omdat zij dan juist onze liefde te meer van noode hebben. Ons werk moet zijn, hen op hunne zonde te wijzen, of indien zij daar niet naar willen hooren, hen voor den troon der genade brengen, opdat God in hen werke met Zijnen Geest. Brs. en zrs. in onze gemeenten, laat ons den band der liefde versterken, want daardoor kunnen wij bestaan en kan er kracht van ons uitgaan.

Trachten wij steeds 1 Kor. 13 na te volgen en haat en nijd kunnen niet binnendringen in onze kleine kringen, maar Gods zegen zal op ons rusten.

O God en Heere — hoe diep 't U griefde,
Dat wij zoo trouw'loos zijn geweest,
Wij bidden om 't sieraad der liefde,
De beste gave van uw Geest,
Geef dat wij niets van U versmaden,
En vooral niet de liefde o Heer!
Dan zal ons aangezicht weer stralen
Van hemelblijdschap als weleer.

H. D. B.

Op de wachtpost.

Merkwaardig.

Uit goede bron vernemen wij, dat Ds. Mense, Hervormd Predikant te Stadskanaal (O) op Zondag 27 Aug. l.l. van den kansel bekend maakte, dat hij zijne ambtsbediening in de Hervormde Kerk dacht neer te

leggen om den 8 Oct. afscheid te nemen. Als voornaamste reden noemde Z.Eerw. zijn bezwaar tegen den doop van onzelfbewuste kinderen en de leer der kerk, die daarmede verband houdt. Hoogst gewichtig is die stap, ook met het oog op zijn talrijk gezin. Maar vast vertrouwen op zijn God, doet hem blijmoedig uitspreken: „De Heer is mijn Herder, mij zal niets ontbreken".

En daar wij Ds. Mense als een oprecht Christen, blijmoedig belijder en begaafd prediker van den Christus kennen, zien we met klimmende belangstelling uit naar wat verder volgen zal.

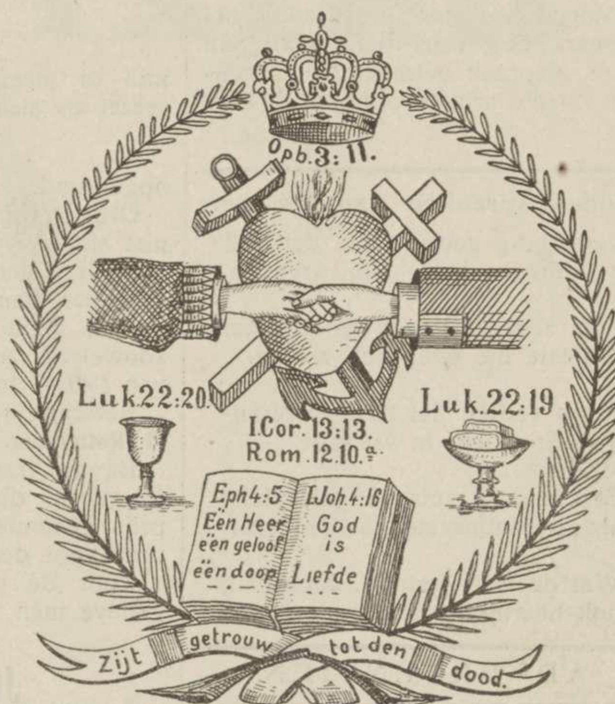
N. v. B.

Het Zionistencongres.

Aangaande dit congres bericht de „Baseler Volksbote" als volgt: „Den 9 Augustus werd te Bazel het 10de Zionisten congres geopend. Er werd daarbij gewezen op de belangrijke uitbreiding van het Zionisme sedert veertien jaren, toen voor het eerst de sedert overleden leider der beweging, Dr. Herzl, tot het eerste congres opriep. De eerste bijeenkomst gaf een overzicht van den stand der zaken in de Zionistische beweging en stelde het programma der organisatie vast; het tweede en derde congres hield zich hoofdzakelijk bezig met de joodsche koloniale bank, die ten jare 1901 in actie gebracht werd. Van bijzondere beteekenis waren het zesde en zevende congres, op welke het land aanbod der Britsche Regeering tot stichting eener kolonie in Oost-Afrika in behandeling kwam. Toenmaals ontbrandde er een heete strijd, waarop over bedoeld aanbod afwijzend werd beschikt, ten einde bij het eigenlijke doel, kolonisatie in Palestina, te blijven. De volgende congressen dienden ter voorbereiding van laatst bedoelde plan, dat toch grootere bezwaren medebracht dan men zich bij het idealistisch begin had voorgesteld. Deze bezwaren liggen bijzonder in de sociale verschillen der Joden. De tegenwoordige voorzitter liet in zijn openingsrede uitkomen, dat het zionisme voor 14 jaar een beweging (Sensation), thans echter een vaststaand feit was. Het volksbewustzijn is er op vooruitgegaan en grijpt steeds wijder om zich heen; de jongelingschap begint de beweging te vatten, en de instellingen zijn gevestigd. De algemeene toestanden der Joden zijn slechter geworden, de uitzichten voor de toekomst zijn duister. Het eenige lichtpunt vinden we in Turkije, waar de Joden gelijke rechten met de andere bevolking verkregen hebben. Daar kan men alzoo een vaste woonplaats op den voorvaderlijken bodem veroveren, daar ziet men ook de volle garantie der persoonlijke en nationale verzekering. De schrijver, Max. Nordau, thans de moedige leider van het Zionisme, schildert in korte trekken de miskenning en uitwerping des Joodschen volks in vele staten, bijzonder in Rusland; er blijft voor de massa des volks niets anders over dan emigreeren (verhuizen). Het zionisme zij eene uiting van het willen en streven des Joodschen volks. Is men voorloopig al verhinderd in Palestina te arbeiden, men zoeke het dan elders. De Zionistische arbeid zij een bewijs, dat het Joodsche volk zijn twee duizendjarig ideaal trouw blijft. Zulk eene trouw overwinne elke weerstand!"

Ach, dat Israël zijn tweeduizendjarige vijandschap tegen zijn Messias nog blijft voeden. N. v. B.

Uit de gemeenten.

's-GRAVENHAGE. Zondag 3 Sept. mocht de gemeente alhier een zeer gezegenden dag hebben. Wij waren in grooter aantal vergaderd, dan gewoonlijk het geval is. Vele leden der gemeente die in Rotterdam woonachtig zijn, waren tot ons overgekomen. Ook br. en zr. ter Braak uit Hengelo, en zr. Barendrecht uit Spijkernisse waren in ons midden.

's Morgens vergaderde de gemeente onder de prediking van haren geliefden Voorganger, waar zij bepaald werd bij „de heerschappij van den vrede Gods in het hart" naar aanleiding van Col. 3 : 15a.

's Avonds mocht de gemeente het voorrecht smaken een zuster met de belijdenis des Doops in haar midden op te nemen, bij welke gelegenheid wij op treffende wijze werden bepaald bij „'s Heeren onderwijs door den doop der geloovigen", waarna wij met onze nieuwe zuster werden vereenigd rondom den disch des Heeren.

Onze Voorganger verwelkomde alle aanwezigen aan de tafel des Heeren, in 't bijzonder de brs. en zrs. die van elders waren overgekomen, alsook de pas gedoopte, met den biddenden wensch, dat zij aan de zijde van haren echtgenoot, ook lid der gemeente, en als moeder harer kinderen, zich een waardig lid der gemeente moge betoonen.

Het was een dag van verkwikkenden zegen, dat, zoo wij bidden, nog lang moge nawerken, tot eer van 's Heeren Naam.

Onder leiding van onzen geachten Voorganger gaat de gemeente gemoedigd voort, en ziet uit naar den „zegen des Heeren", die ook op het gebied van 't gemeentelijk leven, „rijk maakt".

De vermelding van ons bouwfonds en de bede om hulp daarvoor, vond reeds in een eerste bijdrage weerklank.

De arbeid gaat geregeld voort. Ook vergadert wekelijks een onzer met de broeders te Rotterdam, die zich nu mogen verheugen met een zeer geschikt locaal, hen in huur afgestaan door de brs. Zevende dag Baptisten.

Ook werd de kleine kring te Rotterdam versterkt door de vestiging aldaar van br. en zr. Both met hunne pleegdochter, uit Duitschland overgekomen.

Met de hartelijke groeten aan alle onze uitwonende leden der gemeente in 't bijzonder, en aan alle brs. en zrs. in 't algemeen.

P. J. L. DE WIT. Secr.

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van J. v. d. K. den Haag f 12,70. N. v. BEEK.

CORRESPONDENTIE.

Mogen we den broeders Voorgangers nog eens herinneren aan onze afspraak betreffende het zenden van een artikel voor ons Orgaan? Redactie.

Gulden spreuken van Goszner.

Verstandig gebruik van den tijd bereidt den wijze altijd vreugde.

Elke zegepraal geeft genot — het grootste die over zich zelven.

Hoop verheft het hart en verandert droefheid in vreugde.

Beschouw u zelven in alles liefst als een rentmeester van den Heer.

Wat de Heer belooft, dat zal Hij ook heerlijk vervullen.

ADVERTENTIËN.

1911

2 - zending Mohamm -
14 afscheid Dr v Beek Utrecht
20 heer en rijkdom - ordening zending
26 Protestantsch zendingscongres - Congo - 75
30 Art en Geneesk ? May entree J. B
33 Noodzakelijke kritiek J. L.
35 Een ernstige zaak N v B.
36. Wetenschap der Zending bij oud ?? Spurgeon - 70 - 262
44 zending ??
46 zeteling J.A.W. 116 - 190
47 Feminisme ? W
49 ??
53 Zorgen: ?? S. - V. - 81 - 201
55 De Bijbel ?? J. W
68 ?? Chr. ?? N v B
77 ?? J. Kalkman ??
87 de Vereeniging C. B.
112 Werk onze beginselen ?? N v B 122
129 De Tempel ?? van Rev. Charles ??
147. Het onmisbare in het ?? ?? der ??
148 En andere, N. v B.
169 zending onder Ind: ?? ??
166 ?? uit de Nederland 172
179 ?? (?? - en - Dr. Grimm ? (384)
179 zending - ?? (- ?? 204) (?? 230) (?? 265)
180 ?? ?? (?? 253)
195 ?? om den Chinees ?? (?? 264)
198 - ?? door - Spitten ?? ??
210. ?? ?? ??
215. ?? Moeller - ?? - 258.
217 ?? - referaat door Dr v Beek
221 ?? ?? A
225 ?? ?? ?? 234 - 343
229 Het Goddelijke - Menschelijk ?? ?? Weber J. L.
240 De Roeping in het ??
249 referaat de Zonde N v B.
261 ?? door J. ?? 264 ?? Gravenhage
265 referaat ?? ??
275 de ?? ?? ??
x 277 ?? door Prof. Muller
281 referaat door ?? ?? 911
293 : Mijn bidden ?? ??
300 ?? ?? ?? Daniël
300 ?? ??
314 A ??
323 ??
354 ?? 26 - L. v. V.
357 open brief ?? J Mulder N. Weerden
362 Congres Philadelphia
369 ?? J W. W. (?? door ?? 395) (a 404 ?? A)
390 ?? ?? ??
394 Morgenoffer Dr ?? (401 ??)

S,

door mij
id tegen

door mij
fiteeren.
Malcolm,

én-spels
, prijzen

lenstraat

prijs op
ning en
ding 48

euwarden

aat 71.

EK.

DDEN in

wen. De

dkoop is.

BED,
-Overtrek

f 72,50.

et een 1e
kwaliteit
atteerde
oedkoope

1.25.
uks.
er.

sen enz.

3-142.
No. 4.)

No. 1272. VRIJDAG 15 September 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post ƒ 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

Onkruid-Wieden.

Ach, op d'akker van mijn harte,
die den Heere bloeien moest,
Staat het onkruid al te welig,
dat het goede zaad verwoest.

't Heeft zijn draden zoo gevlochten
in den grond van mijn bestaan,
Dat mijn Schepper mee moet helpen,
zal het ooit geheel vergaan.

Als ik zwoeg in eigen krachten,
werp ik blad en stengel neer,
Maar de kiem blijft ongetroffen,
en — zij keeren morgen weer.

Doch wanneer God zelf den vinger
aan de diepste wortel slaat,
Ziele! is 't wonder, dat in 't wieden
menige aardklomp medegaat?

't Rooien van het zondeweefsel
gaat niet zonder angst of smart:
't Kost een deel van d' ouden akker!
't kost een stuk van 't oude hart!

Maar veel liever nú geleden,
dan hierna vergeefs getreurd!
God, mijn God! vaar voort met wieden,
tot de laatste vezel scheurt!

J. J. L. TEN KATE.

Referaat

gehouden op de Unie-Vergadering van 1911.

Onderwerp „HET HUISGEZIN".

DOOR N. ZERBST JZN.

Allereerst wijs ik U dan op het bevel des Heeren aan zijn discipelen om de geheele wereld door te gaan, discipelen te maken, die te doopen en hen te leeren onderhouden, alles wat Hij geboden had. Uit dit bevel blijkt ons al dadelijk wie Hij als leden van zijn huisgezin erkennen wil: n.l. die aan zijn uitnoodiging, om Hem te volgen gehoor wil geven, Hem wil gehoorzamen en Zijne geboden wil nakomen.

Op den eersten Pinksterdag werd aan die uitnoodiging door velen gevolg gegeven en toegevoegd tot de kleine schare die de Heer zelf reeds rondom zich vergaderd had, en werd het huisgezin, de Gemeente gesticht; en we lezen dat de Heer dagelijks tot haar toedeed die zalig werden.

Snel verbreidde zich de uitnoodiging door het geheele Joodsche land, straks ook daarbuiten in vele heidenlanden, en overal voegden zich de geloovigen te samen, en vormden Gemeenten.

Al zeer spoedig bleek 't echter dat 't noodig was, regeling in 't huisgezin te maken, om de orde te handhaven, geschillen te vereffenen, de werkzaamheden te verdeelen enz. De eerste stap daartoe was de benoeming van zeven Diakenen, waardoor er meer verdeeling van arbeid kwam.

Later zien we dat ook Paulus, overal waar het Evangelie ingang vond, gemeenten stichtte en Ouderlingen aanstelde. Naarmate de gemeenten zich uitbreidden, zorgde de Heer zelf, door verschillende gaven in haar

bellezen? of bidden? of kerk gaan? Ik zie het niet in. Wat zegt Jezus? Voorwaar zeg ik u, voor zooveel gij dit een van deze mijne minste broederen gedaan hebt, zoo hebt gij dat mij gedaan.

Nu weten we ook waar de tweede mijl is.

Overal waar we gelegenheid hebben liefde te bewijzen. Begin in uw *huisgezin*! Natuurlijk. Er zijn ook vuurtoren-christenen, die hun licht tot in Afrika zenden, maar in hunne nabijheid is het donker. Dit is niet ons ideaal. In vers 15 lezen we „en zij schijnt allen die in het huis zijn." Janus had twee aangezichten, maar hij niet alleen. Er zijn er ook die daarbuiten het vriendelijk, lieferijk aangezicht hebben, en tehuis het donkere. — En dan verder, in de *Gemeente* hebben we veel gelegenheid onze voeten op de tweede mijl te zetten. Toonen we daar een zin en een meening door Christus verlicht! We leven toch om elkander te dienen. Men werpt het ons voor, dat we beter zijn willen dan de wereld, en in der waarheid, we willen het ook! Wat doet gij, boven anderen? Liefde is dat verlangen den naaste alle mogelijke goeds te bewijzen — en dan verder: ook in de wereld. Wat heet het anders een zout, een licht te zijn? Eens zat ik in den trein. Een oud moedertje zocht zenuwachtig een plaats in den dichtbezetten trein. In onze afdeeling was nog plaats, maar iemand stelde zich voor het venster, terwijl hij zeide: dan komt ze hier niet in — en die iemand was een christen! — Of was hij geen? —

Op welke wijze we deze tweede mijl bewandelen kunnen? O, dat weet nu iedereen. Wanneer liefde in 't hart is zal zich deze liefde van zelf wel openbaren, evenals vuur niet anders kan als verwarmen.

En wat denkt gij? die zelf het gebod van de tweede mijl gaf, zou die er zelf niet op wandelen?

LUCKENWALDE. A. HOF.

Het eeuwige.

'k Zou gaarne wat schrijven,
Dat eeuwig konde blijven;
Want wat vaak wordt geschreven
Wordt met den tijd verdreven.

'k Zou gaarne iets beminnen,
Dat eeuwig blijft daar binnen;
Want alle ander dringen
Vervliegt als alle dingen.

'k Zag gaarne mijn leven
Tot d' eeuwigheid verheven;
Want alle ander leven
Wordt den dood prijs gegeven.

Dus schrijf ik van de namen
Slechts éénen naam der namen
En kies uit al de namen
Slechts Jezus naam — ja amen!

Naar *Klemens Brentans.* N. v. B.

Een stukje bijbelsche Chronologie.

		Adam	Seth	Enos	Kenan	Mahaleël	Jered	Henoch	Methusalah	Lamech
1. Adam	130									
2. Seth	105	235	105							
3. Enos	90	325	195	90						
4. Kenan	70	395	265	160	70					
5. Mahaleël	65	455	330	225	135	65				
6. Jered	162	617	492	387	297	227	162			
7. Henoch	65	682	557	452	362	292	227	65		
8. Methusalah	187	869	744	639	549	479	414	252	187	
9. Lamech	182	61	168	821	731	661	596	113	369	182
		930	912	84	179	234	366	365	600	595
10. Noach	—	—	—	905	910	895	962		769	777

Bovenstaande getallen zijn vooral voor onze jeugd ontleend aan Gen. 5, en bevatten veel leerzaams. Bv. Adam leefde nog met Lamech, de vader van Noach 61 jaren. Seth leefde met Lamech 168 jaren. Enos, van wien wij lezen, dan men in zijne dagen den Naam des Heeren begon aan te roepen, leefde met Noach 84 jaren. Kenan leefde met Noach 179 jaren. Mahaleël leefde met Noach 234 jaren. Jered leefde met Noach 366 jaren. Henoch, de prediker der gerechtigheid, leefde met Lamech 113 jaren, en was 69 jaren voor Noachs geboorte reeds in den hemel. Methusalah schijnt tot dicht aan 't einde der eerste wereld geleefd te hebben,

en zal kort vóór den zondvloed gestorven zijn. Zijn zoon Lamech, die blijkbaar smachtte naar verlossing, gelijk men uit de naamgeving Gen. 5 : 29 kan afleiden, is nog eerder gestorven, en wel 15 jaren vóór den zondvloed. De zondvloed viel volgens deze berekening in het jaar 1651 na de Schepping voor.

Als men het lijstje op andere wijze wil gebruiken, dan kan men zien dat toen Seth een zoon had Adam 235 jaar oud was. Toen Henoch geboren werd was Adam 617 jaren, en Seth 492 jaren. Enos 387 jaren enz. enz., zoodat dit lijstje zeer gemakkelijk is om eenig idée van de geslachten voor den zondvloed te vormen.

Sp. C. B.

Een Vader en zijne Dochter.

Zij kwamen aan den oever der rivier, de vader en zijn klein dochtertje.

Het was laat; de bosschen, die zij waren doorgegaan, strekten zich tot aan het water uit, en daar er een zware nevel was gevallen, was het bijna geheel duister.

In de verte zag men aan de overzij hier en daar lichtjes flikkeren in de huisjes, die in de vlakte waren verspreid. Het kleine meisje was vermoeid, koud en slaperig. Niet dan door de noodzakelijkheid gedreven, had haar vader kunnen besluiten, in zulk weêr met haar naar buiten te gaan. Toen zij op de plaats aankwamen, waar men met de schuit moest overvaren, zagen zij, dat deze aan de andere zijde lag bij de woning van den veerschipper. De vader riep en schreeuwde, maar niemand antwoordde; toen nam hij zijn dochtertje op den arm en liep heen en weêr, haar vriendelijk toesprekend, en dan riep hij gedurig weer.

Eindelijk zagen zij een klein lichtje zich bewegen, en zij hoorden weldra het geluid van de schuit, die naderde. Het geluid werd al sterker, maar de duisternis verhinderde iets te zien; evenwel de schuit kwam aan den oever, en de reizigers konden er in plaats nemen.

„Vader," zeide de kleine, toen zij zaten.

„Wat is er ,mijn kind?"

„Het is zoo donker! ik kan niets zien; men bemerkt gindschen oever niet!"

„Dat is waar, mijn kind, maar de veerman kent den weg wel, en wij zullen er spoedig zijn. Dan zullen wij vlug doorloopen, om spoedig thuis te zijn, en dan zullen wij Moeder vinden, die een goed vuur en een goed avondeten gereed zal hebben!"

„O, wat zou ik er gaarne willen zijn, vader!"

Langzaam stak de schuit de rivier over; aan den anderen kant gekomen, scheen het meisje hare vrees te vergeten, maar zij liet een onuitwischbaren indruk in haar geest achter.

Weinige oogenblikken later kwam zij bij hare lieve moeder, die haar met open armen in een helder verlichte en goed verwarmde kamer ontving. En toen werd zij geheel getroost, zoodat hare huivering en angst haar als een droom geleken.

Eenige maanden later bevond zich het meisje weer aan den oever eener rivier, maar deze was somberder, dieper, schrikwekkender nog.

Het was de rivier des doods.

Toen zij den oever er van bereikte, scheen haar de lucht koud te zijn; zij kon niet goed zien; alles scheen haar met een somber duister bedekt.

Dezelfde liefhebbende vader bevond zich bij het kind, beangst bij de gedachte, dat zijn geliefd kind de rivier moest oversteken, en dat hij haar niet kon vergezellen.

Gedurende verscheidene dagen verlieten de ouders het bed van hun kind niet, dan om beurt om beurt nieuwe krachten te verzamelen, en den Heer te smeeken, ter hunner hulp te komen.

Op een nacht scheen het kind rustig te slapen, en de bedroefde ouders bleven stil bij haar zitten, met onderwerping den wil des Hemelschen Vaders afwachtende.

Eensklaps ontwaakte zij, en keek met vol bewustzijn rond; zij reikte hun beiden de hand toe, en sprak op een toon tot de ouders, dat dezen beseften, dat er een groote verandering had plaats gevonden.

Zij zou van hare ziekte genezen worden, maar ach — het was geen beterschap voor de aarde!

„Vader," zeide het kind: „ik ben weer evenals laatst aan de rivier, en ik wacht, tot de schipper mij zal overbrengen naar de andere kust."

„En schijnt u dat treurig en somber toe, mijn kind, evenals op dien avond, dien gij nooit vergeten kunt?"

„O neen, er zijn niet zulke groote boomen, die het daglicht wegnemen; de rivier is ook niet donker; het is, alsof zij zilveren golven heeft. Het schip komt nader; het is sterk en blinkend, en voor den veerman vrees ik niet".

„Ziet gij den overkant, mijn kind?"

Ik zie den overkant, maar in plaats van zulke flikkerende lichtjes als dien avond, zie ik eene schoone stad, schitterende van licht en heerlijkheid. Luister — ik hoor wonderschoone melodieën! Alleen engelen kunnen zóó zingen!"

„Kunt gij niemand aan ginschen kant zien?"

„O ja, Ik zie iemand,..... in heerlijken glans! Hij wenkt mij te komen. O, ik weet, wie het is, het is Jezus, mijn geliefde Jezus! Hij zal mij ontvangen; ik zal in Zijne armen rusten!"

„Vreest gij dan niets, mijn kind?" fluisterde de bedroefde moeder.

„Vreezen? O neen! Ik denk sinds gisteren aan dien Psalm: „Al ging ik ook in een dal der schaduwe des doods, ik zou niet vreezen, want Gij zijt met mij; uw stok en uw staf, die vertroosten mij!"

En nauwelijks waren deze woorden over haar lippen gekomen, of haar adem ging uit.

Zoo ging zij over de sombere rivier, verlicht door de tegenwoordigheid van haar geliefden Verlosser

Mijn bidden.

Heb ik ooit gebeden?

Denk ik daaraan wel, telkens als ik bid, dat Gij, o

God, mij hoort? Is mijn gebed niet meermalen een verstandswerkzaamheid alleen? Als ik U zien kon met het oog mijns lichaam, zou ik dan wel hetzelfde tot U zeggen dat ik nu zeg, waar slechts het geestesoog U zien kan? Ik vreeze: neen!

Maar — zijn dan mijne gebeden wel waarlijk gebed? Ach, nu begrijp ik, waarom de verhooring uitblijft. Nu versta ik het, waarom de zonde macht over mij blijft oefenen. Indien ik werkelijk bad, indien ik waarlijk tot U sprak, Schepper der wereld, Vader in Christus, Gij zoudt mij verhooren. Gij, die de heiligen van alle eeuwen door Uw woord hebt geheiligd, zoudt Gij mij niet heiligen? Gewis, Heer, dat zoudt Gij, en ik gevoel dat mijn klagen aanklacht tegen mij zelven moet worden.

Menigmaal sprak ik tot U, zonder te bidden. Ik redeneerde, maar bad niet. Ik dacht na, maar het nadenken werd geen gebed. Zelfs nu, in dezen oogenblik, bid ik nu wel waarlijk?

De koudheid in mijn hart, mijn oog zonder tranen, zijn ze geene getuigenissen tegen de schijnbaar bezielde woorden mijner lippen?

Ach, Heer, de gangen mijns harten zijn kronkelend; ik zelf word in dien doolhof het spoor bijster.

Eén ding weet ik: ik wensch te bidden. Maar het is even waar: menigmaal bid ik niet.

Heer, geef Gij zelf mij die onuitsprekelijke verzuchtingen des Heiligen Geestes, die beter zijn dan al wat ik zeggen kan. Mocht mijn hart Uwe tegenwoordigheid leeren gevoelen; mochten mijne broeders Uw beeld in mijn geheiligden wandel kunnen zien.

Ik heb gesproken, o mijn God, en nog durf ik niet zeggen dat ik heb gebeden.

Ik kan niet bidden.

.... Een drukkende last bezwaart mijn hart; de wil is gebroken, de kracht tot het gebed ontbreekt. Een klove scheidt mij van U. Ik doe belijdenis van zonde, zonder te bidden. Ik stel het gebed uit en weder uit, want mijne woorden zouden ijdele klanken zijn, Hef Gij mij tot U op; breek het ijs dat mijn hart omkorst; verbrijzel den toovercirkel die mij omspant. Draag mij, loopen kan ik niet. Hergeef mij Uwen Heiligen Geest....

Een enkel oogenblik is genoegzaam om mij in het kwade te doen vallen, en dagen zijn er noodig om mij daaruit op te heffen; dagen behoef ik om tot bidden te komen.

Hoe diep is mijn ellende! Ontferm U mijner!

Of wilt Gij mij doen gevoelen de smart der verlatenheid? Wilt Gij mij den afstand toonen, die er is tusschen hemel en aarde, tusschen iemand, die door U alleen gelaten wordt en hem, die door Uwen Geest wordt gesterkt?

Nooit voelde ik zoo diep mijne nietigheid als wanneer ik Uwe hulp moest ontberen; moet ik dan reeds afbreken aleer ik recht begin te bidden? Ik kan mij niet opheffen. Heere Jezus, bid voor mij, ook al konde ik niet eenmaal het amen uitspreken voor den troon Gods. Ach, was dit bidden?

NAPOLEON ROUSSEL.

Een en ander.

De opgravingen te Babylon en Assur.

In de laatste mededeelingen, die de „Deutsche Orientgesellschaft" aan haar leden deed toekomen, wordt melding gemaakt van de uitkomsten van archaeologisch onderzoek in Babylon en Assur over 't laatste halfjaar. Vooral in Babylon zijn belangrijke vondsten gedaan. Aan den noordoosthoek van den door de inlanders Kasr (d. i. slot) genoemden heuvel, waarop Nebucadnezar's paleizencomplex voorkwam, is 't machtige eindbastion blootgelegd, en is vlak daartegenaan een monumentaal bouwwerk aangetroffen. Of hier, gelijk sommige Assyrologen meenen, eens een heiligdom gestaan heeft en men thans de z.g. „noodlotskamer" heeft gevonden, zullen verdere opgravingen aantoonen.

In 't eigenlijke woongebied der oude stad is 't onderzoek naar het stratennet en de woonhuizen voortgezet. Daarbij stiet men onverwacht op een kleinen tempel, die door Nebucadnezar op de plaats van een vroeger heiligdom was gebouwd en welke zwart-witte wandbeschildering merkwaardig goed behouden is gebleven.

Bij den Amram-heuvel is 't onderzoek naar de muren om 't terrein, waar eens de toren van Babylon stond, tot een eind gebracht, en werd tevens van den hoofdtempel Esagila het geheele westfront en een deel der noordzijde blootgelegd.

Eindelijk werd bij het onderzoek der muurwerken tusschen Kasr en Amram, welke op last van Nabupolassar, Nebucadnezar en Nabonid zijn gebouwd en die — ze zijn tot 7 M. dik — zoo de bewondering der oude Grieken hebben opgewekt, een groote poort ontdekt en de pijlers van de in de oudheid zoo beroemde brug, die vandaar uit over de rivier leidde.

In Assur werd het nationale heiligdom der Assyriërs, de groote tempel van den god Asur, die op 't hoogste gedeelte der bovenstad zich eens verhief, en waaraan vele eeuwen lang àl Assyrië's heerschers hebben gebouwd, nauwkeuriger bestudeerd. Op het voorplein van dezen tempel kwam een uitgebreide reeks bassins aan den dag, die door een gecombliceerd netwerk van kanalen en buizen met elkaar in verbinding staan, en waaraan eveneens vele geslachten schijnen gearbeid te hebben. Een groot deel der vooral uit historisch oogpunt belangrijke steenen pilaren, waarop vele namen van koningen en hoogwaardigheidsbekleeders gegrift staan, — men vindt deze pilaren vlak bij den stadsmuur aan de grens der zuidelijke voorstad — is uitgegraven geworden; het geheel maakt nog een grootschen indruk.

's Grav. Kerkbode.

Gedachten.

God maakt de *grooten klein* en de *kleinen groot*; en als Hij hen *groot* gemaakt heeft nog *kleiner*, zoodat zij in al hun *doen* en *laten*, *schaduwzijden* zien, welke zij met diepen ootmoed betreuren. In de *lichtzijden* van hun leven ziet de Alziende Zijn eigen beeld

schitteren, want dat is Zijn eere, daar alles niet alléén *uit* Hem maar ook *tot* Hem is.

H. J. D. H.

—o—

Op elk punt van haren loop bevestigt de geschiedenis het gezegde van Friedrich Perthes: iedere waarheid, al is het ook de heilige, geopenbaarde waarheid, wordt, wanneer het menschelijk verstand haar formaleert, haar in woorden en stellingen consequent doorvoert en op de spitse drijft, tot eene onwaarheid, in welke de vader der leugenen meesterlijk verstaat zijn zaad uit te strooien.

PROF. DR. J. H. GUNNING.

—o—

„Ongeleerde lieden staan op en verkrijgen het Koninkrijk der hemelen, en wij met al onze geleerdheid blijven in onze zonden.“

AUGUSTINUS.

—o—

Alle menschen zijn leugenaars.

„De schrift tot leugenaar te maken
Is zondig!“ predikt Gij vol vuur,
En liegt maar toe met stijve kaken,
Tot grooter glorie der schriftuur.

BEETS.

—o—

„Ik beweer niet dat ik rein ben, maar ik mag verklaren, dat ik de reinheid met onuitsprekelijke verrukking liefheb.“

PONTUS WIKNER.

Attentie s.v.p.

Om tractaten per omgaande,
Netjes, deeg'lijk, spot goedkoop,
Schrijft men maar aan onderstaande,
Deze heeft ze bij den hoop.
En, laat m'U opmerkzaam maken
Pas verscheen **„Piet, laat me los!"**
O, dat loopt wel spoedig rond;
Talm dus niet! bestel terstond!
|
Hebt ge soms iets anders noodig,
Als bijvoorbeeld „Dooplectuur?"
Uit 't Depot ontvangt ge 't spoedig;
Leerzaam, bijbelsch en niet duur;
Eind'lijk, ook de and're werkjes,
Raad ik U ten sterkste aan;
Wil dus maar, eer dat ze weg zijn,
Ijlings aan 't uitkiezen gaan.
K. KUIPERS.

De Gemeente

die in den a.s. Octobermaand de Commissie-Vergadering in haar midden verlangd, kan zich daarvoor nog p.o.g. aanmelden bij ondergeteekende. Aan deze Comm.-Verg. zijn desgewenscht 3 avonden Evangelische samenkomsten verbonden, waarvoor de broeders zich disponibel stellen op Dinsdag, Woensdag en Donderdagavond.

De Gemeente

die in haar midden een broeder heeft, die lust gevoelt en geacht kan worden geschiktheid te hebben, kan door de Gem. worden voorgesteld liefst p.o.g., en moet worden aanbevolen door haar, om in de komende drie wintermaanden als Uniecent-reiziger te arbeiden.

De Gemeenten

die gaarne willen dat in haar naaste omgeving door een Uniecent-reiziger worde gewerkt door huisbezoek en traktaatverspreiding, kunnen dat p.o.g. te kennen geven, dan zal van die aanvraag goede nota worden genomen. Zoo'n werkende broeder kome ten laste van de Gemeente wat logies en verblijfkosten betreft, overeenkomstig Matth. 25:40 en 1 Petr. 4:9.

B. ROELES.

ARNHEM, Koningstraat 62.

Bladvulling.

TWEEËRLEI AFGOD.

Een curiositeiten-verzamelaar in Engeland heeft een Chineesch afgodsbeeld met het opschrift: „Heidensche afgod,“ en een goudstuk met het opschrift: „Christenafgod.“ Welke van die twee afgoden zou wel de meeste aanbidders hebben?

„GODS WIT."

Bij gelegenheid van een herderlijk huisbezoek kwam een predikant onder anderen bij een waschvrouw, die tot de leden zijner gemeente behoorde. De leeraar zag dat zij juist bezig was met de laatste hand aan haren dagelijkschen arbeid te leggen; en toen de gewasschen kleedingstukken over de drooglijnen in het kleine tuintje hingen, maakten zij op hem den indruk van buitengewoon helder wit te zijn.

„Wel, dat is bijzonder schoon waschgoed, dat gij daar ophangt!“ zeide hij; en de vrouw aanvaardde bescheidenlijk het compliment als juist, en liet met eenigen billijken trots hare oogen over haar werk gaan.

De predikant trad binnen, en zette daar het gesprek met de vrouw verder voort, terwijl zij een kop thee voor hem inschonk. Ondertusschen viel er een zware sneeuwbui, die echter spoedig weer ophield; doch toen de predikant opstond om heen te gaan, was de grond met een dunne, maar smetteloos witte laag bedekt, ofschoon de lucht weer blauw en zonnig was.

„Kijk,“ merkte de predikant op, „nu ziet het waschgoed lang zoo wit niet als zooeven!“

„O, dominee,“ riep de vrouw, „het waschgoed is best in orde; maar wat kan tegen het wit van den Almachtigen God op?“

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van W. de V. te Workum f 3,12; van Rev. D. L. Grand Rapids f 24,69, N. v. Beek.

LIEFDEGAVEN.

Voor den Unie-cent.

Ontvangen van de Gemeente te Apeldoorn f 12,46 1/2.

Voor het Studiefonds.

Ontvangen van de Gemeente te Apeldoorn f 6.—

F. J. van Meerloo, Penningm.

Gulden spreuken van Goszner.

Houdt u vast aan den Heer bij den blik in den afgrond van uw hart.

Hetgeen was, en hetgeen is, blijft altijd de wortel der toekomst.

Denk vaak aan de rust, die daar overblijft voor het volk van God.

Merk op, wat een terugblik u leert. Mij dunkt, ootmoed.

Gevoel uwe eigene nietigheid — en leer diepen ootmoed.

No. 1273. VRIJDAG 22 September 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post ƒ 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

Een blij vooruitzicht.

Nog een weinig zweet en tranen,
Op de moeilijkst' aller banen,
Uitgezaaid in stille hoop!
Moeitevoller wordt het stijgen,
Maar eer wij terneder zijgen,
Sterkt de liefde ons in den loop.

Daar, waar duizend sterren blinken,
Hooren wij de roepstem klinken:
„Geene tranen vloeien hier!
't Lam zal voor Gods troon ze weiden
En de Zijnen henenleiden
Naar de volle Godsrivier."

Dichter komt reeds d' avondkoelte,
Straks is 't herfst na zomerzwoelte,
Eind'lijk daagt de nacht der rust.
Krimpen dagen niet tot uren?
O, hoe kort, hoe kort zal 't duren,
En — gij landt aan 's Hemels kust.

Vroeger pelgrims, die te zamen
Reeds ter Godsstad binnenkwamen,
Wenken ons: hebt goeden moed!
Houdt slechts vol ons spoor te drukken
En in zalig zielsverrukken
Rust gij straks aan Jezus' voet.

J. J. v. Oosterzee.

Referaat

gehouden op de Unie-Vergadering van 1911.

Onderwerp **„HET HUISGEZIN".**

DOOR N. ZERBST JZN.

(Slot.)

Bij de keuze van *Ouderlingen en Diakenen* handhaven de Gemeenten de voorschriften daaromtrent in de H. S. gegeven, b.v. in 1 Tim. 3, Titus 1 : 6—9, en de wijze van doen bij de eerste gemeenten Hand. 6 : 5—6 en 13 : 1—3, gelijk ook uitgedrukt is in No. 5 van „Besluiten en Moties". De ervaring leert dat bij keuze van Ouderlingen en Diakenen niet altijd het hoog ernstige van de handeling in aanmerking genomen wordt; bij keuze en herkeuze gaat het veelal of het gewoon een Bestuur eener Vereeniging geldt; dit is niet overeenkomstig Gods Woord.

Autonomie der Gemeenten.

Elke Gemeente regelt en bestuurd zelfstandig hare eigene zaken. Zelfstandigheid wil echter niet zeggen los te zijn van het lichaam. De gezamenlijke Gemeenten vormen één geheel, en zijn als zoodanig ten nauwste aan elkaar verbonden, hebben gezamenlijke belangen. Elke Gemeente is een deel, een lid van het lichaam en ze hebben elkander noodig, gelijk Paulus zoo juist beschrijft in 1 Cor. 12 : 14—23. Het is daarom voor het welzijn des lichaams noodig, dat er meerdere eenheid, meer samenwerking, meer verantwoordelijkheidsgevoel voor elkander kome. Daartoe verdeele de gemeenten zich in verschillende groepen, al naarmate hun aantal dit noodig en wenschelijk maakt. In verschillende kerkgenootschappen vinden we de volgende groepen verdeeling: een aantal gemeenten binnen een ze-

kere grens vormen een ring; eenige ringen te zamen een classis, verder een provinciale band van al de gemeenten uit iedere provincie; daarboven staat de Synode als het hoofdbestuur. In onze Baptisten gemeente heeft men tot dusverre zeer ten onrechte, eene dergelijke classificatie als een schrikbeeld beschouwd, in de vooronderstelling dat daardoor de zelfstandigheid der gemeenten verloren zou gaan. Dit is geheel onwaar. Integendeel is dat *het* middel om eenheid, samenwerking, verantwoordelijkheidsgevoel voor elkander te bevorderen, en anarchisme zoowel als despotisme te ontgaan; een en ander zal U aan het einde van mijn betoog, hoop ik, duidelijk zijn.

Het aantal onzer gemeenten is nog te gering om tot boven omschreven indeeling over te gaan. Voorloopig zouden we met eene provinciale verdeeling kunnen volstaan en wel in dezer voege dat we 4 provinciale afdeelingen kregen b.v.

1e de provincie Friesland met 7 gemeenten.
2e „ „ Groningen en Drenthe met 6 gemeenten en 4 afdeelingen.
3e „ „ Overijsel en Gelderland met 2 gemeenten en 1 afdeeling.
4e „ „ N. en Z. Holland met 4 gemeenten en 1 afdeeling.

De verschillende gemeenten met hare afdeelingen houden provinciaalsgewijze voeling met elkander, zooveel mogelijk door correspondentie, ter behandeling van gezamenlijke belangen en behoeften, als daar zijn b.v. om, voor zoover noodig en mogelijk vacante plaatsen te dienen, meer gemeenschap te houden met leden die in afzondering leven en daardoor weinig of niet van het gemeenteleven genieten; bevordering van in- en uitwendige Zending; behandeling van voorstellen voor de Algemeene Vergadering en het stellen van Candidaten; bespreking en zoo mogelijk oplossing, van kwesties en geschillen, voor zoover die in den boezem der gemeenten niet uitgemaakt kunnen worden enz. enz. Minstens éénmaal 's jaars wordt eene provinciale Vergadering gehouden, waarop elke gemeente door hare afgevaardigden vertegenwoordigd wordt.

Ik stip slechts aan omdat ik niet teveel van het geduld mijner hoorders mag vergen, en geloof genoeg gezegd te hebben om aan te toonen van hoe groot belang meerdere organisatie voor iedere gemeente in 't bijzonder en voor 't geheele huisgezin in 't algemeen zijn moet, wanneer ten minste allen bezield zijn, zooals toch met grond van elk waar Christen, en zeker niet 't minst van elk Baptist verwacht mag worden, met den wensch om het heil der gemeenten, het welzijn des lichaams, de eer des Heeren en de uitbreiding van Zijn Rijk te bevorderen. Nadat ik dit geschreven had, kwam ik door eene mededeeling in de Christen tot de verblijdende ontdekking, dat de behoefte aan meerdere samenbinding der Gemeenten ook van andere zijden gevoeld wordt, en de Friesche Gemeenten reeds een provinciale samenkomst, zij het dan ook in eenigzins anderen vorm, gehouden hebben. Bravo, Friesche Broeders. Aan U de eer van het initiatief.

Er rest mij nu nog aan te toonen dat die organisatie niets geen afbreuk doet aan de zelfstandigheid der gemeenten, en dus niet langer de nachtmerrie behoeft te zijn die ons doodsangsten aanjaagt, maar veeleer de arts is, die raad en genezing wenscht te brengen. Om in eens alles samen te vatten, wil ik van de veronderstelling uitgaan, dat onze gemeenten reeds zoo in aantal toegenomen zijn, dat de indeeling in Ring, Classis, Provincie en Synode, om dat woord maar eens te behouden, tot feit geworden is. Ik zal daartoe slechts over éene zaak spreken, als wel de meest ingrijpende, n.l. behandeling van voorkomende kwesties of geschillen.

Er is in de gem. St. Kanaal b.v., waar we nu zoo rustig samenzijn, een belangrijke zaak aanhangig, of een ernstig verschil gerezen, hetzij tusschen Voorganger en Bestuur, Voorganger en Gemeente, Bestuur en Gemeente of leden onderling, waaromtrent men in den boezem der Gemeente niet tot klaarheid of overeenstemming kan komen. Er is naar licht en inzicht recht gesproken, maar partijen zijn met die uitspraak niet tevreden. Bij den tegenwoordigen gang van zaken zien we, helaas maar al te vaak, dat de partij, die in 't ongelijk gesteld is, het bijltje er bij neerlegt en de gemeente verlaat, of dat een wortel van bitterheid opschiet en beroering maakt. Bij den gewijzigden vorm wordt dit euvel bezworen. Er wordt een beroep gedaan op den Ring; deze belegt een vergadering, waarin de aard der zaak nauwkeurig omschreven, ter tafel gebracht wordt; partijen worden gehoord, een onderzoek ingesteld en naar bevind van zaken doet dit College uitspraak, waarbij partijen zich hebben neer te leggen, maar 't recht behouden om appèl aan te teekenen en zich op de Classis te beroepen, even als de Ringvergadering, wanneer deze niet tot klaarheid kan komen. De Classis handelt op gelijke wijze als de Ring. Van deze moet de zaak, wanneer ze niet in 't reine gekomen is, in handen van de Provincie gesteld worden, die haar bij blijvend geschil aan de Synode, of om dit schrik aanjagend woord niet te bezigen, aan de Unie-Commissie vermaakt.

Elk hooger beroep moet vergezeld gaan van de in deze zaak door ieder College opgemaakte stukken van onderzoek en uitspraak.

De uitspraak der Commissie is echter geen vonnis. Zij is slechts de uitspraak van haar meening. Het geheele dossier wordt door haar in handen der betreffende gemeente gegeven, aan wie dan de beslissing verblijft.

Nemen we nu het uiterste geval, dat deze nog niet tot beslissing kan of durft komen of dat partijen zich met die beslissing nog niet kunnen vereenigen, of wel dat de zaak een nog voortgezet onderzoek noodig maakt, dan geeft ze daarvan aan de Unie-Commissie kennis, die dan uit de Provincie een Commissie benoemd om, met kennisneming van alle bescheiden opnieuw tot de behandeling der zaak over te gaan; van daar kan ze weer verwezen worden naar een Commissie uit de Classis, daarna uit den Ring, van waar ze ten slotte weer in de Gemeente ter afdoening terecht komt.

Omslachtig zal men mogelijk zeggen. Dat moge waar

zijn, maar zou het *te* omslachtig zijn, waar 't behoud en 't welzijn van het huisgezin Gods, het lichaam van Christus, voor 't welk Hij 't niet te veel geacht heeft Zijn troon en heerlijkheid te verlaten en zich voor hetzelve in den dood te geven; waar het de eer des Heeren en dikwijls 't behoud van een zondaar geldt, waar het de eenheid van Gods kinderen kan bevorderen, de waardigheid der gemeente als lichaam van Christus naar buiten openbaart?

Nu zal 't zeker niet baten of er al een wetboek gemaakt wordt, wanneer er niet naar gehandeld wordt; en hieruit zal 't nu moeten blijken of de leuze „Autonomie“ inderdaad voor ons is, de zedelijke wet der practische rede, of slechts een ijdelen klank. Elk lid der gemeente moet op zijn tijd en wijze aan de naleving er van meewerken; inzonderheid, om bovenaan te beginnen: de Unie-Commissie, de Besturen der gemeenten, de afgevaardigden ter vergadering.

Wat deze betreft, moeten zij aan den Secretaris hunner respectieve gemeente schriftelijk opgave doen van de ter vergadering genomen besluiten; deze moeten duidelijk in de Notulen opgenomen worden, waarna het Bestuur voor de naleving daarvan te zorgen heeft. Verwaarloozing van die besluiten, ook al is men 't er in eene gemeente niet mede eens, is niet een blijk geven van autonomie, maar van anarchisme, het is revolutie.

Ik ben aan 't einde van de taak die ik mij voorgesteld had. Ik erken, zij is gebrekkig uitgevoerd, maar 't was ook maar alleen mijn doel, een schets te geven. Voelt de Vergadering dat er iets goeds in ligt, dat ze dan een Commissie benoeme, om die behoorlijk uittewerken. Aan deze Commissie moet het recht toegekend worden, zich meerdere leden te assumeeren; personen, die geacht kunnen worden met allen ernst en onder vurig gebed deze, voor de Holl. Bapt. gemeenten, voor het heden en voor de toekomst zoo hoogst gewichtige zaak ter hand te willen nemen. Om zich deze, gewis moeilijke taak zooveel mogelijk te vergemakkelen, trachte zij zich in 't bezit te stellen van des betreffende werken en bescheiden van andere gemeenten.

Het spreekt vanzelf dat de verantwoordelijkheid voor het al of niet ingaan op deze zaak niet kan of mag rusten op de afgevaardigden, maar op de gemeenten, die haar in hare Vergadering ernstig moet bespreken en overwegen, om daarna binnen een bepaald tijdsverloop b.v. 3 maanden, hun oordeel aan de Unie-Secretaris kenbaar te maken. Blijke 't dat de meerderheid een instemmend advies geeft, dan doet deze daarvan mededeeling aan de Commissie, die dan haar taak kan aanvangen. Wordt het door de meerderheid verworpen, welnu, dan mogen de gemeenten zelve toezien.

Ik heb gezegd.

De macht der liefde.

Overwin het kwade door het goede. Rom. 12:21.

Liefde is de hoogste macht. Zij kan wonderen doen. Zij is een vuurgloed, waarin ook het hardste metaal versmelten moet, zij gelijkt den bestendigen waterdrup, die eindelijk ook den hardsten steen uitholt. Zij heeft reeds menigen brieschenden leeuw onder de menschen in een lam herschapen. En omdat de bedeeling des evangelies de bedeeling der hoogste liefde is, daarom is zij in staat eenmaal de geheele wereld te overwinnen, en de gansche schepping, nu nog vol twist en nijd, moord en doodslag, tot eenen tempel des vredes te maken.

Dat het evangelie, waar het niet slechts als de leer der waarheid verkondigd, maar bovenal ook als het leven der liefde beleefd wordt, waarlijk dat wondervermogen bezit, blijkt onder anderen uit de volgende korte geschiedenis.

Een zendeling onder de negers ondervond bij den zegen Gods op zijn arbeid, den tegenstand voornamelijk der afgodische priesters, die natuurlijk bij den afgodendienst het best van allen voeren.

Een der voornaamsten onder hen, wij zullen hem Zambo noemen, was wel de vijandigste van allen. Reeds meer dan eens had hij het blinde volk tegen den „blanken duivel“, gelijk hij den zendeling noemde, dermate opgestookt, dat deze alleen door de bijzondere hoede Gods aan den dood ontkwam. Op zijnen Heer vertrouwende, vreesde de dienaar des Evangelies dan ook zijne belagers niet, maar ging moedig voort den naam van Jezus bekend te maken; en ook dáár deed de Heer gedurig toe tot de gemeente, die zalig werden.

De stam waartoe Zambo behoorde, geraakte op zekeren tijd in oorlog met een anderen stam, en in het heetst van het gevecht, waarbij natuurlijk de priesters niet ontbraken, bekwam Zambo een wond, die hem als dood deed nederstorten. Geruimen tijd lag hij daar; en toen hij eindelijk tot zijn bewustzijn terugkwam, zag hij dat de zijnen op de vlucht waren en door de vijanden nagejaagd werden. Met veel moeite gelukte het hem onder eenig nabijzijnd struikgewas te kruipen, in de vrees dat de vervolgers terugkeeren zouden, en hem daar vindende, gewis verder zouden afmaken of in triumf mede voeren. Dit geschiedde echter niet, en tegen den avond waagde hij het, uit zijn schuilhoek te voorschijn te treden en zoo mogelijk zijn dorp, niet ver van daar gelegen, te bereiken, ten einde te zien wie en wat er aan de handen der vijanden ontkomen mocht zijn. Hij was echter door bloedverlies dermate uitgeput, dat hij reeds na eenige schreden gedaan te hebben onmachtig nederzonk. Daar vond hem de zendeling, die, aan de woede der aanvallers ontkomen, met een paar zijner zwarte broeders het tooneel des strijds bezocht, om te zien of hij er nog dezen of genen stervenden zou vinden, dien hij ter elfder ure voor Jezus zou kunnen winnen. Hij herkende met één blik zijn bittersten vijand, doch had geen oogenblik noodig te bedenken, wat hij hier te doen had. Zambo werd door de beide zwarte broeders opgenomen en voorzichtig naar de woning des zendelings gevoerd. Daar verpleegde de zendeling hem met al de zorg der liefde. Zijne wonden werden gezuiverd en verbonden, en alles wat de geneeskunst des zendelings vermocht werd aangewend, om den afgodischen priester in het leven te behouden.

Het voornaamste dier middelen was gewis wel het aanhoudend gebed, dat door den dienaar Gods en zijne vrienden tot den troon der genade voor den armen heiden werd opgezonden. En de Heer, die lust heeft in barmhartigheid, luisterde naar het geroep zijner kinderen, en zegende de middelen dermate, dat na een paar dagen het gevaar geweken was, en de zieke voorspoedig begon te herstellen.

Maar naarmate het lichaam genas, werd nu het hart van den heiden gewond en verbroken. Den zendeling, die hem zoo weldeed, had hij juist zoo bitter gehaat, en reeds zoo dikwijls naar het leven gestaan. Hij was in de macht van dien gehate, en zie, — hij werd als een vriend bejegend, ja meer dan een broeder bemind en verpleegd. O, indien de zendeling eens zoo in z ij n e macht geraakt ware, wat zou hij dan gedaan hebben? De heiden maakte deze vergelijking — werd beschaamd en tot tranen toe geroerd.

„O riep hij den zendeling toe, „waarom doet gij mij zoo? Gij moet mij haten en doodslaan." „Mijn God leert mij u, en juist u, lief te hebben," antwoordde de zendeling. „Uwe goden zijn goden van moord en doodslag, mijn Heer is de God der vergeving en der genadige liefde. Zoo is Hij ook zelf jegens ons. Wij zijn zijne vijanden, maar Hij heeft ons zóó lief, dat Hij ons alle zonden wil vergeven en ons eeuwig zalig wil maken". „Uw God is beter dan de mijne", riep de heiden geroerd. „Hem wil ik dienen." — En de priester m e e n d e dit. Van toen aan moest de zendeling hem onderrichten, en meer dan eens hief de neger van verbazing de handen omhoog over de heerlijke dingen des Evangelies, dat ook hem in den Zoon Gods het eeuwige leven uit genade aanbood. En God zegende zijn woord, door het l e v e n van den zendeling zoo krachtig gepredikt, aan het hart van den armen heiden. Toen hij hersteld was, trad hij onbeschroomd als een prediker van den gekruisten Christus op, en was door zijn voorbeeld oorzaak, dat zeer velen de afgoden verlieten, en zich met hart en ziel aan de gemeente van Jezus verbonden.

Een ongedacht Avondmaal.

De heer Martin, een bekeerde neger, thans als Evangelist werkzaam in Londen, verhaalt uit zijn arbeid aldaar het volgende.

Op zekeren avond na volbrachte dagtaak door de straten van Londen wandelende, in de meening naar zijn woning terug te keeren, kwam plotseling een beschonken man, in havelooze kleeding recht op mij aan en gaf mij een klap in 't gezicht. Ik nam terstond den man onder den arm en leidde hem naar een koffiehuis, dat daar in de buurt was. De man wist niet hoe hij 't had, en stamelde: „Als je wist wat voor een kerel ik ben, dan zou je vast niet met me te doen willen hebben."

„Dat doet er niet toe, hoe slecht je bent", zei ik, „maar ik wil je vriend zijn".

„Wil je dat waarlijk?" vroeg hij, „wees dan zoo goed en geef mij een Shilling".

Ik vroeg hem waarvoor hij geld verlangde, en hij antwoordde, dat hij er een paar borrels voor nemen wou.

„Neen, mijn vriend", zei ik, „daar geef ik geen geld voor; maar hoor eens: je mag koffie en brood nemen zooveel je begeert, en ik zal het betalen!"

„Ja maar u weet niet wat U begint", zei hij, „want ik kan wat aan!"

„Eet zooveel je wilt, en geneer je niet!" zei ik, en liet den man koffie en brood voorzetten. En ik moet zeggen, hij liet het zich goed smaken, en gebruikte aardig wat. Toen stond hij op, bedankte mij vriendelijk en verliet het lokaal.

Ik bleef nog wat achter, en bad den Heer in stilte, dat het hem mocht behagen, dezen man op den rechten weg te brengen.

Maar niet lang daarna zag ik een arme vrouw — zij zag even rond en trad toen op mij toe.

„Ben u die zwarte man, die mijn man op brood en koffie onthaald heeft?" vroeg ze mij.

„Ja, dat ben ik," en ik vroeg haar of zij ook wat beliefde.

„O zoo graag!" zei ze, „we hebben zoo'n honger!"

Moeder en kinderen aten naar hartelust, en de vrouw vertelde mij: haar man was thuis gekomen en had haar gezegd, dat er in dit koffiehuis een goede zwarte man was, die hem zoo heerlijk had laten eten en drinken, als zij er vlug heen ging kon ze hem wellicht nog zien.

Dankbaar ging zij met haar drietal heen.

Ongeveer een jaar later, ontving ik een brief van denzelfden man, waarin hij mij meedeelde, dat hij den Heer had gevonden en zich aan Zijnen dienst gewijd had: die avond in het bekende koffiehuis was het keerpunt in zijn leven geweest.

Op zekeren dag trof ik hem aan bij het station; ik zou hem stellig niet herkend hebben, zoo was hij veranderd; maar hij trad op mij toe, maakte zich bekend, drukte mij de hand en verzocht mij eens met hem mede te gaan naar zijn woning; het zou hem een groot genoegen zijn mij op een kop thee te onthalen, „omdat u zoo vriendelijk zijt geweest om mij op koffie en brood te tracteeren, en mijn vrouw en kinderen ook, toen wij zoo'n honger hadden." Ik volgde hem en inderdaad, het was een lust in de eenvoudige woning eenige oogenblikken te vertoeven onder het genot van een geurig kopje thee; men kon aan alles zien, dat de vrede en de vreugde in het gezin waren teruggekeerd. Ik keerde naar mijn arbeid terug, inwendig gesterkt en bemoedigd, en ik loofde God, dat Hij deze ziel had gered, en dankte Hem ook, dat ik het middel in Zijne hand had mogen zijn om hem op den goeden weg te brengen.

Werp uw brood op het water en gij zult het vinden na vele dagen. PNIËL.

De Amerikaansche Baptisten.

Br. Cl. Peters, leeraar der Gemeente in Hamburg, die als afgevaardigde het Baptisten-Congres te Philadelphia bijwoonde, in Juli j.l. geeft in „de Wahrheitszeuge" de volgende beschrijving van de Baptistische gemeenschap in N.-Amerika.

Amerika is rijk en wijd, daarom is 't een land waar alles mogelijk is. In de Vereenigde-Staten en het bewoonde deel van Canada kan men Europa met zijn 443 millioen inwoners, zoo ongeveer in wegstoppen. In de Vereenigde-Staten leven 95 millioen, in Canada 7 millioen menschen. Dit geweldig deel der wereld met zijn wereldpolitiek en zijn ontwikkelden handel, omvat ook het werk onzer broederen, dat er tot een verbazingwekkenden bloei en uitbreiding gekomen is. Amerika is het land der Baptisten. Steden en land zijn als met Baptistenkerken en gemeenten bezaaid. Te Philadelphia hebben onze broeders een bezitting alleen kerkgebouwen van 9 millioen Dollars. Tot onze gemeenten behooren de aanzienlijkste mannen, b.v. de onlangs overleden President der Baptistische uitgeversfirma Samuël Croger en mr. Stephens, een vroegere Gouverneur van Missouri, die op het Congres een belangrijke plaats innam. De Baptisten wedijveren er met de Methodisten en met de Roomsch-Catholieken, wat het ledental aangaat; in geestelijke kracht worden zij, dat is zeker, door geen enkel genootschap overtroffen. Men kan zeggen, dat de Baptisten en Methodisten het godsdienstige leven in Amerika beheerschen.

Opmerkenswaard is er de snelle uitbreiding onzer gemeenten. De eerste gemeente werd er gesticht in 1639 door John. Clark te Newpoort, Rhode Island. In 1800 waren er in de Vereenigde Staten ongeveer 50000 Baptisten, in 1870 omtrent 125000, 1910 5283944 en in Canada 131701. Toen George Washington, de eerste President zijn ambtseed aflegde (1789) was er op de 94 inwoners 1 Baptist, thans is het iedere zeventiende. Deze sterke toeneming duurt nog steeds voort. In de laatste jaren werden gemiddeld 298895 personen jaarlijks gedoopt. Zoo was het ook jaren te voren. Nochtans zou de gemeenschap nog talrijker kunnen zijn dan zij nu is, wanneer er onder vele gedoopten buiten de Unie niet zoo veel versnippering bestond. Er zijn namelijk buiten de georganiseerde gedoopten nog twee millioen christenen, die zich ook aan den bijbelschen doop houden, en ons met hunne leerinzichten na verwant zijn. Het is een verblijdend feit, dat in dit jaar van de zoogenaamde vrije Baptisten zich 70000 in getal officieel met de Unie vereenigd hebben.

Mogen alle anderen volgen!

De O r g a n i s a t i e onzer Amerikaansche gemeenten is voortreffelijk. Zij begint met plaatselijke gemeente, die, naar we vreezen, wel eens aan overdreven organisatie lijdt. Ook de gemeenschap (in 't algemeen) is op 't zorgvuldigst geordend, en dat werkt gezegend. Immers eene gemeenschap wordt niet alleen door verhevene ideëen te samengehouden, ofschoon deze het meest het innerlijke verheffen en daardoor haar voortbestaan waarborgen, maar er is eveneens een uitwendigen band noodig.

De Amerikaansche Baptisten zijn in drie zelfstandige lichamen verdeeld.

a. De noordelijke Baptisten-Conventie, die zich uitstrekt over 33 Staten. Bij haar zijn 1374524 leden aangesloten.

b. De zuidelijke Bapt.-Conventie, tot welke 2150000 blanke Baptisten behooren, die in 15 zuidelijke Staten wonen.

c. De Nationale Bapt.-Conventie, tot welke 1800000 Negers behooren.

Dat is dus de organisatie der gemeenschap onzer broederen in de nieuwe wereld, die we in veel onderdeelen zouden kunnen vermelden, maar dat zou te veel ruimte vereischen. We gaan er dus toe over iets van hun groot werk mede te deelen.

H e t w e r k d e r B a p t i s t e n. Dit moet toegegeven: de Amerikaansche Baptisten zijn ijverig werkzaam. In breeden kring zijn zij bezield door een zendingsgeest. Twee onderwijzeressen, die aan eene Engelsche gemeente in Newark verbonden waren, verhaalden mij op de terugreis met stralende oogen, dat hun Predikant een echt zendingsmensch was en in zijn prediken met geestdrift tot bearbeiding der geheele wereld aanmoedigde. Diergelijke gezindheid vervult meer of minder de geheele gemeenschap, en daardoor onderscheidt zij zich van de meeste zoogenaamde volkskerken. Twijfelt gij nog aan de werkelijkheid hiervan, dan mogen we u verzoeken onze rijke Baptische lectuur ter hand te nemen en te beluisteren de geestrijke redevoeringen en opwekkende toespraken, die in tallooze samenkomsten geleverd worden en die van vurigen zendingsgeest getuigen. Als vrucht daarvan hebben wij de verschillende gezelschappen en corporaties te beschouwen, die ter beoefening en ondersteuning van de wereld-evangelisatie zijn gesticht. Wij kunnen hier slechts de drie belangrijkste noemen:

a. De American Baptist Foreign Mission Society (Am. Bapt. vereeniging voor uitwendige zending) die door de Noordelijken gesticht werd en in 1910 over meer dan een millioen dollars beschikte. Haar eerste zendeling Adoniram Judson.

b. Het publicatie-gezelschap der Am. Baptisten, dat z'n hoofdbureau in Philadelphia heeft en 't vorige jaar twee millioen dollars verwerkte en ongeveer 53 millioen ex. hunner talrijke geschriften en periodieken verzond.

c. Een vereeniging voor inwendige zending, die zending in eigen land bevordert. Zij had ten vorigen jare een inkomen van 994000 Dollars.

Buiten deze drie groote zendingsondernemingen bestaan 'er nog tal van anderen, die op godsdienstig of sociaal terrein aan het welzijn der menschheid mede werken. Zoo b.v. tehuizen voor ouden van dagen en te Philadelphia een grootsche stichting voor oude predikanten.

Nu nog een woord over de b e t e e k e n i s o n z e r g e m e e n s c h a p v o o r h e t g e e s t e l i j k l e v e n i n A m e r i k a. De Amerikanen zijn Patriotten (vaderlandschgezinden). Zeer dikwijls is hun patriotisme wel wat luidruchtig en opdringerig. Van die soort vaderlandsliefde hebben we echter op het congres niets bemerkt, ofschoon er wel aanleiding voor te vinden was. Nochtans merkten we op, dat de Baptisten er vaderlandslievend zijn en door hun geestelijken invloed

onmetelijk veel voor Amerika en zijne geestelijke en oeconomische ontwikkeling hebben bijgedragen. Dit is intusschen ook zeer noodig, dewijl in dit (wijde) land de zeldzaamste en grootste problemen (vraagstukken) oplossing vragen. De bevolking vormt er geen samengegroeide eenheid, maar is veelmeer een vermenging van alle volken. De twee-millioenenstad Chicago telt slechts 350000 werkelijk Amerikanen onder hare inwoners, benevens 600000 Duitschers. Men vindt er, gelijk ik mij overtuigd heb, stadsdeelen, waar hoofdzakelijk Italianen, Japaneezen en Chineezen wonen. Die verschillende volkselementen nu zijn bestemd om zoo innig met elkander verbonden te worden, dat ze ineen smelten en één natie worden, die Amerikaansch denkt en gevoelt en één ontwikkeling nastreeft.

Om te komen tot zulk een veranderingsproces, waartoe het zeker en met verbazende snelheid komt, daaraan werken de Baptisten op voorbeeldige wijze mee.

Zij trekken de jonge Amerikanen in hunne kerken en gemeenten, waar ze niet alleen christelijk worden, maar ook onwillekeurig Amerikaansch leeren voelen en denken. Onze Amerikaansche broeders zijn bezig met een geheel nieuw volk te vormen, terwijl zij een geduchten invloed op het geestesleven hunner omgeving uitoefenen.

Deze geestelijke macht komt het sterkst uit in hunne groote mannen, aan welke onze gezindte gelukkig niet arm is. Dit is ons ook op het wereld-congres opgevallen. Men stelde zich echter onder die mannen geen Europeesche geleerden voor, die in hun studeerkamer door een hardnekkige theologische en philosophische spitsvondigheden aan de wetenschap nieuwe banen openen, neen, zij zijn veel meer practische mannen, die, trotsch hun veelzijdig weten met beide voeten in het volksleven staan, en hetzelve door hun woord en door hunne boeken het sterkst beïnvloeden. Tot hun behoort o.a. Dr. Mullins, President van het Theologisch Seminairie der zuidelijke Baptisten in Louisville, Kentucky, en Dr. Mc. Arthur, New-York, de nieuw gekozen President der Baptistische alliantie, die meer dan 40 jaar Predikant van een der invloedrijkste gemeenten des lands was.

Dr. Strong en Dr. Wolter Rauschenbusch geven ons wellicht meer de type van Duitsche geleerden te zien. Dr. Clifford noemde Dr. W. Rauschenbusch op het congres een zaakkundige op 't gebied des socialen levens.

N. v. B.

(Slot volgt).

Op de wachtpost.

Onze broederschap in Hongarije.

Zooals het „Baptist Handbook" laat zien was het jaar 1910 een rijk gezegend jaar voor onze broederschap in Hongarije, waarin alle gemeenten mochten deelen. Er zijn nu 79 gemeenten met 525 stations, waar gepredikt wordt en 18362 gedoopten in gemeenschap. De toename in 't vorige jaar was 11 procent van het aantal leden, zijnde 2593, die in 1910 gedoopt werden.

N. v. B.

Tentzending te Haarlem.

Onze Haarl. corresp. meldt:

De tent der Ned. Tentzending is weder uit ons midden weggegaan, na, naar verwacht mag worden, velen tot een zegen geweest te zijn. Nu 2½ week had daar avond aan avond de prediking van het Evangelie plaats, ging vandaar uit eene roepstem tot bekeering.

Zondagavond 10 September kwam men voor den laatsten keer samen. Toen we even over achten de tent binnenkwamen, was deze geheel bezet, ja velen moesten zich met een staanplaats vergenoegen, zulk een talrijke schare was er!

Ds. Couvée opende, nadat een lied uit den Liederenbundel was gezongen, met lezing van een gedeelte der H. S. een gebed. Daarna hield ds. Montijn eene toespraak. Spr. drukte daarin de hoop uit, dat de arbeid der Tentzending in Haarlem niet vergeefsch mocht wezen en wekt allen ernstig op zich geheel aan den Heer te geven.

Na hem sprak ds. Veen een warm en bezielend woord om tot den Heiland te gaan, opwekkend verder zich tot God te bekeeren. Toen werd zingend aangeheven de bede om geloof en heiliging, vervat in gezang 83 1 en 3.

Het slotwoord was aan ds. Couvée. Deze mocht met dank aan God er van gewagen, dat in Haarlem vruchten van den arbeid der tentzending waren gezien en wekte in eene ernstige rede allen op zich tot God te bekeeren eer het te laat is.

Daarop sprak ds. Veen het dankgebed uit, waarin hij o.a. Gods zegen over ds. Couvée en zijn arbeid afsmeekte.

Nadat nu nogmaals een lied was aan aangeheven, sprak ds. Couvée de apostolische zegenbede uit.

Eenigen uit de vergadering hieven nu aan „Dat 's Heeren zegen op u daal" met de bedoeling dat ds. Couvée toe te zingen.

Maar ds. Couvée maakte een afwerend gebaar en verzocht te zingen: „Zijn naam moet eeuwig eer ontvangen".

Nadat dit was geschied, drukte hij nogmaals den wensch uit, dat Gods zegen op allen mocht blijven rusten.

En zoo eindigde de laatste samenkomst der tentzending in Haarlem met lof- en dankzegging aan God, in wiens naam de arbeid was begonnen en Die het werk had gezegend. *Nederlander.*

TIJD IS....

„Tijd is geld," zeggen de menschen. Dat is een flauwe, onzinnige aardigheid. Men zou met evenveel schijn van waarheid kunnen zeggen, dat licht geld is, dat lucht geld is, dat slaap geld is. Tijd is gedachte; tijd is kennis; tijd is karakter; tijd is macht; tijd is de drempel der eeuwigheid. *(Christian Age.)*

Uit de gemeenten.

FOXHOL. Niet zoo vaak laat Foxhol iets van zich hooren; doch dit is niet, omdat er geen leven aanwezig is, neen in geen geval, de Gem. mag zich steeds verblijden in een geleidelijke vooruitgang van leden.

Het gaat niet bij stroomen, maar dan toch bij droppels, en elke droppel is weer een moeder van anderen.

Wij hebben reden tot dankbaarheid; want op de j.l. Unievergadering werd onze Gem. wederom in de Unie opgenomen en staat zij dus weer in de rij van geünieerde Gemeenten.

Dan hebben wij nu geregeld elken Zondagavond prediking door Br. Jeronimus van Groningen. De vrij goede opkomst is zeer bemoedigend.

Dat zijn dus twee redenen tot dankbaarheid. Voorts doet de Heer af en toe nieuwe leden tot de Gemeente toe.

Den tweeden Pinksterdag zijn in Groningen twee zusters van deze plaats gedoopt. En nu Zondag 10 Sept. wederom eene zuster die hier ter plaatse gedoopt werd.

Br. Jeronimus sprak naar aanleiding van Hand. 8 : 26—40 een ernstig woord over den bijbelschen doop, waar de Kamerling door Filippus werd gedoopt.

Genoemde Br. had drie punten ter overweging: ten eerste wat plaats vond voor den doop, ten tweede de doop zelf, ten derde de heerlijke vrucht na den doop.

Aan het einde der prediking kwam Br. Planting, voorganger van de Gem. Groningen tot ons over om de nog jeugdige zuster te doopen.

Na een ernstig woord tot de doopelinge en gebed voor haar vond de doop plaats onder het zingen van Ps. 89 : 7.

Na deze plechtigheid werd het H. Avondmaal nog gevierd, en onze zuster welkom in de Gem. geheeten. Geve de Heer dat er meerderen mogen volgen en de Gem. zich steeds in Hem mag verblijden als haar Hoofd en Heer.

Met Broedergroete,
J. JONGSMA, Secr.

WEERDINGERMOND. Zondag 10 Sept. j.l. was voor de Gemeente hier een dag van verblijdende verrassing. We hadden n.l. het voorrecht een Br. en Zr. (Echtelieden) op hunne eenvoudige, doch hartelijke belijdenis van hun deelhebben aan Jezus en Zijn heil, door den Doop tot de gem. te zien toetreden. Had de Gemeente in den laatsten tijd al vele zorgen en bekommernissen te doorstaan, en scheen het soms alsof de moed ons zou ontzinken, nu werden we weer door onzen trouwen God, die ons liet zien, dat Hij trots alle bezwarende omstandigheden, Zijne Gemeente bouwt, bemoedigd, om met het oog op Hem volhardend voort te gaan. Immers staande op den bodem der Waarheid, weten we *niet* te vreezen te hebben al veranderde de aarde hare plaats, al dreigde alles om ons heen te vallen. Zoo toch God met ons is, wie zal dan tegen ons zijn?

Geve de Heer, dat hier en elders er nog vele zielen mogen worden toegebracht, opdat het rijk des boozen worde verstoord en het rijk van onzen Heiland worde uitgebreid door de vrijgekochten door het bloed des Lams.

L. WIJNSEMA, Secr.

ABONNEMENTSGELDEN.

Door br. Laansma, Grand Rapids — van Mr. C. B. 1 Dol., van mr. G. J. te W. 2 Dol., van mr. R. de J. 1 Dol., van mr. A. Kn. 1 Dol.

Voorts door mij ontvangen van mr. G. B., George, Lyon Co., Iowa U. S. of A. 2 Dol. (waarbij 1 Dol. voor den Uniecent).

Van H. M. te Nieuwepekela f 8.61; van N. Z. te Amsterdam f 21,91. (Hierbij f 2,50 van de gemeente aldaar voor de gratis zending van ons blad in de militaire tehuizen. Mogen we andere gemeenten nog eens op dat voorbeeld wijzen?) van G. v. D. Apeldoorn f 4,61½, van G. H. te Groningen f 24,52, van A. N. te Zutphen f 6,65.

N. v. BEEK.

LIEFDEGAVEN.

Voor de Zending.

Ontvangen van de Gem. te 2e Exloermond f 13,—. Van de zendingsver. „Het Mosterdzaadje“ te Amsterdam f 20,—.

N. Pekela. E. H. DE GROOT.

Op onze bede om hulp.

In dank ontvangen van br. R. H. te Groningen f 2,50, voor 100 beste Klinkersteenen + de specie. Van br. D. v. R., Grand Rapids, Mich. f 5 en van br. v. R. Jr. aldaar f 2.51. Nog van br. R. H. te G. f 2.50.

's Gravenhage. De Bouwcommissie,
adres J. STREEDER,
Ravensteijnstr. 307.

Gulden spreuken van Goszner.

Hoe groot is Hij, die het ter aarde vallen van het muschje en de wereld bestuurt.

Aanbidt de liefde, die de aarde tot een hemel maakt, om het u mogelijk te maken eens den hemel voor de aarde te verwisselen.

De slotsom van alle leidingen Gods met u wekke u op tot de innigste dankbaarheid.

Hierboven bij den Heer, den Reine, gevoelt alleen de reine zich te huis.

Ons Depot.

Voorhanden:

1. **Nieuwe Hollandsche Tractaten met fraaie plaatjes.** Prijs per 100 f 3.00, per 500 f 1.25, per 1000 f 2.00.

2. **Pieter laat los** (nieuw). Prijs per 100 f 0.35.

3. **Spurgeon over den H. Doop.** Nieuw Tractaat. Prijs per 100 f 3.00, per 1000 f 2.50

4. **Ziet voor u wat gij doen zult.** (Kermistractaat). Prijs per 100 f 0.25, 500 en meer f 0.20 per 100.

5. **Feest in Babel** (Kermistractaat) Prijs zie no. 4.

6. **Sabbats- of Zondagsviering, een Bijbelsch onderzoek,** door B. PLANTING. Prijs 10 cent.

7. **De wonderlijke gebeurtenis.** (3e druk) prijs 5 cent. Een leerzaam gesprek tusschen vader en zoon over den doop).

8. **Niet om te twisten, maar uit gewetensdwang.** DE KINDERDOOP, beschouwd in het licht van de H. Schrift en de Kerkgeschiedenis, door wijlen J. SCHOEMAKER. Prijs f 0.20. (Een uitnemend boekje voor ieder, die de bijbelleer aangaande den Doop op alle punten wenscht te onderzoeken.)

9. **De oorsprong van den Kinderdoop.** Prijs 5 cent, 25 ex. en meer 3 cent. (Dit is een uittreksel uit bovengenoemd boekje van SCHOEMAKER).

10. **De doop volgens de H. Schrift,** (tractaat) per 100 ex. 80 cent.

11. **De Generaliteit van het beginsel der Gedoopte Christenen, door N. van BEEK,** prijs per stuk 3 cent, per 25 ex. 60 cent.

12. **Doe iets voor Jezus!** Prijs 7½ cent, 25 ex. à 5 ct. (Dit boekje moet elk Christen lezen; 't bepaalt hem bij zijn roeping).

13. **Het Mormonisme ontmaskerd,** eene lezing door C. Mensink. Prijs 1 ex. 5 ct., 25 ex. en meer 3 ct.

14. **Bewijs van Lidmaatschap,** 100 stuks f 1.50. (Af te geven aan reizende of verhuizende gemeenteleden.)

15. **Statuten der Unie,** prijs 5 cent.

16. **Besluiten en moties der Algem. Verg.,** behooren bij ieder lid der Unie bekend te zijn. Prijs per ex. 3 ct., 25 ex. 60 cent.

17. **Waarom zou ik mij laten doopen?** Nieuw Tractaat van 8 pagina's, door F. B. MEIJER, Londen. Prijs per 100 ex. f 1.00.

Porto's voor verzending worden in rekening gebracht.

't Is bij bestelling voldoende op den strook van den postwissel de hier aangegeven nummers te schrijven.

Onze Gemeenten krijgen op alles 30 procent korting.

Bestellingen moeten geschieden bij:

K. KUIPERS, Haulerwijk.

No. 1274. VRIJDAG 29 September 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.
ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post f 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

Wie wil roemen, roeme.

Wie wil roemen, roeme,
Maar niet op zijn kracht:
Onze sterkte is logen,
Schaduw onze macht.

Wie wil roemen, roeme,
Maar niet op zijn goed:
't Gaat met geld en goed'ren
Als met eb en vloed.

Wie wil roemen, roeme,
Maar niet op zijn naam:
In de lucht verliest zich
't Lofgeschal der Faam.

Wie wil roemen, roeme,
Maar niet op zijn schoon:
Tijd of krankte vagen
't Roosje van de koon.

Wie wil roemen, roeme,
Maar niet op zijn geest:
Weten is ons deel soms,
Maar niet weten 't meest.

Wie wil roemen, roeme
Zijnen God ter eer!
Wie wil roemen, roeme
Enkel in den Heer!

F. LAURILLARD.

De twijfel van Johannes.

En Johannes, in de gevangenis gehoord hebbende de werken van Christus, zond twee van zijne discipelen, en zeide tot hem, Zijt gij degene, die komen zou, of verwachten wij eenen andere? En Jezus antwoordde en zeide tot hen: Gaat heen, en boodschapt Johannes weder, hetgeen gij hoort en ziet.
Matt. 11 : 2—4.

Wien roert deze geschiedenis niet? Johannes, de zoon der woestijn, de ernstige boetprediker is in de gevangenis! Ach, verleden jaar nog wees hij zoo trotsch naar Jezus heen: Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt! en nu vinden wij hem door wilden twijfel gekweld. Johannes vertwijfelt aan Jezus.

Ik weet wel, dat deze verzen ook anders verklaard worden, b.v. dat Johannes zijne discipelen tot Jezus zond terwille van deze discipelen; maar voor deze verklaring heeft men in den tekst geen grond. En op deze wijze biedt mij de dooper ook het meeste bemoediging; want wie kent ze niet, die uren van bangen twijfel? Dan hadde men ook nog nooit geloofd. Het is ons ten zegen ook groote geloofsmannen gade te slaan in hunne donkere dagen. Want ook voor de grootste geloofshelden was het niet alle dagen zonneschijn: Abraham nam zijne toevlucht tot een leugen; David viel zoo diep, dat hij aan de gevolgen zijn geheele leven te torschen had; Elia vinden wij levensmoede in de woestijn, en Petrus werd door eene maagd tot eene zonde verleid, die niets geringer was dan Judas' zonde. O, ik verheug mij, dat ons ook van deze grooten in het Godsrijk de kleine uren vermeld

zijn. Het sterkt mij om ná het vallen weer op te staan

Hoe ontstond de twijfel van Johannes? In de eerste plaats door tegenspoed. Hij was in de donkere vesting Machaerus. Hij was gewend altoos frissche lucht in te ademen, zich vrij te bewegen. Moedig trad hij op tegenover de Fariseërs, moedig zelfs tegenover Herodes. Hij was getrouw in zijn dienst. En nu was hij in de gevangenis geworpen! Nu smachtte hij reeds vele weken tusschen de vunzige kerkermuren! Herodes had hij het oordeel verkondigd — en deze leeft alle dagen nog in feesten, En Jezus — waarom helpt hij den wegbereider niet? Is hem dan het lijden van den boetprediker onbekend; waarom bezoekt hij hem tenminste niet? Zoolang hij in de woestijn was, de scharen naar hem heen stroomden had hij voor twijfel geen tijd, maar hier, in de gevangenis! —

Ach ja, zoolang onze weg ons voert over lachende velden dan jubelen wij: God is goed! maar wanneer het God bevalt ons in de lijdensschool te nemen wendt zich het blad. Daar werd ik onlangs verblijd door een brief van een 16 jarig meisje, dat sedert eenige jaren nooit een dag zonder hevige pijnen leerde kennen. Zij schreef: mijn lijden, mijne pijnen brengen me nader tot Jezus. Mijn lezer, hoe beneemt gij u, wanneer tegenspoed u treft? Mort gij, of brengt zij u nader tot God.

In de tweede plaats had Johannes eene verkeerde verwachting van Jezus. Evenals de discipelen verwachtte ook hij een aardsch rijk. Johannes mag verder geweest zijn in zijne Messias-verwachtingen, wat hij hier van Jezus hoorde beviel hem niet. Jezus at met tollenaren en zondaars, en dat was den man des ouden testaments een gruwel. Van Jezus nederigheid had hij geen begrip. Toen hij in den tempel naar den geesel greep beviel hij Johannes, maar zoo . . . of hij het wel is? Iets anders is hij, maar of hij de Messias is? Wel kwam de heilige Geest over hem, ja, maar hoe stemt dat daarmee dat hij met zondaars aan één tafel eet? — Twijfel! — Alzoo, omdat Jezus niet is, wat Johannes verwacht, is hij de Christus niet.

Het is een oude ervaring, die wel een ieder opgedaan heeft. De jongeren droegen ook hun hoop grafwaarts, nadat Jezus gestorven was. En menigeen leerde de smarten van het ongeloof kennen, als God hem eenen anderen weg leidde, dan hij verwachtte. — Maar laten we verder zien:

Wat Johannes tegen den twijfel deed. Vooreerst zond hij twee van zijn discipelen heen. Johannes wilde zekerheid hebben. Deze kwellingen waren hem niet aangenaam. Hij legde zich niet daarbij neer. Hoe goed, dat hij nu niet alleen was, en hij nog vertrouwde vrienden zenden kan! O, hoe goed is de gemeenschap! Daarom wilde ook Jezus dat de Zijnen gemeenschap hebben zouden, om elkander bevorderlijk te zijn. Ja, de eendracht in de liefde maakt sterk. Hij zond alzoo twee van zijne discipelen. Hij was gevallen maar wilde niet liggen blijven. Hij deed al 't mogelijke om weer op te staan. En de belofte van onzen God luidt: Den oprechte gaat het licht op.

Hij zond zijne discipelen tot Jezus. Johannes bevalt mij. Hij ergerde zich aan Jezus, wijl Jezus niet was, zooals hij wilde, maar gaat toch tot Hem. Waarheen zou hij ook beter om hulpe zoeken. Ach ja, met alle zorgen, moeiten, kwalen, pijnen tot Jezus!

Heden vraagt men zeer veel: Zijt gij? Professor Drews ging door Duitschland van stad tot stad evenals een koopvrouw van huis tot huis, met de vraag: Heeft Jezus geleefd? Hij mag in 't geheel niet geleefd hebben! Maar deze aanmatiging is voor het verstand toch te groot!

Hoe de twijfel weggenomen werd. Door het *woord* van Jezus. Jezus neemt Johannes niets kwalijk. Naderhand heeft hij zelfs een grooten lof voor hem. Jezus heeft nog nooit iemand iets voorgeworpen die om hulpe tot hem kwam. Hij is immers een arts, die ook niet kwalijk neemt, dat de zieke tot hem komt. Hij zoekt het verlorene, en is niet toornig wanneer hij het vindt. Wie tot hem komt, dien zal hij geenszins verwerpen. Daarom is hij juist op aarde gekomen! De gebrokenen van harte, de schulbeladenen zijn hem welkom. Jezus is een goed opvoedkundige. Hij laat zich niet vangen, ook door den dooper niet.

Van zich zelven legt hij geen getuigenis af. Wat had ook Johannes daaraan, wanneer hij gezegd hadde: ik ben het? Daardoor ware hij van zijn twijfel niet genezen, hoogstens ware Johannes tot een autoriteits-geloof gekomen. Alzoo Johannes, zie zelf. Gij zijt een man des ouden testaments, zie zelf of dit oude vervuld wordt of niet. En daarom wordt hij ook genezen door Jezus' daden. De werken getuigen van hem. Wat hij deed was door Jesaja voorzegd. Alzoo Johannes, gij hebt niet goed gelezen, niet goed toegepast — en zoo was het Johannes genoeg.

In den tegenwoordigen tijd handelt men met twijfel e n g r o s. Daar is het noodig dicht bij Jezus te zijn. Gelooven willen we met gevoelen niet verwisselen. Zalig zijn we naar de mate des geloofs: u geschiede naar uw geloof! O, dat we helden in 't geloof waren! Heer ik geloof, kom mijne ongeloovigheid te hulp — Heere, vermeerder ons het geloof!

Luckenwalde, A. HOF.

De Amerikaansche Baptisten.

(*Slot.*)

De Baptisten laten vervolgens hun geestelijken invloed door hunne inrichtingen tot wetenschappelijke vorming op het volk inwerken. Zij hebben hunne scholen, waarin hunne Predikanten, Staatslieden en diergelijke wetenschappelijke mannen een uitnemende opleiding en vorming bekomen. Zij hebben tien Theologische Seminaries, van welke dat te Rochester het hoogste staat, dewijl daar van de studenten, die opgenomen worden, verlangd wordt, dat zij tot universitaire vorming zullen opklimmen, ofschoon de studie toch in den regel iets achterblijft bij de geregelde Universiteitsstudie. Een Seminarie, dat slechts door de blanke studenten in de theologie bezocht wordt, is met de Universiteit te Chicago verbonden en wordt „Divixityschool" genoemd.

Men treft in de Vereenigde Staten niet minder dan 93 Baptistische Universiteiten en Colleges aan, welke

een kapitaal vertegenwo
In deze hoogescholen v
wezen. De omvatting
welke op deze inricht
verschillend. Welbeken
die ik bezocht, aan we
heeft besteed, is naar Du
welijke studenten word
wen dier Universiteit ligg
is met de rijkste leermi
Professoren zijn werel
allerbijzonderst van den
President Dr. W. Harpe
ten volle vertrouwd w
werkelijk wetenschapp
wordt thans door 6000

Het schijnt, dat onz
alleen het religieuze,
sterkste zullen beïnvl
bekomen, die de verga
ventie (algemeene verg
in de congres-week
Het verslag eener door
is een sterk bewijs v
onze gemeenschap. In
worden de ergste gri
gewinzucht zonder ee
Er werd o.a. gewezen
systeem", doordat de v
kinderen werden gen
worden, om het inkom
Een feit is het, dat in
zeer goed betaald wor
andere bedrijven de w
ontvangen. In het jaa
statistiek der Regeeri
gemiddeld f 25 per we
van bestaan (in Ame
werkeloosheid, die in
Bedoelde commissie
onder de aandacht ge
gepakt, om het lot
lichamelijk te verbeter
misch te verheffen.

Zoo oefenen de B
zedelijke macht uit er
ontwikkeling van het
van alle zijden erken
treffend voorbeeld. H
stad met meer dan 1
kostbaarste en schoo
de geheele wereld. H
Dollars. Aan den voor
was bij gelegenheid v
transparant aangebrac
des avonds de groete
kondigden. Zij luidden:
(is: Welkom de Bapt
gemeenschap te eere
E. Reyburg, aan verscheidene officiëele feestelijkheden
der conferenties deel, o.a. sprak hij een van sympathie

Ik geloo

6

Met Pippie Tater en Simpie Goochem op stap

Hoe Simpie en Pippie elkaar vonden.

27. Oom Dries is gelukkig nogal snugger uitgevallen. Hij had dadelijk gezien, dat de brand vermoedelijk nog wel te blusschen zou zijn zonder de Brandweer. Ging hij nu eerst naar den Brandmelder loopen, dan zou het misschien al te laat zijn, als de Brandweer kwam en daarom beende hij met groote passen naar de gang om zelf te trachten het vuur te dooven. In 't voorbijgaan riep hij tegen z'n zwager: „Henk, ga mee, er is brand. Maak voort, we kunnen nu misschien nog erger voorkomen." — „'k Sta hier nog half ingezeept", riep vader terug. „Wat geeft dat nu", riep Oom Dries. „Maak voort. Dat scheren komt straks wel."

28. Met een halfgeschoren gezicht ging vader er achter aan. 't Schuim van de scheerzeep zat nog op een groot gedeelte van z'n gezicht, zoodat hij wel eenige overeenkomst vertoonde met Sinterklaas, maar dan in z'n werkpakje en niet met mijter en staf. Hij had moeite Oom Dries bij te houden, die met twee sprongen de stoep, recht tegenover het huis van Pippie, opsprong. De deur stond op een kier, maar ging moeilijk open. 't Was, of er iets achter lag, dat de deur tegenhield. Toen de deur zoover was opzijgeschoven, dat Oom Dries er door kon, zag hij in 't donker de kleine gedaante van Simpie. Doch hij had geen tijd te verliezen. „'k Geloof, dat daar een jongen ligt, Henk. Kijk jij even naar hem. Ik ga naar boven", zei hij tot z'n zwager en rende de t ppen op.

(Wordt vervolgd).

Faillissementen.

(Opgegeven door v. d. Graaf en Co. N.V. (Afd. Handelsinformaties).

Failliet verklaard:

14 Nov.: N. V. Trustkantoor voor Belegging en Administratie, Den Haag, Laan van Meerdervoort 66. R.c. Mr. G. Scholten. Cur. Mr. Jhr. G. W. v. d. Does, Den Haag.

— L. van Keeken, drukker en koopman, Aarlanderveen, Concordiastraat 12. R.c. Mr. J. C. v. d. Burcht van Lichtenbergh. Cur. Mr. E. Bolsius, Leiden.

— N.V. Algemeene Industriemaatschappij, Den Haag, Kanaalweg 65 en kantoorhoudende te Brussel. R.c. Mr. A. B. Bommezijn. Cur. Jhr. Mr. H. de Ranitz, Den Haag.

— C. Pijl, metselaar en aannemer, 's-Gravenzande, Naaldwijkscheweg 88. R.c. Jhr. Mr. H. O. Feith. Cur. Mr. W. v. d. Chijs, Delft.

— A. K. Michel, schoenmaker, Den Haag, Loenenschestraat 35. R.c. Mr. H. Haga. Cur. Mr. G. L. Kopper, Den Haag.

— Firma „Drukkerij Modern", Leiden, Nieuwstraat 30. R.c. Mr. G. H. B. v. d. Boom. Cur. Mr. W. Hugenholtz, Leiden.

8 Nov.: C. Snellenberg, handelende onder den naam Drukkerij „Elinckwijk" Zuilen. R.c. Mr. C. Veen. Cur. Mr. H. Marsman, Utrecht.

15 Nov.: J. J. Bloem, bouwkundige, Haarlem, v. d. Vinnestraat 26. R.c. Mr. M. A. v. Rijn van Alkemade. Cur. Mr. F. J. D. Thyese, Haarlem.

— H. A. van Bruggen, melkslijter, Haarlemmermeer, Vennepereg 420. R.c. Mr. M.

De Amsterdammer

Wie zijn belangrijk?

In veler oog is de waarde van het succes veel en veel grooter dan de waarde van het offer.

De beteekenis van karakter en persoonlijkheid wordt al zeer gering geacht. En eenvoudige godsvrucht is naar veler besef van nul en geener waarde.

Voor God staan de dingen heel anders. In een boek, het vorige jaar verschenen van de hand van C. J. de Vogel, getiteld „De laatste ernst", waarin de auteur, die veel en zwaar lijden heeft doorgemaakt, zijn hart uitstort en uit het hart zijn de uitgangen des levens, komt ook ter sprake de vraag, wie belangrijk zijn in God's oog.

Niet de geleerden zijn het, niet de mannen van naam, maar de menschen, die verschrikkelijk en hopeloos lijden en toch in alle nederigheid alles van God aanvaarden en vasthouden aan Hem in het zekere weten, dat zij anders niet zouden kunnen blijven staan.

Ons oordeel over menschen, zoo verklaart de schrijver, hangt af van hun prestaties voor de menschelijke samenleving. Belangrijk wordt synoniem met begaafd.

Onze maatstaf van waardebepaling is door en door intellectueel en wereldsch, alleen rekenend met cultureel belang.

Menschen die goed zijn, respecteeren wij, maar dat respecteeren neemt niet te veel tijd in beslag; belangrijk vinden wij hen in geen geval.

Alleen als men iets presteert, is men belangrijk. Menschen die lijden, offers brengen, rustig hun gang gaan, doen dit gemeenlijk niet en zijn daarom niet belangrijk.

Wanneer wij de menschelijke samenleving als laatste doel beschouwen, heeft deze opvatting zijn grond. Maar God is de laatste grond van alles. Het komt er bovenal op aan, hoe God ons ziet.

Wie zal de waarheid miskennen, die ligt in deze min of meer vrije weergave van de gedachten, welke in bovengemeld boek te vinden zijn.

Ook de kringen der Christelijke gemeente gaan in dezen niet vrij uit.

Aanbidding van het succes, jacht om naam te maken, vereering van de rijzende zon, wordt maar al te veel aangetroffen.

Wij ergeren ons, als in onze dagen aan revue-artisten en sportmaniakken een huldiging ten deel valt, die vroeger slechts werd toegebracht aan personen van koninklijken bloede.

Wij stooten ons er aan, als filmsterren bewierookt worden, terwijl van geleerden, wier wetenschappelijke prestatie door geniale intuïtie en door noesten jarenlangen arbeid van groote beteekenis is te achten, weinig of geen notitie wordt genomen.

En wij bewegen ons in dezelfde lijn, wij maken gebruik van denzelfden maatstaf, als wij oordeelen, dat 't bezit van eenige talenten en het handig gebruik maken daarvan, iemand tot een belangrijke persoonlijkheid maken.

Christenen moesten zich hoeden voor de zonde van wereldgelijkvormigheid in dezen, welke voor ons veel te veel in nietigheden en futiliteiten opgaat.

Wij hebben op andere wijze te taxeeren en te waardeeren.

Moed, onversehrokkenheid, trouw, zelfverloochenende liefde, hebben wij te bewonderen, in barak en laboratorium, in ziekenhuis en op het zendingsveld.

Niet het minst daar, waar stil en ongezien het kruis wordt gedragen. Waar met groote toewijding en teedere trouw wordt gearbeid, wordt gewoekerd met de gaven en krachten die God gaf.

God wendt Zijn hand tot de kleinen. En deze zijn belangrijk in Zijn oog.

Er zijn helden en heldinnen des geloofs, die niet geaarzeld hebben het offer huns levens te brengen, als hun Koning, dien zij aanbaden en liefhadden, het eischte en Wiens Evangelie zij zich niet wilden schamen.

Wereldrijken zijn gekomen en verdwenen, oude beschavingen zijn vernietigd, politici, geleerden, kerkvorsten, predikers van naam, zij zijn allen verzonken in den voortsnellenden stroom der tijden, die milliarden en milliarden levens in het niet heeft doen verglijden.

Jezus Christus heeft zijn waarschuwend woord doen hooren: „Verblijdt u niet, dat u de geesten onderworpen zijn, maar verblijdt u, dat uwe namen geschreven staan in de hemelen."

De wijze waarop met de ontvangen gaven en talenten wordt gearbeid, of 't leven staat in het teeken van het offer, of alles dienstbaar gemaakt wordt aan de belangen van Christus' Rijk, dat alles maakt een mensch belangrijk. Niet 't bezit van de talenten zelf.

Verwereldlijking van het Christendom openbaart zich in de aanbidding van het succes, in het knielen voor cultureele prestaties zonder meer, zij het dan met een geestelijk cachet voorzien.

Belangrijk in het oog des Alzienden zijn allen, die, wellicht in kleinen kring, hun karakter ontwikkelen onder de tucht des Geestes, die de waarde kennen van het offer, wier begeerte is hun namen geplaatst te zien in het Boek des Levens des Lams.

Moeder en vaders die stil hun weg gaan, kranken die met onbegrijpelijk geduld lijden, helden en heldinnen, die zich gaven om anderen te redden, allen die begeeren te leven uit de kracht van Christus, die het niet slechts zeggen, maar het ook doen.

Rhoon. v. W. v. d. V.

---

beken. Ach ja, met alle
tot Jezus!
el: Zijt gij? Professor
van stad tot stad even-
t huis, met de vraag:
n 't geheel niet geleefd
g is voor het verstand

werd. Door het woord
es niets kwalijk. Nader-
en lof voor hem. Jezus
voorgeworpen die om
mmers een arts, die ook
ieke tot hem komt. Hij
et toornig wanneer hij
dien zal hij geenszins
ist op aarde gekomen!
chulbeladenen zijn hem
pvoedkundige. Hij laat
dooper niet.
getuigenis af. Wat had
hij gezegd hadde: ik
an zijn twijfel niet ge-
s tot een autoriteits-ge-
, zie zelf. Gij zijt een
e zelf of dit oude ver-
wordt hij ook genezen
n getuigen van hem.
orzegd. Alzoo Johannes,
goed toegepast — en

andelt men met twijfel
dicht bij Jezus te zijn.
belen niet verwisselen.
geloofs: u geschiede
elden in 't geloof wa-
ijne ongeloovigheid te
het geloof!

A. HOF.

...e Baptisten.

un geestelijken invloed
enschappelijke vorming
hunne scholen, waarin
en diergelijke weten-
emende opleiding en
en Theologische Semi-
ster het hoogste staat,
lie opgenomen worden,
ersitaire vorming zullen
toch in den regel iets
niversiteitsstudie. Een
blanke studenten in de
net de Universiteit te
ivixityschool" genoemd.
... de Vereenigde Staten niet minder dan
...aarneen | 93 Baptistische Universiteiten en Colleges aan, welke

een kapitaal vertegenwoordigen van 31 millioen Dollars. In deze hoogescholen worden 34000 studenten onderwezen. De omvatting der wetenschappelijke vorming, welke op deze inrichtingen gegeven wordt, is zeer verschillend. Welbekend is de Universiteit te Chicago, die ik bezocht, aan welke Rockefeller vele millioenen heeft besteed, is naar Duitsch model ingericht. Ook vrouwelijke studenten worden toegelaten. De talrijke gebouwen dier Universiteit liggen in een heerlijke omgeving. Zij is met de rijkste leermiddelen ingericht en eenige harer Professoren zijn wereldberoemd geworden. Dit geldt allerbijzonderst van den tamelijk vroeg gestorven eersten President Dr. W. Harper, die met de Duitsche Theologie ten volle vertrouwd was en op de Universiteit een werkelijk wetenschappelijk cachet gedrukt heeft. Zij wordt thans door 6000 studenten bezocht.

Het schijnt, dat onze broeders in de toekomst niet alleen het religieuze, maar ook het sociale leven ten sterkste zullen beïnvloeden. Deze indruk moet ieder bekomen, die de vergaderingen der Noordelijke Conventie (algemeene vergadering) bezocht heeft, gelijk die in de congres-week te Philadelphia gehouden werd. Het verslag eener door die Conventie gekozen commissie is een sterk bewijs voor de sociale stroomingen in onze gemeenschap. In het optreden dier commissie worden de ergste grieven tegen de Amerikaansche gewinzucht zonder eenige verschooning blootgelegd. Er werd o.a. gewezen op het zoogenaamde „uitbuitingssysteem", doordat de vrouwen en kinderen ($2^1/_2$ millioen kinderen werden genoemd) in de fabrieken gedreven worden, om het inkomen van den man te verhoogen. Een feit is het, dat in eenige bedrijven de handenarbeid zeer goed betaald wordt, maar dat daarentegen in vele andere bedrijven de werklieden een ontoereikbaar loon ontvangen. In het jaar 1906 verdiende volgens de statistiek der Regeering de Amerikaansche arbeider gemiddeld f 25 per week. Dit is geen voldoend middel van bestaan (in Amerika, Red.), ongerekend nog de werkeloosheid, die in dat land menigmaal voorkomt. Bedoelde commissie behandelde tal van zaken, die onder de aandacht gebracht moesten worden en aangepakt, om het lot van den werkman geestelijk en lichamelijk te verbeteren en die klasse des volks economisch te verheffen.

Zoo oefenen de Baptisten in Amerika een sterke zedelijke macht uit en zijn een machtige factor in de ontwikkeling van het volksleven geworden. Dit wordt van alle zijden erkend en gewaardeerd. Daarvan een treffend voorbeeld. Het raadhuis te Philadelphia, een stad met meer dan $1^1/_2$ millioen inwoners, is wel het kostbaarste en schoonste gebouw van dien aard van de geheele wereld. Het koste bij den bouw 20 millioen Dollars. Aan den voorgevel van dat prachtige gebouw was bij gelegenheid van het Bapt. Wereldcongres een transparant aangebracht, welker ver lichtende letters des avonds de groete der stad aan de Baptisten verkondigden. Zij luidden: „Welcome Baptist Conventions" (is: Welkom de Baptistische Conferenties). Om onze gemeenschap te eeren, nam ook de Burgemeester, E. Reyburg, aan verscheidene officiëele feestelijkheden der conferenties deel, o.a. sprak hij een van sympathie getuigend welkomstwoord.

Zoo is dan onze gemeenschap in Amerika groot en invloedrijk geworden en zij staat, wat de toekomst betreft, voor onberekenbare uitkomsten. Opdat het echter ook blijke, dat er tegenover deze schitterende feiten ook schaduwbeelden niet ontbreken, zij 't ons vergund ook op eenige bezwarende omstandigheden te wijzen:

1. Onze broeders hebben er, evenals menige andere gemeenschap, den strijd aan te binden tegen den sterken stroom der verwereldliging. Dit toonen de nuchtere getallen der statistiek over 't vorige jaar aan, waarin melding gemaakt wordt van uitsluiting en schrappen der namen van 100.000 personen, dat beteekent $33^1/_3$ % van het getal der gedoopten.

2. Een sterke wedijver van verschillende corporaties en genootschappen, die veelzins van minder zuiveren aard zijn en het uitbreiden van den arbeid belemmeren. Hiervan een voorbeeld uit het verre Westen. In Marion, Kansas, waar wij heerlijke zendingsconferentiën hielden, zijn 2500 inwoners, en van deze behooren er 600 tot acht verschillende kerkgemeenschappen. Het evangelisatie — of propagande-werk strekt zich dan uit over 1900 menschen, tot welke nog vele jeugdige kinderen moeten gerekend worden. Zoo is het dan geen wonder, dat vele nette kerken nauwelijks half gevuld zijn en vele predikers moeten klagen, dat hun arbeid te vergeefsch is. In grootere steden doen zich evengelijke verhoudingen voor. Philadelphia heeft b.v. meer dan 700 kerken.

3. Een zeer sterke concurrentie bieden ook eenige geheime genootschappen, als bv. de Vrijmetselaars, „Old Fellows" en anderen. Zij zijn talrijk. In en om Marion bevinden er zich 15 van verschillenden aard. Allen hebben het hoofdzakelijk op de jeugd voorzien. Een brandende questie is het in de Vereenigde-Staten: „Kan een lid der kerk of der gemeente lid van een geheim genootschap zijn?" De meeste gemeenten dulden wel, helaas, zulke leden. Men meent dus, dat een goede Baptist b.v. wel lid van de vrijmetselaarsloge kan zijn. Ik betwijfel dat zeer. In ieder geval wordt de financiëele en geestelijke kracht van zulk een mensch voor de gemeente en haren arbeid aanmerkelijk verzwakt. Nochtans zien onze broeders met onkrenkbaar vertrouwen in de toekomst; want zij gelooven in het Evangelie als zijnde een kracht Gods tot zaligheid en tot overwinning der wereld. Dit Evangelie wordt in Amerika met kracht en helderheid door trouwe Baptisten-predikers verkondigd. Dezulken zijn er 35000. Het was aangrijpend, toen de secretaris van den wereldbond, Rev. Shakespeare uit Londen, aan het slot onzer conferentie opstond en met overtuigingskracht als van een eed zeide: „Onze Baptisten-Predikanten in Engeland zijn verdacht geworden van onrechtzinnigheid. Deze Conferentie heeft ondubbelzinnig het tegendeel bewezen". En dan voegde hij er met verheffing van stem bij: „Ik ken onze verhoudingen in Engeland nauwkeurig, en ben derhalve ten volle zeker, dat onze leeraars, ook geheel bijzonder onze jonge predikers trouw zijn in betrekking tot den Zoon Gods en Zijn Evangelie. Ik geloof, dat wij over 't geheel genomen dit ook van

onze predikanten in Amerika vermelden kunnen. Dat is tenminste mijn indruk“. Ik hoorde in een kleine Baptistenkerk in Delaware voor weinige hoorders een door en door evangelische preek, welke op een heerlijk geestelijk hoogtepunt stond. Zij was waard geweest in de St. Pauls Cathedral te Londen voor tien duizend menschen uitgesproken te worden. Zoolang we zulke mannen met zulk een Evangelie hebben, kan het met ons werk niet slecht staan. „Het Koninkrijk wordt ons gegeven en wij mogen hopen, dat het zich aan onze broederen bevestigen zal, wat we in Psalm 84 : 8 lezen: „Zij gaan van kracht tot kracht“ enz.

N. v. B.

Zending.

Hieronder laten we twee brieven volgen, die wij in verband met onze zendingsarbeid ontvingen. De eerste is van het bureau der Kamerun-Zending te Steglitz bij Berlijn afkomstig, de tweede is een broederlijk van onzen eigen inlandschen zendeling. We mogen hierdoor een weinig nader met hem en zijn arbeid kennismaken. Vure het onzen zendingsijver aan! Laten we vooral ook in onze gebeden dien broeder gedurig gedenken.

Steglitz b. Berlijn 19 Sept. 1911.

Geliefde Broeders en Zusters.

Met hartelijken dank voor uwe tot hiertoe getrouwe medewerking in den arbeid des Heeren in Kamerun zenden wij u inliggend een schrijven van uwe Evangelist te Kamerun.

De brief is geschreven tijdens het verblijf op de Conferentie, gehouden te Duale en Nijamting, ter opbouwing en verdieping van het geloofsleven der ingeboren helpers. Onze leidende broeders berichten ons daarover, dat zij bij de meesten der onderwijzers een recht verblijdende vooruitgang in kennis hebben opgemerkt, en dat ze getrouw in den dienst des Heeren arbeiden. Onze wensch en bede is, dat uwe zendeling in Kamerun nog vele gebondenen den weg der verlossing moge wijzen en dat de Naam des Heeren daardoor verheerlijkt mag worden.

Onze blanke en zwarte broeders in Kamerun verblijden zich in uwe voorbede en worden daardoor zeer aangemoedigd in hunne vaak moeielijken arbeid.

Met hartelijke Zendingsgroet
der Duitsche Baptisten,
p.o. Karl Mascher,
J. SIEBER.

Bonangande den 27 Juli 1911.

Geliefde Broeders in Christus.

Het is mij recht tot blijdschap dat de Heer u liefde in het hart gegeven heeft om ons het blijde Evangelie te brengen.

Het is dan ook mijn hartelijke bede, dat de Heer u rijkelijk mag zegenen voor het goede werk der liefde, dat ge aan ons doet.

Vergeet niet voor ons te bidden, opdat de Heer onze God ons verder zegenen mag.

Ook wij bidden voor U broeders en God de Hee geve ons meer en meer vervult te worden met mede liefde en kracht,

Ik heb in mijne gemeente 32 Godvruchtige broede en 15 leerlingen welke door Gods genade oprec wandelen en de vergaderingen getrouw bezoeken.

Met hartelijke groeten verblijf ik
de Uwe in Christus Jezus
Zendeling AMOS BWEMBE, Tgole.

Een brief van zr. Martha Schüttel uit Kameroen, over

„Het lot der weduwen en meisjes in Kameroen"

uit „Unsere Heidenmission“.

Ik dank den Heer hartelijk, dat vele lieve kindere Gods in het Vaderland het als een voorrecht erkenne te kunnen bijdragen, om de armsten der armen i Kameroen te helpen, want Jezus heeft toch ook voo hen den losprijs betaald!

In ons hospitaal zien we dikwijls veel ellende e jammer. Voor eenige dagen — ik was in het hospitaa met het verbinden der patienten bezig — zag zr. Weerts hoe een vrouw, die geheel vermagerd en slechts me een doek gekleed was, zich onder vreeselijke pijne afsloofde, om achterover op den rug zich met d handen voort te bewegen, om zoodoende bij ons i het hospitaal te komen. Ze had in dezen toestand reed een weg afgelegd van 7 à 8 minuten gaans bij ge woon loopen.

Ze was reeds doodelijk uitgeput, maar geen de omstanders had zich over haar ontfermd. Zr. Weerts bracht haar tot mij. De menschen in het hospitaa deinsden terug bij het zien van zulk ontzettend lijde en voor den ondragelijken stank, die door een tot verrotting overgegaan been werd verbreid.

Nadat ik haar de eerste hulp had verleend en di arme schepsel zich een weinig verkwikt had, verteld zij mij, op mijn vragen, dat zij een weduwe was, e dat haar vader nog wel leefde, maar niets met haa te doen wilde hebben. Zij was immers een weduwe

Ja, een zieke, hulpelooze weduwe hier in Kameroen wie kan haar ellende beschrijven?

Iets anders is de verhouding van een jong meisje Zij is, daar de vader of broeder haar voor 500 mark (300 gld.) en daarboven kan verkoopen, geld waart Sterft het meisje, dan is voor hen het geld verloren De zorg, welke men in geval van een ziekte bemerkt is in de meeste gevallen geen liefde, maar zelfzucht Enkele gevallen mocht ik zien, waar de liefde van Christus een liefderijk erbarmen en medelijden had verwekt in het hart van den inboorling. Hoe meer de liefde van Christus hier in Kameroen veld wint, des te meer zal zich dit nu nog kleine plantje, menschenliefde en medelijden, uitbreiden.

Voor eenigen tijd lag in het hospitaal een 10 à 11jarig meisje. Het kind is bij ons op de school en werd voor haar komst op de school reeds verkocht Zij was zeer ziek en wij dachten, dat wij haar voor

altijd zouden moeten missen. Ik vroeg haar, of ik Jezus zou bidden, om haar weder gezond te maken. Zij zweeg. Ik verstond haar zwijgen niet, totdat ik vernam, dat zij liever tot Jezus wilde gaan dan tot den man, die haar gekocht had. De Heer verhoorde onze gebeden en maakte het kind weer gezond. Nu is het onzen plicht, den Heer te bidden, dat Hij ook de toekomst van dit kind in Zijne handen neme.

Ik wenschte, dat de lieve zendingsvrienden en in 't bijzonder al mijne beroepszusters mij eenmaal bij mijn ziekenbezoek konden begeleiden. Wij vinden hier niet een stille, vriendelijke ziekenkamer, en dikwijls moeten we tevergeefs naar iets zoeken, wat de zieke zou kunnen verblijden, of verlichting geven. Neen, de hutten, die wij betreden zijn donker en geheel met rook gevuld. We zien ten eerste niets dan rondom op de hurken zittende vrouwen, die tendeele rooken en praten, en tendeele het eten klaar maken. Dikwijls moet ik mij den weg banen door schotels, pannen enz. In een hoek op den grond, meestal slechts op een mat, ligt onze patient, hulp- en troostloos. De zwarten gelooven aan een geneezende werking van het vuur en daarom liggen naast de zieke gloeiende stukken hout.

Nog een ander beeld. Hier is een hut, met een groote ruimte. In het midden derzelve is een houten paal aan welke met een ijzeren ketting een ongeveer 12 à 13 jarige onnoozele knaap bevestigd is. Telkenmale, wanneer ik bij hem was, was hij zeer rustig. Ik vroeg, of men hem wilde loslaten, maar zij deden het niet. Hoe gering in het algemeen de liefde der ouders tot hunne kinderen is, blijkt daaruit, dat wij in dien tijd van 8 maanden, welke ik hier ben, vijf kinderen gebracht werden, die men mij wilde schenken.

Dit is slechts een klein voorbeeld van de ellende in Kameroen. Ik hoop, dat de lieve vrienden hieruit zien, hoe dringend noodzakelijk het is, daadkrachtig mede te werken aan het heerlijke groote zendingswerk. O, dat de liefde van Jezus weldra de Banier van Afrika worde!

H. M. J. t. B.

Nieuwe Uitgaven

Het boek der Psalmen

op geheel nieuwe wijze gecomponeerd

door L. H. Deelman Jzn.

Ons werd ter beoordeeling toegezonden de 2de tot en met de 8ste of laatste afl. van bovengenoemde, geheel nieuw bewerkte Psalmmelodiën. De eerste afl. ontvingen we reeds in Maart van dit jaar, waarover toen ook in dit blad een en ander is gezegd. Schrijfer dezes heeft al de 8 afl. doorgespeeld, en kan niet anders dan met grooten lof melding maken, van het zeer verdienstelijk werk des Heeren Deelman.

Wat toch is het geval: ofschoon bij de openbare Godsdienstoefeningen nog in eere, worden de Psalmen in onderlinge vergaderingen, niet of weinig gebruikt, en zangvereenigingen in het geheel niet, en dit zeer terecht, want de oude melodiën zijn voor onzen tijd veel te saai. Neen, onze Psalmen zijn het waard, meer dan eenig andere lieder-bundel, dat ze in een nieuw, frisch kleed verschijnen. Het moet erkend, we bezitten een keur van prachtige liederen, buiten, of naast de Psalmen, maar het wil mij voorkomen, dat we onrecht plegen, tegen de dichters van ouds, als we de Psalmen stiefmoederlijk behandelen. En bovendien, ook van de Psalmdichters wordt in den Bijbel gezegd: „Mannen door den Heiligen Geest gedreven, hebben ze geschreven". Onze Psalmen zijn zoo van positief Goddelijken oorsprong, en daarom zoo zielverheffend. Zie, en daarom juich ik het toe, dat de Heer Deelman het heeft aangedurfd zijn tijd en musicale talenten te besteden, om op de Psalmen wijzen te maken, welke in overeenstemming zijn met den tekst.

Bij nadere beschouwing blijkt het, dat het werk uit bekwame handen komt, en kan het hier wel heeten: „Het werk prijst zijn meester".

Directeuren van Zangvereenigingen, als ook allen beoefenaars van het klavier, wordt aangeraden zich deze keurige uitgave aan te schaffen.

De zetting is van dien aard, dat deze wel niet tot de allergemakkelijkste behoort, maar bij eenige studie zal het toch ook blijken, dat de moeilijkheden te overwinnen zijn, zelfs door minder bekwame beoefenaars van zang en klavier.

Gr. H.

Op de wachtpost.

De oogst is groot.

Dat het zendingswerk onder heidensche volken zich steeds sterker uitbreidt, is een verblijdend feit. Terwijl toch in 1900, volgens de zoo nauwkeurig mogelijk gegeven statistieken, nog slechts 10780 evangelische zendelingen op het zendingsveld werkzaam waren, was dit cijfer in 1907 geklommen tot 11950. De totale ontvangsten voor de evangelische zending bedroegen in 1900 ruim 40 millioen Guldens, terwijl in 1907 reeds een bedrag van 48 millioen ontvangen werd, en in 1900 werd het aantal bekeerde heidenen berekend op 442 millioen en in 1907 op 515 millioen zielen. En toch, wat zijn deze onder zoovelen. Iedere arbeider op het Zendingsveld heeft, wanneer alle volken bearbeid zouden worden, minstens 80000 tot 100000 zielen voor zijne rekening! En de millioenen, die voor het werk ontvangen worden, zijn nog zoo ongeveer als een druppel, vallende op een heeten steen. Bijna alle zendingsgenootschappen gaan gedrukt onder schulden en worden, evenals de Moravische broeders genoodzaakt hun zendingsbedrijven in te krimpen, terwijl toch juist het tegenovergestelde zou moeten geschieden.

Dat ieder zich afvrage: Welk deel neem ik aan de Zending.

N. v. B.

Ingezonden.

Brief uit Gaasterland.

Geliefde Br. en Zr. in Hem, die ons liefheeft.

Hem altoos kennen!

Joh. 17:3. Rom. 11:33. Psalm 145:8-10-17. Psalm 71:8. Psalm 115:1. Matth. 5:16.

Hoe dikwijls ontmoet men menschen, bij wie geen greintje godsdienstigheid (*ware godsdienst*) te bespeuren is en toch het „Onze Vader" dagelijks uitspreken b.v. voor den maaltijd, alleen uit sleur. Dat dit hier veel voorkomt, zult ge wel begrijpen. Immers ook in Holland is dat veel de gewoonte.

Waar zou zoo iets zijn oorzaak hebben; in het Levendmakend Woord Gods?

Wij moeten daarop ontkennend antwoorden.

Neen, niet aan het Woord, maar veelal aan de onderwijzing der leeraren.

Verleden Zondag (10 Sept.) waren wij onder het gehoor van Ds. K. die door het overlijden van Ds. C. de Herv. Gemeente te Sondel bediende. Hij deed dit naar aanleiding van Jer. 14.

„Bidt niet voor dit volk ten goede".

Wij waren het volkomen eens met z'n preek. 't Was waarheid wat hij sprak. Maar het gevoel dat we hebben als we onder het gehoor zitten van 'n eenvoudigen broeder, hadden wij niet.

Terecht kunnen wij, (die den Heer kennen, als onzen persoonlijken verlosser, Zaligmaker en Bewaarder), gevoelen, dat de woorden niet geheiligd zijn.

O, dan ontsluipt aan ons hart de bede:

„O, Heer, hoe lang zal Uw volk nog misleid worden". Want hoewel Ds. K's preek mooi uitgewerkt was, het ware, innige onder Gods H. G. staande, voelde zoo zeer weinig zij, die den Heer belijden.

Misschien zult ge zeggen: „Ja, maar, hoor eens hier. Er is een verscheidenheid van gaven!" (1 Cor. 12:4, 5).

Volkomen waar, maar het is zoo heerlijk, dat daarop volgt: „doch het is dezelfde Geest".

Wij kunnen, zoo wij *staan* in 't geloof, beproeven of de Geest uit God is.

Iemand, zelve nog niet verlost zijnde, kan niet vrij van de verlossing spreken. Ik zeg vrij, ja, want groot is het verschil tusschen iemand, die jaren lang in Siberië moest vertoeven, maar gratie heeft gekregen, en een ander, die slechts spreekt van hooren en zeggen en die niet uit ervaring kan mededeelen, wat het is van een gebondene een vrije geworden te zijn.

Hoe kan iemand die zich geen zondaar weet en gevoelt, van de Verlossing die er is in Jezus Christus getuigen. Hoe kan iemand van de heerlijkheid des vrijen levens spreken, die nog gebonden is? Hoe kan zoo iemand op zich zelven toepassen Matth. 5:13, 14?

Of hoe kunnen wij behooren tot de Gemeente die is: „Een pilaar en vastigheid der Waarheid?" (1 Tim. 3:15); zoo wij niet zijn ingeënt, ingeworteld in den Boom des Levens.

Toen Ds. C. (thans reeds thuis) zijn eerste huisbezoek deed bij de leden der Herv. Gem. te Oudemirdum en Sondel (Fr.) was zijn getuigenis ook:

„Ik kom niet bij U om te spreken over koetjes en kalfjes, maar over Hem Wiens dienaar ik ben, en in Wien alle Heil voor dit en het toekomende leven gevonden wordt.

Hoe heerlijk, zulk een dienaar te bezitten, Wiens getuigenis is: „Jezus, en Dien Gekruisigd", (Hand. 5:42) en daarna (Tit. 3 : 14).

Alhoewel onze Nederlandsche Gemeenten klein zijn, zoo kunnen wij vrijmoedig steeds hierop ons beroemen dat we getuigen van Christus zijn door den H. G. (Openb. 3 : 8).

Zoo wij slechts gelooven eenvoudiglijk in het Woord Gods, zoo zal ons de deur geopend worden (1 Cor. 16 : 9).

Hem niet alleen te kennen door het Woord in het geloof maar ook in den Doop is heerlijk! „Het geloof te bezitten", „den Heer toe te behooren", en „den doop te mogen ontvangen", in volle gemeenschap met de Gemeente — welk een heil!

Volhardt, geliefden, en laat het met ons zijn als in Habakuk 3 : 17, 18, 19.

Uw br. in Chr.
H. WOUDSTRA.

Voor Jong en Oud.

Waarde Jonge Vrienden!

Ik dacht dat het geen kwaad kon, jelui gedurende de zomermaanden eens een rust te gunnen. Daarbij wist ik heel goed, dat de verslagen van de Unievergaderingen heel wat ruimte in de Christen in beslag zouden nemen. 'k Hoop maar dat enkelen van mijn vriendjes of vriendinnetjes in staat waren ze bij te wonen en dat allen veel belangstelling er in hebben gehad. Immers daardoor leert men wat anderen gedaan hebben en ge zult dan een grootere belangstelling openbaren in het werk der gemeenten. Misschien wel worden enkele van jelui strakjes door God begeerd om hen, die nu nog arbeiden in de gemeenten of zondagsscholen, te vervangen. En schoon we onszelf in geen geval willen vooruit duwen, toch behooren wij onszelf te bekwamen tot dienstbaarheid, door kennis uit de Schriften te verzamelen en dus getrouw te zijn in de diensten, die wij nu verrichten.

Een der eerste woorden ons in Exodus genoemd is „namen". En daar Exodus het boek der verlossing is, mogen we wel verwachten dat verlossing zich aan namen paart. Ten minste het behoorde zoo te zijn; doch indien ik weten wil, of ik onder de verlosten behoor, dan zal ik mijn eigen naam niet in den Bijbel vinden, maar wel een naam, die alle namen omvat n.l. zondaars. Indien ik dus mijzelf als een zondaar gezien heb, en indien ik vertrouw in Jezus Christus als mijn verlosser, dan weet ik dat ik onder de verlosten ben. En ik weet zulks even goed, ja beter nog, dan wanneer Hij mij bij mijn eigen naam geroepen had. Anderen kunnen mijn naam dragen, doch indien ik kom als een zondaar, die om verlossing zoekt, dan verwerpt Jezus mij niet uit.

God heeft mij aan Jezus gegeven, en Jezus heeft mij aangenomen (Joh. 6 : 37) en mijn naam is geschreven in het Boek van het Lam.

Lees het begin eens van het eerste hoofdstuk, en dan het 28ste hoofdstuk. De namen werden ergens geplaatst. Waar? Op de schouderbanden en de borstlap van den Hoogepriester. De schouder is de plaats der sterkte, en de borst de plaats der liefde. De Hoogepriester, een beeld van onzen Heiland, droeg de namen op zijn schouder en hart wanneer hij het heiligdom betrad. De stammen mochten dan niet komen, maar alleen hun vertegenwoordigers met hunne namen.

We kunnen den hemel met onze lichamen van vleesch en bloed niet binnentreden, ofschoon wij straks, wanneer onze lichamen der opstanding ontvangen zullen, wij toch er binnen zullen gaan. Doch voor dien tijd echter is er een Pleitbezorger en Middelaar, om ons te vertegenwoordigen.

De volgende verwijzingen naar de heilige Schrift zal jelui doen inzien, dat de schouder de plaats der kracht is, en tevens die van heerschappij en zekerheid of veiligheid: Jes. 9 : 5; Deut. 33 : 12; Rigt. 16 : 3 en 1 Sam. 9 : 24, waar de schouder het zinnebeeld van kracht is.

Wat de efod betreft, waren de namen van de stammen in twee zestallen verdeeld al naar hare geboorte. Zij bevatten al de zonen van Jacob, maar Ephraim en Manasse waren uitgesloten.

Op de borstlap echter zouden al de 12 stammen worden genoemd (Ex. 28 : 21) en Ephraim en Manasse zouden er ook op voorkomen, doch Levi werd weggelaten, want Levi moest niet onder de stammen gerekend worden. Num. 2 : 33. Het was niet noodig dat Levi's naam op de borstlap gegraveerd zou worden, want iemand uit zijn eigen geslacht zou immers de namen der anderen in het heiligdom dragen.

Hebt ge wel eens opgemerkt, dat terwijl slechts één der zonen van Abraham en van Izaäk in het Gods verbond werden opgenomen, al de zonen van Jacob in het verbond waren? De eigenlijke naam van het Israelitische volk was Jacob of Israël, wat uit den naam blijkt. De wet was aan de zonen van den mensch Jacob gegeven, terwijl Abraham gezegend werd door het geloof, afgezien van de wet. Om van de nationale zegeningen, den Israelieten beloofd, te kunnen deelnemen, moet men een afstammeling van Jacob wezen, doch wij allen kunnen geestelijke zegeningen ontvangen als zonen, door het geloof van Abraham, die den dag van den Messias zag en derhalve verheugd was.

In Ex. 1 : 5 wordt ons gezegd: „Al de zielen die uit Jacobs heupe voortgekomen zijn, waren zeventig zielen" etc. d. w. z. 70 personen, terwijl ons in Gen. 46 : 26 vermeld staat van 66 en in Hand. 7 : 14, 75 zielen, Van waar dit verschil? Zou er wellicht een fout schuilen in een der opgaven?

Neen, indien ge elk dezer verwijzingen eens wilt onderzoeken, dan zult ge zien, dat steeds van een verschillende groep gesproken wordt. In Genesis wordt gesproken over degenen, die van Jacob geboren waren en met hem naar Egypte togen en hun getal was 66. Voeg hierbij Jozef met zijn beide zonen en ook Jochebed, de dochter van Levi, die geboren werd, toen Egypteland bereikt werd (Num. 26 : 59) en ge hebt de 70 zielen van Exodus.

Het aantal in de Hand. genoemd omvat al de kinderen van Jozef en wellicht ook de vrouwen van tien der zonen, terwijl Jochebed daar misschien uitgesloten is.

Men behoeft dus in deze verschillen geen moeilijkheden te zoeken, zooals sommigen dit doen. Deze moeilijkheden worden gewoonlijk veroorzaakt, doordat wij al de gegevens niet voor ons hebben liggen. Indien wij echter over al de feiten beschikken konden, zoo zou alles duidelijk wezen.

Ik wil echter niet over dingen spreken, waarvan jelui misschien reeds alles weten.

We zullen nu eens over de plagen praten. De plagen waren tegen de valsche joden van Egypte gericht. De Nijl was een voorwerp van vereering en werd walgelijk gemaakt. De kikvorschen werden aangebeden en daarom werden zij als een oordeel gebruikt en dan vernietigd. De 3e en 4e plaag waren waarschijnlijk gericht tegen Beelzebul, den god der insecten etc. (tevens in het bijzonder werden aangebeden).

Om de Egyptische vereering van lichamelijke reinheid van de priesters in het algemeen te ondermijnen, waren de 5de en 6e plaag tegen Typhon, den God van het kwade noodig, terwijl ze waarschijnlijk ook tegen de godsvereering van stieren en rammen gericht waren. De 7e was tegen Iris en Osiris de goden van de aarde en van het licht en van de vruchtbaarheid. De 8ste plaag was tegen Serapis, den god, die, naar men geloofde, het land tegen sprinkhanen zou beschermen. De 9e was tegen Ra de zonnegod, en de 10e was wellicht een algemeen veroordeel der afgoden, of mogelijk tegen den opperheer der goden, Etab gericht, die de god van het leven was.

Wilt ge het volgende eens op uzelf van toepassing brengen? Geen enkele kwade macht kan den waren God, wien wij aanbidden, verhinderen om Zijn Israel uit Egypte te leiden, en geen enkele kwade macht zal den Heere kunnen verhinderen om te volvoeren wat Hij in Zijn genade met Zijne kinderen voorheeft. Indien gij dus op Jezus vertrouwt, is de geheele almacht Gods over u. Zijt gij zwak, Hij is sterk; zijt gij zondig, Hij is heilig; zijt gij onwetend, Hij is alwetend; moede, Hij wordt nooit vermoeid. De naam (dit wil zeggen het wezen) van God is een sterkte, waarheen de rechtvaardige vliedt en waar hij veilig is.

Ik vertrouw, dat gij u allen in een goede gezondheid moogt verheugen en dat ge verlangend uitziet naar gelegenheden, om in den op handen zijnden winter uw Heer te dienen.

Er worden ons natuurlijk altijd gelegenheden aangeboden, indien wij ze maar gebruiken wilden, doch gedurende den herfst en den winter schijnt men in den regel meer tijd te hebben om vergaderingen bij te wonen en om te lezen en studeeren.

Ik heb een 8 vacantiedagen in Bretagne doorgebracht. 'k Wilde wel, dat het Holland geweest ware. 'k Heb er een Baptisten evangelisatie bezocht, waarvan ik u

den volgenden keer eens iets vertellen zal.

Het is mij een groot genoegen weer in staat te zijn met jelui te kunnen praten.

Oprechtelijk de uwe in Christus Jezus,

T. H. ENGALL,
Canvey Island, Essen.

Berichten.

Br. Planting te Groningen heeft na rijp beraad besloten een beroep naar de Gemeente te Amsterdam aan te nemen.

Gods zegen ruste op dit besluit, en worde het gezegend gevolg er van gezien voor de gemeente, die riep en voor onzen arbeid in 't vaderland in 't algemeen.

De Com.-Vergadering zal D.V. op 18 en 19 October a.s. in Haulerwijk worden gehouden.

B. ROELES. Secret. der Unie.

Johannes III : 16.

De groote kerkvader Augustinus (gestorven in het jaar 430) noemt deze Schriftplaats: „het Evangelie in het Evangelie". Zij bevat dan ook alles, wat wij tot onze zaligheid noodig hebben te weten. Zij zegt ons drieërlei: 1e. dat wij verloren zijn, 2e. dat Christus ons redt, en 3e. dat Christus daarom onze toevlucht is. — De Keurvorsten van Saksen, Frederik de Wijze (gest. in 1525) en Johan Frederik de Grootmoedige (gest. in 1547) troostten zich in het sterven voornamelijk met deze woorden des Heeren. — Toen Hertog Ernst de Vrome, van Gotha, ze echter nog in zijne laatste uren, den 26sten Maart 1675, vernam, riep hij uit: „Dezen éénen tekst zou ik voor geen duizend werelden willen geven, omdat hij zulk een sterke geloofsrots is, dat geen duivel hem omver kan werpen!"

OP ONZE BEDE OM HULP.

In dank ontvangen voor ons bouwfonds van J. G. de H. te Musselkanaal f 10.

Verder minzaam aanbevelend, DE BOUWCOMMISSIE.

adres J. STREEDER, Ravensteijnstr. 307.

*** Heden werden we verblijd met de geboorte van een welgeschapen DOCHTER. De Heer heeft alles welgemaakt, dies zijn we dankbaar.

S. W. VELDMAN.
F. VELDMAN—POSTMUS.

Drachten, 23 Sept. 1911.

Veranderd adres:

J. ENGELSMAN,
Bouwkundig opzichter.
Kramat, 26. Weltevreden.
Java (Ned. Indië).

No. 1275. VRIJDAG 6 October 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post ƒ 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

De weg is lang.

De weg is lang, mijn Vader, en mijn hart
Ziet uit naar 't einde, waar de rust mij wacht;
Nog trek ik voort, vermoeid, door 't vreemde land.
Hoed mij voor dwalen, Vader, vat mijn hand.
Laat kort het duren.
Breng naar 's Hemels poort
Uw kind.

Het pad is hard, mijn Vader! Doorn op doorn
Verwondt mijn voet, en bloed'ge sporen toont
De weg, dien 'k wandel. Toch verbiedt Uw stem
Mij 't moed'loos stilstaan. Vader, vat mijn hand.
Langs zachter wegen
Breng in 's Hemels rust
Uw kind.

De strijd wordt zwaarder, Vader! Twijfelzucht
En vrees bestormt, vervult mijn angstig hart.
Vast dringt de vijand aan. A[illegible]én kan ik
Niet staan of *loopen*, Vader, [illegible] *mijn hand*,
En door gevaren
Voer in 's hemels vr[illegible]
Uw kind.

Het kruis is scherp, mijn Vader! Langen tijd
Heb ik 't gedragen en nog drukt het mij
Het wondt mijn schouder. Laat in 't neev'lend oog
De kroon mij glinst'ren. Vader, vat mijn hand.
Door 't nacht'lijk donker
Leid in 's Hemels vreugd
Uw kind.

D. v. K.

Het gebed des Heeren.

We behouden deze algemeene benaming, als meest gewoon, om aan te duiden het gebed of althans de korte inhoud en regel van de gebeden der kinderen Gods, het gebed, dat onze Heiland en Heer zijnen discipelen eens voorschreef, gelijk ons dat het meest volledig is vermeld in Matth. 6 : 9—13.

Dat de Heer bedoeld zou hebben, door het voorschrijven van dit gebed, dat zijn leerlingen ten allen tijde bij hun bidden, dit gebed letterlijk zouden naspreken, is niet waarschijnlijk, ofschoon het doen er van zeker niet als kwaad te achten is, althans niet wanneer met die woorden de meening des harten uitgesproken wordt.

In den Apostolischen tijd vinden we geen voorbeeld van bidden in den letterlijken vorm van het ook wel genoemde „Onze Vader“; maar wel, en, 't kon ook niet anders, in den geest en de orde van dat gebed werd er gebeden.

Dit is ook bepaalde eisch; de heiligheid van het bidden, eischt het en God kan het niet anders willen. Het door den Heer voorgeschreven gebed, heeft een hemelsche orde en vorm, en wordt gesteld tegen de onheilige wijze van bidden, bestaande, vooral bij het in 't openbaar bidden, in een „ijdel verhaal van woorden“, het uitstooten en uitschreeuwen menigmaal van nietszeggende klanken; het roepen van „Heere, Heere“; het nog eens en nog eens herhalen van de zelfde zaken en onsamenhangende zinnen. Ja, sommige openbare gebeden gelijken meer op een vertelling of toespraak, die men voor menschen houdt dan op een gebed tot God. Zelfs wordt het gebed wel ontheiligd door in gebedshouding anderen eens scherpe waar-

heden of beoordeelingen te laten hooren.

Dit mag door Jezus volgelingen zoo niet geschieden. Heeft men geen begeerte in het hart, men zwijge dan liever, en zoo wel, men spreke dan in de taal, die men machtig is, uit, dat wat het harte dringt.

Een iegelijk beproeve zich zelve!

Het geloovig gebed kenmerkt zich door eenvoudigheid en waarheid.

Nu we iets gaan schrijven over het gebed des Heeren, den zijnen voorgeschreven, bepalen wij ons bij den aanhef:

Onze Vader.

Wat moest het in de ooren der discipelen wel een verrassende klank geweest zijn, dat „Onze Vader". Immers zoo was men onder de oude bedeeling niet gewoon God, den Heiligen, Almachtigen en hemelschen Koning van 't heelal aan te spreken!

Dat de Heer zelf God zijn Vader noemde was voor hen niets vreemds meer. Immers zij gelooven in Hem als in den Zoon des levenden Gods. Maar dat zij dien vadernaam mogen uitspreken, zie dat is het wonder.

En ziet zoo is het nog. 't Is iets, wat ons moet verbazen, als wij bedenken, dat zondige, diepbedorven, door het recht der wet veroordeelde wezens, God hun eigen Vader mogen weten, en Hem als zoodanig mogen naderen en toespreken. Geen wonder, dat de Apostel Johannes (1, 3 : 1) als het ware in verrukking komt en uitroept: „Ziet hoe groote liefde ons de Vader gegeven heeft, dat wij kinderen Gods genaamd mogen worden!"

Doch deze aanhef drukt dan reeds terstond het stempel van heiligheid en hoogen ernst op het bidden. 't Is als een vraag, doordringende tot het hart des bidders, die zegt: Wie zijt gij? zijt gij een kind van God? weet gij dat, en hoe weet gij dat?

Immers daaraan is alles gelegen, en de beantwoording dier vraag bepaalt onze geheele verhouding tot God. We staan toch tegenover God als een rechtvaardig veroordeelde — òf als met Hem verzoende, als een herboren kind.

Helaas, dat zoo vele menschen, rechtzinnige menschen, dat maar roekeloos voorbij zien en 't misschien een ongerijmdheid of een onmogelijkheid achten zich bewust te zijn een kind Gods te wezen. Zij gelooven God niet op zijn woord, zoeken misschien zelfverbetering, maar danken God niet voor Zijne genade, in Christus den armen, schuldigen zondaar bewezen. De zoodanigen kunnen mitsdien het getuigenis des Geestes Gods aangaande het kindschap niet vernemen, en de waarheid Gods heeft voor hen geen overtuigende kracht. Immers het Evangelie is alleen een kracht Gods voor een iegelijk, die geloofd. (Rom. 1 : 16). En toch velen spreken maar zoo ondoordacht het „Onze Vader" uit.

Intusschen welk een verrukkelijk voorrecht voor een arm menschenkind, een kind van God te zijn! We zingen zoo gaarne: „O, welk een vreugde, o, welk een vreugde, een kind van God te zijn."

Hoe zou een zoon of dochter van *zulk* een Vader nog kunnen twijfelen aan diens liefde en trouwe zorg, die nooit kan eindigen. Wat Zijne liefde wil bewerken, ontzegt Hem Zijn vermogen niet. Aan die zorg en hulpe Gods hebben we steeds behoefte; we kunnen ons zelven in geen opzicht helpen of verzorgen. Van U zijn alle dingen, van U, o God, alleen.

Dit waarlijk te erkennen, doet den vadernaam meest dierbaar achten. Het uitspreken van „Vader" heeft de teederheid voor het kind, om gedurig herinnerd te worden aan de wonderlijke genade, het herscheppingswerk Gods, waardoor Hij hen wederbaarde. En voor het tegenwoordige, welk een steun in 't leven. De gemeenschap met den Vader door den Zoon, is de kracht tot heiliging. Die gemeenschap is de wandel in het licht en brengt de kinderen Gods tot elkander (1 Joh. 1 : 7).

Denk hiernevens Petrus' vermaning (1 Petr. 1 : 17): „En indien gij tot een Vader aanroept, dengene, die zonder aanneming des persoons oordeelt naar eens iegelijks werk, zoo wandelt in vreeze den tijd uwer inwoning". Elke geloovige gedachte aan den Vader trekt ons tot Hem op, nader tot Hem. Dat is de weg hemelwaarts. Daar wordt ons ook de toekomst ontdekt, want het gaat van heerlijkheid tot heerlijkheid. Merk Paulus geestelijke logica, waar hij zegt in Rom. 8 : 17: „En indien wij kinderen zijn, zoo zijn wij ook erfgenamen, erfgenamen van God, en mede-erfgenamen van Christus." Welk een rijkdom! Staat ons dit alles voor den geest, welk een verhevene beteekenis bekomt dan voor ons de aanhef des gebeds: „Onze Vader!"

Geen wonder, dat dan een geloofsjubel aan hart en lippen der erfgenamen ontspringt:

Wat zou mij nog hind'ren,
Ik spoed tot Gods kind'ren;
Reeds hoor ik 't gedruisch,
O Heer! van Uw boden,
Die juichend mij nooden,
In 't Vaderlijk huis.

Gr. N. v. B.

Door den Wil van God.

Rom. 1 : 10. Lees ook Rom. 15 : 18—29.

Hoe veel hebben we reeds gesproken over het doen van Gods wil, en toch, hoe weinig klaarheid heerscht hier nog! — De apostel Paulus had ook in dit punt zijne duidelijke meening; daarom is het goed en leerrijk heden eens aan zijne voeten te zitten. In onzen tekst spreekt de apostel van het dringend verlangen Rome te bezoeken — hij bidt in zijne gebeden, dat God hem naar Rome geleide.

Paulus stelt zijn geheele leven onder den wil van God, en dat is, wat elk Christen te doen heeft. Wij bekennen toch, dat we zijn eigendom zijn, dat Jezus koning in ons hart is, dat zijne geboden ons dierbaar zijn. Daaruit volgt, dat wij niet leven mogen naar onze eigen wenschen en lusten. Met Jezus is de Christen nu gehoorzaam tot den dood. Waar innige liefde tot Jezus is, is ook het hartelijk verlangen zijnen wil te doen. Paulus wenscht zeer Rome te bezoeken. Waarom gaat hij niet op een schip? Hij heeft toch reden genoeg en 't is ten slotte toch hetzelfde, of hij in Korinthe, in Athene of in Rome het Evangelie verkondigt! Neen, zoo spreekt Paulus niet. Door den wil van God! In Azië heeft hij ervaringen opgedaan, waar de Geest hem hinderde; hij wenscht een goddelijke zending. Jezus was ook gekomen Gods wil te doen; zelfs in het zware uur in Gethsémané bidt hij: Uw wil geschiede! Onze wenschen spelen ons vaak parten. Bij ongeestelijke menschen moet Gods wil het vaak ontgelden. Wat zij wenschen is Gods wil, en wanneer de zaak later niet aangenaam verloopt, dan is het Gods wil niet geweest. In deze stukken moeten we uiterst voorzichtig zijn, want Gods wil is niet steeds aangenaam voor den mensch en een donkere uitkomst bewijst ook nog niet, dat we ons vergisten. Paulus kwam als gevangene naar Rome — was het daarom niet Gods wil?

Om Gods wil te doen, komt het *veel* op den goeden wil van den mensch aan. Menigmaal is ons Gods wil klaar en duidelijk, maar we wenschen dien weg niet te betreden. Ik heb dat vaak gezien bij bekeerden, die voor den doop stonden, zij wenschten nog een aparte openbaring, een innerlijken drang. Ach, indien zij slechts wilden! In stukken des doops, der heiliging, des wassens, der gemeente, des geestelijken levens e. a. hebben we Gods duidelijke bevelen. Jezus leert ons bidden: Uw wil geschiede, maar vordert Hij niet onze zedelijke kracht, naar het volbrengen te streven? Laat ons kort zeggen: In de dingen van het geestelijk leven tasten we niet in duisternis, daar is Gods woord klaar.

Maar wenden we ons tot de dingen van het dagelijksch leven! Zal ook ons dagelijksch leven onder Gods wil staan? Zeker! Want het maatschappelijk leven en het geestelijk leven zijn bij den christen één. Ook Paulus' verlangen Rome te zien, behoorde, wanneer men zoo wil, tot het maatschappelijk leven. Natuurlijk behoeft God niet van uur tot uur te openbaren of iemand ploegen of zaaien of oogsten moet. Daartoe gaf Hij ons het gezond verstand. Maar hoe kan men Gods wil kennen in dingen, waarover de bijbel zwijgt, en ons verstand ons ook in den steek laat, b.v. of iemand smid of bakker worden zal, of hij naar een andere stad trekken zal, of, zooals Paulus, naar Rome gaan zal? Hier heeft de menschelijke spitsvindigheid al veel uitgevonden. Ik ken een collega, die bij een beroep twee brieven schreef, een toezeggende en een afzeggende, dan met zijne familie bad, en dan het dienstmeisje naar zijn studeerkamer zond om één van de brieven in de bus te brengen? Is dat goed? We willen niet ontkennen, dat God zich menigmaal tot de zwakheden der menschen geneigd heeft, maar wat beteekent dan het Schriftwoord: De Geest zal u in alle waarheid leiden?

De Geest sprak toch ook tot Filippus, en waartoe hebben wij dan den Geest? De wereld zou dit geboren toeval noemen, en niet met onrecht. Of zullen we met een speld de bijbel opslaan; zooals sommigen doen? Als schoolknaap deed ik dit eens in de eenvoudigheid mijns harten — en sloeg de onbedrukte zijde op tusschen het oude en het nieuwe Testament. Ik heb het sedert nooit weer gedaan. Een andere broeder doet het ook niet weer. Hem ging het daarbij zeer slecht, toen hij in een moeilijk geval zijn leven van een speld afhankelijk maakte — met een plechtig gebaar — in tegenwoordigheid van alle huisgenooten steekt hij een speld tusschen de bladen — en zijn oog valt op het schriftwoord: en heengaande, verworgde zichzelven. Neen, sprak onze broeder, dat kan Gods wil niet zijn — we willen het nogmaals doen — en nu trof hij: ga heen en doe gij desgelijks . . . Wanneer iets in den bijbel staat, dan behoeft men het niet met een speld te zoeken, en wanneer iets er niet in staat, zal men het ook zoo niet vinden, en bovendien de geheele bijbel behoort ons, niet alleen enkele, uit het verband gerukte schriftuurplaatsen. Paulus had zoo kunnen opslaan: ga gij uit uw land . . . , maar daartoe was hij te geestelijk. Paulus legde zich op het bidden; allen tijd in mijne gebeden biddende. En wat had Abrams beroeping met Paulus' reis naar Rome te doen?! Niet naar willekeur den bijbel opslaan, maar wel: zoekt in de schrift, is bijbelsch. Ja, hoe zullen we dan Gods wil leeren kennen; er zijn toch vaak dingen in 't leven, dat een eerlijke ziel niet weet wat te doen. We willen beproeven of we nuchtere klaarheid bekomen kunnen.

Hoe kunnen we in maatschappelijke dingen naar Gods wil handelen?

We willen hier vier regels opstellen:

1. Onderzoek, of het geval met den bijbel niet in tegenspraak staat. In den bijbel hebben we Gods wil op duidelijke wijze. Wanneer rechts gaan geboden is, dan is daarmee het links gaan verboden. Leert alzoo de heilige Schrift iets, dan is het tegenovergestelde in geen geval naar den wil van God.

2. Onderzoek ook, of het geval niet tegen het gezonde menschenverstand is. Ons verstand, onze erkentenis is een heerlijke gave Gods. Daarover geringschattend denken, ware Gods gave verachten. Wel is alles weten stukwerk, maar toch gaf God ons dit wonderbare onderscheidingsvermogen. Zegt de bijbel alzoo niets, noch over het punt, noch over het tegenovergestelde, dan vraag het verstand. Laten we een voorbeeld nemen! Een wichtig oogenblik is, zonder vraag, waar man en vrouw zich voor eeuwig verbinden. Nu zegt de Bijbel niet: Karel moet met Martha trouwen, maar verbiedt het ook niet. Nu geen spel gedreven, niet vroom zich in 't ongeluk begeven, *maar nuchter vragen*: Kunnen zij gelukkig worden? Passen de karakters, de ouderdom enz., kunnen ze elkander vorderen op den weg naar de eeuwigheid? Dan is ook dadelijk beantwoord, wat we te denken hebben van huwelijken met ongeloovigen. Daar mogen zij zedelijk nobele menschen zijn, maar zij kunnen niet samen bidden. Alhoewel de echt de innigste verbinding is, zijn ze in den Heere niet één. Man en vrouw zijn één — maar hier zijn ze twee. Hij heeft geheel andere behoeften, belangen en wenschen dan zij. De wereld is zijn gebied, heeft zijn hart. Waar blijft daar het bidden?

Hij verstaat haar niet. In zijne oogen is zij een weinig terug; hij lacht over dat, wat haar het dierbaarst is. Of hij duldt, gaat mee in de bijeenkomst, zingt mee ...... maar in het jongste gericht staat zij rechts, hij links ...... eeuwige scheiding!

Wanneer een heldere erkentenis onze jonge leden siert, wanneer ze God in 't hart hebben, zullen ze nooit deze dwaasheid doen. Ik ken eene jonge vrouw, die haren voorganger vervloekt, omdat hij haar geraden heeft een onbekeerden man het ja-woord te geven. Ja ik mocht zelfs waarschuwen tegen een huwelijk tusschen geloovigen van verschillende gezindte; ook op grond van de ervaring. -- Zondags gaat hij ter kerke — zij ook; maar zij hebben geen gemeenschappelijk kerkpad. De geboorte van het eerste kind brengt de eerste twist, want de een meent toch: het moet gedoopt worden. Daar moet toch één deel laks worden in dat, wat hij voor waarheid houdt. En dan komt de opvoeding!.... Maar ik noemde dit slechts als voorbeeld, hoe men het verstand raadplegen kan. Strijdt iets tegen het verstand, dan wees zeker — het is Gods wil niet.

3. *Stel ook de vraag of de weg effen is.* Het onmogelijke wil God niet van ons. Iemand met een onheelbaar halslijden is zekerlijk niet tot redenaar beroepen, evenmin als iemand met een houten been tot hardlooper. Wie hier een goedgaande zaak heeft, zendt God waarschijnlijk niet naar Amerika of er moest een andere grond voorliggen. Wanneer mijn vriend naar Afrika gaat, omdat hem daar een goede betrekking aangeboden wordt, terwijl hij hier bij de grootste spaarzaamheid schulden maakt, dan zeg ik hem: Ga met God! Zeg nooit het omgekeerde: Wanneer het Gods wil niet is, dan verhindere hij het, (dat ware twijfel). Wanneer ik over ijs van één nacht ga, dan is dat dwaasheid, maar geen Godvertrouwen. Dat strijdt tegen punt 2. Nog één vraag willen we ons voorleggen:

4. *Of het geweten er ook tegen spreekt,* anders heeft men toch kwelling, ongeluk en onrust. Een rustig geweten is noodig tot den vrede.

Ik meen hier eenige regels gegeven te hebben, die in 't een of andere geval van waarde zijn kunnen. Men beproeve ze eens in 't leven!

Ach, dat we met Paulus alles wenschten te doen door den wil van God!

Luckenwalde. A. HOF.

Onze broederschap in Zweden.

Br. J. Byström uit Stockholm, een der voormannen in den arbeid onzer gemeenten in Zweden, is ook een krachtig bevorderaar der geheelonthoudersbeweging in zijn land, en was als zoodanig afgevaardigd naar het internationaal Onthouders-Congres, dat in de vorige maand te Scheveningen gehouden werd. De onthoudersbeweging is in Zweden zeer sterk; reeds meer dan de helft der bevolking (personen boven de 18 jaar) heeft bij stemming zich uitgesproken voor algeheel verbod van drankverkoop.

Rev. Byström bezocht ook de leiders onzer gemeenten in Amsterdam en den Haag, en stelde zich bij den Voorganger der Gem. in laatstgenoemde stad, zooveel mogelijk op de hoogte met den loop der zaken en den toestand van het Baptisme in Nederland.

De toestand en arbeid der gemeenten in Zweden is bewonderenswaardig bloeiend. Zij hebben thans een ledental van 52450. Hun Zondagsscholen tellen te zamen 61154 leerlingen. Zij hebben 983 Predikanten. Hunne kerkgebouwen vertegenwoordigen eene waarde van ruim 3 millioen 600 duizend gulden. Er was in alle opzichten een sterk toenemen merkbaar in het laatst afgeloopen jaar. Het ledental vermeerderde met ongeveer 1100. De gemeenten brachten op f 960.000 voor de verschillende takken van arbeid.

Reeds zijn de broeders daar druk bezig met de voorbereidingen tot ontvangst van het Europeesch Congres te Stockholm in 1913, dat daar een waren welkom te wachten staat.

N. v. B.

De rechte wijze van geven.

In eene gemeente van christen-negers zou eens een collecte gehouden worden voor den bouw van een nieuwe kerk. De volgende drie regels waren daarbij vastgesteld:

1. Ieder zal iets geven.
2. Ieder zal naar zijn vermogen geven.
3. Ieder zal blijmoedig geven.

De voorganger zat aan een tafeltje in de kerk en de gemeenteleden kwamen in een lange rij hem hunne gaven brengen. Onder hen bevond zich ook een oude, zeer rijke, maar gierige neger. Hij legde een klein geldstuk op de tafel neer. De voorganger gaf het hem terug met de woorden: „Mijn vriend, dat kan ik niet aannemen: gij hebt wel iets gegeven, maar niet naar uw vermogen, en dus wel aan de eerste, maar niet aan de tweede voorwaarde voldaan". Pruttelend nam de oude man het geldstuk terug, en keerde weder naar zijn plaats.

Eenige oogenblikken later kwam hij terug en wierp, met een brommig gelaat, eenige goudstukken op het tafeltje. Ook deze werden hem door den voorganger teruggegeven met de woorden: „Ik kan dit geld evenmin aannemen, want gij hebt nu wel aan de eerste en tweede, maar niet aan de derde voorwaarde voldaan, daar ge wel iets en naar uw vermogen, maar niet blijmoedig gegeven hebt". Beschaamd begaf zich de oude man naar zijn plaats en bleef een tijdlang, met het hoofd in de handen, in gepeins en tweestrijd zitten. Eindelijk stond hij weder op, ditmaal met een vriendelijken glimlach op het gelaat en de beide handen met goudstukken gevuld, die hij voor den voorganger nederlegde. „Nu is het goed", zeide deze, „nu hebt gij aan de drie voorwaarden voldaan; nu kan ik het geld met dankbaarheid van u aannemen".

God heeft den blijmoedigen gever lief.

Signalemant van een Christen.

Houding: Flink als een die volmoed is!
Frank en vrij als een die geen slaaf is!

Wandel: Als in de hemelen, dus als voor Gods aangezicht.

Hart: Gericht naar boven. Niet een marktplaats van onnuttigheden en ijdel speelgoed. Niet een verborgen hoek van een stadstraat, waar de zonde verborgen woedt. Niet als een marmeren grafsteen, van buiten schoon gebeeldhouwd, doch van binnen niets dan verderf.
Een woonstede des Allerhoogsten.
Een kweekerij van bloemen, die als vriendelijke gedachten in woord en daad den levensweg der medemenschen vervroolijken. Bereid tot vergeven 70 × 7 maal.

Hoofd: Geen museum van ijdelheden, moedwillig opgestapeld.
Geen drukkerij van kwade en verkeerde gedachten over anderen, om dan uitgegeven te worden in veel vermeerderden druk.

Handen: Bereid om telkens tot gebed gevouwen te worden.
Bereid om uitgestoken te worden als er een medemensch of een vijand zal wegzinken.
Bereid om uit te deelen van wat men zelf heeft.

Voeten: Als van Salomo's knechts voor zijn aangezicht, bereid om op den minsten wenk des konings als gevleugeld heen te snellen.

Ooren: Bereid om 's Vaders stem te vernemen.
Uiterst fijn gevormd om zelfs het minste geschrei van den medemensch te vernemen.
In staat om verleidende stemmen van goddelijke stemmen te onderscheiden.
Bereid om niet te hooren, de inblazingen van Satan, en de onbillijke bejegeningen van menschen.

Oogen: Opwaarts gericht op den oversten Leidsman Jezus Christus.
Afgericht van de dingen dezer aarde.

Mond: Gereed om Gods lof te zingen.
Gereed om te getuigen.
Gereed om te zwijgen, menigmaal te zwijgen.

Gedachten: Vol van God en van het heil der menschen.
Daardoor van zelf vol van den hemel.

Herinnering: Aan wat Christus voor ons deed.
Aan wat we Hem beloofden.
Enz. Enz.

Christen, ga staan voor den spiegel van Gods Woord en zie u zelf.
Vraag den Heer uw pas te controleeren!
Telkens weer.
Vóór de hemelpoort geldt een „bepaald" signalement.
De deurwachter zal het in zijn hand hebben en U aanzien en vergelijken, voor ge binnentreedt.
Christen, beschouw het ingaan zeer, zeer ernstig.
Er wordt van u verwacht dat gij zult zijn, niet een caricatuur, doch een Koningszoon.

(Uit „Goede Tijding".)

Kinderlijke eenvoudigheid.

In 1845 werd een groot gedeelte van Hamburg door brand vernield. In die dagen stond aan den buitenkant der stad tusschen oude armoedige woningen een kinderbewaarschool.

Het gebouw had vroeger voor stal gediend, maar was met bekwame hand wat omgebouwd, en een goed schoolvertrek geworden met een pleintje er bij, waar linden groeiden.

Vlak bij dit schoolgebouw werd de brand gestuit door een eeuwenouden muur. Was er ook maar een vonkje over dien muur gevlogen naar het dak van de school, dan was ze stellig mee afgebrand. Doch dat gebeurde niet, want God was bezig, het gebed van een klein kind te verhooren.

Dat kleine meisje zat bij haar moeder en hoorde mee spreken over den verschrikkelijken brand.

„Is de brand nog niet uit?" vroeg de kleine, en ze informeerde naar de straat, waar haar school stond. En toen ze ten slotte hoorde, dat de brand tot die buurt genaderd was, zei ze: „Dan moet ik den Heer voor de derde maal bidden voor de school; tweemaal heb ik het reeds gedaan."

Haar geloof werd niet beschaamd. En het geloof van een volwassene wordt dikwijls beschaamd, omdat het geen geloof is. Als wij ons de onmogelijkheid der verhooring voorstellen, dan gelooven wij niet meer.

Daarom moeten wij worden als de kinderkens.

Jongen en Priester.

Een Roomsch priester in Ierland ontmoette op zekeren dag eenen kleinen jongen, die, met zijn Bijbel in de hand, over het land van de school kwam.

„Gaat gij op die school?" vroeg de priester, terwijl hij op de Protestantsche school wees.

„Ja" antwoordde de jongen.

„Ik dacht het wel" zeide de priester, aan het boek, dat gij in de hand hebt. Het is een slecht boek: geef het mij",

„Dat boek is Gods woord", antwoordde de jongen, „en het leert ons hoe wij God kunnen liefhebben, goede werken doen en als wij sterven in den Hemel kunnen komen".

„Kom eens met mij mede naar mijn huis", zeide de priester.

De jongen gehoorzaamde, en toen zij in de studeerkamer van den priester gekomen waren, nam de laatste den Bijbel van den armen jongen en wierp hem in het vuur.

„Gij zult het boek niet weder lezen“ zeide hij, het is een slecht boek, en, weet dit wel, ik zal niet dulden dat gij weder naar die school gaat.

De bijbel was spoedig verbrand, en de arme jongen was in het begin bedroefd over zijn verlies. Maar toen de priester gedurig boozer werd, begon de jongen te lachen.

„Waarom lacht gij nu?“

„Ik kan het niet helpen“.

„Ik gebied u mij te zeggen waarom gij lacht“, hernam de priester.

„Ik moet lachen“, antwoordde de jongen, „omdat ik dacht, dat uw eerwaarde die tien hoofdstukken, welke ik van buiten geleerd heb, toch niet verbranden kan“.

Gelukkige kleine jongen! Hij kon met koning David zeggen: „Uw woord heb ik in mijn hart, dat ik niet tegen U zondig“.

En ofschoon dat woord slechts gelijk een zaadkorrel in zijn jeugdig hart aanwezig was, zal het toch niet ledig tot den Heer terugkeeren; het zal volbrengen, waartoe het van God gezonden is, en trots den tegenstand der goddelooze menschen, kan het opwassen en vruchten ten eeuwigen dage voortbrengen.

RECEPTEN.

In de hoop, dat geen der leden van het Geneeskundig Toezicht of van de rechterlijke macht, of wie anders de bevoegdheid heeft, ons zal vervolgen wegens het onbevoegd uitoefenen der geneeskunde, wenschen wij onzen lezers en lezeressen gratis eenige recepten voor te schrijven in 't bijzonder tegen aanvallen.

Tegen aanvallen van D r i f t: Ga terstond alleen in de frissche lucht; daar kunt ge uwe gedachten vrij uitspreken zonder iemand te kwetsen.

Tegen een aanval van L u i h e i d: Tel een uur lang het tikken uwer huisklok. Ge zult blijde zijn weer hard aan het werk te mogen gaan.

Tegen een aanval van L i c h t z i n n i g h e i d en D w a a s h e i d; Ga naar de gevangenissen, spreek met de ongelukkigen, die ge daar aantreft, en de lust tot een en ander zal u vergaan.

Tegen een aanval van E e r g i e r i g h e i d of h e b z u c h t: Ga naar een kerkhof, lees de grafschriften, zij zullen u het einde van uwen aanval leeren.

Tegen een aanval van N e e r s l a c h t i g h e i d: Denk ernstig na over het goede, dat God schenkt, let op de bloemen, die God de Heer op uwen levensweg strooide, en geef vertrouwend uw lot en leven in Zijne hand over.

Een en ander.

Getuigenis van Heinrich Heyne.*)

De man, die zich jarenlang vermoeide, om met alles, wat den Christen heilig is, te spotten, gaf ten jare 1854 in de Parijsche correspondentie in de Augsburgsche Zeitung zijn getuigenis aangaande den Bijbel. Letterlijk schreef hij:

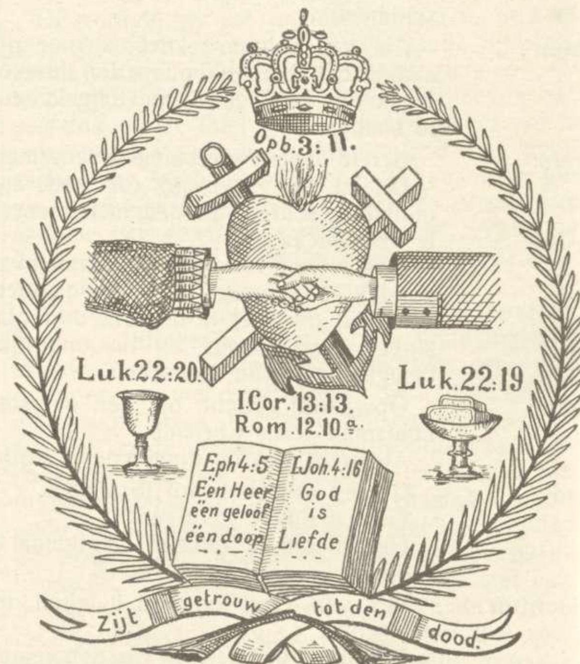
„Sedert de uitgave van mijn boek over Duitschland, zijn mijne inzichten over goddelijke dingen zeer veranderd. Ik schaam mij niet openlijk te bekennen, dat alles, wat ik in dat werk over God gezegd heb, even onjuist is, als het ondoordacht werd neergeschreven. Aan den Bijbel toch heb ik het te danken, dat er weer godsdienstig gevoelen in mij gekomen is. Van dat oogenblik aan is mij de Bijbel niet alleen de bron van heil, maar ook een meesterstuk geworden, dat de hoogste bewondering waardig is. Welk eene vernedering voor mij; met al mijn wetenschap ben ik toch tot niets beters kunnen geraken, dan waartoe Torn kwam, die de woorden der Heilige Schrift leerde spellen en het komt mij voor, dat hij den Bijbel beter begreep dan ik.

Vroeger, toen ik voornamelijk mijn aandacht wijdde aan de wijsbegeerte, kende ik aan het Protestantisme alleen de verdienste toe, dat het de vrijheid van onderzoek in eere gebracht heeft.

Tegenwoordig, op mijn meer gevorderden leeftijd, nu de wijsgeer schipbreuk geleden heeft en zich vasthoudt aan den Bijbel, waardeer ik het Protestantisme, omdat het den Bijbel ontdekt en verspreid heeft.

*) Heyne, beroemd dichter en schrijver, geb. 13 Dec. 1797 te Dusseldorf, overl. 17 Febr. 1856 te Parijs, was een geboren Jood, ging later tot het christendom over, zonder blijkbaar het ware christendom te kennen en leidde een avontuurlijk leven. Er bestaan vele dichterlijke werken van hem. N. v. B.

Uit de gemeenten.

AMSTERDAM. Met blijdschap en dankbaarheid aan den Heer, mogen wij melding maken van het feit, dat br. B. Planting te Groningen het beroep, dat onze Gemeente in combinatie met

de Gemeente te Haarlem op hem uitbracht, heeft aangenomen.

De Heer stelle zijn besluit voor beide Gemeenten tot rijken zegen.

Toen bovenstaand berichtje de vorige week ter drukkerij aankwam, was er reeds een bericht van denzelfden aard gezet, daarom bleef dit liggen. De inzender wenschte het echter nu nog geplaatst te zien. ADM.

STADSKANAAL. Mochten we de vorige maand een echtpaar, hetwelk reeds langen tijd onder de prediking opging, zien afdalen in het watergraf, l.l. Zondag legde een jongeling, lid onzer Chr. Jongel.ver., in den Doop de groote belijdenis af, dat het oude was voorbijgegaan en het alles nieuw was geworden in zijn hart en leven.

Aan de hand van het bekende Schriftwoord: „Wie geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden“, werd het schriftuurlijke van den Doop der geloovigen bepleit, terwijl Mej. Weenink uit Amsterdam door schoone solo's het genot van deze samenkomst verhoogde.

Onze stille bede is, dat de wandel der nieuwgedoopten het sprekendst „Amen“ mag zijn op de hooge belijdenis, door hen in deze heilige daad afgelegd!

Onze gebeden vergezellen den arbeid van al onze Gemeenten!

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van W. D., Chicago 1 Dollar van J. S., M. de J. en R. de J. te Stavoren elk f 0,45; van C. B., Midsland, Terschelling f 1.80. N. v. BEEK.

LIEFDEGAVEN.

Voor de Zending.

Van br. C. B. te Midsland, Terschelling, f 3,20.
Nieuwe-Pekela. E. H. DE GROOT.

OP ONZE BEDE OM HULP.

Dankbaar ontvangen van br. W. D. Chicago 1 Dollar; van Zr. R. S. te H. f 2.

's-Gravenhage, De Bouw-Commissie.
Adres: J. STREEDER,
Ravensteinstr. 307.

Bladvulling.

Houd vast.

Strijd of arbeid, lust of last,
Wat u hier ook wordt gegeven,
In den drang van 't woelig leven,
Houd des Heeren hand maar vast!
Trekke ook de aarde uw ziel ter neer,
Aan d i e hand verheft ge u weer.

Zie, de parelvisscher daalt
In de zee langs rots en klippen,
Maar laat nooit de lijn ontglippen,
Die hem weer naar boven haalt;
Duikend in den oceaan
Weet hij: — 't leven hangt er aan! —
C. W. v. D. POT.

Heb goeden moed.

Heb goeden moed, wees onversaagd,
Als zorg u aan het harte knaagt.
Werp al uw zorgen op uw God,
Stel veilig in Zijn hand uw lot.

Heb goeden moed, wees onversaagd,
Ook als uw hart u luid verklaagt.
God is nog grooter dan uw hart,
Hij heelt de diepste zondensmart.

Ons Depot.

Voorhanden:

1. **Nieuwe Hollandsche Tractaten met fraaie plaatjes.** Prijs per 100 f 3.00, per 500 f 1.25, per 1000 f 2.00.
2. **Pieter laat los** (nieuw). Prijs per 100 f 0.35.
3. **Spurgeon over den H. Doop.** Nieuw Tractaat. Prijs per 100 f 3.00, per 1000 f 2.50
4. **Ziet voor u wat gij doen zult.** (Kermistractaat). Prijs per 100 f 0.25, 500 en meer f 0.20 per 100.
5. **Feest in Babel** (Kermistractaat) Prijs zie no. 4.
6. **Sabbats- of Zondagsviering, een Bijbelsch onderzoek,** door B. PLANTING. Prijs 10 cent.
7. **De wonderlijke gebeurtenis.** (3e druk) prijs 5 cent. Een leerzaam gesprek tusschen vader en zoon over den doop).
8. **Niet om te twisten, maar uit gewetensdwang.** DE KINDERDOOP, beschouwd in het licht van de H. Schrift en de Kerkgeschiedenis, door wijlen J. SCHOEMAKER. Prijs f 0.20. (Een uitnemend boekje voor ieder, die de bijbelleer aangaande den Doop op alle punten wenscht te onderzoeken.)
9. **De oorsprong van den Kinderdoop.** Prijs 5 cent, 25 ex. en meer 3 cent. (Dit is een uittreksel uit bovengenoemd boekje van SCHOEMAKER).
10. **De doop volgens de H. Schrift,** (tractaat) per 100 ex. 80 cent.
11. **De Generaliteit van het beginsel der Gedoopte Christenen, door N. van BEEK,** prijs per stuk 3 cent, per 25 ex. 60 cent.
12. **Doe iets voor Jezus!** Prijs $7\frac{1}{2}$ cent, 25 ex. à 5 ct. (Dit boekje moet elk Christen lezen; 't bepaalt hem bij zijn roeping).
13. **Het Mormonisme ontmaskerd,** eene lezing door C. Mensink. Prijs 1 ex. 5 ct., 25 ex. en meer 3 ct.
14. **Bewijs van Lidmaatschap,** 100 stuks f 1.50. (Af te geven aan reizende of verhuizende gemeenteleden.)
15. **Statuten der Unie,** prijs 5 cent.
16. **Besluiten en moties der Algem. Verg.,** behooren bij ieder lid der Unie bekend te zijn. Prijs per ex. 3 ct., 25 ex. 60 cent.
17. **Waarom zou ik mij laten doopen?** Nieuw Tractaat van 8 pagina's, door F. B. MEIJER, Londen. Prijs per 100 ex. f 1.00.

Porto's voor verzending worden in rekening gebracht.

't Is bij bestelling voldoende op den strook van den postwissel de hier aangegeven nummers te schrijven.

Onze Gemeenten krijgen op alles 30 procent korting.

Bestellingen moeten geschieden bij:

K. KUIPERS, Haulerwijk.

Heden ontsliep, na een langdurig lijden, op 20 jarigen leeftijd, biddende tot haar Heiland, Dien zij in haar krankheid had leeren liefhebben, onze geliefde Dochter, Zuster en Behuwdzuster,

TRIJNTJE VISSER.

Mede namens verdere Familie,

WED. J. VISSER—SUIERVELD.

Rotterdam, 23 Sept. 1911.
Breedestraat N⁰. 47*a*.

No. 1276. VRIJDAG 13 October 1911. 30ste Jaargang.

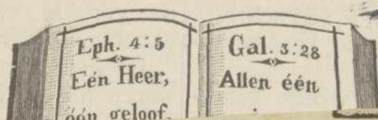
De Christen,

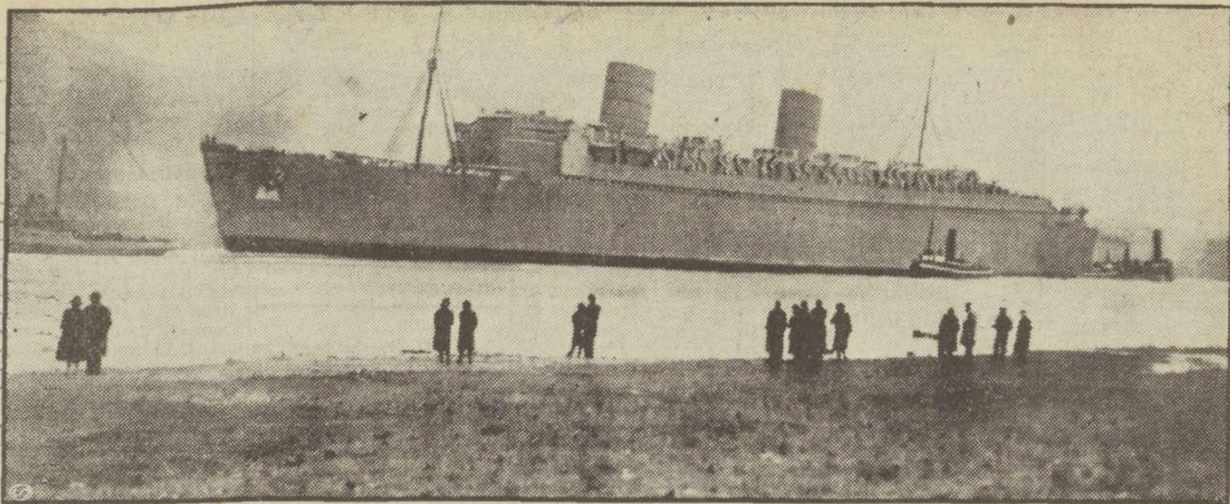
ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van

N. v. ... P. PLANTING.

Verschijnt wekelijks.

HET GROOTSTE SCHIP TER WERELD, DE „QUEEN ELIZABETH" arriveerde, na een streng geheim gehouden reis, te New York. De eerst thans voor publicatie vrijgegeven foto van het vertrek van het grijs geschilderde schip van de Clyde.

Dit i...
en een ...
De Naam des Heeren beteekent: zijn den menschen geopenbaard Wezen. Overal waar God met de schepping, en bijzonder met het menschelijk geslacht in aanraking komt, en het allerbijzonderst in zijn gemeenschap met zijn volk of kinderen, is die Naam, als de openbaring van Gods Wezen, de uitdrukking van zijn karakter. Als we dus spreken van den Naam des Heeren, denken we aan zijne Goddelijke tegenwoordigheid, en aan zijne indrukwekkende Majesteit. Vandaar uitdrukkingen in het Oude Testament, als b.v.: „Mijn Naam vertellen" (roemen) (Ex. 9 : 16). „Mijns Naams gedachtenis stichten" (Ex. 20 : 24); „Mijn Naam in 't binnenste van hem" (Ex 23 : 21). Voorts uit-

...drige eerbied, welke den mensch tegenover het wezen Gods betamelijk is? En hoe gebrekkig vertoont zich dat nog onder de kinderen Gods! Als Jesaja de serafs voor den troon Gods hun „heilig, heilig, heilig is de Heer der heirscharen" hoort uitroepen, dan staat hij als verpletterd en roept: „Wee mij, ik verga! dewijl ik een man van onreine lippen ben".

In onzen tijd van wulpschheid, roekeloosheid en goddeloosheid wordt er zoo zeer weinig eerbied aangetroffen voor de heiligheid Gods, ook zelfs onder de belijders van 's Heeren naam!

En waar de Heer nu bij het aanwijzen van gebeds-

Heden ontsliep, na een langdurig lijden, op 20 jarigen leeftijd, biddende tot haar Heiland, Dien zij in haar krankheid had leeren liefhebben, onze geliefde Dochter, Zuster en Behuwdzuster,

TRIJNTJE VISSER.

Mede namens verdere Familie,

WED. J. VISSER—SUIERVELD.

⁎ 9 October a.s. verschijnt:

Waarom uitgetreden?

Een woord, in het bijzonder tot de Hervormden in Neder-

...N.V ... 59½
...ks MenZf 380 375 L
...l. St. Meel 109¼ 108½
...l.Beton Mij 220 221
...l.C.W.pl. A 261½ 261½
Kunstz. Ind 37 37½
...ne & Co. 61¼ 63½ GB
...ndor Aann 236 236
...bRijt Beyn 58½ 58½
...R Beyn pr 88 88
...Grofsm. 90 91
...Hoogov St. 53 53
...Pap. fabr 101½ 101
...N. Zoutind. 430 430 L
...Tapijtf. A 63¼ 64 GL
...vBrUn CvA 92¼ 92⅛
...6% cp100A 100¼ 100¼
...6% cp1000A 95¾ 95½
...empf Melkt 127¼ 126
...eelf. N.B. A 213¼ 211½ GB
...-Ind. Portl 102¾ 102¾
...fb. Bronsw. 152 150
...B VerdLev 40 40¼
Gist en Sp 320 321
GistSp. CvA 323 323
...ed. Sch.t. M 80¾ 81⅝ GB
...ed. Schb Am 23.50 23.50
...Stf. Muinck 136 135½
...ijma Kz. Sp 104 106 GB
...il. GBC afg 111 112
...il. GB afg 114 114
...ilGBpr afg 113 114
...inev. RestB 30.— 28.—
...ottDroogd A 224½ 224½
...ottDroogdcA 226 226
...uttens Bier 115½ 115

A.N.I.E.M. ...
ANIEM NbvA 214 213½
Ned.-I. Gas M 210¼ 210
Ned.-I. G. Nb 210¼ 210
NIGas 100cvA 216¼ 216
Twe-t CStElS 158 156

Buitenland.

Am. Tel. Tr.K 134 134½
Am. Hope & C 134 134½
Am. Waterw 7⅛ 7
CitServpr 5-10 42⅞ 44 GB
Com. Ed. CA 25⅛ 25⅛
ConEdison CA 25¼ 25½
Emp Gas Fuel 47½ 47
MiddWC CvA 6¼ 6¼ B
PacPServ 5-10 4⅞ 4⅞
PacPServ. 10p 14½ 14½
United Corp 1 11/16 1 11/16

HANDELS-ONDERN.

Borneo SumH 146 147½
BornS. H.CvA 148 149
Cur. H. Mij A 65 64 L
Eur.-Az. HMij 108 108
Hagem. Co. A 93¾ 93
HMij. Guntzel 86½ 87 GB
H.v.Reiss& Co 41 41
Int. Cr.&H. C. 160 160½
Int. Cr&HCvA 163 164
LindeT Stokv 167¾ 167
LindeTS. CvA 169 169
Mol. Hand.-V. 62⅛ 62½
Ned. Wol Mij 50½ 50
NwAfrHand A 11½ 11½
Tels & Co. prA 74 75 GB
Zel.El. & Tech 20¾ 21

Deli-Bat. Mij 124 ...
Deli-Mij. CvA 179¾ 179½
Ngoepit LdM 175 178 GB
Senembah Mij 135 132
Temoeloes Mij 185 186

THEE-ONDERN.

Amst. Thee 63¾ 63¾ GL
Balapoelang 262½ 263
Banjoewangi 18 17⅝
Banjoewang p 64¼ 64¼ GB
Malabar Thee 256½ 256¼ GL
Maswati 151 151
Pangheotan 117½ 117½
Pas Kananga 108 108¼
Pasir Karet 89 75 B
Rongga Ldb 189½ 189
Sedep Cult M 342 342
Tc..ga Pat. 108 107½
Tjirangon 94½ 94 GB
Tjisampora 104½ 104¼ GB
Tjitamboer 25 24
West-Java 67½ 67¾ GB

DIV. CULT. ONDERN.

Bagelen Th.K 143 140
Insul. Cult. S. 68 68
Kali-Tello A 167 168¼
Koerintji Cult 76½ 76¾
MijOnd in Ind 45½ 45½
Pasir Malang 280 285 B
Pengadjaran 61 61½
Pondok-G 300 101 101½
Preanger Reg 121 122
Soemb Moedj. 44¾ 44¾

Madoeras prA ... ...
Modjokerto 2⅝ 2⅝
Modjokerto pr 9¼ 9
Oost-Java 2⅝ 2⅝
Oost-Java Bev 8¾ 9
Probolingo 5⅛ 5¼
Samar. Joana 7⅝ 7⅝
Semar. Cher. 14 14 B
Serajoedal 10⅛ 10⅛

CLAIMS. STOCKDIV. ENZ.

BrBembS mkv 14.— 14.30 GB
GemEig Warr 4.40 4.40
KNPetr. Warr 56.— 52.50
KNSMAmbew 40.20 40.70

Genat. Duitsche fondsen

Met Kettingverklaring.

D. Gr.b. 44 6 9 9¼
Wintersh. 6½ 15⅝ 15¼

Met Certif. voor Coupon-, resp. Dividendbladen.

Beieren Vr 6½ 11⅛ 11⅛
Bremen 25 v6 12¼ 12
Bremen 25 v5 12¼ 12
Pruisen '27 6 11¾ 11 13/16
Berlijn '25 6½ 13 12¾
Dresden '25 7 12½ 12¾
Keulen '25 6½ 12 12⅛

SocVacOilCvA 9½ 9 7/16
Spiegel ICvA 8⅛ 8⅛
SterlingP CvA 60¾ 61
Studeb. C.v.A 8⅝ 8 11/16 ¼
SubNigel C2A 143. 143.—
SubNigelC10A 700. 700.—
Texas C. CvA 34⅞ 34⅞
Thomps. PrA 12½ 12¾
Wrigley C10A 64 63¾

Depotfractiebewijzen.

AlgN.A. Depfr 395.— 395.—
AlgNedBel. D 400.— 405.—
A. B. 1-500 A 205.— 205.—
Am.B 5-500 A 1021.— 21.—
Am. Bel 1-100 520.— 520.—
Am. Bel 2-100 1040.— 40.—
Bison W 2-100 524.— 26.—
Bison W 1-100 1048.— 52.—
Can CA1 mkv 375.— 375.—
Cumpr. 1 mkv 262.— 263.—
Omnium 1e fr 359.— 360.—
Omnium 5 fr. 1785.— 1785
Omnium s. A 287.— 287.—
Omnium s. B 284.— 284.—
Unipr.C. mkv 312.— 315.—
ZAfrOnd 100A 700.— 700.—
ZAfr. PrA 1D 170.— 169.—

Voor obligaties enz. koers 1.30—2.30.
Voor aandeelen enz. 1e koers 1.30—2.00, 2e koers 2.00—2.45.

K.

EN in

n., De

op is.

ED,

J. H. Besselaar Jr. „ONZE VADER".
J. H. Besselaar Jr. „PELGRIMSLIED EN LOFZANG".
J. C. Anderson. „UIT DIEPTEN VAN ELLENDE" (Ps. 130).
J. C. Anderson. „GOD HEB IK LIEF" (Ps. 116).

Alle voor Zang en Orgel of Piano.

☛ **Prijs per No. 25 cent.** ☚

Alom verkrijgbaar alsook bij den Uitgever:

JOH. DE HEER, ROTTERDAM.

Den Haag, Paul Krugerlaan, 2 Amsterdam, Nieuwendijk 8, Utrecht, Voetiusstraat 1. Arnhem, Steenstraat 75. Leeuwarden, Nieuwe Stad G 74.

... Watten, 1 Molton Deken, Bed en Peluw-Overtrek met mooie sluiting en 2 Matrassen voor **f 32.—**
Veel betere kwal. f 39.—, Iets extra f 49,—, Prima f 60,— en Prima No. I f 72,50.
Met **Kapok** gevuld en dezelfde toebehooren **f 26.—, f 32.— en f 36.—**
Een bijpassend IJzeren **Ledikant** f 6.50, zeer zwaar f 7.50.
Een solied 2-pers. **Houten Ledikant**, kleur Noten of Pitch-Pine, met een 1e kwal. **Spiraalveeren-gezondheidsmatras** met tegendrukveeren, een 1e kwaliteit **Kapok Matras, Peluw** en **2 Kussens**, een **Wollen** fantasie, een prima **Gewatteerde Deken** en een **Matrasbeschermer** voor **f 69.50.** Niet te verwarren bij de goedkoope soorten, die wij ook kunnen leveren.

BEDDELAKENS en SLOOPEN.

Prima Graslinnen **Lakens** 160 c.M. breed f 1.50. Dito **Congo-Linnen** f 1.25.
Zeer fijne kwaliteit **SLOOPEN** f 3.30. Goedkoope soorten f 2.70 per 6 stuks.
Ondoordringbaar dubbel **Gutta-percha Linnen** f 2.— per vierk. Meter.
Windkussens f 5.—, f 6.—, f 6.75 en f 7.50.

Rijke keuze Wiegen, Kinderstoelen, Luiermandartikelen, Matrassen enz.

Vraagt Geïll. Prijscourant.

R. D. A. v. d. WOUDE, Zwartsluis, No. 138-142.

(Interc. Telefoon No. 4.)

No. 1276. VRIJDAG 13 October 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post ƒ 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

Niet meer ik. . . .

„Niet meer *ik* leef, maar Christus leeft in mij!"
Dit heerlijk woord kan 'k nooit te dikwijls hooren.
Ben ik niet zelf in Christus weêrgeboren?
En 'k leef nu als een koningskind zoo blij!

„Niet meer *ik* leef, maar Christus leeft in mij!"
Een ander schepsel ben ik dan vóór dezen.
Voor niets ter wereld wil ik weêr de oude wezen:
In Christus ben 'k gebonden — en dus *vrij!*

„Niet meer *ik* leef, maar Christus leeft in mij!"
Onpeilbre diepte van genade en zegen!
Mijn blijde ziel getuigt het allerwegen:
„*Ik?* — *ik* ben dood, — maar Christus leeft in mij!"

24 Maart '11. N. v. K.

Het gebed des Heeren.

2

Uw Naam worde geheiligd.

Dit is de eerste bede. Dit moet bovenaan staan en een eerste plaats in het hart des bidders innemen. De Naam des Heeren beteekent: zijn den menschen geopenbaard Wezen. Overal waar God met de schepping, en bijzonder met het menschelijk geslacht in aanraking komt, en het allerbijzonderst in zijn gemeenschap met zijn volk of kinderen, is die Naam, als de openbaring van Gods Wezen, de uitdrukking van zijn karakter. Als we dus spreken van den Naam des Heeren, denken we aan zijne Goddelijke tegenwoordigheid, en aan zijne indrukwekkende Majesteit. Vandaar uitdrukkingen in het Oude Testament, als b.v.: „Mijn Naam vertellen" (roemen) (Ex. 9 : 16). „Mijns Naams gedachtenis stichten" (Ex. 20 : 24); „Mijn Naam in 't binnenste van hem" (Ex 23 : 21). Voorts uitspraken als: „den Naam lasteren", en: „als hij den Naam gelasterd zal hebben, zal hij gedood worden" (Liv. 24 : 11 en 16).

Wij, Nieuw Testamentische geloovigen, zien den Naam uitgedrukt in den persoon van Jezus, Gods Zoon.

Kort genomen zouden we wellicht bovenstaande woorden kunnen vertolken door te zeggen: Uwe tegenwoordigheid worde geheiligd. Dan hebben we althans wat genoemd, wat ons bij 't bidden tot ontzag en diepen eerbied dringt.

Doch waar nu in het hart des bidders die begeerte, dat 's Heeren naam geheiligd worde, aanwezig is, dan blijkt daaruit ook de gezonde verhouding van het hart tot God. Dan neemt de mensch de juiste plaats tegenover God in, dan is er zelfvernedering voor Gods aangezicht. Alle macht en heerlijkheid, die zoo vaak in de dingen en in persoonlijkheden des stofs gezien worden, zinken dan als in het stof weg, en wordt de heerlijkheid Gods gezien.

„Heiligen" beteekent uitzonderen van en boven al het andere, wat ook maar grootsch en verhevens kan gedacht worden. Daar heet het:

„O, God, niets gaat uw roem te boven!"

Immers dat is het, wat het allermeest gemist wordt in deze goddelooze wereld. Waar merkt men de nedrige eerbied, welke den mensch tegenover het wezen Gods betamelijk is? En hoe gebrekkig vertoont zich dat nog onder de kinderen Gods! Als Jesaja de serafs voor den troon Gods hun „heilig, heilig, heilig is de Heer der heirscharen" hoort uitroepen, dan staat hij als verpletterd en roept: „Wee mij, ik verga! dewijl ik een man van onreine lippen ben".

In onzen tijd van wulpschheid, roekeloosheid en goddeloosheid wordt er zoo zeer weinig eerbied aangetroffen voor de heiligheid Gods, ook zelfs onder de belijders van 's Heeren naam!

En waar de Heer nu bij het aanwijzen van gebeds-

orde, vooraan plaatst: „Uw Naam worde geheiligd", Vader, daar laat hij duidelijk uitkomen, wat het belangrijkste, het hoogste en meest noodige is, dat we hebben te begeeren. Wanneer dat het eerste is, wat uit ons hart en uit onzen mond, als begeerte uitgaat, dan is onze begeerte rein, en zijn we vatbaar voor zegeningen, die we verder kunnen afbidden. Dan heiligen wij den Naam des Heeren, niet slechts in onze woorden en gebeden, maar ook in ons leven. Als geloovigen een onheiligen, wereldschen of huichelachtigen wandel hebben, dan wordt de heiligheid Gods aangetast en den Naam des Heeren wordt in de wereld om hunnentwille gelasterd. 't Is dan hetzelfde als met het ontrouwe Israël, van wie Paulus in Rom. 2 : 24 schrijft: „want om uwentwille wordt de Naam van God gelasterd onder de heidenen.

Daarentegen als de bede: „Uw Naam worde geheiligd" in ons hart en op onze lippen is; dan is ons gebed in overeenstemming met den Heiligen Geest, die ook voor ons bid, met onuitsprekelijk verzuchtingen; dan vindt ons gebed zeker verhooring, en ons geheele leven zal er door geheiligd en Gode gewijd worden. Ja, ook al onze arbeid voor het koninkrijk Gods krijgt er wijding en beteekenis door. Zoekende in alle bedrijven de heiliging van den Naam des Vaders, worden we niet alleen voor onheilige dingen bewaard, maar zullen door ons voorbeeld ook heiligend werken op anderen. Er is ook op gemeentelijk gebied menige mislukking, omdat zaken doen en partij-ijver meer drijft en dringt, dan de heiliging van den Naam des Heeren. Ook een beslist optreden, met heilige verontwaardiging, tegen de zonde en alle onheiligheid, in het persoonlijk en gemeentelijk leven, is alleen denkbaar als de heiliging van den Naam des Vaders de sterkste drijfveer is. Die drijfveer moet het zijn, die aanspoort tot tucht in ons persoonlijk en familieleven, en in het heiligdom der Gemeente des Heeren.

Het was een zeer onheilige, Godonteerende trek in het leven van den Priester Eli, dat hij, bekend als hij was met de goddelooze handelingen zijner zonen in het heiligdom des Heeren, hen daarover niet eens zuur aangezien had (1 Sam. 3 : 13). Het was eveneens een onheilige toegeefelijkheid in de Gemeente te Korinthe, dat zij de zonde in haar midden, niet ernstig bestrafte en de tucht niet toepaste. Daardoor wordt niet alleen de Gemeente en het Evangelie, maar ook de Naam des Heeren eene aanfluiting in de wereld.

't Was een groot voorrecht, dat God in het midden van Israël wilde wonen; 't is eveneens een grootsche gedachte, dat onze verheerlijkte Heiland zegt: „Waar twee of drie in mijn Naam vergaderd zijn, ben Ik in het midden van hen; maar dat maakt dan ook die plaats van samenzijn tot heilig land, tot een huis des gebeds, waar de geheiligden des Heeren dan bidden: „Vader, God Uw Naam worde geheiligd".

N. v. B.

Wie op een goede daad trotsch is, toont daardoor, dat goede daden niet tot zijne gewoonte behooren.

Lange preeken zijn niet uit God.

Hoe het Nieuwe Testament in Korea gebruikt wordt.

Daarover geeft de agent van het Amerikaansche Bijbelgenootschap, de zendeling H. Loomis, het volgende bericht.

Tot in het jaar 1881 was de invoering van een Bijbel in Korea met levensgevaar verbonden. In dien tijd woonde in het koninklijk paleis te Seoul een groot geleerde en schrijver, Rijntei genaamd. Hij was een heiden en haatte het christendom, maar juist hij moest de vertaler van het Nieuwe Testament in het Koreaansch worden.

In het jaar 1881 zond de keizer een zijner ambtenaren, die een boezemvriend van Rijntei was, naar Japan, om daar een nieuw landbouwsysteem te bestudeeren. Het geval wilde dat hij in Japan naar een christen, Thuda geheeten, verwezen werd. In de kamer waar de beide mannen den landbouw bespraken, bemerkte de Koreaan een boekrol aan den wand, waarin de Bergrede stond. Thuda vroeg hem of hij de rol wilde medenemen naar Korea, maar deze wees het af op grond dat zulks hem het hoofd zou kosten. Hij las echter de boekrol, waarvan de inhoud hem zeer trof. Zoo kwamen de denkbeelden die de rol bevatte toch naar Korea — in het hoofd van den ambtenaar. Deze vertrouwde op zekeren dag zijn geheim aan den hofgeschiedschrijver Rijntei, zijn vriend, toe. Ontsteld luisterde deze in het eerst naar het verhaal van zijnen vriend, maar langzamerhand werd hij aandachtiger, tot eindelijk de wensch in hem opkwam om zelf het boek te leeren kennen. Doch hoe zou dat kunnen in een land waar de doodstraf op het bezit van een Bijbel stond? De gelegenheid daartoe zou hem echter spoediger aangeboden worden dan hij dacht. Er kwam namelijk een verzoek aan den keizer van Korea, om een professor in de Koreaansche taal aan de keizerlijke universiteit in Tokio. Rijnstei werd daartoe gekozen en hij nam de benoeming met blijdschap aan. Nauwelijks was hij in Japan aangekomen of hij zocht den heer Thuda op en ontving van hem een chineeschen Bijbel en in den predikant van Thuda een leeraar, die bereid was tot zijne hulp. Het duurde niet lang of hij sloot zich bij het christendom aan, 't welk een groot opzien verwekte. Ook de heer Loomis vernam van hem en engageerde hem voor het Amerikaansch Bijbelgenootschap om het Nieuwe Testament in het Koreaansch te vertalen. In het jaar 1884 werd het evangelie van Markus in het Koreaansch gedrukt. Zoo werd het mogelijk om Korea, toen het voor het Evangelie geopend werd, zoo snel met Heilige-Schriften te voorzien.

Uit „Der Wahrheitzeuge".

Bij het bovenstaande verhaal past goed het volgende rapport van een Bijbelcolporteur, die thans in Korea werkt. Deze in een herberg zijnde, trof daar een bejaarden Koreaan aan, wien hij een Nieuw Testament aanbood. Deze toonde zich zeer verblijd, maar tot zijn

spijt kon hij het boek nu niet medenemen. De colporteur moest het ditmaal maar weer op tafel leggen. Op een andermaal zou hij het gaarne ontvangen. Eenigen tijd later ontmoette de colporteur hem weder en bood hem opnieuw het boek aan. Hij toonde zich zeer verblijd, dat de colporteur zich zijner herinnerde, maar moest tot zijn spijt verklaren, dat het hem ook ditmaal niet goed uitkwam om het boek mede te nemen. De colporteur vond deze beleefde, maar vermomde weigering vreemd en deed er onderzoek naar, wat hiervan de oorzaak mocht zijn. Toen werd hem verteld, dat er onder de Koreanen aldaar een sprookje liep, dat er een machtige geest in het boek zat, die ieder, die het boek terhand nam, aangreep en hem dwong om Christen te worden. Al getuigde dit sprookje van het bijgeloof, dat onder de Oostersche volken heerscht, er lag toch eene gezegende waarheid in, zooals wij in het bovenstaande gezien hebben. F.

Nieuwe uitgaven.

Bij den uitgever-Boekhandelaar van Beek te Stadskanaal verscheen: „W a a r o m u i t g e t r e d e n ? Een woord in het bijzonder tot de Hervormden in Nederland, bij het nederleggen van mijn ambt, als dienaar des Woords te Stadskanaal, door W. C. Mense."

Dit geschriftje zal velen in den lande verbaasd doen staan, en zal zeker zeer verschillende gevoelens opwekken; sommigen zullen er door geprikkeld, anderen gestreeld worden.

Het verkondigt ten deele geheel nieuwe dingen, maar die zich aan oude schakelen. Sedert het jaar 1845, toen de eerste Herv. Predikant, Dr Feisser tot de gedoopte christenen (Baptisten) overging, is het niet meer gebeurd, dat een Predikant uit de Hervormde of uit andere kerken, tot de Baptisten overkwam, en nu, voor buitenstaanden plotseling, komt Ds. Mense de Baptisten verrassen met zijn getuigenis en beslissing aangaande de beginselen der Baptisten, die hij, na veel innerlijken strijd en veel gebed heeft aanvaard, en practisch wenscht uit te leven!

Velen in den lande, vooral onder de Hervormden zullen zich over den, in hun oog, roekeloozen stap van Ds. M. verwonderen, ja sommigen zullen zich ergeren.

Wij bezien de zaak van een anderen kant en verwonderen ons, dat er niet meer geloovige Predikanten en kerkleden, die toch den Bijbel lezen en onderzoeken, tot hetzelfde besluit komen, als waartoe Br. Mense nu gekomen is.

Bij het ter hand nemen en lezen van deze brochure weten we niet wat we het meest moeten bewonderen. De genade en geloofssterking welke onzen broeder en zijne echtgenoote gegeven is, om tot zulk eene gehoorzame beslissing te komen of het waardige, kalme en heldere getuigenis en eene verklaring, die uit dit boekske spreekt. Waar de schrijver melding maakt van den innerlijken strijd en de worsteling met God in de binnenkamer, ja dan voelt men mee de klopping van het hart!

Een ieder lezer dan, die zelf ook van innerlijken strijd afweet, zal in zich, of hoorbaar, fluisteren: We begrijpen U, Broeder!

Zulk een getuigenis als dit kan niet nalaten indruk te maken en te spreken tot de conscientiën van geloovigen. Daarom behooren onze gemeenten er voor te zorgen, dat het bij duizenden over ons land verspreid worde en dat alle bij de leden bekende geloovigen een exemplaar der brochure in handen krijgen.

De prijs is billijk.

Het wordt uit den inhoud dezer brochure, vooral door de verklaring van die eigenlijke beteekenis en waarde des doops, in verband met de leer der Herv. Kerk, weder kennelijk hoe juist de bewering is, die we wellicht honderde malen uitspraken of schreven, dat wij, Baptisten toch eigenlijk in den geest en op de lijn der Hervorming zijn, en praktisch uitleven, dat, wat in den grondslag der Hervorming bedoeld is.

We veroorloven ons ook een weinig critiek. Eerstens op den titel, waar het o.a. in heet: „Bij het neerleggen van mijn ambt a l s d i e n a a r des Woords." Neen, dat ambt wordt *niet* neergelegd, dat kan het voornemen van onzen broeder niet zijn, wiens lust het is alom het Woord Gods te verkondigen! Wij meenen alzoo, dat het heeten moest in plaats van „dienaar des Woords" dienaar der Hervormde Kerk.

Verder blz. 13 zegt de schrijver: „Waar is, dat noch de vóór-, noch de tegenstanders van den kinderdoop zich op deze gezinnen ter verdediging van hun gevoelen kunnen beroepen."

En op blz. 14 echter beroept hij er zich, onder de punten *a.—e.*, wel op. Onzes inziens dit laatste terecht.

Dan nog het herhaald gebruik van den naam „Sacrament" voor Doop en Avondmaal. Dit klinkt ons, Baptisten, wat vreemd. Die beteiling, ofschoon ook wel eens door Baptisten gebruikt, is niet schriftuurlijk en heeft een bedenkelijke zijde. De benaming Sacrament schijnt afgeleid van het Latijnsche woord sacrificium is offerhande, offer, doet dus denken aan het misoffer in de Roomsche kerk. Sacrament voor Doop en Avondmaal gebruikt, is dan ook eerst in zwang gekomen, toen men tegen het einde der 2e eeuw een geheime of bovennatuurlijke kracht aan den Doop ging toekennen. Men beschouwde den Doop als een volkomen reiniging der ziel. De nieuwbekeerde klom uit het water van den Doop op in een toestand van volmaakte onschuld. De duif — de Heilige Geest — zweefde voortdurend over de doopvont en heiligde de wateren tot de geheimzinnige afwassching van al de zonden des vorigen levens. Indien de ziel later niet meer bevlekt werd, ging zij opeens naar de gewesten van reinheid en zegen, d. w. z. het hart was gereinigd, het verstand was verlicht, de geest met onsterfelijkheid bekleed. Vandaar ook, vooral op het voorbeeld van Constantijn de Groote, velen, die den Doop wilden uitstellen tot aan het einde huns levens, om dan minder in gevaar te zijn, weer bevlekt te worden.

Ieder ernstig Christen zal dit nu wel als dwaling en als gevaarlijk beschouwen.

Wij achten dus beter de qualificatie „Sacrament" niet te gebruiken.

Spreke dit, tevens net uitgevoerd, boekje tot vele

harten onzer geloovige Nederlanders en worde het voor duizenden ten zegen!

N. v. B.

De uitgever Bredée, Rotterdam, liet weder zijn „Reisboekje“ verschijnen (Winterdienst 1911—'12). 't Verschijnt weer in vestzak-formaat, maar hoe klein ook, toch zeer duidelijk. 't Ziet er netjes uit in linnen omslagje.

De uitgever J. N. Voorhoeve te 's Gravenhage geeft uit en biedt aan een brochure, getiteld: „Het werk van Christus v ó ó r en het werk des Heiligen Geestes i n ons, open brief aan eene vriendin, door de dochter van den bekenden rechtsgeleerde Philip Mauro.

Deze brief is vertaald door Nellie van Kol en de uitgever zelf voegde er een „naschrift“ aan toe.

Dat de inhoud van den brief niet geheel aan onze verwachting voldeed bij het lezen, kan voor een deel hieraan liggen, dat er veelal dingen en beginselen in behandeld worden, die onder ons reeds lang volkomene zekerheid hebben. Vooral het eerste gedeelte des briefs, waar het gaat tegen het ziekelijk g e v o e l s-christendom en pleit vóór een gezond g e l o o f s-christendom, is belangrijk. Zich bewust te zijn alles in Christus' persoon en werk vóór ons en tot ons behoud te hebben en dit als een Goddelijk feit, is de hoofdgedachte der schrijfster.

Van het te behandelen tweede punt is zeer weinig terecht gekomen. Het werk des Heiligen Geestes i n o n s zou volgens de ervaring der schrijfster hoogstens bestaan in het bepaald worden bij 's Heeren geboden en een aandrang tot het doen van die geboden. Dit toch is iets, waartoe ons reeds een door de kracht der Waarheid ontwaakt geweten voert. En ofschoon we weten, dat het geloof zonder de werken dood is en het geloof volmaakt of verwezenlijkt wordt door de werken (Jakobus), nochtans behooren wij er ons toch voor te wachten, dat ons doen van 's Heeren geboden, het gehoorzamen niet in de plaats van het g e l o o f geschoven worde. Wij worden niet alleen door 't geloof gerechtvaardigd, maar ook door h e t g e l o o f g e h e i l i g d in Christus Jezus, en door den Heiligen Geest in ons wonende. Is het geloof gezond en wortelende in de openbaring des Heiligen Geestes, dan zal de vrucht zijn, dat het leven van Jezus, gepaard met de gemeenschap Zijns lijdens, in ons sterfelijk lichaam geopenbaard wordt. (Zie 2 Kor. 4 : 11, in verband met Rom. 8 : 11 en 6 : 12.)

We zeggen dus met het oog op deze brochure: dankbaar, maar niet voldaan.

En het „naschrift“ van den uitgever maakt het niet veel beter. Het begint met de opmerking, „dat nog méér dan het zoeken te gehoorzamen aan de *geboden* des Heeren, ons hart moet uitgaan naar het volbrengen van den *wil* des Heeren.“ Wij kunnen daarin niets meer zien dan een ietwat spitsvondige opmerking. Immers de *geboden* des Heeren zijn niets anders dan de o p e n b a r i n g e n van den *wil* des Heeren. Het komt ons bedenkelijk voor den wil des Heeren te willen kennen, al heet het dan ook onder ingeving en voorlichting des Heiligen Geestes, buiten de openbaring om. Door de vernieuwing des gemoeds (Rom. 12) te beproeven, welke de goede en welbehagelijke volmaakte wil van God zijn is toch niet een uitzien naar nieuwe openbaring van den wil des Heeren bedoeld, maar b e p r o e v e n van alles, wat we denken of doen, aan den in de Schriften g e o p e n b a a r d e n wil van God.

Het verder bijgebrachte van Mackentosch stemt, met andere woorden, tamelijk wel overeen met wat in den brief van mej. Mauro gezegd is.

Dan volgt een citaat uit de geschriften van wijlen H. C. Voorhoeve. De aanhef daarvan luidt: „Het werk des Heiligen Geestes in ons begint met onze ontwaking uit den slaap der zonde.“ In die richting wordt verder door geredeneerd. Die voorstelling is wel naar de Gereformeerde theologie, maar niet schriftuurlijk.

Wij behooren te onderscheiden het werk des Heiligen Geestes *aan* ons en het werk van dien Geest *in* ons. Aan ons werkt de Heilige Geest middellijk door het verkondigde Woord (zie o. m. Joh. 16 : 8—14, 1 Petr. 1 : 12.) Een eerste voorbeeld daarvan vinden we in Hand. 2, waar we leeren, dat op de prediking van Petrus, sprekende door de kracht van de volheid des Heiligen Geestes, een menigte overtuigd werd van zonde en tot de ernstige vraag kwam: „Wat zullen we doen, mannen broeders?“

In ons, dat wil zeggen in den geloovige, werkt de Heilige Geest door i n w o n i n g. „Hij zal in u zijn“, zeide de Heer (Joh. 14 : 17). Het werk des Heiligen Geestes inwendig is vertroostend, leerend, verlichtend, herscheppend of vernieuwend, sterkend en getuigend aangaande ons kindschap Gods (Rom. 8 : 16).

Voorts als de schrijver van het „naschrift“ zegt: „Er zijn namelijk twee belangrijke inzettingen of instellingen voor de geloovigen: doop en avondmaal. En het is naar de Schrift een zaak van gehoorzaamheid voor hen, zich te laten doopen; en tevens, daarna den dood des Heeren te verkondigen totdat Hij komt.“

Hiermede zijn wij, 't natuurlijk, vrijwel eens en verblijden ons, dat de schrijver ook een goede opvatting heeft betreffende de bijbelsche orde, waarin de beide genoemde instellingen behooren gedacht en behandeld te worden. In verband echter met de brochure, waarin het gaat over „gehoorzamen“ om tot vollen vrede des harten te komen, hebben we eenig bezwaar, tegen de voorstelling: zich te laten doopen en avondmaal te houden, alleen omdat de Heer het gebied, en alzoo dat gebod volbrengen ten einde meer heilig te worden en meer vrede te bekomen.

De Schrift verkondigt alleen vrede door het bloed des kruises, vrede door de gerechtigheid des geloofs, (Rom. 5 : 1.)

Doop en avondmaal zijn tast- en zichtbare getuigenissen en geschonken weldaden van den Heer, die met dankbaarheid behooren genoten te worden. Dit wordt onder ons Baptisten ook nog maar al te veel voorbijgezien. Het bevel des Heeren aangaande den doop geldt in de Schrift voor de bedienaren des Woords, de gezanten des Heeren, of ook Opzieners, Herders

en Leeraren van 's Heeren Gemeente. Zij zijn verantwoordelijk voor de uitvoering van 't bevel des Heeren. En indien alle ware dienaren des Woords getrouw en gehoorzaam waren, zouden er niet veel geloovigen gevonden worden, die zich niet volgens de Schrift lieten doopen. En aangaande het Avondmaal zegt de Apostel (gezant) Paulus: „Want ik heb van den Heer ontvangen, (is mij is bevolen) hetgeen ik ook u overgeleverd heb", enz. Dat is naar den aard der roeping.

Ondanks deze enkele op- en aanmerkingen wenschen we toch bovengenoemd boekske in veler handen en onder veler aandacht.

's-Gr. N. v B.

Op de wachtpost.

Vol, eivol was de Ned. Herv. kerk te Nieuw Stadskanaal Zondagmiddag l.l. Geen staanplaatsje zelfs was onbezet. Ja, naar veler beweren moesten honderden onverrichterzake huiswaarts keeren. 't Was dan ook een ernstige ure, die nu stond aan te breken. Ds. W. C. Mense, herder en leeraar der Herv. Gem. zou thans zijn laatste woord tot zijne gemeente spreken en hiermede tevens afscheid nemen van het Hervormd kerkgenootschap. Geen wonder dan ook, dat niet alleen zijne gemeente maar ook velen uit de omgeving waren opgekomen om dit afscheidswoord te beluisteren. Ook de Baptisten uit Stadskanaal, Nw. Pekela, Exloërmond, Groningen, enz. waren in grooten getale opgekomen. Vele nieuwsgierigen waren zeker opgekomen in de gedachte iets heel bijzonders te zullen hooren, vermoedende dat Ds. Mense een soort „chronique scandaleuse" aangaande de Herv. kerk zou openen. Dezulken werden echter bitter teleurgesteld!

Tot grondslag zijner rede nam de scheidende leeraar Hebr. 13 : 8. De onveranderlijke Heiland was het onderwerp dezer overdenking. Zoodanig had Hij zich betoond in 't verleden, zoodanig wilde Hij zich betoonen in het heden, zoodanig zou Hij zich ook betoonen in de toekomst. De trouw des Heilands in 't verleden werd geroemd, vooral waar Hij de prediking des Evangelies wilde zegenen in bekeering van zondaren, de dierbaarheid en gepastheid van Jezus Christus voor den zondaar in het heden om te kunnen leven en te sterven, werd duidelijk voorgesteld en ten slotte werden allen bevolen aan den Heiland, die dezelfde zou blijven in liefde en genade tot in alle eeuwigheid, Hij het groote vereenigingspunt, in weerwil van alles wat scheidt, voor allen, die in Hem gelooven! Duidelijk en krachtig werd de klank van de bazuin des Evangelies vernomen in deze ure van scheiding!

Na nog eenige colleges en personen, o.m. de aanwezige predikanten en evangelisten, in 't bijzonder te hebben toegesproken, maakte de scheidende predikant nog bekend, dat deze scheiding niet voor hem beteekende verwisseling van woonplaats, maar een uittreden uit de kerk, nu 16 jaar door hem gediend. Hij verliet de Ned. Herv. Kerk, om zich aan te sluiten bij de gemeenten van Baptisten, een mededeeling, die tot deze ure was bespaard, maar tot zijn smart reeds door de couranten allerwege was geboodschapt!

Een heilige ontroering greep ons aan, een gevoel van blijdschap doorstroomde onze ziel, een stille bede steeg op uit ons hart:

Och, dat men op deez' eerstelingen
Een rijken oogst van voorspoed zag!

Daarna sprak de consulent Ds. E. Weidner te Onstwedde den scheidenden br. een hartelijk woord toe. Hij uitte zijn diepe smart over de beslissing van Ds. Mense, om „de kerk der vaderen„ te verlaten. *Hij* deed dit niet, ofschoon zijn hart weende over de ellende harer organisatie! Nadat Br. Haisma, Evangelist te Vledderveen nog een woord van dank had gesproken voor 't vele door Ds. M. voor den arbeid te Vledderveen gedaan en zijn dank geuit had voor den steun, de liefde steeds van den scheidenden leeraar ondervonden, zongen we op verzoek van den consulent den scheidenden predikant de bekende zegenbede toe, vervat in Ps. 121 : 4, waarna allen, diep onder den indruk van deze plechtige ure — gevoelende dat hier iemand gesproken had, die om des gewetens wil niet anders handelen *kon* — het kerkgebouw verlieten.

K. A. v. B.

Berichten.

Namens de gemeente Apeldoorn wordt vermeld, dat Herten Woudstra alhier Gem. gecensureerd is. Wij trachten zijn adres op te sporen.

Wie hieromtrent nadere inlichtingen wenscht, kan zich wenden tot den secretaris H. Holtrichter, Chr. Geurtsweg.

„Een en ander".

's Menschen verlegenheid Gods gelegenheid. Dit Duitsch gezegde verstaan we ook in Holland wel!

We richten onze blikken naar Jaffa (het bijbelsche Joppe). Vandaar schrijft Mr. Jamal, Bijbelcolporteur: „Er is een dringend verlangen onder alle klassen der Joden, om het opkomend geslacht hun eigen, heilige taal te laten leeren, waartoe zij de taal des Bijbels als hun tektsboek gebruiken. Ieder kind, zoodra het het Hebreeuwsche alphabet geleerd heeft, begint met de H.-Schrift te leeren lezen. Geen onderwijzer laat een kind op de school toe, tenzij het een eigen Bijbel heeft. Menige arme Jood komt met zijne kinderen tot de christelijke zending en zegt, dat zij niet op de school kunnen, omdat hij voor ieder hunner geen Bijbel kan koopen, en verzoekt dan om Bijbels (O. T.) van de zending. Zoo kunnen die kinderen dan reeds indirect voorbereid worden voor het onderzoek van het Nieuwe Testament.

De Haidas te Masset. Koningin Charlotte-eilanden, hebben een belangrijke verandering ondergaan. Eens de schrik der kustbewoners van het vaste land van Noord-Amerika en het eiland Vancouver, breiden zij hun heerschappij 1000 mijlen ver, van Alaka tot Victoria, uit. Alle Indianen van het vaste land vluchten in de wouden wanneer zij het rooverschip der Haidas zagen aankomen. Dit geweldige volk is onder den invloed van het Evangelie geheel veranderd. Welk een verandering sedert 50 jaren. Thans houden zij zelf reeds hunne godsdienstoefeningen. Een koor van meer dan 20 man met een Haida-organist, met meer dan gewoon muzikaal talent, zingen nu de oude Christelijke liederen, kerstliederen etc. Een der Hoofdlieden leest dan den tekst in de Haidataal voor. Dit heeft het Evangelie uitgewerkt, dat hun door Zendeling Collison en anderen gebracht is.

De Schrift wordt vervuld. Zooals bekend is, worden er pogingen aangewend, om het vruchtbaar Mesopotamië, waar vroeger Eden lag, weer te cultiveeren. Sir W. Willecooks heeft het land bezichtigd en stelt voor het overvloedige water van den Euphraat in het dal van het oude Pison af te leiden, verder de Hiddékel te regelen en een sluis te bouwen, zoowel in den Euphraat als in den Tiger. De arbeid is reeds begonnen, en wanneer de eerste sluis gereed is, kunnen ongeveer 150 duizend Ares land bewaterd worden, waarop 1 millioen hect. tarwe en 2 millioen kilo's boomwol per jaar zou kunnen verkregen worden.

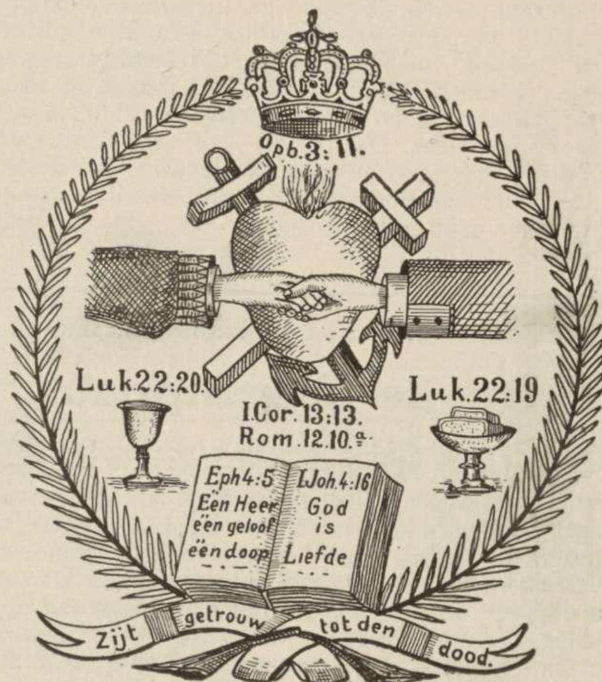
Wie op de profetie betreffende Babel acht geeft, zal in dat alles de vinger Gods opmerken. Er zullen weer handeldrijvende steden in Mesopotamië verrijzen, welks handel zich naar het Westen, waarschijnlijk over het gansche heilige land uitstrekken zal.

De rivieren van Babel.

Vele stroomen van Babilonië, waarschijnlijk eenige van die, aan welke oevers de bannelingen Israëls „zaten en weenden" (Ps. 137 : 1) waren gegraven en wel onderhouden kanalen. Dr. Hilbrecht verzekert ons dat Ezechiëls Chebar een kanaal was. Het welslagen van den landbouw hing blijkbaar van eene gaede bewatering af. In het Engelsche Lagerhuis werd er onlangs verhaald van eene Catastrophe, die eens het land Babilon verwoestte: een Heer, die uit het Oosten teruggekeerd was, verhaalde van het doorbreken van een grooten „Nimrods Dam" of dijk in de 15 eeuw. Deze dijk was in de hooge oudheid opgeworpen, werd echter door onwetende veroveraars verwaarloosd. Zoo brak hij in de 15 eeuw door. Langs dien dijk liep een breed kanaal 3-400 mijlen lang en aan deszelfs oever leefden 4-5 millioen menschen, in een vruchtbare provincie. Toen de dijk doorbrak, stroomde het water uit het kanaal over het land; en ofschoon de geschiedenis geen bijzonderheden vermelt, is het toch tamelijk zeker, dat bedoelde talrijke bevolking die door de kunstbewatering uit het kanaal van de landbouw leefden, met uitzondering van enkele duizenden, die hun weg door de woestijn vonden, of zich aan beekjes nederzetten, totaal vernietigd werd.

(Naar Das Evang.-Alianzbl.) N. v. B.

Uit de gemeenten.

SNEEK. Zondag 1 October l.l. hadden wij het voorrecht, een broeder, na gedane belijdenis, door den doop aan de gemeente te zien toegevoegd worden. Onze geachte Voorganger ontvouwde op keurige wijze de beteekenis van den doop voor de geloovigen, naar aanleiding van 1 Petr. 1 : 21 het laatste gedeelte: „De doop eene vraag van een goed geweten tot God, door de opstanding van Jezus Christus".

Met gespannen aandacht werd geluisterd, niet enkel door de leden der Gemeente, maar ook door anderen die opgekomen waren om de bediening van den doop te zien. Moge hetgeen zij hoorden en zagen, hun tot een blijvenden zegen worden, doordat zij het woord Gods mogen onderzoeken en gehoorzaam volgen. Geve de Heer dat de broeder, die gedoopt werd, tot eer Zijns Naams, zijne belijdenis door zijnen wandel moge bevestigen en hij tot een sieraad in de Gemeente wezen moge!

W. J. WIELENGA, Secretaris.

GRONINGEN. Vreugde en droefheid, verrassing en teleurstelling, ze wisselen elkander af zoo wel in het gemeentelijk als in het persoonlijk leven. Treffend werd dit de vorige week in ons midden bewaarheid.

Was er Donderdag 5 Oct. reden tot blijdschap, door dat een jonge broeder en zuster door den band des huwelijks werden verbonden, en alzoo door onzen geachten Voorganger als voor het aangezicht Gods in het midden der gemeente ingezegend, den vooravond van dezen blijden dag, den 4 Oct. was er reden tot diepe smart, door dat een jonge broeder van de zijde zijner jeugdige echtvriendin met wien hij pas vijf maanden was verbonden, werd opgeroepen om het tijdelijke met het eeuwige te verwisselen.

„Wat ik doe weet gij nu niet, maar na dezen zult gij het verstaan" Johannes 13 : 7. Deze woorden met eenigszins andere strekking door den Heiland uitgesproken, zijn ook hier van toepassing.

Een zeer plechtig oogenblik was het j.l. Maandag toen wij met vele broeders, zusters en bloedverwanten ons rondom de geopende groeve schaarden en uit den mond van onzen voor-

ganger een ernstig woord hoorden spreken, naar aanleiding van het gezegde des Heilands tot de wed. van Naïn: „Ween niet". Zeker er zijn thans redenen om te weenen. Laat uw tranen vloeien, dat uw gemoed zich daarin ontlaste. Nochthans treurt niet als degene die geen hope hebben.

Neen, het is niet moeilijk bij een groeve als deze een woord van troost te spreken. Onze jonge broeder leerde zes jaren geleden den Heiland kennen, en was sedert dien tijd een trouwe belijder. Ook op zijn ziekbed was hij nog voor velen een getuige. Zijn hoop was op Jezus. Rust zacht, lieve broeder, straks zullen wij elkander weer ontmoeten, daar boven in den Hemel". Deze woorden onder meer met overtuiging uitgesproken maakten een diepen indruk op de aanwezigen. Dat Gods Geest hiervan de nawerker zij aan de harten der hoorders.

M. MOSTERT, Secr.

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van J. M. K. te Rotterdam f 5,80.

N. van Beek.

LIEFDEGAVEN.

Voor het studiefonds.

Ontvangen van de gemeente te 's Gravenhage f 8,50.

F. J. van Meerloo, penninm.

Op onze bekende bede om hulp: ontvingen wij in veel dank door br. C. J. Louw, Kanaalstraat 5 te Scheveningen, van zr. G. L. te Calioeb (Egypte) f 10,—. De Bouwcommissie.

Adres: J. Streeder, Ravensteinstr. 307.

„MIJN HEER EN MIJN GOD!"

Mijn Heer! laat mij Uw dienstknecht zijn!
Mijn God! laat mij op U vertrouwen!
Uw dienstknecht, niet in valsen schijn,
Of naar het uiterlijk aanschouwen,
Maar naarmijns harten diepsten drang,
En tot de hoogste vreugd mijns harten;
Uw dienstknecht onder vreugd en smarten
Zij mij vertrouwen onverwrikt,
In nooden, strijden, moeiten, zorgen,
En waar mijn oog naar binnen blik,
En boezemkwaad niet blijft verborgen.
Gij zit omhoog, Gij zijt nabij;
Uw licht zal nooit verflauwen,
Mijn Heer dat ik Uw dienstknecht zij
Mijn God! laat mij op U vertrouwen.

Wij vergeten; God gedenkt
Onze daden, onze woorden,
Die wij uitten, die wij smoorden,
Wat gegriefd heeft, wat gekrenkt,
Wat ons kort slechts heeft gespeten,
Kort vervuld heeft met berouw,
Waar we al lang niet meer van weten,
Schoon „'t ons altijd heugen zou...."
God gedenkt het — wij vergeten.

N. BEETS.

Bladvulling.

MET ZORGEN BELADEN.

John Wesley wandelde eens met een vriend, die zijn hart voor hem uitstortte en hem zijn nood klaagde. Hij eindigde met de woorden: „De zorgen omringen mij als een muur, ik zie er geen gat in."

Wesley antwoordde hierop met de vraag: „Weet gij, waarom die koe daar ginds over den muur kijkt?"

„Neen," zeide de bedrukte vriend.

„Dan zal ik het u zeggen," antwoordde Wesley. „Zij kijkt over den muur, omdat zij er niet doorheen kan zien, en dat is wat gij ook doen moet. Gij hebt mij gezegd, dat zwarigheden u omringen als een muur, zie er overheen. Er staat geschreven: „Roep Mij aan in den dag der benauwdheid, ik zal er u uithelpen en gij zult Mij eeren."

Heden overleed na een smartelijk lijden, in zijn Heer en Heiland mijn innig geliefde echtgenoot

HARM MULDER,

in den ouderdom van 24 jaar.

WED. H. MULDER—
WOLTERS.

Groningen 4 October 1911.

Zoo de Heer wil en zij leven hopen onze geliefde Ouders

SEBO VUUREGGE

EN

ROELFIE DE JONGE

op den 13 Oct. e.k. hunne

25-jarige Echtverbintenis

te herdenken (Ps. 77 : 12, 13).

Ommelanderwijk Trijntje Lemain—Vuuregge.
Adam Lemain.
Amersfoort. Trouwels Vuuregge
Grietje Vuuregge.
Jan Vuuregge.
Jantje Vuuregge.
GeertruidaVuuregge
Jan Vuuregge.

(1 Sam. 7 : 12).

Barger Compascuum 1911.

No. 1277. VRIJDAG 20 October 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post ƒ 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

Zondaarsbede.

O! werp op mij een medelijdend oog,
En doe te niet mijn zonden en mijn leed
o Heiland, Vriend van zondaars, nog omhoog!
Wie zou mij redden, Heer, zoo Gij 't niet deedt?
Ik smacht om rust en troost bij U te vinden,
Ontfermende Arts van kranken en van blinden!

Zaagt Ge ooit een ziel, meer hulploos en verward
Meer buiten U verloren duizendmaal,
o Weiger dan genezing aan mijn smart,
En uw genadebalsem voor mijn kwaal;
Maar ben ik 't meest ellendig boven allen
Help dan en richt mij op, den diepstgevallen!

Ai, haast u, haast U tot mijn redding Heer,
En ruk mij als een vuurbrand uit den gloed,
Om uwer liefde wil, en tot uw eer,
O Heiland, immer zoo oneindig goed!
Verheerlijk toch aan mij uw alvermogen,
En worde ik uit den diepen kolk getogen!

De snoodste, o Heer', van allen, allersnoodst,
Geheel onrein, geheel met schuld bedekt,
Verst van uw heil vervreemd, en allerboost,
Ligt voor uw oog onmachtig uitgestrekt!
Omvang, o Heer', den armsten aller armen,
Met gansch verbeurd meêdogen en erbarmen!

Ja, op uw ééngen, Heilandsnaam, o Heer,
Is al mijn hoop gegrond voor de eeuwigheid!
Ik werp geheel mij in uwe armen neêr,
Waarin mij eeuwige zielrust is bereid,
Laat niets mij uit die reddende armen scheuren,
En, dat ze in 't eind mij in uw hemel beuren!

Naar WESLEY.

Het gebed des Heeren.

3

Uw koninkrijk kome.

Ook deze 2e bede gaat nog voor 't begeeren van stoffelijke verzorging. De vervulling onzer stoffelijke levensbehoeften beteekent veel, en mag zelfs niet klein geacht worden; maar de meeste en hoogste beteekenis voor het leven eens menschen heeft zij geenszins. Iemand, die voortdurend het eerst en het meest aan zijn lichaamsonderhoud denkt, is niet vrij, maar gaat slaafsch gebukt onder de bezorgdheden des levens en is niet gelukkig. En terwijl zulks toch met de meerderheid van ons geslacht het geval is, werpt dit een zwarte schaduw over het leven des menschelijken geslachts. Gezwegen nu nog van de groote menigte van hen, die niet zoo bepaaldelijk onder de zorgen van hun dagelijksche onmisbare levensbehoeften gebukt gaan, maar die dag en nacht peinzen over groote winsten maken en vergrooting hunner kapitalen, terwijl niet minder velen zich voortdurend bezig houden met hun ijdelheids-idealen, hun pronkzucht en wellustigheden, waarbij het evenmin als bij de broodzorg eenige bevrediging of voldoening vindt.

Het hoogere levensdoel, hetwelk na te streven aan het leven voor tijd en eeuwigheid wezenlijke beteekenis geeft, ja, het waardigheidsstempel op het bestaan eens menschen drukt, heeft onze Heer en Heiland te kennen gegeven in de woorden: „Zoekt eerst het koninkrijk Gods en Zijne gerechtigheid.“ (Matth. 6 : 33a.)

Wie mitsdien de eerste bede: „Uw Naam worde geheiligd“ en de tweede: „Uw koninkrijk kome“, het eerst begeert en in zijn (haar) gebed uitspreekt, geeft

daarmede te kennen, het met die woorden des Heeren eens te zijn en ze voor zich te aanvaarden. De oprechte, geloovige bidder doet dit dan ook beslist en zal het in het practische leven toonen, dagelijks meer, al is het nog met veel gebrekkigs, dat hij zich losrukt van ijdele zorgen, om het hart te verheffen tot de hoogere dingen en zijn gangen er naar te richten.

Een ieder beproeve ook in deze zich zelve.

Nu komt de vraag: „verstaat men, wat men begeert, als men bidt: „Uw koninkrijk kome"? Het antwoord op deze vraag ligt nog niet zoo voor de hand als men zich dat misschien voorstelt.

Men kan wel met den Heidelbergschen Catechismus antwoorden: *„Uw koninkrijk kome,* dat is: regeer ons alzoo door Uw Woord en Uwen Geest, dat wij ons langs zoo meer aan U onderwerpen; bewaar en vermeerder Uwe kerk, verstoor de werken des duivels, en alle geweld, hetwelk zich tegen U verheft, mitsgaders alle booze aanslagen, die tegen Uw heilig Woord bedacht worden, totdat de volkomenheid Uws Rijks kome, waarin Gij alles zult zijn in allen", maar daarmede heeft men slechts vooruit gegrepen op de beteekenis der volgende bede, voorts eenige algemeenheden uitgesproken, en eindelijk eenige dwaalbegrippen aangaande het koninkrijk Gods binnengeloosd.

Minstens 95 van de 100 malen, als men de bede hoort uitspreken: „Uw koninkrijk kome", bedoelt men daarmede: het Evangelie worde in steeds wijder kring, ja, tot aan de einden der aarde uitgebreid! of ook: Uw koninkrijk, d. i. Uwe heerschappij, kome in onze harten of late zich meer gelden in de chr. kerk.

Nu beweren we niet, dat zoodanige gebeden op zichzelf kwaad zijn, maar willen alleen opmerken, dat, waar zij berusten op dwaalbegrippen aangaande de bijbelsche leer van het koninkrijk Gods, zij toch geen doel treffen.

De meest gangbare gedachte onder de protestanten is: J e z u s i s k o n i n g Z i j n e r k e r k. Dit wordt zeer mooi gezegd in het overigens zoo voortreffelijk gezang 152, maar is een dwaalbegrip. Jezus is geen koning van de kerk, ook niet al vat men de benaming kerk in den ruimsten zin op, ook niet al spreekt men van de Gemeente. Hij is immers het Hoofd der Gemeente, niet als „hoofdman", maar allesbesturend, alle levendragend hoogste lid van het lichaam, de Gemeente.

God is Koning over alles, en Hij heeft de heerschappij, het koningschap, den Zoon verordineerd. Alzoo is Jezus ook Koning. Hij wordt in het N. T. voor en na Zijne geboorte bijna overal aangeduid als de „koning der Joden".

Ook mogen we niet voorbijzien, dat in de geheele openbaring en in al de werken Gods een hoogere orde is. Zoo ook in Gods werk met en door Jezus Christus. Hij heeft tijdens zijne omwandeling op aarde zijn profetenambt bediend, en in zijn zelfsofferande te brengen, als door zijn Hoogepriesterlijk ingaan binnen het hemelsch heiligdom, bij zijn hemelvaart, zijn Priesterambt aanvaardt, maar zijn koninklijke heerschappij volgt aan het einde dezer bedeeling.

Wij kunnen hierover nu niet in bijzonderheden treden, maar slechts aanstippen, zaken die aan goede bijbellezers niet vreemd zijn; terwijl we herinneren, aan het zoo algemeen verspreide dwaalbegrip, als zoude de Heer bij zijn hemelvaart zijn koningstroon beklommen, en dus zijne koninklijke heerschappij aanvaard hebben. Dit is in strijd met alles, wat de Apostelen aangaande den verhoogden Heer, als Hoofd der Gemeente en als Hoogepriester der zijnen, hebben geleerd.

Wat nu het koninkrijk Gods aangaat, om welks komst wij bidden, dat wordt ons in het N. T. èn in de Evangelieën èn in de brieven in tweeërlei gestalte voorgesteld, teweten: onzichtbaar geestelijk, en als openbare wereldmacht of wereldrijk. Wat de eerste kenschetsing aangaat, staat dat meer in verband met den aard en het hemelsch karakter van Gods koninkrijk en de hoogere beginselen, die in dat koninkrijk voorliggen en doorwerken, tegenover den ongoddelijken aard en het ontaarde karakter van de koninkrijken en heerschappijen dezer wereld.

De Apostel Paulus schetst in Rom. 14 vers 17 dat geestelijk koninkrijk, met de woorden: Want het koninkrijk Gods is niet spijs en drank, maar gerechtigheid, en vrede en blijdschap door den Heiligen Geest."

We bemerken dus, dat de beginselen van het koninkrijk Gods in het leven der gemeente voortbestaan en uitgeleefd worden, evenals zij ook in den Koning zelf in den volmaaksten zin aanwezig zijn. In dat opzicht is de gemeente ook weer een met haar Hoofd. Daarom zal de gemeente ook eens als koningin, aan de zijde van haren hemelschen Gemaal heerschen in het eigenlijke koninkrijk Gods op aarde, in hetwelk het herstelde Israël het koningsvolk wezen zal.

Bij de verschijning van dat koninkrijk, dat een wereldheerschappij wezen zal, zal het Godsrecht over deze gansche schepping, en de verlossingskracht van Jezus bloed, zelfs van de redelooze schepselen, op het heerlijkst gezien worden. Dan zal Jesaja 11 en Openb. 20 eerste gedeelte, in vervulling treden. Zeer treffend is de profetie van dat rijk in Dan. II waar we de verklaring vinden van Nebukadnezar's droom, waarin hij dat groote, wonderbare statenbeeld zag, dat in genoemd hoofdstuk in bijzonderheden omschreven wordt, en waardoor God, als Koning der Koningen aan dien vorst wilde openbaren, wat de eindbeslissing eens wezen zal, na de worsteling der wereldmachten om de wereldheerschappij.

Wie zou die heerschappij hebben? Dat was de brandende vraag gedurende den loop der eeuwen. In 't gewone menschenleven is dezelfde vraag, die de gemoederen beweegt: wie zal de baas wezen?!

Aan Nebukadnezar dan wordt daar door Daniel bij de verklaring van zijn nachtgezicht te kennen gegeven, dat er na het Babylonische nog een *Perzisch,* een *Grieksch-Macedonisch* en een *Romeinsch* wereldrijk volgen zou, en het vijfde rijk, van ijzer en leem, zou uit verschillende kleine onzamenhangende rijken bestaan. En terwijl dan die vijfde wereldregeering hare macht zou uitoefenen, zou er een geheel nieuw, wonderbaar koninkrijk ontstaan.

Dit werd getoond door een steen, die zonder handen afgehouwen van een berg afrolde en in zijn neerkomen het geheele trotsche statenbeeld met al de metalen, die er aan waren, vergruisde; terwijl die steen zelf zich uitzette en tot een berg werd, die de gansche aarde vervulde. Dat zou het koninkrijk Gods zijn, van hetwelk Christus de Koning is. Dat koninkrijk zou alle andere koninkrijken teniet doen en zelf in macht en luister overtreffen alles wat ooit bestaan heeft, en eeuwig duren.

Dat is Gods plan met de wereldheerschappij!

Wanneer we dus bidden: „Uw koninkrijk kome", dan mogen we wel aan allerlei aanwezig zijnde en werkende middelen, die de komst van dat koninkrijk voorbereiden, denken; maar ook dat koninkrijk zelf mag niet aan onze gedachten ontglippen, dan zullen we in ons denken en bidden het meest bijbelsch zijn.

'S Gr. N. v. B.

De Heer leidt mijn weg.

Het hart des menschen overdenkt zijnen weg, maar de Heere stuurt zijnen gang. Spr. 16 : 9.

Indien ik mijn eigen weg moest maken, zou ik voortdurend in ongerustheid zijn.

Wel gaat mijn weg niet buiten mijn gedachten en streven òm, want God wil dat in al wat 's menschen leven betreft, de m e n s c h z e l f van harte deelneemt. Maar verder gaat mijn aandeel toch niet dan het „overdenken". „Het hart des m e n s c h e n o v e r d e n k t zijnen weg, maar d e H e e r s t u u r t zijnen gang. Ik m a a k mijn weg niet zelf en ook de menschen maken hem niet.

Indien God de Heer mijn weg niet leidde, maar ik moest het zelf doen, wat zou ik in onzekerheid zijn of ik wel was waar ik moest zijn; ik zou zoeken en zoeken, dagelijks weer, om te weten of ik mij niet hierheen of dáárheen moest wenden.

Indien God de Heer mijn weg niet maakte, dan zou ik geen troost hebben wanneer de weg door donkerheid heengaat, en geen blijdschap, als er de lieve zon over straalt.

Indien God de Heer mijn weg niet maakte . . .
maar de m e n s c h e n deden het,
dan zou ik afhangen van de grillen en dwaasheden der menschen, dan zou ik geregeerd worden door hunne bekrompenheden, of ik zou voorspoed aan hun gunst te danken hebben. Dan zou ik — wie weet — mijn geest door hun goed- of afkeuren laten beheerschen, en mij schikken naar hun domheden.

Indien de menschen mijn weg leidden, dan zouden ze hem òf veel beter hebben gemaakt dan hij nu is, en 't zou mijn karakter hebben schade gedaan, òf veel slechter en ik had er niet op kunnen voortgaan.

Indien menschen mijn weg maakten, dan zou ik nooit rust hebben, omdat ik voortdurend tegen hen toornen zou of altijd met hen zou hebben te twisten.

Maar nu de Heer mijn weg maakt, ben ik rustig. Want wat ik „overdacht" heb, geef ik Hem over, en ik weet, dat Hij het zóó sturen zal als 't naar Zijn wil is. En alleen Z i j n wil, niet de mijne, is goed.

Nu God *mijn* weg leidt, nu ben ik zeker, dat ik b e n, waar Hij mij wilde zien en dat ik, zoo Hij 't wil, zijn zal, waar Hij mij een taak wil opdragen. Ja ook, dat het werk mij door H e m op de handen wordt gezet.

Nu God mijn weg maakt, heb ik troost, ook als 't moeilijk wordt, en blijdschap, als ik bijzonderen zegen geniet.

Nu de Heer mijn weg maakt, ben ik alleen aan Hém verantwoordelijk in hoogste instantie, en gunst of ongunst der menschen kan over mijn karakter niet heerschen.

Mijn hart verheugt zich, dat bij God
't Bestuur is van geheel mijn lot.

Alle Tranen afgewischt.

En God zal alle tranen van hunne oogen afwisschen. Openb. 21 : 4*a*.

Ver vooruit ziet het verlichte oog van den Ziener op Patmos. Een nieuwen hemel, eene nieuwe aarde, het nieuwe Jeruzalem aanschouwt hij, en Godzelf bij zijn volk, als hun God.

Heerlijke verwachting! Welk eene tegenstelling met de bedeeling des tegenwoordigen tijds! Dan geen tranen meer.

Wat worden hier vele tranen geweend!

Eene reis door het tranendal mag het leven des menschen, in het bizonder dat des geloovigen worden geheeten. Schreiend het leven in; zuchtend het leven eens uit; en tusschen die beide tranen van het begin en het einde geen enkele dag, waarop geen oorzaak van droefheid zou kunnen gekend.

Er is lijden des lichaams; want de dood laat zijne werking immer gevoelen, waar de uitwendige mensch wordt verdorven van dag tot dag, en het woord der bedreiging van geslacht tot geslacht bevestigd: stervende zult gij sterven. De zorgen des tijdelijken levens kwellen; teleurstellingen treffen; en wat al oorzaak blijft er immer voor tranen der smart!

Hoe menigmaal moet er in duisternis gewandeld, wijl de liefelijke nabijheid des Heeren gemist wordt, en de ziele innerlijk bedroefd een weedom kent, der wereld gansch vreemd.

Verzoekingen, aanvechtingen vermenigvuldigen; de vijanden vallen aan verwoed en listig, en het hart klaagt zoo diep ternedergebogen: Heer, red, want mij is bange!

De hand des Vaders rust zwaar op zijn kind. Hij kastijdt. En, schoon dit uit liefde geschiedt en ten nutte, toch weent het kind, wijl het den Vader bedroefde, en zulk een weg door zijne ongehoorzaamheid, noodig maakte.

De zonde blijft inwonen; met zijnen zondigen aard heeft de geloovige zijn leven lang te strijden, en dagelijksche afdwalingen en struikelingen, altijd meer

en beter gezien, zijn hem het bewijs, dat hier de volmaaktheid niet gevonden wordt. Zou hij dan geene tranen kennen, tranen van innige smart? Is er grootere droefheid denkbaar, dan die vanwege de zonde?

Vrees vervult het gemoed, nu eens het oog op de vijanden geslagen, en dan weer met twijfeling bevangen, ongeloovig wankelend.

Het oog is moe geweend, en weenen blijft het, waar het hier een leven der zuchting is. De begeerten nimmer ten volle vervuld, zal het begeeren en bidden, het wachten en verwachten niet ophouden, en worden de tranen niet geheellijk afgewischt. De tranenbron blijft vlieten in het tegenwoordig aardsche leven.

Maar eens.... alle tranen afgewischt. Niet door ons, maar door God zelven. Wij kunnen ze niet afwisschen. God kan het.

Bij de intrede dier zalige woning wischt de Vader alle tranen van de oogen zijner kinderen.

Zalig oogenblik, als het moegezworven kind op den dorpel van het vaderhuis zijn voet zet, en de tranen door den Vader zelven voor eeuwig worden afgewischt! Dan stralen die oogen van de rijkste vreugd.

Wat is de tocht door het tranendal, hoe lang hij ook dure, in vergelijking met die eeuwige vreugde?

De tranen zijn geteld, en eens afgewischt, vliet er geen enkele meer.

God neemt de oorzaak der tranen dan volkomelijk weg.

Geene zonde meer, die inwoont, dus ook geene ongerechtigheid, die aankleeft. Geen enkele smet of vlek. Geene ellende of moeite, verlating of kastijding; God bij zijn volk in immer ongestoorde gemeenschap!

Geene vijanden ontrusten; de wapenrusting is afgelegd, en het geloof, in zijne oefening hier menigwerf zwak, met aanschouwen verwisseld. Alle begeerten vervuld; het verwachte ontvangen; het doel, waarnaar gejaagd werd, bereikt; geheel volmaakt!

Geen tranen meer; alle zijn ze afgewischt door God. Zalige genieting! wie zal ze naar waarde beschrijven?

Verloren — Gevonden.

Hij had zijn braven ouders al heel wat verdriet aangedaan, hij, de eenige zoon van tamelijk welgestelde boerenmenschen, die meenden, na jarenlangen noesten arbeid en spaarzaamheid van de welverdiende rust te kunnen gaan genieten. Thans zuchtte hun jongen in de gevangenis.

Het is moeilijk onder woorden te brengen wat die menschen met dien ongezeggelijken luien jongen hebben doorgemaakt, en telkens drukte hen die bange vraag: wat zal er toch van hem worden?

En de zoon dacht: Waartoe zou ik 't mij druk maken. Vader heeft toch geld genoeg.

Met „studeeren" werd 't niets, en ook op een handelskantoor in 't buitenland, waar Piet daarna geplaatst werd, hield hij 't geen zes maanden vol.

Zoo was dan de vader ten einde raad.

Na weer een tijd in 't buitenland geweest te zijn, kwam hij weer thuis met de boodschap, dat hij wel een eigen zaak wilde openen.

Moeder, die doorgaans één lijn met haar man trok, — tot haar eere zij het gezegd — was ditmaal onvoorzichtig genoeg om zeer sterk vóór zijn plannen te ijveren, terwijl vader de vrees niet kon terugdringen, dat het geld in een put zou zijn gesmeten. Maar het slot was, dat hij, al het gezeur moede, en zich aan zijns zoons belofte vastklemmende, tenslotte medeging om in de residentie een huis te huren en dat zoo spoedig mogelijk in orde liet maken.

Met de noodige reclame werd de inderdaad mooi ingerichte zaak geopend. Intusschen kwam de ééne factuur na de andere, welke eenvoudig werden doorgezonden naar vader, die zich niet zonder zorg afvroeg, wat van dit alles zou terecht komen.

En voor die vraag was meer dan één reden. Wie een klein beetje kijk op zaken heeft, kon al spoedig zien, dat de toekomst niet veel beloofde. Het debiet was heel aardig, en zeker had hij ruim zijn brood kunnen verdienen, als hij zijn zaken maar behoorlijk had behartigd. Maar meneer zat meer in koffiehuizen dan in zijn zaak, zoodat het niet zoo heel lang duurde, of de winkel werd gesloten, en vader, om faillissement te voorkomen, betaalde de nog loopende wissels, tot geen gering bedrag.

Dit alles kon niet verhinderen, dat de zoon, die zich aan oplichterij schuldig maakte, in hechtenis werd genomen, en het vonnis luidde: zes maanden.

De ouders waren wanhopend. Wat hadden zij al meer gedaan dan menig ander zou gedaan hebben, en nu werden zij voor al hun weldoen beloond met dubbele schande!

Een verstandig, welmeenend vriend gaf den ouders nu den raad, hem bij zijn ontslag niet af te halen, maar op eigen gelegenheid naar huis te laten komen, en hem geen geld meer te geven, dan bepaald noodig was.

Ook den zoon ontbrak het niet aan Christelijk vermaan. De Godsdienstonderwijzer, die hem herhaaldelijk in de gevangenis bezocht, liet niet na, hem zijn wangedrag voor te houden en hem te waarschuwen, dat het anders niet bij deze eerste straf zou blijven. Zoo is het dan ook uitgekomen; tot driemalen toe is hij nog gevonnisd, telkens met straffen beneden het jaar, behalve de laatste, toen kreeg hij achttien maanden.

Terwijl hij zijn laatste straf onderging, begaf de Godsdienstleeraar, aan wien we deze bijzonderheden danken, zich ten tweede male naar zijn ouders, en heeft toen in 't bijzonder den vader geraden, nu beslist niets meer aan hem te doen, en de moeder gaf hij zeer ernstig in overweging, haar moederlijk hart voor een tijd het zwijgen op te leggen, en haar man in deze zooveel mogelijk te steunen; dat zou beter helpen dan honderd boetpredikatiën en een emmer tranen.

Wel vonden beiden dien raad zeer moeilijk en hard, om op te volgen, maar de redeneering, dat dit het eenige middel tot zijn behoud zou kunnen zijn, deed hen, na rijp overleg, besluiten zich daaraan toch maar te houden.

Het was ook met dezen jongen man, als met menig drenkeling; die is vaak eerst dan te redden, zonder gevaar voor zijn redder, als hij door uitputting niets meer kan doen.

En vader had reeds zooveel geld aan dezen drenkeling ten koste gelegd, dat zuinig wezen de boodschap werd, wilden zij niet zelf finantiëel te gronde gaan.

Na zijn ontslag ging de zoon weer huiswaarts. Maar anders dan vroeger werd hij nu ontvangen. Het was nu niet meer een blijde thuiskomst uit medelijden, maar een ontvangst zóó strak en zóó koel, alsof hij een totaal vreemde was.

Dat had hij allerminst verwacht, en het maakte meer indruk op hem, dan hij zichzelf bewust was. Het bracht hem, misschien voor de eerste maal in zijn leven, tot ernstig nadenken. Het gedurige vermaan in de cel en de houding zijner ouders, én zijn verleden, dat voor zijn geest opdoemde — werden hem thans te machtig.

Zoo telkens was hem gezegd: geef toch geen beloften van beterschap noch in uw brieven noch bij uw thuiskomst in woorden, want al die beloften zijn niets waard; gevoelt ge waarlijk behoefte om zooveel mogelijk goed te maken, wat door u is misdreven, toon dat dan liever in handel en wandel.

Zoo deed hij ditmaal.

Hij was stil onder de koelheid van zijn vader; het deed hem bepaald pijn, temeer waar al zijn pogingen, om met vader te spreken, onverbiddellijk afstuitten op een ja of neen, zonder meer.

's Zondags-ochtends kleedden vader en moeder zich, om als gewoonlijk ter kerk te gaan. En ook de zoon, zonder iets te zeggen, kleedde zich daarvoor, en ging er in zijn eentje heen. Niettegenstaande hij in die groote dorpskerk zoo verscholen mogelijk had plaats genomen, was hij natuurlijk toch door de kerkgangers opgemerkt; óók door vader en moeder, maar zij bleven voorshands teruggetrokken.

Naar de middagkerk ging hij niet. Maar 's avonds was hij met een kennis naar de Jongelings-Vereeniging gegaan, en kwam tijdig thuis.

Dat wekte bij die zwaar beproefde ouders een stille hope. Er ging heel wat om in die beide harten. Zij kwamen niet uitgepraat over hetgeen zij in hun kind ontdekten. Zou God hun gebed verhooren? Zou Hij een wonder doen?

Korten tijd daarna vroeg en kreeg hij werk op een werf. De baas had hem niet aangenomen, omdat hij behoefte had aan personeel, maar alleen uit achting voor zijn ouders.

Nu deed hij inderdaad zijn best; er had niet alleen een uiterlijk maar ook een inwendige verandering bij hem plaats; zijn vader kocht twee jaren later, toen het bleek, dat het werkelijk een hartsverandering was geweest, een tjalk voor hem, en de verloren zoon werd het hoofd van een gelukkig gezin.

In des Heeren hand had de kortstondige koele houding der ouders door een verstandige liefde voorgeschreven, daartoe het hare bijgedragen.

D.

Belemmeringen.

De Apostel Paulus verwijt de Galaten: „Gij liept wel; wie heeft u verhinderd de „waarheid" niet gehoorzaam te zijn?

Het verschijnsel, dat de Apostel zoo smartelijk aandeed, herhaalt zich, helaas! altijd weer. Het is het verschijnsel van eene merkwaardige vermindering van de aanvankelijke loop- en vaarsnelheid.

De schoone eerste ijver verlamt, de vurige geestdrift neemt af, op den snellen aanloop volgt een langzame voortgang.

Dit zien wij bij zoovele huwelijken, die in den aanvang in vertrouwen op God en in trouwe liefde gesloten werden. Ach, wij bemerken het dagelijks aan ons zelven! Het een of ander, een mensch, eene ontmoeting, een woord heeft ons den heilzamen stoot gegeven. Het scheen, alsof wij wel liepen.

Een paar dagen, een paar weken lang; dan nam de snelheid opeens weer af. Hoe komt dit?

Men heeft ditzelfde feit ook aan de schepen bemerkt. Zij steken moedig en flink in zee, en hunne snelheid beantwoordt aan de verwachtingen van de bouwers. Maar wanneer eén schip eenmaal zes maanden gevaren heeft, dan is de snelheid met vijftien procent verminderd.

Wat is de oorzaak? Men heeft haar ontdekt. In den loop van de vaart zet'ten zich mossels aan den romp van het schip vast.

Schijnbaar iets onbeduidends. Wat kunnen die kleine schaaldiertjes het geweldige, drijvende gevaarte voor kwaad doen? En toch wordt de werking van de korst, die zij vormen, duidelijk merkbaar. Zij houden de snelheid van de vaart tegen.

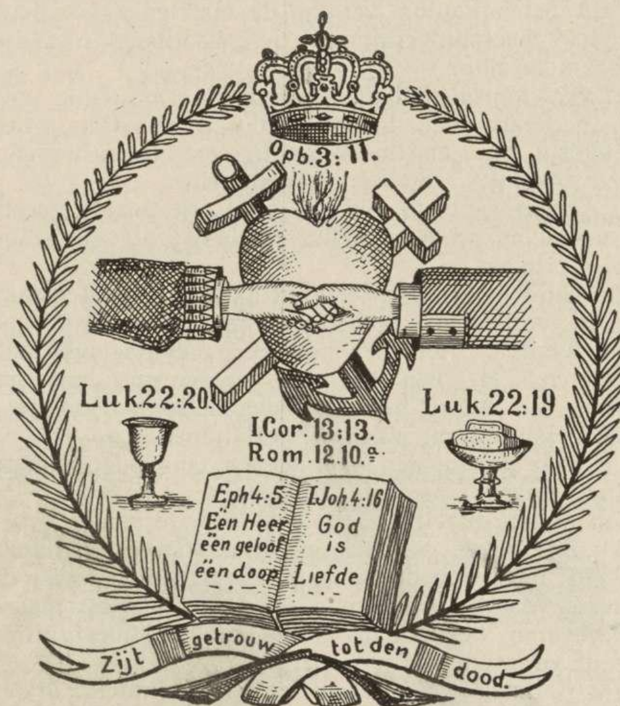
Is niet de oorzaak van het trage vooruitkomen, ook in het zedelijke en geestelijke, een dergelijke?

Er scheidt zich veel van het element, waarin wij dagelijks drijven, af, zet zich aan ons vaartuig vast, en werkt ongemerkt verzwarend en tegenwerkend op onzen vooruitgang.

Laat ons nagaan, of er zich niet mosselen aan den romp van ons schip bevinden, en is dit het geval, laat ons dan deze hindernissen uit den weg ruimen, opdat wij de snelheid behouden, die God van onzen loop verwacht!

Aan des Heeren dienst zich wijden,
Zielen redden uit den nood,
Blijft voor Jezus' toegewijden,
Plicht en voorrecht tot den dood.
't Reddingswerk kent moeite en ramp,
Niemand wint hier zonder kamp,
Maar eens doet de Heer der heeren
Op 't gebed ons triumfeeren.

Uit de gemeenten.

DEVENTER. Geliefde br. en zrs.. het verblijdt ons, dat wij, naast de gewone arbeid, en het opgaan in de gemeente, kunnen getuigen van buitengewone goede tijden, welke wij in de gemeenschap mochten doorleven. Zondag 8 October was voor ons als het ware een feestdag. Er zou nl. een br. uit Apeldoorn, met den Heer begraven worden door den doop. 's Avonds om $7^1/_2$ uur kwamen wij samen, met een talrijke schare, waaronder velen, die anders niet onder ons opgaan. Onze br. Voorganger had tot tekst gekozen Johannes 6 vers 68. Naar aanleiding hiervan ontwikkelde Z.Ew. zijn rede en spoorde hij aan tot het doen van een keuze tusschen den Heere Jezus en de vriendschap dezer wereld. Wij bidden van den Heer dat er door het woord dezer Prediking nog menschen mogen gevonden worden, welke met Petrus zeggen:

„Heer! tot wien zouden wij gaan? Gij hebt de woorden des Eeuwigen levens. Nadat de Doop voltrokken was, mochten wij nog met br. en zr. uit Apeldoorn aan den disch des Nieuwen Verbonds aanzitten, om des Heeren dood te gedenken bij Brood en Wijn. Hierna werd door een paar br. nog een woord van vermaning en vertroosting gesproken, waarop wij rijkelijk gezegend mochten huiswaarts keeren.

Namens de Gem. te Deventer.
E. STEENBERGEN, Secr.

AMSTERDAM. Met lof en dankbaarheid aan den Heer en met groote blijdschap maken wij ons op om verslag te geven van datgene, wat Zondag l.l. in het midden der Gemeente plaats vond.

Zooals wel reeds overal in onze kringen bekend zal zijn, heeft Ds. W. C. Mense, overtuigd van het goed recht van den doop der geloovigen en de gemeentelijke organisatie der Baptisten, de Ned. Hervormde Kerk verlaten om zich te voegen tot onze Gemeente. Van zijnen heftigen strijd en groote moeilijkheden behoeven wij hier niet te spreken. De brochure, door br. Mense in het licht gegeven en die wij ter lezing en verspreiding zeer aanbevelen, maakt hiervan op treffende wijze melding. Op zijn verzoek werd br. Mense Zondag l.l. in onze Gemeente gedoopt door den voorganger der Gemeente te 's Gravenhage, br. van Beek.

Tal van broeders uit andere plaatsen waren overgekomen en zoo groot was de belangstelling in deze zaak, dat zeer velen het overvolle lokaal niet meer konden binnenkomen.

Br. van Beek sprak tot ons naar aanleiding van 1 Joh. 5 vers 8 over de drie getuigen, de Geest en het water en het bloed.

De apostel toont aan tegenover de dwaalleeraren dat Jezus was de Christus. In Zijn doop, aan het kruis, in Zijn lijden en sterven was bij de Christus, reeds door de getuigenis des Heiligen Geestes oudtijds aangekondigd. Waar de Heer Jezus in hoofdpersoon de Gods openbaring, is het getuigenis omtrent Hem het doel der Heilige Schrift.

Spreker voerde ons terug tot de Symbolische vormen in den dienst van God, beschreven in het Oude Testament. In Numeri 19 getuigt reeds het water. De asch der roode vaars, verbrand met haar bloed, vormt met het levend water vermengd, het water der ontzondiging. Hoe getuigt het water hier van Hem, die zich voor ons in den dood overgaf en kwam om te brengen uitdelging van schuld en vrede met God.

Bij de reiniging eens melaatschen moest een vogel geslacht worden boven levend water. In dit water met het bloed werd een andere vogel gedoopt.

Deze vogel mocht, nadat de persoon, die melaatsch was met het water en bloed besprenkeld was geworden, vrij uit wegvliegen. Hier getuigen het bloed en het water op heerlijke wijze van Hem, die komen zou, om ons te reinigen van de zonde, die door Zijnen dood ons vrijmaakte.

En hoe telkens is de olie, waarmede men gezalfd werd, in het Oude Testament het teeken en beeld des Heiligen Geestes. Deze getuigen vindt men ook in het Nieuwe Verbond.

De Heilige Geest is hier het eerst genoemd. Het Evangelie is de openbaring van den Heiligen Geest. De Heiland zegt: „Hij zal van mij getuigen" en tot de Apostelen: „Gij zult ook getuigen". Te leven onder de bedeeling des H. G. vraagt van ons om niets van den mensch te verwachten, doch ons te buigen tot de gehoorzaamheid aan Gods Woord. Die openbaring in de bediening des N. Verbonds verheft zich ver boven die in het Oude Testament gegeven.

Het water in de tweede plaats wil ook hierin spreken en wel in den doop, door den Heer ingesteld.

Over het algemeen wordt deze instelling te wettisch behandeld. Men beschouwt deze te veel als een gebod, in plaats van er in te zien eene aanbieding der Goddelijke genade. Een gave, die men dankbaar heeft aan te nemen, zooals zij gegeven werd. Zonder dus deze te veranderen en te verknoeien, gelijk men in de kerken doet.

Zoo getuigde de doop van Johannes, hoewel nog in de oude bedeeling. Evenzoo de doop van den Heere Jezus, welke in verband stond met het groote werk, dat hij daarin aanvaardde. Opmerkelijk is het, dat de Heer, hoewel de besnijdenis aan Hem voltrokken was, toch gedoopt werd. Zoo de doop in de plaats der besnijdenis komen zoude, zou hier sprake kunnen wezen van een wederdoop. Neen, er was voortaan sprake van een besnijdenis, die in het hart zou plaats hebben en die zonder handen geschieden zou. In den Apostolischen tijd was niet zoozeer de gedachte aan een „gebod" des doops. Het Evangelie werd toen geheel zuiver verkondigd en vandaar was de doop weer eene zaak die als 't ware van zelf sprak en was een illustratie van het gemeenschapsleven met Christus in zijn dood, graf en opstanding.

De doop beteekent immers het afscheid aan de wereld en te komen in een nieuwen toestand, waarin een vragen is om een goed geweten tot God. En hoezeer getuigd in de verkondiging van den dood des Heeren, in het avondmaal het bloed. Hoe spreekt deze heilige handeling niet door teekenen tot het hart en het verstand van een gemeenschap hebben aan zijn lijden en dood, doch ook aan zijn overwinning en heerlijkheid.

Waar de H. Geest dus kwam om den mensch te overtuigen van zonde en het oordeel en het geopende watergraf bij den doop spreekt van onze ellende, waaruit Christus ons verloste door in ons graf af te dalen, opdat Hij ons kon schenken de vrije gemeenschap met God, daar wijst het avondmaal op het vergoten bloed en het verbroken lichaam, opdat het nieuwe leven in ons versterkt en bevestigd worde.

In het Avondmaal der Protest. Kerken getuigt het teeken nog, doch in den doop volstrekt niet. Die enkele droppelen spreken niet van een begraven worden en opstaan. Hoe is deze instelling vervalscht. Hoe doet het ons pijn te moeten protesteeren tegen hun, die ons lief zijn, waar zij om ongeldige redenen vast blijven houden aan een Kerkdwaling, die zooveel schade doet aan hen en aan het leven van hen, die ze moeten leiden.

Tot zoover de prediking op aandoenlijke wijze, volgde thans een woord tot br. Mense. Als allianz-broeder toch hadden deze twee broeders reeds vaak met elkaar gearbeid, toen zij beiden in Stadskanaal woonden. Hoeveel had spreker gebeden voor dezen broeder en zoovele anderen. En waar reeds jaren de Schrift werd onderzocht, was er wel eenige verwachting. En de Heer hoorde het gebed en de blijde mare van br. Mense's besluit, tenslotte toch geheel onverwacht, bracht dankbare blijdschap en vreugde in het harte. Sedert 1845, toen Dr. Feisser tot ons kwam, toch was het niet gebeurd, dat een predikant uit een der kerkelijke genootschappen zich bij de Baptisten voegde. En al is het waar, dat wij het niet van menschen moeten verwachten, en al wil, zeide spreker, onze broeder hier slechts zijn een verloste zondaar, door Jezus' bloed gered, toch vloeit het hart thans over van dankbare blijdschap aan God.

Bestond er reeds geestelijke gemeenschap, van nu aan zal deze zich dubbel doen gevoelen.

Nadat onze ouderling, br. Panjer, nog een hartelijk en vermanend woord tot de vergadering had gesproken, werd de doopsbediening van Ds. Mense voltrokken.

Des avonds herdacht de Gemeente aan den disch des Nieuwen Verbonds den dood des Heeren in blijde en dankbare stemming des harten.

De dienst vóór het avondmaal werd waargenomen door Ds. Mense. Voor een weder stampvolle zaal sprak deze zijne rede uit. Wondervol liefelijk en vertroostend en toch tevens ernstig vermanend drongen zijne woorden ons in het hart.

Schrijver dezes zal trachten in een volgend nummer deze rede weer te geven. Beter echter ware het, zoo br. Mense in andere gemeenten het woord zal voeren, hij dan voor haar dezelfde intreerede wilde houden, als die, waarmede hij ons verheugde.

G.

Bladvulling.

Als de slang zich in een nauwe plaats wil indringen, dan heeft zij haar doel bereikt, zoodra zij haar kop naar binnen gewrongen heeft — het lijf volgt vanzelf.

't Gaat met den Duivel, die „Oude slang", eveneens. Gelukt het hem de beginselen der zonde bij ons te vestigen, dan kan hij daar gemakkelijk allerlei gruwelen bijvoegen. Er is wel een Jacobsladder om ten hemel te klimmen, maar er is ook een hellend vlak, dat ten verderve leidt. Als de duivel er op uit is om iemand te verleiden, gebruikt hij gansch kleine en van het goede nauwelijks te onderscheiden middelen, en daalt dan ongemerkt dieper af.

Toen hij David tot een doodslager wilde maken bereidde hij hem daartoe eerst voor, „met het zachte toomken van ledigheid", doch wekte daarna bij hem eene wellustige begeerte, daarna hoererij, en ten laatste doodslag als noodzakelijk gevolg.

De zonde is trotsch van aard; zij wil niet alleen gaan; zij moet telkens den een of andere lakei achter haren staart hebben. Wil iemand dus niet alle zonden binnenlaten, hij weersta ze elk afzonderlijk en van den aanvang af.

't Is gemakkelijkker een onwilligen gast de deur voor den neus te sluiten, dan hem, eenmaal in huis opgenomen hebbende, weder daaruit te zetten. 't Is voorzichtiger des vijands binnentrekken te beletten, dan binnenslands met hem te oorlogen. 't Is wijs de ziekte in haar beginsel te stuiten. 't Is goed de schepen voor den dam te schutten. Het beste van alles is, de zonde reeds in hare geboorte den nek te breken.

—

Ducht niet, vlucht niet! Hier beneden
Moet de goede strijd gestreden;
't Goed geweten is uw loon.
Droomt niet, schroomt niet! Waken, werken,
Zal uw eelste krachten sterken,
Geeft in 't eind de zegekroon.

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van K. K. te Musselkanaal f 11,38, van U. K. Rooseland Ill. Am. 1 Dollar, van denzelfde voor U. S. K. te Ternaard f 1,80, van Th. E., Toronto, Am. f 4.92.

N. v. BEEK.

Op onze bekende bede om hulp.

In dank ontvangen van Mevr. H. te Amsterdam f 5; van F. J. v. M. te Amsterdam f 5; van Zr. N. N. te Q. f 10.

De Bouwcommissie.
Adres J. Streeder, Ravensteijnstr. 307.

Ons Depot.

Voorhanden:

1. **Nieuwe Hollandsche Tractaten met fraaie plaatjes.** Prijs per 100 f 3.00, per 500 f 1.25, per 1000 f 2.00.

2. **Pieter laat los** (nieuw). Prijs per 100 f 0.35.

3. **Spurgeon over den H. Doop. Nieuw Tractaat.** Prijs per 100 f 3.00, per 1000 f 2.50

4. **Ziet voor u wat gij doen zult.** (Kermistractaat). Prijs per 100 f 0.25, 500 en meer f 0.20 per 100.

5. **Feest in Babel** (Kermistractaat) Prijs zie no. 4.

6. **Sabbats- of Zondagsviering, een Bijbelsch onderzoek,** door B. PLANTING. Prijs 10 cent.

7. **De wonderlijke gebeurtenis.** (3e druk) prijs 5 cent. Een leerzaam gesprek tusschen vader en zoon over den doop).

8. **Niet om te twisten, maar uit gewetensdwang.** DE KINDERDOOP, beschouwd in het licht van de H. Schrift en de Kerkgeschiedenis, door wijlen J. SCHOEMAKER. Prijs f 0.20.
(Een uitnemend boekje voor ieder, die de bijbelleer aangaande den Doop op alle punten wenscht te onderzoeken.)

9. **De oorsprong van den Kinderdoop.** Prijs 5 cent, 25 ex. en meer 3 cent.
(Dit is een uittreksel uit bovengenoemd boekje van SCHOEMAKER).

10. **De doop volgens de H. Schrift,** (tractaat) per 100 ex. 80 cent.

11. **De Generaliteit van het beginsel der Gedoopte Christenen, door N. van BEEK,** prijs per stuk 3 cent, per 25

ex. 60 cent.

12. **Doe iets voor Jezus!** Prijs $7^1/_2$ cent, 25 ex. à 5 ct.
(Dit boekje moet elk Christen lezen; 't bepaalt hem bij zijn roeping).

13. **Het Mormonisme ontmaskerd,** eene lezing door C. Mensink. Prijs 1 ex. 5 ct., 25 ex. en meer 3 ct.

14. **Bewijs van Lidmaatschap,** 100 stuks f 1.50.
(Af te geven aan reizende of verhuizende gemeenteleden.)

15. **Statuten der Unie,** prijs 5 cent.

16. **Besluiten en moties der Algem. Verg.,** behooren bij ieder lid der Unie bekend te zijn. Prijs per ex. 3 ct., 25 ex. 60 cent.

17. **Waarom zou ik mij laten doopen?** Nieuw Tractaat van 8 pagina's, door F. B. MEIJER Londen. Prijs per 100 ex. f 1.00.

Porto's voor verzending worden in rekening gebracht.

't Is bij bestelling voldoende op den strook van den postwissel de hier aangegeven nummers te schrijven.

Onze Gemeenten krijgen op alles 30 procent korting.

Bestellingen moeten geschieden bij:

K. KUIPERS, Haulerwijk.

No. 1278. VRIJDAG 27 October 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post *f* 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

Onderwerping.

Ik smachtte naar arbeid, — God dwong mij tot rust.
'k Moest lijdelijk wachten, — en werk was mijn lust.
Mijn wil moest ik buigen bij dag en bij nacht,
Mijn geest werd omfloerst en gebroken mijn kracht.
Waarheen voert die weg?

En wilde ik wel rusten, — dan „Voort!" was 't bevel;
Tot arbeid gedwongen, — de rust was zoo wèl.
'k Moest scheiden van gade, van vrienden, van kind,
Verlaten hen allen, die 't harte bemint.
Waarheen voert die weg?

Die weg voert langs bergen en afgrond tot God!
Hij leidt onze schreden, bepaalt ook ons lot.
En wie zijn begeerten, zijn wenschen, zijn wil
Te voegen weet kinderlijk, dankbaar en stil,
Vraag niet, of het pad
Ook doornen soms had.
Zijn weg voert hem opwaarts naar d' eeuwigen schat.

A. A. W. S.

Het gebed des Heeren.

4

Uw wil geschiede.

Deze bede behoort nog, evenals de beide voorgaande, tot de uitdrukking van het gemoedsleven voor en het innerlijke gemeenschapsleven met God. „Uw wil" wordt hier nadrukkelijk gesteld tegenover den wil des menschen. De wil is het inwendig kiezen en besluiten over allerlei bedrijven, die in het leven zullen plaats vinden. De wil is de heerschende macht, de hoogste woordvoerder in den mensch, door wien het gansche leven, bij denken en handelen, beheerscht en geregeld wordt. Aldus een hoogst belangrijke factor in 't menschelijke leven!

Ware de mensch niet van God afgevallen en niet tegen God gekeerd geworden, dan zou zijn wil steeds in overeenstemming gebleven zijn met den wil van zijn Schepper. Nu echter is het, gelijk de paradijsgeschiedenis ons leert, de eerste en alles beslissende stap ten kwade geworden, dat hij zijn wil aan zijn Schepper en Koning onttrok en dien onderwierp aan de begeerte des Satans. En ofschoon de wil nooit voldoening kan vinden in den dienst van dien vreemden overheerscher, blijft hij toch slaafsch onderworpen aan dien boozen veroveraar (zie o. a. Rom. 8 : 20).

In den dienst van God was de wil *vrij*, omdat er volkomene overeenstemming was met den wil Gods; in dienst des boozen blijft tot in eeuwigheid het menschelijke in den mensch zich verzetten tegen hetgeen beslist duivelsch is. Dit is algemeene waarheid, waarbij deze uitzondering overblijft, dat sommigen onder het menschelijk geslacht zich zoo tegen alle licht en beterweten in tegen den Geest Gods kunnen bezondigen, en zich zóó aan hun zedeloozen aard en aan hunne hartstochten kunnen overleveren met onderwerping aan de heerschappij van den leugen, dat zij bepaald duivelsch worden, gelijk de zoodanigen dan ook door onzen Heer kinderen des duivels genoemd worden, die de begeerte huns Vaders willen doen, zooals de Heer zelf den wil *Zijns* Vaders deed (Joh. 8 : 44). Doch dit is niet van toepassing op het geheele menschelijk geslacht.

Nu wordt in de bede, over welke we handelen, de begeerte uitgesproken, dat de wil des Vaders in de hemelen moge geschieden op aarde, en wel zooals die in den hemel geschiedt. Zulk een bede, in waarheid uitgesproken, teekent dus de groote verandering of bekeering des harten van den bidder. Ja, dat is inder-

daad de grootste verandering, de wezenlijke bekeering, die bij een mensch tegenover God plaats vinden kan, wanneer eigen wil en den wil der menschen in 't algemeen, zoo onderworpen en afgewezen is geworden, dat Gods wil als de eenige heerschende macht, de eenige, die zeggenskracht toegekend wordt, begeerd en geëerbiedigd wordt.

Het geschieden van dien wil is trouwens ook het eenige, waarvan nog heil voor deze aarde te verwachten is. Alles wat daar tegenover staat is revolutie en werkt verwoestend en demoraliseerend op aarde. Alleen Gods wil is rein en heilig, heeft de volmaakt reine bedoelingen en is heilrijk voor deze schepping. God is liefde, en de uitvoering en toepassing van Zijn wil heeft geen andere drijfveer dan heilige liefde, ook dan als de wil van God straffen en oordeelen over de volken der aarde laat komen. Dit in waarheid te beseffen en te erkennen, legt de bede in het hart en op de lippen: „Vader, Uw wil geschiede!"

Doch er is meer. Die bede geeft ook uitdrukking aan de geloovige, ootmoedige erkentenis van het koningschap en het absolute recht Gods, om alleen heerscher over alles en allen te zijn, om zijn wil overal en immer te laten gelden.

Geen tegenspraak mag plaats vinden; elk woord van tegenspraak is openbaring van een geest van opstand tegen den wettigen Souverein des hemels.

Aangrijpend is mitsdien ook die bede voor den zich bewust geworden en geredden zondaar, overmits die zal moeten en willen erkennen: ach ik zondigde zoo menigmaal tegen den wil van God, zelfs zoo veel, dat Hij rechtvaardig zou geweest zijn, wanneer Hij mij eeuwig onder het oordeel der verdoemenis had laten omkomen! Ja, bij een ernstig zelfonderzoek en een achtgeven op de dagelijks voorkomende neigingen om tegen Gods wil te denken en te handelen, zal ook deze belijdenis en bede aan hart en mond ontglippen:

„Is ons zielverdervend eigen
Nog zoo dikwerf ongezind,
Om zich naar dien wil te neigen,
Waar het hart maar rust in vindt,
Werp die trotschheid dan, o Heer!
Door Uw Geest in ons ter neer."

Ook sluit de bede „Uw wil geschiede" in dat, de bidder zich bereid verklaart dien wil zóó goed, zóó volmaakt uit te voeren als dat door de zalige geesten in den hemel geschiedt.

Of iemand, die bekeerd is, den wil des Vaders wenscht te doen, is geen vraag meer. Hij kan niet anders wenschen of willen. Maar nu dit van de zijde der geloovigen nog steeds een onbereikt ideaal is, moet het, in verband met die bede, een dagelijksche oefening worden om den wil Gods dagelijks meer te gehoorzamen, doende den wil van God van harte. Zóó worden de zinnen geoefend om te onderscheiden, zich te stellen tegenover alles, wat met dien wil in strijd is, en in de gemeenschap en de kracht des Heiligen Geestes naar Gods wil en natuur te wandelen.

Een Zondagsschool onderwijzer lokte eens bij zijne leerlingen het beste antwoord uit op de vraag, hoe zij wel dachten, dat de Engelen in den hemel Gods wil volbrachten. De antwoorden waren verschillend: de een zeide: zij doen dien wil stiptelijk, een ander: met genoegen en blijdschap, weer een ander: zij doen het altijd door; nog wachtte meester op een ander of beter antwoord, totdat een kleine kleuter den vinger opstak en zeide: zij doen het *terstond*, mijnheer.

Alle antwoorden waren goed, zeide meester, maar de laatste was de beste.

Laten wij ons dat ook laten zeggen, lezer.

's-Gr. N. v. B.

Voor 't jonge Volkje.

Lieve Jonge Vrienden!

Wanneer ge de beteekenis van een woord niet weet, neemt ge gewoonlijk uw toevlucht tot een woordenboek, hetzij een boek, dat ge uit de boekenkast neemt, of een wandelend woordenboek, d. w. z. iemand, die haast alles weet. Dan krijgt ge de beteekenis van de zaak, waarover ge denkt, maar niet de zaak zelf. Als je een waterleiding wilt *zien*, moet je misschien een langen weg afleggen, maar je kunt er een beschrijving van krijgen in een boek. Zoo is het Oude Testament gelijk aan een woordenboek. Het verklaart ons de woorden, die we in het Nieuwe Testament vinden, en leert ze ons verstaan. Toen de discipelen van Johannes hem hoorden zeggen: „Ziet het Lam Gods", zouden zij niet geweten hebben wat hij bedoelde, als zij niet bekend waren geweest met de Schriften, die spraken van Izak's vraag (Gen. 22 : 7) en van de offeranden van Exodus en Leviticus. En zoo ook met vele andere gezegden, bijv.: „Ik ben het levende brood, dat uit den hemel nedergedaald is" (Joh. 6 : 51); „de ware tabernakel" (Hebr. 8 : 2) enz. En in Exodus hebben wij het schoone beeld van het Pascha en het paaschlam, en in 1 Cor. 5 : 7 vinden wij eene heenwijzing naar het ware Pascha, en hoe meer we weten van het beeld, hoe meer zullen we verstaan van de werkelijkheid, die het voorstelt, zooals ons in Hebr. 10 : 1 getoond wordt. Ge weet al heel wat van het pascha, maar misschien kan ik u er nog wel een beetje meer van vertellen.

Het Pascha bestond uit drie deelen: 1. De offerande van een mannelijk lam van de schapen of van de geitenbokken, dat afgezonderd moest worden en vervolgens geslacht en gegeten, terwijl het bloed aan de deurposten gesprengd werd. 2. Het wegdoen van het zuurdeeg uit hunne huizen gedurende acht dagen (het zuurdeeg is in de Schrift bijna altijd een beeld van het booze) en 3. Het bewegen van een schoof der eerstelingen door een priester, op den dag na den sabbat, die viel in de dagen der ongezuurde brooden. De eerste twee deelen van het pascha vinden we in Ex. 12, de laatste in Lev. 23. De grondslag van alles was het geslachte lam en het gesprengde bloed. Als God het bloed zag, ging Hij in barmhartigheid het gezin voorbij, en trad niet in het oordeel met hen. Er was een leven gegeven voor een leven en de veiligheid was gewaarborgd op grond van het leven, gegeven in de

plaats van dat van den eerstgeboren zoon.

De viering van het pascha liep recht door de geschiedenis van Israël, tot op de verwoesting van Jeruzalem door de Romeinen. Het werd niet elk jaar gehouden, want het volk vergat dikwijls zijn God, maar wij vinden er toch telkens melding van gemaakt. Niet alsof het niet vaker gevierd werd dan wij er van lezen, maar dit waren bijzondere gelegenheden, bij het plaatsvinden van groote gebeurtenissen.

Tienmaal wordt er in de Schrift gesproken van de viering van het paaschfeest. Wie kan die tien paaschfeesten vinden?

Sedert de verwoesting van Jeruzalem is het echter niet meer op de rechte wijze gevierd, want dewijl de tempel vernield was, was het onmogelijk om het daar te houden, en toen Jezus stierf, was het ook niet meer noodig. Maar hoewel de Joden nog een feest hebben, dat zij Pascha noemen, heeft het zijn voornaamste kenmerk verloren. Er is geen lam meer. Ongezuurd brood kunt ge in Holland wel koopen, maar er is geen lam en geen bewegen van den schoof der eerstelingen.

Het geslachte lam sprak van den dood van Jezus, en de Jood heeft geen lam meer, niet omdat hij een Jood is en uitgeworpen, maar omdat hij niet gelooft in den Zaligmaker door Jehova geschonken. De schoof der eerstelingen sprak van Jezus' opstanding, en de Jood weet niets van den Zaligmaker, opgestaan uit de dooden daags na den sabbat, dat is op den eersten dag der week. (1 Cor. 15: 20 en 23.)

Wat leert ons het wegdoen van het zuurdeeg? Het toont ons, dat de volgelingen van Jezus — evenals de Israëlieten in den ouden tijd — zich moeten afscheiden van alles wat verkeerd is, hetzij wereldsch genot of Godsdienstige hoogmoed. Wij verwachten niet, dat jonge Christenen zoo ernstig zullen zijn als de ouderen, en er bestaat volstrekt geen reden waarom zij geen deel zouden nemen aan de ontspanningen der jeugd, mits in goed gezelschap en in gematigdheid, maar er zijn heel wat schadelijke en dwaze genietingen zelfs voor jongelui, vooral het zingen van onzinnige liedjes, die we vermijden moeten als we den Meester willen volgen, waar Hij ook henengaat.

Wanneer de joodsche gezinnen samenkomen om paaschfeest te vieren, hebben zij een gebakken ei en den schenkel van een lam op tafel, maar dit herinnert ons juist aan de afwezigheid van het lam. Wij staan verbaasd, dat Israël niet inziet, dat de reden waarom zij het paaschfeest niet op de rechte wijze kunnen vieren, is, dat het ware Pascha reeds gekomen is.

Elke drie maanden ontvang ik een tijdschrift, genaamd: „De Verstrooide Natie". Het is een verslag van den arbeid, dien verscheiden bekeerde Joden doen onder hun volk in Engeland en in andere landen, waaronder Hongarije, waar zooals ge weet, een aantal gemeenten van Baptisten zijn. En het verblijdt mij te kunnen zeggen, dat de Hongaarsche Baptisten zeer begeerig zijn, dat de Joden om hen heen mogen leeren den zaligmaker lief te hebben, en in bijna ieder verslag maakt Mr. Feinsilber, de zendeling, melding van de hulp, die de Baptistén hem betoond hebben in zijn werk onder de Joden. In het laatste no. zegt hij o.a. aangaande de moeilijkheden die hij heeft om zalen te krijgen, waar hij preeken kan: „En dan komen die goede Baptisten mij te hulp, soms met hun kleine vergaderkamer, die nauwelijks 20 personen bevatten kan, of met hun kerken met ruimten voor verscheiden honderden. De Baptisten zijn krachtige helpers in mijn werk." Verder vertelt hij nog de volgende bizonderheden.

„Te Negyed, ongeveer 50 mijlen N. W. van Buda-Pesth, wachtte de Bapt. voorganger mij aan het station op, en vertelde mij, dat hij al de Joden van het plaatsje uitgenoodigd had om te komen luisteren naar een toespraak, en dat de kapel vol was met Joden en anderen, die gekomen waren uit nieuwsgierigheid om het Evangelie te hooren verkondigen door een Jood. Ik vroeg hem waar ik over spreken zou, en hij omhelsde mij en zei: „De zaligheid is uit de Joden." Deze tekst was als door den Heiligen Geest gegeven, want de Roomsch Katholieke priester daar zet het volk tegen de Joden op en predikt openlijk haat en vervolging tegen hen. Maar de Heer heeft in deze plaats een kleine kudde van Zijne verlosten vergaderd — de Baptisten — en dezen zijn in hun gedrag tegenover de Joden precies het tegenovergestelde van de Roomsch-Katholieken.

De priester heeft eene Maatschappij opgericht, die nieuwe winkels geopend heeft, zoodat het volk niet van de Joden mag koopen, maar de Baptisten koopen alleen van de Joden, en daardoor hebben zij een goeden invloed op hen. In mijn toespraak had ik een boodschap voor Joden en heidenen.

Toen ik geëindigd had, schenen de vijanden der Joden veranderd te zijn, en velen kwamen bij mij en verzochten om onze geschriften te mogen hebben, want van nu af wilden zij de Joden liefhebben omdat Jezus zelf een Jood geweest was en eerst tot hen gekomen was om de verlorene schapen van het huis Israëls te verlossen. Het was half twaalf in den nacht eer de laatsten vertrokken waren. De Joden verzochten mij hen in hunne huizen te bezoeken, hetgeen ik den volgenden dag deed, en waarbij ik veel te hooren kreeg van de vijandschap hunner Roomsch-Katholieke buren. De Joden gaven zelf getuigenis van de macht van het Evangelie, doordat zij mij vertelden, dat een Roomsch Katholiek, als hij bekeerd werd, dadelijk begon de Joden lief te hebben. Ik bleef er nog een dag en slaagde er met Gods hulp in om de beide partijen nader tot elkander te brengen."

Er zijn in Hongarije reeds zooveel Joden bereikt geworden met het Evangelie, dat de ongeloovige Joden een Anti-Doop-Verbond hebben opgericht om den arbeid te verhinderen.

Als nu de Baptisten van Hongarije trachten hun Joodsche buren onder het geklank van het Evangelie te brengen, niet alleen wanneer bekeerde Joden hunne getuigenis geven, maar ook in hun eigen vergaderingen, waarom zouden de Baptisten van Holland dat dan ook niet doen? Ik heb gezien, dat mijn laatste brief tot opschrift had: „*Voor jong en oud*", en ik kan dus u allen toeroepen te bedenken, dat de Joden overal een

bijzondere recht hebben op Gods volk. Hebt ge wel eens ooit van uw leven met een Jood gesproken over den Heer Jezus? Ge moet uw Bijbel goed verstaan en uwen Heer zeer liefhebben, en dan zult ge behoefte gevoelen om het te doen. Kan iemand van u mij ook een en ander van de Joden in Holland vertellen? Hoevelen zijn er? En waar? Zijn ze orthodox of modern? Wie arbeiden er onder hen en hoevele bekeerde Joden zijn er? Ik heb gehoord dat er ongeveer 20 jaar geleden circa 90.000 Joden waren, waarvan de helft in Amsterdam woonde. Er zijn minstens twee zendelingen, die onder hen arbeiden, maar wat doet gij? Als wij samen de Schrift bestudeeren, worden wij onwillekeurig herinnerd aan de Joden. Zullen wij voor hen bidden?

Oprechtelijk de uwe in Christus,
T. H. ENGALL.

Canvey Island Engeland.

Uit de Schrift.

„En Hij zeide tot hem: Abraham! en hij zeide: Zie hier ben ik."

Genesis 22 : 1b.

„En Hij zeide tot hem: Abraham! en hij zeide: zie, hier ben ik." Was dit ook het geval met u, tot wien dit woord gericht is? Wanneer gij van verre het donkere noodlot zaagt naderen, zeidet gij dan niet tot de bergen. „Valt op ons, en tot de heuvelen; bedekt ons?" Of, als gij sterker waart, was dan uw voet niet traag op den weg, verlangdet gij niet terug te keeren op het oude spoor? wanneer gij geroepen werdt, antwoordet gij niet misschien zacht, fluisterend? Niet alzoo Abraham: blijde, vrijmoedig vertrouwend, luid antwoordde hij: „Hier ben ik". Wij lezen verder: toen stond Abraham 's ochtends vroeg op. Als naar een feest, zoo haastte hij zich en vroeg in den ochtend was hij op de bepaalde plaats, den berg Moria. Hij zeide niets aan Sara, niets aan Eliëzer, die hem toch had kunnen begrijpen; had de verzoeking uit haar aard hem niet de belofte van stilzwijgen opgelegd?" Hij schikte het hout, bond zijn zoon Izaäk vast, legde hem op het altaar, en trok het mes". Menig vader meende in zijn zoon te verliezen wat hem het liefst was op aarde, zijn gansche hoop voor de toekomst; maar niemand was tot hem in dien zin het kind der belofte als Izaäk dat voor Abraham was. Menig vader verloor zijn kind; maar het was God, de ondoorgrondelijke en onveranderlijke wil des Almachtigen, zijn hand die het wegnam. Niet aldus met Abraham. Hem werd een zwaarder proef opgelegd. Izaäks lot werd met het mes in Abrahams hand gelegd. En daar stond hij, de oude man, met zijn eenige hoop! Maar hij twijfelde niet; hij blikte niet angstig naar rechts of links; hij daagde den hemel niet uit met zijn gebeden. Hij wist dat God de Almachtige hem beproefde; hij wist dat dit het zwaarste offer was, dat van hem geëischt kon worden; maar hij wist ook dat geen offer te zwaar was als God het eischte — en hij trok het mes.

Wie sterkte Abrahams arm, wie steunde zijn rechterhand dat zij niet machteloos neerzonk? Reeds wie het aanziet verlamt. Wie sterkte Abrahams ziel, dat het hem niet donker werd voor de oogen, zoodat hij noch Izaak, noch den ram zag? Wie het aanziet wordt blind. Zelden wordt misschien iemand hier lam en blind van; maar nog minder vaak wordt er iemand gevonden die op waardige wijze vertellen kan wat er gebeurde. Wij weten het allen — het was slechts een verzoeking. Had Abraham, toen hij op den berg Moria stond, getwijfeld, had hij radeloos om zich heen gezien, had hij voordat hij het mes trok den ram gezien, dien God hem toestond inplaats van Izaäk te offeren, — dan zou hij naar huis zijn gegaan alles zou het zelfde zijn geweest, hij had Izaäk behouden, en toch hoe anders! Want zijn terugtocht ware een vlucht, zijn verlossing een toeval, zijn loon beschaming, zijn toekomst wellicht rampzaligheid geweest. Dan zou hij noch van zijn geloof, noch van Gods genade hebben getuigd; maar er van getuigd hebben hoe vreeselijk het is naar den berg Moria op te gaan. Dan zou Abraham niet vergeten zijn, noch de berg Moria. Deze zou niet genoemd worden als de Ararat waar de ark landde, maar genoemd als een verschrikking, omdat het daar zou geweest zijn dat Abraham twijfelde.

Te laat.

Aan de deur van een voornaam kasteel meldde zich eens de dochter van een eenvoudig metselaar aan. Zij had een boodschap van haar vader, die ernstig ziek was en voor dat hij ging sterven, de freule wenschte te spreken. Deze had echter niet veel lust, en daarom ook geen tijd, om dadelijk mee te gaan. Zij dacht: „het is natuurlijk alleen om mijn geld te doen", en zoo maakte zij volstrekt geen haast.

Maar zie, daar komt de metselaarsdochter heel kort daarna buiten adem aangeloopen: „Ach, kom toch!" riep zij, „mijn vader gaat sterven en hij heeft u een geheim te vertellen. Uw moeder vertrouwde hem in den tijd van den oorlog een kistje toe met goud en edelgesteente, dat hij ergens in den muur moest metselen. Hij moest er een eed op doen aan niemand te zeggen, waar dat kistje verborgen was en aan u mocht het ook niet voor uw twintigste jaar worden gezegd. Gij zijt nog wel niet zoo oud, maar mijn vader sterft."

Nu had de jonkvrouw wel haast om bij den metselaar te komen, maar . . . . . . zij kwam te laat en hoorde nooit waar de schat, die toch haar eigendom was, verborgen werd.

In den oorlog tusschen Frankrijk en Duitschland is het gebeurd, dat de kommandant van een Fransche vesting een groot getal van zijn officieren bij zich te gast had. Midden in de feestvreugde van den avond ontvangt hij de tijding, dat het vuren van den vijand in de nabijheid wordt gehoord, maar hij meent, dat er geen reden is, om zich ongerust te maken. De waarheid was, dat die tijding hem nu al heel ongelegen kwam. Kort voor middernacht valt daar op eens een soldaat binnen met den uitroep: „Kommandant, de Pruisen bestormen de buitenwallen!" Nu haast de kommandant zich met zijn officieren, maar . . . . het was te laat.

Te laat wil zeggen het verlies van een kostbaren schat, wil zeggen het verlies van een sterke stad, en ach, wie zal zeggen, hoeveel er verloren is gegaan, doordat men niet bijtijds heeft willen luisteren en zorgen. Wie de waarde zijner levensdagen niet kent, werpt ze een voor een weg, totdat het *te laat* is.

„Een en ander"

* * * Het beste vergeten.

Een wandelaar vond eens bij een berg eene wonderbare bloem en plukte haar. Daar ontsloten zich voor hem de poorten van den berg. De berggeest wenkte den wandelaar vriendelijk om binnen in den berg te komen en leidde hem langs tallooze trappen naar beneden in de kostbaarste onderaardsche vertrekken en zalen, schitterende en blinkende van goud en zilver en edelgesteenten. „Neem er van voor u", gaf de berggeest den wandelaar te kennen. Deze liet zich dat geen tweemaal zeggen. Hij legde de wonderbloem uit zijn hand en vulde al zijn zakken. zelfs zijn hoed, met het kostbaarste dat hij vond. Eindelijk was hij gereed, en hij wilde nu weder tot het daglicht terugkeeren. „Vergeet het beste niet", riep de berggeest hem smeekend en vermanend toe. Toen deed de wandelaar nog een fikschen greep in een lade met kostbare parelen. „Vergeet het beste niet", zoo vermaande de berggeest hem nog eenmaal. De wandelaar keerde zich nu naar het daglicht, hij trad uit de poorten van den berg naar buiten en de berggeest sloot achter hem toe. Bij het naar huis komen, vond de wandelaar al zijn kostbaarheden in dof steengruis veranderd, want onder de bedwelming zijner begeerlijkheid had hij het beste vergeten: de wonderbloem. — De toepassing dezer volksoverlevering ligt voor de hand. Het beste wordt vergeten, als wij het ootmoedig geloof in Christus als niets achten. Zonder dat baat geen verbetering van uitwendige omstandigheden.

* * * Wat ge waard zijt.

Twee vrienden kwamen op zekeren dag voorbij de buitenplaats van een schatrijk man, toen de een den ander vroeg: „Wat zou dit landgoed wel waard zijn?" En het antwoord was: „Wat het waard is, weet ik niet; maar ik weet wèl, wat het den eigenaar gekost heeft. Het kostte hem zijne ziel! Voordat hij zijne schatten verdiend had, was hij een nederig, getrouw, nuttig, werkzaam Christen; maar sedert hij zoo rijk is geworden, heeft hij alle belangstelling voor geestelijke dingen verloren, en is hij op het pad des ongeloofs afgedoold!"

Bedroevend is het inderdaad, dat, wanneer de Heer onze God 's menschen vlijt en naarstigheid met voorspoed gelieft te bekronen, diezelfde zegeningen Hem juist aan onze oogen onttrekken. Gij zijt niet waard wat de maatschappij en uw eigen ondernemingsgeest aan uwe bezitting hebben toegebracht; — maar wat gij van dat alles afstaat, bezit de duurzaamste waarde voor het welzijn uwer medemenschen. Het verlangen om zooveel mogelijk waard te zijn voor onze naasten, voor de maatschappij en voor God, is een heilige eerzucht.

* * * Kleine gebreken.

Men behoeft — zegt de Amerikaansche prediker Beecher — de lenzen van een telescoop niet stuk te slaan, of ze met verf te bedekken om te maken, dat men er niet door zien kan. Adem er slechts even op, en de dauw van uwen adem zal al de sterren voor uw oog verborgen houden. En zoo worden er ook evenmin groote misdaden toe vereischt, om het licht van Gods aangezicht voor ons te verbergen. Kleine gebreken en overtredingen kunnen het evenzeer doen.

Neem een schild, slinger er een spies tegen, en er zal één groote deuk in komen. Maar beprik het van boven tot onder niet een millioen kleine, scherpe, pijltjes en zij zullen het schild véél meer van zijn polijstsel berooven, dan de diepe stoot met de werpspies. En evenzoo zijn het ook niet zoozeer de groote zonden, die de zuiverheid van ons geweten wegnemen, dan de tallooze „pekelzonden", welke wij voortdurend begaan.

* * * Gezang over de golven.

Langs de kusten der Adriatische Zee hebben de vrouwen der visschers, wier echtgenoten ver weg zijn gevaren op de golven, de eigenaardige gewoonte om 's avonds naar het strand te gaan, en daar met hare meestal welluidende stemmen het eerste vers van het een of andere schoone lied te zingen. Nadat zij het gezongen hebben, blijven zij staan luisteren, totdat zij hooren hoe de wind over zee en golven haar het tweede vers overbrengt, gezongen door hare kloeke echtgenooten, terwijl zij door de deining der zee heen en weer geschommeld worden. En beiden, vrouwen en mannen, gevoelen zich gelukkig.

Misschien, als wij maar eens goed wilden luisteren, zouden ook wij op deze onze door stormen geslingerde wereld een geluid, een gefluister kunnen hooren, uit de wijde verte tot ons komend, om ons te verhalen van een hemel, die ons eeuwig tehuis is. En wanneer wij op de stranden der aarde onze liederen zingen, kunnen wij misschien hunne liefelijke echo's in muziek hooren breken op de oevers des tijds, tot opbeuring en bemoediging van de harten dergenen, die als pelgrims en vreemdelingen hunnen weg bewandelen. Ja, wij behooren naar boven en naar buiten te zien: oneindig verder dan deze lage aarde, en hoogerop te bouwen in onze gedachte en onze handelingen, zelfs hier beneden.

(Christian Age).

Mededeeling.

Op 18 en 19 Oct. j.l. hield de commissie der Unie onzer gemeenten hare gewone herfstvergadering te Haulerwijk. Het was blijkbaar voor de gemeente, op hare nog wel wat geïsoleerde plaats, en bijzonder voor onze reeds bejaarde broeder en zuster de Vries, die trouwe bondgenooten, eene hoogst aangename gebeurtenis, de Com. nog weer eens te mogen ontvangen, terwijl de hartelijke ontvangst door onze oude garde, alsmede door de jongeren, den broeders commissieleden aangenaam aandeed.

De commissie had weer verschillende zaken in verband met onzen arbeid in Nederland en onze betrekking met de Gemeenten in het Buitenland te overwegen. Dit mocht dan ook op aangename wijze en in overeenstemming geschieden.

Niet het minst belangrijke deel der te behandelen zaken was de regeling van den winterarbeid voor onze Unie-cent-colporteurs. Er waren drie candidaten voor dien arbeid voorgesteld, die ook, dank zij den stand der kas en de bekendheid met de voorgestelde broeders voor den arbeid, gedurende den komenden winter, konden bestemd worden.

Onze gemeenten hebben er belang bij te weten, wie de broeders colporteurs zijn en welke gedeelten van ons wijd veld zullen bearbeid worden. Daarom deelen wij dat hier mede, hopende dat er door die gemeenten en broederkringen, in wier omgeving zal gearbeid worden, nota van genomen zal worden,

Br. Ter Braak zal op nader te bepalen tijd zijn arbeid aanvangen in de Veenkoloniën, gedurende twee maanden, en wel te Valtherveen — Nieuw Weerdinge en Weerdingermond — Emmer- en Bargercompascuum, — Nieuw Dordrecht — Nieuw Amsterdam e. a. Vervolgens een maand in Noord Holland, van Hoorn uit, en eindelijk nog een maand van Zutphen uit naar Apeldoorn en omstreken.

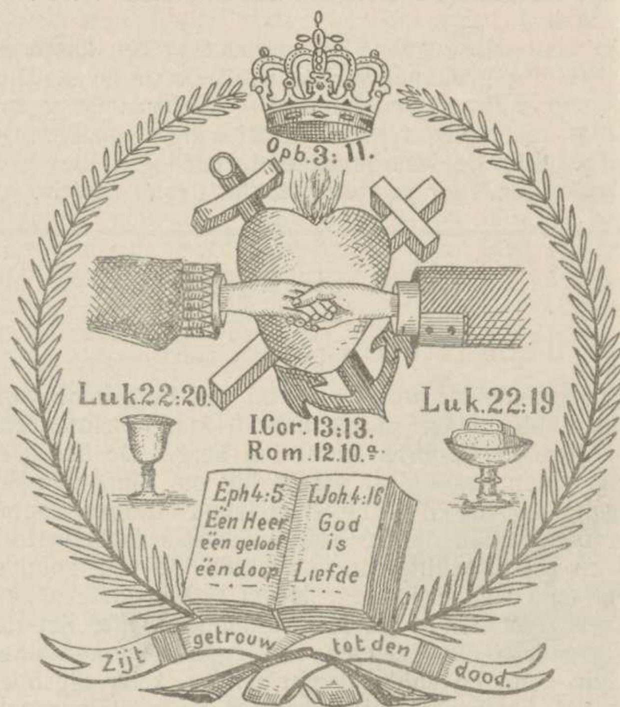
Br. Steenbergen is weer aangewezen voor Vriescheloo en omliggende dorpen en buurtschappen.

Br. Beudeker zal zijn arbeidsveld in Frieschland vinden van Leeuwarden uit op Franeker—Harlingen—Workum—Stavoren—Koudum—Heeg en Sneek aan — gedurende twee maanden. Vervolgens nog eene maand van Leeuwarden uit naar Bergumerheide, Nijega — Drachten op Driemunt en Opënde aan.

God zegene deze broeders en sterke hen lichamelijk als geestelijk tot dien veelomvattenden, zwaren arbeid! Vinde het Woord Gods, dat zij zullen brengen zoo het geschrevene als het te spreken woord, ingang in vele harten! Onze broeders bevelen we gaarne dringend aan in de liefde en hulpvaardigheid van de broeders en zusters op de verschillende plaatsen, waar zij komen zullen.

Ons leven is gebed nog met gebroken klank
Rijst slechts ons lied uit 't bevend hart tot God,
Maar van uw gouden harp klinkt onverstoord de dank
Voor zaligheid van uw gelukkig lot.

Uit de gemeenten.

NIEUWE-PEKELA, 22 October 1911. Onze Gemeente had vandaag het genoegen, om in haren morgendienst broeder Ds. Mense voor zich te zien optreden.

Terwijl ons dit van te voren reeds met belangstelling had vervuld, thans, nu het oogenblik was aangebroken, was ieder lid aanwezig, om dezen hooggeachten broeder te hooren en alzoo ook kennis te maken met Z.Ew. als dienstknecht van Christus, die voortaan zijne krachten en gaven wenscht te wijden in den dienst der Nederlandsche Baptisten.

Onze Kerk was flink bezet; ook broeders van elders werden opgemerkt, alsook velen van andere gezindten.

Wij zijn in onze verwachting niet teleurgesteld, want de prediking was vol opwekking en leering voor des Heeren volk en wij werden liefelijk en ernstig tot onze christelijke roeping vermaand.

De tekstwoorden waren genomen uit Col. 2 : 12a: „Zijnde met Hem begraven in den doop."

Heel aan het einde kwam spreker nog even op den Doop neer, maar dan in dier voege, dat de Doop uitbeelden wilde, dat de doopeling met Christus begraven was; de inhoud der prediking was „onze begrafenis met Christus" en daardoor was een onoverkomelijke klove gekomen tusschen den geloovige in Christus en zijne zondeschuld, tusschen den geloovige en de wereld, tusschen den geloovige en zijn oude ik, enz.

Toen de dienst met gezang en zegenbede zoude gesloten worden, stond een dame, die onzen morgendienst geregeld bezoekt op, en gaf als haar wensch te kennen, om gedoopt te worden, hetgeen niet weinig verrassing bracht; broeder Bonnes, diaken, sprak den Leeraar nog toe en hoopte, dat hij ten rijken zegen gesteld mocht worden. Broeder Mense beval zich met de andere Voorgangeren onzer Gemeenten in den gebede aan bij de broeders en zusters.

Onze gemeente is onder den indruk van het werk Gods, dat wonderlijk in onze oogen is, en wij allen hopen en bidden, dat deze hooggeachte broeder van God bekrachtigd moge worden tot mede-opbouw onzer Gemeenten en hare uitbreiding.

Den volgenden Zondag (29 October) hoopt, zoo God wil Ds. Mense ons opnieuw te dienen en wel 's morgens om 10 uur en 's namiddags om 3 uur.

GRONINGEN. Zondagmorgen werd de gemeente pijnlijk getroffen door het bericht van het overlijden van br. A. Riksten en twee zijner kinderen.

Liggende met zijn schip te Zwolle werd hij met zijn vier kinderen door een besmettelijke ziekte aangetast, waaraan hij met twee hunner op Vrijdag 20 Oct. is bezweken.

M. M.

Gel. Brs. en Zrs. in den Heere.

Op Zondag 8 Oct. hadden we het voorrecht te mogen zien, dat eene zuster van Berger-Oosterveen op hare hartelijke belijdenis in ons midden werd gedoopt.

Bij deze gelegenheid predikte onze beminde Voorg. ons in verband met de heilige handeling, het Evangelie van verlossing en zaligheid in Christus Jezus. Aandachtig werd geluisterd naar het: „Predik het Evangelie allen Creaturen", en: „Die gelooft zal hebben en gedoopt zal zijn zal zalig worden". Het welbekende Schriftgedeelte uit Markus 16e hoofdst. Spreker toonde hierbij aan hoe onze Heiland de belofte van zalig worden, verbindt aan de beide voorwaarden: „geloof en Doop".

Na afloop der prediking knielden Voorganger en doopcandidate op het platvorm, 's Heeren zegen en hulp afsmeekende bij het verrichten van de doopshandeling. Hierna daalden beiden af in het water en werd onze zuster naar 's Heeren aanwijzing op hare belijdenis gedoopt en zoodoende in de Gemeente opgenomen.

Na den Doop werden we opnieuw bepaald bij brood en beker aan onzen lijdenden Heiland, die zich zelven gaf tot in den dood des kruises voor ons.

Worde maar meer en meer ons discipelschap beleefd, ook in het doen van Gods wil, tot eer Zijns Naams, en tot voorbereiding van de komst zijns Koninkrijks.

Namens de Gem. te 2e E'mond,
W TALENS—Secr.

Nieuwe Uitgaven.

Ons werden ter bespreking toegezonden door de Uitgeversfirma La Rivière & Voorhoeve te Zwolle drie soorten Scheurkalenders voor 1912:

1. „Neerlandia", een fraai uitgevoerde kalender, van welke alle 365 blaadjes een „kiekje" geven van de schoonste en merkwaardigste plaatsen van ons eigen land. Het schild, vervaardigd naar een schilderij van den kunstschilder *Gabriël*, is uitgevoerd in fijne, zachte lichtdruktinten en maakt den kalender tot een sieraad aan den wand, zelfs in de fijnste salon. De gewone uitgaaf kost f 0,90; de luxe-uitgaaf f 1,50.

Deze kalender zal niet nalaten een aangenamen indruk te geven van de schoonheid van ons Nederland.

2. Een „Kinderkalender". Deze verdient in alle huisgezinnen waarin jonge, eerstbeginnende kinderen zijn, zooveel mogelijk een plaats te vinden. Het keurig bewerkt schild vertoont een aardig kindertafereeltje, natuurlijk ons lief Prinsesje in front! Elk blaadje bevat een lief plaatje met een kinderlijk spreukje er onder. De kinderen zullen niet alleen de plaatjes mooi vinden, maar ook smaak krijgen voor goede lectuur. Deze kalender kost f 0.75.

3. Eindelijk nog een geïllustreerde Week-kalender. Zij biedt veel ruimte voor aanteekeningen, ad memoria, zoodat het fijne en schoone in deze kalender wedijvert met het practische. Het schild vertoont o.m. de wapens der Elf Provinciën van ons land in fijnen gouddruk. De prijs is f 1.—.

Ook wordt nog èn bij Neerlandia" èn bij „Kinderkalender" een album aangeboden om er de plaatjes in te schuiven en te bewaren.

We wenschen den uitgever veel succes!

N. v. B.

Correspondentie.

Br. J. M. Bl. te Paramaribo, dank voor uw hartelijk schrijven van 4 Oct. l.l. We zijn nu op de hoogte gebracht omtrent den aard van uwen arbeid en het streven der broederen, die met u zijn. God zegene u allen heerlijk. Een bijbelsch ordelijke gemeente-organisatie is eisch der heiligheid onzer gemeenschap in Christus Jezus en is een middel tot behoud van hetgeen we bearbeid hebben in 's Heeren naam. De Heer is in onze dagen krachtig bezig met zijne Gemeente te ontrukken aan de wereld en af te zonderen tot zijne wederkomst.

Ontvang bij dezen onze hartelijke groeten en wees zoo goed ons zoo veel mogelijk met den arbeid door U en anderen in Suriname op de hoogte te houden.

N. v. B.

Aan onze correspondenten.

Door verschillende omstandigheden en drukte, worden U de quitanties voor het derde kwartaal wat laat toegezonden. We hopen niet te veel van uwe bereidwilligheid te vergen, als we U verzoeken met de incasseering der gelden, eenigen bekwamen spoed te maken, opdat de betalingen aan 't einde van dit 4e kwartaal niet te dicht op elkander volgen. Voor sommigen onder onze lezers moge dat geen bezwaar zijn, voor vele anderen echter licht wel.

N. v. B.

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van Kl. L. te Ter Apel f 13,46, van Albert K. in Parkenburg, N. Am. 1 Dollar.

N. v. BEEK.

LIEFDEGAVEN.

Voor het Weezenfonds.

Ontvangen van de Meisjesvereeniging te Apeldoorn f 5, van Br. Roeles te Arnhem f 2.50.

F. J. VAN MEERLOO,
penningm.

Op onze bekende bede om hulp.

Ontvangen door Br. C. J. L. van Zr. N. N. te A. f 2.50; van Br. D. de V. te Sch. bij L. f 10.—.

Met veel dank
de Bouwcommissie.

adres: J. Streeder, Ravensteijnstraat 307.

GRAFSCHRIFT EENER VROUW.

Een Sara voor haar man;
Een Eunice voor haar kinderen;
Een Loïs voor haar kleinkinderen;
Een Lydia voor Gods predikers;
Een Martha voor haar gasten;
Een Dorcas voor de armen;
Een Hanna voor haar God.

Ook U?

Tref 'k u bij de heilfontein aan?
In het land der heerlijkheid?
Dorst ook nog steeds uw ziele
Naar de bron van zaligheid?
Reine jubel zal daar schallen,
Bij de heilsbron, glanzend schoon.
Zal 'k daar met u nedervallen,
Bij 't koor dat juicht voor den troon?

Ja, 'k spoed tot de wateren des levens,
Tot 't stroomend licht, o zoo schoon!
Hoe verlustigt mijn ziel zich reeds heden
In 't vereend-zijn voor d' eeuwigen troon!

No. 1279. VRIJDAG 3 November 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.
ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post ƒ 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

MORGEN!

Wat ziet gij angstig
En vragend rond,
Of nooit uw harte
De taal verstond:
Voor morgen, morgen,
Zal God wel zorgen?

Op 't zwiepend takje
De vogel rust,
En kweelt zijn liedje
Vol lentelust:
Voor morgen, morgen,
Zal God wel zorgen.

Hij vliegt bedrijvig
Al heen en weer,
En vindt zijn voedsel
Nog telken keer:
Voor morgen, morgen,
Zal God wel zorgen.

Het bloempje geurt er
In 't malsche gras,
Of daar geen maaier,
Geen zeis meer was:
Voor morgen, morgen,
Zal God wel zorgen.

En gij ziet angstig,
En vragend rond,
Och, of uw harte
Die taal verstond:
Voor morgen, morgen,
Zal God wel zorgen.

J. M. WESTERBRINK—WIRTZ.

Het gebed des Heeren.

Geef ons heden ons dagelijksch brood.

Dat is de eerste en eenige bede in verband met de dagelijksche behoefte voor het lichamelijk onderhoud. Zij sluit alles in wat een mensch noodig heeft in en voor dit aardsche leven, wat de voeding aangaat, en ongetwijfeld is ook bedoeld de kleeding, als mede behoorende tot de dagelijksche benoodigheden voor het lichaam.

Al wat de mensch voor dit aardsche leven behoeft, kan in weinige woorden worden samengevat, hoewel hij zich doorgaands erg druk betoont en vol zorgen is voor het aardsche bestaan of levensonderhoud. De strijd om het bestaan en de broodzorgen zijn vele. En natuurlijk meent men daarvoor alle recht en reden te hebben. Menschen, die ruimschoots over middelen beschikken, kunnen gemakkelijk over onbezorgdheid spreken, zoo zegt men, maar wij arme tobbers, die bij den dag moeten leven, en den eenen dag niet weten, wat we den volgenden dag hebben zullen om ons en de onzen te voeden, wij hebben alle reden tot zorgen, klagen, murmureeren, ja zelfs zich in opstand te betoonen tegen vele ongeregelde, akelige toestanden in de maatschappij!

Het verwondert ons geenszins, dat de groote massa van ons geslacht zoo spreekt; en dat niet alleen de werkelijk armen maar ook velen, die met aardsche middelen bedeeld zijn, zingen in hetzelfde koor meê. De reden hiervan is niet ver te zoeken. Immers maar een klein deel van de menschheid kent God. Slechts weinigen hebben geleerd in waarheid te bidden: Vader, geef ons *heden* ons dagelijksch brood. Alleen dezulken, die hunne diepe afhankelijkheid van God

beseffen en Hem volkomen vertrouwen voor het heden en voor de toekomst, kunnen die bede in waarheid uitspreken. De groote meerderheid van het menschelijk geslacht toch verwacht alles van eigen wijsheid of vernuft, van eigen zorgen en zwoegen en denkt aan de Vaderlijke zorg van God niet.

De meeste zorgen en bekommernissen heeft men bijna uitsluitend voor den dag of den tijd, die nog komen moet en die men zelfs niet weet te zullen beleven. Dat is de dwaasheid van het bezorgd zijn voor den dag van morgen, waartegen de Heer zijn discipelen waarschuwde. En daarom heeft de Heer ook dat „heden" in de bede voor de zijnen ingevoegd.

Niet waar, ook voor Christenen is die waarschuwing nog zoo dikwijls noodig. Ook zij, ofschoon zij gelooven in God en aan Zijne beloften en trouw, naar men althans beweert, ook zij tobben nog dikwijls in het heden, terwijl hun nog niets ontbreekt, over wat de toekomst baren zal. Hierdoor kan men zelfs de zegeningen in het heden vergeten en door ondankbaarheid het genot er van ontberen. Zie, daar kan men ook niet van harte bidden: geef ons „heden" ons dagelijksch brood.

Hoe zal men gelukkig en dankbaar zijn, bij de genieting van heden, als men daarbij tobt over vermoedelijk gebrek van morgen of later?

Het is toch een droevig leven, als, wanneer men zich kleedt, reeds de zorg gevoed wordt met de vraag: als mijn schoenen straks versleten of mijn kleeding weldra niet bruikbaar meer is, waar haal ik dan andere weg? En toch, dat is het doorgaande leven of zwoegen van de meeste menschen en ten deele ook van vele christenen. Laten wij onze eigene bezorgdheden maar eens opmaken, en we zullen zien, dat de meesten, zoo niet allen betrekking hebben, niet op het heden, maar op een voor ons onbekende toekomst.

Dit is tegen den wil des Heeren. Hij heeft al onze zorgen op zich genomen, en Hij wil vertrouwd worden. Hij wil, dat wij alles, wat we behoeven, biddend van Hem zullen verwachten. En die dat doen zullen niet beschaamd worden, al zou God het, in Zijn wijze leiding van de Zijnen, ook noodig keuren hem eens een heden van beproeving te doen beleven. Begeven zal Hij hen nooit!

Aldus, zoo merkt misschien deze of gene onder mijne lezers op, men moet in het heden maar alles verbruiken en met de toekomst geen rekening houden! Zie, dat zou onverstandig en roekeloos zijn.

God heeft ons het verstand gegeven om met wijs beleid onze belangen te behartigen en ook op de dingen, die komen kunnen, hetzij voor ons zelf of voor onze nakomelingen, wel bedacht te zijn. Ook wijst de Schrift ons op het voorbeeld der mieren, die hun brood in den zomer bereiden voor den winter. Maar dat is geen ijdele zorg, of grijpen naar het onbereikbare. En dit laatste is het juist waartegen de Heer waarschuwt.

Zeer weinige menschen zijn tevreden met, nog minder dankbaar voor het „dagelijksch brood" in het heden. Men jaagt gieriglijk naar meer. En de groote meerderheid van ons geslacht heeft meer, maar helaas, weinigen zijn er Gode dankbaar voor. En dit komt omdat men nooit in oprechtheid heeft gebeden: „Vader, geef mij heden mijn dagelijksch brood".

Waar geen oprecht geloovig gebed is, zooals de Heer het ons leert, daar is noch tevredenheid, noch dankbaarheid al ontvangt men ook veel meer dan dagelijksch brood; dan wordt van al het goede *ook* geen Gode-verheerlijkend gebruik gemaakt. Dat is ook de reden waarom de ervaring leert hoe voor vele Christenen de voorspoed in dit leven een vloek wordt, omdat hun geloof en mitsdien hun geestelijke gemeenschap met God en met de hemelsche dingen er onder bedolven wordt.

Ernst en waakzaamheid betaamt in deze den Christen, opdat er geen verpestende stofwolk over zijne ziel kome en hij eindelijk op p ij n l ij k e wijze moet leeren bidden: „Vader, geef mij heden mijn dagelijksch brood!"

Eindelijk laat ons den Heer danken, dat Hij ook aan ons dagelijksch brood denkt en er voor zorgen wil. Hij, die de duizenden in dorre plaatsen op wonderbare wijze mildelijk voedde, Hij zorgt nog. Er wordt thans veel geklaagd over de duurte der levensmiddelen en zeker die kan wel voor vele gezinnen zorg veroorzaken; maar waarde lezer, vergeet den zorgenden Heiland niet. Werp al uwe bekommernissen op Hem; Hij zal uwe zaken heerlijk uitrichten en alles welmaken. Bepaal u bij het heden, en zie uwe zegeningen, en tel ze een voor een! Zoek eerst het koninkrijk Gods en zijne gerechtigheid en alle andere dingen zullen u worden toegeworpen.

Wat buigt u de last der zorgen?
Wat drukt u nog de angst voor morgen?
Is God, uw God niet rijk genoeg?
Hij is nog nooit te kort geschoten,
Hij heeft nog *niemand* weggestooten,
Die Hem om hulp of bijstand vroeg.

's-Gr. N. v. B.

Heilig Huwelijk*.

Het huwelijk moet worden een vereeniging van een volkomen rein, geestelijk paar menschen, die het zinnelijk geheel in zich overwonnen hebben, dus van een broeder en zuster, maar die het vermogen hebben en door het wettig huwelijk in staat gesteld zijn, nieuwe schepselen voort te brengen, die zij zullen kunnen toerusten met de hoogste geestelijke en lichamelijke kracht, opdat zij in de eerste plaats kinderen Gods zouden kunnen worden.

Hun roem zal wezen, vele kinderen voor God groot te brengen, opdat Zijn Koninkrijk bloeie en er liefde en vrede wone onder alle menschen. God zal dat ide-

*) Uit een stuk onder dien titel van de hand van S. Teding van Berkhout—van Taack Trakranen, opgenomen in het Novembernummer (1909) van „Nieuwe Banen" nemen wij het volgende over uit het „Maandblad voor reiner leven". Laten toch vooral jonge menschen, die nog voor het huwelijk staan, dit artikel nadenkend lezen en behartigen.

aal vervullen en kiest daarvoor uit de zeer sterken, die Hij kent. Nu lijkt de vervulling er van ons nog onmogelijk toe. Als God leeft in ieder menschenhart dan zal het Paradijs langzaam hervonden worden. Ieders menschenplicht is dus eerst zichzelf in Gods kracht nieuw te maken tot een geestelijk schepsel, opdat iedere man en iedere vrouw, vereenigd in het huwelijk, volmaakte schepselen zal kunnen voortbrengen...... Ja, *door het herboren worden naar den Geest van iederen man en iedere vrouw moet het volmaakte huwelijk ontstaan, en de nieuwe menschheid.***) Des werelds Verlosser is reeds lang geleden gekomen en werkt nu nog met den Vader, maar de verlossing van de wereld, naar Jezus' voorbeeld moet geschieden door de nieuw geboren schepselen zelf. Die zullen zich geen man of vrouw meer kiezen, tenzij zij weten, dat zij in éénen goddelijken zin kunnen samenwerken en hunne kinderen voor Gods koninkrijk kunnen opvoeden, zoodoende hen Gods *zegen* verwervend en verzekerend.

God schiep den mensch, man en vrouw en gaf hen ieder een verschillende taak te volbrengen, die te zamen gevoegd, het dagelijksch menschelijk bestaan uitmaken. Man en vrouw zijn geheel gelijk, dat is te zeggen van denzelfden geest, maar verschillend gevormd. De man is de schepper, de vrouw voortbrengster (symbool van de wereld); beiden geschapen tot eere Gods.

Hoe kan elke man en elke vrouw er toe bijdragen om Gods naam te doen eeren en Gods koninkrijk te doen komen op de wereld? Als zij getrouwd zijn laten zij dan niet beginnen met hun kinderen op te voeden, maar zichzelf eerst. Dat ieder mensch zich in de eenzaamheid en oprecht plaatse tegenover zijn of haar verleden en trachte het zoo duidelijk te zien, alsof het in een open boek geschreven voor hem of haar lag. Laten zij vooral hun fouten en tekortkomingen zien en die kanten van hun karakter, waaronder anderen lijden en die wrijving en strijd veroorzaken. Laten zij zich niet wijs maken, dat hun tegenspoeden, hun twijfel, hun onrust, hun mismoedigheid, hun gedruktheid, ontevredenheid of ongeluk niet *uit hen zelf* zouden voortkomen. Als zij schrikken van menige donkere bladzijde, die zij gaarne niet zouden ontdekken in het boek huns levens, laten zij dan moed vatten, want Christus is door God gezonden om ons te redden als wij 't Hem vragen. Hij opent ons de oogen, als wij Hem aanroepen en als wij *zien*, dan volgt het berouw, het heilzame, maar geweldige berouw en daarna eerst begint de strijd tegen onszelf, die ons tot herborenen moet doen groeien naar den Geest.

**) Wanneer dit zoo opgevat moet worden alsof door de natuurlijke geboorte uit naar den geestherboren ouders, de kinderen als nieuwgeborenen, in den zin van wedergeborenen, ter wereld gebracht zouden kunnen worden, zijn *wij* het daarmede niet eens.

Wel echter als bedoeld is, dat herboren ouders, krachtens hun hooger levensbeginsel, hunne kinderen door woord en voorbeeld kunnen en zullen leiden tot de eeuwige levensfontein Christus, waaruit het leven der nieuwe menschheid ontspringt, een leven, dat voor ieder persoonlijk te verkrijgen is door het geloof in Hem. (Joh. 3 ; 16). N. v. B.

Waar vindt men wonderkinderen, die over goddelijke dingen spreken bij intuitie, zooals zij zonder studeeren, de viool weten te bespelen en de menschen daarmee in verrukking brengen? Er kunnen nu geen goddelijk-geestelijke kinderen zijn, want voor zulk een kind is noodig geweest een geestelijk ouderenpaar, dat alleen gedacht heeft voor God te scheppen en niet voor zichzelf of voor elkaar en dus door God waard bevonden was zulk een kind te bezitten.

Men heeft daar tot hiertoe nooit genoeg over nagedacht en vooral de jongen onder ons zijn er nooit van doordrongen geworden, dat zij met hun geest zich geheel moeten *beheerschen* en daardoor zich in alle opzichten verheffen boven hetgeen dierlijk in ons is. En wij, ouders, kunnen den kinderen dien zwaren strijd gemakkelijk maken, want onze zonden en zwakheden worden aan hen bezocht tot in het derde en vierde geslacht. Zijn wij hoog en sterk geweest, zij zullen er nog hooger en sterker door worden en eens zullen de menschen leeren wat hooge liefde beteekent, zooals God wil, dat die zij tusschen man en vrouw. Maar, Godlof, de gedachte is geboren, en nu is er geen ontkomen meer aan, al duurt het nog lang totdat de menschen begrepen hebben, dat zij zelf willen lijden.

Gij mannen, bedenkt dat Gods wet u sterk maakte, opdat gij zijn zoudt de geestelijke en lichamelijke steun van vrouwen en kinderen, dat uw plicht is om te werken voor uw brood en dat van uw gezin; dat ge rechtvaardig moet zijn tegenover allen en rechtvaardige wetten moet maken voor allen, opdat gij de vrouwen niet noodzaakt hun *eigen* helper en steun en die hunner kinderen te *moeten* wezen. . . . En gij vrouwen, ziet hoe Gods wil en wet u plaatste in het huisgezin, in 't kleine om 't grootste te volbrengen: Weet, dat gij den mannen niet af moogt nemen wat God hun toebedeelde, alzoo hun verantwoordelijkheid tegenover u van hun schouders nemend en hun heele wezen een onberekenbare schade toebrengend, waaronder gij zelf hoe langer hoe meer zult te lijden hebben. Zoolang gij uw oude *natuur* volgend of uit ijdelheid, of om welke reden ook trouwt, en uw Goddelijke bestemming hier op aarde niet ziet en 't huwelijk niet beschouwt als een *heilige* vereeniging met den geestelijken man, zoolang zult gij moeten lijden en wat nog erger is, uw kinderen zien lijden door uw schuld.

Jonge vrouwen, begint met uw vernieuwing naar den geest, zoekt God en bedenkt Gods wil. Trouwt niet, zoolang gij u te zwak voelt om uw oude ik te overwinnen. God heeft kinderen noodig voor Zijn huis, maar niet die duizenden huurlingen op Zijn aarde, die zoo ontzettend veel van Zijn geduld en zorg vergen, en Hem voorbij loopen, omdat zij Hem niet kennen al noemen zij zich Christenen. Geeft uw hart alleen aan een reinen man, die u geestelijk lief zal hebben. alzoo waarlijk *liefde* voelend voor u en uw beider kinderen en niet voor zichzelf. God zal u rekenschap vragen aan wien gij uw ziel, deel van Hem, gaaft, en welken Vader gij voor uwe kinderen gekozen hebt.

Weet, dat zoo gij uw heilige moederplichten en uw zusterplichten tegenover uw familie en de menschheid

verzaakt, gij door God bezocht zult worden met een zwaar lijden, zooals die duizenden vrouwen om u heen ondergaan, wier leven één slavernij en tredmolen is.

Mannen en vrouwen bedenkt dat, die nu of vroeger niet heeft willen werken voor God, werkeloos gemaakt wordt door God en nergens werk kan vinden en lijden moet en anderen zien lijden, totdat hij of zij er wanhopig onder wordt. Gij ontkomt niet aan Gods rechtvaardigheid en zonder rechtvaardigheid geen hooge liefde.

Wij staan nog zoo ver van God en Christus af en zijn nog zoo omwonden met de koorden van onze oude natuur, die ons beletten in God te gelooven, in Hem, die ons 't eerst liefhad, en ons geheel aan Hem in vol vertrouwen over te geven. Zoolang de menschen het geluk bij en door menschen zullen zoeken, zoolang zal de ontevredenheid hunne harten verteren.

Wij alle menschen hebben niets uit ons zelf, maar moeten stil, ijverig en gehoorzaam werken voor God op de plaats, waar Hij ons zette aan de vervulling van Zijn voornemens met de menschheid. Laat ons dus toch ijveren om onze hooge roeping op de wereld te begrijpen, hoe, om tot Gods geslacht te behooren, noodig is broeder- en zusterliefde voor alle menschen, in alle omstandigheden des levens. Zonder broederen zusterliefde in den hoogsten vorm, geen goed huwelijk, geen goed huisgezin, geen goeden staat, geen goede wereld. En toch wil God, dat de wereld goed zal worden, zoodat Christus de scepter over kan geven aan den Vader, daar allen Hem gelijk zullen wezen. Wij allen, hoort het goed, kunnen, als we willen, de volmaaktheid deelachtig worden,

Het allereerst begin is het herboren worden naar den Geest. . . . Door bekeering tot den Geest Gods, en zoo tot het volmaakt reine huwelijk, waardoor de volmaakte broeder- en zusterliefde zal geboren worden op de wereld.

Op de wachtpost.

In Engeland — om eerst een blik in de verte te werpen — in Engeland dan heeft men een fonds bijeengebracht om een kerkgebouw te stichten ter gedachtenis aan John Bunyan, de bekende pelgrim-droomer. Dit fonds is grootendeels door Baptisten samengebracht, ofschoon ook christenen uit andere vrije kerken en uit de staatskerk er toe bijgedragen hebben.

Het kerkgebouw is bestemd voor de Unie van vrije kerken, dat wil zeggen alle kerken buiten de staatskerk, welke Unie ook weer voor een groot deel onder leiding van Baptisten staat. Het gebouw, dat nu reeds geopend is, zal dus voor vrij-kerkelijken arbeid gebruikt worden. Het is een der schoonste gebouwen der vrije kerken, en kost geheel gereed 15000 pond (f 180000.—). Inderdaad een prachtig gedenkteeken voor den eenvoudigen Bunyan.

Binnen de grenzen. Met vreugde vernemen wij, dat van de brochure „Waarom uitgetreden", door Ds. Mense, reeds het „vijfde duizend" noodig geworden is. Dit is zeker voor een groot deel te danken aan de ijverige medewerking onzer gemeenten, en hoogstwaarschijnlijk is er ook nog menig exempl. in handen gekomen van personen, die het niet besteld hadden en zelfs niet begeerden, maar verreweg de grootste meerderheid is toch door belangstellenden gekocht of gratis ontvangen. Dit wekt de hoop en het vermoeden bij ons op, dat niet alleen nieuwsgierigheid, maar ernstige belangstelling vele geloovigen tot het onderzoeken van den bijbelschen Doop in zijn waren vorm en beteekenis, zooals de Baptisten dien toepassen, aandrijft. En waar dit zoo is en nog wordt, zullen velen ook wel verder komen.

In „Maran-atha, Orgaan der Nederlandsche Tentzending", wordt veel geschreven over „gemeenschap der heiligen", over „kerk en gemeenschap" etc. Soms worden er schoone, pittige gedachten in uitgesproken. Echter ook wel eens dezulken, die ons tegenstrijdig voorkomen.

In het no. van October vinden we onder de rubriek: „Kerk en gemeenschap" het begin eener vertaling van het boekje: „Evangelische Heilslehre, Kathechismus für Gemeinschaftsleute, door Pastor Schmidt in Kreibau". Hierin komen velerlei eigenaardige denkbeelden voor en zullen zeker meerderen volgen over „gemeenschap der heiligen", over de secten, de vrije kerken en ook over de volkskerk. Ofschoon we tegen den inhoud der bespreking van die verschillende onderwerpen nog eenige bedenkingen hebben, bepalen we ons thans slechts bij het laatste punt, om te doen uitkomen, tot welke zonderlinge voorstellingen een „gemeenschaps-Christen", die bij het streven naar gemeenschap der heiligen, nog met hand en tand blijft vasthouden aan een „volkskerk", vervallen kan.

In bovengenoemd boekje heet het dan:

„De volkskerk is niet de gemeenschap der heiligen." Van deze laatste, de gemeente, zegt Christus, dat de hel haar niet overweldigen zal. Van de kerk als instituut zegt Christus, dat zij in het oordeel zal komen en dat alleen datgene van haar zal blijven bestaan, wat *in haar* als „kinderen des Koninkrijks", als de ware gemeente van Jezus openbaar zal worden (Matth. 13 vs. 38).

De volkskerk staat door kinderdoop, kerkelijke aanneming, huwelijks-inzegening en begrafenis met het Christendom in een uitwendige verbinding. Zij is het, tot wie de evangelieprediking zich richt. Diegenen, die door deze prediking voor Christus gewonnen en daardoor leden van de gemeente der heiligen worden, behooren nu nog maar uitwendig tot de volkskerk.

Het is natuurlijk en normaal, dat de waarachtig geloovigen zich steeds tot eene gemeenschap der geloovigen *in hun kerk* aaneensluiten (Graaf Zinzendorf:

zonder gemeenschap ken ik geen christendom).

Strikt genomen hebben wij heden (in Duitschland n.l.) nog in 't geheel niet de zuivere volkskerk, maar leven in een Staatskerk.

Ofschoon het onbijbelsche der vroegere Staatskerk door de vrijheids-ideën der „Aufklärung" voor het grootste deel weggedaan is, zoo zullen wij toch streven naar de van den Staat onafhankelijke volkskerk."

Hier hebben we aldus de voorstelling van de nieuwere gemeenschapsidée: de Gemeente Christi binnen het instituut, de „volkskerk". En om daar nu eenigen bijbelschen schijn aan te geven, wordt Matth. 13:38 er bij gehaald.

De gegeven voorstelling is noch bijbelsch, noch logisch. De voorstelling alsof in de door den Heiland gegeven verklaring van de gelijkenis van het onkruid onder de tarwe gezegd zoude zijn: de akker is de kerk, is geheel valsch en zeer onnauwkeurig, daar er in vers 38 letterlijk staat: „de akker is de wereld". Dat de Gemeente in de wereld is, is bekend genoeg, en dat de booze onkruid zaait midden onder de tarwe staat duidelijk geschreven, maar dat de gemeente in een volkskerk is of opgroeit, is, op z'n zachtst genomen een dwaze voorstelling.

Daarbij komt nog, dat men dat „instituut", de volkskerk, toespreekt en behandelt alsof het de Gemeente ware! Men neemt leden aan op een soort belijdenis, men bedient in- en voor die volkskerk de heilige dingen als doop en avondmaal etc. precies alsof ze de Gemeente ware! En de Gemeente die men zich dan denkt in die kerk, moet daar maar genoegen mede nemen en wordt gelijkelijk bediend met de schare van onbekeerden, die de volkskerk vormen!

Ach, wanneer zullen toch de leiders en voorstanders der gemeenschapsbeweging die nog in de verschillende wereldsche kerken vertoeven, eens nuchter worden?!

's-Gr. N. v. B.

Voor de Jeugd.

De trouwe Bruintjes.

Een troep kinderen bevond zich in den paardenstal, terwijl door het getraliede venster de avondzon hare laatste stralen deed vallen. De kinderen bekeken de werkpaarden, die juist van het land waren teruggekomen, en nu stampend en hinnekend voor de gevulde kribben stonden, of zich naar hartelust te goed deden aan het frissche, heldere water in den drinkbak.

„Och, die vind ik niets mooi!" zeide een der kinderen, en wees daarbij op een paar bruine paarden, die als 't ware de beste plaatsen innamen.

„Nu, zij zien er zeker niet zoo glanzig bruin en welgedaan uit als de andere!" antwoordde de oude Jochem, met zijn puntige muts, op min of meer spijtigen toon; „thans zijn zij oud en mager en leelijk, en toch kan ik u juist van deze twee een aardig geschiedenisje vertellen."

„Het is thans al vele jaren geleden, dat het juist kermis in ons dorp was; en iedereen was op de baan en ging 's avonds dansen; ook de knechts, die voor de paarden te zorgen hadden. Er was een waker op het erf; maar of hij een poos ingeslapen of wel heimelijk weggeloopen was, kan ik niet zeggen — kortom, in den nacht, die zeer donker was, slopen er dieven in den paardenstal en stalen de twee bruinen, die toen mooi, krachtig en vurig waren, mooier misschien dan een der andere paarden, die zich thans in dezen stal bevinden. Welk een schrik voor de knechts, toen zij tegen den morgen terugkwamen en de plaats der bruinen ledig vonden. De beste paarden gestolen! En er was geen spoor van de dieven te ontdekken. De booswichten hadden zeker de hoeven der paarden met lappen omwikkeld en ze terzijde af door het park heen weggevoerd, want de beide deuren van het erf waren even stevig gesloten als altijd.

„Men zocht in al de omstreken, in alle richtingen, maar vruchteloos. De politie werd met de zaak in kennis gesteld, en naar alle plaatsen langs de grenzen werd getelegrafeerd, dat men lieden met paarden aanhouden en niet over de grenzen laten moest. Want waren de dieven eenmaal met hun buit in het naburige land, dan was er aan geen inhalen en vinden meer te denken.

Intusschen waren er drie dagen voorbijgegaan. Wederom was het 's avonds laat, ongeveer tien uur, — daar hoort de vader op het erf plotseling paardengetrappel, dat al nader en nader komt. Hij gaat naar de deur, en daar ziet hij in het schemerende maanlicht de twee bruinen staan; geheel alleen, zonder voerman, zonder tuig, en bedekt met stof en vuil.

Wordt vervolgd.

Ingezonden.

Groningen, October 1911.

Gel. Brs. en Zrs.!

De Vrouwenvereen. „Looft den Heer" heeft haar achtste verjaring gevierd, en ditmaal wel op bizondere wijze. Onze Presidente, die ons zoovele jaren geleid heeft, zal spoedig van ons moeten scheiden, wegens het vertrek naar Amsterdam.

Nadat de vergadering met gebed en zang was geopend, koos H.Ed. tot tekst van haar openingswoord Rom. 12 : 15, 16: Verblijdt U met de blijden, en weent met de weenenden". H.Ed. maakte ons er op attent, dat zulks steeds het werk der vereen. was geweest, en wij menige traan hadden mogen drogen, maar in 't bijzonder ging H.Ed. op het 16e vers in, om toch steeds eensgezind te blijven en niet naar hooge dingen te streven. De verslagen, die nu volgden van de Secr. en Penning, gaven duidelijk blijk, dat de Heere op Zijn werk, door ons gewrocht, in gunst nederziet, want waren wij in ledental en in geldelijke zaken zeer vooruitgegaan, ook aan onderlinge liefde heeft het niet ontbroken. Op uitnoodiging der Vereen. kwam onze Leeraar nog een oogenblik in ons midden. Z.Eerw.

sprak ons aan als het mosterdzaadje, dat tot een boom was geworden, en wees ons op Maria, die den Heere zalfde kort voor Zijn sterven, welker liefdegeur het geheele huis vervulde; dat ook de geur van ons liefdewerk het geheele huis der Gemeente mocht vervullen, was Z.Eerw.s wensch en dat ook van ons mocht worden kunnen gezegd: „Zij hebben gedaan wat zij konden".

En nu begonnen de Martha's pas goed te dienen, want ook daar was goed voor gezorgd. Bijna alle zusters hadden ditmaal iets te zeggen, gedichten zelf vervaardigd, voordrachten, woorden uit het hart; vooral dat van eene zuster was opmerkelijk, want zij gaf te kennen, dat ze zich geheel aan den Heere wenschte te geven, en zoo ging het voort, totdat onze, allen liefgewordene, Presidente eens op het horloge zag.

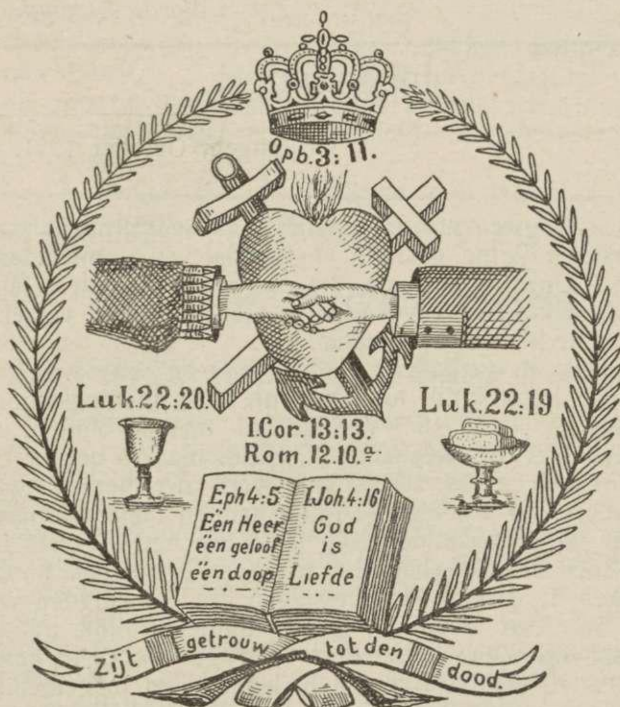
Nu nam onze secr. nog eens het woord, om daarbij uit naam der Vereen. een portret te overhandigen, waarop — met onze Presidente in ons midden — bijna alle leden afgebeeld waren. Dat H.Ed. er recht blij meê was, behoeft geen betoog. H.Ed. bedankte ons dan ook daarvoor en voor het vele goede, dat ze in en met de Vereen. altijd had genoten. Eindelijk werd het dan toch tijd te scheiden, zoodat we na het zingen van een lied en dankzegging aan onzen trouwen God uiteengingen, wel weemoedig, maar toch dankbaar.

Namens de Vr.vereen „Looft den Heer":

De Secr.:

S. BLEKER—GRÜNEVELD.

Uit de gemeenten.

AMSTERDAM. „Belofte maakt schuld," zegt het spreekwoord. En hoewel schrijver dezes blijft bij zijne meening, dat het gesproken woord onmogelijk met denzelfden indruk kan weergegeven worden, welken de spreker daarin kon leggen, toch voldoet hij gaarne aan veler verlangen om van de rede van Ds. Mense, een, natuurlijk eenigszins beknopt, verslag te geven.

De tekst was Col. 2 vers 12 „zijnde met Hem begraven in den doop".

Welk een wonderlijk en zonderling mensch, begon spreker, is toch een christen.

Droevig en toch blijde, niets hebbend en alles bezittend, arm zijnde en toch rijk makende. Gestorven zijnde en toch levende. Zijne begrafenis ligt reeds achter hem en hij spreekt daarvan met vreugde, ja roemt zelfs daarin.

En toch, waar sprake is van een begrafenis, daar moet tevens gesproken worden van een onoverkomelijke kloof. Een man van beteekenis en aanzien is in het graf slechts een handvol stof. De klove scheidt de levenden van de dooden volkomen.

Zoo wijst ook het begraven zijn met Christus op een onoverkomelijke kloof.

Waar Christus' graf het bewijs is van Zijn dood, daar wijst dit graf ook op ons gestorven zijn met Hem.

Ik leg het leven af, zegt de Heer.

Geen gebrek aan levenskracht, geene zwakheid, geen oordeel over een schuldige. En toch kwam over Hem, den levensvorst, het oordeel des doods. Christus' dood is de openbaring van Gods liefde tot den mensch; voor dezen leed en stierf Gods zoon. Waarom stierf de eenige rechtvaardige? Hoe kan het mogelijk zijn, dat het doodschuldig menschenbestaan van schuld verlost wordt? Is de heerlijke oplossing van dit wereldraadsel niet te vinden in Christus' dood?

Gaat met Hem in den dood en gij zijt voortaan een verloste en geheiligde. Het schijnt of de uitbarsting van de macht van Satan het werk van Christus vernietigen zal. Satan toch kan het heilige niet loslaten. Doch hij werkt mede tot de overwinning Gods en tot zijn eigen nederlaag. Het bedenken des vleesches is vijandschap tegen God. In de wereld is geen plaats voor Hem, daar heerscht de zonde in haar vollen ernst. En in Gethsemané en in het kruis ziet men het oordeel der heilige rechtvaardigheid Gods over de zonde. Daar bereikt de gehoorzaamheid van Jezus Christus haar toppunt. Met de eene hand den vader vasthoudende en met de andere de menschheid niet loslatende, stort Hij zich in den dood. En toch, hoe moeilijk zal het geweest zijn om den mensch lief te hebben. De vrienden staan op den achtergrond, Petrus verloochent, Judas verraadt Hem, het volk bespot Hem, die daar hangt aan het kruis. Wel was het offer der gehoorzaamheid zwaar.

Doch daarom heeft God Hem uitermate verhoogd en de klove door zijn graf geschapen, scheidt thans zijne schande en heerlijkheid.

Was de geschiedenis der wereld slechts geweest eene openbaring van zonde en hopeloosheid, thans, nu Christus gestorven is, komt er voor haar sprake van blijde verlossing. Ons rustpunt zij dan ook in ons solidair zijn met Christus Jezus.

De wereld biedt ons het spotbeeld aan der solidariteit; daar is men slechts samengebonden uit zelfzucht. Doch de Christelijke solidariteit bestaat in het zich zelf ontledigen voor anderen. Jezus leefde, stierf, werd begraven en verrees uit het graf, voer ten hemel voor anderen, ja, zelfs nu Hij is gezeten ter rechterhand der kracht Gods, bekleedt Hij die plaats om onze Hoogepriester te zijn en bij den Vader voor ons te pleiten.

Wat is het geloof dan ook anders als eene erkenning van wat Hij is en wat er in Hem is: een voor zich zelf aanvaarden alles wat Hij verwierf en zoo te treden in de heilsolidariteit met Hem. Zoo wordt gevormd dat heerlijke geestelijk lichaam, waarvan Hij het hoofd is. Het hoofd werd begraven en zoo volgt het lichaam en dit begroet het graf als de geboortedag van het Nieuwe leven.

Zijnde met Hem begraven.

Wie kent niet de geschiedenis van Elisa's vlucht uit „de Negerhut." Welk een strijd der liefde. De vervolgers achter haar en de stroom scheidt haar van den oever der vrijheid. En ze springt op de ijsschotsen, en al vallende en duikende en weder opstaande, bereikt ze met den moed der liefde de overzijde. Nu maakt diezelfde stroom, zooeven nog voor haar het water des doods, een scheiding tusschen haar en hare vervolgers, en wordt zoo het water ten leven. Nu toch is zij en haar kind vrij en niemand heeft meer aan haar eenige macht.

Zoo maakt Christus' graf een klove tusschen ons en het verderf en tusschen ons en onze schuld. God had eene vordering op ons leven, de wet klaagde ons aan. Welk een wanhopige zaak, waar wij niet hadden om te betalen. De toorn Gods was op ons. Doch, hoe liefelijk klinkt het: „Zie het lam Gods, dat de zonde der wereld wegdraagt". En één zijnde met Hem, droeg ik in Hem al den last van den toorn Gods en waar Hij kon zeggen „Het is volbracht", zeggen wij het Hem in ootmoed na „Ik heb het in Hem volbracht". En de schrik vliedt, de vreeze wordt verbannen en de vrijheid der kinderen Gods brengt rust en vrede in het harte.

Zijn graf brengt een onoverkomelijke kloof tusschen ons en Satan. Eertijds zijn werktuig en slachtoffer, doende den wil des vleesches en der gedachten, beloerde hij ons steeds met zijn pijlen en strikken. Jezus liet zich liever dooden dan voor Satan een knieval te doen. Zoo zeggen ook wij tot den vijand onzer zielen: „Gij zult het tegenover mij moeten afleggen, want mijn Meester overwon stervend den Satan. Zijn graf is onze overwinning en geeft ons vrijheid van Satan's dienst.

Dit zij dan ook de waarheid van ons leven, het uitgangspunt van onzen levenswandel.

Het met Hem gestorven zijn brengt een kloof tusschen ons en de wereld. Men wordt uitgeworpen door de godsdienstige zoowel als door de ongodsdienstige wereld.

Vreemd als hij is aan geld en goed, kan de wereld den christen niet gebruiken en zij, de menschen en hunne gaven bewierookend, heeft geen plaats voor God. Christus kwam om Gods wil te doen op aarde en plaatst niet den mensch, maar God op den troon. Zoo in solidariteit met ons Hoofd, worden ook wij door de wereld uitgeworpen, waar wij voor haar zonder nut zijn. Laat ons dit alles niet verbazen; laten wij niet leven in een bondgenootschap met de wereld, van haar geen burgerrecht bedelen. Zijn wij vreemdelingen voor haar, slechts haar doortrekken naar onze eigen, door Christus verworven woonplaats.

Ons sterven met Hem maakt een klove tusschen ons en ons eigen ik. Dit beheerschtte ons in ons leven en denken, dit was de spil, waar alles om draaide, zelfs onze godsdienst niet uitgesloten. Het „ik" was in alles de eerste. En toch juist het „niet ik" was de dood van Christus.

Zoo hebben wij dan ook den dood van ons eigen ik te aanvaarden in het geloof en waar te maken het getuigenis „Ik leef niet meer, doch Christus leeft in mij".

En hoe vreemd het ook moge klinken, Christus' graf vormt een klove tusschen ons en ons graf.

Wie sterft, voordat hij sterft, sterft immers niet, als hij sterft. De prikkel des doods is weg, de zonde is overwonnen. Zelfs in het graf zijn wij met den Levensvorst, bij de aflegging van het vleeschelijk lichaam is de geestelijke opstanding daarvan reeds in het verschiet.

„Met Hem begraven." Moeten wij dan naar Jeruzalem naar Zijn graf, om ons daarbij steeds te bepalen in onze gedachten?

Dit is niet noodig. De Heer zorgde voor ons op andere wijze. Hij stelde voor ons in den doop, die in ons ondergaan in het water een uitbeelding vormt van ons met Hem begraven zijn. Telkens komt ons die doop spreken van die klove, die scheiding, die wij hebben te aanvaarden en wordt zoo een onvergetelijke band, welke ons aan onze roeping steeds herinnert. Een bron dus van levenslust.

Waar wij gestorven zijn in Hem hebben wij niet meer ons zelven te leven doch ook te leven in Hem.

Dan wordt het gescheiden zijn van de zonde in ons een springader van ware levensvreugde en wandelen wij als vrijgemaakten des Heeren in het volle licht van Zijn Goddelijk aanschijn.

Stelle de Heer dit uit den aard der zaak nog gebrekkige verslag voor velen tot zegen en vertroosting.

G.

HAULERWIJK. Onze kleine Gemeente mocht ditmaal het genoegen smaken, de broeders van de Unie-Commissie in hun midden te hebben, teneinde hunne gewone najaarsvergadering te houden, en maatregelen te treffen voor de a.s. winterarbeid.

Het was voor onze Gemeente een verrassing, toen het bekend werd, dat bedoelde broeders hunne begeerte te kennen gaven, ditmaal hunne zetels alhier te plaatsen, en dat zulks met blijdschap accoord genomen werd, doet zich denken. Doch onze Gemeente dacht van deze hooge onderscheiding gaarne een voordeel te behalen, en was spoedig bereidt en van oordeel, deze broeders te verzoeken hunne mede-arbeid te verleenen, om met behulp van onzen geachten voorganger, gedurende hunne aanwezigheid, Openbare Samenkomsten te houden. Na vooraf door ruime publicatie de ingezetenen bekend gemaakt te hebben van ons voornemen, werden deze samenkomsten den 18 en 19 Oct. gehouden. De vorige avond werd een bidstond gehouden, en de harten openden zich ruimschoots om 's Heeren zegen af te smeeken, opdat het voorgenomen werk niet te vergeefs zoude worden. De opkomst was bevredigend, en de aanwezigen werden door de broeders bij afwisseling met klem op de eenige zaligheid gewezen, dat het toch beslist noodzakelijk was, wilde men het eeuwige leven deelachtig worden, men breken moest met de wereld en zonde; wij gelooven, hoewel geen doorbreking zichtbaar werd, toch, dat het gestrooide woord niet ledig zal terug keeren. God verhoore ons.

Geregeld wordt door onze Gemeente des Woensdagsavonds na eene voorafgegane korte prediking, bidstond gehouden, en worden veel gebeden opgezonden tot uitbreiding van Gods rijk.

J.l. Donderdag 26 October hield onze Gemeente een antikermisvergadering, welke goed bezocht werd, om gezamelijk den Heer groot te maken met muziek, zang en voordrachten, terwijl op andere plaatsen de Satan ten volle werd gediend.

Overigens tracht onze geachte voorganger geregeld te arbeiden om zoo mogelijk zielen te winnen en te redden uit de klauw des Satans, waarin zoo menigeen vast gebonden zit; wij verwachten ter zijnen tijd, de bekroning op dat werk. God zegene de Gemeente zoowel hier en elders.

Namens de Gemeente,
P. v. D. MEI, Secr.

GRONINGEN. Op hare huishoudelijke vergadering van Zondag 29 October j.l. werd de gemeente ten zeerste verblijd door de mededeeling dat zes zusters en een jonge broeder den doop hebben aangevraagd, dewelken z. G. w. op den laatsten Zondag in November nog door onzen geachten Voorganger br. Planting zullen worden gedoopt. Voorwaar een gezegende uitgang voor onzen broeder.

Ook werd na ernstige voorbereiding met algemeene stemmen door de gemeente besloten gevolg te geven aan haar toezegging van 15 October j.l. om Ds. Mense als Voorganger in haar midden te beroepen.

M. M.

Correspondentie.

Br. A. Kl. te Parkersburg, Am.

Ge hebt welgedaan door bij de zending van uw abonnementsbetaling een briefje gevoegd te hebben. Het doet ons steeds goed eens van onze oude vrienden en broeders uit de verte te hooren, hun welvaart en bijzonder de welvaart hunner ziel te vernemen. Ja, broeder, het is inderdaad een niet genoeg te waardeeren zegen, onder het Evangelie te leven en door 's-Heeren knechten bearbeid te worden. Het besef van dien zegen is reeds zegen en maakt voor zegening vatbaar. Uwe voorbede ook voor ons en voor den arbeid in ons Vaderland stellen wij op hoogen prijs.

Met broederlijke groeten,
N. v. B.

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van J. B. te N. Buinen f 4.50, van K. K. te Bergumerheide f 0.90. N. v. BEEK.

De nieuwe Kerstboekjes en Uitdeelings-Artikelen van J. M. BREDÉE, te Rotterdam, zijn gereedgekomen.

Een compleet monsterpakket is franco ter inzage verkrijgbaar, ook door den Boekh. Voor elke Zondagsschool een bundel Kerstklokken gratis (Zie Catalogus).

1886. 1911.

„Eben Haëzer”.

Zoo de Heer wil en zij leven, hopen onze geliefde ouders

Menne v. Diepen
en
Jantje Blaauw

den 7 Nov. e.k. den dag te herdenken, waarop zij voor

25 jaren

door den echt werden verbonden.

Dat de Heer hen nog menig jaar met en voor ons spare, is de begeerte van

hunne dankbare Kinderen.

Groningen, Willemstraat 46.

JOH. DE HEER - ROTTERDAM,
Noordmolenstraat 71.

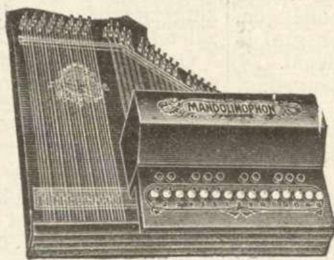

:: ORGELHANDEL ::
:: PIANOHANDEL ::
MUZIEKUITGAVEN.
Stemmen, Inruilen en Verhuren. :: Termijnbetaling.
CATALOGI GRATIS EN FRANCO.

AMSTERDAM, Nieuwendijk 8. DEN HAAG, Paul Krugerlaan 2. UTRECHT, Voetiusstr. 1. ARNHEM, Steenstr. 75. LEEUWARDEN, Nieuwe Stad G 74.

De meest verrassende nieuwigheid is de Piano-Mandoline

Door een zeer vernuftige vinding kan men zonder eenige oefening of muziekkennis

IN 5 MINUTEN Mandolinespeler zijn.

Prijs f 15.— compleet. Franco toezending door geheel Nederland. Vraagt prospectus of op proef bij : **JOH. DE HEER, Rotterdam,** Noordmolenstraat 71 ; **Amsterdam,** Nieuwendijk 8 ; **Den Haag** Paul Krugerlaan 2; **Utrecht,** Voetiusstraat 1 ; **Arnhem,** Steenstraat 75 ; **Leeuwarden,** Nieuwe Stad G 74.

Overal AGENTEN gevraagd.

OVERIJSELSCHE BEDDENFABRIEK.

Sinds de oprichting onzer zaak in **1876**, zijn onze **RECLAME-BEDDEN** in geheel **NEDERLAND** en **daarbuiten** ingevoerd en bekend geworden als

Solide en Goedkoop.

De vele bewijzen van tevredenheid en nabestellingen bevestigen dit.
Geen opgesmukte reclame. Het Beddenvak is een vak van **vertrouwen.** De goederen **zelf** moeten reclame maken.
Niet de prijs alléén, **ook** de kwaliteit beslist of het aangebodene goedkoop is
Wij verzenden **franco** vrijzicht naaste station

Een degelijk en solied 2-persoons VEERENBED,

Peluw en 2 Kussens, 1 Wollen, 1 Watten, 1 Molton Deken, Bed en Peluw-Overtrek met mooie sluiting en 2 Matrassen voor **f 32.—**

Veel betere kwal. f 39.—, Iets extra f 49,—, Prima f 60,— en Prima No. I f 72,50.

Met **Kapok** gevuld en dezelfde toebehooren **f 26.—, f 32.—** en **f 36.—**
Een bijpassend IJzeren **Ledikant** f 6.50, zeer zwaar f 7.50.
Een solied 2-pers. **Houten Ledikant,** kleur Noten of Pitch-Pine, met een 1e kwal. **Spiraalveeren-gezondheidsmatras** met tegendrukveeren, een 1e kwaliteit **Kapok Matras, Peluw** en **2 Kussens,** een **Wollen** fantasie, een prima **Gewatteerde Deken** en een **Matrasbeschermer** voor **f 69.50.** Niet te verwarren bij de goedkoope soorten, die wij ook kunnen leveren.

BEDDELAKENS en SLOOPEN.

Prima Graslinnen **Lakens** 160 c.M. breed f 1.50. Dito **Congo-Linnen** f 1.25.
Zeer fijne kwaliteit **SLOOPEN** f 3.30. Goedkoope soorten f 2.70 per 6 stuks.
Ondoordringbaar dubbel **Gutta-percha Linnen** f 2.— per vierk. Meter.
Windkussens f 5.—, f 6.—, f 6.75 en f 7.50.

Rijke keuze Wiegen, Kinderstoelen, Luiermandartikelen, Matrassen enz.

Vraagt Geïll. Prijscourant.

R. D. A. v. d. WOUDE, Zwartsluis, No. 138-142.

(Interc. Telefoon No. 4.)

No. 1280. VRIJDAG 10 November 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.
ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post ƒ 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

De Herfst.

O herfst, gij avondstonde
Des jaars, zoo rijk bedeeld,
Hoe stelt gij ons voor oogen
Een ernstig levensbeeld!

Geen vooglen doen zich meer hooren,
Geen zangers in bosch en heg,
Zoo vloden ook de hooge gedachten
Uit de jeugdige harten weg.

Geen kleed meer van geurige bloesems,
Gelijk in den lentetijd,
Zoo vluchten de schoonste droomen,
Waarmee ons de jeugd heeft verblijd.

Geen bloemen meer, en geen schaduw,
O herfst, in uw heldere lucht,
Maar wel een versterkende koelte
En meen'ge verkwikkende vrucht!...

Uit de Scheurkalender: „Vrede zij dezen huize".

Het gebed des Heeren.

6.

Vergeef ons onze schulden enz.

Deze bede verplaatst ons op eens van het uitwendige of stoffelijke in het inwendige leven des gemoeds. De bede vooronderstelt schuldig zijn tegenover den Vader in de hemelen. En van wien die bede uitspreekt moet het daardoor blijken, dat hij zich over zijn inwendig leven en zijne verhouding tot God bekommert, evenals hij zich zijne stoffelijke nooden en behoeften aantrekt.

Ach, van vele menschen is het wel te vreezen, dat zij, al is het dat zij die bede uitspreken, toch weinig of geen bekommernis gevoelen over hunne schuld tegenover God, ja velen zullen zelfs meenen niet schuldig te zijn. Hun bidden is dus een zinledige formule, zonder waarde of beteekenis voor God, den Waarachtige.

Nochtans herinnert deze bede allen, die ze uitspreken, aan hun schuldig zijn en noopt tot zelfonderzoek, tot ernstig nadenken, over den aard der gedachten, woorden en werken bij elken stap, die op den levensweg voortgezet wordt. En ieder, die dat eerlijk doet zal wel tot de ontdekking komen, dat zijn leven onder de oogen van den vlekkeloos Heiligen God, nog niet zoo onschuldig is, als men soms oppervlakkig dacht of sprak.

Hier geldt de vraag: Hoe stelt gij u God en Zijne rechtvaardigheid en heiligheid voor? en ook: hoe denkt ge over de zonde? Is zij in uw denken slechts een zedelijk gebrek, een klein tekortschieten in den eerbied dien gij Gode schuldig zijt, of is zij een hatelijk kwaad, een beleediging voor God?

Is dit laatste erkend, overeenkomstig de Schrift en 't geweten, dan onderscheidt men zelfs niet meer tusschen groote of kleine overtredingen, maar is men overtuigd, dat alle openbaringen van onheiligheid — hetzij innerlijk of naar buiten — van gelijken aard zijn en uit eene booze bron ontspringen. De zonde, hetzij in het hart of hetzij door daden gepleegd, heeft een zelfde vijandelijk beginsel, en maakt ons altijd schuldig tegenover God. Deze ernstige waarheid wordt bevestigd in elk eerlijk gemoed, wordt verondersteld bij de bede, welke de Heer zijnen jongeren op de lippen legde en drijft de bede: „Vader, vergeef ons onze schulden" uit het hart en over de lippen.

O, gelukkig allen, die zóó bidden! De vrede Gods,

die alle verstand te boven gaat zal hunne harten en zinnen bewaren in Christus Jezus; zij zullen zich al meer hun kindschap Gods bewust worden door den Heiligen Geest, dewijl zij zich in eene rechte verhouding tot God bevinden, en dankbaarheid zal er de Godverheerlijkende vrucht van zijn!

Intusschen blijkt het wel uit de woorden des Heeren, dat zoo te bidden, maar niet zoo voor de hand ligt voor iedereen, en dat, om op verhooring dier bede te mogen rekenen, een voorwaarde in acht genomen en aan een eisch voldaan moet worden. Dat „g e l ij k o o k w ij vergeven onzen schuldenaren" verscherpt den ernst van de bede. 'k Herinner mij eens, ergens zoo iets gelezen te hebben van een man, die onder de evangelieprediking van een Evangelist getroffen werd. Aan 't einde der samenkomst werd met hem afzonderlijk gesproken, maar hij kon niet tot rust of tot een geloovige overgave komen. De Evangelist scheen iets te bespeuren van de oorzaak, ging met hem op de knieën en liet hem het „Onze Vader" bidden, maar toen hij tot dit gedeelte gekomen was: „gelijk ook wij vergeven", stuitte hij, telkens weer, totdat eindelijk het groote woord er uit moest: hij droeg een wrok in zijn boezem tegen iemand!

Ja, ja, dat is inderdaad een lastig punt voor vele menschen! En als ieder, die zich in gebed tot God wendt, zich vooraf op dat punt van vergeven eens ernstig onderzocht, wellicht bleef dan bij dat deel des gebeds menige mond gesloten. Het ziet er menigmaal met de vergevensgezindheid, zelfs onder belijders van 's Heeren naam, nog niet zoo gunstig uit als het wel schijnt. De Heer ziet echter zeer nauw toe in dit geval. 't Is juist de eenige bede, waarop Hij nog eens terugkomt (vers 14, 15) en legt er allen nadruk op. Den menschen hunne misdaden, tegen ons bedreven, waardoor zij zich tegen ons schuldig gemaakt hebben, vergeven, dat is de voorwaarde van vergeving te kunnen bekomen bij God. Niet, dat wij door onze goede gezindheid om te vergeven, onszelven waardig zouden maken bij God, om vergeving te ontvangen; geenszins, maar door onze vergevensgezindheid tegenover onze medemenschen komt onze oprechte behoefte aan vergeving, onze waarachtige ootmoed, door welken wij voor den zegen der vergeving vatbaar zijn, openbaar. Waar die ootmoed gevonden wordt, gevoelt men, dat nooit iemand zóó schuldig tegenover ons kan staan, als wij jegens God schuldig zijn.

„En wanneer gij staat om te bidden" — zoo vermaant de Heer, Mark. 11 : 25 — vergeeft, indien gij iets hebt tegen iemand; opdat ook uw Vader, die in de hemelen is ulieden uwe misdaden vergeve".

Er is alzoo een wijdstrekkende zegen aan het vergeven verbonden. Dit kan wel niet anders; want het is iets goddelijks. God, die liefde is, vergeeft gaarne, en als de liefde Gods in onze harten uitgestort is en in het hart doorwerkt door den Heiligen Geest, dan worden wij vergevensgezind, evenals God het is. Er kan geen waar Christendom zijn, dat het stempel des Heiligen Geestes draagt, bij wien de liefde Gods zich niet in hart en leven laat zien, door gaarne te vergeven.

Welk een vertroostende bede is het eigenlijk voor den geloovige, die zich zijne onvolkomenheid en dagelijksche struikelingen bewust is, en die zonden niet te klein en onbeteekenend acht, op aanwijzing van den Zoon van God zelf, te mogen bidden, in vol vertrouwen op verhooring: „Vader, vergeef ons (mij) onze (mijne) schulden!" Zulks doet hem den hemel opengaan om zich te verkwikken in den glans der genade Gods. En bij dien glans ziet hij dan ook het kruis van Golgotha en den Zoon van God stervende en inzinkende in het oordeel, dat 's menschen oordeel was; en het is dan alsof hij daar door den Vader de vredesacte ziet teekenen tegenover een vijandige wereld, alom voortaan vergeving en vrede door Jezus Christus, om te doen verkondigen; opdat het vrede in de harten, „vrede op aarde" zij.

Gr. N. v. B.

Sabbatviering.

„Dat dan de kinderen Israëls den Sabbat houden, den Sabbat onderhoudende in hunne geslachten tot een eeuwig verbond. Hij zal tusschen mij en tusschen de kinderen Israëls een teeken in eeuwigheid zijn; dewijl de Heere, in zes dagen, den hemel en de aarde gemaakt en op den zevenden dag gerust en zich verkwikt heeft. Exod. 31 : 16, 17.

Sabbat = Rust! De Sabbat een verbondsteeken. Het eene verbondsteeken. Het andere was de besnijdenis.

Waarom was sabbat een verbondsteeken? Waarom het strenge gebod: Wie den sabbat ontheiligd, zal zekerlijk gedood worden; wie eenig werk op denzelven doet, die ziel zal uitgeroeid worden uit het midden harer volken.

Alzoo zijn volbracht de hemel en de aarde en al hun heir. Als nu God op den zevenden dag volbracht had zijn werk, dat Hij gemaakt had, heeft hij gerust op den zevenden dag van al zijn werk, dat hij gemaakt had. En God heeft den zevenden dag gezegend en dien geheiligd, omdat Hij op denzelven gerust heeft van al zijn werk, hetwelk God geschapen had om te volmaken. Gen. 2 : 1-3.

De zevende dag was het doel der schepping. Gods ruste was geen ledig niets doen, maar een zich verkwikken, door wending of tegenkeer van arbeid.

In deze rust had God den mensch gebracht. In die rust had de mensch den hof te bouwen en te bewaren.

De mensch deed derhalve wat op den zevenden dag. Hij deed Gods werk, of het hem door God gegeven werk.

Vanwaar dan die omkeering?

Dit willen we trachten na te speuren. „Alzoo zijn volbracht de hemel en de aarde en al hun heir".

„Alzoo". Hoe? Zooals het in Gen. 1 voorgesteld is. Toen was het avond geweest en het was morgen geweest, beter: toen werd uit avond en morgen de eerste, de tweede, de derde, de vierde, de vijfde, de zesde dag. In het tijdsbestek van zes dagen (jom = „dag" Gen. 2;4 heet het licht „dag". „laoor jom" Jes. 65:2

heet een tijdperk van 1500 jaren „jom"), duidelijk van elkaar gescheiden door de benaming „Avond en morgen" werd het werk Gods voleindigd of volbracht.

„Alzoo" d.i. binnen de grenzen van avond en morgen, en binnen eene zesvoudige herhaling, terwijl elken dag iets anders tevoorschijn komt, dat naar den Sabbat, die het doel van alles is, voortschrijdt. Op den Sabbat mocht zich de mensch, als de kroon der schepping, in het rustig bezitten der werken Gods, in zijne heerschappij over alles wat gelegd was onder zijne macht, verlustigen. Van dezen sabbat wordt niet gezegd: „Toen werd uit avond en morgen". Indien dat zoo ware, dan was niet alleen een ieder verplicht den sabbat te houden, maar dan kon ook de sabbat niet als verbondsteeken gesteld worden. Want even als de besnijdenis, als verbondsteeken eenen diepen achtergrond heeft, en de beduiding van de afsnijding des ouden levens een vernieuwing in 's menschen diepste wezen, ook in de voortplanting, voorstelde, — Deut. 10 : 16 vergel. met Deut. 30 : 6 en Jer. 4 : 4 — zoo heeft ook de sabbat, het ander verbondsteeken Gods met Israël eenen zeer diepen achtergrond, in welken geschiedkundige herinnering en profetische leering ligt.

Vooreerst zij opgemerkt: De sabbat moest voor Israël weer de normaaldag zijn, terwijl alle andere dagen gevallen dagen zijn. — Hoe lang de sabbat in het Paradijs geduurd heeft, kan niemand zeggen. Deszelfs duur te beperken tot 24 uren en dan alles wat ons wordt medegedeeld „het geven van het gebod en verbod, de naamgeving aan de dieren, de diepe slaap van Adam en de schepping of formeering der vrouw", in dat korte tijdsbestek samen te dringen, zoude zeer gejaagd en absoluut geen kenmerk der wijsheid zijn. Waar de vóóronderstelling van 24 uren naar de Goddelijke wijsheid en naar zijn geduld als onhoudbaar voorkomt en niet letterlijk aangewezen kan worden hoe lang de sabbat duurde, is het in alle geval verstandiger te vragen naar de beteekenis en de waarde van een sabbat, dan deszelfs duur tot 24 uur vooronderstellend vast te stellen.

Was het bepaald, dat de sabbat ophouden moest? Is het niet natuurlijk en wordt het ook nog thans niet in al des menschen doen uitgedrukt, wanneer wij acht willen geven op den achtergrond, dat de sabbat niet mocht ophouden. God wilde des menschen geluk, en daartoe was een blijven in de rust noodzakelijk; het moest derhalve sabbat voor den mensch blijven en in deze rust al het geschapene tot volmaaktheid geleid worden. In de gehoorzaamheid zoude de sabbat bestendigd worden en de volmaking bereikt, door ongehoorzaamheid de sabbat ophouden en onrust en onvolmaaktheid dagorde worden.

Aan den zevenden dag, die feitelijk reeds, zooals nog heden bij de joden gerekend wordt, op den zesden begon, en de mensch alzoo terstond dáár was, dat hij de werken Gods genieten kon, mocht geen einde komen. Daarom wordt ook niet gezegd: „Toen werd uit avond en morgen."

Het zal ten tijde des avonds licht zijn, zooals de profeet voor de toekomst aankondigt — Zach. 14 : 6, 7 — komt mij zeer aannemelijk en geloofwaardig voor.

Tevens wordt dan verklaarbaar wanneer de poëzie Edens licht en heerlijkheid laat ondergaan in een nacht van droeve duisternis, dit niet slechts de voorstelling eener ziekelijke verbeelding is, maar zooals altijd, ook hier de poëzie het dichtste bij de waarheid is.

De mensch maakt door overtreding van het gebod Gods aan den sabbat een einde, en werd uit de rust in de onrust verplaatst. Deze omkeering was voor den mensch veel geweldiger, dan wij ons denken kunnen. Hij werd verlaagd van heer tot knecht, van heerscher tot slaaf. In plaats dat al het geschapene den reinen wil des menschen onderdanig was, werd hij zelf onder het juk van al het geschapene, dat zich tegen zijnen heer overstelde in vijandelijke houding, gevangen gelegd.

Deze omkeering was verschrikkelijk.

De vloek Gods, die den mensch moest treffen, kwam neder op alle onderdanen des menschen, d.i. op de gansche kreatuur, de geheele schepping, terwijl deze in opstand tegen den mensch den vloek afschudt en weer op den mensch terugwentelt. Want het schepsel is der ijdelheid onderworpen, niet gewillig, maar om diens wil, die het onderworpen heeft. Rom. 8 : 20, en daarmee had de sabbat voor den mensch opgehouden.

In den tijd der patriarchen tot Mozes vernemen we ook niets van den sabbat. Toen Israël in de woestijn het manna, het brood van den hemel ontving, opdat het daardoor verzocht werd, of het Gods geboden zoude houden of niet, daar wordt ook weer van den sabbat gesproken.

Hieruit blijkt duidelijk, dat deze verzoeking van Israël in de nauwste betrekking stond met de beproeving in het Paradijs en dat Israël als geheiligd volk Gods, verkoren was, den met den eersten mensch afgebroken draad weer voort te zetten. Want bij God blijft de sabbat normaaldag en in Zijne eeuwig werkzame rust ingegaan, wilde Hij ook zijn volk daarin leiden.

De mensch moet weer heer worden. Maar de verhoudingen moesten thans omgekeerd worden. De mensch in het Paradijs zoude met *te blijven* wat hij was, in de rust gebleven zijn. In zijn iets anders worden, lag de onrust voor de deur en het einde van den sabbat begon. Nu kon de tot slaaf geworden mensch alleen weder heer worden door ontzegging, d.i. iets anders worden, dan hij was.

Daarom het sabbatsgebod. Daaruit zoude volgen, dat de mensch bestemd is tot heerscher over de werken Gods. Wanneer echter de profeet zegt: „Zij hebben het verbond overtreden als Adam" — Hosea 6 : 7 — en Amos berispend tot het volk Israël zegt: „Wanneer zal de sabbat overgaan, dat wij koren mogen openen?" — Amos 8 : 5 — zoo volgt daaruit, dat Israël niet daarheen kwam, waar God het leiden wilde en waartoe Hij hen den sabbat als verbondsteeken gegeven had. Waar God dus zijne sabbatten als teeken tusschen Hem en Israël gegeven had, — Ezech. 20 : 10-17 — toonde Israël daaraan geen lust te hebben, en kwam het, verlost uit de slavernij van Egypte nochthans weer onder de macht van het verganklijke zonder in de rust te komen.

Ofschoon de sabbat in Israël maatgevend was voor alle feesttijden, ontving Israël toch den sabbat niet terug. En wanneer ook in het sabbat- en nog meer in het jubeljaar — Lev. 25 — een naklank van een heerlijk verleden in de herinnering moest teruggeroepen worden en een belofte daarin voor de toekomst gegeven was, nochthans heeft Israël zijne roeping niet volbracht en is tot de rust niet gekomen. Het voornemen en het doel Gods werden daardoor evenwel niet veranderd. Daarvan werd reeds profetisch door David eenen dag bepaald, waar het heet: „Heden, zoo gij zijne stem hoort, zoo verhardt uw harte niet". Ps. 96 : 7, 8. Hoe lang was dat reeds nadat gezegd was: „Want al de mannen, die gezien hebben mijne heerlijkheid en mijne teekenen, die ik in Egypte en in de woestijn gedaan heb en mij nu tienmaal verzocht hebben en mijner stem niet zijn gehoorzaam geweest, zoo zij het land, hetwelk ik aan hunne vaderen gezworen heb, zien zullen. Ja geenen van die mij getergd hebben, zullen dat zien". Num. 14 : 22, 23, vergel. 26 : 65 en Deut. 1 : 34, 35. En hoe lang reeds nadat van den zevenden dag gezegd was: En God rustte op den zevenden dag van alle zijne werken; want de werken Gods waren van den beginne af reeds volbracht.

De Heere Jezus, de tweede Adam, de ware Israël (vorst Gods) nam de met Israël naar den vleesche en den eersten Adam in het paradijs afgebroken draad, weder op, en vervulde het onvoleindige werk, Gods geboden te houden en toonde te zijn de Heer, de Heer ook van den sabbat.

Want de sabbat is gemaakt om den mensch, vergel. Mark. 2 : 23-28; Matth. 12 : 1-8; Luk. 6 : 1-5. De Joden vervolgden Jezus en zochten Hem te dooden, omdat Hij op den sabbat gezond maakte. Dit vreeselijke woord lezen wij de eerste maal na de genezing van den acht-en-dertig jarigen kranke in Bethesda. Daaruit blijkt, hoe weinig de Joden het sabbatsgebod verstonden en wat het hun wilde zeggen; want die gezond gemaakt was, na acht-en-dertig jaar om zijner zonden wil krank geweest te zijn — vergel, Joh. 5 : 14 — was een duidelijk en sprekend type des ganschen volks, nadat het in Kades-Barnea in verzet gekomen en onder den grimmigen eed van Jehova gekomen was, dat het niet in de rust zoude komen, vergel. Num. 32 : 8-11 met Num. 14 en Deut. 2 : 14.

Sedert was in Israël niets voorgekomen, waardoor die ban opgeheven was. De gezond gemaakte in Bethesda kende zelfs den naam van zijnen weldoener niet eens, en zijne genezing zoude geheel en al zonder gevolg gebleven zijn, indien zij niet op sabbat geschied ware. Spreekt daaruit niet Israëls geheele verhouding in betrekking tot den sabbat, alsmede zijne verhouding tegenover zijnen weldoener, die hem Zijnen sabbat als verbondsteeken gegeven had? Want toen de Heere Jezus tot de Joden zeide: „Mijn vader werkt tot nu toe, en ik werk ook", zochten zij nog meer Hem te dooden, niet alleen omdat Hij naar hunne meening den sabbat brak, maar ook omdat Hij zeide, dat God zijn eigen vader was.

Nochtans bewees de Heere Jezus daarin Heer ook van den sabbat te zijn.

De vraag in betrekking tot eene rechte sabbatviering kon destijds in Israël geheel niet ter sprake gebracht worden, evenmin als in onzen tijd; want voor Israël had de voorwaarde daartoe gelegen in de omstandigheid der uitzending van de verspieders en die misstap kon niet weer goed gemaakt worden, en voor onzen tijd ligt die vraag in de toekomst, niet na den dood, maar wanneer in zijne heerlijkheid openbaar wordt de grootere dan Jozua, onze Heer en Meester, die een Heer ook van den Sabbat is. Daarom blijft er eene rust — sabbat — over voor het volk van God. Hebr. 4 : 9.

Want wij die geloofd hebben gaan in de rust. Alleen de persoonlijke voleinder van het werk Gods heeft deel aan den waren sabbat, en dit is het werk Gods, te gelooven in Dien, die Hij gezonden heeft. Voor Adam verdween de sabbat even zoo goed als het Goddelijke leven, en in hem voor de geheele menschheid.

God gaf Israël de sabbat als verbondsteeken, als verzekering, dat de sabbat niet verloren is. Israël verzondigde zich even als Adam, en de weinig beteekenende sabbatsijver was eene der gevaarlijkste krankheidsteekenen van dien tijd, waarin de Joden Jezus zochten te dooden, omdat Hij op den sabbat gezond maakte.

Jezus kwam. En zooals de Vader tot nu werkt, zoo werkt Hij ook. En wie nu Gods werk werkt, en tot zijne rust — Hebr. 4 : 10 katapausin = tot rust komen, Matth. 11 : 29 anapausin = rustplaats en in Hebr. 4 : 9 is rust: sabbatismos = sabbatviering — gekomen is, die rust ook van zijne werken, zooals God van de zijne.

Wanneer onze Heiland weerkomt, dan komt de rechte sabbatviering. Daartoe moeten we Hem vooreerst, *de rustplaats*, vinden, en daartoe van eigene werken uit te rusten en de door Hem gegeven „*tot rust komen*" genieten, ten einde tot de rechte sabbatviering te kunnen komen.

Daarom, laat ons dan ons benaarstigen om tot die rust in te gaan, opdat we met vreugde het komen des Heeren verwachten kunnen. En te dien dage zal er niet wezen het kostelijke licht en de dikke duisternis, maar het zal een eenige dag zijn, die den Heer bekend zal zijn; het zal noch dag, noch nacht zijn; en het zal geschieden ten tijde des avonds, dat het licht zal wezen.

Overeenkomstig de zes dagen der schepping loopen de moeitevolle en rustelooze eeuwen daarheen — vergel. Ps. 90 : 40 met 2 Petri 3 : 3—9 — als de dagen van de wereldweek, waarop de sabbat volgt.

In deze zes dagen arbeidt de Vader en de Zoon en de Heilige Geest, als de Drieëenige God, om de door de zonde ontstane chaos, het „tohu vabohu" te ordenen, opdat de sabbat aanvangen kan.

Want alles wat is, heeft reeds de Prediker gezegd, zon en wind, en de kringloop der wateren, alle dingen worden zoo moede, dat het niemand zou kunnen uitspreken. Het oog wordt niet verzadigd van zien, het is een onverzadiglijke lichtbron, en het oor wordt niet verzadigd van hooren. Gods scheppingswerk, gescha-

pen om te volmaken, kan, sinds de zonde alles vermocit, niets anders dan een werk der herstelling zijn; en God begint daarmee, dat Hij den mensch, het onrustigste van alle kreaturen, in zijne ruste leidt. Wonderbare overeenstemming en harmonie der feiten. Hoe diep is het plan Gods, hoe verheven zijn zijne gedachten.

Het is zooals de dichter zingt:

Op den zevende der dagen
heeft d' Almachtige gerust
Van den arbeid zijner handen
Zijner oogen vreugd en lust;
Aard en hemel stond geschapen,
Man en gade, dag en nacht,
De eerste schepping, 't eerste menschdom,
d' eerste sabbat, 't was volbracht.

Op den zevende der dagen
rustte Jezus in het graf,
Van den arbeid zijner ziele
die Hij willend overgaf.
In de zwakheid van den kruisdood
werkt een nieuwe scheppingskracht
't Is vervulling, 't is verzoening,
't Is verlossing, 't is volbracht.

H. L. v. V.

Ingezonden.

Open brief aan de Gemeenten van gedoopte Christenen.

Geliefde br. en zr. in Christus, hoe heerlijk ruischen de woorden onzes Heilands in het hoogepriesterlijk gebed Joh. 17 : 21 : Opdat zij allen één zijn, gelijkerwijs Gij Vader in Mij, en Ik in u, dat ook zij in ons één zijn"! Deze éénheid van Gods volk op aarde zien wij echter, helaas, o zoo weinig; en toch gaat het hart van iederen geloovige naar de openbaring derzelve uit. Hij weet het immers, wij zijn elkanders leden. Het leven van Jezus, dat in den een stroomt, wordt ook in den ander geopenbaard. Het is „één Heer, één geloof, één doop." Geen wonder dan ook, dat, trots alle verschil, er steeds een ernstig streven naar de openbaring dezer éénheid bij Gods volk op aarde wordt gevonden, en dat men deze éénheid ook daar gaarne wil betoonen, waar ze zoo heerlijk wordt uitgesproken, namelijk bij het Avondmaal, waarvan wij lezen 1 Cor. 10 : 17: „Want één brood is het, zoo zijn wij velen één lichaam, dewijl wij allen ééns broods deelachtig zijn."

Dit geschiedt evenwel, menigmaal met iets toe te geven, waar het woord van God van geen toegeven weet. En nu wil ik niet spreken over hetgeen de Engelsche broeders (Baptisten) dóen, waarvan sommigen niet gedoopte broeders en zusters in den Heere aan den avondmaalsdisch toelaten. Neen, ik wil hier spreken van eigen doen en ervaring.

Het is toch den lezers van „De Christen" bekend, dat voor ruim vier jaar een Godsdienstonderwijzer der Ned. Herv. Kerk die kerk verliet, om direct den Doop der geloovigen te aanvaarden, zonder zich bij de bestaande Baptisten-gemeenten te voegen, omdat hij een voorstander was van de „open tafel". Hij weet, dat hij hierom door vele broeders en zusters (Baptisten) is gewantrouwd. Doch laat schrijver dezes het hier mogen zeggen, dat het hem heel wat strijd gekost heeft, direct niet tot de gemeenten toe te treden, aangezien hij daarin vele lieve broeders en zusters vond, die hij destijds reeds hartelijk beminde. Van hen gescheiden te wezen, was voor hem een harde zaak. Maar dan kon hij ook niet met andere geloovigen den dood des Heeren gedenken, die toch ook met ons één in Christus zijn. Volgens zijn inzien kon niet beter deze éénheid worden geopenbaard, dan door in alle deelen, ook bij brood en beker, den liefdeband uit te drukken. Hij redeneerde: iedere geloovig is gewasschen door het bloed des Lams, voor hem of haar liet Jezus zich nagelen aan het kruis. En waar hij of zij nu geestelijk eet van Jezus' gebroken lichaam, en drinkt van Zijn vergoten bloed, daar hebben ze ook deel aan het Avondmaal, dat een zichtbaar bewijs is van Christus' woord: Mijn vleesch is waarlijk spijs, en Mijn bloed is waarlijk drank. Hij dacht, met andere woorden, dat, waar iemand reeds deel aan Christus heeft, hij ook uit 's Heeren hand het teeken van dat bezit mag ontvangen. En nu is deze redeneering gezond, wanneer toch de geloovige waardiglijk het brood eet, en den drinkbeker des Heeren drinkt, en hij meende, dat een geloovige dat kon doen, zonder den doop te hebben ontvangen, wanneer hij of zij namelijk geen licht voor dezelve heeft. Hoe geheel anders hebben het hem echter de ongedoopte broeders en zusters zelve, bovenal het woord van God gezegd. De ongedoopte geloovigen, die toetreden aan de tafel des Heeren, deden het toch „op een enkele uitzondering na", voor de tweede maal niet weer, en zeiden aldus daardoor, dat hun geweten hen veroordeelde, terwijl andere ook niet gedoopte br. en zr. door hun steeds wegblijven van den disch bewezen, dat zij geen vrijmoedigheid bezaten, om het brood en den beker uit 's Heeren hand te aanvaarden. Wellicht vraagt iemand der lezers van dit blad, waarom dit hier neergeschreven? Mijn antwoord is: dit geschiedt, omdat ik weet uit de gesprekken, dat sommigen in de gemeenten, in hunne harten voorstanders zijn van den „open tafel". Voor hen vooral geldt deze mededeelingen, opdat ze hun tot leering mogen zijn. Schrijver dezes heeft toch reeds een tijd lang ingezien, dat de „open tafel", hoe aantrekkelijk die ook schijnt, in strijd is met de bedoelingen des Heeren. Dat waar de H. Geest ons overtuigd heeft van den doop der geloovigen, hij dat ook anderen doet, en dat, al gevoelt iemand nog niet de noodzakelijkheid dezer daad, daarom de regel niet mag worden losgelaten, eerst de Doop, en daarna de toelating aan den disch des Nieuwen Verbonds. Ofschoon sommige Engelsche broeders ook hetzelfde doen, wat ik deed, zoo wil ik toch niet nalaten hier neer te schrijven, dat deze toestand abnormaal is, die men wel kan toelaten, maar niet behoort te geschieden. Een driejarige ondervinding heeft hem dit voeldoende geleerd, terwijl het zeer bittere gevolgen heeft medegebracht. Door het afwijken van den regel, geen toelating tot des Heeren avondmaal, alvo-

rens iemand gedoopt is, heeft hij toch broeders en zusters in de gemeenten van zich verwijderd, en daardoor tevens een klove gebracht tusschen de gedoopte Christenen in eigen plaats, een klove, die hij o zoo gaarne weer wil dempen, doch waarbij het wederom blijkt, dat men gemakkelijker kan afbreken, dan weder opbouwen. Laat daarom dit schrijven voor allen, die in hunne harten voorstanders zijn van een „open tafel" ter leering wezen, terwijl ik tevens aan al de broeders en zusters in de gemeenten vraag den arbeid in Nieuw Weerdinge in den gebede te gedenken, opdat alle splitsing wegvalle, en de éénhid van Gods kinderen alhier onder de gedoopte broeders en zusters heerlijk uitblinke. Wees van harte Gode bevolen en minzaam gegroet.

Hoogachtend Uw dw. dn. en br. in Christus.

Nieuw Weerdinge 30 Oct. 1911. J. MULDER.

Voor de Jeugd.

De trouwe Bruintjes.

(Slot).

„Niet ver van de grenzen hadden de dieven bemerkt, dat zij door de politie vervolgd werden; en om nu zèlf te ontsnappen, daar zij de paarden niet over de grenzen konden smokkelen, hadden zij ze los en aan hun lot overgelaten. En de trouwe, kloeke dieren hadden ook waarlijk den weg naar hun stal teruggevonden, hoevele, zéér vele uren zij daarvan ook verwijderd waren. Men had ze in vele dorpen zien voorbijloopen, en zich verbaasd afgevraagd, waar zij, schoon onbeheerd, zoo eendrachtig heendraafden. Doch toen zij hier in den stal gevoederd werden, vielen zij bijna om van vermoeienis en afmatting. Zij waren zoo ver komen loopen zonder stilstaan of rusten, en hadden in langen tijd geen voeder gehad. Er gingen ook vele dagen voorbij, eer zij weer wat bijkwamen en als gewoonlijk eten konden.

„En sedert dien tijd nu houden wij de twee bruintjes hier in hooge eere; zij hebben de beste plaats in den stal en krijgen de beste haver. Hebben zij dat door hunne zeldzame trouw en volharding dan ook niet verdiend? Wat dunkt u, kinderen? Niet waar, nu bevallen ze u óók. Ja, niet alles wat blinkt en schittert en terstond in het oog valt, is ook innerlijk altijd het beste en van de meeste waarde. Juist in een eenvoudigen, onaanzienlijken vorm is vaak het edele en goede verborgen!"

Opmerkzaam hadden de kinderen geluisterd; met geheel andere oogen zagen zij nu de arme, oude bruintjes aan, en ieder moest ze eens streelend en liefkoozend op de harige huid kloppen, — dat kon niet anders!

„Maar nu, klein volk! den stal uit, — wij gaan de staldeur sluiten. Ook voor de dieren, en vooral voor onze oude bruintjes, is het een waar woord: Na gedaan werk is het goed rusten!"

En terwijl we ons nu van den stal naar huis begeven, lieve kinderen, nog dit: Je hebt zeker wel eens het eerste hoofdstuk van Jesaja's profetiën gelezen of hooren lezen, waarin onder meer gezegd wordt in vers drie: „Een os kent zijn bezitter, en een ezel de krib zijns heeren, maar Mijn volk heeft geen kennis: Mijn volk verstaat niet."

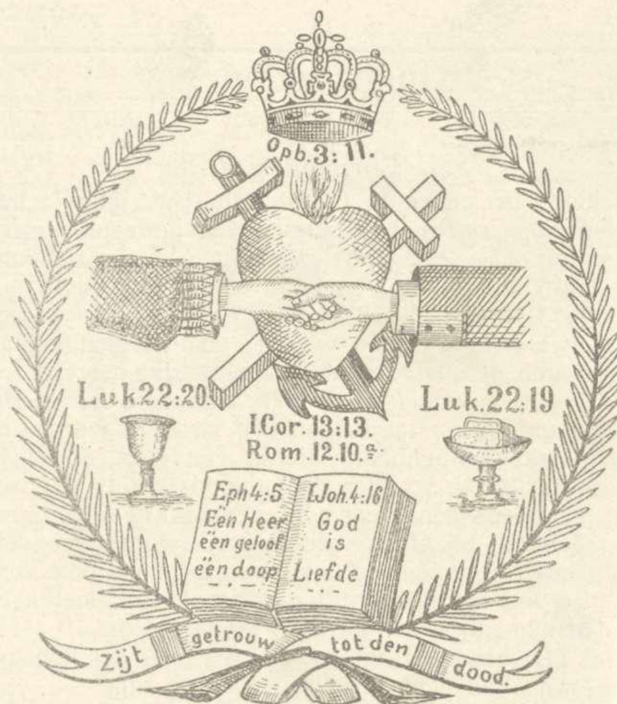
Dit was een bittere klacht van den Heere God over de afdwaling en geestelijke ellende van het volk Israëls. Maar, kinderen, zoo gaat het nu nog met de meeste menschen. Ze zijn van God en van het ware tehuis afgedwaald en worden weggevoerd door een boozen roover en moordenaar van menschenzielen, ik bedoel den duivel, en willen niet terugkeeren evenals de bruintjes, van welke wij spraken.

Dat is zeer rampspoedig, want dat doet menschen voor eeuwig verloren gaan, en dus verwijderd blijven van het zalig Vaderhuis.

Kinderen, maakt als de bruintjes van de gelegenheid gebruik om weer te keeren tot God en dicht bij huis te blijven!

Voor wie het wil, maakt God alles klaar en het pad effen.

Uit de gemeenten.

GRONINGEN. Zeer verblijdend was voor de gemeente het bericht, dat br. Mense het beroep om als voorganger in haar midden te dienen, met volle vrijmoedigheid heeft aangenomen. Wanneer dit blad in handen der lezers komt zal genoemde br. zich reeds met zijn gezin te Groningen hebben gevestigd.

Waar wij mogen gelooven dat God deze zaak alzoo heeft geleid, is onze blik vol aanbidding, in stil vertrouwen naar boven gericht. M. M.

„Een dringende begeerte tot de Doopsbediening" was Zondagavond 5 dezer het onderwerp der prediking naar aanleiding van Hand. 8 : 36—39.

't Was een indrukwekkende vergadering. Nevens een jeugdigen

broeder, zoon van leden der Gemeente *alhier, mocht onze* geliefde Voorganger als candidaat tot den Doop voor zich zien, zijn tweeden zoon in leeftijd, de laatste van het drietal zijner kinderen, tot den Doop toegelaten in de Gemeente te Stadskanaal, welke Gem. gaarne aan het verzoek van dezen broeder voldeed om, naar zijn begeerte, door zijn Vader gedoopt te mogen worden, waardoor het altoos indrukwekkende eener Doopsbediening zulks nu nog in bizonderen zin was.

Op ernstige en duidelijke wijze zette onze Voorganger de bizonderheden uiteen „eener dringende begeerte tot de Doopsbediening“ naar het voorbeeld van den Moorschen Kamerling. Hoe n.l. deze begeerte zich kenmerkte door een ootmoedig geloof; door een belijdenis die hem geschikt deed zijn tot den Doop, en een deelnemen aan alles wat de Heer den geloovigen geschonken en beloofd heeft, zoodat blijdschap zijne ziel vervulde.

Na de prediking werden beide doopcandidaten nog elk in 't bizonder toegesproken; mochten voor den één de woorden niet ontbreken, voor den zoon kon de vader slechts spreken met woorden, die voor een groot deel wel *niet door het oor konden* worden opgevangen, maar in een oogenblik van aandoenlijke stilte diep doordrongen tot ieders hart.

Na *nog in 't gebed aan den* Heer te zijn opgedragen, daalden beiden af in het watergraf.

Alzoo weer een schoone bladzijde in de geschiedenis onzer Gemeente.

Met biddende belangstelling hoorde de vergadering het slotwoord van onzen Voorganger aan, getuigende van blijdschap en dankbaarheid van hem en zijne echtgenoote in 't bizonder, van vermaning, hoe de Heer wil ons aller hart, ons aller liefde, ons aller belangstelling voor 's Heeren dienst in al Zijne geboden en inzettingen, van opwekking en vertroosting voor alle ouders in de Gemeente om bij den Heer aan te houden in ernstig, geloovig gebed, dat de Heer de harten al hunner kinderen leide tot het geloof in Hem en het *gehoorzamen Zijner* heilige geboden, om met hen den Heer te dienen met volkomen toewijding des harten. Hierop volgde de broodbreking naar gewone orde.

Een heilbiddenden groet aan alle medeverbondenen, in 't bizonder aan hen, die leden der Gemeente zijn te dezer plaatse en in afzondering wonen.

P. J. L. DE WIT, Secr.

's Gravenhage, 6 Nov. 1911.
Slicherstr. 29.

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van G. H. ter B., Haarlem f 10.30.

N. v. BEEK.

Op onze bede om hulp.

In dank ontvangen van Zr. Nellie Str. te den Haag f 5.

Namens de Bouwcom.
J. STREEDER, Ravensteijnstr. 307.

VARIA.

DE KETTING.

Er was eens een tiran, die een zijner onderdanen bij zich liet komen, en hem beval een ketting te smeden. De arme smid — dat was hij van beroep — ging aan 't werk, smeedde een ketting, en bracht dien den tiran. De tiran beval hem dien weder mede te nemen en dubbel zoolang te maken. De smid deed dit, bracht hem andermaal bij den tiran, die andermaal beval hem te verlengen. Toen hij nu terugkwam en de opdracht volvoerd had, gelastte de tiran zijn dienaren, den man handen en voeten met dien ketting te binden en hem in de gevangenis te werpen.

Zoo doet de duivel ook met zijn onderdanen. Hij laat hun hun eigen kettingen en kluisters smeden, bindt hun dan handen en voeten daarmede en werpt hen in de buitenste duisternis. Mijn vrienden, juist zoo handelt de drinkeboer, de speler, de spotter, ja ieder zondaar. Maar, geloofd zij God, wij kunnen ook van een bevrijding spreken. De Zoon van God heeft de macht iederen kluister te verbreken, wanneer gij het Hem vraagt.

Bladvulling

Werken, waken en vertrouwen,
't Kouter daaglijks opgetild,
Laat geen ander 't veld bebouwen
Waar gij zelf eens oogsten wilt.

Door 's Heeren goedheid werden wij verblijd, met de geboorte van een welgeschapen dochter genaamd
GATSKE.
De Heer heeft alles wel gemaakt, dies zijn wij verblijd.

P. v. d. HEIDE.
B. v. d. HEIDE,
Houkes.

LEEUWARDEN, 2 Nov. 1911.
Oldegalileën 19.

No. 1281. VRIJDAG 17 November 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post *f* 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

Herfstlied.

Wat ruischt daar zacht, weemoedig zacht,
Alsof een zucht ons tijding bracht?
Het is weer 't oude, klaaglijk lied
Dat afscheid aan den zomer biedt,
En vraagt, komt ooit een lente weer,
Als levensschepping van den Heer?
Deez' schepping zucht, de ziel verbeidt
Den nieuwen dag der eeuwigheid!

De laatste roos buigt 't dorre hoofd,
De boomen staan van tooi beroofd;
De hemel toont zijn droef gelaat;
De zon, die meest beneveld staat,
Ziet, o zoo somber op ons neer,
Vraagt: komt daar ooit een lente weer?
De schepping zucht, de ziel verbeidt
Den nieuwen dag der eeuwigheid!

O, luister toch, gij die nu weent,
Uw dag breekt aan, die u vereend
Met die daar juichen zielsverblijd
Met lentejeugd der eeuwigheid!
Kom aan dan zaai uw tranenzaad,
Volbreng uw roeping vroeg en laat;
Het licht verdrijft de duisternis,
En d' eeuwge oogstdag komt gewis!

(Naar B. Kühn). N. v. B.

Het gebed des Heeren.

7.

En leidt ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den booze. Want U is het koninkrijk, en de kracht en de heerlijkheid, in der eeuwigheid, amen.

Dit is een bede met het oog op het nog volgende leven. Er spreekt behoefte aan leiding uit, leiding door de allesbesturende hand des Vaders. Het is als wilde de bidder zeggen: „Alleen kan ik niet verder, geen enkele schree; neem, trouwe Zieleherder, mij, arme mee." Dit teekent nederigheid en opmerkzaamheid. Een zien van gevaren op den levensweg, tegen welke men alleen beschermd kan worden door de beschermende en leidende, almachtige hand des Vaders. Zalige bewustheid en heilige voorzichtigheid.

Het kan een weinig vreemd klinken: „leid ons niet in verzoeking", alsof God ooit iemand in gevaar zou brengen, of op den weg der verleiding zou voeren! En zoo opgevat klinkt het ook vreemd. Ouders mogen menigmaal hunne kinderen op gevaarlijke wegen en in verleidelijke omgevingen voeren, ja, door hun slecht voorbeeld de aan hunne opvoeding toevertrouwde kinderen afvoeren van den weg der waarheid en der goede zeden — met zulke ouders mag de Vader in den hemel niet in vergelijking gebracht worden.

De vooronderstelling van een mogelijke misleiding door den Vader in de hemelen, blijft dan ook verre van den waren aanbidder.

Bidden is nimmer beoordeeling van God en Zijne daden, maar een vertrouwelijk uitspreken van hetgeen als diepgevoelde begeerte uit de ziel opweldt. Ook de bede, die we thans overdenken, moet het eerst van de zijde des bidders bezien worden.

God wordt niet door ons bidden bewogen of veranderd; maar de ware bidder komt, biddende, in de rechte verhouding tot God, en dan schenkt Hij hem de begeerte des harten.

„De bede: „leid ons niet in verzoeking", is van gelijken aard als de bede van den dichter van den 119den Psalm: „Och dat mijne wegen gericht werden, om Uwe inzettingen te bewaren!" (vers 5). — Dat wil dus zeggen: Heer, geef dat ik zoo geleid worde,

dat mijne voeten nooit buiten het pad van Uwe geboden treden!

Dat is aldus zoeken van de ware veiligheid. Hij, bij wien zulks gevonden wordt, zal zich zelven eveneens bewaren van de paden der ijdelheid en zonde te betreden. Immers niemand kan oprecht bidden: „leid ons niet in verzoeking", die nog vrijwillig in de verzoeking zich begeeft. „Bewaar uzelven in de liefde Gods" — zoo roept de Heilige Geest den geloovigen toe. Buiten de leiding en den weg Gods is men op vijandelijk terrein, waar de booze huishoudt, en verleidt, ieder, dien hij verleiden kan. Daarom is dat zoo treffend bij elkaar gevoegd: „leidt ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den booze."

De ware bidder heeft de oogen gesloten voor de wereld, voor alles wat hem omgeeft; maar heeft ze geopend voor God en in die geopende oogen, de spiegel der ziel, weerkaatst dan het goddelijk licht, om bij dat licht aan het gevaar van de argelistigheden des boozen te ontkomen.

Wie zóó bidt ziet zich in de gemeenschap Gods, in het hemelsch heiligdom overgeplaatst, en in eeuwige veiligheid gebracht, en vertoeft onder de vleugelen des Almachtigen. Daar heeft de booze geen macht, daar kan hij zijn invloed niet laten gelden. Zulk bidden is schrikkelijk voor den booze. Daarom wordt de Gemeente ook vermaand: „Houdt sterk aan in het gebed, en waakt in hetzelve met dankzegging."

Dat bidden beteekent niet alleen zich stellen onder de bescherming Gods, maar is ook een erkennen en belijden van het recht Gods, om ons geheele leven te bezitten en te beheerschen. Al de draden van ons geheele levensbestuur, die wij gaarne zelf vasthouden, worden dan in de handen Gods gelegd omdat Hij het koninkrijk en alle kracht en heerlijkheid in der eeuwigheid in zich zelve heeft, maar van welke Hij deelgenoot maakt, allen die hem aanroepen in waarheid.

Dit is het merkwaardige slot van het gebed des Heeren, en de slotsom van alle wezenlijk bidden, waarin uitgesproken wordt: uit Hem, en door Hem, en tot Hem zijn alle dingen, Hem zij de heerlijkheid enz.

Ja, Hem zij de heerlijkheid, dat hebben wij ook willen uitspreken en aan het licht brengen bij de behandeling, in deze zeven artikels, van het gebed des Heeren!

Maar mede met het doel om den ernst en het voorrecht van het geloovig bidden aan het hart te leggen. Nimmer toch mag ons gebed in vorm en sleur ontaarden.

Er moet op ons gebed, ook op de gebeden, die de Gemeente gemeenschappelijk uitspreekt, een beslist geloovig „amen" kunnen uitgesproken worden. Dan zal ook de Vader het amen er op doen volgen!

's Gr. N. v. B.

Een uur van onbedachtzaamheid
Kan maken, dat men jaren schreit.

Een blik op het kruis en de weg is weer vrij,
Want Jezus vereffent de paden voor mij.

De vruchten van het Congres

TE

Philadelphia,

Rede uitgesproken door Dr. Johan Clifford, op de laatste der najaarsvergaderingen van de Engelsche Bapt. Unie, op 5 October l.l.

Zooals gij weet, ben ik geen President meer van de Baptiste Wereld-Alliantie. Ik spreek hedenavond eenvoudig als verslaggever van sommige resultaten van het Congres dier Alliantie, onlangs gehouden in de stad der Broederlijke liefde. Maar mijn eerste voorrecht is te kunnen mededeelen, dat we juist bericht hebben ontvangen, dat mijn uitstekende opvolger, Dr. Mac Arthur, zijn ambt als Voorganger der Golgotha gemeente te New-York heeft neergelegd ten einde al zijn tijd en krachten te kunnen wijden aan den arbeid voor de Alliantie. Dat zal een blijde tijding zijn voor de Baptisten over de heele wereld. Wij verwachten groote dingen van hem. Ik denk, dat hij spoedig hier (in Engeland) zal zijn en ik kan hem uit naam van deze vergadering der Baptiste Unie van Groot Brittanje en Ierland een allerhartelijkst welkom verzekeren en een vurig: „God zegene u" toeroepen.

Onze Wereld-Alliantie is nog jong, en het Congres te Philadelphia is nog maar kort geleden. Het is wel wat vroeg om nu reeds te spreken van de „vruchten" van dat Congres, maar toch niet te vroeg, want de vruchten zijn er reeds, veel en schoon, en brengen reeds hun verkwikking en bezieling over de gansche aarde. Wij kunnen echter slechts eenige van de meest in 't oog springende resultaten noemen. „De navolgende geslachten" zullen ze beter kennen dan wij, „de kinderen, die geboren zullen worden, die zullen opstaan en vertellen ze hunnen kinderen, opdat zij hunne hoop op God zouden stellen en Gods daden niet vergeten, maar zijne geboden bewaren".

I.

In de eerste plaats was het Congres voor allen die het bijwoonden, en voor vele anderen,

Eene openbaring.

De vergaderingen te Londen in 1905 riepen ons toe om onze oogen op te heffen en de velden der wereld te aanschouwen, wit om te oogsten, maar de samenkomsten in Philadelphia in Juni l.l. verbaasden ons door haar vele verrassingen. Wij waren ongeveer met 4000 afgevaardigden van 8 millioen Baptisten — Baptisten van Petersburg en Nieuw-Zeeland, van Zuid-Afrika en Japan, van Noorwegen en Cuba, Baptisten van zestig verschillende nationaliteiten van Oost en West, van Noord en Zuid. Het was eene onvergetelijke vergadering. Toen wij daar zaten en luisterden naar de verblijdende antwoorden van die zestig verschillende volken, op het appél werden wij geplaatst voor dat groote wereldfeit: de werkelijke en onbetwistbare algemeenheid van Baptistische denkbeelden

en beginselen, bedieningen en gemeenten ; wij zagen het Baptistische leven, niet uit een Britsch, of Europeesch, of Amerikaansch, maar uit een wereld-gezichtspunt, en wij ontdekten, dat wij niet slechts plaatselijk, maar algemeen zijn, niet slechts Amerikaansch, maar wereldburgers, niet slechts behoorende tot een keizerrijk, maar ons verder uitstrekkend dan het machtigste rijk, en meer vereenigd als volk en in industrieele en politieke verhoudingen dan de volken van eenig deel der wereld. Onze acht millioenen vormen een katholiek (algemeen) volk, met eene meer werkelijke en innerlijke katholiciteit dan die van Rome of Canterbury, met een algemeenen grondslag, een algemeene boodschap, een algemeen doel, wij zijn niet een kleingeestige sekte, beperkt en opgesloten in een reeks van theologische „artikelen" die wij nauwkeurig de dwalende uitspraken der geleerde theologen van drie eeuwen geleden weêrgeven, maar wij hebben een godsdienst, ruim als de menschheid in uitzicht en beginsel, en bijzonder geschikt om algemeen te zijn door de buigzaamheid zijner geestelijke organisatie, door de algeheele afwezigheid van vastgestelde, gezaghebbende geloofsbelijdenis, één ; door zijn eisch van vrijheid van gedachte voor ieder geloovige ; door zijn onwankelbare trouw aan het Evangelie der verlossing, en zijn vasthouden aan het grondbeginsel, dat Jezus Christus, alleen Heer is van iedere ziel en van de Gemeente. Wij zagen de algemeenheid onzer ideeën als nooit te voren. Wij hadden een visioen, rijk in bezieling en aandrift, van ons deel in de leiding van het godsdienstige leven der menschheid, en wij wisten en gevoelden, dat ons denken en handelen zich moet uitdrukken in algemeene termen, en dat het onze taak is, niet slechts om Europa, maar om de wereld voor Christus te winnen. In Gods plan is het visioen een voorbereiding voor de taak. Te Philadelphia hadden wij het visioen, wij gaan nu voort aan den arbeid.

II.

We moeten hieraan toevoegen het bewijs, dat wij uit de verslagen kregen van den

Vasten en zekeren vooruitgang der Baptistische beginselen en Gemeenten

in het leven der wereld. Door vele en ontwijfelbare bewijzen werden wij verzekerd, hoe het ook met sommige gemeenten moge gaan, en ondanks de onophoudelijke verandering van de toestanden, dat wij met reuzenschreden vooruitgaan. Nooit werd de waarheid, waarvan wij getuigen, door zoovele en zoo bevoegde beoordeelaars erkend. Dat onze gemeenten de leiding hebben in de Staten (Vereenigde ? Vert.) blijkt duidelijk uit de betrouwbare statistieken der Regeering. In Canada zijn de gemeenten ijverig, ondernemend, zelfopofferend en vooruitgaand. Wij hoorden van de overwinningen des Kruises in Noorwegen en in Brazilië, en verblijdden ons in den vrijen loop van het Woord van God onder de massa's van Zuid-Oost-Europa. Het was ontroerend te luisteren naar de verhalen van overwinningen, door de boden des Evangelies behaald onder de wreedste vervolgingen, en te hooren, dat de Zaligmaker niet slechts Zijne dienstknechten gezonden had als Zijne gezanten, maar dat Hij hen ook verblijd had met grooten voorspoed.

Zeer verblijdend waren de blijken van de trouw, waarmede de gemeenten zich houden aan het geloof des Evangelies, zooals onze voorouders het ons overgeleverd hebben. Meer betrouwbaar dan statistieken, al geven zij nog zooveel te denken, als zij goed gebruikt worden, waren de bewijzen, dat dit een gevolg was van de trouw aan Christus en Zijn Evangelie. Het was duidelijk, dat wij niet behoeven „terug te gaan naar Christus", want wij hebben Hem niet verlaten. Hij is, zooals Hij was, onze Alpha en Omega, de eerste en de laatste, en alles in allen. Geen toon klonk meer en duidelijker in de toespraken, dan dat Jezus alleen en geheel koning is over de zielen der menschen. Niet de minste onzekerheid werd gehoord aangaande het beginsel van eene gemeente van wedergeborene leden. Wat dat aangaat, staan wij, waar onze vaderen stonden, en houden ons aan het spoor der eerste Christelijke gemeenten van het Nieuwe Testament. Geen schaduw van vrees werd vernomen voor den toenemenden invloed der democratie. Vrees! Wij vormen eene echt democratische Gemeente. Ik las gisteren woorden, waarin een lid der Engelsche Staatskerk het betreurt, dat zijn kerk zoo „anti-democratisch„ is. Te Philadelphia was het allen duidelijk, dat onze gemeenten gemeenten zijn, samengesteld uit het volk, door het volk en voor het volk. Hoogere of lagere kritiek jaagt ons geen vrees aan, want ons geloof rust niet op de wijsheid van menschen, maar op de genade Gods, die in onze harten werkt door Christus Jezus den Heer.

Om in onze gemeenten een duidelijker begrip van de beginselen, onmisbaar voor den zuiveren godsdienst en de redding der menschen, te bevorderen, werd het feit uitgesproken, dat de grondgedachten, waarvoor wij strijden als getuigen en apostelen, de denkbeelden en werkingen van alle kerken en van het maatschappelijk en politieke leven beïnvloeden als nooit te voren. Het Congres is een teeken van vooruitgang. Het vermeldt eene wonderbare zegepraal der waarheid en een groote toename van vertrouwen in een algemeene overwinning voor degenen, die ze gehandhaafd hebben.

III.

Maar de grootste verrassing was, en is nog, de

werkelijke en innige eenheid

van die schare van vertegenwoordigers. Herinner u slechts de feiten. Wij zijn de independenten der independenten. *) Ons individualisme is van de strengste soort. Voor het zelfbestuur der „gemeente van twee of drie" strijden wij op leven en dood, en dikwijls is het geval, dat hoe kleiner de gemeente, hoe krachtiger haar eisch is om zelfbestuur. Wij zijn meer afgescheiden dan de meeste afgescheidenen. Wij weten weinig van elkander en van de verschillende omstandigheden, waaronder wij arbeiden. Wij wonen ver van elkander,

*) Independenten = Onafhankelijken.

en moeten de berichten van elkander uit de nieuwsbladen hebben. Wij maken gebruik van ons „persoonlijk oordeel" door op vele punten te verschillen, sommige zelfs vrij belangrijk. Wij waren niet vrij van vooroordeelen. Onze Amerikaansche broeders wantrouwden sommige Engelschen als niet „zuiver", en dachten, dat, als wij maar in alles hadden geloofd zooals zij, en gedaan zooals zij, dat wij dan in Engeland heel wat meer vooruitgegaan zouden zijn.

En toch wonder boven wonder, werd de eenheid der Baptisten nooit zoo duidelijk openbaar, en dat terwijl wij ons volkomen vrij uitspraken en de waarheid niet te kort deden. De vooroordeelen werden weggevaagd. De Engelschen zagen meer van den ernst en de moeilijkheden van de maatschappelijke vraagstukken van Amerika, en de Amerikanen kregen een juisteren blik op den Engelschen Baptist, die minder geld in zijn kast heeft, en meer minachting voor kasteelen en prachtige pastoriën, van wege zijn trouw aan de gemeente in een dorpsvergadering. Het gevoel van eenheid overheerschte alles. Geen wanklank werd gehoord. Wij vormden een eenheid in grondbeginselen, in doel, in geest en in beweeggrond. Wij werden samengesmolten in een gloeiende en profetische eenheid, vrij, en toch één; één, omdat wij vrij waren, vrij, en toch elkander onderdanig, omdat allen onderdanig waren aan Christus Jezus, den Heer. Sedert de eerste dagen van de Gemeente Gods is er nooit zulk een treffende openbaring van Christelijke eenheid gezien. (Slot volgt).

Op de wachtpost.

Het bestuur der afdeeling der Evangel. Alliantie in ons vaderland verzond aan hare leden een beknopt verslag van de conferentie in 1911, 19, 21 Juni te Zeist. Het verslag is inderdaad beknopt, maar de er aan toegevoegde vertaling van de rede van Mr. H. M. Gooch, de Engelsche van het Bestuur der organisatie van de Evang. Alliantie in Engeland, maakt het toegezonden boekske belangrijk.

Om ook onze lezers een weinig met doel en arbeid der Evang. Alliantie in kennis te stellen, nemen we hier een klein gedeelte der toespraak van Mr. Gooch over:

„De Alliantie houdt zich bezig met hooger belangen dan kerkelijke eenheid of samenwerking van kerken, of 't bewerken van eenvormigheid; ons doel vindt zijn grond en beschrijving in de uitdrukkelijke leering der Heilige Schrift: „U benaarstigende te behouden de eenigheid des Geestes door den band des vredes". Terecht is gezegd: „De ware eenheid van het menschelijke geslacht ligt in de eenheid des harten", de eenheid verkregen door de onmiddellijke werking des Heiligen Geestes in het werk der wedergeboorte, 't welk de leden van de eene kerk samenbindt in een onlosmakelijken band van vriendschap en samenwerking.

Dit is de eenheid, waarop onze Heiland doelde, toen Hij bad: „opdat ze allen één zijn, gelijkerwijs Gij, Vader! in mij en ik in U, dat ook zij in ons één zijn.". Het is de eenheid, waarop Paulus wijst als hij zegt: Eén lichaam is het en één geest, gelijkerwijs gij ook geroepen zijt tot één hoop uwer beroeping".

Het is de eenheid in „het geloof", niet het geloof van kerkelijke organisaties of de houterige interpretatie van 't een of ander priesterlijk systeem, maar de eenheid van het geloof in den eenvoud van het Evangelie van Christus, van de kennis van den Zoon Gods, van het geloof waardoor in de geschiedenis van vroeger dagen Christenen van allerlei naam de martelaarskroon hebben verworven. Het is dé eenheid der liefde (1 Cor. 13); een eenheid tot een practisch doel, n.l. de vervulling van het Goddelijk bevel: Gaat dan henen in de geheele wereld en predikt het Evangelie aan alle creaturen.

In deze richting vindt de Britsche organisatie der Alliantie veel werk te doen en misschien is er nooit te voren een godsdienstige gesteldheid van ons land geweest die haar prediking en arbeid zoo dringend noodzakelijk maakte. Want terwijl er aan den eenen kant verblijdende teekenen zijn van Christelijke eenheid en samenwerking, zoo is er aan den anderen kant zelfs in onze Christelijke Kerken een toenemende twijfel, die leidt tot een ver verbreide afval van het geloof in Christus en zijn heilig woord.

Valsche leering heeft in onze Universiteiten en theologische scholen een schrikbarenden omvang gekregen. Nog onlangs is er een boek verschenen, waartegen slechts weinig verzet is aangeteekend, van de hand van een Deken in de Godgeleerdheid aan een onzer eerste Hoogescholen. In dit boek deelt de schrijver ons mede dat „er een tijd was, toen het geloof in wonderen een groote rol speelde in de godsdienstige ervaring en het Christelijke geloof," maar hij gaat voort: „Die tijd spoedt teneinde en zal nooit terugkeeren. De ontwikkeling der natuur- en geschiedkundige wetenschap heeft een trap bereikt, die algemeene bekendmaking eischt, niet alleen ter wille van een helderder begrip en een hooger Godsvereering in de Kerk maar ook terwille van hen, die buiten de Kerk staan en zoeken naar God in Christus en die hem niet kunnen vinden in de beschrijving die zijn vrienden van hem geven."

Verder vernemen wij uit datzelfde boek, dat het Nieuwe Testament in zijn geheel is een werk dat geen enkel getuigenis aflegt voor het bovennatuurlijke, want de schrijver zegt: „De gedachte dat Jezus wonderen deed is even onvereenigbaar met de leer van de vleeschwording des Woords als de gedachte dat zijn lichaam of zijn geest of zijn zedelijke natuur niet echt menschelijk waren."

De bovennatuurlijke geboorte wordt uitvoerig bestreden. Paulus — zoo meldt ons dit boek — geloofde in de opstanding zonder te gelooven in het ledige graf, en de schrijver gaat voort: „Daar wij dan met Paulus kunnen gelooven dat Jezus uit menschelijke ouders is

geboren en tegelijk Hem Gods Zoon noemen, zoo kunnen wij ook met Paulus gelooven, dat zijn lichaam bleef in het graf en tòch Hem aanbidden als opgestaan en levende."

In het licht van zulke woorden staat het eigenlijke leven der Christenheid op 't spel.

Maar Gode zij dank, dat er is een toenemende overtuiging dat allen, die den Bijbel liefhebben en daarin hebben gevonden het woord des Levens, zich moeten vereenigen om de leer des Bijbels te verdedigen en de historische waarde en betrouwbaarheid van zijn inhoud te handhaven. Zoo zijn wij dan weer terecht gekomen bij het doel en de beteekenis van deze Conferentie en van de Evangelische Alliantie, om n.l. te vereenigen en te doen gevoelen aan iederen Christen, die aanvaardt het gezag van Gods woord, de noodzakelijkheid om schouder aan schouder te staan als een Evangelische Alliantie in ware geestelijke eenheid tot handhaving en belijdenis van het geloof, dat eens is overgeleverd aan de heiligen en tot samenwerking in alle goed werk.

Op practisch gebied kan veel gedaan worden, als iedere afdeeling zich maar richt naar de plaatselijke omstandigheden en behoeften. In Groot Brittanje zijn wij in 't afgeloopen jaar opgeroepen om te protesteeren tegen de afkondiging in heel het Britsche Rijk van het besluit van het Concilie van Trente betreffende de gemengde huwelijken. Ik bedoel het besluit dat bekend is onder den naam van het „Ne Temere". Dit besluit zegt dat de Heilige Synode hen, die anders dan in tegenwoordigheid van een plaatselijke geestelijke of van eenig Roomsch Katholiek priester daartoe gemachtigd door den plaatselijken geestelijke, of in tegenwoordigheid van twee of drie getuigen, zal trachten een huwelijk te sluiten, daartoe onbevoegd verklaart en besluit dat alle overeenkomsten van die soort van *nul en geener waarde* zijn. Een voorbeeld, hoe dit besluit werkt, is in Belfast (Ierland) voorgekomen, waar een Protestantsche vrouw, een lid van de plaatselijke Presbyteriaansche kerk is verlaten door haar man en beroofd van hare kinderen, omdat zij, als Protestant, weigerde in de Roomsche Kerk over te trouwen nadat zij twee en een half jaar te voren in de Presbyteriaansche kerk getrouwd was. Al 't mogelijke is gedaan door Protestanten in Belfast om den man op te sporen maar te vergeefs. En 't schijnt dat hij, partij trekkende van de voordeelen van het „Ne temere" besluit, zijn vrouw heeft verlaten en naar een ander land is gegaan. Er zijn meer dergelijke gevallen in andere streken van ons land en zonder twijfel ook in andere landen; want het „Ne Temere" is in alle landen afgekondigd, behalve in Duitschland waar de afkondiging wijselijk is verboden.

Wij hebben over dit onderwerp al een groote conferentie gehouden, die van grooten invloed was en wij zijn bezig een tweede groote samenkomst op 15 November a.s. voor te bereiden, met het doel om te protesteeren tegen de aanmatigingen van Rome, om de wetten van het land omver te werpen door een besluit, dat in strijd is met de zedelijkheid, den vrede en de goede orde der maatschappij.

Veel belangrijks kan worden bericht betreffende het werk der Alliantie ten voordeele der godsdienstvrijheid. Wij hebben het voorrecht om te zien hoe landen, waarin vroeger of later de Alliantie heeft gewerkt, nu de kluisters beginnen af te werpen van het eens zoo machtige maar nu bouwvallige systeem van het Roomsch Kaiholicisme en nu — in sommige gevallen zelfs door officiëele erkenning en begunstiging aangemoedigd — de deuren openzetten voor vrijheid van godsdienst.

Dit kan in het bijzonder getuigd worden van Spanje, Portugal, Frankrijk en het Turksche rijk, waar de val van Abdul Hamid en het opkomen van het nieuwe regime een welkome gelegenheid hebben geboden, waarvan de gevolgen gezien zijn in een conferentie van Christenen, niet lang geleden in Constantinopel gehouden, uitgaande van de Christen Studenten Beweging. En hoewel 't nog altijd noodig is met voorzichtigheid te spreken over den vooruitgang der godsdienstvrijheid in het Turksche rijk en in andere streken van het Oosten, met het oog op de politieke onrust, die vooral in sommige deelen openbaar wordt, toch is er oorzaak om hoopvol gestemd te zijn en er met nadruk op aan te dringen, dat men de goede gelegenheden niet ongebruikt laat voorbijgaan.

In Rusland zijn ook groote veranderingen tot stand gekomen, ofschoon er in den laatsten tijd teekenen zijn van officiëele tegenwerking, die reden geven tot vrees voor de toekomst der godsdienstvrijheid in dat land. De toestand eischt ernstig gebed en vooral wijs beleid bij allen die in Rusland werken voor Christus. Wij hebben het voorrecht gehad te zien de oprichting van een Russische afdeeling der Alliantie met statuten, die door de regeering zijn goedgekeurd, 't welk mede een bewijs is voor de degelijkheid der beginselen, waarvan de Alliantie uitgaat, beginselen die door bevordering van eenheid, vrede en liefde ook een keizerrijk samenbindt.

Onze agent in Rusland, de heer Adam Podin, wiens naam en werk — de verspreiding der Heilige Schriften in groote gevangenissen — u wel bekend zal zijn, doet apostolisch werk waar hij, door officiëele erkenning van zijn werk, in staat is zonder verhindering te evangeliseeren. Ik hoop in den herfst van dit jaar het voorrecht te hebben Rusland te bezoeken en samen te komen met vrienden der Alliantie daar, om te beraadslagen over de mogelijkheid van meer werk onder leiding van de Evangelische Alliantie. Mag ik dus vragen om uw voortdurend gebed voor dat groote Rijk en voor allen die daar in Gods Koninkrijk arbeiden, van wie sommigen met groote moeilijkheden te kampen hebben en zeer bijzonder voor Gods dienstknecht, den heer Podin, met het oog op het buitengewoon moeilijke werk dat hij te doen heeft.

Een verblijdend teeken wat betreft „het werk der Alliantie in andere landen is dat in het Verre Oosten de deuren opengaan voor onze beginselen en ons werk. China, Japan, Korea, Manchoerije en andere streken beginnen nu te gevoelen de behoeften aan het werk der Evangelische Alliantie en bevorderen haar beginselen en arbeid.

Dit is mede voor een groot deel het gevolg van „de

Week der gebeden", die internationalen band van broederschap in de voorbidding, welke de Aliantie in onderscheiden afdeelingen, nu reeds onafgebroken 65 jaar lang heeft kunnen in stand houden en die heden ten dage zoo algemeen gewaardeerd wordt, dat zij reeds een vaste plaats heeft veroverd in de kalender van geheele naties. De beteekenis van dezen internationalen keten van gebed in het begin van ieder jaar treedt aan het licht in het feit dat, waar wij als onderscheiden naties en afdeelingen samenkomen, één in Christus, voor denzelfden troon, waar wij ons vereenigen rondom hetzelfde programma van gebed. Wij hebben het ons dan nu ook ten doel gesteld jaarlijks een nauwkeurige vertaling en een algemeene verspreiding van het algemeene programma te bevorderen in zooveel talen en dialecten als maar mogelijk is. Het geheele zendingsgebied in China en Japan is reeds voorzien geworden van het pogramma in de volkstalen overgezet, en maatregelen zijn getroffen voor een vertolking en verspreiding er van in de talen van Korea en Turkije.

De getuigenissen die jaarlijks van het zendingsveld komen betreffende den invloed van de Week der gebeden ten opzichte van eenheid en samenwerking, zijn overvloedig en bemoedigend. Laat mij u een kort uittreksel uit een niet lang geleden uit Korea ontvangen brief mogen geven:

„Wij zijn er van verzekerd, dat het door het gemeenschappelijk gebed is geweest, dat wij de vele en rijke zegeningen hebben ontvangen, die wij in dit land genieten. Gedurende het afgeloopen jaar zijn Gods zegeningen grooter geweest dan ooit te voren en wij zijn juist op 't punt van te eindigen een algemeene evangelisatie-campagne van alle kerkelijke richtingen in geheel Korea, waaraan de geheele maand November was gewijd (nadar wij in October een dergelijke zeer gezegende campagne in onze stad hadden) en nu beginnen wij te oogsten, wat gezaaid werd. Duizenden en tienduizenden zijn door den jongsten arbeid gewonnen.

In een van mijn eigen stadskerken was het getal dergenen, die nableven na de avondsamenkomsten en hun wensch uitspraken om Christen te worden meer dan 300, en meer dan 1000 spraken dien zelfden wensch uit bij het huisbezoek overdag. Deze getallen zijn bij lange na niet de grootste onder de 13 of 14 stadskerken, maar behooren tot de kleinste. In de algemeene campagne over het geheele land, constateert een verslag van een onzer Zuidelijkste posten, dat een kerk van minder dan 400 leden er meer dan 500 leden bijgekregen heeft — God heeft boven verwachting ons jaren lang gebed en gebeden van al de zijnen over de geheele wereld beantwoord ten opzichte van dit kleine land.

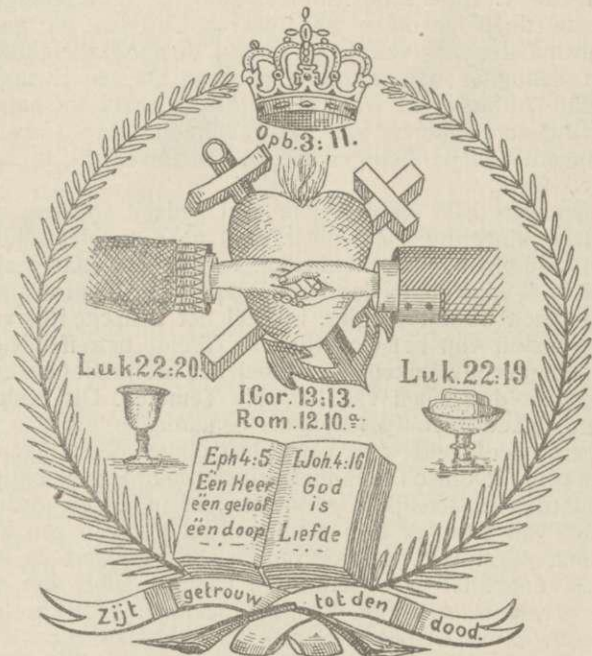
Ik heb reeds te veel tijd in beslag genomen en toch heb ik slechts enkele lijnen aangegeven, waarlangs het werk der Alliantie zich voortbeweegt in *andere landen*.

Wij zien nu weer verlangend uit naar den tijd, dat de verschillende afdeelingen der Alliantie weder zullen samenkomen in een internationale conferentie en het verblijdt mij te kunnen mededeelen, dat er groote waarschijnlijkheid bestaat, dat die in de lente van 1913 te *Rome* zal gehouden worden. Maar wanneer en waar die conferentie ook zijn zal, ik houd mij verzekerd, dat ook Nederland daar goed zal zijn vertegenwoordigd.

Intusschen laat ons niet vertragen in weldoen, want de oogst is gewis: de toekomstige algeheele eenheid van de duurgekochte gemeente voor den Troon en voor het Lam.

HENRY MARTIN GOOCH.

Uit de gemeenten.

STADSKANAAL. Zondag 12 dezer was voor de Gem. alhier weer een waren feestdag. We hadden het voorrecht 2 broeders en een zuster te zien afdalen in het watergraf. Heerlijke maar gewichtige belijdenis, gestorven te zijn met Christus, en opgewekt om in nieuwigheid des levens met Hem te wandelen.

Zalig voorrecht gerekend te mogen worden, tot hen, die niet van deze wereld zijn. Waar de uitbeelding des doops zulk een duidelijke voorstelling geeft van wat de doopeling was en is geworden is de vermaning des Apostels (Coll. 3 : 1) „Indien ge dan met Christus opgewekt zijt, zoo zoekt de dingen die boven zijn", van groote beteekenis. Met volle belangstelling werd dan geluisterd naar het woord door onzen geachten voorganger gesproken naar aanleiding der geschiedenis van de stokbewaarder Hand. 16.

Gods genade stelle deze broeders en zuster tot waardige leden zijner Gemeente en alzoo tot eer van Zijne grooten en heerlijken naam. Des avonds mochten we beluisteren de duidelijke en op waardige wijze uitgesproken rede van onzen broeder den Wel.eerw. Heer Ds. Mense, naar aanleiding van de woorden (2 Col. 2 : 12a). „Zijnde met Hem begraven in den doop". Het was voor de Gemeente een heerlijken dag, en we spreken gaarne den wensch uit, mogen er meer volgen.

Tot blijdschap en dank aan God was ons de mededeeling van den zoon onzer vroegere voorganger waarin hij verklaarde bereid te zijn den Heer te volgen ook in den doop. Met blijder harte en op duidelijke wijze deed hij belijdenis voor de Gemeente (29 October).

Op zijn verzoek om door zijn Vader gedoopt te worden was geen bezwaar zoodat den 5 Nov. deze br. in den Haag is gedoopt geworden.

De Heer maakt alles wel. We mogen ons verheugen in de liefdeband die gevoeld wordt tusschen voorganger en Gemeente, en met lust en opgewektheid wordt de arbeid, die wel uitgebreid mag heeten door den Voorganger en zijn behulpsels verricht.

Gods zegen ruste steeds op den arbeid en hij stelle de Gemeente alhier als alle verbondene gemeente tot een uitgebreiden zegen.

Stadskanaal. DE SECR.

Berichten.

De gemeente te Groningen brengt ter kennis, dat de volgende regeling is vastgesteld.

Zondag 19 Nov. nam. 5 uur doopsbediening van zes zusters en een broeder.

Zondag 26 Nov. nam. 5 uur afscheidsrede van br. B. Planting.

Zondag 3 Dec. voorm. 10 uur bevestiging van br. Mense door br. Planting, nam. 5 uur intrede van br. Mense. M. M.

Leeuwarden. Zoo de Heer wil hoopt Ds. Mense a.s. Dinsdag 21 Nov. voor de gemeente op te treden. Mochten er soms broeders en zusters in de omgeving zijn, die tot ons zouden willen overkomen, worde hun aandacht gevestigd, dat de dienst om 8 uur aanvangt in het locaal de Groote Hoogstraat, hetwelk door de kleine Gem. voor dien avond is gehuurd. Later zullen wij een en ander mededeelen van den arbeid aan deze plaats, en spreken den wensch uit, dat de broeders en zusters den arbeid des Heeren aan deze plaats zullen gedenken in hunne gebeden.

De Secr.

BLADVULLING.

Gij, ontruste ziel, die nog zoo dikwerf siddert
En vraagt als g' op u zelve en uw zwakheid ziet,
Of al die heerlijkheid aan 's Heeren komst verbonden
Ook u geldt — zie op Hem, zie op u zelve niet,
Uw heil is reeds volbracht, uw heerlijkheid zal komen,
Uw pand nu weggelegd, Hij is het, die 't bewaart,
Tot eens Uw leven, thans in God, met Hem verborgen
Met Hem ook zij geopenbaard.

EEN CHRISTEN ZONDER BIJBEL.

Van dezen zeide ds. O. G. Heldring eens: Hij is een kind, hetwelk zijn vader niet kent; een vreemdeling, die geen thuis heeft; een stuurman, die zijn roer heeft verloren; een strijder, die zijn zwaard verbrak; een erfgenaam, die het testament waarin zijn naam geschreven was heeft verscheurd; een schuldenaar, die den kwijtbrief heeft vernietigd waarbij hem zijn schuld werd kwijtgescholden.

LIEFDEGAVEN.

Voor de Zending.

Ontvangen van de jonged. vereen. Fébe, Hengelo (O.) f 4,—; van de Gem. 's Gravenhage f 40,—.

E. H. DE GROOT.

N. Pekela.

No. 1282. VRIJDAG 24 November 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.
ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post ƒ 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

UIT DIEPTEN.

Uit diepten van ellenden,
Uit diepten van mijn hart,
Roep ik tot Hem Die wenden
Tot blijdschap kan mijn smart.

Uit diepten van mijn vreezen,
Die nooit verdwenen zijn,
Roep ik tot Die genezen
Kan d' allerfelste pijn.

Uit diepten van mijn zorgen
Om mijn en and'rer brood,
Roep ik tot Die geborgen
Ons houdt in Zijnen schoot.

Uit diepten van de golven,
Die over 't hoofd mij slaan,
Roep ik, haast overdolven,
U, o mijn Redder! aan.

Uit diepten van de dooden,
Om wie ik daaglijks ween,
Kom ik tot U gevloden,
Bid: „Maak in U ons één!"

Uit diepten, mij verwarrend
Met raadslen, eindloos groot,
Van 's Boozen macht, mij sarrend,
Omdat ik tot U vlood.

Uit diepten van al 't denken
Daar ik den zin niet vat;
Dat eind'lijk 't hart zou krenken,
Zoo 'k niet gebeden had.

Uit diepten van de zeeën,
Uit grondlooze Oceaan,
O Redder uit de weeën,
Roep ik U smeekend aan.

Uit diepten red, die zonken
In d'afgrond, hooploos zwart,
Doe hen, van licht ontblonken,
U vinden: Heer! Uw hart!

Uit Diepten van 't Erbarmen,
Een grondlooze Oceaan,
God! Breid Uw Vaderarmen
Om ons, of wij vergaan!

Y. D. MULLER MASSIS.

Heiliging.

„Heilig ze in Uwe waarheid: Uw woord is de waarheid".
Joh. 17:17.

De Heiland staat aan den vooravond van zijn oordeel.

De schaduw van het kruis, waarin zijn leven opnieuw geleefd werd, heeft zich verdiept tot het gitzwarte. Het zal niet lang meer duren of het vloekhout, het symbool van 's werelds ongerechtigheid, zal zijn dorst lesschen aan het bloed van den Koning van Israël. Zijn werk zal dan volbracht wezen. Dan zal op de schouderen der discipelen de taak rusten van de verkondiging van het Christendom, dat door Jezus begonnen was, voort te zetten.

Zij zullen dan verlossing prediken in een wereld van zonde en ongerechtigheid gelijk Jezus dat gedaan heeft; dan moeten zij heiliging verkondigen in een wereld van zelfzucht, evenals Jezus dat gewoon was om te doen.

Maar is er nog niet iets van de wereld in deze mannen overgebleven? Bevatten hunne harten geen verscholen diepten, waarmede de wereld correspondeeren kan?

Een zoute bron kan toch geen zoet water voortbrengen.

Een dwaalziek hart kan toch de levenswoorden van Jezus niet verkondigen. En ongeheiligde menschen kunnen toch de boodschap van heiliging niet prediken.

Zoodra Christus heengegaan zal zijn, moeten de discipelen Zijn arbeid voortzetten. Zij zullen dan den Farizeeër en Schriftgeleerde van Jeruzalem, den goed onderlegden heiden van Damascus en Alexandrië, den wijsgeer en den man der wetenschap van Athene en Rome ontmoeten. Zullen dra deze eenvoudige mannen niet in de verzoekingen worden geleid door hunne verachtingen, beweringen en redeneeringen? Zullen deze vrienden van Christus dra niet in het slijk van den twijfel worden geworpen? Dan zullen zij wellicht ertoe worden gebracht om te gelooven, dat het ideaal van den Verlosser toch slechts een luchtspiegeling was. En dan, verslagen door de argumenten der tegenpartijders en overwonnen door hunne beweerde schijnwaarheden, zullen zij naar hun woningen terugkeeren; en terwijl de groene hellingen der heuvelen zich plooien in het licht van de ondergaande zon, zullen zij aan Christus denken en aan een edelen vriend, die het zoo goed bedoelde, maar wiens ideaal voor de practijk niet vatbaar bleek.

Zou de arbeid, waartoe Hij, Jezus, de Zoon Gods, gekomen was en zich opofferen wilde, aldus moeten eindigen?

Zou de waarheid Gods aan de voeten banden gelegd worden van de schijnwaarheid der wereld?

De mogelijkheid is niet uitgesloten; immers er is nog iets van de wereld in de harten zijner volgelingen, waarmede de wereld voeling kan houden.

Maar God verhoede dit! O, indien zij slechts gelijk Jezus geheiligd zijn, voor en in de eeuwige waarheid Gods! Dan zal de tegenstand der wereld geen hinderpaal meer voor hen zijn, doch een helpen; dan zal hij voor hen niet als water zijn, maar als olie in het vuur.

„Heilige Vader!" Heilig ze in uwe waarheid; uw woord is de waarheid."

I. *De beteekenis* van de heiliging, waarvoor Jezus bidt: „Heilig ze in uwe waarheid."

a. Het beteekent uitwendige afzondering.

De beteekenis van heiligen is afzonderen. Dit woord was voor den Israëliet geen vreemdeling. Immers de priesters, levieten, de ark, het altaar, de tabernakel en den tempel waren geheiligd. Zij waren afgezonderd voor het Godsgebruik, de Heer was hun eigenaar.

Ongetwijfeld moeten we deze beteekenis aan het woord heiligen hechten wanneer Jezus voor de heiliging van zijne discipelen bidt. Zou het werk des Heeren met kracht voortgang maken, nadat Christus was heengegaan, dan moeten deze arbeiders afgezonderd zijn van de wereld en gewijd aan God.

Dit is nog steeds de krachtsvoorwaarde van het Christendom. Zijn kracht ligt in de afzondering, niet alleen van de voorgangers en van de arbeidende broeders, maar van alle belijders van den Christus.

In onze afzondering is onze sterkte.

Wij zijn niet van deze wereld. Wij zijn van Christus. Hebt gij dit wel eens vergeten? Dat uw aangezicht steeds afgeweerd zij van de dingen dezer wereld en gekeerd zij naar de dingen die des Heeren zijn.

Trekt niet een ander juk aan met de ongeloovigen. Want wat mededeel heeft de gerechtigheid met de ongerechtigheid, en wat gemeenschap heeft het licht met de duisternis? En wat samenstemming heeft Christus met Belial, of wat deel heeft de geloovige met den ongeloovige? of wat samenvoeging heeft de tempel Gods met de afgoden? want gij zijt de tempel des levenden Gods, gelijkerwijs God gezegd heeft: Ik zal in hen wonen en Ik zal onder hen wandelen, en Ik zal hun God zijn, en zij zullen mij een volk zijn. Daarom gaat uit het midden van hen en scheidt u af, zegt de Heere, en raakt niet aan hetgeen onrein is, en Ik zal ulieden aannemen, en Ik zal u tot een vader zijn, en gij zult Mij tot zonen en dochteren zijn, zegt de Heere de Almachtige.

b. Het beteekent inwendige afzondering.

In zijn Hoogepriesterlijk gebed erkent de Heere reeds het een en ander betreffende zijn discipelen. „Zij *zijn niet* van deze wereld", zegt Hij. „Ik *heb* hen ook in deze wereld gezonden". „Zij zijn de Uwe". „Ik ben in hen verheerlijkt".

Kortom de Heer erkent, dat al zijne volgelingen reeds het een en ander hebben ondergaan. Nu Christus echter van heiliging spreekt, zegt hij niet: „Gij hebt ze geheiligd" of „wilt gij ze heiligen" maar „Heilig ze." Hij gebruikt hier geen verleden of een toekomenden tijd; ook geen lijdend heden, doch een actief of werkend tegenwoordig „Heilig ze". Met andere woorden — des Heeren bede is, dat deze volgelingen ofschoon geheiligd, nog steeds geheiligd mogen worden.

Heiliging is niet slechts éénе enkele afzondering; ze is een duizendtal afzonderingen; ze is een blijven afzonderen. Ze is niet slechts een afzondering van de wereld van zichzelf; ze is ook een afzondering van de wereld *uit* zichzelf. Ze is een reinigen van al de verkeerdheden van het vleesch. Ze is een hernieuwen van uw persoon in het beeld Gods. Ze is het scheppende werk van den Heiligen Geest in uw ziel.

Deze Heilige Geest, het leven van uw nieuw leven, de groeikracht uwer wedergeboorte, wil uw hart naar den smaak Gods inrichten.

Meer dan eens heeft men mij de opmerking gemaakt, dat er tusschen de moraliteit van het christendom en die der wereld geen of bijna geen verschil is. Maar er is een enorm verschil. Er zijn eetbare en vergiftige paddestoelen, die zoover op elkander gelijken dat het oog van den kenner vereischt wordt om ze te onderscheiden.

Niemand toch zou durven beweren, dat deze planten dezelfde zijn. Aldus op het gebied der moraliteit.

De moraliteit der wereld groeit op de waarheden die zij belijdt. Ze is het product van de door hen in beoefening gebrachte leeringen. De moraliteit van het christendom is de vrucht van den arbeid van den Geest Gods.

Hij, die heiliging met de moraliteit der wereld vergelijkt, is geheel en al onbekend met het werk van den Heiligen Geest in de menschelijke ziel. Zulks is het geklets van een gekrenkt verstand om de heerlijke mysteriën Gods te verkleinen.

De mensch, die in de wereld leeft, kent de heiligheid niet, waarom Jezus bidt. Maar hoe zou hij ze ook kunnen weten, immers ze is van God; ze is iets dat de mensch niet bereiken kan zonder God; iets, dat niemand kent dan de Geest Gods.

Het oog heeft ze niet gezien, en het oor niet gehoord, en in het hart des menschen is ze niet opgeklommen, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem lief hebben. Het natuurlijk verstand heeft niet het minste begrip van heiliging. Vanwaar dan komt heiliging en waar is de plaats der heiliging? Want zij is verscholen voor de oogen aller levenden en voor het gevogelte des hemels is zij verborgen. Het verderf en de dood zeggen: het gerucht hebben wij met onze ooren gehoord! God verstaat haren weg en Hij weet hare plaats. Zie, de vreeze des Heeren en van het kwaad te wijken, dat is heiliging.

Broeders! is deze inwendige afzondering niet het belangrijkste deel van het werk des Geestes in ons? Ze is ook de belangrijkste krachtsvoorwaarde van het Christendom. Mijn hart wordt altijd diep getroffen, wanneer ik verneem, dat enkelen van het Christendom of van het Baptisme worden teruggehouden, omdat de openbaringen van de belijdenis van den christen zoo geheel in strijd zijn met de bede van onzen Heiland. Indien gij een resevoir van zegeningen wilt zijn voor anderen, dan dient gij inwendig heilig te wezen. Graven worden gesloten, al zijn ze van buiten ook wit, en wanneer per ongeluk de steen mocht wegtuimelen, dan haast men zich om dien er weerop te leggen vanwege de verpestende lucht, dien ze verspreiden. Een tafelflacon daarentegen wordt nog al eens geopend, omdat het vocht de kamer met een welriekenden geur vult.

Willen we deze voorbeelden eens toepassen?

Een inwendig geheiligd Christen is een zegen voor zijn omgeving en de welsprekendste evangelieprediker, terwijl een inwendig onheilig persoon maar al te dikwijls een pest is voor zijn geloofsgenooten en een bron van afkeer voor den wereldling.

c. Gevolg van deze uit- en inwendige heiliging.

Het onmiddellijk gevolg van deze uit- en inwendige afzondering is *eenheid* en ge bemerkt, dat ook dit gevolg een direct verband houdt met de krachtsontwikkeling der gemeente Gods. Zou de prediking van de discipelen niet eene mislukking wezen, dan moest er eene eenheid onder hen zijn, die gegrondvest stond op heiliging. Eendracht maakt macht, en tweedracht of liever veelkracht verbreekt ze. Eene gemeente, die één is in deze heiliging, is krachtig als een rots. Ze is een Gideons bende. Ze is onoverwinnelijk. Maar ach! hoe treurig is het soms niet onder de Christenen gesteld! De haan der verdeeldheid kraait daar, waar de leeuw der overwinning behoort te brullen.

Vanwaar toch de verdeeldheid? Vanwaar de verbreking van kracht? Mijn antwoord luidt: omdat er gebrek aan heiliging is. De zonde verdeelt; heiliging echter vereenigt. Men vergeet maar al te dikwijls die verdeelende factor, de zonde in de ziel af te zonderen; en in plaats van zich te laten leiden door den heiligenden en vereenigenden Geest Gods, laat men zich beheerschen door de verbrekende macht der wereld. Dat onze harten meer en meer geheiligd zijn, en de band der eenheid zal des te sterker gevoeld worden.

Deze heiliging, broeders, is niet beperkt tot tijd, maar strekt zich uit tot in de eeuwigheid. De laatste vijand des menschen, de dood wordt door haar verteerd.

Hij heeft geen macht over haar. Wel moge hare verrichtingen op aarde verdwijnen, de vrucht er van echter blijft in het karakter verborgen tot in de eeuwigheid. Zalig zijn de dooden, die in den Heer sterven; zij rusten van hun arbeid, maar de vruchten ervan zullen hen volgen.

Deze heiligheid zal het karakter wezen der gezegenden, die in de tegenwoordigheid Gods vertoeven.

Daar in het Vaderhuis zullen zij volkomen geheiligd zijn. Daar zullen zij zich bij de verloste schare voegen en zich aan God vertoonen in kleederen zonder vlek of rimpel. „Heilig ze u in uw waarheid, Uw woord is de waarheid".

Denk niet, broeders, dat God de Heilige Geest zonder uwe medewerking het reinigende werk in uw ziel wil verrichten. Hij verwacht, dat gij met Hem zult medewerken. Hij verlangt volkomen gehoorzaamheid. Terwijl de geest uw uwe tekortkomingen openbaart, terwijl Hij u de leelijke toestanden van uw hart laat zien, moet gij bereid wezen den Geest Gods uw ziel te laten reinigen.

Gij moet uwe geliefkoosde zonden loslaten, en u zal losgelaten worden. Zijt gij in uw leven een vat, tot eere van uw Maker? Gij behoort het te wezen!

Verleden Kerstfeest kocht ik van een vriend van mij een kunstkalender. Een van de voortreffelijk uitgevoerde platen was Hoffmann's Christus in het gebed. Ik geloof, dat de bedoeling van den kunstenaar was Christus in Gethsemané voor te stellen. Maar toen ik die geknielde gestalte zoo aanschouwde, en toen ik in dat diep-ernstige, pleitende gelaat zag, dat op welsprekende wijze gewaagt van den grooten last zijner ziel, toen kon ik het niet nalaten of ik moest aan Jezus denken, die voor de heiliging zijner discipelen bidt en in het bijzonder voor mijne heiliging. Zie en luister:

„Ik bid .... dat Gij hen bewaart van den booze. Heilig ze in uwe waarheid. Uw woord is de waarheid."

Zal zulk een pleiten van Christus met zijn God niet een werkdadigen invloed op ons hebben, en ons aanvuren om naar die toewijding en heiliging te zoeken, waarom Jezus bidt?

(Wordt vervolgd).

Nieuwe uitgaven.

De tijd om zich een scheurkalender voor het volgende jaar te kiezen is weer daar. Zulke kalenders zijn vrij algemeen geworden en in vele gezinnen vindt men er zelfs meer dan een. Ze zijn de stille predikers, die elken nieuwen morgen iets hebben te zeggen tot families of huisgenooten. Ze zijn soms middel om een gedachte in te geven voor den geheelen dag. Doch *wat* hebben ze te zeggen? Zie, daar hangt nog al veel, ja, zeer veel van af. Ook met het oog op

scheurkalenders moet het wel heeten „'t is al geen goud, wat daar blinkt." Er zijn ook verderfelijke, die meer de ijdelheid en zondige gedachten bevorderen dan den levensernst en de stichting.

Er worden echter ook vele goede kalenders uitgegeven, die veel nut kunnen stichten en ten zegen zijn. Men zie dus toe welke kalender men zich aanschaft.

Ter bespreking werd ons door den uitgever J. N. Voorhoeve te 's Gravenhage een kalender toegezonden, die zeker onder de aanbevelenswaardigen behoort. Op een artistiek geteekend schild een flink blok, hetwelks inhoud, veelal op elk blaadje een duidelijke datum etc. en met zware letter gedrukte bijbeltekst voorkomt, waarbij dikwijls enkele korte opmerkingen of een versje, terwijl de achterzijden der blaadjes in den regel zeer schoone verhalen bevatten. Bovendien vindt men elke maand er een aardige prentbriefkaart in.

De prijs is 70 cent, met een mooi premieboek 95 cent.

Dezelfde uitgever biedt aan de sedert jaren bekende wandalmanak „De blijde boodschap", een wandversiering, die het sierlijke met het nuttige paart, een prediker die men de aandacht schenken *moet*, vanwege de aantrekkelijkheid. Een smaakvolle uitvoering, een uiterst fijne plaat in 't midden en 't geheel op kunstdrukpapier gedrukt, is deze almanak, vooral in scholen en lokalen een van de beste en goedkoopste wandversiering. De prijs is slechts 10 cent en bij getallen aanmerkelijk minder.

N. v. B.

De vruchten van het Congres

TE

Philadelphia,

Rede, uitgesproken door Dr. John Clifford, op de laatste der najaarsvergaderingen van de Engelsche Bapt. Unie, op 5 October l.l.

Vervolg.

IV.

En niemand zal er een oogenblik aan twijfelen, dat het Congres eene bediening vervulde van

Vertroosting, geestelijke verlevendiging en bezieling.

Het bracht een boodschap aan de verstrooide scharen van geloovigen op de wijde prairiën van Canada, aan de eenzame bewoners van de onontgonnen boschlanden van Australië, en aan de „Baptisten in de verstrooiïng" in de landelijke streken der wereld. De Baptisten in verbanning hebben een groot licht gezien, en degenen, die zitten in een land der schaduwen des doods, denzelven is een licht opgegaan.

De verschijning op het platform van die vervolgde heiligen Gods uit Rusland kwam tot ons als een aandoenlijke roepstem om sympathie en gebed en hulp, maar voor hen was het ook een onuitsprekelijke vertroosting; zij gevoelden, dat de kracht des Heeren daar was om te genezen, en dat de olie der vreugde werd gegeven voor treurigheid. De balsem der christelijke liefde werd in hunne wonden gegoten en zij zijn teruggekeerd naar hun arbeid om te getuigen met verdubbelden moed, met grootere lijdzaamheid en hoop.

Met blijdschap zagen wij onze gekleurde broeders uit de zuidelijke Staten, en luisterden wij naar hunne getuigenis en hun lied, en hoorden wij hun grooten vriend en voorvechter, Booker T. Washington, en merkten wij hunne ontwikkelde gaven op, hun toegenomen beschaving, groote toewijding en treffenden vooruitgang, maar ook voor hen was het Congres een ware blijde boodschap, een krachtige aanmoediging en een blijvenden zegen.

Het was inderdaad een herhaling van het Pinksterfeest. Dr. Cooper getuigt, dat de bezieling van deze vergaderingen „de grootste blijvende nalatenschap zal zijn, en dat de tegenwoordigheid des Heiligen Geestes de vergaderingen scheen te overschaduwen en te vervullen met een beslisten ernst en trouw aan Christus als Zaligmaker en Heer." De gedachten en de arbeid der Baptisten zullen na dit Congres nooit meer zijn als vroeger. Wij hebben een ruimen blik gekregen, een vasten greep van de waarheid, meer vastberadenheid in ons streven, een helderder begrip van onze eeuwige beginselen; meer moed, mannelijkheid, geloof, hoop en liefde.

V.

Een van de eerste opmerkingen, die wij op het Congres hoorden, was, dat wij samengekomen waren

om zaken te doen;

niet om het een of ander punt vast te stellen over zoogenaamde „orden" of over de lengte van een stola*) of over den vorm van een baret,*) maar om iets tot stand te brengen voor God en menschen, en hoofdzakelijk om ons antwoord te geven op Gods roepstem, om Rusland en Midden- en Zuidoost Europa te evangeliseeren. Dat was onze eerste taak. Wij voelden, dat dit het meest dringende was van de geheele Baptistische wereld. Er werd over gefluisterd te Londen in 1905; het werd bepaald aangewezen als de allereerste plicht van de Alliantie te Berlijn in 1908; en te Philadelphia werd het met geestdrift aangenomen, en kreeg het een vasten vorm door de stichting van eene opleidingsschool voor onze Europeesche broeders. Het geld voor het terrein ontvingen wij te Glasgow in 1910; de kosten voor den bouw werden gegeven of beloofd te Philadelphia.

In Europa is de strijd voor het Christendom van Jezus Christus het felst. In Europa wordt de Christus des Evangelies verkeerd voorgesteld door middeleeuwsch bederf en tyrannieke Staatskerken. In Europa werkt God door Zijn Woord, en voltooit de Hervorming, begonnen door Luther en Zwingli en de Wederdoopers; Hij werkt door onze broeders in het geloof, die hun gezondheid, hun vrijheid en hun leven wagen voor de zaak van Zijn Koninkrijk. Naar Europa heeft God ons geroepen, en naar Europa besloten wij

*) Behoorende tot de kleeding der geestelijken.

te gaan, om er te brengen den onnaspeurlijken rijkdom van Zijn heerlijk Evangelie. Wij hebben dit goede en noodzakelijke werk begonnen, en nu gaan wij met geestdrift, zelfopoffering en toewijding voorwaarts.

VI.

Het Congres heeft ook een krachtige aansporing gegeven aan het werk der

Vrijmaking van de gevoelens der menschen

van de heerschzucht der overheid over de geheele wereld. Het gezicht van die strijders voor de vrijheid met hun lidteekens, die door onzen Secretaris ingeleid werden met een aandoenlijke beschrijving van hun lijden, vuurde de stijdgeest in ons aan, en riep ons op om te strijden voor de algeheele vrijmaking van alle menschen, van de onderdrukking der priesters door de Regeeringen; eene onderdrukking, gevoerd in den gestolen en valschelijk gebruikten naam van godsdienst en orde. Van dat platform, terwijl de eene held den anderen volgde, hoorden wij de roepstem: „Laat mijn volk gaan, dat zij Mij dienen". De menschelijke ziel is van koninklijk geslacht. Christus is Heer van den menschelijken geest, en de eenige Heer; en alle menschen zijn broeders en behooren vrij en gelijk te zijn voor de wetten van den Staat. De gemeente van Jezus Christus heeft slechts één Hoofd. De Verlosser is Koning, en het is een onrecht, Hem zoowel als Zijner Gemeente aangedaan, wanneer zij de slavin wordt van den Staat. Wij moeten strijden voor de vrijheid in het vaderland en daarbuiten, in Engeland en in Rusland. Waarom moet er een Staatskerk zijn in Wales? (Of waar ook? vert.) Als Amerika een getuigenis heeft te geven over de vrijheid der gemeente van Staats cortrôle, dan is het deze, dat de godsdienst er doo wint in zuiverheid en in kracht, in helderheid van blik, en in de mogelijkheid van vereeniging der Christenen.

Eene vrucht van het Congres te Philadelphia zal zijn eene meer grondige toewijding aan de vrijheid voor alle menschen, vrijheid om zichzelf te zijn, zijne geestelijke idealen en hoop te beseffen, en dientengevolge eene losmaking van de banden der vrijheid over de geheele wereld.

VII

Een nieuwe, ruimere toekomst werd ons geopend,

duidelijk wat doel aangaat, rijk in bezieling en vol beloften van medewerking aan de oplossing van het Arbeidsvraagstuk. Niets maakte de verhouding onzer gemeenten tegenover de aanstaande industrieele vraagstukken meer openbaar, dan de nadruk, die er gelegd werd op onzen plicht jegens de millioenen onzer zwoegende medemenschen. Herhaaldelijk werd het uitgesproken, dat de maatschappij bestaat ten behoeve van het individu, om zijn wezenlijk welzijn te bevorderen, om hem als een kind op te voeden voor het burgerschap, om hem op te leiden tot vlijtigen arbeid, om hem vrijen tijd te verschaffen tot beschaving van zijn innerlijk leven. Herhaaldelijk werd het verklaard, dat het Evangelie van Christus de grootste kracht is voor maatschappelijke hervorming, en dat de kracht van dat Evangelie om karakters te vormen een van de duurste verplichtingen der Gemeente in zich sluit, om het te gebruiken ten einde het Koninkrijk der hemelen *nu op aarde* te brengen; om gerechtigheid bij liefdadigheid te voegen totdat de liefdadigheid niet meer noodig zal zijn, om de nijpende armoede te doen, ophouden; om mede te werken tot het verkrijgen van hoogere arbeidsloonen en minder arbeidsuren, om betere hygienische toestanden te bevorderen, en om de vereenigde krachten van maatschappelijke en staatkundige vereenigingen te gebruiken tot verbetering van de maatschappelijke toestanden.

(Slot volgt.)

Ingezonden

Geachte Redactie.

Beleefd verzoek ik U, een plaatsje in uw blad, bij voorbaat mijn dank.

In geen enkel geval is 't mij er om te doen een strijd te beginnen tegen den geachten inzender van den open brief in „De Christen" van 10 Nov. l.l., daar ik wel weet dat dit blad zich daaraan niet leent, hetgeen ik zeer op prijs stel. Maar toch even als br. Mulder zijn gedachten heeft willen weergeven, gevoel ik ook mij daartoe gedrongen. Onze gedachten loopen evenwel uiteen, daar ik een voorstander ben van *open tafel*.

Ook ik wil beginnen met de woorden des Heilands: „Opdat ze allen één zijn." Ja heerlijk ruischen die woorden in 't Hoogepriesterlijk gebed en hoe gaarne zouden ze door alle geloovigen verwezenlijkt zien worden.

Nu vind ik den weg die door velen wordt aangewezen en bewandeld, n.l. om als geloovige organisatie op zich zelf te blijven staan, en zich niet met anderen in verbinding te stellen, een geheele verkeerde.

Gedachtig aan 't spreekwoord. „Iedere ketter heeft zijn letter," zullen we toch moeten bekennen, dat iedere organisatie meent de juiste belijdenis te bezitten, alhoewel ook toegegeven moet worden, dat de een meer, de ander minder op schriftuurlijke bodem staat. Ook de Baptisten kunnen zeggen dat hun belijdenis volkomen schriftuurlijk is, en door hen voor de juiste wordt beschouwd. Moeten nu daarmee alle andere veroordeeld worden? Mij dunkt in 't geheel niet. Ook om de eenheid der geloovigen verwezenlijkt te zien worden, 't is dan ook veel juister en naar den wil van onzen dierbaren Heiland, dat zoovele geloovigen, die zich Zijn broeders en zusters noemen en weten, juist datgene in elkander opzoeken, wat gelijk aan elkaar is. Hierin zullen we betoonen dat wij God liefhebben. 1 Joh. 4 : 7—21.

Dan is er wel verscheidenheid, maar toch een schoon geheel zooals 't straks in 't nieuwe Jeruzalem wezen zal.

Ik zou 't verschrikkelijk vinden als onze Heiland wederkwam, dat ik zoo verwijderd van andere kinderen Gods zou staan. Neen, niet verwijderd, maar als kinderen Gods moeten we ons nauw aan elkander

verbonden gevoelen, opdat we straks allen te zamen, Hem tegemoet gevoerd kunnen worden in de lucht en dan zullen we altijd met den Heere wezen.

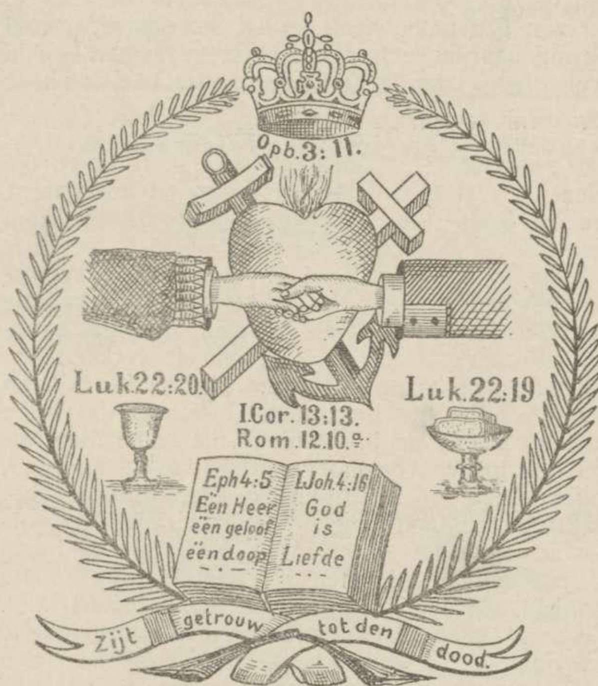
Daarom dan ook voor zoover we deel aan Christus hebben, Zijn dood herdacht en onder elkander verkondigd, totdat Hij komt, die staat te komen en niet zal vertoeven.

Juist zulke gemeenschap, vermeerderd en verhoogd het leven Gods, en is zeker ook dienstbaar tot uitbreiding van Gods koninkrijk. De eeuwigheid zal de vruchten openbaren van het samenwerken der geloovigen tot verkondiging van het Evangelie en gemeenschaps-oefening met elkander. Dat is 't ook wat mij altijd aantrekt bij de Engelsche broeders. Ook zij zouden bewijzen kunnen aanvoeren dat juist dat o zooveel zege en kracht heeft gewekt en verspreid.

Met verlangen zie ik dan ook uit naar die stonde dat de Unie der Baptisten in Nederland hun eng standpunt zullen verlaten en zich ook willen vereenigen met andere kinderen Gods, om de tafel des Heeren.

Hoorn. EEN BROEDER IN CHRISTUS.

Uit de gemeenten.

GRONINGEN. Voorzeker een heerlijk feit, waarvan wij j.l. Zondag getuige mochten zijn, namelijk de doopsplechtigheid in het midden der gemeente van zes zusters en een broeder. Te meer verblijdend, daar deze allen reeds sedert eenigen tijd goede bekenden zijn, en in hun wandel hebben getoond Jezus te willen volgen. De welbekende regels: „O wat vreugd, o wat vreugd, den Heer te kennen in zijn jeugd“, zijn op vier hunner van toepassing. Jonge menschen, die dit leest, hebt gij ook reeds de goede keuze gedaan? O, wacht niet tot uw beste krachten verloren zijn. God heeft recht op uw jeugdig hart, op uw jeugdig leven.

Voor een overvolle kerk, zoo zelfs, dat velen met een staanplaats tevreden moesten zijn, sprak onze geachte Voorganger, br. Planting, naar aanleiding van de welbekende vraag des Kamerlings aan Filippus, *voorkomende in Hand. 8 : 36b*: „Wat verhindert mij gedoopt te worden?“

Een korte inleiding, aan de behandeling hierover voorafgaande, behelsde in hoofdtrekken het volgende:

Zeer ten onrechte beschuldigt men ons, Baptisten, altijd te handelen over den doop, daar er zeker in geen kerkgebouw minder dan in het onze zulks geschiedt. Het spreekt wel van zelf, dat wij in een ure als deze een onderwerp desbetreffend kiezen. Niet, dat wij anders deze zaak schuwen of vermijden, juist het tegendeel, wij achten elke evangelieprediking, waarin het bevel des doops opzettelijk vermeden wordt, onvolkomen. Maar wij zijn geen propagandamakers. De heerlijke waarheden des Bijbels behoeven geen reclame. Ze spreken voor zichzelve, en die des doops wel niet het minst, daar deze toch aan duidelijkheid niets te wenschen overlaat. Hierbij wijzend op het sprekend voorbeeld, door Jezus ons gegeven in Zijnen doop, en de diepe beteekenis derzelve, door den apostel zoo treffend verklaard, gaat spreker over tot de behandeling van de aangewezen vraag, deze in drie punten verdeelende en wel: 1. De aanleiding tot deze vraag. 2. De vraag zelve. 3. Het antwoord op de vraag. Eenvoudig en schoon wordt duidelijk gemaakt, dat de aanleiding tot deze vraag niet anders kan zijn, dan dat Filippus aan deze behoeftige ziel met het evangelie ook den doop heeft gepredikt, — iets, wat ons in dezen tijd voorzeker zeer kwalijk genomen zou worden — ; hoe toch kon anders de Kamerling van den doop weten? Dit kon hij in de profetie van Jesaja niet gelezen hebben. Ook heeft voorzeker tot het doen van deze vraag medegewerkt, dat zij aan een zeker water kwamen. Had de Kamerling dan geen water bij zich? Zeker, misschien wel meer dan een kruik vol, maar dit was niet voldoende, een weinig over het hoofd te sprenkelen is toch geen doopen; neen, hij begreep het zeer goed, hiervoor was een groote hoeveelheid noodig, waarin men geheel ondergedompeld kon worden. Daarom kwam bij den aanblik van dat water de bekende vraag over zijn lippen. Uit de behandeling der volgende punten werd aangetoond, hoe daar verschillende zaken kunnen zijn, waardoor de mensch zich laat terughouden en toch, hoe er in werkelijkheid maar één verhindering bestaat, en wel deze; Niet van ganscher harte te gelooven.

Met een hartelijk woord werden hierna de zeven doopcandidaten nog toegesproken en in een ernstig gebed Gode bevolen, waarna de bediening des doops plaats had.

Voorzeker een belangrijke ure.

M. M.

Het einde is nabij.

Wij bedoelen daarmede nu eens het einde des jaars en daarmede ook weer het einde van een jaargang van ons blad.

En dan bedoelen we nog meer. We bedoelen ook dat we tegen het einde dezes jaars nog gaarne een aantal nieuwe abonné's voor den volgenden jaargang van „De Christen“ zouden willen boeken. Dat zal echter niet gelukken zonder medewerking en krachtige hulp onzer broeders en zusters, die onze gemeentelijke beginselen liefhebben en willen bevorderd zien. O, bedenk dat het verspreiden van geschriften een machtig middel is om de waarheid in wijden kring bekend te maken. Ons blad komt, waar wij persoonlijk nooit kunnen komen.

Daarbij komt, dat de beginselen, die wij handhaven en verkondigen al meer de aandacht trekken van de Nederlandsche christenen. Dat moge ons bemoedigen.

Broeders en zusters, wij rekenen op uwe bereidvaardigheid om uw plicht te doen!

Ieder, die zich nu voor den volgenden Jaargang abonneert, zenden we de nog in dit jaar verschijnende nommers *gratis*.

DE ADMINISTRATIE.

Rectificatie.

In het stuk „De vruchten van het Congres", in ons vorig no. komen enkele zinstorende fouten voor:

Op blz. 363 eerste kolom, regel 16 van boven staat: theologische „artikelen", „die wij nauwkeurig", moet zijn: vrij nauwkeurig.

Regel 23 staat: „geloofsbelijdenis, één"; moet zijn: geloofsbenissen.

LIEFDEGAVFN.

Studiefonds.

Ontvangen van de gemeente te Hoorn f 6.77.

F. J. VAN MEERLOO, penningm.

Op onze bede om hulp dankbaar ontvangen van br. H. W. v. B. te N. f 2.50.

Namens de bouwcom.

J. STREEDER.

Ravensteijnstr. 207. Den Haag.

Baptisten Gemeente te WORKUM.

Prediking Zondag 26 Nov. a.s. 's avonds 5 uur door

Ds. W. C. Mense.

No. 1283. VRIJDAG 1 December 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post *f* 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

JEZUS.

Ik vouw mijn moegetaste handen,
En zie U, afgestreden, aan,
Ik, die bij 't felle hartstochtbranden,
Bij 't jagen door verbeeldingslanden,
Uw Levenswoord niet kon verstaan.

Ik sluit mijn oog, mat van het staren
Naar wat slechts dwaallicht bleek te zijn,
En hoor uw stem, voor 't eerst na jaren,
Weer 't heilgeheimenis verklaren,
Ten balsem voor mijn zielepijn.

En 't wordt zoo stil, zoo stil daarbinnen,
Geen wereld drijft mijn harteslag.
Mijn ziel, o Koning, en mijn zinnen,
Ze buigen zich in één beminnen:
Dat is in mij *Uw* kroningsdag.

Goddelijke leiding en gebedsverhooring.

Er was eens een man, die aan het water woonde. Hij had zes kinderen, drie zoons en drie dochters. Het was zijn dagelijksch gebed — en de verzuchtingen van zijne levensgezellin liepen in dezelfde richting — zijne kinderen ter beschikking van den Heer te stellen en om vooral zijne zonen aan het zendingswerk te willen wijden. Toen zijne kinderen opgroeiden openbaarden zich weldra allerlei goddelijke gezindheden. De jongste alleen veroorzaakte aan zijne ouders veel zorg. Hij had eenen helderen oogopslag, een gezond lichaam en was zeer bewegelijk van aard. Wanneer zijn vader hem vroeg wat hij straks wilde worden, dan keek hij zijn vader triomfeerend aan en antwoordde: „Zeeman, vader!" Dat ging zijn vader als een steek door 't hart, maar hij dacht: „'t is eene ilussie der jeugd, zooals andere jongens, koetsier, soldaat en dergelijke willen worden, zoo wil mijn zoon zeeman worden." Hij zweeg er dus over, in de hoop dat zijn zoon van zin zou veranderen.

Na eenen langen tijd vroeg hij hem opnieuw of hij er ook over nagedacht had aan welk beroep hij zich zou willen wijden. Weêr schitterden de oogen van den jongen toen hij antwoordde: „Zeeman, vader!"

De vader zweeg en ging voort met bidden. Wederom na langen tijd vroeg hij zijn zoon: „Wat denkt gij te worden, mijn zoon?"

„Zeeman, vader."

De vader zond zijnen zoon naar eene school, ver in het binnenland, waar hij geen water, geen schepen, geen pikbroek en geen kompas te zien kreeg. Wanneer echter de vacantie kwam, dan mocht de zoon naar huis terug en dan kon hij zich niet zat zien aan de groote schepen, die naar verre landen zeilden en wanneer zijn vader hem dan vroeg: „Wat wilt gij worden?" dan was altijd weêr het antwoord: „Zeeman, vader! Zeeman, vader!"

Alle pogingen, om den zoon tot andere gedachten te brengen, mislukten. Het was alsof in dit opzicht de gebeden des vaders, die zijn zoon aan de zending gewijd had, onverhoord zouden blijven. Eindelijk gaf hij toe. De zoon zou van kajuitsjongen af dienen. Al werd hij daardoor wat ontnuchterd en al moest hij ook meermalen een traan inhouden, hij bleef toch met hart en ziel zeeman. Uit den scheepsjongen groeide een zwaar matroos, en de matroos deed zijn stuurmansexamen *en werd kapitein. En laat ons niet vergeten te vermelden*, hij werd een christelijk kapitein; want hij had met eene ernstige en oprechte zinsverandering zich aan den Heer toegewijd. Nadat hij eenige jaren gevaren had, leidde dit hem in eene andere richting. Hij ging in dienst van een engelsch tractaatgenootschap. Toen gebeurde het op zekeren dag, dat

Dr. Barbour, de secretaris van het Amerikaansch Baptisten zendingsgenootschap, bij Philip Bickel*) kwam (want over diens zoon Lukas, gaat het hier) om allerlei zendingszaken met hem te bespreken. Onder anderen vertelde Dr. Barbour, dat er in Glasgou een christen reeder was, die eene som gelds beschikbaar gesteld had voor een schip, dat de vele kleine eilandjes rondom Japan van het Evangelie zou voorzien. Het zendingsgenootschap, dat hiervoor een geschikt persoon zou kunnen leveren, zou die som hebben. Toen moest vader Bickel eenige malen zeer opmerkelijk slikken. Zijn inwendig oog ging open. Zou het mogelijk zijn, dat God zijn zoon Lukas op zulke wonderbare wegen geleid had om geschikt te worden voor deze, heel buitengewone, zending?!

(Wordt vervolgd).

De vruchten van het Congres

TE

Philadelphia,

Rede, uitgesproken door Dr. John Clifford, op de laatste der najaarsvergaderingen van de Engelsche Bapt. Unie, op 5 October l.l.

Slot.

Dr. Shailer Matthews zeide: „De crisis der maatschappij ligt in den strijd om te beslissen, wie het saldo van den staathuishoudkundigen vooruitgang zal besturen. .... De ware evangelisatie der wereld is nog iets meer dan de prediking van verlossing van den toekomenden toorn; het is zulk eene samensmelting van de kracht der beschaving met de idealen van het Evangelie, dat er gerechtigheid komt in de maatschappelijke orde".

De laatste redevoeringen over de Baptisten en het koninkrijk Gods zetten de kroon op eene reeks vergaderingen, waarin het maatschappelijke Evangelie den boventoon had; de geestdrift voor den strijd tegen alle vijanden van het welzijn der menschen klom ten top, en er was een vast besluit om de liefde des Evangelies te vereenigen met gezonde maatschappelijke beginselen, en een edel christelijk leven; en de toepassing van de krachten des Evangelies te verbinden aan het welzijn van de stoffelijke toestanden der menschen.

VIII

Nog een kenmerk van onze vergaderingen moet ik noemen, en ik doe dit, door de in mijn oog kostelijkste woorden aan te halen, die in de Congresweek gesproken zijn. Zij werden gesproken door Mr. Forbes van Glasgou, met een diepte van gevoel om ze nooit meer te vergeten. Hij zeide: „Als ik nog een laatste woord, als op mijn sterfbed, mag spreken, dan zal het dit zijn: Laat ons Christenen zijn zonder compromis".†) Dat omvat het geheele karakter en doel van het Congres.

*) Phil. Bickel is hoofdredacteur van „Der Wahrheitzeuge."

†) Overeenkomst; van weerskanten iets toegeven. Vert.

Christenen zonder Compromis;

Christenen, die weigeren zich te schikken naar deze tegenwoordige wereld, discipelen van Christus, die Hem volgen waar Hij ook henengaat en wandelen gelijk Hij gewandeld heeft, de oude en erkende gewoonten niet achtende, en volkomen getrouw aan hunnen Zaligmaker, naar de letter en naar den geest — Christenen zonder compromis. Niets toegevende, trouw aan onze ware grondbeginselen zal volgen naar de mate wij die duidelijker en vollediger voor oogen stellen. Wij weten waar het op aankomt en wij durven er geen jota van te laten slippen. Wij kunnen niet verstrikt worden in maatschappelijke of geestelijke stelsels, die ons noodzaken de waarheid prijs te geven. Onze overtuigingen zijn versterkt, onze positie bevestigd als onbetwistbaar bijbelsch, en wij kunnen niet toelaten, dat iets ons blind maakt voor onze roeping of ons verbond met Christus losmaakt. Wij moeten voorwaarts, het licht volgende, dat van Christus gelaat ons bestraalt; persoonlijk verlies niet achtende en ondersteund door een krachtige hoop van de overwinning van het Koninkrijk Gods.

„Een krachtige hoop". Want nooit was er een gewichtiger tijd in het leven der wereld. Er zijn gevaren. Ik weet dat zij niet denkbeeldig zijn, maar dreigend. Sommige zonden worden erger en erger, maar de bewijzen van vooruitgang zijn er ook aan alle kanten. Er is een toenemend gevoel voor rechtvaardigheid, van de waarde van ieder mensch, van de groote wenschelijkheid van den internationalen vrede, van de noodzakelijkheid van den godsdienst over de geheele wereld, dank zij de getrouwe en volhardende arbeid der gemeenten van Christus. Vooroordeelen sterven weg. Vriendelijke gezindheid neemt de plaats in van oude veeten en hoewel de Regeeringen den oorlog verklaren, het volk is er tegen en wenscht er een einde aan te maken. Amerika gaat ons voor naar de algemeene arbitrage ondanks de treurige houding van Europa. Engeland gaat de wereld voor in de Goddelijke kunst om de krachten van den Staat in toepassing te brengen tot de bevordering van het Koninkrijk Gods door de maatschappelijke verordeningen.

En voor ons als voorgangers mag ik er bijvoegen, dat eindelijk het plan tot verlichting van de lasten en ontberingen van velen, is aangenomen, en de weg openstaat, dank zij het geduld en de zelfopoffering en de bekwaamheid van onzen secretaris, en, wat de kroon op alles zet, wij hebben, met den rijksten uitslag, het eerste Congres van onze Baptistenwereld-Alliantie mogen houden, en een deel van haren bijzonderen arbeid mogen beginnen met de schoonste vooruitzichten.

Vrienden, en vooral mijn jonge vrienden, laat ons voorwaarts gaan, vol hoop en moed. Vreest niet het stof en de hitte van het strijdperk. Strijdt den goeden strijd, ziende op den Oversten Leidsman en Voleinder des geloofs.

A.

Op de wachtpost.

De uitbreiding en invloed van het Mohammedanisme in Afrika — zoo bericht het „Evang. allianzblatt" — nemen op dreigende wijze sterk toe. In het zuidelijk gedeelte van den Soedan hadden zich de daar wonende heidensche volkstammen zooveel mogelijk verre gehouden van de Mohammedaansche handelaars. Hun land, dat zich tusschen de Sahara en Congo, tusschen Niger en den Nijl uitstrekt, behoorde nog tot het ongeveer onbekende. Engeland van Egypte uit, Duitschland van Camaroen uit, Frankrijk van Tschadmeer uit, breiden hun machtsgebied uit en dwingen de onrustige volksstammen om te bukken onder hun orde en vredesgeweld. Maar de orde, die men daar schept en de orders, die men daar laat gelden, dient hoofdzakelijk den Mohammedaanschen kooplieden om zich in een gebied binnen te dringen, dat vroeger voor hen gesloten bleef. De daarlevende, vooruitstrevende, dappere volken, die tot voor weinig tijds met hun eigen wapenen hunne onafhankelijkheid handhaafden, moeten, nu zij onder Europeesche overheersching zijn gekomen, zich het indringen der Mohammedaansche handelaren laten welgevallen. Bijna overal, waar de Europeesche regeeringen de heidensche volken onder hunne macht krijgen, bevordert dat den Mohammedaanschen invloed, zoo in Afrika als in Voor- en Achter-Indië.

In verband hiermede en uit dit gezichtspunt is het maar niet hetzelfde, in welke handen de oppermacht in Marokko komen zal. God leide het zoo, dat er een geopende baan blijve voor het Evangelie van Christus!

* * *

De Joden in Palestina van twee kanten bezien.

Uit Constantinopel meldt men, dat het uitzicht bestaat voor de Joden in Palestina, dat hun binnenkort belangrijke consessies vanwege de Turksche regeering zal verleend worden in verband met hun landbouw en boschcultuur-ondernemingen. Mr. Pavolus, die vanwege het Turksche ministerie van Landbouw naar Palestina gezonden werd, is teruggekeerd en heeft de resultaten van zijn nauwgezet onderzoek medegedeeld. Hij verklaart, dat het in allengevalle van belang is den Joden consessies te verleenen, ten einde de kolonisatie in Palestina uit te breiden. Hij bejammert het, dat de regeering de bosschen aan den Libanon verwaarloosd heeft. De Joden zullen daarentegen terstond op zandgronden plantages aanleggen en tegen de beschadiging der wouden waken. Ieder, die de bloeiende gesteldheid der talrijke joodsche koloniën ziet, kan slechts tot zulk een slotsom komen.

Nu de andere zijde. Volgens de laatste berichten van het Britsch en Buitenlandsch Bijbelgenootschap, wordt in Palestina het Joden-vraagstuk voor de Turksche regeering al bedenkelijker. De Joden trekken bij duizenden en tienduizenden Palestina binnen en zetten zich neer in de vruchtbaarste deelen des lands. Met Europeesch kapitaal bouwen zij zich flinke huizen. Zij hebben de vruchtbare vlakten van Saron tusschen Joppe en Lydda ontgonnen; de Hanran, een zeer welvarende streek, is in handen van Israëlitische advokaten, en deze zijn ook nog in onderhandeling over den aankoop van het Jordaandal. Joppe en Jeruzalem zijn reeds overwegend joodsche steden; Bethlehem, Nazareth, Gaza, steden, waar voor jaren geen Jood zich durfde vertoonen, hebben nu Israëlitische buurten en Synagogen.

Zijn dit geen teekenen des tijds?

Een broeder schreef ons aangaande de verspreiding der brochure van onzen broeder Ds. Mense. Naar zijne meening behoorde zij nog meer systematisch verspreid te worden: b.v. door eenvoudige broeders, die in verschillende dorpen (en steden) ze van huis tot huis brachten, om ze na een dag of twee weer terug te halen, als de menschen ze niet wenschten te betalen. Dat is wel een practische gedachte. We mogen hier wel bijvoegen, om op een voorbeeld te wijzen, dat ik in een onzer groote steden een dienstbode, door bij elke gelegenheid, die haar geboden werd bij de huizen langs ze te bezorgen, in korten tijd ongeveer 100 ex. heeft verspreid, of verkocht. Als er maar ijver is, kan er wel wat gedaan worden. En het is zoo dringend noodig, dat onze medemenschen en medechristenen gewaarschuwd worden!

De Redactie van „Maran-atha", orgaan der Nederl. Tentzending, deelde in sympathieke bewoordingen de overgang van Br. Mense, uit de Herv. Kerk naar de Baptistengemeente, mede. „Zeer zeker is dat een daad van een man van geweten", schreef de Redactie. Of hier nu onder verstaan moet worden een beneveld geweten, of een dwalend geweten, of een onkundig geweten, of een door den Heiligen Geest verlicht geweten (zooals Ds. J. de Liefde in zijn boek „de zeven gewetens" er over schreef) dat wordt door de Red. niet onderscheidelijk vermeld.

Voorts beschrijft zij de „Baptisten", als niet zulke „gevaarlijke" menschen als men hen soms denkt en noemt dan de namen van Spurgeon en F. B. Meijer, beiden door hunne geschriften in ons land bekend en bemind als Baptisten.

„In ons land", zoo laat zij er op volgen, „dat van meet af aan het gereformeerd cachet der hervorming droeg, is het Baptisme tamelijk wel vreemdeling gebleven". Althans als zoodanig beschouwd en behandeld schrijven wij er achter.

Eindelijk merkt de schrijver in „Maran-atha" op: „Dat het geestelijk leven evenwel ook al niet in den doop" (nooit beweerd door een Baptist) „bij onderdompeling" (alsof er naar letter en geest een ander doopen mogelijk zoude zijn) „zit, hoorde ik voor eenige weken te Londen, juist in Spurgeon's tabernakel uit den mond van een der predikanten daar. In zeer klare woorden deed hij den Baptisten daar het verwijt, dat zij den doop stelden inplaats der bekeering".

Dat is een krasse aanklacht tegen de Baptisten. Als

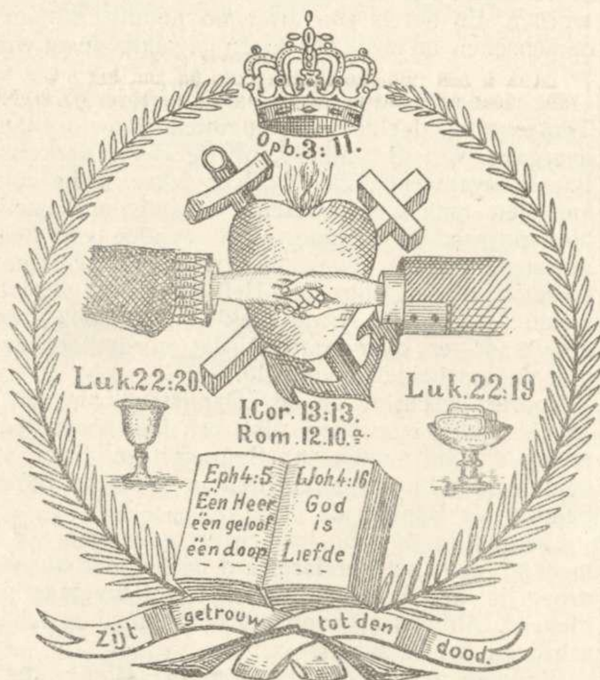
die aanklacht geen uitzondering, maar een regel bedoelen, dan moest gezegd worden, dat de Engelsche Baptisten geheel het baptistisch beginsel hadden verlaten.

Wij hebben echter noch bij ons vertoeven in Londen, noch in de litteratuur der Engelsche Baptisten, er ooit iets van bemerkt. Dat er ook in Engeland, even als door de geheele wereld in het persoonlijk uitleven en practisch toepassen van de beginselen der Baptisten, nog veel te wenschen, te bidden en te werken overblijft, zullen wij de laatste zijn om te ontkennen.

Dat er ook in ons land nog broeders zijn, die het gevaarlijk Engelsch „open-communie-stelsel (opentafel“) voorstaan, kan blijken uit een ingezonden stukje in ons no. van de vorige week. Wij willen aan de goede bedoeling van dien broeder niet twijfelen; maar aangezien het doel de middelen niet altijd heiligt, willen we thans alleen zeggen, dat wij het niet eens met hem zijn. Als er geen andere broeder het woord over vraagt, komen wij hoogst waarschijnlijk nog er op terug.

's-Gr. N. v. B.

Uit de Gemeenten.

FOXHOL. De avond van den 24sten Nov. was een avond van stille aandoening voor onze Broederschap. Dien avond nam br. B. Planting als voorganger afscheid van deze plaats.

Zijn afscheidspreek was een woord van ernst en aandoening, naar aanleiding van de woorden van den ouden Jozua: „En nu, vreest den Heere en dient Hem in oprechtheid en waarheid“. (Joz. 24 : 15.) Niet alles zullen wij wedergeven, een enkel punt zullen wij aanhalen.

Spreker herinnerde ons aan het verleden, en aan het heden, en wat de toekomst kan geven, zoo in oprechtheid de Heer wordt gevreesd. Het was ongeveer vijftien jaar geleden, dat hij als Voorganger in Groningen kwam, en zich toen ook het lot van deze Gem. aantrok, waar het treurig uitzag, zoowel wat de geestelijke, als ook de natuurlijke zijde betreft. Doch welk een verandering in die vijftien jaar van stoeren arbeid! Zegeningen zijn gesmaakt, vruchten gezien, heerlijke oogenblikken doorgemaakt.

Ernstig waren de woorden, die onze br. nog te zeggen had, om te blijven in de Gemeenschap des Heeren.

Aan het einde sprak br. Jeronimus uit naam der Gem. onzen scheidenden broeder op hartelijke wijze nog enkele woorden van erkentelijkheid toe, en werd den heengaanden staande toegezongen Ps. 121 : 4. Hierop sprak br. Pl. nog enkele woorden van moed en troost aan br. Jeronimus, als dienende br. aan deze plaats.

Na deze openbare vergadering hebben wij samen nog het H. Avondmaal gevierd, als van elkander scheidende in het vleesch, doch niet in den geest. We gevoelden het, welk een pilaar ook genoemde broeder steeds in onze kleine Broederschap is geweest.

Een paar broeders spraken nog enkele woorden uit het hart tot het hart. Hierna volgde de handdruk tot afscheid, en werd staande gezongen Ps. 134 : 3: „Dat 's Heeren zegen op u daal“, enz.

Met broedergroeten,

J. JONGSMA, Foxhol.

LEEUWARDEN. Hoewel wij nog niet van buitengewone zegeningen konden melden, toch kunnen wij wel iets berichten. De Gem. in deze stad zit niet werkeloos stil, maar het goede en de zegeningen, die zij van den Heer heeft ontvangen, tracht zij ook anderen mede te deelen. Zoo nu en dan hooren we, als we met andere Christenen over de ernstige en duidelijke waarheden van 's Heeren Woord spreken, dat men wel toestemt, maar als 't op doen aankomt, blijft men van verre staan, geheel onbeslist. Doch de Heiland zegt: Zoo gij deze dingen weet, zalig zijt gij, zoo gij ze doet. Het was voor ons ook een waar genot, br. Ds. Mense in ons midden te zien en te hooren. Z.Eerw. wees ons op de heerlijke beteekenis van den dood des Heeren voor ons. Er was een aandachtig luisterende schare. Moge dat woord, dat ons zoo duidelijk en ernstig werd verkondigd, maar een diepen indruk hebben nagelaten, opdat het met alle hoorders kome tot de vraag: ben ik in den waren zin van het woord met Hem gestorven en begraven? Zeer wenscht de Gem., dat onze zustergemeente te Groningen haren Voorganger eens een enkele maal aan ons zal willen afstaan. Wij gelooven, dat Ds. Mense wel bereid is, met de gaven, hem door den Heer geschonken, de kleine Gem. in Leeuwarden behulpzaam te zijn. Hier kon en moest eigenlijk meer gedaan worden. In deze stad met ongeveer 40,000 inwoners, staat onze Gem. met 40 leden, die meest allen door hunne werkzaamheden gebonden zijn, en dus weinig kunnen uitrichten. Wij weten echter ook, dat de Heer vaak met het kleine iets groots tot stand wil brengen. Als maar iedere broeder of zuster getrouw zich betoont met de gemeente vereenigd te strijden tot verheerlijking van den Naam des Heeren, dan kan het niet uitblijven, dat de Heer Zijn zegen geeft op den arbeid. Wij mogen tegenwoordig ook weer eenmaal in de week onzen br. Voorganger H. Visser van Sneek in ons midden zien, om ons te dienen met het Woord. Moge de Heer Zijn eigen werk ook onder ons zegenen, tot eer van Zijnen Naam en Zijne kinderen tot blijdschap.

v. d. H.

SNEEK. Zondag 26 November hadden wij het voorrecht kennis te maken met den voor de meesten onzer nog onbekenden broeder Ds. C. Mense.

Door onze Gemeente daartoe uitgenoodigd, was Z.Eerw. tot ons overgekomen, om haar eene morgenbeurt te dienen in de prediking des Woords. Ons kerkgebouw was reeds tijdig gevuld met belangstellenden van verschillende kerkelijke organisaties, zoodat Z.Eerw. sprak voor een aandachtige schare toehoorders over Coll. 2 : 12: „Zijnde met Hem begraven.“ Dit Schriftgedeelte werd in keurige bewoording uiteengezet, en ons duidelijk voorgesteld, welke beteekenis de dood van Christus heeft voor den geloovige, als zijnde met Hem begraven, en toen de toevoeging van de woorden: „in den doop“, hetwelk evenzeer in

zijn volle beteekenis werd ontvouwd, tot blijdschap der broeders en zusters, maar ook niet minder een duidelijk onderwijs voor Christenen, die ten opzichte van den doop naar de Heilige Schrift nog hinken op twee gedachten.

Moge de Heer dien broeder nog tot een rijken zegen stellen in den opbouw Zijner Gemeente en bekeering van velen, die nog buiten Christus leven.

W. J. WIELENGA,
Secretaris.

Geliefde Broeders en Zusters.

Toen ik mij nederzette ter overdenking om een kort verslag samen te stellen van de afscheidsrede op Zondag 26 Nov. door onzen geachten, scheidenden voorganger br. Planting uitgesproken, gevoelde ik zeer veel neiging de pen tot het schrijven hiervan te laten rusten. Niet om de onbelangrijkheid derzelve rede, neen, juist het inhoudrijke, het dankbare, het teedere, het moedige, het machtige en het hoog ernstige, dat zich alles te zamen hierin vertegenwoordigde, deed mij vreezen de hooge beteekenis derzelve, door mijn aanteekeningen te verkleinen.

Wij hebben gevoeld, het was een woord Gods, dat in het midden der groote schare — vergaderd in ons Kerkgebouw — werd neergelegd. Machtig was de indruk die hetzelve maakte op de harten der hoorders.

De leden der Gemeente, hoe wel bewust van het hoog ernstige van het oogenblik, en zeer geneigd tot treuren, werden gestemd tot aanbidding en lof. De geloofsmoed, die overtuigend uit de woorden sprak, was in staat de mismoedigen op te beuren en de treurigen te vertroosten. De tekst, naar aanleiding waarvan de rede werd uitgesproken, komt voor in 1 Thessalonicensen 1 : 2.

„Het scheiden doet wee," zoo begint spreker te zeggen. Ik ben al eenige dagen aan het afscheid nemen, maar het valt niet mee. Ook nu wij geroepen zijn een afscheidswoord te spreken, gaat dit niet gemakkelijk. Doch de God aller vertroosting zal ons hier in sterken.

De trouwe leidingen Gods hebben al reeds het scheiden vergemakkelijkt, door dat de gemeente niet herderloos, maar naar wij vertrouwen onder de goede verzorging van mijn opvolger, onzen geachten broeder Mense, achterblijft.

Dan, mijn afscheid nemen is in tweeën verdeeld; thans zouden wij het het officieële kunnen noemen, terwijl a.s. Zondagavond het officieuse of het meer intieme in de gemeentelijke kring zal plaats hebben.

Reden, waarom wij thans meer in het algemeen, en wel tot de gemeente in de eerste plaats het woord richten.

Het is 15 jaren geleden, dat ik onder sidderen en beven de plaats als voorganger dezer gemeente in nam, tot tekst mijner intree prediking kiezende, de woorden: „Mijne wegen zijn niet uwe wegen en Mijne gedachten hooger dan uwe gedachten." De vaste overtuiging: „God heeft mij hier heen geleid," is mij steeds bijgebleven, en altijd tot troost geweest. Ook heeft de ervaring dit zelve heerlijk bewaarheid.

En nu wij deze plaats gaan verlaten is het weer met dezelfde overtuiging in den weg van God te zijn. Ik kan niet anders zeggen als: „De Meester is daar en Hij roept mij." Wat de menschen dan ook zeggen, 't komt er niet op aan. Wat de Heer hier mede voor heeft wij weten het niet, doch daar hebben wij ook niets mede te maken.

Vervolgens tot het behandelen der tekst overgaande, laten wij hier in korte trekken het gesprokene volgen.

Gelijk in het hart des Apostels, is er ook in ons hart dank erkentenis over u tegenover den Heer. Neen, het werk eens voorgangers is niet altijd zuchten, wij hebben zeer veel vreugde mogen ervaren in onzen arbeid. Zeker, ook hebben wij leed gehad. Wij kennen onze slapelooze nachten, wegens het verdriet door geloovigen ons aangedaan, maar dit is niets in vergelijking met de vreugde, die wij mochten ondervinden. Dankbaarheid past ons wel in de eerste plaats met het oog op de genade Gods aan ons zelve verleend, waardoor wij weder ten zegen mochten zijn voor anderen. Niet ons o Heer, niet ons maar Uwe naam zij daar voor eer. Gewis moeten wij eerst voor ons zelf kunnen danken, zullen wij zulks ook voor anderen kunnen doen. Ook de Apostel was met dankerkentenis vervuld met het oog op die genade. Dank voor de bijzondere genade een prediker van het Evangelie, een Baptisten voorganger te mogen zijn. Wanneer men mij zou vragen, na mijn 15 jarigen dienst, wat ik het liefst zou wenschen te zijn, dan antwoord ik met geheel mijn hart: Evangelieprediker en nooit anders. Minister te zijn mag een begeerlijke betrekking heeten, oneindig veel meer is het een dienaar in het Koninkrijk Gods te mogen zijn. Te mogen verkondigen den onnaspeurlijken rijkdom Gods aan de heidenen dat vervulde den Apostel met dank. Dat is het ook wat ons hart met waarachtige dankerkentenis vervuld, mede te mogen helpen den Christus aan te prijzen. Ook in het herderlijke van mijn bediening, hoewel zich hierin soms vele moeilijkheden voordoen, kan ik zeggen: „De dienst des Heeren heeft mij nog nooit verdroten." Ik denk er niet aan, ooit wat anders te doen, dan in het werk Gods te arbeiden. Wanneer wij dan zoo voor ons zelven danken, denkt de Apostel aan die heerlijke zielen, die door zijn woord tot God bekeerd zijn. Ook wij denken aan de vele zielen. Wij weten niet hoe groot hun getal is, maar het zijn niet weinigen, die als vrucht van den arbeid der laatste jaren getrokken zijn. Velen zijn hier thans nog onder ons, óók zijn er die reeds voor den troon van God juichen. Te denken aan de waarde van een ziel, die meer waarde heeft dan vele werelden, aan die heerlijke getuigenissen en die blijde gezichten van geredde zielen, dan is het hart met dank vervuld.

Welk een heerlijk werk van Gods genade. Heerlijk zielen te mogen brengen aan den voet van het Kruis. De Apostel wist, hoe vreeslijk het is, buiten God te leven. Zielen voor Jezus te winnen, daartoe zond zijn Meester hem uit. Ook wij zijn niet voldaan met alleen te prediken; niet dat wij de menschen kunnen bekeeren, maar we willen ze gaarne tot Jezus leiden, opdat God hier dan zijn stempel op ons werk zet.

Ook, dat is mijn wensch voor dezen avond: Zielen te winnen voor den Heere Jezus.

Paulus denkt ook aan de welvaart der geloovigen; hij mocht aanschouwen, dat het zaad, door hem gezaaid, vruchten droeg.

De herderlijke zorg is noodig voor de zielen, die geboren zijn. Zij moeten toenemen en hier is toezicht voor noodig. Ook daarvoor heeft de Heer herders gegeven, die niet automatisch de gemeente dienen, maar uit liefde met geheel hun hart. Hoe helderder en schooner de geloovigen groeien, hoe heerlijker.

Denk u een tuinman in zijn hof: hij kan het leven niet wekken, maar hij plant en maakt nat en verzorgt de vruchten dagelijks, zoodat ze heerlijker worden.

Alzoo ook in den Hof des Heeren.

Het is reeds heerlijk te mogen zien, dat de geloovigen bewaard blijven. Nog grooter voorrecht is het de ontwikkeling te mogen aanschouwen. We zijn zeer dankbaar voor den bloei der gemeente en voor den groei der verschillende vereenigingen. Er zijn er in ons midden, die deze ontwikkeling mede hebben doorleefd en dezulken kunnen hiervan getuigen. Neen, de poorten der hel, hebben de Gemeente niet overweldigd.

„Ik zal mijn Gemeente bouwen," zegt de Heer, hetwelk ook in ons midden heerlijk is bewaarheid.

Gelijk de apostel op zijn zendingsreis van de Gemeente kon getuigen, dat ze welvarend was, alzoo kunnen ook wij, nu we de Gemeente gaan verlaten, niet anders dan danken voor hare vrede en ontwikkeling. Onvergetelijke dagen liggen daar achter ons, doordat we de gemeenschap der Heiligen zoo heerlijk mochten smaken. Hart aan hart en één in Jezus. Gedreven door één begeerte; één band, die ons bond: die der liefde. Ook bij de herinneringen aan de persoonlijke zegeningen is ons hart vol van dank.

Geliefde broeders en zusters, het valt u moeilijk mij te zien heengaan. Laat uw gevoel u niet te veel parten spelen. Hebben wij reden God te danken over u, misschien hebt gij dit ook over den voorganger. Gode alleen daarvoor de eer. Soli Deo Gloria. Laat ons dit niet alleen uitspreken met het oog op hetgeen achter ons ligt, maar ook moed geven voor de toekomst. Ik geloof, wanneer wij eenmaal het Hemelsche Zion zullen binnengaan, zal het zijn met een danktoon op de lippen. Ook zijn er andere zegeningen, en wel, die des gebeds. Er is zeer veel, dat ons heden stemt tot bidden. Aandoenlijk was het afscheid, dat Paulus nam van de ouderlingen der Gemeente te Efeze op het eiland Myléte, waar wij lezen, dat hij tenslotte nederknielende met hen allen, heeft gebeden. Dit ging niet uit gewoonte, maar uit drang des harten. Het scheiden heeft veel weemoedigs, ook voor mij. Van een bloeiende Gemeente met haar vereenigingen, die mij alle zeer dierbaar zijn geworden, te moeten scheiden, is niet gemakkelijk. Daar zijn onverbreek-

bare banden gelegd. De Heer doet ons lichamelijk scheiden, maar in den Geest blijven wij samen verbonden. Zien wij elkander nu niet meer van aangezicht tot aangezicht, toch kunnen wij elken dag in het gebed elkander ontmoeten voor den troon van God en waar onze gebeden geheiligde wenschen zijn, is ons hart vol van dezelve voor u. Eerstens, dat de Heere u verder beware op natuurlijk, maar vooral op Geestelijk gebied. De Apostel spreekt van het insluipen van wolven in de Gemeente. De duivel zal trachten het werk Gods onder u te verbreken. Zullen wij vreezen? Wij kunnen niet anders dan wenschen, dat ge gedurig in de schuilplaats des Allerhoogsten moogt zijn. Aan den boezem van Jezus is het alleen veilig. In ons zelve is geen kracht, er is maar Eén, voor wien de duivel vreest: den leeuw uit Juda's stam, door wien hij reeds is overwonnen. Gedenk aan het woord van den Apostel: „Blijft in Hem".

„Veilig in Jezus' armen, Veilig aan Jezus' hart".

O, hoe smartelijk is het voor den Herder, wanneer er afgedwaalden zijn, die zich niet laten waarschuwen. Neemt de woorden aan, door een beteren mond gesproken dan den mijne: „Wat ik u zeg, dat zeg ik u allen: Waakt."

Dat ge ook voor ontrouw bewaard moogt blijven in den arbeid, die de Heer u op de hand heeft gezet. Dat het gebed van den scheidenden Heiland steeds meer en meer in uw midden openbaar worde en blijve, het zevenmaal uitgesprokene: „Opdat zij allen één zijn". Het is zoo noodig, hand aan hand, schouder aan schouder te staan. Hiervoor is zelfverloochening noodig, maar deze loont zich heerlijk. Dat de Heere u vermeerdere. We lezen: „De Heer deed dagelijks tot de Gemeente, die zalig werden." Niet om groot te zijn voor de wereld, maar opdat er vele zielen komen aan de voeten van Jezus. God heeft vermeerderd; dat Hij het verder doe; dat het getal verdubbeld, ja verviervoudigd moge worden. „Wees overvloedig in de liefde jegens allen." Ik heb niet te klagen over te weinig liefde, in uw midden mijnerzijds betoond. Tot op den huidigen dag zijn daarvoor de treffendste bewijzen. De liefde is de band, die ons saâm verbindt in Jezus. Deze moet altijd sterker worden. De Gemeente heeft een heerlijke taak in deze stad met haar 80000 inwoners. „Liefde betoonen jegens allen" maakt de samenleving gelukkig. Dat gij van ganscher harte moogt worden toebereid voor de wederkomst des Heeren. De Heiland heeft gezegd: „In het huis mijns Vaders zijn vele woningen; Ik ga heen om u plaats te bereiden, en zoo wanneer Ik u plaats zal bereid hebben, kom ik weder tot u."

Jezus komt weder. Dat niemand uwer onvoorbereid zij, gelijk de dwaze maagden, die buiten de bruiloftszaal werden gesloten. De Apostel zegt: „Zij waren bereid, om Zijn Zoon uit de Hemelen te verwachten." Wanneer de bazuin zal schallen, dat we dan allen met blijdschap mogen ingaan. In de Hemel is geen afscheidsrede meer.

Broeders en Zusters, wij wenschen te bidden voor u. Ook verzoeken we u vriendelijk en dringend, dit ook voor ons te willen doen. We weten niet, wat ons daar wacht. God weet het. Gedenk ons in uw binnenkamer en op den bidstond, opdat wij met blijmoedigheid het werk des Heeren mogen arbeiden. Ook past ons een woord van dank aan onze vrienden, die hier aanwezig zijn, niettegenstaande het ruwe weer. Wij danken God voor de gelegenheden ons gegeven, dat wij ook hen bekend mogen maken met den eenigen naam onder den Hemel gegeven. Een gevoel van weemoed komt over mij, wanneer ik denk, dat hier zijn, die ik menigmaal het smalle pad ten leven heb mogen wijzen en zich nog op den breeden weg bevinden. Zeer smartelijk is voor mij de gedachte, wanneer zij zich niet bekeeren, dat ik heb meegewerkt tot verzwaring van hun oordeel. Wanneer er sprake kan zijn van troost in deze mijne smart, dan is het dit: „Uw bloed kleeft niet aan mijn vingeren.

Tenslotte: wij kunnen hier een Ebenhaëzer oprichten. Laat ons het uitspreken: Tot hiertoe heeft ons de Heere geholpen. Wij zijn gegaan van kracht tot kracht. Zijn Naam zij daarvoor eer. „Ik zal het maken," zegt de Heere."

Met broedergroet,

M. MOSTERT, Secr.

Groningen, 26 Nov. 1911.

Rectificatie.

Op blz. 373 eerste kolom, regel 7 van boven, in ons vorig nummer staat: „Vrijmaking van gevoelens," moet zijn: „geweten".

ABONNEMENTSGELDEN:

Van G. v. D., Apeldoorn f 3.12½.

Op onze bede om hulp.

Met bijzonderen dank ontvangen van de gemeente te Harlingen f 7.50.

Namens de bouwcomm.
J. STREEDER.
Den Haag, Ravensteijnstr. 307.

BOUWFONDS DER GEMEENTE TE HAARLEM.

Wij dachten reeds dat men ons fonds geheel was vergeten, maar neen, daar werden wij de vorige week weer verrast met eene gift van de Gem. te Harlingen, ad. f 7.50. Wij zeggen haar daarvoor hartelijk dank. Gaarne zien wij meerdere gaven (ook kleine) te gemoet.

De Secretaris der Commissie,
Wilhelminastr. 44. G. H. TER BRAAK.

Correspondentie.

Zuster J. A., Remismühle.

Uw briefje bereidde ons eene ware verrassing, en uwe belangstelling en deelneming in onze blijdschap deed ons goed.

Gaarne zouden we onze geliefde broeders en zusters in verschillende landen der wereld, die ons van tijd tot tijd schrijven, allen met een grooten brief beantwoorden, maar het zou ons te veel worden. Vandaar dat we deze gelegenheid te baat nemen, om ook u blijk te geven van de goede ontvangst uwer letteren, en van onze blijdschap het goede van U en bijzonder de welvaart uwer ziel te mogen vernemen. Ja, zuster, onze jaren snellen daar heen, maar God lof, onze reis gaat naar 't land van geluk en van vrede!

Wees Gode en Zijne genade bevolen.

Uw Br. in Chr.
N. v. BEEK.

Tijdshalve moest het vervolg op het stuk „Heiliging" deze week blijven liggen.

Berichten.

Br. K. Koopmans te Bergumerheide denkt begin Dec. de gemeenten in de Veenkolonies te bezoeken, ten einde eenige hulp te vragen, om de vele arme kinderen der Zondagsschool te zijner plaatse een blij Kerstfeest te bereiden, en beveelt zich in de liefde van br. en zr. aan.

Het einde is nabij.

Wij bedoelen daarmede nu eens het einde des jaars en daarmede ook weer het einde van een jaargang van ons blad.

En dan bedoelen we nog meer. We bedoelen ook dat we tegen het einde dezes jaars nog gaarne een aantal nieuwe abonné's voor den volgenden jaargang van „De Christen" zouden willen boeken. Dat zal echter niet gelukken zonder medewerking en krachtige hulp onzer broeders en zusters, die onze gemeentelijke beginselen liefhebben en willen bevorderd zien. O, bedenk dat het verspreiden van geschriften een machtig middel is om de waarheid in wijden kring bekend te maken. Ons blad komt, waar wij persoolijk nooit kunnen komen.

Daarbij komt, dat de beginselen, die wij handhaven en verkondigen al meer de aandacht trekken van de Nederlandsche Christenen. Dat moge ons bemoedigen.

Broeders en zusters, wij rekenen op uwe bereidvaardigheid om uw plicht te doen!

Ieder, die zich nu voor den volgenden Jaargang abonneert, zenden we de nog in dit jaar verschijnende nommers *gratis*.

DE ADMINISTRATIE.

*** Ondertrouwd:

R. REILING
en
A. M. HEIDELBERG.

Drouwenermond / N. Pekela — 29 Nov. 1911.

Huwelijksvoltrekking D.V. 20 Dec. a.s.

Woensdag den 6 December a.s. hopen Z. G. W. onze geliefde ouders

B. E. HOUKES
en
G. S. POSTHUMUS

hunne 40-jarige echtvereeniging te herdenken.

Hunne dankbare kinderen behuwd en kleinkinderen.

Haulerwijk, December 1911.

No. 1284. VRIJDAG 8 December 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post *f* 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

Dagelijksche Bede.

Heer, schenk heldere gedachten
Aan mijn vaak bewolkten geest,
'k Blijf dat van Uw almacht wachten
Van Uw liefde allermeest.
Leer mij dagen te verdragen,
Die als nachten donker zijn,
Nooit dan kinderlijk te klagen,
Onder smarten, angst en pijn.
Alle stormen kunt gij stillen,
Ook de stormen van 't gemoed,
Niets dan Uwen wil te willen
Dat maakt alles stil en goed.
Zoo te lijden, zoo te strijden,
Zoo naar Jezus' zin gezind,
Zoo uit zwakheid kracht te krijgen,
Vader! leer dit aan Uw kind.

Naar Lavater.

Heiliging.

„Heilig ze in Uwe waarheid: Uw woord is de waarheid".

Joh. 17 : 17.

Slot.

De vorige maal hebben we gezien dat heiliging zoowel uitwendige als inwendige afzondering beteekent. Immers zichzelf van de wereld afzonderen is niet genoeg; men moet ook de wereld van en uit zichzelf afzonderen. We hebben toen opgemerkt, dat het gevolg van deze heiliging eenheid was.

Vandaag echter willen we eens een enkel oogenblik wijden aan

II. *Het middel tot heiliging.*

In het oorspronkelijke wordt mijn tekst een weinig anders gelezen dan de Hollandsche vertaling aanduidt. Volgens de beide manuscripten heeft de Heiland gezegd: „Heilig ze in *de* waarheid";

We hebben een omschrijving gegeven van de beteekenis van heiliging, me dunkt dat we ook een bepaling van „de waarheid" schuldig zijn.

Wat is *de* waarheid?

a) *Zeker niet wat de wereld als waarheid aanvaardt.*

We hebben opgemerkt, dat de moraliteit der wereld het product is van hare onderwijzingen. Welke zijn hare onderwijzingen? En het antwoord op deze vraag zal ons ook het antwoord zijn op de vraag, wat de waarheid der wereld is.

Zoo gemakkelijk is het echter niet te geven.

Wat is hare waarheid? „Arme wereld! wat is uwe waarheid?" Gelijk het haantje van den toren zich draait naar den wind, zoo draait de waarheid der wereld zich naar den tijdgeest.

Wat al wijzen hebben het openbaar podium betreden om er hunne meeningen te verkondigen; en wat al wijzen zijn er niet geweest die als gladiatoren de waarheden, verkondigd door hunne voorgangers, hebben bestreden en geveld.

En wat al wijzen hebben des daags de wereld onderwezen wat zij als de waarheid achtten, en in de avondstilte zich opgesloten in de eenzaamheid van hun studeervertrek om daar zich over te geven aan den twijfel van hun gemoed.

„Arme wereld!" wat hebt ge toch een arme vergankelijke waarheid!" En meent ge dan nog, dat uwe arme vergankelijke waarheid een beslissenden invloed uitoefent op de zalige, eeuwige, onvergankelijke bestemming der ziel?"

Mijn waarde vriend! Als een onsterfelijk wezen, die hulpe noodig heefl om u voor te bereiden tot uw eeuwig bestaan, waartoe de dood u zal leiden, handelt ge verstandig om u toevlucht niet tot de wispel-

turige, vergankelijke onderwijzing der wereld te nemen. Zulks is niets minder dan een grijpen naar de lucht of een rijden op de golven. Zij zal u naakt doen staan, wanneer gij gekleed moet wezen; zij zal u verzaken in de groote dag des Heeren, want zij zal al het stofzand voor den wind wegstuiven, wanneer de heiligheid Gods om uwe lendenen giert. De waarheid echter, die u dan niet begeven zal is *de* waarheid, waarom Jezus bidt: „Heilig ze in *de* waarheid, Uw woord is de waarheid."

b. Het is de openbaring Gods.

In de eerste plaats de openbaring Gods in Christus Jezus. De Heiland toch was het woord Gods. Hij was de vleesch geworden Gods gedachte. Hij was de mond van Jehova. En de Heiland zelve dus, en zijn levenswoorden hier op aarde gesproken, zijn het middel of liever het element waarbij heiliging verkregen wordt. Dat de discipelen dan afgezonderd worden in het verlossingswerk des Heeren en gereinigd worden in de Gods taal, die Hij gesproken heeft, dat is de bede van Jezus voortreffelijke bede, een bede, die ook voor U gebeden is, waarde broeder!

Ik zeg, dat het middel in de allereerste plaats de openbaring Gods is in Christus Jezus. Maar het beperkt zich niet tot dit. Het strekt zich veel verder uit. Christus doelde klaarblijkelijk ook op het oude woord van God, dat de profetie is van de vervulling, waarin Christus nu staat, en ook op de brieven, die als een verklaring van de verschijning van Christus door zijne apostelen zouden geschreven worden. Het middel dus is de openbaring Gods in den geheelen bijbel. Het overdenken van de woorden van Mozes, de profeten, de psalmisten, van de gezegden van Christus, van zijn lijden, sterven en opstaan, van de uitspraken der apostelen, dat overdenken is het middel tot uit- en inwendige afzondering. Ja, voorzeker, dat is het middel, of liever het element waarmede de afzondering gebeurt; doch niet *waardoor* de afzondering geschiedt.

Het krachtdadige middel is niet het woord, zooals wij dat zooeven omschreven hebben maar:

Het is de Heilige Geest.

Het ligt voor de hand, dat wanneer het woord van God een heiligend middel wezen zal, het woord zelve een heiligenden, levenden geest moet hebben. Het woord zal bezield moeten zijn. En dit is ook zoo. Het Woord van God is het lichaam van den Heiligen Geest. Het drijft in het vuur van den Geest. Het Woord van God is een levend woord. Evenals het zaadje een ziel bevat, zoo bevat het Woord van God een ziel. En evenals het zaadje vatbaar is voor ontkieming wanneer het in geschikte aarde ligt, zoo is het woord van God, met het gehoor opgevangen, geneigd om tot het leven zich te ontplooien, zoo de ziel slechts in hare groeikracht het tegemoet komt. Maar de ziel moet toebereid wezen. Er moet in de ziel iets zijn waarmede de ziel van het Woord Gods correspondeeren kan. Er moet voeling bestaan tusschen deze beide zielen.

Alleen stof heeft gemeenschap met stof en geest gemeenschap met geest. Met een stoffelijke hand kan ik een stoffelijk iets verplaatsen, maar geen geestelijk iets.

Zal de Heilige Geest van het Woord van God een reinigenden invloed hebben op den mensch, dan moet de ziel van het Woord in aanraking kunnen komen met de ziel des menschen. Deze beide zielen moeten gelijk wezen. O mensch, Gij moet wederom geboren zijn om den heiligenden invloed van Gods Geest te gevoelen!

Alleen een van boven geboren schepsel, een kind van God die zal gezegend worden bij het lezen van het woord van God, omdat de Geest van het Woord gemeenschap uitoefent met den Geest van God.

Ziehier ook de verklaring, waarom de onbekeerden den bijbel dikwijls op zijde leggen met de zucht: „Wat vervelend toch om daarin te lezen". Er is in hunne zielen niets, waarmede de Geest van God in het Woord voeling kan hebben.

Mijne broeders! Als discipelen van Christus moeten wij van de wereld gescheiden zijn, en moet de wereld uit ons verdreven wezen.

Gij moet gereinigd zijn van uwe zonden.

Zal het pleiten van Christus met Zijn God niet een werkdadigen invloed op ons hebben en ons aanvuren om naar die toewijding en heiliging te streven, waarom Jezus bidt?

Zullen we niet met onzen God samenwerken, om ons te hervormen in Zijn beeld? Zullen we het Woord niet ijverig onderzoeken en overdenken, ziende, dat het het lichaam is van den Geest Gods?

Ja zeker, wij willen zulks doen. En dat doen zal gezegend zijn!

Want dan zal de Heilige Geest komen, en Hij zal voor ons zijn als de dauw, en wij zullen bloeien als de lelie en onze wortelen uitslaan als de Libanon; onze heerlijkheid zal zijn als des olijfbooms en wij zullen een reuk hebben als de Libanon; wij zullen ten leven voortbrengen als koren en bloeien als de wijnstok.

„Heilig Vader, heilig ons in de waarheid; Uw Woord is de waarheid."

St. J. W. W.

Op de wachtpost.

Het Bestuur van den Nederlandschen tak der Evangelische Alliantie, zond aan de leden weer de gewone uitnoodiging tot de jaarlijksche week der gebeden van Zondag 7—13 Januari 1912, benevens de onderwerpen voor elken dag, die onder de aandacht gebracht zullen worden en waar naar gebeden zal worden. De aangegeven orde moge aan enkelen ietwat excentrisch aangelegde broederen niet bevallen, wij meenen er dankbaar voor te mogen zijn, dewijl in heilige dingen als het gemeenschappelijk gebed, orde betamelijk is.

Wij achten 't onnoodig en hebben er ook geen

ruimte voor in ons blad, om de geheele agenda op te nemen. Op het onderwerp voor Dinsdag 9 Januari, moge bijzonder de aandacht der geloovigen gevestigd worden. Wij zijn overtuigd, dat, als de biddenden, daar ook dienovereenkomstig handelen, wij inderdaad betere en heerlijke tijden te gemoet gaan, in verband met een gezond, bijbelsch gemeentelijke leven.

Bedoeld onderwerp heet:

De algemeene Kerk,*) het eene lichaam, waarvan Christus het Hoofd is.

Gebed dat de Kerk meer en meer hare roeping moge verstaan om in de wereld getuige van Christus te zijn;

dat alle leden der Kerk in persoonlijke gemeenschap mogen leven met Christus, het Hoofd der Kerk;

dat er getrouwheid moge zijn in de prediking van het verlossend Evangelie van Christus, hetwelk ons van boven geschonken is, en dat van binnen naar buiten werkt;

dat het predikambt en de inrichting der Kerk in overeenstemming worden gebracht met de bedoeling des Heiligen Geestes;

dat de Evangelische Alliantie, onder den zegen Gods, meer en meer de Kerken der Hervorming hare onderlinge eenheid doe verstaan.

Te lezen: Ps. 85, Jes. 55, 1 Cor. 1 : 10—27, Ef. 5 : 1—16.

„De Boodschapper", orgaan der gemeenten van „zevende dag Baptisten", een met zorg geredigeerd maandblad, bevatte in 't Novembernummer een zeer waardeerend en keurig gestijleerd verslag van de doopbediening en van wat in verband daarmede op dien merkwaardigen dag in de Gemeente te Amsterdam gedaan en gesproken werd. Als verslaggevers goede hoorders zijn, dat is belangrijk!

„Nog iets moet ons van het hart", zegt br. P. T., de verslaggever. „Wij hopen, dat br. Mense en alle Baptiste broeders de consequentie aanvaarden van aller Protestanten levensbeginsel: de Bijbel en de Bijbel alleen". Amen! zeggen wij. Maar ons moet ook van het hart, dat wij Baptisten, die consequentie aanvaard hebben.

Maar onze broeder bedoelt daar iets bijzonders mee en zegt verder: „Consequente Baptisten worden Sabbattisten. Baptisme en Sabbattisme liggen op dezelfde lijn". Ziet, dit stemmen wij nu niet toe, maar we achten het standpunt der sabbattistische broeders, in Nieuw Testamentisch licht gezien, zeer inconsequent.

We vinden dan een zuiverder consequentie in wat een inzender van een stuk in no. 1280 van dit ons blad over „Sabbatviering" zegt. De gedachten, daarin uitgesproken, zijn zuiver Nieuw Testamentisch.

Wij willen in geen geval een discussie uitlokken over Sabbatvieren; we zien er geen nuttigheid in. We merken alleen nog op, dat het onzen broeders Sabbatvierders wel zal moeten opvallen, dat in de 14 brieven van Paulus aan en voor de gemeenten — om die maar eens te noemen — zoo ongeveer al de geboden der Sinaïtische wet, in den vorm van christelijke vermaningen, voorkomen, alleen het sabbatsgebod niet. Zou dat voor geen enkele gemeente noodig geweest zijn, gesteld, dat men in die dagen, ook in de gemeenten uit de heidenen, dezelfde opvatting over den Sabbat gehad had, welke de tegenwoordige Sabbattisten en wettische Zondagvierders vasthouden. Wie zulks gelooven kan, geloove het. Wij achten op onze beurt die opvatting inconsequent.

N. v. B.

*) Met „kerk" wordt hier, naar Engelschen trant, dat lichaam bedoeld, dat de Schrift Gemeente noemt. (RED.)

Onze Bijbel-Colportage.

„Geachte lezers van de Christen!"

Door Gods genade kan ik melden, dat ik in staat gesteld ben ook dit jaar weer mijn werk als Bijbel-Colporteur te hervatten. De Heere is mij boven verwachting genadig geweest, door mij nog te sparen voor mijn huisgezin en voor den arbeid. Moge het ook nog zijn tot heil van anderen. Door lichte ongesteldheid heb ik mijn werk 8 dagen later moeten beginnen als ik van plan was. Enkele dagen vertoefde ik in Deventer en Zutphen en vertrok toen naar Apeldoorn, waar ik nu werkzaam ben. Als naar gewoonte begon ik bij den naasten buurman van Br. v. Dalfsen (waar ik weer broederlijk geherbergd word,) en zoo verder. Het verkoopen van Bijbels enz. gaat tot heden zeer schaarsch; het wordt bij het huisbezoek steeds openbaar, dat het menschelijk hart van nature vijandig is tegen God en zijn Woord. En het zou voor mij het gemakkelijkst zijn, om, na bij de menschen mijn koopwaar aangeboden te hebben, een traktaat af te geven, en weer heen te gaan.

Maar gedachtig, dat zij buiten den Christus der Schriften voor eeuwig verloren blijven, en in die plaats zullen verzinken, die voor den duivel en zijne engelen bereid is, spoort mij dit steeds aan hen daarvoor te waarschuwen. En van die waarschuwing zijn de meeste menschen niet gediend.

Uit de diepe bedorvenheid van hun hart, en de diepe duisternis waarin zij verkeeren, openbaart zich vijandschap tegen hen, die het licht des Geestes hebben. Zoo troffen wij menschen aan, die met koele onverschilligheid spraken over het toekomstig oordeel, dat hen wacht. En anderen schuilen weg achter hun z.g.n. onmacht, en weten tot in de uiterste puntjes te vertellen, wat God moet doen om hen tot bekeering te leiden. Maar zij weigeren toch zich aan de leiding Gods tot bekeering over te geven.

En zoo wordt hun het Evangelie tot een reuke des doods ten doode. Maar wij willen voortgaan, hen met zachtmoedigheid onderwijzende of hun God te eeniger tijd bekeering gave tot erkentenis der waarheid 2 Tim. 2 : 23—26. Maar ook mochten wij er sommigen aantreffen, die met diep schuldgevoel in zich tot den Heiland de toevlucht hebben genomen. Onder dezen een broeder en twee zusters, die beiden blind zijn, met hun natuurlijke oogen, maar zich verheugen in het licht des Geestes, en in dankbaarheid

leven voor den Heere hunnen God, veel dankbaarder dan menig christen, die al zijn zintuigen tot zijn dienst kan gebruiken.

Enkelen vroegen mij na een ernstig gesprek, hen nog eens weer te willen bezoeken, waaraan ik dan ook gaarne voldeed, vergezeld van een onzer broeders, die elk op zijn beurt met mij huisbezoek deden, zooveel hunne werkzaamheden het hun toelieten; en die dan ook getrouw met mij het woord voerden, om de menschen te bewegen tot het geloof, terwijl zij getuigenis gaven van de groote dingen, die God aan hun ziel gedaan heeft. (Hand. 8 : 39.)

Ook trof ik hier nog iemand aan, die voor ongeveer 30 jaar te Goor bij mij op de Jongelingsvereeniging ging, en hoewel ik hem niet meer herkende, herkende hij mij dadelijk weer, en zeide zich nog zeer goed te herinneren, dat ik hem over zijn zielstoestand had aangesproken, hem vragende, of hij ook den Heiland al kende als zijn Verlosser en Heer, waarop hij toen nog niet beslist kon antwoorden. Nu echter wel, reeds sedert jaren. Van Goor was hij naar Den Haag gaan wonen bij zijn oom en daar had hij vrede gevonden, door zich aan den Heiland toe te vertrouwen, en mocht zich nog steeds met zijn vrouw, die ook den Heer belijdt, verheugen in de verlossing, die in Christus is. En daar hij nu eerste koetsier is bij Z. K. H. Prins der Nederlanden, kan hij onder dat talrijke personeel een licht zijn door een nauwgezetten levenswandel, zoo als het een Christen betaamt.

Het was mij zeer aangenaam, dezen Broeder te ontmoeten, en uit zijnen mond te vernemen, dat de arbeid mijner jeugd (hoe gering die ook was), niet geheel vruchteloos is geweest, hetwelk weer moed geeft, om voort te gaan op den ingeslagen weg. Wellicht hebben diegenen, die het waarlijk te doen is, om het zieleheil der menschen tot eere van Gods naam, veel meer vrucht op hun werk als God hen laat zien, ten einde zij zich niet zouden verheffen en alzoo ongeschikt zouden worden om langer als een werktuig in 's Heeren hand te dienen. En die maait, ontvangt loon, en vergadert vrucht ten eeuwigen leven, opdat zich te zamen verblijden, beide, die zaait en die maait. Joh. 4 : 36.

Mag ik door dezen den lezers van „De Christen" verzoeken uwen Bijbelcolporteurs in uwe gebeden te gedenken, op dat het hun gegeven worde een goddelijken indruk achter te laten in de harten dergenen, die zij bezoeken.

Z. G. W. hoop ik in Dec, naar N. Weerdinge te gaan, gelijk aangewezen en in dit blad vermeld is.

Zoo verblijf ik dan na minzame groeten,

Uw Br. in Christus,

H. TER BRAAK.

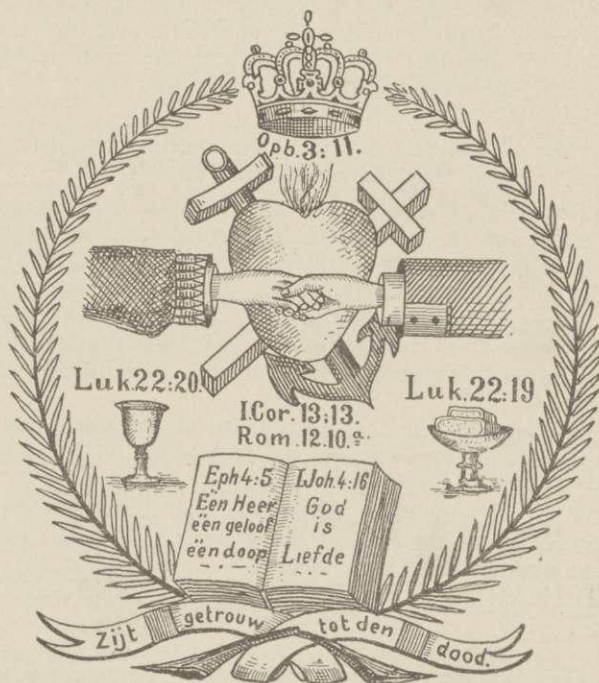
Hengeloo (O).

BLADVULLING.

De schaamte is het geweten van het lichaam.

Luthard.

Uit de Gemeenten.

Geachte Broeders en Zusters!

Wij achten ons verplicht eenige mededeelingen te doen van de hoogst gewichtige gebeurtenis, die heden in ons midden plaats greep, nl. de bevestiging en intrede van onzen geachten, nieuwen voorganger, br. ds. Mense, reeds bij vele onzer zustergemeenten in den lande bekend en geliefd, en waar, zooals wij gelooven, allen verlangend uitzien naar eenige berichten hieromtrent, daar het toch zeer zeldzaam is, dat een pred. uit de Hervormde Kerk er toe overgaat Baptisten voorganger te worden.

God geve, dat op dit goede voorbeeld vele anderen mogen volgen, opdat de heerlijke waarheden des Bijbels niet meer bedekt, maar duidelijk den volke gepredikt worden.

Gaarne wenschten wij al het gesprokene zooveel mogelijk weer te geven, was het niet, dat dit te veel ruimte van ons blad zou vergen. Eerstens dan eenige hoofdtrekken uit het gesprokene van Br. Planting, door wien de bevestiging geschiedde.

Gelezen werd 1 Petr. 5 : 1—4, Ezech 33 : 1—7 en Numeri 27 vanaf vers 15.

De treffende gebeurtenis, in deze laatste verzen vermeld, schetst spreker als een hoogst gewichtige voor Mozes, die als antwoord op zijn vraag een man van God ontving, die het volk van Israël verder zou leiden, opdat zij niet zouden achterblijven als schapen, die geen herder hebben. Niet minder van beteekenis voor Jozua; toen hij daar stond voor het aangezicht van den ouden, grijzen priester Eleazar, was het bevel van God, om zich aan het hoofd van het volk Israël te plaatsen, waarvan hij zich als man van ervaring niet veel illussies schepte. Niet minder beteekenisvol voor het volk van Israël. Het zag hier op treffende wijze, dat God zijn zaak in handen had. Het werd opnieuw verzekerd van Zijn trouw. Ook dit zijn de gedachten, die onze ziel thans bezig houden. Niet, dat wij ons willen vergelijken met Mozes, maar toch is het na een dienst van 15 jaar in deze gemeente ons een troost bij het scheiden onzen broeder te mogen inleiden als voorganger. Veel strijd, te veel ervaring heeft ook hij in het leven opgedaan, om zich hiervan nog illussiën voor te stellen. Een heerlijk bewijs voor de gemeente, ook in deze zaak Gods trouw en Zijne leiding te mogen zien. Dit op te merken, stemt tot ware vreugde. Ook deze ure zal

van groote beteekenis zijn voor de toekomst. Niemand meer dan ik kan er van overtuigd zijn, dat dit de leiding Gods is, waar ik ben geroepen elders te gaan, onzen broeder, die de gemeente verder zal hoeden, te mogen inleiden, vertrouwende, dat de Heer het zal maken. Vervolgens lezende Jesaja 26 : 6, noemt spreker Jeruzalem de stad Gods, het centrale punt van het volk van Israël, de representant van het volk des Heeren, als een beeld van de Gemeente des Heeren, het Nieuwe Jeruzalem Ook zoo willen wij het thans toepassen. De muren derzelver stad te bewaken tegen den vijand van buiten, was in den ouden tijd noodig. Jeruzalem was omringd door hooge en steile rotsen, in engeren kring door muren met poorten en hooge torens, waaruit men den vijand kon bestoken. Ook was dit de plaats des wachters. De taak van wachter kon niet door ieder worden vervuld.

Zijn tekst, in 3 punten verdeelende:

I. De persoon des wachters,

II. De taak des wachters,

III. De zegen van het wachtersschap,

werd op schoone wijze duidelijk gemaakt, welke personen alleen voor dit ambt in aanmerking kunnen komen. Het zijn zij, die met het oog op het gewichtige der taak uitroepen: „Wie is tot deze dingen bekwaam?“ Niet degenen, die meenen geschikt te zijn, zooals Mozes dit dacht in Egyte, die, vertrouwende op zijn eigen kracht, eerst door God 40 jaren wordt afgezonderd in de woestijn om geschikt gemaakt te worden voor een groote taak. Ook Jesaja en Jeremia gevoelden zich onbekwaam in zichzelven voor het werk, waartoe God hen riep.

Dezulken, die het meest maatschappelijk ontwikkeld zijn, wat echter niet is te versmaden, omdat ook de wachters goed met de stad en haar omgeving bekend moesten zijn, kunnen, wanneer ze ook niet iets anders bezitten, niet voor dezen arbeid in aanmerking komen. Zij moeten een hart vol liefde hebben voor Jeruzalem, daar immers het lot der inwoners afhing van hunne waakzaamheid. Vurige liefde voor het volk des Heeren moet den wachter kenmerken. *„Ik heb* wachters op den muur gesteld.“ Zoo ook in de gemeente des Heeren. Ieder moet medehelpen, doch niet allen kunnen wachters zijn. In geen geval de onbekeerden, omdat zulks geleerd moet worden aan de voeten des Heeren. Een bijzondere roeping is voor het wachtersschap noodig.

„Hij heeft gegeven sommigen tot herders en leeraars, enz.“

Ook zoo heeft de gemeente haar herder te aanvaarden, lief te hebben en te waardeeren, als van den Heer gegeven. Hij zelf rust hem toe. Ook Mozes was door God geroepen een oefenschool van 40 jaren door te maken. Zoo Jozef, die de lijdensschool moest doorloopen, om geschikt te worden voor onderkoning. God zelf bereidt Zijn dienstknechten toe voor het gewichtige wachterswerk in de gemeente, die Hij gekocht heeft tot den duren prijs Zijns bloeds. De gemeente is een samenvoeging van geloovigen, waaraan God zeer veel zorgen besteedt, de gemeente, die Hij lief heeft en bewaart en ten zegen stelt voor de wereld. Niet alleen gewichtig, maar ook een groot voorrecht is het wachter te mogen zijn. Immers, de apostel noemt het opzienersambt een voortreffelijk werk. Heerlijk zal het ook door God worden beloond. Voorts sprekende over de taak des wachters, die niet ten allen tijde wakende behoort te zijn, maar ook moet roepen en waarschuwen, onderwijzen, vertroosten en opbeuren en den heerlijken zegen, die zulks tengevolge zal hebben, wanneer dit in getrouwheid en in de kracht des Heeren geschiedt, wordt tenslotte nog gewezen op de verantwoordelijkheid der hoorders en de plicht der gemeente, om den nieuwen Herder, als van God gegeven, te aanvaarden, lief te hebben en te waardeeren.

Hierna werd op zeer ernstige wijze het verbond tusschen voorganger, bestuur en gemeente gesloten door wederzijdsch vragen te beantwoorden en beloften te doen, waarna de inzegening van den nieuwen voorganger plaats had, hetwelk op zulk een treffende wijze geschiedde, dat ik het niet waag er één letter over te schrijven. Alleen dit: het was een heilig, indrukwekkend oogenblik. De zeer talrijke vergadering zong den ingeleide staande toe de bede, vervat in Psalm 134, vers 3, waarmede deze plechtigheid was afgeloopen.

Thans zijn wij genaderd tot de intreerede van onzen geachten nieuwen voorganger.

Zeer moeilijk is het iemands gesproken woord weer te moeten geven, daar men de voordracht, waarin het is aangeboden, niet in schrift kan brengen en alzoo zeer veel van den indruk verloren moet gaan. Te meer, waar dit geschiedt op zulk een boeiende, hoog ernstige en overtuigende wijze, als hier het geval was. Br. en Zr., het is bij de overdenking van dit woord, alsof ik mij zachtkens hoor toefluisteren: „Trek de schoenen van uwe voeten, want de grond, die gij betreedt, is heilig land.”

Immers het onderwerp ter behandeling aangegeven, raakt een teedere snaar aan in het hart eens Christens.

„Want ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u, dan Jezus Christus en Dien gekruisigd.” 1 Corinthe 2:2.

Dit was de tekst, die de geachte spreker, na gelezen te hebben 1 Corinthe 3:1—15, ter overdenking koos. Wij willen, overtuigd zijnde van het zeer gebrekkige van onze poging, trachten eenige hoofdgedachten van het gesprokene weer te geven.

„Het is onnoodig te zeggen,” zoo begint spreker, dat het heden een beteekenisvol oogenblik is, nu ik voor de eerste maal als uw voorganger voor u optreed, de eerste maal in uw leven, de eerste maal in het mijne. Wonderbaar zijn 's Heeren wegen en zorgen voor den enkele in 't bijzonder en voor het gansche menschdom in het algemeen. Uw oude voorganger hebt gij zien heengaan, nu sta ik gereed dien plaats in te nemen. Herinneringen aan den vorigen tijd houden ons bezig, bijzonder mij, voor wien het meer is dan een verwisselen van standplaats. De Heer heeft ons te saâm gebracht. Wij hebben elkander trouw beloofd, wij hebben een ieder onze gedachten en onze verwachtingen. Wij zijn hier gekomen om rekenschap te geven en gij om ze te ontvangen. Wij hebben deze taak aanvaard. Een ieder onzer heeft zijn plannen. Ik heb ook mijn voornemen. Ik mag uw voorganger zijn, doch ben hier niet gekomen op eigen initiatief, maar ben gezonden en mag daarom verwachten, dat gij mij opneemt en wanneer ik ontzag en erkenning van u vraag, is het in den Naam des Heeren, die mij zendt. Een eigengemachtigd program voor mijn taak heb ik niet, een staalkaart van eigen voornemens mag ik u niet aanbieden, daartoe heb ik niet het recht. Wij hebben ons beiden te stellen tegenover het woord van God.

Het is mij een voorrecht hier personen te mogen zien uit mijn ouden werkkring en hun te mogen zeggen: „Ik sta niet als partijman tegenover u; evenmin als ik vroeger een hervormd Evangelie bracht, breng ik nu een babtistisch Evangelie. Gij hebt niet in mij te begroeten, iemand die een ander fondament wil leggen, dan vroeger gelegd is, omdat er geen ander bestaat. Het is zeer anthiek en toch op de hoogte van den tijd. Onze tekst spreekt van iets, dat 1900 jaar is geleden.

De wereld, de volken en omstandigheden mogen alle veranderd zijn, ik moet en mag niet anders dan anthiek zijn.

De prediking van dat oude Evangelie wordt gerechtvaardigd door den toestand der wereld, de behoefte der gemeente en om den inhoud van hetzelve.

God is onveranderlijk. Het Evangelie blijft altijd de moeite waard. Hier heb ik geen aanbeveling voor noodig. Er is geen heerlijker prediking dan den gekruisten Christus, omdat God zich hierin ontfermt over een verloren wereld. Het is een wonderbaar evangelie. Een beving moet ons aangrijpen, wanneer we denken aan het Kruis, dat zoo iets kon plaats hebben. Bij het Kruis komt het zondaarshart tot rust en wordt genezen van de vreeze des doods. Daar om het Kruis is het groote raadsel: De Heilige, Gods zoon, wordt ten vloek, tevens het raadsel van schuldvergeving oplossende.

„Ik deed door mijne zonden Hem al die jammer aan.” Bij den aanblik van het Kruis valt den mensch de kroon van het hoofd en leert hij knielen als een doemschuldige. Het Kruis brengt verlossing aan en geeft licht in de schaduwen des doods. Het doet ons bidden om vergeving en danken voor verlossing. Het Evangelie des Kruises is waardig gepredikt te worden, omdat het spreekt van heerlijke overwinningen, ook al is het, dat de dwaasheid van het menschdom hierover het hoofd schudt. Een nieuw tijdperk is ingetreden en nieuwe verwachtingen zijn geboren, toen het Kruis werd opgericht. Nooit heeft een feit heilrijker gevolgen gehad dan dit. Een stroom van heerlijk leven is ontsprongen, toen Jezus aan het Kruishout stierf. Het rijk van Satan gaat hierdoor ten gronde en het Rijk des Lichts zal triompheeren. Het is een inhoudrijk Evangelie, de heerlijkste geheimen ontdekkend.

„Hierin bevestigd God Zijn liefde jegens ons, dat Hij voor

ons gestorven is, toen wij nog zondaars waren."

Nergens wordt ons duidelijker getoond het groote gevaar, waarin wij verkeeren, waar wij zien, wat er noodig was om ons te redden. Nergens wordt duidelijker gezien, hoe ernstig God het er om te doen is het verlorene te redden. Gods Heiligheid en Rechtvaardigheid, ook de diepste roerselen van het menschelijk hart, worden bij het Kruis openbaar waar het zich samenspant den Heilige daaraan te nagelen.

Voorzeker de donkerste bladzijde uit het leven der menschheid, maar ook de lichtste, omdat God erop geschreven heeft het uitnemendste zijner liefde. Niet te verkondigen, wat een mensch heeft gedaan, maar wat God heeft gedaan. Dat is het Evangelie, aanbevelenswaardig voor ieder mensch, omdat het een antwoord geeft op al de vragen van het hart. Het Kruis heeft de toegang geopend tot het Eeuwige Paradijs in de scheiding weggenomen tusschen het vergelegen land en het Vaderhuis. Het Kruis-Evangelie: is de verkondiging van de band, die gelegd is tusschen Hemel en Aarde. Moet het u dan verwonderen, dat ik geen ander Evangelie breng dan van Jezus Christus? De prediking van dit Evangelie rechtvaardigt zich ook door den toestand der wereld. Een bedienaar hiervan is geen kluizenaar, die zich behoeft te verbergen. Hij is een heraut, om te roepen: „De Koning komt." Dat het volk Hem verwachte. Hij heeft een boodschap voor elk, die hem ontmoet. De wereld ziet er anders uit dan voor 1900 jaren. Zij is met rassche schreden vooruitgegaan, toch is er geen ander Evangelie noodig dan vroeger voor 20 eeuwen. In onzen tijd openbaart zich een zucht naar krachtig gemeenschapsleven. Dat bewijzen de tallooze vereenigingen en maar één roep hoort men; hervorming.

Sociale vraagstukken worden verhandeld in couranten en vergaderingen. Zeker, wanneer de wortel van het verkeerde lag in de uiterlijke levensomstandigheden zouden wij een ander Evangelie moeten hebben, dat der sociale hervorming.

Maar het ligt niet buiten den mensch. In het hart des menschen is een dorst naar God. Er zijn ziellenooden, vreeslijk groot. Innerlijke angsten worden uitgestaan. Verwoeste levens zijn er bij tientallen. Er is een bittere teleurstelling in de dingen der wereld, want zij geeft steenen voor brood. Er is een zoeken naar het verloren Paradijs. Men roept om hulp, leiding en zekerheid, en waar nu dat alles ontbreekt, wat zullen wij die arme wereld anders verkondigen dan het Evangelie van het Kruis, dat een antwoord geeft op alle vragen. Een monnik zou prediken. Hij wist: er zou een koning, maar ook een eenvoudig arm meisje onder zijn gehoor komen. Hij vraagt zijn prior hoe hij zijn preek zal inrichten, mikkende op den koning of op het meisje. De prior antwoordt: „Mik op het meisje aan den schuurbank, want het Evangelie voor haar zal ook den Koning bevredigen. Het moet eerst in orde komen tusschen den mensch en zijn God. Het leven moet eerst op den rechten grondslag komen te staan. De mensch moet buigen onder het Kruis van Christus en een overwonnene worden door de macht der liefde, dan zal de balsem uit de doorboorde hand van Jezus zijn moede ziel verkwikken en de wonden der smart genezen. Onder het Kruis wordt de hopelooze wereld nieuwe hoop geboren.

De Gemeente heeft noodig, bewust te zijn van de volheid der verlossing, waar uit zij leeft. Zij heeft te zijn als een lichttoren, die haar stralen naar alle kanten uitzendt. Zij moet leven in de volle bewustheid van de volkomene verlossing door den Heiland, die volkomen kan zalig maken, degenen, die door Hem tot God gaan. Dit is een onvergankelijk fondament. De waarde des heils is een onnaspeurlijke rijkdom, waarbij alles in het niet verzinkt. Haar past gedurig een offer des lofs en des danks en een leven van dienen om 's Heeren wil. Dan moet zij duidelijk beseffen tot hoe duren prijs zij is gekocht, bewust zijn van de groote waarde des heils, van de bewaring des Heilands en haar eigene hulpeloosheid, zich telkens schamende over haar te korten, bedenkende in de pijnlijkheid des strijds en de moeilijkheden des levens een Koning te hebben, die medelijden heeft met hare zwakheden. Op het erf der gemeente mag geen zonde tieren, zij moet zijn als der zonde gestorven en geen gemeenschap hebben met de onvruchtbare werken der duisternis. Er mag maar één vreeze haar hart vervullen, n.l. niet welbehagelijk te zijn voor Hem. Zij behoort een vreemdeling te zijn op aarde. De prediking van volkomene verlossingen, vrijheid en een rein leven, is de nederlaag van Satan. Hoe teederder de ontferming, hoe grooter de trouw van den Goeden Herder, hoe afschuwelijker de zonde. De gemeente van Jezus Christus moet blijven een kruisgemeente. De Apostel zegt: „Het zij verre van mij dat ik anders zou roemen dan in het Kruis van Christus." Dat is ook mijne wensch en hiertoe helpe mij de Heer. „Opdat Hij u geve, naar den rijkdom Zijner heerlijkheid, met kracht versterkt te worden door Zijnen Geest, in den inwendigen mensch" enz. Efeze 3.

Na het zingen van Gez. 120 : 4 wordt nu eerst een woord van dank gericht aan het adres van de vrienden uit den vorigen werkkring van onzen geachten broeder voor hunne belangstelling. Dan een hartelijken groet gebracht aan de br. voorgangers die van elders zijn gekomen en aan de gasten uit de naaste omgeving. Ook den scheidenden voorganger, br. Planting, wordt een hartelijk woord van dank en bemoediging toegesproken. Vervolgens de br. bestuursleden en filialen der gemeente, waaronder ook Foxhol met haren hulppred. br. J. Jeronimus. Tenslotte een hartelijk en ernstig woord tot de gemeente richtend, wijst spreker op de dure roeping, die voorganger en gemeente hebben, om steeds dat eene ideaal voor oogen te houden: „leesbare brieven van Christus te zijn". De grondbeginselen der gemeente nooit te verloochenen, maar dezelve hoog te houden, evenwel toch nooit een andersdenkend kind van God kwetsen, elkander op te bouwen, niet meesterachtig te zijn, elkander in liefde te dragen, eerlijk en openhartig tegenover elkander. Voorts: ik gevoel ten volle de verantwoordelijkheid van het mij toevertrouwde. Ik geef mij zelf aan u, ontvang mij als een dienaar van Christus, die voor elk lid der gemeente dezelfde wil zijn. Neem mij aan zooals ik ben. De Heer geve ons Zijn zegen, dan zal ook straks een rijken oogst van voorspoed volgen.

Na Gez. 96 staande te hebben gezongen, ging de verbazend groote schare uiteen.

Thans rest mij nog een kort verslag te geven van de feestelijke vergadering, die 's avonds in den kring der gemeente met hare vrienden werd gehouden. Verschillende br. en zr. uit andere gemeenten waren ook daar tegenwoordig. De kerk was weer stampvol. Br. Klooster sprak als leider der vergadering eerst een hartelijk woord tot de beide voorgangers, een woord van afscheid en een woord van welkom. Verder werden zeer veel goede woorden en goede wenschen gehoord, die rechtstreeks uit het hart kwamen. Ook eigen vervaardigde gedichten, waaronder zeer schoone, droegen niet weinig tot de gezelligheid bij. De hartelijke felicitaties en goede woorden, ook door broeders uit andere gemeenten gesproken, waren verkwikkend. Wij brengen hun bij deze nog onzen hartelijken dank daarvoor, evenzoo aan de gemeente te den Haag voor haar hartelijken brief. Veel, zeer veel zou ik nog over den avond kunnen schrijven. O zoo veel ging er in de harten om, ze waren vol, weemoed en vreugd, ze wisselden elkander af. Vooral toen in het laatst de geachte broeders voorgangers aan het woord kwamen. Ik zal niet in den breede hierover uitweiden alleen dit: het waren woorden van lof en dank, woorden van liefde en troost. In één woord gezegd, het was een feest der liefde. Och, dat op dezen eersteling een rijken oogst van voorspoed zij.

Tenslotte rest ons nog de treurige plicht melding te moeten maken van het overlijden van zuster R. Meijer. Zij is na een langdurig en smartelijk lijden de eeuwige rust ingegaan, die daar overblijft voor het volk van God.

Groningen, 3 Dec. 1911. M. M., Secr.

2e Algemeene Vergadering der Friesche Baptisten.

In overleg met de gemeenten zal op uitnoodiging der gemeente Stavoren, in haar midden D. V. de 2e Algemeene Friesche Vergadering gehouden worden op den 2en Kerstdag e.k.

Agenda:

9—9½ uur. Bidstond.

9½—12 uur. Morgenvergadering.

a. Opening. Notulen.
b. De ambten in de gemeente. Inleider Br. Buining.
c. De offervaardigheid in de gemeenten. Inleider Br. W. de Vries,
d. Verbreiding der Bijbelsche waarheden in Friesland. Inleider ?.
12—2 uur. Pauze.
2—5 uur. Liefdemaal.

Regelingscommissie te Stavoren, waar gasten zich kunnen opgeven:

Br. L. BANDSTRA.
Br. W. SMITS en
Br. J. VISSER Jr.

VRAAG.

Wat kan door ons als Friesche Baptisten gedaan worden, om de Bijbelsche waarheden in Friesland meer bekend te maken?

Antwoorden op deze vraag worden *vóór 20 December* ingewacht bij het Comité, om op de vergadering nader te worden overwogen.

De Secretaris:

S. VAN DER WERF,
Kerkhoflaan, Sneek.

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van B. K. te Vriescheloo f 4,95, van C. P. te Deventer f 7,95, van W. de V. te Workum f 3,12½, van J. N. Stickeney, Am. 1 Dol.

N. v. BEEK.

LIEFDEGAVEN.
Voor de Zending.

Ontvangen van T. Nijega (Smal) f 5.—. Van de Zendingsvereen. „het mosterdzaadje" te Sneek f 25,—. van S. W. Veltman, Drachten f 7.—.

Verzoeke beleefd bij het zenden van gelden voor de Zending nauwkeurig adres op te geven, daar ik eenige photografien heb van den Heer Carl. Masscher, Inspecteur der Kameroenzending en ik ieder, die mij gelden inzend voor de zending, zoolang de voorraad strekt, een Exemplaar daarvan inzend. Van den Heer W. van de Werf te Sneek ontving ik wegens onvoldoend adres het portret terug.

N.-Pekela, E. H. DE GROOT.

Geboren

SOPHIA,

dochter van
H. S. BOLMAN
G. BOLMAN-WILDEVUUR.

De Heer maakte alles wel!

VEENDAM, Dec. 1911.
Middenweg K9.

Heden ontsliep in haar Heer en Heiland onze geliefde Zuster,
Mej. M. DE WAARD,
in den ouderdom van 74 jaren.

Namens de Gemeente,
W. PANJER.

Amsterdam 4 Dec. 1911.

Heden ontsliep zacht en kalm in haar Heer en Heiland, onze geliefde Echtgenoote, Moeder, Behuwd- en Grootmoeder,

Hinderkien Meijer
geb Pieters

in den ouderdom van ruim 63 jaar.

R. MEIJER
J. MEIJER } *Roden.*
E. MEIJER—SOK
A. MEIJER.
G. MEIJER—KNOOP.
H. G. PIJNAKKER—MEIJER.
F. PIJNAKKER.
R. J. E. MEIJER Jr.

Groningen, 3 Dec. 1911.
Voornsche-Dijk 72.

No. 1285. VRIJDAG 15 December 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post ƒ 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

ZALIG.

Zalig hij, die in dit leven
Een vergevend Vader heeft
Die, door liefd' en hoop verheven,
Steeds in dit vertrouwen leeft,
Dat Gods gunst, hem toegezeid,
Blijft en klimt in eeuwigheid.

Zalig hij, die in zijn sterven,
Een ontfermer naast zich heeft.
Ja, hij zal den hemel erven,
Wien de Richter schuld vergeeft.
't Zalig rijk, voor hem bereid,
Staat en groeit in eeuwigheid.

Zalig zij, die Jezus eeren,
En verhoogd door Zijne kracht,
In Hem strijden, triumfeeren,
Stervend roepen: 't Is volbracht!
Halleluja! juich, o ziel!
Wien dit lot te beurte viel.

VAN ALPHEN.

Goddelijke leiding en gebedsverhooring.

Met zekere beklemdheid noemde Philip Bickel den zendingsecretaris den naam van zijnen zoon en vroeg of deze misschien geschikt zou zijn voor dit werk. Dr. Barbour nam dit dadelijk aan en nu is het tien jaar geleden, dat Lukas Bickel naar Japan gaan mocht om daar het bouwen van zijn zendingsschip zelf te leiden en er opzicht over te houden. Hij gaf het den naam „Foekoein Maroe" en onder dezen naam is het schip tot op heden met roem bekend. Op al het postpapier, op alle uitnoodigingskaarten, berichten enz. staat niet de naam Lukas Bickel, maar altijd „Foekoein Maroe", d.w.z. Blijde boodschap! Het is den kapitein er om te doen zich persoonlijk op den achtergrond te houden en om het werk op den voorgrond te stellen. Of iemand in Japan kapt. Bickel kent is hem onverschillig, maar de „Foekoein Maroe", hoe meer die bekend is hoe liever; daarvoor wil hij zijn leven geven.

* * *

Tien jaren zijn er sedert verloopen waarin kapt. Bickel gelegenheid had om te toonen wat hij wilde en wat hij kon. En God heeft zijn werk wonderbaar erkend. Nadat hij reeds vergunning had ontvangen om zijne geliefde moeder nog eens weêr te zien, was het hem nu ten tweeden male vergund om zich wat te ontspannen en krachten te verzamelen voor het moeilijke werk. Een half jaar geleden kwam hij in Amerika aan, wel is waar om onder anderen eene zeer ernstige zending te vervullen om n.l. zijnen broeder Karel bij te staan in een zware ziekte en om hem de laatste eer te bewijzen. Zijn „rusttijd" was zeer bezet. Hij wilde gaarne zijn zenders overtuigen dat de „Foekoein Maroe", dat eerst een zeilschip was en later eene machine gekregen had, niet meer aan den eisch van het werk beantwoordde. Zijn moeite was niet te vergeefs, het Comité beloofde hem een doelmatig schip.

Eer hij echter weêr naar zijn zendingsveld terug ging, kwam hij op den uitdrukkelijken wensch van het zendingsbestuur naar Duitschland om zijnen ouden vader te begroeten. Het was op den 12 Oct. Dat was een vreugdedag voor vader en zoon beide. De vader sloeg altijd weêr den blik naar het verleden en bewonderde de wijsheid Gods, die alles naar een weloverdacht plan geregeld had. Hetgeen hem, de va-

der, vroeger een groote dwaling toescheen, was nu door Gods genade een groote zegen geworden.

Het waren kostelijke uren, die vader en zoon mochten doorleven. Maar ook slechts uren, want op den avond van denzelfden dag moest er reeds weder afscheid genomen worden, omdat de kapitein naar Stockholm moest om daar eene machine te bezien, die voor zijn schip bestemd was. Van daar ging de reis naar Berlijn en van Berlijn, zonder oponthoud, naar Moskou, van Moskou, in een reis van elf dagen en elf nachten naar Wladiwostok, dwars door Siberië en Mandschourije en vervolgens met een scheepvaart van twee dagen naar het zuiden, naar Kobe in Japan, waar voorloopig zijn zetel zal zijn. Naar menschelijke berekening zal br. Bickel op den 29sten October in Wladiwostok, in het noorden van Korea zijn en den 31 Oct. te Kobe (Japan).

Uit: „DER WAHRHEITSZEUGE".

Slot volgt.

Morgenoffer.

Des morgens, Heere zult Gij mijne stem hooren, O Heere, des morgens wil ik mijn gebed tot U richten, en ik wil opzien, Ps. 5:4.

(Engelsch vertaling).

Waarom wil hij opzien? verwacht hij iets — heft hij zijne oogen op in de hoop dat hij iets zal mogen ontvangen? Neen, denk ik. Ik denk hij doet het niet uit drang der verwachting, maar uit drang der liefde; deze liefde kan alleen in een geheiligd hart wonen.

De Psalmist zegt, terwijl hij bidt: Ik kan opzien, en zonder schaamte op het aangezicht, opblikken, rechtstreeks in Gods aanschijn.

Hij behoeft dus niet schaamrood te zijn. Zijn verlangen moge al niet geheel vervuld worden, ook daarover behoeft hij zich niet te schamen. Maar waarom is er geen oorzaak voor schaamte? Omdat hij zijn gebed des morgens offert. — Hij bidt niet omdat hij er toe gedrongen wordt, wegens iets dat over dag heeft plaats gevonden. Het is niet omdat hij de hitte des daags had te verduren, noch omdat hij de zorgen des levens had te dragen. Het vindt z'n oorzaak ook niet in persoonlijk lijden. Neen, maar komt voort uit een hart, frisch en verkwikt; het is een gebed met een opgeruimden geest. Het rijst op als een lofpsalm, het stijgt hooger en hooger als op de vleugelen des gezangs. Hij bidt niet alsof hij het van buiten had geleerd; hij bidt, omdat hij het niet helpen kan.

Hij wendt zich tot den Vader als een magneet zich tot het Noorden keert; niet alsof hij gedreven werd, maar omdat hij getrokken wordt. Hij, die bidt in den morgen des levens kan zeggen: Ik richtte mijn gebed tot u in den morgen. —

Gij, die de Liefde zijt, Gij verheugt U in liefdeshanden. Er is geen offer waarin Gij U zoo verheugt als in het morgenoffer. Gij bemindt het, omdat het een vrijwillig offer is. Mijne stem is u nooit zoo zoet als wanneer die komt van de plaats, waar de vogels zingen. Het avondgebed kan Uw medelijden opwekken, maar het morgengebed stemt u tot vreugde. Mijn stem zij de stem, die Gij hoort in den morgen. Vele stemmen roepen uit de avondschemering. Laat mijne stem de stem van het morgenlicht zijn. Vergun mij U mijn hart te brengen dewijl het onbezoedeld is, en mijn leven voor dat het ter neer gedrukt zij. Laat mij U mijne lente brengen, mijne jeugd en mijne kracht. Laat mij U een hart geven dat behoefte heeft aan gemeenschap, en U uit liefde wenscht te dienen. Laat mij voor U de roos plukken, die nog niet door de stormen is bedorven. Als mijne stem wordt gehoord in den morgen, dan kan ik met vreugde tot U opzien.

C. MENSINK.

Zending.

Uitzendings-samenkomst op 3 Sept. j.l.

De Zendingsgemeente te Berlijn Gubenerstr. 10, mocht voor de derde maal in dit jaar haar kerkgebouwen openstellen voor eene samenkomst, om op plechtige wijze afscheid te nemen van br. Hofmeister en Echtgenoote, benevens zuster Schmidt, welke na eenige maanden verlof in het vaderland, gereed stonden om naar Kameroen, hun arbeidsveld, weer te keeren. Door eene gezegende namiddag-samenkomst, waarin br. Donath van Hamburg, aan de hand van Luk. 9 : 62, zijne hoorders bij den diepen ernst van onze zendingstaak bepaalde, was alles gewijd en voorbereid, wat nog volgen zoude.

Wat de Heer van Zijne zendboden verwacht, was de hoofdgedachte, die br. Simoleit met nadruk aan de harten legde, daarbij wijzende op de woorden des Heilands (Matth. 5 : 41): „Zoo iemand u noodigt ééne mijl met hem te gaan, gaat met hem twee mijlen". Spr. toonde aan, dat de zendingsgemeente van de uittrekkenden wel de eerste mijl der plicht, het betrachten van hunne roeping, verwacht; dat echter de Heer hun nog een voortreffelijker weg toonde, n.l. de tweede mijl der vrijwilligheid, de koninklijke mijl der liefde, en het meer doen dan voorgeschreven is.

Gelijk de Heer door zwakke middelen zich machtig betoond heeft — zoo betoogde br. Hofmeister — zoo heeft Hij Zijnen gezanten, volgens Luk. 10 : 3 en 19, sterkte verzekerd. „Gaat heen", zoo spreekt de Heer, „ziet, Ik zend u als lammeren midden onder de wolven. Ziet, Ik heb u macht gegeven op slangen en schorpioenen te treden, en over alle macht des vijands; en geen ding zal u eenigszins beschadigen."

De lammeren — de discipelen des Heeren — zijn geenszins tot weerstand bieden toegerust, en toch zegt ons de geschiedenis van 's Heeren Gemeente en der zending: de wolven kunnen de lammeren niet overwinnen. Waarom niet? De lammeren zijn altijd onder opzicht van den Herder, en Jezus heeft den Zijnen de verzekering gegeven: „Ik ben met u al de dagen". Als zwakke lammeren hebben uwe broeders en zusters in Kameroen de wolven des duisteren heidendoms, de

schorpioenen des bijgeloofs en der zedeloosheid en de draken der tooverij weerstand kunnen bieden.

Een kano-vaart b.v. deed eens br. en zr. Hofmeister terecht komen onder een boom, op welke meer dan honderd slangen zich gekronkeld hadden. Doch de Heer redde hen uit dit en uit menig ander gevaar. Daarom behoeven zij niet bevreesd te zijn, zelfs niet al gaan ze nu heen om onder kannibalen (menscheneters) te gaan vertoeven.

Het gebied toch, dat nu het nieuwe vaderland van br. en zr. Hofmeister moet worden, heeft nog een bevolking van menscheneters, die menigmaal zich als wilde dieren vertoonen; doch ook hun moet het licht des Evangelies gebracht worden. De boden van Christus bevinden zich daar als lammeren en hebben de grootsche opdracht, den lieden te zeggen, dat Jezus ook hen liefheeft en hun een volkomen verlossing heeft teweeg gebracht. En welk een vreugde is het dezen dienst te mogen verrichten!

Verder nog bracht br. Hofmeister een en ander in herinnering uit den aanvang van zijn belangstelling in de zending, en dit bracht hem in gedachten terug tot de dagen zijner jeugd. Toen hij nog een knaap was, las zijn vader in den familiekring zendingsberichten voor. Hierdoor werd in de harten der kinderen liefde voor de zending gewekt, en de begeerte om uit te gaan en den heidenen het Woord Gods te brengen, werd levend in zijn hart. Zoo doen ook de zendingsbladen een gewichtigen dienst!

Zr. Schmidt verhaalde hoe trouw de Heer ook over haar gewaakt had. Twaalf jaar geleden werd zij voor de eerste maal uitgezonden, en sedert mocht zij vele bewijzen van de hulp en genade des Heilands ervaren. En dat zij ook nu bij de scheiding van haar kind hetzelve in de bewarende hand des Heeren weet, geeft haar troost en bemoediging.

Ook zr. Hofmeister is het tot vreugde weer te mogen uitgaan naar het haar lief geworden land. Wel wachten haar vele bezwaren der reis en ontberingen, maar zij vertrouwt Hem, Die sterk genoeg is en kracht aan onvermogenden verleent. En Hij gaat mede.

Wat de Zending voor Afrika beteekent kwam bijzonder lieflijk uit, toen het kleine vierjarige zwarte pleegdochtertje van zr. Hofmeister op de tafel gezet werd, om, zooals br. Weerts zeide, een „Solo" te zingen. Toen zij de groote menigte zag ontzonk haar den moed, en ze viel haren „Papa" om den hals. Een Afrikaansch kind lag aan de borst haars weldoeners — de Europeesche zending en zoekt bijstand bij haren, grooten opvoeder. Daarop kreeg ze weer moed, en geholpen door br. Hofmeister zong zij:

„Laszt die Herzen immer fröhlich!" enz.

De waardeering der zending in het vaderland, kreeg hare uitdrukking door eene liefdegave van de leden der gemeente in de Gubenerstrasse. Ieder der aanwezigen werd een heidestruikje uitgereikt. Gelijk dit weinig geachte plantje op 't wijde veld, een stil, bijna vergeten bestaan heeft, maar den nijveren bijtjes een bron van genot en voeding biedt, zoo gaat ook wel de Zending met haren Heiland, in verachting door deze wereld; maar ons, die gelooven, is zij een gave Gods, een bevel des Heilands en een vreugde voor zijne kinderen.

Nog werd gesproken door br. Braun, een studievriend van br. Hofmeister, die sprak namens de Mennonieten broeders in Zuid-Rusland.

Ook twee broeders, studenten van onze Hamburgerschool gaven blijk van hunne belangstelling; terwijl de oudzendeling br. Süveren in zijn slotwoord o.a. zeide: Wij nu willen de in den kuil des heidendoms afdalende medegenooten getrouw blijven, en er toe medewerken, dat 's Heeren bevel: „Gaat heen in de geheele wereld!" immer meer verwezenlijkt worde."

Berichten.

Aan U.

Zijt ge een **Fries**?

Zijt ge **Baptist** in hart en nieren?

Hebt ge belang bij een arbeid der gemeenten in Friesland?

Hebt ge verlangen naar uwe Friesche Broeders en Zusters. Ja? . . . dan zijt ge a.s. **2e Kerstdag** of buitenlands of ziek of . . . **present** bij uwe andere makkers.

Broeders en Zusters te **Stavoren** in de 2e provinciale Landdag.

De Secretaris,
S. v. d. WERF.

De broederschap te Muntendam, sedert vele jaren eene afdeeling der Stadskanaalster gemeente, heeft, in overleg met de moedergemeente, besloten, zich als eene zelfstandige gemeente te constitueeren. De officieele behandeling en vaststelling dezer zaak zal, zoo God wil, plaats hebben op Donderdag 21 December, des avonds te 7 ure.

Bij deze behandeling hoopt o a. ook de vroegere Voorganger der gemeente te Stadskanaal, thans in den Haag, tegenwoordig te zijn.

Ingezonden.

Antwoord aan den broeder in Chr. te Hoorn.

Waarde Heer!

Uit uw schrijven in dit blad van 24 Nov. j.l. blijkt, dat U op een ruim standpunt staat betreffende de toelating van ongedoopten aan de tafel des Heeren; terwijl ge zegt, dat de Unie der Baptisten in Nederland, een eng standpunt heeft. Ik gevoel mij gedrongen daarop te antwoorden, niet om de Unie te verdedigen, die kan dat waarlijk zelf wel doen, maar omdat uw woord in verband staat met het mijne van 10 Nov. En laat mij U dan zeggen, dat wij volstrekt niet verwijderd staan, van andere christenen, ofschoon dat uiterlijk zoo schijnt. Integendeel, wij hebben hen hartelijk lief; wij voelen ons één met hen in onzen dierbaren Za-

ligmaker. En daarom denken wij aan hen in onze gebeden, toonen wij dat in onzen handdruk, openbaren wij het in onze samensprekingen. God is barmhartig; dit wil zeggen ruim van hart. Hij gedenkt voortdurend, al zijn volk. En wij willen Jezus woorden bevestigen „weest dan barmhartig, gelijk uw hemelsche Vader barmhartig is". Maar met allen ernst gesproken, wij willen niet barmhartiger zijn dan God; niet ruimer dan Hij. Uw ingezonden stukje, deed mij jaren terugdenken, aan een zeker predikant, die geloofde, dat alle menschen behouden werden. Ik zeide, dat ik gaarne wilde dat niemand verloren ging. „Juist", antwoordde hij, „omdat iedereen dat gaarne wenscht, daarom geloof ik, dat het zoo zijn zal". Wat was bij dezen man de grond van zijn geloof? Niet anders, dan zijn eigen begeerte, en geenszins het Woord van God, dat hem het tegendeel leerde. Gevoelt ge wel, deze man wilde barmhartiger wezen dan de Heer.

En laat mij U nu zeggen, dat gij dat ook begeert, in uwe gedachten betreffende de „open tafel". Even als het toch aanlokkelijk is, dat alle menschen zalig worden, zoo is het ook begeerlijk met ongedoopte geloovigen de éénheid aan de tafel des Heeren uit te drukken. Doch zoo min als voor het eerste grond in de Schrift is, zoo min is er dat ook voor het laatste. En nu is, wel is waar, de eerste afwijking grooter dan de laatste, maar elke afwijking van het woord Gods, hetzij die klein of groot is, is een dwaling. Gij zegt, dat de Unie der Baptisten een eng standpunt heeft. Dat is waar betreffende de niet toelating van ongedoopten aan 't avondmaal; maar het is een gezegende engte, door God hun zelve bevolen. Ofschoon ruim van hart, ieder geloovige beminnende, willen ze toch binnen de grenzen blijven door den Heer in dezen gesteld. Onze Koning Jezus, gaf aan zijne Apostelen de marschorders: „onderwijst al de volkeren, dezelve doopende in den naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes"; aan die marschorders hebben zij zich stipt gehouden, wat vooral uitblonk te Cesarea, waar Petrus beval, dat degenen op wie de H. Geest was gevallen, gedoopt zouden worden. Aan dezelfde orders hebben ook wij ons te onderwerpen. Wilt gij voortgaan de Unie der Baptisten in Nederland, om genoemde zaak eng te noemen, het zij zoo. Ook ik wilde vroeger ruimer zijn in deze, dan de Heer toelaat. Nu ik evenwel de grenzen zie, die de Heere gesteld heeft, wil ik mij binnen deze grenzen houden; niet ruimer zijnde dan onze God, maar mij onderwerpende aan zijn Woord. Terwijl ik ook van U verwacht, dat het ook uw éénig richtsnoer zal zijn, dat ons bewaart voor afdwaling.

Na minzame groete en heilbede.

Hoogachtend Uw dw. dn.

J. MULDER.

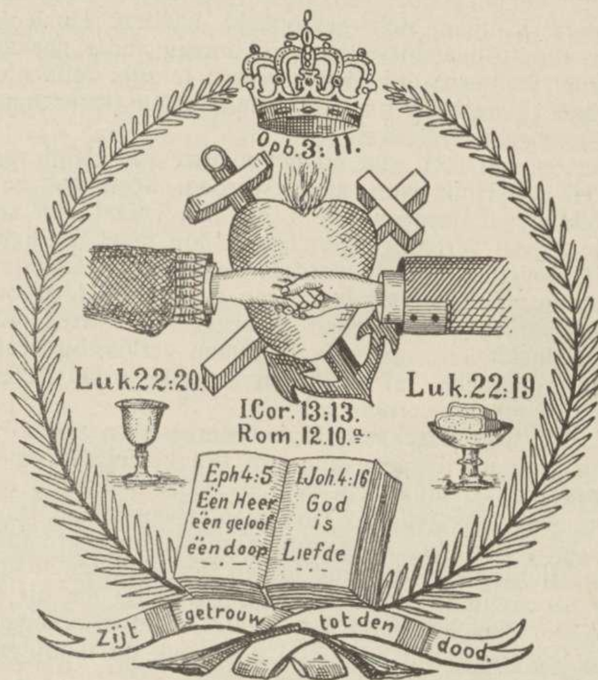
Nieuw-Weerdinge, (Drenthe) 2 Dec. 1911.

Abonnementsgelden.

Ontvangen van H. L. te Rotterdam f 6,37, van H. B. te Sneek f 7.— ; van N. Z. te Amsterdam f 23,84.

N. VAN BEEK.

Uit de Gemeenten.

AMSTERDAM. De Heer schonk ons Zondag l.l. andermaal een blijden dag. De Gemeenten te Amsterdam en te Haarlem zouden thans haren wensch vervuld zien; ze zouden weder een voorganger hebben. Het noodzakelijke daarvan werd reeds lang gevoeld, doch de verwezenlijking liet lang op zich wachten. Doch eindelijk kwam deze, toen de Heer onzen broeder Planting het in het hart gaf het op hem uitgebrachte beroep aan te nemen. Thans was het oogenblik aangebroken, dat de nieuwe voorganger zijn ambt zou aanvaarden, na daarin door zijn leermeester, br. van Beek, te zijn ingeleid. De verwachting der broeders en zusters was voor dezen dag hoog gespannen en ze werden daarin niet teleurgesteld. Behalve een groot gedeelte der Gemeente Haarlem waren ook nog leden opgekomen van andere Gemeenten, om in onze vreugde te deelen. Ook vreemdelingen waren gekomen en zoo was ons lokaal al zeer spoedig geheel gevuld.

Het was dan ook volstrekt geen wonder, dat br. van Beek zijne rede begon met de herinnering, dat onze God is een God van verrassingen en Hem roemde voor Zijn liefde en trouw, die Hij ons bewees.

Zijne daden, de daden van Gods Majesteit, verschaffen steeds heerlijke en reine vreugde.

Waar de Heere de bedienaren geeft in de Gemeente, daar mochten wij het er ook voor houden, dat br. Planting ons door Hem werd geschonken. Spreker had zich tot tekst gekozen Efeze 4 : 11, 12: „En dezelve heeft gegeven sommigen tot Apostelen, en sommigen tot Profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leeraars, tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwing des lichaams van *Christus*."

Een breed veld dus om te behandelen; doch met het oog op den tijd konden slechts enkele punten worden aangestipt.

Spreker zou dan iets mededeelen omtrent de „bedienaars", de „bediening" en de „strekking der bediening".

De apostel vestigt de aandacht op den Heer der Heerlijkheid, die het Hoofd is der Gemeente, wien alle macht toekomt en die Zijne leden alles schenkt, wat goed is voor hen. In onzen tekst is geen sprake van bizondere gaven, doch van een gift van personen aan de Gemeente.

De gave der bedienaren is een onwaardeerbaar voorrecht, wijl

deze 's Heeren werk in de Gemeente voortzetten. God wil niet, dat er gebrek zij in de zegening, opdat de Gemeente, door Hem geheiligd, Zijn beeld zal vertoonen in de wereld. Hij is de Machthebbende, de Alwijze, met wijs beleid weet Hij Zijne personen te kiezen en de Gemeente behoeft waarlijk niet bevreesd te zijn, dat het haar ontbreken zal aan kracht, als zij door een heilig leven Hem wil verheerlijken. Wel zullen beproeving en moeilijkheden komen, doch die houden ons slechts op de plaats, die wij moeten innemen; bezwaren worden in dit licht heerlijkheden. De Heer moet de personen geven, Hij alleen heeft daartoe het recht. Het zijn geen menschenhanden, die hen aanbieden. Wij mogen dus geen predikers maken. Zoo wij dit doen, wordt het heilig ambt verlaagd tot een onheilig vakbegrip, waardoor zelfs vijanden van den Heer optreden als predikers en zoo de heilige dingen maken tot eene bespotting, terwijl de waarlijk aangewezen dienaren in verachting komen.

Zoo in het Oude als Nieuwe Testament is sprake van door God gegeven priesters en profeten. Hoog waardeere men dus de broeders in hunne ambten. Zie slechts 1 Thess. 5 vers 12 en 1 Tim. 5 vers 17. Als wij hunne wenken opvolgen, zijn wij in den Geest van God.

Nadruk moet gelegd worden op de *gave* van de bedienaren. Dankbaar gebruike men, wat de Heer ons doet ontvangen. Zooveel is er bij ons, dat Hem zijn hand zou kunnen doen terugtrekken, dat Hem het licht van den Kandelaar zou doen nemen. Als God ons dus broeders geeft, die Hij opwekt en uitstoot tot heil der Gemeente, als Hij ons in weerwil van onze schuld Zijne gave blijft schenken, dan vervulle ons dankbaarheid en ootmoed.

Gemeente Amsterdam en Haarlem, als gij onzen broeder waardeert als een gave Gods en als deze zich beschouwt als een gegevene van den Heer, dan zult ge in elkander gelukkig zijn, uwe harten zullen gesterkt worden en gij zult elkaar ontmoeten in lof en dank.

De wetenschap, door den Heer in onze plaats te zijn gesteld, houdt ons klein en doet ons vreezen voor onze taak ongeschikt te zijn, waardoor wij telkens weer Zijne kracht zoeken.

Mozes was ongeschikt, toen hij meende geschikt te zijn om het volk Israëls te helpen en juist daartoe bekwaam, toen hij zich zwak gevoelde.

De Heer moet ons werkelijk uitstooten in zijn arbeid; welk een strijd voor ons om zich daarin te geven. Zoo ging het, zegt spreker, ook mij, toen ik nog jong was en begeerte had, in het Evangelie. Toen het er toe kwam, achtte ik mij onbekwaam en riep ik tot den Heer: Laat mij los Heer, er komt niets van mij terecht. Ook br. Planting, verlegen als hij was, toen hij bij mij kwam met zijne begeerte om voorloopige opleiding, onbekwaam als hij zich gevoelde, toen zijne studiën voltooid waren, moest door den Heer worden „uitgestooten".

De Heer koos slechts eenvoudige menschen tot zijne discipelen; wij zouden onze keuze allicht op meer voorname en geleerde personen hebben gevestigd.

En nu de bediening.

De benamingen in den tekst wijzen den arbeid aan. De gemeente is gebouwd op het fundament door de Apostelen en Profeten gelegd.

Wij gelooven niet, dat er thans nog Apostelen zijn in den zin, als hier bedoeld wordt.

Wij hebben er ook geene behoefte aan. Zij hebben ons alles gegeven, wat noodig is tot onze voorlichting en onderwijzing. Hunne woorden dringen ons in het hart, in elke moeilijkheid, in elk bezwaar kunnen wij hen om raad vragen.

Bij Profeten denkt men meer aan hen, die voorzeggingen doen van komende dingen.

In het Oude Testament zien wij deze, doch ook in het Nieuwe, zooals Paulus, Petrus, doch voornamelijk Johannes. Thans kunnen wij ze meer opvatten in den zin van woordvoerders, die de Gemeente onderwijzen. Hoe zorgde de Heer toch voor alles. Hoe verlegen zouden wij staan, als wij niet bij de Apostelen en Profeten konden gaan, in dezen tijd van allerlei geestesstroomingen. Welk een vasten grond geven deze ons toch voor ons geestelijk denken.

En Evangelisten, deze zullen er zijn zoolang de Gemeente er is. Zendelingen zijn het, zoowel in omgeving als in het buitenland. Zij zijn daar om te getuigen, dat Christus wil, dat de menschen behouden worden. De Gemeente moet evangeliseeren, anders sterft ze uit, en hierin getrouw te zijn, geeft heerlijke verrassingen in het werk.

Hun arbeid brengt de noodzakelijkheid dat er Herders en Leeraars zijn. Die tot de Gemeente gebracht zijn door hunnen arbeid, behoeven zorg en leiding en onderwijs. God zorgt, dat er broeders zijn, die daaraan kunnen voldoen, daartoe zelf geleid door den Geest.

De Herder is de opziener en zorgt, dat de schapen een grazige weide hebben en zich kunnen drenken aan de bron des levens. De Leeraar zoekt de ijdele philosophie te onderscheiden van de waarachtige wijsbegeerte. Hij oefent zich voortdurend in de verklaring der schrift, doch let ook op de dingen, die om hem heen gebeuren, en is op de hoogte van zijn tijd. Een zware taak heeft hij te verrichten. Noodig is het zeker, dat de Gemeente hem drage op de vleugelen des Gebeds.

De strekking der bediening tenslotte is de volmaking der heiligen, de opbouwing van het lichaam van Christus.

Verschillende personen hebben verschillende behoeften, een andere is de behandeling voor in voorspoed verkeerenden, een andere voor hen, die in lijden en druk zijn. De arbeid eens voorgangers dient om dit alles te leiden tot heiliging der Gemeente en om haar te brengen in volle gemeenschap met den Heer. Kent zulk een herder de geestelijke opvoedkunde, dan is er energie, toewijding in den dienst. Ieder lid der Gemeente heeft een dienst te vervullen en zal deze goed worden verricht, dan moet vooruitgang te zien zijn in het Geestelijk leven en in kennis. Zoo wordt aan de roeping beantwoord.

De Gemeente wordt hier vergeleken met een gebouw. De Herder is de architect en zorgt, dat gebouwd wordt naar het hemelsch bestek, door de Apostelen en Profeten gegeven. Daarvoor wake hij dus, hoe zwaar die taak ook is. Zijn loon is dan, dat de Gemeente krachtig opwast in de Gemeenschap des Heeren en steeds geniet van de levensstroomen, die nimmer ophouden te vlieten.

De Christen, onze tekst legt er nadruk op, mag nooit op eenig hoogtepunt blijven staan, neen, steeds vooruit zij zijn doel, steeds nader tot God. De richting wijze de leider nauwkeurig aan en de jongere richte zich naar den oudere, die reeds langer op den weg des levens is.

Zoo volmake de Gemeente zich in 's Heeren kracht en haar licht zal helder schijnen en uitblinken in de duisternis dezer wereld.

En nu de eigenlijke inleiding des Voorgangers.

De Heer heeft de beloften van br. Planting en der Gemeente en van haar Bestuur gehoord. De Heer heeft kennis genomen van het verbond, dat wij met elkander sloten in deze heilige ure. Hij stelle ons in staat om deze beloften na te komen en dit verbond te houden. Zeer zeker zal dan iets worden toegebracht tot datgene, waarvan in onzen tekst sprake is, n.l. tot de volmaking der heiligen en tot de opbouwing van het lichaam van Christus.

G.

STADSKANAAL. 1.1. Zondag hadden we het voorrecht een zuster, die reeds tientallen van jaren met ons in en uitging, door den Doop op belijdenis des geloofs tot de Gemeente te zien toetreden. Aan den disch des Heeren werd haar een „hartelijk welkom" toegeroepen. De geachte Voorganger der Gem. sprak bij deze gelegenheid naar aanleiding van Ps. 106 : 9*a*: „En Hij schold de Schelfzee."

Met genoegen mogen we constateeren, dat de bidstonden, welke op verschillende punten van ons uitgestrekt arbeidsveld gehouden worden, steeds goed bezocht zijn. Ook de Jongemannenvereen. „Excelsior" en de Jonged. „Rhodé" mogen op een gestadigen vooruitgang wijzen. Eerstgenoemde vereeniging ontving de vorige week bezoek van den agent van het Ned. Jong. Verbond, den Heer C. Tabak te Amsterdam, die vele goede lessen en nuttige wenden gaf, waardoor de leden weder aangespoord zijn om met nieuwen moed voorwaarts te gaan. 's Zondagsavonds worden er in 't lokaal der gemeente gezellige bijeenkomsten gehouden, aanvankelijk met goede resultaten. Zegene God al onze arbeid tot zegen voor velen en bovenal tot verheerlijking van Zijn heerlijken Naam!

2e. Kerstdag hoopt de Gem. met de zustergemeenten uit den omtrek naar aloude traditie weder een liefdemaaltijd te houden. De

br. en zr. in de verstrooiïng worden hartelijk tot bijwoning dezer feestelijke vertoeving uitgenoodigd! Gaarne zal de secr. vooraf van hun komst bericht ontvangen.

We bevelen al de Gemeenten in de genadige hoede van den oppersten Herder aan.

HAULERWIJK. Wees blijde met de blijden, leert ons Gods woord, en dit was ook de stemming onzer gemeenteleden, die zich in getale vereenigden ten huize van onzen ouderling en broeder B. Houkes, met de zijnen op den avond van 6 Dec. j.l., want hun was het groote voorrecht van den Heer geschonken, dat zij mochten gedenken hunne veertig jarige echtvereeniging. Dat hunne zegeningen vele waren in 't verleden, daarvan werden vele getuigenissen afgelegd.

Onze eerwaarde voorganger, dien avond de feestleider, had tot voorlezing uit Gods woord gekozen Ps. 37 en zette dit uiteen, verwijzende naar vers 37: let op den vrome enz., terwijl hij den jubelarissen namens de gemeente een passend cadeau overreikte, dat zeer dankbaar, met diep bewogen gemoed werd aangenomen.

Onze broeder zeide, dat het zijn verstand te boven ging, dat zij zoo veel liefde en genegenheid van de zijde der gemeente mochten ervaren, zoodat zij van harte de liefde Gods en die der gemeente *moesten prijzen.*

Dat er vele toespraken en wenschen werden uitgesproken, en een menigte lofliederen gezongen werden, begeleid door orgel en vioolmuziek, laat zich denken, zoo werd de Heer groot gemaakt als de gever van dien vreugdedag, ook de dienende Martha's waren op haren post om uit te deelen van den grooten voorraad, die tot sterking des lichaams aanwezig was.

Op Zondag 10 dezer werden we weer op andere wijze verblijd. Nu mocht de gemeente haar doopvont openen, om aan drie personen, die den wensch daartoe hadden uitgesproken, en door hun oprecht belijden en door den doop begeerden tot de gemeente te worden toegelaten.

Dat dit een oorzaak van vreugde voor de gemeente was, is te begrijpen, want ons doopvont was reeds lang gesloten geweest en zoo menig gebed was opgezonden ten Hemel, totdat eindelijk een lichtstraal doorbrak en zich de drie genoemde personen overgaven, om in gemeenschap met 's Heeren dood te worden begraven, om ook met Hem op te staan.

Deze personen, onder wie een zoon van onzen voorganger, een zoon, en laatste kind van geloovige ouders, leden der gemeente en eene vrouw, die reeds lang met ons opging, doch te voren behoorde tot de Ned. Herv. Kerk, zij kon zich niet langer terug houden van zich geheel aan den Heer over te geven, en eveneens zich met Hem te laten begraven. Doch voor dat met hen tot de heilige bediening overgegaan werd, behandelde onze voorganger den tekst 2 Cor. 5 vers 15 voor een tamelijk wel gevulde kerk.

Na den doop vereenigden wij ons aan den disch des Nieuwen Verbonds, *om God nog te loven en te prijzen voor zijne genade,* en de uitbreiding onzer gemeente.

Wij blijven biddende om meerdere zegeningen.

R. VAN DER MEI, Secr.

Ons Depot.

Voorhanden:

1. **Nieuwe Hollandsche Tractaten met fraaie plaatjes.** Prijs per 100 f 3.00, per 500 f 1.25, per 1000 f 2.00.

2. **Pieter laat los** (nieuw). Prijs per 100 f 0.35.

3. **Een viermaal gegrepene** (nieuw geill.). Prijs per 100 f 0.35.

4. **Ziet voor u wat gij doen zult en Feest in Babel** (Kermistractaten). Prijs per 100 f 0.25, 500 en meer f 0.20 per 100.

5. **Sabbats- of Zondagsviering, een Bijbelsch onderzoek,** door B. PLANTING. Prijs 10 cent.

6. **Spurgeon over den H. Doop. Nieuw Tractaat.** Prijs per 100 f 3.00, per 1000 f 2.50

7. **De wonderlijke gebeurtenis.** (3e druk) prijs 5 cent. Een leerzaam gesprek tusschen vader en zoon over den doop).

8. **Niet om te twisten, maar uit gewetensdwang.** DE KINDERDOOP, beschouwd in het licht van de H. Schrift en de Kerkgeschiedenis, door wijlen J. SCHOEMAKER. Prijs f 0.20.
(Een uitnemend boekje voor ieder, die de bijbelleer aangaande den Doop op alle punten wenscht te onderzoeken.)

9. **De oorsprong van den Kinderdoop.** Prijs 5 cent, 25 ex. en meer 3 cent.
(Dit is een uittreksel uit bovengenoemd boekje van SCHOEMAKER).

10. **De doop volgens de H. Schrift,** (tractaat) per 100 ex. 80 cent.

11. **De Generaliteit van het beginsel der Gedoopte Christenen, door N. van BEEK,** prijs per stuk 3 cent, per 25 ex. 60 cent.

12. **Doe iets voor Jezus!** Prijs $7^1/_2$ cent, 25 ex. à 5 ct.
(Dit boekje moet elk Christen lezen; 't bepaalt hem bij zijn roeping).

13. **Het Mormonisme ontmaskerd,** eene lezing door C. Mensink. Prijs 1 ex. 5 ct., 25 ex. en meer 3 ct.

14. **Bewijs van Lidmaatschap,** 100 stuks f 1.50.
(Af te geven aan reizende of verhuizende gemeenteleden.)

15. **Statuten der Unie,** prijs 5 cent.

16. **Besluiten en moties der Algem. Verg.,** behooren bij ieder lid der Unie bekend te zijn. Prijs per ex. 3 ct., 25 ex. 60 cent.

17. **Waarom zou ik mij laten doopen?** Nieuw Tractaat van 8 pagina's, door F. B. MEIJER, Londen. Prijs per 100 ex. f 1.00.

Porto's voor verzending worden in rekening gebracht.

't Is bij bestelling voldoende op de strook van den postwissel de hier aangegeven nummers te schrijven.

Onze Gemeenten krijgen op alles 30 procent korting.

Bestellingen moeten geschieden bij:

K. KUIPERS, Haulerwijk.

DE DOODE ZEE.

De schatten der Doode Zee en harer omgeving aan zout, aardpek, koper, marmer, porphyr en waarschijnlijk ook aan steenkolen en petroleum zijn onmetelijk groot.

Thans is er een syndicaat gevormd van meest Amerikaansche kapitalisten, met het doel de Doode Zee te exploiteeren, waartoe het van de Turksche regeering uitgebreide concessies heeft gekregen. Reeds wordt onderzocht, in hoeverre deze zoutrijkste wateren der geheele wereld (187 pond per ton water) voor geneeskundige doeleinden gebruikt kunnen worden.

Het genootschap te Berlijn voor het onderzoek van Palestina zal weldra, in het najaar, een expeditie uitzenden ter bestudeering van de Doode Zee.

Correspondentie.

C. G. te H. Uwe dichterlijke ontboezeming kunnen we niet opnemen.

Br. J. v. d. S. van uwe copie maken we gebruik zoodra we tijd kunnen vinden om ze te verbeteren.

Den lezer te Apeldoorn, die ons een stukje zond, verzoeken we zijn of haar naam op te geven. We nemen niets op van ons onbekenden.

Br. A. H. te G. R. M. N.-Am. Dank voor uwe mededeeling. Er is veel droevigs. Wij kunnen echter van hier uit het gebeurde niet beoordeelen. Wij behooren van onzen Heiland zachtmoedigheid te leeren. De Heilige Geest, is ook de Geest der onderscheiding. Uw schriftelijk werk willen we wel eens inzien en gebruiken als het de waarde daartoe heeft.

Red.

Heden ontsliep zacht en kalm in haar Heer en Heiland mijn innig geliefde Vriendin

GEERTJE DOUWES,

Weduwe van G. Helder,

in den ouderdom van 64 jaren.

G. ROOSIEN.

Groningen, 11 Dec. 1911.

Voor de vele blijken van belangstelling ondervonden bij ons **40-jarig jubilé** betuigen wij onzen hartelijken dank.

B. E. HOUKES,
G. S. HOUKES—POSTHUMUS.

Haulerwijk, Dec. 1911.

*** Heden werden wij door 's Heeren zegen verblijd met de voorspoedige geboorte van een welgeschapen

Dochter.

K. KOSMEIJER,
D. KOSMEIJER—DE HAAN.

Musselkanaal, 6 December 1911.

Het adres van **B. Planting** is nu

Amsterdam, Tolstraat 117.

Zaterdag den 23 December a.s. hopen D. V. onze geliefde ouders

JAN HUBERTS
en
ARENTJE v. d. LAAN

hunne

25-jarige Echtvereeniging

te herdenken.

Hunne dankbare kinderen.

Agricolastraat No. 31.
Groningen, Dec. 1911.

Heden werden onze ouderharten diep bedroefd, door het smartelijk verlies van ons innig geliefd dochtertje

HENDERIKA,

in den jeugdigen leeftijd van bijna 12 jaar. Hoe zwaar ons dit verlies ook treft, wij hopen te berusten in den wil van Hem, wiens doen enkel wijsheid en liefde is.

A. v. WIJK,
M. v. WIJK—BAKKELOO.

Groningen, 7 Dec. 1911.

Heden ontsliep zacht en kalm in haar Heer en Heiland, onze geliefde Echtgenoote, Moeder, Behuwd- en Grootmoeder,

Hinderkien Meijer
geb Pieters

in den ouderdom van ruim 63 jaar.

R. MEIJER
J. MEIJER } *Roden.*
E. MEIJER—SOK }
A. MEIJER.
G. MEIJER—KNOOP.
H. G. PIJNAKKER—MEIJER.
F. PIJNAKKER.
R. J. E. MEIJER Jr.

Groningen, 3 Dec. 1911.
Hoornsche-Dijk 72.

No. 1286. VRIJDAG 22 December 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post ƒ 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

Kerstlied.

O donkre nacht, die duizend dagen
In schoonheid overtreft,
Wie zou niet van uw glans gewagen,
Die 't Godd'lijk feit verheft.
Hier gaat voor ons de hemel open
Hier daalt de Schechina,
En 't Englenwoord doet zondaars hopen
Op stroomen van genâ.

Maar welk een heil is ons beschoren,
Nu uit een reine maagd,
Immanuel ons is geboren, —
Wijl het zoo God behaagt.
Des Vaders Woord in 't vleesch verschenen,
De Zoon uit 's Vaders troon,
Komt God en menschen weer vereenen,
Opdat Hij bij ons woon!

Ons is het Godd'lijk Kind geboren,
God gaf ons Zijnen Zoon;
Hem is het rijksgebied beschoren,
Hij erft nu Davids troon.
Zijn naam is: Wonder, Raad en Sterke
God, die de wereld torscht.
Der eeuwen Vader, die 't Al werkte,
De ware Vrede-Vorst.

NAAR SCHUTTE. N. v. B.

KERSTFEEST.

Want gij weet de genade van onzen Heer Jezus Christus, dat Hij om uwentwil is arm geworden, daar Hij rijk was, opdat gij door Zijne armoede zoudt rijk worden.

2 Cor. 8 : 9.

Wij leven al in de Kerststemming, niet waar lezers? De Adventsweken hebben niet opgehouden ons heen te wijzen naar Hem, die komen zou, en die gekomen is, dat rijke Godsgeschenk, dat hemel en aarde weder vereenigt. Kerstfeest blijft toch altijd een heerlijk feest, een feest waarvan een bekoring uitgaat, die niet nalaat zich te doen gelden bij menschen van zeer verschillende inzichten. Het is een feest van weldoen aan kinderen en armen, en terecht, want het is een hoogtijd, die ons, als met engelentaal, de boodschap brengt van Gods groote gave aan een arme verloren wereld. Van dat grootsche goddelijke liefdegeschenk is der menschen weldadigheid een zwakke weerkaatsing.

Kerstfeest is een feest van licht en van vroolijk gezang. Het licht spreekt van vreugde, en van hoop en van volkomen nederlaag der duisternis. En dus is er plaats voor vroolijk gezang, gezang van verlossing, en van rijkdom, die niet verteerd wordt.

Daar valt een straal van het vroolijke kerstlicht in de kamer des kranken, wiens oog gevestigd wordt op Hem, die onze krankheden op zich genomen heeft. Er schijnt iets van den kerstglans in de cel der gevangenen, arme gebondenen met zware ketenen van allerlei zonden als zij zijn. En hun duisternis wordt iets verhelderd door de boodschap van den Immanuël — een onbedriegelijk onderpand dat God is met ons, ook met den diepst gezonkenen, om door den Christus de gevangenen vrij te maken. Kinderen jubelen over het kindeke van Bethlehem, waarvan zij het goddelijke zich zóó dichtbij gekomen gevoelen. En de geleerde, wiens hoofd vermoeid is van het peinzen over veel diepzinnige vraagstukken en raadselen, die deze wereld biedt, staakt voor een wijle zijn onderzoekingen om het oog te laten rusten op dat kind, dat zooveel ontraadselt, en dat toch tegelijk een groot raadsel is, in zijn bestaan en als openbaring eener liefde, die onze eindige gedachten verre overklimt. Zoo is 't een bonte menigte

die zich thans om Bethlehems kribbe verdringt, schouder aan schouder staande in gedeelde belangstelling en gemeenschap van belangen bij Hem, die daar nederligt en die zoo ontzaglijk veel tė zeggen heeft, tot het hart dat smacht naar vrede en dat vurig verlangt iets te zien van de heerlijkheid Gods.

Welnu, wat is hier te aanschouwen? Ons tekstwoord komt ons te hulp bij de beantwoording dezer vraag en spreekt ons vooreerst van eene wonderbare zelfverloochening. Het is een eenvoudig tafereel dat ons door de ·kerstgeschiedenis wordt voor oogen gesteld. Daar ligt het oude stadje Bethlehem, in de duisternis van den nacht gehuld, terwijl het ditmaal, ten gevolge van het keizerlijk beschrijvingsbevel, meerderen dan gewoonlijk binnen zijn muren herbergt. Een beestenstal worden wij binnengeleid, waar na de heftigste smarten, ook de heerlijkste vreugde, moedervreugde, wordt gesmaakt.

Naast een beestenkribbe, waarin een zuigeling ligt, zit een jeugdige moeder. Is dat nu zooveel bijzonders? Is dat nu een gebeurtenis welke eeuw in, eeuw uit een jaarlijksch wederkeerend feest waard is? Hoevelen zijn er en worden er geboren? Toch is hier van iets bijzonders sprake. En zoo gij mij verstaan wilt, volgt mij dan naar buiten, waar in de duisternis van den nacht plotseling een helder licht heeft omschenen enkele herders, die de wacht hielden bij hunne kudden. Daar, is in die lichtglans, een boodschapper des hemels tot hen afgedaald met de tijding van groote blijdschap, omdat Christus, de Heer, in de stad Davids geboren was. Wonderlijk raadselachtig niet waar? dat kind, beschouwd bij den klank van engelenboodschap en lied!

En nu komt de apostel Paulus ons het geboorteraadsel oplossen als hij zegt: „Dat Hij om uwentwil is arm geworden, daar Hij rijk was."

Dat kind, een arm gewordene, dus geen gewoon menschenkind. Reeds des engels booodschap noemde Hem: Christus de Heer. En als gij die jonge vrouw vraagt naar haar kind, dan zal zij u vertellen hoe bij de aankondiging zijner geboorte, een engel Gods aldus sprak: „daarom dat heilige, dat uit u geboren zal worden, zal Gods Zoon genaamd worden". Gods Zoon mensch geworden. Dat beteekent dus dat gij daar in het omhulsel van een klein zwak schepsel, ziet Hem, die het evenbeeld Gods is, en die eeuwige heerlijkheid had bij den Vader, eer de wereld was.

Hij is de Heer aller dingen, het eeuwige Woord, door Wien alles is geschapen, des Vaders troongenoot, in wien de Vader zichzelf hervindt. Deze is het die, na menschelijke geboorte, als een klein zwak kind daar neerligt. Welk een zelfverloochening, niet waar? De stralenkrans eener eeuwige heerlijkheid heeft Hij opgeborgen om te verschijnen in de gedaante van een zwak sterveling, met al de beperktheid daaraan verbonden. De Zoon Gods, de hemelsche reinheid, neemt menschelijk vleesch aan en ligt daar neer in gelijkheid des zondigen vleesches, als een ingeplante in den stamboom eener ontluisterde menschheid. Groote armoede voorwaar, voor Eenen, Die alle schatten Gods toekwamen! Die geboorte was de eerste stap op den weg der vrijwillige vernedering, de ingang tot een leven, waarvan later kon worden gezegd: „De vossen hebben holen en de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon des menschen heeft niet waar Hij het hoofd neerlegge". Die menschwording, daad van zelfverloochening als zij is, is de eerste stap op den weg, die Hem straks brengen zal aan het kruis, om daar te sterven den vloekdood eens misdadigers, van allen verlaten. Voorwaar! Wie is er arm geweest als Jezus, en wie was er eigenlijk zoo rijk?

Maar wij hooren ons ook spreken van een heerlijk doelwit. Het is hier niet een, buiten eigen wil, verliezen van wat rechtmatig toekomt, maar een zelfbewuste daad, een aflegging der heerlijkheid. De apostel zegt: „om uwentwil arm geworden, opdat gij door Zijne armoede zoudt rijk worden". Dat is een wonderbare ruiling, niet waar? Hier is geen zelfbedoelen in het spel, maar enkel het oog gevestigd op anderen.

Eerst maakt Jezus zich den armen gelijk, opdat zij aldus in zijn rijkdom kunnen deelen. Het is er mee als met een drenkeling, die op 't punt is te verdrinken. Een ander, die zijn gevaar ziet, springt er bij te water, maakt zich dus vrijwillig drenkeling en kan zóó hem redden van den dood. De zondaar is gestort in den put des verderfs, waaruit hij zelf niet kan uitkomen. En nu komt de Christus niet om zich over den rand des puts heen te buigen en hem vandaar, uit de hoogte, wat vriendelijke deelnemende woorden toe te spreken. Neen, hij springt er zelf bij in, om hem te redden van den ondergang. Christus komt in gelijkheid des zondigen vleesches. Hij gaat in onze ellende, onze schuld en deelt in ruil daarvoor ons mede: zijn leven en het welbehagen des Vaders, dat op Hem rust. Zijn beeld drukt Hij ons in, en door Hem ontvangen wij de macht om kinderen Gods te zijn.

Zie, wij menschen zijn van nature arm. Misschien dat zulks niet zoo gereedelijk wordt toegestemd, daar waar men blind is voor de werkelijkheid. Arm — en beteekenen dan de schitterende gaven van verstand en aanleg niets? Is dan het bezit van aardsche goederen ook al armoede en moet dan een lachende toekomst maar als waardeloos worden beschouwd? Dat alles moge het onze zijn, toch blijft het een droeve waarheid dat de mensch, die God kwijt is, en dus waarachtig geluk en vrede en waarlijk zieleleven mist, die zijn aanspraak op het kindschap en den hemel der heerlijkheid derft, en het leven vol strijd moet eindigen met den dood, arm, doodarm is. In die armoede is Jezus ingegaan. Hij heeft gesmaakt wat het beteekent van God verlaten te zijn. Onze schuld heeft hij gemaakt tot de zijne. Den dood eens gevloekten is Hij gestorven. Hij brengt ons aan wat niets of niemand in staat is ons te geven. Ja Christus maakt ons rijk. Want zoovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden. Die in Hem gelooft, die heeft het eeuwige leven. En als wij uit ruime borst kunnen jubelen: „mij is erbarmen wedervaren", het is omdat God ons begenadigd in den Geliefde. Vrede kan ons deel zijn, een vrede, die alle verstand te boven gaat, maar niet anders

dan door het bloed des kruises. En het jammerlijk geknechte en aan dood en verderf onderworpen menschenkind, doet hij juichen van volkomen overwinning en herstelling, en troost Hij door de zekerheid der opstanding. Van Jezus is het dat kracht uitgaat tot levensvernieuwing en verbreking van zondeboeien.

Zie dat is de rijkdom, die Christus ons aanbrengt! Welnu — is 't niet waar dat van dengene, die dan misschien mist wat de wereld rijkdom noemt, toch naar waarheid kan worden gezegd, dat hij alles bezit?

Maar dan wijst de apostel ons ook nog op de aanbiddelijke drijfveer, die van Christus' komst in deze wereld, met de daaraan verbonden zelfontlediging bestaat. De Apostel zegt: „Want gij weet de genade" enz. Misschien is u dit versje niet onbekend:

'k Verdiende niet dan vloek te hooren;
Toch wil mij God genadig zijn;
Met God verzoend en nieuw geboren
Maakt Hij door 't bloed Zijn Zoons, mij rein.
Vanwaar mij dit? Hoe is 't geschied?
Erbarming is 't en anders niet.

Daar hebt gij het: erbarming is 't en anders niet! Geen verdienste van 's menschen zijde; niet omdat wij zoo beminlijk zijn in ons zelf. Geen enkele oorzaak buiten den Zone Gods, die Hem tot deze zelfontlediging pressen kon. Alleen genade; d.i. verbeurde liefdegunst, waarop men niet de minste aanspraak kan doen gelden is reden, waarom de Heer der Heerlijkheid arm is geworden.

Ziet, daarom is het Kerstfeest een feest der verootmoediging voor den hooggevoelende, met zichzelf ingenomen mensch. Dat het genade is, houdt velen verwijderd van het kindeke van Bethlehem. Maar wèl beschouwd, komt juist die genade alle aanbidding en nimmer eindigende dankzegging toe.

Het Kerstfeest is een dankfeest der verlossing, waarop alle eer toekomt aan God door Jezus Christus. Wie roemt, roeme in den Heer, en duidelijk worde het erkend dat alle menschelijke weldadigheid en barmhartigheid in het niet zinkt bij de genade Gods, ons in het Christuskind geopenbaard.

„Want gij weet de genade enz." M. L. weet gij, d.i. hebt gij reeds oog voor de grootheid, voor de schoonheid, voor de onmisbaarheid dier genade? Hebt gij er uw knie reeds voor gebogen? Kent gij de kracht dier genade bij eigen zegenrijke ervaring? En weet gij u deelgenoot aan dien rijkdom, die nimmer vergaat? Hebt gij het al eens in vollen ernst u ingedacht van hoe geduchte beteekenis dat is, dat Hij om uwentwil arm is geworden; en hebt gij het diepbeschamende gevoeld van een liefde, die begint met het afkeerige lief te hebben? Laat de liefde van het Christuskind de ijskorst van menig afkeerig hart mogen doen smelten! En in plaats van de genade te verwerpen, worde geleerd die ootmoedig te aanvaarden. Immers, wat zij biedt is wezenlijk alle en aller aanneming waardig. Zoo zal het koor steeds grooter worden, dat op elk Kerstfeest dat aanbreekt, zich bijzonder voelt opgewekt om het met een dankbaar hart uit te jubelen:

„Doch Gode zij dank voor Zijne onuitsprekelijke gave!"

Groningen. W. C. MENSE.

Jesaja's adventsbede voor zijn volk.

Och, dat Gij de hemelen scheurdet, dat Gij nederkwaamt.
Jes. 64: 1*a*.

Wederom bevindt de Gemeente van Jezus Christus zich in den adventstijd, in die dagen van zalige verwachting waarop het lied van den vromen dichter Paul Gerhard ruischt in veler hart en vloeit van veler lippen:

Hoe zal ik U ontvangen,
Hoe wilt Gij zijn ontmoet,
O, 's werelds hoogst verlangen,
Des stervlings zaligst goed?

't Zijn wel donkre dagen, die adventsdagen, maar die toch in zich dragen de profetie van een helderen dageraad. 't Is of bevinden we ons in een donkere gang, in welke geen lichtstraal binnenglippen kan, maar toch met de heerlijke hope in 't binnenste: Straks zullen we treden in 't heerlijkste licht, in 't heldere licht van den vollen dag... in het vertroostende licht van den blijden Kerstmorgen. Met zulk een hoopvol uitzien en biddend verwachten in de ziel, is het ons goed in de donkere dagen van den adventstijd.

De tijd, waarin ons het bovenstaande schriftwoord in den geest verplaatst, mag met recht een tijd van groote, verschrikkelijke donkerheid worden genoemd. Het volk Gods lag geknecht niet alleen onder de heerschappij van vreemde overheerschers, maar was ook verzonken in een vreeselijken nacht van Godvergetenheid en zonde. Naar den Leidsman zijner jeugd werd door Israël niet meer gevraagd!

Zeker, daar was in Israël ook nog een kern overgebleven, menschen, die vroegen naar de oude paden, in wier harte nog vreeze Gods aanwezig was. Steeds heeft God er voor gezorgd, zelfs in de duisterste tijden, dat er overbleef een arm en ellendig volk (in eigen oog), dat op Zijn Naam vertrouwde! En aan de spitste dier mannen zien we de Profeet Jesaja, de Evangelist des O. Verbonds, treden. Dacht hij aan Israëls glorierijk verleden — vol van Gods leidingen en uitreddingen, aan Israëls historieblaân, waarin schier op elke bladzijde in gouden letters Gods goedertierenheden en genadeblijken geschreven stonden; dacht hij aan de heerlijke bedoelingen Gods met Zijn afgezonderd volk — zooals alleen God, z ij n God, die vormen kon, en aan de glorierijke toekomst van het volk des verbonds, dan vervulde diepe weedom en smart zijn hart over de afwijking en Godverzoeking, welke allerwege onder Israël viel op te merken.

Die smart drijft den Profeet uit tot een vurig, hartelijk gebed. Neen, niet om eigen voordeel pleit hij bij God, zich zelf verliest hij uit het oog, maar hij nadert tot den Heer als middelaar voor zijn volk, dra-

gende den nood zijns volks in het hart. Welk een voorrecht voor Israël, nog zulk een voorbidder onder zijne zonen te mogen tellen! O, gave God vele van zulke oprechte bidders ook aan het Israël Gods onzer dagen! Dan zou gehoord worden allerwege een ritseling van nieuw leven!

Jesaja nadert met den nood zijns volk tot *God*, want hij gevoelt het, zal er uitkomst komen, dan moet God ingrijpen met machtige hand.

Menschelijke hulp zal feilen, dat wordt diep beseft, hulp uit het hemelsche Sion kan alleen nog redding werken. En die verlossing wordt door hem hoopvol verbeid, daarvoor stijgt zijn vurig, geloovend gebed omhoog: „Och, dat Gij de hemelen scheurdet, dat Gij nederkwaamt."

Is dit niet een ware adventsbede en advent ze niet een heerlijke adventsstemming?

———

Is deze bede, deze adventsbede ook door God verhoord geworden? vraagt ge wellicht. Hoe kunnen, hoe durven we hieraan twijfelen! Heeft Hij, die leefde in de woningen Gods, eer deze wereld was te voorschijn geroepen door Gods machtwoord en die diep had geblikt in Gods liefhebbend Vaderhart, het niet gezegd: Wie bidt, die ontvangt? Is het niet proefondervindelijk gebleken, alle eeuwen door, dat God het gebed zijner neergebogen dienstknechten hoort? Jesaja's adventsbede *is* verhoord, maar op Gods t ij d en naar Gods w ij z e. Eeuwen zijn verloopen na dien stond, dat Jesaja's bede ten hemel steeg, eer de verhooring kwam, 't scheen wel, of 't bidden van Israëls vromen, geheel tevergeefs was. Maar toch, toen de tijd „vervuld" d.i. vol was, kwam de verhooring, wel niet naar menschelijke wijze, maar toch wel naar *Gods wijze*. Velen gaven er geen acht op, toen de verhooring kwam, omdat Gods wijze van werken geheel indruischt tegen den weg, dien de mensch gaarne bewandelt. Klemt de mensch zich niet gaarne vast aan 't geen groot en machtig schijnt, terwijl God de grootheid zijner kracht zoo gaarne openbaart in het verachte en geringe en zwakke?

Wilt gij weten, w a n n e e r en h o e God de bede zijns dienstknechts verhoord heeft? Spoedt u dan met mij naar den beestenstal bij het stedeke Bethlehem. Zie, daar in die kribbe in schamele doeken ligt een kindeke, arm en klein, de beloofde Messias, God geopenbaard in het vleesch. Hoort, hoe boven dit geïmproviseerde wiegje ruischt in onhoorbare klanken: Het woord is vleesch geworden, de hemelen zijn gescheurd, God zelf daalde neer om onder de menschen te wonen met Zijne heerlijkheid. Hallelujah!

Dit was de Goddelijke verhooring van Jesaja's adventsbede!

———

Leeft deze bede ook in onze ziel, nu we ons voorbereiden op de komst van den grooten Koning der eere? Of zijn daar nog bergen van Farizeïsme, van hoogmoed, van onverschilligheid, die dien Koning, die door gebaande wegen rijdt, verhinderen te komen tot ons hart? Ruim ze weg uit uw harte door de kracht des Heiligen Geestes, (zie vs. 1b). Want weet dit; Gods groote liefdedaad, welke de Kerstklokken ons verkondigen, brengt alleen vreugde en licht, ja volle zaligheid in de harten van hen, die verlangend, geloovend uitzien naar Goddelijke zielsvertroosting!

———

De Gemeente van Jezus Christus is een adventsgemeente, vandaar dat deze bede van Jesaja zal blijven en moet blijven opstijgen tot den troon der genade, tot het einde der eeuwen. Haar evangelie is — zooals Prof. Chantepie de la Saussaye Sr. het uitdrukte — een t o e k o m s t-evangelie. Zij verwacht — naar Zijn belofte — haren Heiland, niet weder in knechtsgestalte, maar als triumfeerende Koning op de wolken des Hemels. Deze verwachting heeft Gods volk bezield met moed en geestdrift den loop der eeuwen door. Dat was haar troost en kracht in tijden van verdrukking en smart, haar kracht tot volharden, als de brandstapels rookten en de beulsknechten hun moordend werk verrichtten. En die zalige verwachting ligt nog als een kostbare schat in 't midden der Gemeente.

Geloovige, rijst met 't oog op die zalige wederkomst uws Heeren ook uit uwe ziele Jesaja's adventsbede op? Een vraag zoo innig verbonden aan die andere: „Zult gij gereed zijn als de Bruidegom komt?" Is uw gansche openbaring als geloovige één bede om verhaasting van die stonde, wanneer alles wat ten deele was — ook in uw zieleleven — volkomen, heerlijk volkomen zal worden gemaakt?

De groote dag van Jezus' toekomst nadert, de dag Zijner verheerlijking — welke tevens de verheerlijking Zijner bruidsgemeente zal zijn — breekt aan. Op dat zalige oogenblik ons biddend voorbereid met Jesaja's adventsbede in het hart en op de lippen: „Och, dat Gij de hemelen scheurdet, dat Gij nederkwaamt!"

Stadskanaal. K. A. v. B.

Ingezonden.

Geachte Redactie,

Naar aanleiding van den „Open brief" van br. Mulder in „de Chr." van 10 Nov. en van het artikel van „Een broeder in Christus" in het no. van 24 l.l. zou ik gaarne ook mijne gedachten in ons blad uitspreken, en hoop, dat er een plaatsje voor mij beschikbaar is.

Ik kan mij best den gedachtenloop van br. Mulder in zijne omstandigheden voorstellen, en eveneens die van den broeder uit Hoorn, omdat ik zelf heel wat strijd over dit onderwerp gehad heb. Opgevoed bij het beginsel: niemand mag lid der gemeente zijn, tenzij hij wedergeboren en in Christus een nieuw schepsel geworden zij, en niemand mag aan de tafel des Heeren aanzitten, tenzij hij Hem gehoorzaam zij ook in den doop, kon het wel niet anders, dan dat ik, toen ik zelf door het geloof in onzen Heiland een kind Gods was geworden en door den doop in de gemeente opgenomen, van ganscher harte mij bij dat

beginsel aansloot, en er niet aan zou denken om Avondmaal te houden met ongedoopten. En doordat in mijn jeugd de scheidslijn tusschen onze gemeenten en de „kerken" zoo scherp werd getrokken, kwam ik slechts bij groote uitzondering met andere Christenen in aanraking.

Later echter leidde de Heer het zoo, dat ik omgang kreeg met Engelsche Baptisten, en meermalen in Engeland kwam. In het eerst vierde ik enkel Avondmaal in gesloten gemeenten. Eens echter woonde ik een gesprek bij van een voorstander van open, en een van gesloten avondmaal. Beiden waren ernstige Christenen, die in oprechtheid den wil des Heeren zochten te verstaan en te doen, en ik moet zeggen, dat ik toen een anderen blik op de zaak kreeg.

Wij weten, dat er in de dagen der Apostelen geen ongedoopte Christenen waren, en het onderwerp kon in dien tijd dus geen punt van verschil uitmaken. Later echter, toen de gemeente van Christus ontaard was in een kerk, waarin vooral door den kinderdoop natuurlijke menschen en wedergeborenen in één verband gekomen waren, werd de toestand geheel anders. En waar in den loop der eeuwen gedurig kinderen Gods opstonden, die de gemeente van Christus volgens haar oorspronkelijke beginselen wenschten te herstellen, daar stonden de groote staats- en volkskerken fel tegenover die kleine gemeenten, en zochten zij die steeds te vernietigen. Geen wonder, dat daardoor ook de gemeenten scherp waren in haar gevoelens en uitingen tegenover de haar vervolgende, overmachtige kerken, en dat er geen sprake kon zijn van „open avondmaal."

In den tegenwoordigen tijd openbaart zich echter allerwege onder Gods kinderen in de verschillende kerken den wensch om weder tot elkander te komen. Ook onder ons Baptisten wordt dit gevoeld. Wij zien zoovele in andere kerkgenootschappen, die in hun leven toonen, dat zij het eigendom des Heeren zijn, en openlijk voor Zijnen naam uitkomen. Hun oogen zijn nog niet geopend voor den doop der geloovigen en de gemeenschap der heiligen, zooals wij die in onze gemeenten wenschen te beoefenen. Hebben zij echter geene gemeenschap met Christus. Is Hij niet tot hen ingekomen om met hen avondmaal te houden en zij met Hem? (Openb. 3 : 20). Noemt Paulus niet den avondmaalsdisch „de tafel *des Heeren?*" (1 Cor. 10 : 21). Zouden wij nu naar den Geest des Heeren handelen door te weigeren aan te zitten aan *Zijne* tafel met hen, tot wie Hijzelf is ingekomen? Eene ernstige vraag, die ik niet meer met „ja" durf te beantwoorden.

De broeder uit Hoorn voegt aan zijn artikel den wensch toe, dat „de Unie haar eng standpunt moge verlaten" enz. Maar m. i. zou de Unie een broeder of zuster, of ook eene gemeente, die het meer naar den Geest des Heeren achtte om met andere kinderen Gods aan zijne tafel aan te zitten, daarin niet verhinderen. Want iedere gemeenschap heeft zelfbestuur, en de Unie is niet eene heerschende, maar eene dienende macht. En op de Unie-vergaderingen zitten gewoonlijk Engelsche broeders, voorstanders van open avondmaal, of zelfs van open lidmaatschap, mede aan den disch des Heeren. en Hollandsche broeders, die in Engeland komen maken, voorzoover mij bekend is, geen bezwaar om in een „open" gemeente avondmaal te vieren.

Ik noem daar open lidmaatschap, en dit vereischt misschien voor sommige lezers eenige toelichting.

Men heeft n.l. in Engeland gemeenten, die ongedoopten als leden opnemen, en sommigen gaan zelfs zoover, dat zij ze ook tot ouderlingen en diakenen verkiezen. Ieder voelt echter bij nadenken, welke misstanden daaruit kunnen voortkomen. In de „Bapt. Times", (het orgaan der Engelsche Bapt.) kwam eenige weken geleden eene correspondentie voor over dit onderwerp en treurige feiten werden daarbij genoemd. Ik laat hier een paar volgen tot opheldering. Er werd gesproken van eene Bapt. gemeente, waar den Voorg. niet toegelaten werd om het onderwerp van den doop te behandelen, ten einde „andersdenkenden" niet te kwetsen.

Een andere gemeente moest een nieuw kerkgebouw hebben. Bestek en teekening werden opgemaakt, goedgekeurd, de kerk gebouwd en in gebruik genomen. Een paar jaar later vroegen eenige jongelieden, die zich bij de gemeente wenschten aan te sluiten, om den doop, en toen eerst miste men .... de doopvont! Daar was bij 't bouwen van de kerk voor eene Bapt. gemeente niet aan gedacht!

Wij Nederlandsche Baptisten wenschen gemeenten te vormen naar bijbelsch voorschrift. Laat ons dat beginsel vasthouden. Trouw aan het Woord! De Amerikaansche Bapt. gemeenten met haar 5 à 6 millioen leden laten geen ongedoopte leden toe, evenmin als onze Duitsche en Zweedsche broeders, en zulke wanordelijke toestanden als boven genoemd kunnen daar niet voorkomen. Mogen ook wij er voor bewaard blijven.

Toen onze Heiland ten hemel voer, gaf Hij zijnen discipelen de opdracht: „Gaat heen in de geheele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen, dezelve doopende in den naam des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes, leerende hen onderhouden *alles* wat ik u geboden heb". Mogen wij dan, niet alleen wat onze gemeentelijke inrichting betreft, maar in onze geheele openbaring toonen wiens wij zijn.

Met vriendelijken dank voor de verleende plaatsruimte

A.

RECTIFICATIE.

Het zij mij vergund naar aanleiding van een vergissing in het verslag of de korte aanteekeningen uit mijne rede bij de inleiding van br. Planting te Amsterdam, in ons vorig no., deze kleine, doch onzes inziens nog wel belangrijke rectificatie te geven: Blz. 397, tweede kolom, regel 29 van boven, staat: „De Herder is de architect"; er is gezegd: „De Heilige Geest is de architect en de Leeraar of „Opziener" heeft te zorgen" enz. N. v. B.

BIJ DE JAARWISSELING.

Onzen lezers, die hunne heilwenschen in ons blad denken te plaatsen, wordt beleefd verzocht, die bijtijds te willen inzenden aan ons adres.

Zulke advertenties kosten 25 cent voor niet meer dan 5 regels. Meerdere regels worden tegen gewoon tarief berekend.

REDACTIE.

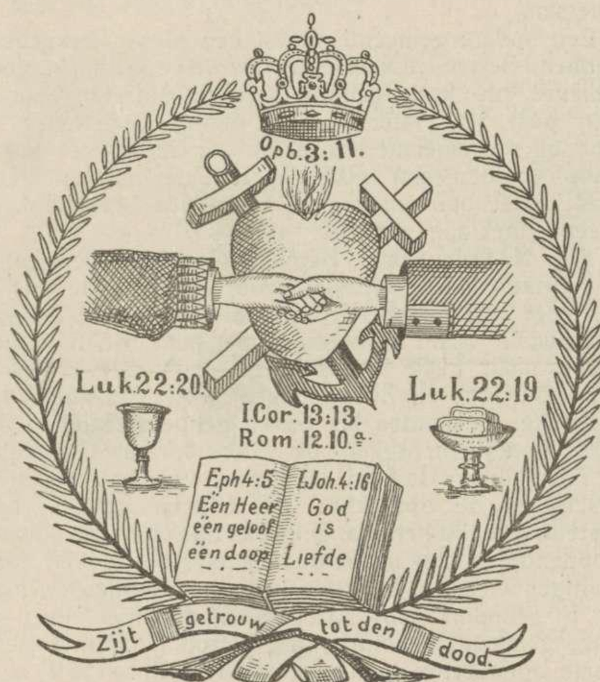
ONS VERZOEK.

Aan ons verzoek aan onze belangstellende lezers, om te pogen nieuwe abonné's te winnen voor ons blad, hebben zeker meerderen voldaan, dan wij weten: Zeer enkele nieuwe opgaven bereikten ons.

Mogen we ons verzoek nog eens met aandrang herhalen?

DE ADMINISTRATEUR.

Uit de Gemeenten.

AMSTERDAM. Door een misverstand werd mijne belofte ook iets weer te geven van de rede onzes nieuwen voorgangers in het vorig nummer verzuimd op te nemen. Evenwel een niet gehoorde belofte eischt toch nakoming. Ik zal dus trachten daaraan thans te voldoen.

Br. Planting koos voor deze gelegenheid tot tekst 2 Corinthe hoofdstuk 5, het eerste gedeelte van vers 20. „Zoo zijn wij dan gezanten van Christus wege."

Alle begin, zegt spreker, is moeielijk; een zware taak wacht mij. Wel diende ik den Heer reeds langer in het Evangelie, doch mijne verbinding tot Uwe gemeente is toch voor mij geheel nieuw.

De verwachting is dikwijls hoog gespannen en teleurstelling is niet aangenaam. Het moeilijkste is, dat men genoodzaakt is iets te zeggen van zich zelven; doch de drang der omstandigheden eischt dit. Gelukkig echter dat er bij gevoegd kan worden, dat alles mag strekken tot eer van onzen Heer en Heiland.

Er is zooveel te zeggen, de prediking is zoo omvangrijk, de grootheid van den inhoud maakt soms verlegen. De prediker heeft echter kennis te geven van de boodschap, die hij zal verkondigen. En toch is een eeuwigheid niet groot genoeg om de volheid van het heerlijk Evangelie duidelijk te maken.

Toch is deze prediking de meest heerlijke en loonende arbeid en kunnen de predikers goedsmoeds zijn, daar ze niet uit eigen gezag optreden en niet door eenig mensch, doch rechtstreeks door God gegeven zijn, door wiens genade zij gezanten mogen zijn van Christus. Als zoodanig ben ik dan ook gekomen en als zoodanig hebt gij mij te ontvangen.

Letten wij thans in onzen tekst op den persoon, die gezonden wordt en op zijn boodschap of werk.

God heeft voortijds tot ons gesproken door de profeten, doch in de laatste dagen door zijn Zoon. De zending der vroegere gezanten diende om de komst voor te bereiden van den grooten Godsgezant, Jezus Christus, in wien God zich op het heerlijkst aan de menschen heeft doen kennen.

Onze zending heeft dus slechts recht van bestaan, als wij slechts spreken van Hem, als wij Zijn evangelie verkondigen aan alle creaturen. Men ziet, wij vervullen dan het werk van Christus en het is Hij, die de gezanten kracht geeft en hen uitstoot in zijn arbeid. En toch ook de profeten waren als wij menschen. Bij bizondere feiten, als de geboorte, opstanding en hemelvaart van Christus zond God engelen. De Apostelen ook hadden gebreken als wij. Hoort slechts de woorden van Petrus „Ga uit van mij, want ik ben een zondig mensch" en Paulus noemde zich „de grootste der zondaren."

Verwacht dus niet te veel van den tegenwoordigen gezant. Bij hem is zwakheid en gebrek. Doch gelukkig is het, dat de Heer groote dingen kan laten verrichten door onbekwame handen. Heerlijk als de gezanten zichzelf keuren; ze zullen dan des te ernstiger opblikken naar den Heer in den Hemel, sterkte uitdragen uit de bron des levens, opdat alzoo in hunne zwakheid Zijn kracht worde volbracht.

Bidt dus veel voor den zwakken gezant. Paulus had deze kracht noodig in al zijne bezwaren en moeilijkheden, die hij op den weg ontmoette; hoeveel te meer dus wij, zwakkelingen, die hem in geesteskracht volstrekt niet kunnen evenaren.

In mijn vorige standplaats, was een oude zuster. Doof als ze was, hoorde ze niets van de prediking. En toch was haar plaats steeds bezet. Dit was immers haar werk, zeide ze, ik kan toch voor den voorganger bidden al dien tijd.

Hoe zeer miste ik haar, toen haar plaats in de kerk voorgoed ledig bleef. Hoe vaak toch had ik de kracht van haar gebed gevoeld. Onze Spurgeon werd eens gevraagd, waarom hij toch altijd met zulk een warmte kon prediken. Wel, zeide hij, dat komt omdat het vuur zoo hard gestookt wordt. Dat vuur werd onderhouden door eenige broeders, die steeds vooraf een bidstond hielden, als hij zou gaan prediken.

Het gebed der gemeente is noodig, want ernstig is de taak des voorgangers en angstig klopt hem het hart, als hij ziet op de verantwoording die hij heeft tegenover God.

Paulus vraagt het gebed, „opdat ons de deur des Woords worde geopend".

Heerlijk is de wetenschap, dat God de gezanten geeft. Hoe toch zouden ze prediken, als ze niet gezonden waren. Geroepenen moeten zij dus zijn, ingetreden in de school des Heeren, navolgers van Jezus Christus. Waar de Meester hen zendt, vervallen alle bezwaren, zij zijn geheel voor Zijne rekening. Dit is dan ook mijn troost en tegelijk mijn moed. Ik weet, dat Jezus mij tot U zond, in Zijnen naam mag ik tot U komen; niet dus tegen wil en dank. Gij riept mij, ik kwam om samen met U werkzaam te zijn, gedrongen door de liefde van Christus.

Gaat dan heen en predik het Evangelie, was 's Heeren bevel en 's Heeren opdracht aan mij, en mijne begeerten waren geheel in overeenstemming. Wat de Meester mij oplegt, draag ik gaarne.

Veel belangrijker echter dan de persoon is zijn werk.

De gezant komt met een boodschap en heeft deze getrouw en nauwgezet over te brengen.

En evenals bij een gezant ten hove, hebt gij het recht inzage te nemen van mijn legitimatiebewijs en heb ik U den lastbrief mijns Meesters te toonen.

Welnu, mijn lastbrief is vervat in Mattheus 28 vers 12 „Gaat dan henen, onderwijst alle de volkeren, dezelve doopende in in den naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes leerende hen onderhouden alles wat ik U geboden heb".

Dit was de lastbrief aan de Apostelen gegeven en wij mogen U geen anderen toonen. De Apostelen gingen heen en gaven hun lastbrief over aan hen, die in hun voetspoor zouden treden.

Ik zal U dan prediken het Evangelie van Jezus Christus, die

blijde boodschap van het Kind, waarvan de Engelen zongen als de Zaligmaker. Ik zal U spreken van den zorgenden, helpenden Heiland, bij wien steeds raad en hulp is te vinden; van den geduldigen Meester, die met liefde en wijsheid zijn volk weet te leiden.

Van den gekruisigde, die een vloek geworden zijnde voor ons, onze zonde droeg aan het hout. Niet anders dan Jezus Christus en dien gekruist heb ik mij voorgenomen onder U te prediken. Dit kruis spreekt van 's menschen schuld en val, doch tevens van Gods verlossende en schulddelgende liefde.

Van den opgestanen Heiland, die thans leeft en heerscht en ons onzen lastbrief ter hand stelde en die in eeuwigheid dezelfde is.

Van den Grooten Hoogepriester, die zit aan 's Vaders rechterhand, die voor ons bidt, die hulp schenkt in nood en voor ieder troost en raad en uitkomst heeft.

Dit is wat ik U zal verkondigen. Alles is gereed, het Vaderhuis en het Vaderhart is voor zondaars ontsloten.

Hoe gaarne zouden wij vruchten zien op dien arbeid. In het verleden zagen wij deze reeds. De Gemeente zij echter diep er van doordrongen, dat, zoo zij leeft in afhankelijkheid van den Heer, de plant niet te vergeefs zal worden nat gemaakt, doch eens vrucht zal dragen. De naam van onzen Zender zal verheerlijkt worden. Het aloude Evangelie van Gods genade, het Evangelie van Christus, dat wij ons niet schamen, zal zijn een kracht Gods tot zaligheid.

Getrouw wenschen wij ons te houden aan onzen lastbrief. Misschien zijn er Christenen hier, die zeggen: „Predik, maar ga verder niet." Gij zult veel aanstoot mijden, zoo ge die ouderwetsche waarheid van den doop uit uw lastbrief laat vervallen.

Wij zouden dezen toeroepen: Wij mogen u niet aanhooren, want wij hebben immers de „volle" boodschap te brengen. Om een goed onthaal te vinden, mag de gezant toch zijn lastbrief niet gaan veranderen. Thans echter zullen wij niet over den doop spreken, doch bij eene andere gelegenheid. De doop is vervat in den lastbrief en daaraan hielden zich de Apostelen. Zou Paulus dan ontrouw geweest zijn, toen hij zeide niet gezonden te zijn om te doopen, doch om het Evangelie te verkondigen? Zou hij daarmede hebben willen zeggen, dat de geloovigen niet gedoopt behoefden te worden? Zie het antwoord op deze vragen in zijne brieven, waarin hij zich telkens op den doop beroept. Immers, ook de Heer Jezus doopte niet, maar Zijne discipelen deden dit. In dien zin zal dit ook bij Paulus moeten worden opgevat.

Hen leerende onderhouden al wat ik u geboden heb, aldus sluit de lastbrief.

Deze woorden gelden het onderwijs in de Gemeente. De voorganger zij hierin voorzichtig, zijn taak hieromtrent is niet gemakkelijk. Doch wij weten het, de Heer schenkt wijsheid en genade aan hen, die deze van Hem begeeren. Door Hem hoop ik te worden in staat gesteld, mijn roeping in deze te vervullen. De Heilige Schrift is daartoe het middel in bizonderen zin, in het woord zelve ligt de voorlichting. Laat ons dus prediken dit Woord tijdiglijk en ontijdiglijk.

Ziet, zegt de Heer, Ik ben met u al de dagen tot de voleinding der eeuwen. Welk een steun en kracht voor ons is het te weten, dat de Heer met ons is. Het oog dus op Hem gevestigd, Hij zal het maken. Het werk in onze Gemeente is Zijn werk en tevens Zijn roem en Zijn eer. Laten wij dus te zamen getrouw zijn, dan zal de uitkomst heerlijk zijn en onze ziel zal wel varen.

Na thans nog enkele dankbetuigingen tot eenige broeders in het bizonder en tot de aanwezigen in het algemeen te hebben gericht, sloot br. Planting zijne rede, die ons allen het hart heeft verkwikt en die ons er van heeft overtuigd, dat wij in onzen nieuwen voorganger een man hebben ontvangen van den Heer, een gezant, die niet zal schromen den vollen lastbrief zijns grooten Meesters te toonen.

Na de prediking bleef de Gem. met hare gasten nog enkele uren in gezellig samenzijn bijeen, tot verwelkoming van Br. en Zr. Planting in ons midden.

Onder voordracht van een toepasselijk gedicht werd onzen br. een mand met schoone bloemen aangeboden; een paar andere zusters gaven ook door een dichterlijke ontboezeming uiting van hun blijdschap, terwijl door verschillende br. zoowel van hier als uit Haarlem een woord van hart tot hart gesproken werd. Onze oude br. de Vries, die voor deze gelegenheid ook uit Haulerwijk overgekomen was, om zich met de Gem. te verblijden, kon toch niet nalaten ook zijn leedwezen te betuigen dat zijne kinderen nu zoo ver weg waren en hij ze nu niet meer zoo vaak zou zien als toen ze in Groningen waren, maar de wetenschap dat ze in des Heeren weg waren, zou dit gemis verzoeten.

Te spoedig was de tijd daar dat vele gasten van buiten moesten vertrekken en dit was het sein dat het uur van scheiden aangebroken was, zoodat een ieder na dankzegging aan den Heer voor den dien dag genoten zegen, met een verblijd hart huiswaarts ging.

G.

GRONINGEN. Donderdag 14 Dec. was het reeds de vierde maal in weinige dagen, dat onze geachte Voorganger den doodenakker betrad, thans om het overschot te volgen van zuster Wed. G. Helder naar de groeve der vertering.

Door een lijden van vele jaren geheiligd en toebereid, was zij tot op het laatste oogenblik in volle bewustzijn met een juichtoon op de lippen wachtende op haar Heiland, die haar in Zijne eeuwige liefdearmen zou dragen door de donkere doodsvallei naar de gewesten van eeuwige vreê en zaligheid.

Hoe zacht zien wij de vromen
Den dood hier zonder schroomen
Blijmoedig tegengaan!
Waar al de vreugd van 't leven
Den zondaar moet begeven,
Daar vangt de vreugd des Christens aan.

Slaap zacht, lieve zuster, tot ge op het geluid des bazuins uit uwe doodslaap zult opwaken, om in vereeniging met hen, die levend achterblijven, den Heer tegemoet gevoerd te worden in de lucht, om dan altijd met den Heer te wezen.

Opstandingsleven, dat was het thema der prediking van onzen geachten leeraar j.l. Zondag naar aanleiding van de woorden voorkomende in Col. 3 : 1—3, waar we lezen: „Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zoo zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechterhand Gods.

Bedenk de dingen, die boven zijn, niet die op aarde zijn.

Want gij zijt gestorven en uw leven is met Christus verborgen in God.

Treffend werd de diepe beteekenis dezer woorden ontwikkeld en alzoo dienstbaar gemaakt tot een waardige voorbereiding voor de geachte doopscandidate, zuster mevr. Mense, die aan het einde van den morgendienst als eersteling door haar echtgenoot gedoopt, aizoo de gemeente werd toegevoegd.

Doch hievoor niet alleen, de gansche vergadering was onder den indruk van het gehoorde. De wensch, uitgesproken in het gebed vóór de prediking: „Heer Jezus kom Gij zelf aan het woord" werd duidelijk vervuld. De behandeling der vraag: „wie leeft dit opstandingsleven", heeft gesproken tot het hart van ieder Christen en leidde tot diep zelfonderzoek.

Niet minder belangrijk was de avondprediking, waar in de vraag werd beantwoord: „hoedanig is dit opstandingsleven", waarna de viering van het Heilig Avondmaal, bijgewoond door een groote schare br. en zr., een aardig slot maakte aan dezen heerlijken dag.

M. M.

HUICHELARIJ.

Spurgeon zegt ergens: De winkels in Venetië waren naar het kerkelijke gebod alle gesloten op een hoogen feestdag, den laatsten dag van ons verblijf aldaar. Wij waren zeer teleurgesteld, omdat wij gaarne eenig aandenken aan die stad wenschten meê te nemen. Toen wij den winkel, waar wij inkoopen wenschten te doen, nauwkeurig beschouwden, zagen wij, dat daarbinnen handel gedreven werd. Wij gingen een zijdeur in en bevonden weldra, dat wij naar hartelust konden koopen, al was het ook een heiligen-dag. — Op deze wijze houden velen uitwendig Gods Wet, maar verbreken ze in het hart. De winkels zijn gesloten, alsof de mensch niet meer omging met zonde en satan: maar daarbinnen wordt een drukke handel gedreven. Voor zulk een bedrog beware ons de Geest der waarheid.

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen door A. K. van drie abonné's te Stavoren f 1,34 (4e kw.), van F. J. de V, Leeuwarden f 7,15, van H. J. N., Rosaio f 2,50.

N. v. BEEK.

Op zekeren dag, vóór haar huwewelijk met Prins Albert, ontmoette Koningin Victoria in het park van haar kasteel het dochtertje van haar koetsier, dat nauwelijks merkbaar groette.

„Weet u niet wie ik ben?" vroeg de Koningin haar.

— „O ja, u is immers de dame, die altijd in de koets van mijn vader mag rijden?"

De gemeente te Muntendam is voornemens, D. V. **2de Kerstdag** (26 Dec.)

Liefdemaal

te houden. Broeders en Zusters, die wenschen deel te nemen, zijn van harte welkom. Namens de gemeente, R. BOLMAN, Sec.

„Gelijk God spreekt tot Abraham".

Een woord ter aanwijzing en verdediging van de gronden van den

Kinderdoop,

met bijzondere wederlegging van de bezwaren daar tegen ingebracht door Ds. W. C. Mense. Door Ds. C. A. Lingbeek, Herv.-pred. te Spijk. (Gron.) 48 pag. Verschijnt 5 Jan 1912. Franco toezending na ontvangst van postwissel à 12 cts per ex. door M. E. de Koningh, Stadskanaal (Bonnermond). Bestelling kan nu reeds geschieden.

Dankbetuiging.

Bij dezen onzen **hartelijken dank** voor de vele blijken van belangstelling, ons van nabij en ver geworden op 16 Dec. j.l.

K. KUIPERS
en Echtgenoote.

Haulerwijk, 18 Dec. 1911.

Dankbetuiging.

Ondergeteekende betuigt hiermede zijn **hartelijken dank** aan de broeders en zusters in de Veenkolonies, die ons zoo in liefde ontvangen en hulp hebben verleend om onzen arme Zondagsscholieren een blij Kerstfeest te bereiden. Gode zij d' eer!

K. KOOPMANS,
Bergumerheide.

No. 1287. ZATERDAG 30 December 1911. 30ste Jaargang.

De Christen,

ORGAAN DER UNIE VAN GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND.

Onder Redactie van
N. v. BEEK en B. PLANTING.
Adres voor de Redactie:
Vaillantlaan 415, den Haag.
Voor administratie te Stadskanaal.

Verschijnt wekelijks.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per kwartaal, franco p. post *f* 0.45
Voor 't Buitenland per jaar - 2.50.

Nieuwjaarslied.

WIJZE *„Een vaste Burcht is onze God".*

Wij gaan, met God, het Nieuwjaar in;
Ons zal geen hulp ontbreken.
Wat ook de Booze tracht, verzinn'...
God red ons, op ons smeeken.
Hij slaat op ons Zijn oog.
Zijn Engel, van omhoog,
Daalt tot versterking neêr.
Barmhartig is de Heer;
Vaak is Zijn hulp gebleken.

De jaren wentlen, rustloos, voort,
Maar God is steeds Dezelfde.
Het groot Heelal Hem toebehoort,
Die Zijne Heemlen welfde.
Al d' eeuwen volgen Hem,
Als benden, die Zijn stem
Gebiedt, als 't maatloos heir
Der sterren. Geeft Hèm eer,
Die is en blijft Dezelfde!

Vertoon' ons leven nieuw geblaârt,
O God! **Nieuw** worde 't harte!
Door uw erbarmingen gespaaad,
Hoe vaak 't Uw liefde tartte!
Vergeef, Heer! Geef ons bloei!
Dat vrucht zich zett', en gloei'!
Ons hart van dank en lof!
Zoo rijst, van uit dit stof,
U 't lied, bij heil en smarte!

Geen stap zonder God.

„Toen zeide hij tot Hem: Indien Uw aangezicht niet medegaan zal, doe ons dan van hier niet optrekken".

(Exod. 33 : 15.)

Waar „de Christen" heden voor het eerst in het pasbegonnen jaar uw woning binnentreedt, zij het ook hem vergund dit te mogen doen met een heilgroet. Wij groeten u, geachte lezers, in den naam des Heeren en wenschen u van ganscher harte den zegen des Allerhoogsten toe, ook door middel van ons orgaan. Dat 's Heeren gemeenschap en leiding voortdurend ons aller deel zij! Dat tot dat einde onze verwachting van den Heere zij; onze hand in Zijne hand. Dan zal het ons ook aan niets ontbreken. Moge het pad al donker wezen, licht zal het zijn voor onzen voet; mogen de lasten al zwaar worden, onze schouders zullen gesterkt worden, om ze te dragen.

Geen stap zonder God, dat moet onze nieuwjaarsen ook onze levensleus zijn.

Dat was het eigentlijk, wat Mozes vroeg. Daar bestond gevaar, met het oog op de zonde van Israël, dat de Heer dat volk alleen zou laten gaan. En nu treedt Mozes voor Gods aangezicht en bad vurig, dat de Heer toch met hen mede wilde gaan. Liever wil hij in de woestijn blijven, dan zonder God de reis naar 't beloofde land verder voortzetten. Gaat de Heer echter mee, dan vreest hij geen gevaren noch moeite; op dezen Gids kan hij zich geheel verlaten, en met dezen Leidsman is hij volkomen veilig.

Wij trekken niet op naar het aardsche Kanaän, maar daar is een hemelsch, waar eerst de ware rust wordt gesmaakt; en alleen, als Gods aangezicht met ons

medegaat, zullen wij daar binnenkomen. Eerst als wij op de groote rust afgaan, kunnen wij gerust zijn, en des Heeren aangezicht moet medegaan om gerust te stellen.

Geen stap zonder God! Mozes heeft er den moed niet toe, en het zou uitnemend zijn, als ook ons de moed er toe ontbrak. Maar dan ook omgekeerd: gaat God met ons, dan gerust, dan geen beklemming en hemming door bange vrees. De nabijheid Gods geeft waarborg voor de overwinning over iederen vijand, trotseert elke moeilijkheid en helpt heen over elk bezwaar. Met God iets te wagen, is heusch geen waagstuk.

Of moeten we het zwakheid noemen van Mozes, dat hij zoo bidt? Nu, dan wenschen we al onzen lezers die zwakheid toe, waarin ten slotte het geheim ligt der grootste kracht. Het is de zwakheid, waarmede een mensch niets van zich zelf verwacht, zoodat hij niets meer vreest dan alleen te staan. 't Is dezelfde zwakheid, die hem tevens uitdrijft tot den Heer, die hem alles doet verwachten van den Heer en hem in het besef van Gods geleide gerust doet zijn onder alle omstandigheden.

Door het geloof leeren wij met God te rekenen en alles alleen van hem te verwachten. 't Geloof begeert in Gods geleide zijn levensweg te bewandelen. Daar alleen is zekerheid en zekerheid geeft rust. 't Geloof is een vasten grond, maar wij gaan menigmaal nog zoo angstvallig over dien rotsvasten bodem, alsof er gevaar bestond, er in weg te zinken. In plaats van te zien op onzen oversten Leidsman, die ons den weg wijst en Wiens aangezicht met ons medetrekt, zien wij maar al te veel nog op ons zelve met onze kleine kracht of ook op de gevaren, die ons omringen. Wanneer er dus bij de geloovigen vrees ontstaat, dan ligt dat niet aan de trouw van hun Gids, maar aan eigen wankelmoedigheid.

Daar is een weg met God en een weg zonder God. Een weg des levens en een weg des doods. De eene loopt uit in het licht en de heerlijkheid; de andere loopt uit in de duisternis en het verderf. Op den eenen gaat de Heer zelf voor ons uit, op den anderen grijnst Satan achter ons aan.

Twee wegen dus, en wij zelf zijn op een van die twee; wij verzetten onze voeten onophoudelijk, of wij het weten of niet, of wij het willen of niet; wij gaan mee of op den breeden of op den smallen weg. En nu is het goed te weten, welken weg behoort te worden ingeslagen, maar noodzakelijk is het nu ook in werkelijkheid dien weg te bewandelen.

Ziet, zou het niet een goed begin zijn, wanneer ieder lezer het vaste voornemen opvatte om ook in 1912 geen andere wegen te bewandelen dan die, waarop 's Heeren aangezicht medetrekt. Laat ons met dit besluit naar de binnenkamer gaan het aan den Heer te zeggen en Hem smeeken ons getrouw te maken, om ons voornemen in ons te volvoeren. Het zij onze ernstige bede, dat de Heer ons grijpe bij de hand en ons vasthoude opdat wij niet uitglijden; niet struikelen, niet vallen, niet verdwalen. En ons gebed zal verhoord worden, gelijk ook het gebed van Mozes verhoord is.

Neen, wij hebben het niet verdiend, evenmin als Israël, dat Gods aangezicht met ons mede zou trekken; ook wij zijn van nature hardnekkig, wederspannig tegenstrevend; maar God is genadig en barmhartig, en sprong Mozes voor Israël in de bres. Een, meer dan Mozes, bidt voor ons. Onze groote Hoogepriester leeft als onze Voorspraak om voor ons te bidden. Wij pleiten niet op iets in of van ons, maar in Christus naderen wij tot den Vader en in Zijn naam smeeken wij om Gods geleide.

't Is waar, geen wolk- of vuurkolom trekt voor ons uit, en aan geen stoffelijk teeken is de tegenwoordigheid des Heeren te herkennen toch kunnen ook wij met zekerheid weten, dat God met ons gaat.

Wij hebben Gods woord, dat niet liegen kan, zijn beloften die niet feilen en in verband daarmee de ervaring van het verleden.

Laat het ons dus ernst zijn en blijven met de leus: Geen stap zonder God! Dan zal onze weg in 1912 ongetwijfeld een gezegende zijn. Hij zal daarom nog lang niet overeenkomen met onze wenschen, maar er zal iets beters dan dit van hem kunnen gezegd worden; hij zal overeenkomen met Gods wil. Hij kan moeilijk zijn en stijl; dat is vaak zoo bij het pad, dat naar Boven gaat. Maar wat ons er ook ontbreke, niet des Heeren nabijheid, en dat is het voornaamste.

Laat ons verder ons tot geen prijs van ons voornemen laten afbrengen, niet door de verzoeking van ons hart, niet door de verleiding van vriend of vijand niet door tegenspoed en kruis in onze levenservaring. Armoede met God is oneindig veel beter dan rijkdom zonder God. En mochten wij soms merken, plotseling merken, dat wij alleen gaan, laat ons dan doen als het kind, dat op een zijpad afgedwaald, tot de ontdekking kwam, dat zijn Vader niet meer bij hem was; terugloopen zoo snel, als wij kunnen, en niet rusten, voor wij onzen Vader hebben weêrgevonden — dan kunnen wij gerust zijn.

A. B. P.

Goddelijke leiding en gebedsverhooring.

Vervolg van No. 1285.

Toen br. Bickel*) 10 jaren geleden zijn werk begon, besloot hij de vijf volgende punten in het oog te houden: 1sten. Wilde hij nooit naar eene plaats gaan waar reeds een ander christelijk genootschap werkzaam was. 2den. Wilde hij naar ieder dorp, op elk eiland gaan, bekend of onbekend en daar zoo lang de blijde boodschap in Christus aanbieden tot het volk er in toe-

*) Deze br. Bickel is de zoon van Dr. Bickel te Kassel, Red. van het Orgaan van den Deutschen Bund onzer Gemeenten, „Der Wahrheitszeuge", en die zoon is Kapitein van een Zendingsstoomboot, met welke hij de verschillende Japaneesche eilanden bereist, welker bewoners dan bearbeid worden op eene wijze, als uit dit artikel te vernemen is.

RED.

stemde haar te hooren en het schip welkom heette; 3den. Wilde hij steeds voor oogen houden, dat het Evangelie voor alle menschen is, om het even of zij tot de laagste of tot de hoogste stammen behooren. 4den. Wanneer de zending op een eiland, of op een groep eilanden, vasten voet gekregen had, zou het werk aan een evangelist overgedragen worden, die voor dezen arbeid verantwoordelijk zou zijn. 5den. Zou het aantal inboorlingen helpers, die door het zendingsgenootschap ondersteund worden, tot een zeker aantal beperkt blijven, om aldus aan de voor Christus gewonnen inboorlingen den plicht voor te houden, zelve door hunne bijdragen, mede te werken aan de verbreiding van het Evangelie.

Nadat nu tien jaren voorbij gegaan zijn, kon kapitein Bickel in zijn laatste jaarverslag het volgende vertellen:

„Wij zijn nu geen vreemdelingen meer bij de bewoners der eilanden, veeleer behoort het schip en zijn bemanning, in vele dorpen tot de vrienden, wier bezoek men verlangend tegemoet ziet. Van al hetgeen er verricht werd kunnen de volgende getallen eenigszins een denkbeeld geven: 420 plaatsen worden tegenwoordig meer of minder geregeld bezocht. Op 40 plaatsen zijn georganiseerde Zondagsscholen; 20 dorpen of kleine steden zijn vol verlangen om in plaats van zoo nu en dan kindersamenkomsten te houden, geregelde zondagsscholen te krijgen. Kort geleden verzamelden zich 2000 menschen voor een zondagsschoolfeest, waarbij de banieren van elf zondagsscholen, uit onderscheidene districten van het eilandenrijk op eene plaats wapperden, waar ons langen tijd zelfs geen onderdak gegund werd. Wij hebben moedervereenigingen, vrouwenvereenigingen, avondscholen voor jongens en meisjes, naaiklassen, kindertuinen enz. Ons hoofddoel is echter op de evangelische zijde van het werk gericht. Wij houden vergaderingen in huizen, schouwburgen, scholen, tempels, hospitalen, fabrieken, en wanneer het noodig is ook in de open lucht, in groote tuinen of aan het strand. Het getal der aanwezigen varieert tusschen de 150 en 500 personen. Er wordt een groote hoeveelheid christelijke lectuur verspreid. In het vorige jaar konden er 29 gedoopt worden.

Het is echter niet mogelijk alles te berichten wat br. Bickel gedurende zijn tienurig bezoek vertelde. Het tafereel, dat de kapitein ons van de aan zijne hoede toevertrouwden schetste, was zeer aandoenlijk. De onreinheid, inwendig en uitwendig, is er groot, de uiterlijke is er nog niet zoo groot als de innerlijke. Wanneer br. Bickel een reis over land gemaakt heeft, moet hij eerst een grondig heetwaterbad nemen eer hij bij zijn gezin durft te komen. De parasiten (de lezer verontschuldige dit vreemde woord) zijn overal zoo overvloedig voorhanden, dat zij hem soms in de vergaderingen op de laarzen rondspringen. Na zulk een bad, waarbij het hoofd vooral goed onderhanden genomen moet worden, worden de kleeren die hij op reis gedragen heeft, hoog boven in het takelwerk opgehangen en dan eerst mag de terugkeerende zijn gezin naderen.

Maar dit zijn uitwendige dingen, die gemakkelijk uitgevoerd kunnen worden, de zedelijke onreinheid en en de diepe gezonkenheid van het volk is veel grooter. Wanneer iemand het nog zou wagen te zeggen: „Laat toch de heidenen met vrede, zij leven in hunne onschuld voort, gijlieden brengt hen maar onrust!" dan toont zoo iemand, dat hij van den waren toestand waarin de heidenen leven, niet het minste denkbeeld heeft. Met deze soort onderzoekers gaan de heidenen zeer gemoedelijk om. Zij toonen hun zekere huizen, waar de grootmoeder met vele dochters idyllisch „vreedzaam en gelukkig" bij elkander wonen. Men vergunt hun zelfs kiekjes te nemen om in Europa te toonen, hoe gelukkig in Japan het familieleven is, terwijl een deskundige toch zeer goed weet, dat dit gemeene huizen van pleizier zijn.

* * *

In den loop van het gesprek kwamen wij ook op het onderwerp vah huwelijken tusschen inboorlingen en blanken. In den laatsten tijd is er, heelaas in Duitschland een ziekelijke trek bij de jongedochters gekomen, om met negers, bruinen of gelen, die zij op tentoonstellingen zien, verkeering aan te knoopen. Br. Bickel kon aangrijpende dingen aanwijzen, hoe zulke verbintenissen op ongeluk uitloopen. Van de vele voorbeelden zij slechts een medegedeeld. Eene beschaafde blanke dame huwde met een inboorling-evangelist. Het gevolg er van was, dat zij dadelijk in den omgang gemeden werd. Had haar man haar daarbij willen behandelen zooals men anders japansche vrouwen behandelt, dan ware haar toestand buitengewoon vernederend geweest. Dat deed hij nu niet, maar zij was voor den kring, waarin zij tot dusver zeer gezien was geweest, als verloren. Het ging de dame toen, zooals het eene bloem gaat, die geen water krijgt. Niemand wist welke ziekte zij had. Zij droogde in elkaar, tot zij op zekeren dag haar adem uitblies.

Wij vertellen dit tot waarschuwing voor fantastische jongedochters, die zich zulk een huwelijk als iets zeer romantisch voorstellen.

* * *

Eene groote overwinning mocht br. Bickel behalen in eene zeevaartschool. Jarenlang had men zijne boodschap daar afgewezen, tot er opeens een volslagen omkeer plaats vond. De directeur had vlijtig de boeddhistische en christelijke litteratuur bestudeerd om vergelijkingen te kunnen maken. Nu verklaarde hij zich voor overwonnen en zijne school stond voor den zendeling open. Thans kennen zijne leerlingen den Bijbel. Wanneer kapt. Bickel komt, wordt door allen het werk neêrgelegd, om te luisteren naar hetgeen hij hun te zeggen heeft. Toen er onlangs eene conferentie van de leiders der staatszeevaartscholen gehouden werd en de verschillende directeuren over leerlingen-stakingen spraken, zeide deze directeur: „Bij mij komen in het geheel geene stakingen voor!"

„Hoe kunt gij zoo iets zeggen?" werd hem toen gevraagd.

„Mijne leerlingen lezen den Bijbel", hernam hij. „Zij

kennen Jezus; zij bidden met elkander en hebben geen lust om te staken.“ Deze man is lang niet naar den zin der regeering, maar omdat hij zulk een degelijk directeur is en zijn school zulke goede resultaten oplevert, moeten zij goedschiks of kwaadschiks wel een oogje dicht doen.

(*Slot volgt.*)

Hoe de regenmaker Makipole de geschiedenis van den zondeval vertelde.

Makipole behoort tot de bergbewoners der Bwanji aan de noordzijde van het Njassameer in Duitsch-Oost-Afrika.

Hij is nog weinig met het Evangelie in aanraking geweest, dat hier door de zendelingen van de Berlijnsche Zendingsvereen. verkondigd wordt. Hij vertelde de helper van zendeling Källner de volgende geschiedenis van den zondeval, zooals hij die van zijn voorvaderen overgenomen had:

God schiep in het begin vier mannen en een meisje. Toen kwam de slang en alle andere schepselen op de aarde en in den hemel. Op zekeren keer zeide God tot Zijn vier zonen: „Haal een van jullie het meisje op! Ik ga naar den hemel terug en gij zult met mij gaan.“

Toen ging een van Gods zonen uit om zijn zuster op te halen. Hij vond haar in een hut bij het vuur zitten, om de brij, welke in een pan op de aarde stond, om te roeren. De broeder riep haar en zeide: „Meisje, op, laat ons gaan!“ Het meisje zeide: „Waarheen dan?“ De broeder antwoordde: „Dat weet ik niet, maar God zeide tot mij: Op, roep uw zuster en zeg haar, dat God u zendt en zeggen laat, dat Hij met al Zijn kinderen naar den Hemel wil gaan, dadelijk zouden we komen.” Het meisje antwoordde: „Wacht een weinig, mijn brij moet eerst klaar zijn!” De broeder wachtte. Toen de brij klaar was, nam het meisje het kooksel uit de pan en deed het in een mandje, zette het op haar hoofd en zeide: „Nu laat ons gaan!” Als zij op weg naar de plaats waren, waar God zich bevond en op hen wachtte, kwam de slang hun tegemoet. Deze zeide tot hen: Waar gaan jullie zoo haastig heen? Zij antwoordde: „Daar heen, waar God is!” De slang zeide: „Ha, ha, daar heen, wat draagt ge dan op uw hoofd?” Het meisje antwoordde: „Ik draag brij.” De slang: „Hebt ge dan geen honger?“ Het meisje: „Waarom stelt ge mij deze onnoodige vraag?“ Waartoe dient de brij, dien ik heb, anders, dan tot het stillen van den honger?“ De slang: „Ja, dat weet ik wel, maar hebt ge buiten de brij ook niet iets smakelijks?“ Het meisje: „Neen, ik heb slechts gewone Maisbrij.“ De slang: „Wacht dan even, dan vang ik u vlug eenige lekkere vogels, die ge met de brij eten kunt!“ Het meisje: „Ach ja, geef ze mij!“

De slang ving nu eenige vogels, wat lang duurde, en gaf ze aan het meisje, welke ze at, terwijl haar broeder bij haar stond te wachten. Toen verheugde zich de slang, want haar plan, die twee op den weg op te houden, was gelukt. Ze wilde niet, dat die twee met God in den Hemel gingen. Na het eten gingen ze uit elkander. Toen die twee aan de plaats kwamen, waar God hen zou wachten, vernamen ze tot hun schrik, dat God met de andere kinderen reeds ten Hemel gevaren was.

Nu begonnen zij te klagen en zeiden: „O, deze slang heeft ons opgehouden! God heeft ons verlaten, wat zullen we nu doen?

Hoe zullen we in den Hemel komen? Niets zal ons helpen? Toen namen zij steenen en wierpen die op elkander, vele, vele dagen lang, omdat zij dachten; Wellicht komen we toch noch bij God. Maar het gelukte hun niet, zij konden den Hemel niet bereiken.

Is deze vertelling niet ongeveer gelijk aan het bijbelsche bericht van den zondeval?

Bij zeer vele volkeren op verschillende plaatsen der aarde, bevinden zich ongeveer gelijke fabelen. De geschiedenis van het verloren paradijs heeft zich diep in het menschenhart gegrift.

Godlof, dat wij Christenen weten, dat de weg weer geopend en alles weer heerlijk teruggebracht is, wat door Adams val verloren was!

(Uit der Wahrheitszeuge).

H. M. G. t. B.

Soli Deo Gloria.

Tweede Provinciale Vergadering der Friesche Baptisten gehouden te Stavoren op 26 Dec.

Voorwaar S. D. G. mogen we wel boven deze mededeelingen plaatsen, want voorzeker God heeft onze verwachtingen ver, zeer ver met zijne zegeningen willen overtreffen.

Reeds 's morgens 9 uur waren in onze Baptistenkapel vele Broeders en Zusters uit alle oorden van Friesland en zelfs daarbuiten uit Stadskanaal, Musselkanaal en Hoorn bijeen op de *bidstond* welke gehouden werd onder leiding van Br. Karsies voorganger der gemeente Stavoren.

Heerlijke, korte, krachtige gebeden werden opgezonden tot den troon der genade.

De morgen vergadering, daarna gehouden, werd besteed, aan het bespreken van de volgende onderwerpen.

1e. Het ambt van Onderling in de gemeenten, ingeleid door Br. Buining, ouderling der gemeente Harlingen.

2e. Onze offervaardigheid is onzen Godsdienst in het midden der gemeente, ingeleid door Br. W. de Vries van Workum.

Hoogst belangrijk en leerzaam was het bespreken dezer beide zoo belangrijke onderwerpen.

Van 12—2 uur werd er pauze gehouden, waarin onze gastvrouwen ons gula an den disch noodigden om den uitwendigen mensch te versterken.

Liefdemaal.

Om 2 uur begon ons heerlijk onvergetelijk liefdemaal.

Onder het zingen van:

„Er ruischt langs de wolken,
„Een lief'lijken Naam",

stroomden de gasten naar binnen.

Was de morgen-vergadering reeds druk bezocht geworden, nu bleek de kapel bijna te klein om alle gasten te bevatten en plaats te geven, zelfs de geachte afgevaardigde van Workum kwam op een kandykist te zitten.

Welk een aanblik, zoovele Br. en Zr. te zien vereenigd met een en hetzelfde doel samengekomen n.l. om onzen God groot te maken en Zijne deugden te verkondigen.

Na gezongen te hebben werd het liefdemaal aangevangen. Eerst gebed, daarna eerst langzaam, daarna dringender en vuriger kwamen de getuigenissen van Broeders en Zusters aangolven. God is goed. Prijs den Heer! waren de grondtoonen van alle getuigenissen. Heerlijke oogenblikken waren het die we met elkander mochten doorbrengen, maar!... de Heer had meer dan dit te geven, als een machtige Kracht kwam de Heilige Geest over de vergadering en 5 onbekeerde zielen in ons midden, openbaarden zich, dat ook zij voortaan den Heere wenschten te dienen. Elk was bewogen en alle Brs. en Zrs. weenden van vreugde. O, God is goed. Zijn goedertierenheid duurt tot in eeuwigheid.

Na nog met elkander onder leiding van den voorganger van Stavoren den dood des Heeren te hebben herdacht in stillen ootmoed en verbrokenheid des harten, keerde elk weder naar zijne woonplaats terug, medenemende een vogeltje in zijn hart, dat maar voortdurend zong „God is goed".

Tot onzen spijt misten we een onzer gemeenten geheel op deze vergadering. Laat niemand in het vervolg deze heerlijke vergadering verzuimen en daardoor den zegen missen.

De Secretaris
S. VAN DER WERF.

Ons Depot.

Voorhanden:

1. **Nieuwe Hollandsche Tractaten met fraaie plaatjes.** Prijs per 100 f 3.00, per 500 f 1.25, per 1000 f 2.00.

2. **Pieter laat los** (nieuw). Prijs per 100 f 0.35.

3. **Een viermaal gegrepene** (nieuw geill.). Prijs per 100 f 0.35.

4. **Ziet voor u wat gij doen zult en Feest in Babel** (Kermistractaten). Prijs per 100 f 0.30, 500 en meer 0.25 per 100.

5. **Sabbats- of Zondagsviering, een Bijbelsch onderzoek,** door B. PLANTING. Prijs 10 cent.

6. **Spurgeon over den H. Doop.** Nieuw Tractaat. Prijs per 100 f 0.30, per 1000 f 2.50

7. **De wonderlijke gebeurtenis.** (3e druk) prijs 5 cent. (Een leerzaam gesprek tusschen vader en zoon over den doop.)

8. **Niet om te twisten, maar uit gewetensdwang.** DE KINDERDOOP, beschouwd in het licht van de H. Schrift en de Kerkgeschiedenis, door wijlen J. SCHOEMAKER. Prijs f 0.20.
(Een uitnemend boekje voor ieder, die de bijbelleer aangaande den Doop op alle punten wenscht te onderzoeken.)

9. **De oorsprong van den Kinderdoop.** Prijs 5 cent, 25 ex. en meer 3 cent.
(Dit is een uittreksel uit bovengenoemd boekje van SCHOEMAKER).

10. **De doop volgens de H. Schrift,** (tractaat) per 100 ex. 80 cent.

11. **De Generaliteit van het beginsel der Gedoopte Christenen,** door N. van BEEK, prijs per stuk 3 cent, per 25 ex. 60 cent.

12. **Doe iets voor Jezus!** Prijs 7½ cent, 25 ex. à 5 ct.
(Dit boekje moet elk Christen lezen; 't bepaalt hem bij zijn roeping).

13. **Het Mormonisme ontmaskerd,** eene lezing door C. Mensink. Prijs 1 ex. 5 ct., 25 ex. en meer 3 ct.

14. **Bewijs van Lidmaatschap,** 100 stuks f 1.50.
(Af te geven aan reizende of verhuizende gemeenteleden.)

15. **Statuten der Unie,** prijs 5 cent.

16. **Besluiten en moties der Algem. Verg.,** behooren bij ieder lid der Unie bekend te zijn. Prijs per ex. 3 ct., 25 ex. 60 cent.

17. **Waarom zou ik mij laten doopen?** Nieuw Tractaat van 8 pagina's, door F. B. MEIJER, Londen. Prijs per 100 ex. f 1.00.

18. **„Waarom uitgetreden?"** door Ds. W. C. MENSE, prijs f 0.10.

Porto's voor verzending worden in rekening gebracht.

't Is bij bestelling voldoende op de strook van den postwissel de hier aangegeven nummers te schrijven.

Onze Gemeenten krijgen op alles 30 procent korting.

Bestellingen moeten geschieden bij:
K. KUIPERS, Haulerwijk.

ABONNEMENTSGELDEN.

Ontvangen van G. P., Vroomshoop f 1.80, van O. M. idem f 1.35, van L. B. f 0,90 en van A. B. te Koudum f 0,90.

N. v. BEEK.

LIEFDEGAVEN.

Voor de Zending.

Van de Gem. te Stavoren f 16.—.

N. Pekela, E. H. DE GROOT.

Op onze bede om hulp voor ons Bouwfonds.

Onder veel dank ontvangen van de broederschap te Muntendam f 5 en van eene zuster aldaar f 5.

Aanbevelend,
J. STREEDER,
Den Haag, v. Ravensteijnstr. 307.

Aan het einde.

Wij staan aan den eindpaal van een merkwaardig jaar voor de Nederl. Baptisten. Zeer veel bijzonders, belangrijke bijzonderheden, had „De Christen" somwijlen te berichten, veel waarvoor onze lezers, die in de verbreiding der beginselen onzer gemeenten belangstellen, God hebben kunnen danken.

Wij achten, dat het jaar 1911 in de geschiedenis onzer gemeenten, nooit vergeten zal worden. En het is onze bede tot God, dat de nawerking van al het ons geschonken goede, een overvloedige Godverheerlijkende, de waarheden, die onze gemeenten wenschen te handhaven, wijd verspreidende vrucht moge zijn, tot aan de einden der eeuwen!

Ook de Redactie heeft vele reden om dankend over het eindigenden jaar terug te blikken. Zij werd door God gespaard en gesterkt, om de veel en dikwijls moeielijken arbeid voor ons Orgaan met goeden moed en opgewektheid uit te voeren. 't Was een middel om in wijder dan in eigen engen kring der Waarheid getuigenis te geven, ook medebroeders, die hetzelfde wenschen te doen, daartoe in de gelegenheid te stellen om hen te helpen. We gelooven, dat er ook voor de Redactie gebeden is, en dat bemoedigt.

Is het perswerk in 't algemeen in onze tegenwoordigen tijd een belangrijk en machtig middel om beginselen bekend te maken, aan 't licht te stellen, te doen beoordeelen en te verspreiden, ook is dit wel bijzonder het geval met ons Orgaan betrekkelijk de beginselen, welke wij, op ons standpunt, dat we tegenover het algemeen kerkendom innemen, hebben te verkondigen onder onze mede-christenen binnen en buiten onze gemeenten. 't Is waar veelal doet men in andere kringen van christenen alsof men van dat onnoozele blaadje geen notitie neemt, maar toch blijkt het van tijd tot tijd wel, dat er nog meer nota van genomen wordt, dan men zoo oppervlakkig denkt. In ieder geval vinden onze gemeenteleden in „De Christen" een hulpmiddel, om, als zij ijver genoeg hebben, hunnen vrienden buiten onze kringen eens met een en ander, onze beginselen en arbeid betreffende, in kennis te stellen.

Vele van de onzen betoonen zich ook in dat gedeelte van onzen arbeid en strijd wel ijverig. En het doet ons goed als daar broeders met teekenen van hartelijken blijdschap, nieuwe abonné's opgeven. Ook dit mochten we gedurende het afgeloopen jaar dankbaar ervaren. Onze abonnentenlijst kan het bewijzen, dat we er wel op vooruit gegaan zijn.

Nochtans meenen we, dat het nog beter kan zijn. Wij vernemen nog van tijd tot tijd, dat er nog op sommige plaatsen huisgezinnen in onze gemeenten zijn, waar ons en *hun* blad nog niet komt. Dit behoort zoo niet. Het getal Baptisten is in ons land nog betrekkelijk klein, daarom ook moeten alle krachten ingespannen worden. Er zullen toch maar zeer enkele gezinnen onder ons gevonden worden, als ze er zijn, geen $3^1/_2$ cent per week kunnen afzonderen voor een abonnement. Wellicht wil deze of gene daar nog wel eens over nadenken.

Ons blad is mede ook een correspondentieblad tusschen de gemeenten in binnen- en buitenland, en ook voor de vele verstrooide broeders en zusters. Door deze laatsten wordt in den regel ons blad bijzonder gewaardeerd.

Laat ons eindigen met een woord van hartelijken dank aan allen, die ook dit jaar weer behulpzaam geweest zijn, bij de uitgave en bij het vullen van ons blad. Zij het hun bepaald voornemen om *voor* den nieuw aan te vangen jaargang met volharding voort te gaan.

Van onze Voorgangers verwachten wij, dat ze zoo nu en dan wat copie zullen zenden, en alzoo ook in wijderen kring zullen prediken.

DE REDACTIE.

CORRESPONDENTIE.

Br. A. H. te Valthermond. Ter voorkoming van nog meerdere verwarring nemen we u bericht voorloopig niet op. Red.

—

Vanwege de vele felicitaties bij de wisseling des jaars, verschijnt dit blad een dag later. Adm.

Zegeningen, kracht en genade van den God aller genade al de verbondenen in ons *Hoofd* de ambtsbroederen en de voorgangers der gemeenten toegebeden voor 1912.

H. VISSER.
B. VISSER—DE BOER.

Sneek.

Aan de Secretarissen der Gemeenten van Ged. Chr. in Nederland.

—

Ondergeteekende heeft reeds de Vragenlijsten aan uwe adressen verzonden, waarvan ik gaarne tegen 1 Februari a.s. één exemplaar goed ingevuld zoude terug ontvangen, het andere behoud u zelf. Goed oppassen hoor! dat de cijfers kloppen. Mocht er een vergeten zijn, die geve mij dat even te kennen, of die nog iets te vragen hebben zullen dat wel spoedig doen. Ik mag zeker de Bestuursleden der aanverwante vereenigingen wel aansporen om de opgave hunner vereenigingen tijdig te doen aan den Secretaris der Gemeente.

B. Roeles, Secret. der Unie.

Arnhem, 28 Dec. 1911.

Dat de God en Vader van onzen Heer Jezus Christus, allen medeverbondenen in geloof en liefde, in het vaderland en daar buiten, rijkelijk moge zegenen naar lichaam en geest, is onze bede bij de wisseling des jaars en vervolgens,

N. VAN BEEK,
Echtgenoote en huisgenoote.
Den Haag 1—1—12.

's Heeren nabijheid en zalige gemeenschap wenschen we van harte allen broeders en zusters toe, bij het intreden van een nieuwen tijdkring.

B. PLANTING,
en Echtgenoote.
Amsterdam, 1 Jan. 1911.

Heil, vrede en zielsgenot wordt al den medeverbondenen in Christus, zoo hier als elders, van harte toegewenscht, door hun broeder en zuster.

G. DE VRIES,
en Echtgenoote.

Dat de Heer, naar den rijkdom zijner genade, in alles u rijkelijk zegene, alle Broeders en Zusters van harte toegewenscht bij de intrede van den nieuwen jaarkring.

F. J. VAN MEERLOO,
en Echtgenoote.
Amsterdam, 1 Januari 1912.

De familie ROELES te Arnhem wenscht allen, die er belang in stellen, zoowel familieleden als medegeloovigen in Christus en vele kennissen **in** en **buiten** Nederland Gods besten zegen, 1 Corinthe [illegible]57. Wij feliciteeren allen hartelijk bij de wisseling des jaars 1911 1912.

De God aller genade zegene in den nieuwen tijdkring al de Gemeenten in ons dierbaar vaderland en doe haren arbeid rijke vruchten dragen.

Ds. J. W. WEENINK.
Stadskanaal, Jan. 1912.

De Vader der lichten zegene met de keur zijner gaven al onze brs. en zrs. in den nieuwen tijdkring.

K. A. VAN BEEK,
en Echtgenoote.
Stadskanaal, Jan. 1912.

W. H. VAN BEEK.
Boekhandel, Stadskanaal.
m. h. g. w.

Bij de intrede van het jaar 1912 wordt aan al den Brs en Zrs in Nederland en Amerika de vervulling van 1 Thess. 5 : 23 toegewenscht door

D. A. KOCH.
J. G. KOCH,
Stadskanaal. MOOLMAN.

Bij de wisseling des jaars, bieden wij al onzen brs en zrs onze beste heilwenschen.

T. HOFKAMP,
en Echtgenoote.
Stadskanaal, Jan. 1912.

Wij bieden al onzen medeverbondenen in Jezus Christus bij de intrede van 1912 onze hartelijke heilwenschen aan.

J. HUIZINGA,
en Echtgenoote.
N. Buinen, Jan 1912.

Gods genadige hulpe wordt al den brs en zrs, zoowel in 't buiten- als in 't binnenland, bij de jaarwisseling van harte toegewenscht door

S. ENGELSMAN.
Gass. Nijveen, Jan. 1912.

Al onzen broeders en zusters, in Nederland en daarbuiten, wenschen wij voor den nieuw in te treden tijdkring van harte toe, bij alle goeds, vóóral een leven naar den eisch der tijden, met het oog op 's Heeren wederkomst.

J. DE HART
en fam.
Hengeloo (O.), 1 Jan. 1912.

Hartelijk geluk gewenscht bij de intrede des Nieuwenjaars aan alle broeders en zusters in en buiten ons Vaderland door

K. KUIPERS
en gezin.
Haulerwijk, 1912.

Hartelijk geluk gewenscht bij de intrede van het nieuwe jaar door:

S. HOUKES.
A. HOUKES—PLANTING
en
D. PLANTING.

Bij de wisseling des jaars Gods zegen toegebeden al den br. en zr. in en buiten het Vaderland.

J. v. D. HEIDE
en Familie.
Veenhuizen, Jan. '12.

Num. 6 : 24—26 zij den broeders en den zusters in Binnen- en Buitenland bij de intrede van het nieuwe jaar toegewenscht door

N. ZERBST Jzn.
en Echtgenoote.
A. H. ZERBST.
Amsterdam.

Mijne heilbede voor alle medeverbondenen in Christus, sluit zich aan bij II Thess. 2 : 16 en 17.

G. H. TER BRAAK.
Haarlem, 1 Jan. 1912.

Bij de wisseling des jaars Gods zegen toegebeden aan familieleden, Broeders en Zusters.

H. ROELES
en Echtgenoote.
Apeldoorn.

Des Heeren zegen toegebeden aan alle medeverbondenen in Christus bij de intrede in 1912.

T. BOUMA
en Echtgenoote.
Nijega (Small.)

Hartelijke zegenwensch bij de intrede des jaars.

P. J. L. DE WIT
en Familie.
's Gravenhage, Slicherstr. 29.

Allen medeverbondenen in Christus hartelijk heil toegewenscht door

J. H. STREEDER
en Familie.
's Gravenhage, v. Ravensteinstr. 307.

Hartelijke heilwensch voor alle broeders en zusters, nabij en verre door

B. v. D. MEER,
Verloskundige.
Noordwijk a. Zee.

Hartelijke gelukwensch aan alle broeders en zusters in Christus bij de intrede des nieuwen jaars.

C. PETERS
en Echtgenoote.
Deventer.

Familie MULDER wenscht alle Brs. en Zrs., Vrienden en Bekenden Gods besten zegen toe voor het jaar 1912.
Amsterdam, v. Oostadestr. 30.

Door 's Heeren goedheid werden we verblijd met de voorspoedige geboorte van een flinken ZOON. De Heer maakte alles wel.

L. WIJNSEMA
en Echtgenoote.

Ter-Apel, 18 Dec. 1911.

Getrouwd:

R. REILING
en
A. M. HEIDELBERG

die mede namens wederzijdsche familie, hartelijk dank betuigen voor de vele bewijzen van deelneming vóór, en bij hunne huwelijksvoltrekking ondervonden.

Drouwenermond, 20 Dec. 1911.

---

6 Jan. 1887. 6 Jan. 1912.

25-jarige Echtvereeniging

van

B. K. AUKEMA
en
B. S. VENEMA.

SOLI DEO GLORIA!

Hunne dankbare
Kinderen,
K. B. Aukema.
M. B. Aukema.

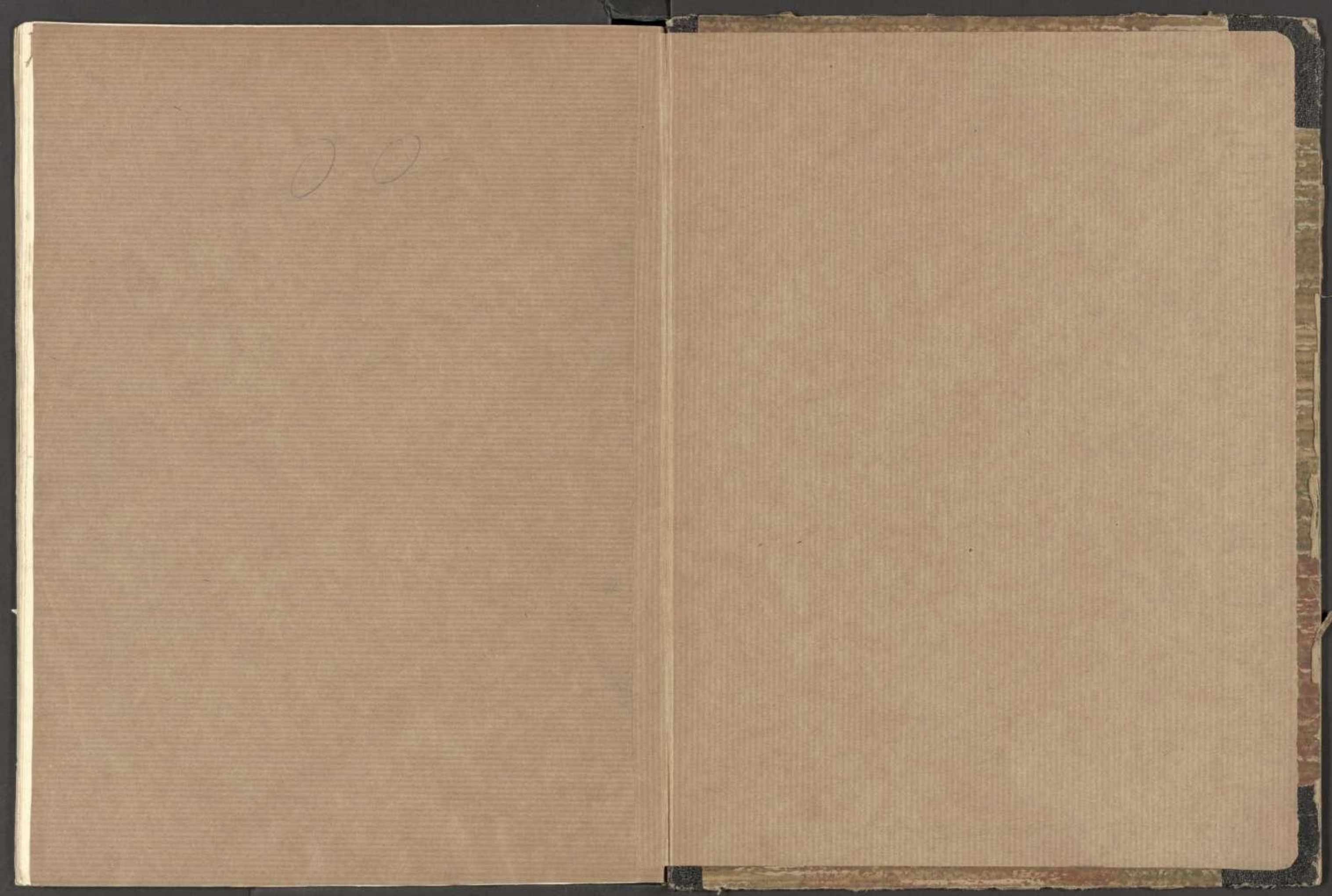
Tjerkwerd, Friesl.

Dankbetuiging.

Bij dezen onzen hartelijken dank voor de vele blijken van liefde en belangstelling ons den 22 Dec. j.l. geworden. Dit geldt in 't bizonder de leden der Gem. Amsterdam en vele leden der Gem. Groningen. Hierbij nog onzen hartelijken groet.

B. PLANTING
en Echtgenoote.

A'dam, Tolstraat 117, Dec. 1911.

Christen
1911

UTRECHT
MEENTEN

[illegible] en No 1247
15 Jan [illegible] 1539
No 1260 was op de kerkgemeente[illegible]
van 10 Sept 1853

No 1260 aa 29 Juni 1911
wet op de kerkgenootschappen 1853

Ds. W. C. Mense.

Met emeritaat.

Ds. W. C. Mense, predikant te Loenen op de Veluwe, heeft emeritaat aangevraagd.

Ds. Mense aanvaardde 18 Aug. 1895 het predikambt in de Ned. Herv. Gem. te Westkapelle, vanwaar hij in 1896 naar Aalten vertrok. In 1900 werd hij predikant te Nw-Stadskanaal waar hij in 1911 eervol ontslag verkreeg. Hij ging over naar de Bapt. Gemeenten en werd predikant te Groningen. In 1913 trad hij opnieuw toe tot de Ned. Herv. Kerk en trad op als hulpprediker in de wijk van Ds. Slotemaker de Bruïne, den lateren hoogleeraar en Minister, te Utrecht, waar hij tot 1915 is werkzaam geweest. Opnieuw trad hij uit de Ned. Herv. Kerk en ging thans over tot de Vrij-Evang. Gemeenten. Hij werd de predikant van de Weteringkerk te Amsterdam, waar hij van Sept. 1915 tot Sept. 1924 is werkzaam geweest. Opnieuw toegetreden tot de Ned. Herv. Kerk en daarin beroepbaar verklaard werd hij hulpprediker bij de Ned. Herv. Gem. van Hees om zich 7 Nov. 1926 aan zijn tegenwoordige gemeente te verbinden. Ds. Mense heeft zijn emeritaat bij het Prov. Kerkbestuur van Gelderland aangevraagd tegen 1 April a.s.

